HUGH HOWEY

silozul



NAUTILUS



Hugh Howey

Silozul

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Hugh Howey, scriitor american, s-a născut în 1975. În 2010, i-a apărut primul volum de proză, care a trecut însă neobservat. Consacrarea a venit un an mai târziu, în 2011, când a publicat pe cont propriu *Wool (Silozul,* Nemira, 2014) pe Amazon.com's Kindle Direct Publishing. 20th Century Fox a achiziţionat drepturile de ecranizare. Cartea s-a bucurat de un succes uriaş în Statele Unite, ceea ce l-a determinat pe autor să scrie alte volume cu poveşti din acelaşi univers. Această serie, împreună cu *The Bern Saga,* confirmă talentul şi iscusinţa tânărului scriitor care, înainte de a deveni un profesionist al literaturii, a fost, printre altele, librar şi căpitan de iaht.

CUPRINS

Partea întâi

Holston

1

În timp ce Holston urca spre moartea lui, copiii se jucau. Îi auzea ţipând aşa cum o fac numai când sunt fericiţi. Pe când ei alergau deasupra, cu frenezie, cu paşii bubuindu-le în toate părţile, el nu se grăbea, îşi şerpuia drumul pe scara în spirală, buclă după buclă, călcând de fiecare dată metodic şi apăsat, cu cizmele vechi răsunând pe treptele metalice.

Ca şi cizmele tatălui său, treptele purtau urmele vremii. Vopseaua se ţinea de ele în fărâme debile, mai ales la colţuri şi în părţile de dedesubt, unde se afla în siguranţă. Traficul de pe alte porţiuni ale scării ridica praful, care tremura în nori mărunţi. Holston simţea vibraţiile în balustrada uzată până la metalul strălucitor. Asta îl uimea întotdeauna: cum reuşeau secolele de palme goale şi de picioare târşâite să uzeze oţelul masiv. Câte o moleculă la fiecare atingere, aşa îşi închipuia. Fiecare viaţă mistuia un strat, exact aşa cum mistuia silozul acea viaţă.

Fiecare treaptă era uşor curbată de paşii mai multor generaţii, cu muchia rotunjită în jos, ca buza unui copil îmbufnat. În centru, aproape că nu se mai zărea nicio urmă a micilor romburi care ofereau cândva aderenţă. Absenţa nu li se putea deduce decât datorită modelului din părţile laterale, a măruntelor umflături piramidale care-şi înălţau deasupra oţelului plat muchiile ondulate şi pistruii de vopsea.

Holston ridica o cizmă veche către o treaptă veche, o apăsa în jos, apoi repeta aceleaşi mişcări. Se pierdea în ceea ce făcuseră nenumăraţi ani, în îndepărtarea de molecule şi de vieţi, straturi după straturi măcinate până la transformarea într-un praf fin. Şi se gândea, nu pentru prima oară, că nici vieţile, nici scara nu fuseseră menite pentru o asemenea existenţă. Colivia îngustă a acelei spirale lungi, care străbătea, ca un pai pus într-o sticlă, silozul îngropat, nu fusese construită pentru un asemenea abuz. Aidoma celei mai mari părţi a căminului lor cilindric, părea să fi fost făcută în alte scopuri, pentru a îndeplini funcţii de mult uitate. Scara, folosită de ei drept arteră principală de circulaţie pentru mii de persoane ale căror deplasări repetate în sus şi-n jos alcătuiau cicluri zilnice, părea, în viziunea lui Holston, mult mai potrivită pentru a fi întrebuinţată exclusiv în cazuri de urgenţă, şi probabil numai de câteva zeci de oameni.

Trecu de un alt etaj – un sector în formă de plăcintă, plin cu

dormitoare. În timp ce urca ultimele câteva niveluri, o ascensiune pe care n-avea s-o mai facă niciodată, zgomotele desfătării copilăreşti de deasupra se revărsau către el, din ce în ce mai sonore. Era râsul tinereţii, al sufletelor care încă nu se confruntaseră cu problema locului în care trăiau, care încă nu simţeau apăsarea pământului din toate părţile, care, în minţile lor, nu erau nicidecum îngropate, ci *vii.* Vii, şi nu uzate, trimiţându-şi sunetele fericirii în picuri în josul treptelor, în triluri nepotrivite cu acţiunile lui Holston, cu hotărârea lui nezdruncinată de a merge *afară.*

Când se apropia de ultimul nivel, un glas tânăr se ridică deasupra celorlalte, şi Holston îşi aduse aminte de copilul din siloz care fusese el însuşi – de anii de şcoală şi de jocuri. Pe atunci, cilindrul de oţel cu aer sufocant, cu etaje peste etaje de apartamente, ateliere, grădini hidroponice şi camere de purificare pline cu ţevi încâlcite i se părea un univers vast, o întindere imensă, pe care nimeni n-o putea explora niciodată în totalitate, un labirint în care el şi prietenii lui se puteau rătăci pentru totdeauna.

Dar zilele de atunci se aflau la mai bine de treizeci de ani distanţă. Copilăria lui Holston părea ceva petrecut cu două sau chiar trei vieţi în urmă, ceva de care se bucurase altcineva. Nu el. El avea în urmă o întreagă viaţă de şerif, atârnând greu, tăind legătura cu trecutul acela. Şi, mai recent, intrase în a treia etapă a existenţei sale – o viaţă secretă, dincolo de copilărie şi de funcţia de şerif. Erau ultimele straturi din el însuşi, măcinate pentru a se preschimba în praf, trei ani petrecuţi aşteptând în tăcere ceva care n-avea să vină niciodată, cu fiecare zi mai lungă decât orice lună din vremurile lui mai fericite.

În vârful scării spiralate, mâna îi rămase fără balustradă. Bara curbată din oţel uzat se termina când scara se deschidea în cea mai mare încăpere din complexul care era silozul: cantina şi barul de alături. Şeriful şi ţipetele vesele se aflau acum la acelaşi etaj. Printre scaunele împrăştiate treceau în zigzag siluete strălucitoare, ca nişte săgeţi, jucându-se de-a prinselea. Câţiva adulţi încercau să ţină haosul sub control. Holston o văzu pe Donna adunând bucăţi de cretă şi creioane risipite pe dalele murdare. Soţul ei, Clarke, stătea în spatele unei mese pline de căni cu suc şi de castroane cu prăjituri din mălai. Îi făcu lui Holston cu mâna din partea opusă a încăperii.

El nu se gândi să-i răspundă cu acelaşi gest, căci îi lipseau şi

energia, şi dorinţa. Se uită, pe lângă adulţi şi pe lângă copiii prinşi în joc, către imaginea neclară de dincolo de ei, proiectată pe peretele cantinei. Era cea mai amplă privelişte neîntreruptă a lumii lor ostile. O scenă matinală. Lumina palidă a zorilor se aşternea peste dealuri fără viaţă, care nu se schimbaseră aproape deloc din anii copilăriei lui. Stăteau acolo, aşa cum o făcuseră întotdeauna, în timp ce el se transformase din copilul care se juca de-a prinselea printre mesele cantinei în creatura secătuită din prezent. Şi, dincolo de falnicele culmi unduitoare ale acelor dealuri, o ruină familială, vârful unei construcţii care capta razele matinale în scânteieri anemice. În depărtare, sticla şi oţelul din vremuri străvechi stăteau acolo unde, după cum se bănuia, oamenii trăiseră cândva la suprafaţa pământului.

Ţâşnind dintr-un grup ca o cometă, un copil ricoşă de genunchii lui Holston. El se uită în jos şi schiţă o mişcare, vrând să-l atingă – era băiatul lui Susan –, dar, aşa cum se întâmplă cu cometele, copilul plecase iarăşi, atras cu strigăte înapoi, pe orbita celorlalţi.

Gândul lui Holston se îndreptă brusc spre loteria la care câştigaseră el şi Allison, în anul morţii ei. Unul dintre copiii aceia – ar fi avut probabil doi ani şi s-a fi ţinut cu mers şovăitor după ceilalţi – ar fi putut fi al lor. Visaseră, ca toţi părinţii, la dublul noroc reprezentat de gemeni. Şi se străduiseră, fireşte. Noapte după noapte măreaţă, plină de eforturile de a onora biletul, cu alţi părinţi urându-le noroc şi cu alţi jinduitori ai câştigului la loterie rugându-se în tăcere să treacă un an fără roade.

Ştiind că anul acela era tot ce aveau la dispoziţie, el şi Allison invitaseră în vieţile lor toate superstiţiile, căutând orice ar fi putut să-i ajute. Trucuri precum usturoiul agăţat deasupra patului – fiindcă se credea că sporeşte fertilitatea –, două monede de argint sub saltea – ca să aibă gemeni –, o panglică roz în părul lui Allison, pete de vopsea albastră sub ochii lui Holston – toate ridicole, disperate şi amuzante. Singurul lucru nebunesc ar fi fost să *nu* încerce totul, să lase netestate vreo şedinţă de spiritism sau vreo poveste, oricât de prosteşti ar fi părut.

Dar nu fusese să fie. Înainte de a se încheia anul, premiul loteriei trecuse la alt cuplu. Motivul nu fusese lipsa încercărilor, ci lipsa timpului. O neaşteptată lipsă a *soţiei.*

Holston îşi desprinse privirea de jocul copiilor şi de imaginea neclară şi se îndreptă spre biroul lui, aflat între cantină şi sasul

silozului. În timp ce parcurgea distanţa rămasă, gândurile îi fugiră către lupta care se desfăşurase cândva acolo, lupta unor stafii printre care fusese nevoit să umble zi de zi în ultimii trei ani. Şi ştia că, dacă se întorcea şi privea imaginea vastă de pe perete, dacă se uita cu ochi mijiţi dincolo de tot mai înceţoşatele lentile ale camerei de supraveghere şi dincolo de funinginea din aer, dacă urmărea în susul dealului cuta întunecată, încreţitura care traversa duna noroioasă, mergând către oraşul de dincolo de aceasta, putea să distingă silueta ei neclintită. Acolo, pe dealul acela, putea fi văzută soţia lui. Zăcea ca un bolovan adormit, măcinată de aer şi de toxine, cu braţele curbate sub cap.

Poate.

Chiar şi înainte de a reîncepe înceţoşarea lentilelor, era dificil să vezi, să distingi imagini clare. În plus, nu te puteai încrede prea mult în cele văzute. De fapt, existau multe dubii. Aşa că Holston prefera pur şi simplu să nu se uite. Trecu pe lângă acel loc al luptei fantomatice a soţiei sale, pe lângă scena nebuniei ei subite, şi intră în biroul lui.

– Ei, ia te uită cine s-a trezit devreme, spuse Marnes, zâmbind.

Ajutorul lui Holston închise sertarul metalic al unei cartoteci, făcându-i îmbinările antice să scoată un ţipăt fără viaţă. Ridică o cană aburindă, apoi remarcă atitudinea solemnă a lui Holston.

– Te simţi bine, şefule?

El dădu din cap, apoi arătă către suportul pentru chei din spatele biroului.

– Celula de detenţie.

Zâmbetul ajutorului de şerif se pierdu într-o încruntare plină de nedumerire. Lăsă cana jos şi se întoarse să ia cheia. În timp ce era cu spatele, Holston frecă pentru ultima oară în palmă oţelul tăios şi rece, apoi puse steaua pe birou. Marnes se răsuci şi îi întinse cheia. Şeriful o luă.

– Trebuie să mă duc să iau mopul?

Marnes arătă cu degetul mare către cantină. Când n-aveau pe nimeni încătuşat, nu intrau în celulă decât pentru curăţenie.

– Nu, răspunse Holston.

Zvâcni din cap în direcţia celulei, făcându-i semn ajutorului său să-l urmeze.

Se întoarse cu spatele – scaunul biroului scârţâi când Marnes se ridică să i se alăture – şi îşi încheie drumul. Cheia pătrunse cu uşurinţă în broască. Urmă pocnetul ascuţit al mecanismului

interior al uşii, bine construit şi bine întreţinut. Cel mai scurt cu putinţă scârţâit de balamale, un pas hotărât, o împingere şi un zăngănit, iar chinul se sfârşi.

– Şefule?

Holston îi întinse cheia printre gratii. Marnes îşi coborî privirea către ea, nesigur, dar palma i se întinse şi o primi.

– Ce se-ntâmplă, şefule?

– Du-te şi adu-l pe primar, răspunse Holston.

Lăsă să-i scape un oftat, acea răsuflare grea pe care şi-o reţinea de trei ani.

– Spune-i că vreau să merg afară.

2

Imaginea vizibilă din camera de detenţie nu era la fel de ceţoasă precum cea din cantină, iar Holston îşi petrecu ultima zi în siloz întrebându-se care putea fi cauza. Poate camera de supraveghere din direcţia aceea se afla într-o mai mică măsură în bătaia vântului toxic? Oare toţi condamnaţii la moarte, care le curăţau pe toate, se străduiau mai mult să păstreze nealterată priveliştea de care se bucuraseră în ultima lor zi? Sau efortul suplimentar era un dar pentru următorul curăţitor, care, la rândul său, avea să-şi petreacă ultima zi în aceeaşi celulă?

Holston prefera ultima explicaţie. Îl făcea să se gândească, nostalgic, la soţia lui. Îi amintea de ce se afla el acolo – de cealaltă parte a gratiilor –, de ce îşi dorise asta.

În timp ce gândurile îi alunecau către Allison, se aşeză să se uite, fix şi îndelung, la lumea moartă lăsată în urmă de nişte oameni din vremuri vechi. Nu era cea mai frumoasă imagine a peisajului din jurul silozului său îngropat, dar nici cea mai urâtă. În depărtare, dealurile domoale, unduitoare aveau o nuanţă cafenie plăcută, culoarea cafelei în care puneai, cu exactitate, cantitatea potrivită de lapte de porc. Cenuşiul mat al cerului de deasupra lor era acelaşi ca în copilăria sa, ca în copilăria tatălui său, ca în copilăria bunicului. Singura caracteristică în mişcare a peisajului erau norii. Atârnau deasupra dealurilor, masivi şi întunecaţi. Hoinăreau liberi, aidoma turmelor de animale din cărţile cu poze.

Imaginea lumii moarte umplea întregul perete al celulei, dar şi toţi ceilalţi pereţi de la nivelul superior al silozului, fiecare acoperit de o altă porţiune a pustiului ceţos şi din ce în ce mai neclar de dincolo de el. Începând din colţul de lângă patul lui de campanie, mica parte vizibilă pentru Holston se întindea către plafon, către peretele alăturat şi în jos, către toaletă. Şi, în ciuda înceţoşării – ca şi cum obiectivul ar fost frecat cu ulei –, părea o scenă în care ai fi putut pătrunde, ieşind la plimbare, o gaură căscată ademenitor, poziţionată în mod bizar perpendicular pe gratiile care interziceau părăsirea celulei.

Însă iluzia era convingătoare numai de la distanţă. Aplecându-se ca să privească de aproape, Holston desluşi, pe imensul ecran, o mână de pixeli morţi. Ieşeau în evidenţă, cu desăvârşire albi, pe fundalul nuanţelor de cafeniu şi cenuşiu. Strălucind cu o

intensitate feroce, fiecare pixel (Allison îi numise pixeli „blocaţi”) era ca o fereastră pătrată către o lume mai strălucitoare, o gaură de grosimea unui fir de păr omenesc care părea un gest de invitaţie într-o realitate mai bună. Acum, uitându-se cu atenţie, văzu că erau cu zecile. Se întrebă dacă în siloz exista cineva care ştia cum să rezolve problema lor, dacă se aflau în posesia uneltelor necesare pentru o sarcină atât de delicată. Erau morţi pentru totdeauna, ca Allison? Până la urmă aveau să moară toţi pixelii? Holston îşi imagină mai întâi o zi în care jumătate dintre ei aveau să fie complet albi, apoi o alta, peste mai multe generaţii, cu foarte puţini, doar vreo câteva zeci, încă rămaşi cenuşii şi cafenii, cu lumea basculată într-o nouă stare, cu oamenii din siloz imaginându-şi exteriorul cuprins de foc, fiindcă aveau să ia sigurii pixelii *adevăraţi* drept unii cu o funcţionare defectuoasă.

Sau asta făceau, de fapt, Holston şi contemporanii săi?

În spatele lui, cineva îşi drese glasul. Se întoarse şi o văzu pe Jahns, deţinătoarea funcţiei de primar, de cealaltă parte a gratiilor, cu mâinile odihnindu-i-se pe salopetă, deasupra pântecelui. Ea dădu din cap, arătând spre pat cu un gest plin de seriozitate.

– În nopţile când tu şi ajutorul de şerif Marnes nu sunteţi de serviciu şi celula e goală, mă aşez uneori acolo şi mă bucur exact de priveliştea asta.

Holston se întoarse să studieze peisajul nămolos, lipsit de viaţă. Arăta pur şi simplu deprimant în comparaţie cu scenele din cărţile pentru copii – singurele care supravieţuiseră revoltei. În larga lor majoritate, oamenii le puneau la îndoială culorile, aşa cum se îndoiau că existaseră vreodată elefanţi violeţi şi păsări roz, dar el simţea că erau mai adevărate decât imaginea pe care-o avea în faţa ochilor. Aşa cum li se întâmpla şi altora, simţea ceva esenţial şi profund când se uita la paginile uzate, presărate cu verde şi albastru. Şi totuşi, în comparaţie cu silozul înăbuşitor, spaţiul cenuşiu-noroios de afară părea un soi de izbăvire, exact genul de aer liber pe care erau oamenii născuţi să-l respire.

– Aici a părut întotdeauna mai clară, zise Jahns. Vorbesc despre imagine.

El rămase tăcut. Se uita la un nor ondulat care se desprinse de ceilalţi, pornind într-o altă direcţie, la nuanţele de negru şi cenuşiu învolburate laolaltă.

– Trebuie s-alegi ce vrei să primeşti la cină, continuă primarul.

E o tradiţie…

– Nu e nevoie să-mi spui mie cum merg lucrurile astea, o întrerupse Holston. N-au trecut decât trei ani de când i-am servit lui Allison ultima masă, exact în locul ăsta.

Din obişnuinţă, îşi apropie mâinile, ca să-şi răsucească inelul de metal de pe deget, uitând că îl lăsase, cu ore în urmă, pe măsuţa de toaletă.

– Nu-mi vine să cred c-a trecut atât de mult, murmură Jahns, pentru ea însăşi.

Holston se răsuci şi o văzu privind cu ochi mijiţi norii proiectaţi pe perete.

– Îi simţi lipsa? o întrebă, cu venin în glas. Sau nu-ţi place că mizeria s-a putut depune, nestânjenită, atât de mult timp?

Jahns îi întâlni pentru o clipă ochii, fulgerându-l cu privirea pe care şi-o coborî apoi spre podea.

– Ştii că nu vreau asta, pentru niciuna dintre imagini. Dar legile sunt legi…

– Nu e nimic condamnabil, zise Holston, încercând să-şi alunge furia. Cunosc legile mai bine decât mulţi alţii. Mâna i se mişcă foarte puţin către locul de unde-i lipsea insigna, dispărută ca şi inelul. La naiba, le-am impus în cea mai mare parte a vieţii mele, chiar şi după ce mi-am dat seama că sunt greşite.

Jahns îşi drese glasul.

– Ei, n-o să te-ntreb de ce-ai luat hotărârea asta. O să presupun că, trăind în continuare aici, ai fi fost nefericit.

El îi întâlni privirea, îi zări pelicula pe ochi înainte de a apuca ea să clipească, îndepărtând-o. Jahns părea mai slabă decât de obicei, caraghioasă în salopeta ei largă. Ridurile de pe gât şi cele care-i porneau din colţurile ochilor erau mai adânci decât şi le amintea. Mai întunecate. Şi se gândi că răguşeala din voce era regret sincer, nu doar efectul vârstei şi mai mult decât o consecinţă a raţiei ei de tutun.

Holston se văzu deodată prin ochii ei, văzu un bărbat înfrânt, aşezat pe o banchetă uzată, cu pielea cenuşie în strălucirea palidă a lumii moarte de dincolo, şi imaginea îl ameţi. Îşi simţi capul învârtindu-se în vreme ce căuta ceva rezonabil de care să se încleşteze, ceva care să aibă sens. Întorsătura neplăcută pe care-o luase viaţa lui avea aparenţa un vis. Tot ce se petrecuse în ultimii trei ani nu părea aievea. *Nimic* nu mai părea real.

Se întoarse iarăşi către dealurile cafenii. Crezu că văzuse, cu coada ochiului, un alt pixel care murea, devenind de un alb

desăvârşit. Se deschisese o altă fereastră minusculă, o altă imagine clară, străbătând iluzia de care începuse să se-ndoiască din ce în ce mai mult.

Ziua de mâine va fi salvarea mea, se gândi, cu sălbăticie, *chiar dac-o să mor acolo.*

– Am fost prea multă vreme primar, spuse Jahns.

Holston o privi din nou, îi văzu mâinile zbârcite strângând oţelul rece al gratiilor.

– Ştii, înregistrările noastre nu merg până la începuturi. Nu trec de revolta de acum un secol şi jumătate, dar, de atunci încoace, niciun primar n-a trimis la curăţire mai mulţi oameni decât mine.

– Îmi pare rău că te-mpovărez, zise el, sec.

– Nu-mi face nicio plăcere. Asta-i tot ce vreau să spun. Absolut nicio plăcere.

Holston arătă cu un gest amplu către ecranul masiv.

– Dar o să fii prima care-o să privească mâine-seară un apus de soare clar, nu-i aşa?

Nu-i plăcu cum sunase. Nu-l înfuriau nici moartea lui, nici viaţa, nici indiferent ce-avea să se-ntâmple după ziua următoare, dar resentimentul împotriva sorţii lui Allison nu se dădea dus. La atât de mult timp după ce-şi urmaseră cursul, continua să considere că evenimentele inevitabile din trecut ar fi putut fi împiedicate. „Mâine-o să vă placă tuturor priveliştea”, îşi zise.

– Ce spui tu nu e corect, ripostă Jahns. Legea e lege. Ai încălcat-o. Ai ştiut c-o încalci.

El îşi privi picioarele. Lăsară amândoi tăcerea să cadă între ei. O întrerupse, într-un târziu, Jahns.

– Încă n-ai ameninţat că *n-o* s-o faci. Unii sunt neliniştiţi, se tem că n-o să cureţi senzorii, fiindcă nu zici că n-o s-o faci.

Holston râse.

– S-ar simţi mai bine dacă aş spune că *nu* o să curăţ senzorii?

Clătină din cap, uimit profund de o asemenea logică nebunească.

– Toată lumea care stă aici zice că n-o s-o facă, îi explică Jahns, dar o face. La asta am ajuns să ne aşteptăm…

– Allison n-a ameninţat niciodată că n-o va face, îi reaminti Holston, dar ştia ce voia să spună.

El însuşi fusese sigur că Allison n-avea să şteargă lentilele. Iar acum se gândi că înţelegea prin ce trecuse ea, stând pe aceeaşi banchetă. Aveai de luat în considerare lucruri mai importante decât simplu act al curăţirii. Majoritatea deţinuţilor trimişi afară

se agăţau cu disperare de ceva, erau surprinşi să se vadă în celula aceea, la numai câteva ore distanţă de propria moarte. Spunând că n-aveau s-o facă, se gândeau la răzbunare. Era o încăpăţânare instinctivă. Dar Allison fusese preocupată de lucruri mai importante, aşa cum era el acum. Pentru ei, nu conta dacă aveau sau nu să cureţe lentilele; ajunseseră acolo fiindcă, de pe un anumit nivel al nesăbuinţei, acolo îşi doriseră să *fie.* Tot ce mai rămăsese era curiozitatea pe care le-o trezea totul. Minunea lumii exterioare, de dincolo de vălul de minciuni.

– Prin urmare, ai de gând s-o faci sau nu? întrebă Jahns, direct, cu o disperare evidentă.

– Ai spus-o tu însăţi. Holston ridică din umeri. Toată lumea o face. Trebuie să existe un anumit motiv, nu?

Se prefăcea că nu-i pasă, că nu-l interesează *de ce* erau curăţate lentilele, dar îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii, şi mai ales ultimii trei ani, chinuindu-se să găsească un răspuns. Întrebarea îl înnebunea. Iar dacă refuzând să-i răspundă lui Jahns îi făcea să sufere pe cei care-i omorâseră soţia, asta n-avea de ce să-l supere.

Femeia îşi frecă palmele de gratii, mişcându-le nerăbdătoare în sus şi-n jos.

– Pot să le spun c-o s-o faci? întrebă.

– Sau spune-le că n-o s-o fac. Nu-mi pasă. S-ar părea că, pentru ei, ambele răspunsuri vor avea acelaşi înţeles.

Jahns nu răspunse. Holston îşi ridică privirea spre ea, şi atunci dădu din cap.

– Dacă te răzgândeşti în privinţa mesei, anunţă-l pe ajutorul de şerif Marnes. O să stea la biroul lui toată noaptea, aşa cum e tradiţia…

Nu era nevoie să-i spună. În ochii lui se adunară lacrimi când îşi aduse aminte de acea parte a fostelor sale îndatoriri. Trecuseră doisprezece ani de când stătuse el la biroul ăla, înainte de a fi trimisă la curăţire Donna Parkins, şi numai opt de când o făcuse pentru Jack Brent. Iar cu trei ani în urmă, când venise rândul soţiei lui, îşi petrecuse o noapte agăţându-se de gratii şi zăcând pe podea, pe de-a-ntregul o epavă.

Primarul Jahns se întoarse să plece.

– Şerif, murmură Holston, cât încă nu se îndepărtase destul de mult ca să nu-l mai audă.

– Poftim?

Jahns zăbovi de cealaltă parte a gratiilor, cu sprâncenele

cărunte şi stufoase atârnându-i peste ochi.

– Acum e şeriful Marnes, îi reaminti el. Nu mai e ajutor de şerif.

Femeia bătu cu încheieturile degetelor într-una dintre gratiile de oţel.

– Mănâncă totuşi ceva, spuse ea. Şi n-o să te insult sugerându-ţi să-ncerci să dormi.

3
Cu trei ani în urmă

– Probabil *râzi* de mine, spuse Allison. Iubitule, ascultă asta. N-o să-ţi vină să crezi. Ştiai că n-a fost doar *o singură* revoltă?

Holston îşi ridică privirea din dosarul pe care-l ţinea deschis în poală. În jurul lui erau împrăştiate mormane de hârtii, acoperind patul ca o plapumă – teancuri peste teancuri de dosare vechi, aşteptând să fie sortate, şi de plângeri noi, aşteptând să fie luate în considerare. Allison stătea la micul ei birou de la picioarele patului. Cei doi locuiau într-unul dintre apartamentele care, de-a lungul deceniilor, nu suferiseră decât două subdivizări. Asta lăsa loc pentru extravaganţe de genul birourilor şi al paturilor late, în locul celor de cazarmă.

– De unde era să ştiu aşa ceva? o întrebă.

Soţia lui se întoarse spre el, îndesându-şi o şuviţă de păr în spatele urechii. Holston împunse cu un dosar în ecranul computerului ei.

– Tu-ţi petreci toată ziua dezvăluind secrete vechi de sute de ani, şi eu ar trebui să le aflu înaintea ta?

Allison scoase limba la el.

– Nu e decât o expresie. E stilul în care te informez eu. Şi de ce nu pari mai curios? N-ai auzit ce-am spus adineauri?

Holston ridică din umeri.

– Nu mi-am imaginat niciodată că singura revoltă despre care ştim a fost prima, ci doar cea mai recentă. Dacă am învăţat ceva din munca mea, atunci am aflat că nicio infracţiune şi nicio mulţime dementă nu e niciodată chiar atât de plină de originalitate. Ridică dosarul de pe genunchi. Crezi că ăsta e primul furt de apă din siloz? Sau că o să fie ultimul?

Scaunul lui Allison scârţâi pe dale când se răsuci să-şi privească soţul. Pe biroul din spatele ei, monitorul clipea expunând frânturi mai mari sau mai mici de informaţii extrase din vechile servere ale silozului, rămăşiţe ale unor înregistrări şterse cu mult timp în urmă, peste care fuseseră rescrise altele, în nenumărate rânduri. Holston nu reuşise să înţeleagă nici mecanismul procedeului de recuperare, nici de ce o femeie suficient de inteligentă ca să-l pună în aplicare era suficient de proastă ca să-l iubească pe el, dar accepta ambele fapte, considerându-le reale.

– Intru într-o serie de rapoarte vechi şi le adun laolaltă, zise ea. Dacă spun adevărul, înseamnă că vechile noastre revolte aveau loc cu regularitate. Cam o dată la fiecare generaţie.

– Despre vremurile străvechi nu ştim o grămadă de lucruri, comentă Holston. Se frecă la ochi şi se gândi la toate hârtiile pe care nu le rezolva. Ştii, poate n-aveau un sistem de curăţare a senzorilor. Fac pariu că, pe vremea aia, imaginile de sus deveneau din ce în ce mai ceţoase, până când oamenii înnebuneau, izbucnea o revoltă sau ceva asemănător, şi în final îi expulzau pe câţiva dintre ei ca să-ndrepte lucrurile. Sau poate nu era decât o metodă naturală de control al înmulţirii populaţiei, ştii, înainte de loterie.

Allison clătină din cap.

– Mă-ndoiesc. Încep să cred că…

Tăcu şi aruncă o privire în jos, către hârtiile dezagreabile răspândite în jurul lui Holston. Vederea tuturor infracţiunilor consemnate păru un îndemn către cântărirea atentă a cuvintelor pe care urma să le rostească.

– Nu emit sentinţe, nu susţin că a avut cineva dreptate sau că a greşit, sau altceva de genul ăsta. Sugerez doar că, poate, memoriile serverelor n-au fost şterse de rebeli în timpul revoltei. Oricum, nu aşa cum ni s-a spus întotdeauna.

Asta îi atrase atenţia lui Holston. Misterul serverelor goale şi trecutul pustiu al strămoşilor locuitorilor silozului îi bântuiau pe toţi. Ştergerea nu era nimic mai mult decât o legendă sâcâitoare. Închise dosarul la care lucra şi-l puse lângă el.

– Care crezi c-a fost cauza? îşi întrebă soţia. Crezi c-a fost un accident? Un incendiu sau o întrerupere a curentului electric?

Înşiră teoriile obişnuite.

Allison se încruntă.

– Nu, îi răspunse. Îşi coborî vocea şi se uită în jur, neliniştită. Cred că *noi* am şters hard diskurile. Strămoşii noştri. Adică *nu* rebelii.

Se întoarse către monitor şi se aplecă spre el, trecându-şi un deget peste un set de cifre pe care, din pat, Holston nu le putea distinge.

– Douăzeci de ani, spuse ea. Optsprezece. Douăzeci şi patru. Degetul îi alunecă pe ecran cu un scârţâit. Douăzeci şi opt. Şaisprezece. Cincisprezece.

Holston îşi croi drum printre hârtiile de la picioarele sale, punând dosarele la loc, în teancuri, în timp ce înainta către birou.

Se aşeză pe bancheta de la capătul patului, îşi puse o mână pe gâtul soţiei sale şi se uită la monitor peste umărul ei.

– Astea sunt date calendaristice? o întrebă.

Ea dădu din cap.

– Cam din două în două decenii, apare câte-o răzmeriţă majoră. Raportul ăsta le cataloghează. Era unul dintre fişierele şterse în timpul celei mai recente. Revolta *noastră.*

Spuse „a noastră" ca şi cum ei şi oricare dintre prietenii lor ar fi trăit în vremea respectivă, însă Holston ştia ce voia să sugereze. Era revolta în a cărei umbră crescuseră, cea care părea să fi condus la venirea lor pe lume – conflictul de mare importanţă care atârna deasupra copilăriilor lor, deasupra părinţilor şi a bunicilor lor. Era revolta care umplea şoaptele şi era prezentă în privirile piezişe.

– Şi ce te face să crezi c-am fost noi, că băieţii buni au şters serverele?

Ea se răsuci pe jumătate şi-i adresă un zâmbet sumbru.

– Cine spune că noi suntem băieţii buni?

Holston se crispă. Îşi retrase mâna de pe gâtul ei.

– Nu începe. Nu spune nimic care ar putea...

– Glumesc, zise ea, dar nu era vorba despre ceva cu care se putea glumi.

Se afla la doi paşi de trădare, de *curăţire.*

– Uite care e teoria mea, zise Allison, grăbită, accentuând cuvântul *teorie.* Există o revoltă care se întinde pe durata mai multor generaţii, corect? Adică timp de o sută de ani, sau chiar mai mult. E ca mecanismul unui ceasornic. Arătă datele cu degetul. Dar e tot atât de adevărat că în timpul marii revolte – singura de care am ştiut până acum – cineva a şters conţinutul serverelor. Ceea ce, îţi spun eu, nu e tot atât de simplu ca apăsarea pe câteva butoane sau declanşarea unui incendiu. Există redundanţe peste redundanţe. Ar fi nevoie de un efort concertat, nu de un accident, de ceva făcut în grabă sau de un simplu sabotaj...

– Asta nu ne dezvăluie cine e responsabil, sublinie Holston.

Soţia lui era, fără nicio îndoială, o vrăjitoare a computerelor, însă munca de detectiv nu era specialitatea *ei,* ci a lui.

– Ceea ce-mi spune mie ceva, continuă ea, este faptul că în tot acest timp au avut loc revolte în fiecare generaţie, dar *de atunci încoace* n-a mai fost niciuna.

Allison îşi muşcă buza.

Holston îşi îndreptă spatele.

Îşi roti privirea în jurul camerei şi îşi îngădui să asimileze remarca soţiei sale. Avu pe neaşteptate viziunea ei deposedându-l de însărcinările de detectiv, ca şi cum i le-ar fi putut smulge, fugind cu ele.

– Aşadar, tu spui că... Îşi frecă bărbia şi îşi duse gândul până la capăt. Spui că ne-a şters cineva istoria ca să ne-mpiedice s-o repetăm?

– Sau mai rău.

Allison se întinse şi îi luă mâna într-ale ei. Pe faţă i se aşternuse o expresie mai profundă, trecând de la seriozitate la ceva mai grav.

– Dacă motivul revoltelor se afla acolo, pe acele hard diskuri? Dacă o anumită parte a istoriei noastre sau nişte date provenite din exterior sau poate cunoaşterea motivului care i-a îndemnat pe strămoşii noştri, cu mult, mult timp în urmă, să se mute aici, înăuntru, dacă asemenea informaţii au dus la un soi de presiune care-i făcea pe oameni să-şi piardă minţile sau să fie cuprinşi de o nelinişte demenţială sau pur şi simplu să vrea să plece *afară?*

El clătină din cap.

– Nu vreau să gândeşti în felul ăsta, o avertiză.

– Nu susţin că-şi pierdeau minţile pe bună dreptate, ripostă ea, redevenind prudentă. Dar, pornind de la toate informaţiile până la care am reuşit să răzbat, asta e teoria mea.

Holston aruncă o privire plină de neîncredere spre monitor.

– Poate că n-ar trebui să faci asta, spuse. Nici măcar nu ştiu cum o faci, dar poate n-ar trebui.

– Iubitule, informaţiile sunt acolo. Dacă nu ajung eu acum până la ele, la un moment dat o va face altcineva. Nu poţi băga duhul înapoi, în sticlă.

– Ce vrei să spui?

– Am publicat deja un raport despre modul de recuperare a fişierelor şterse sau suprascrise. Restul departamentului IT îl difuzează, ca ajutor pentru oricine a şters din greşeală ceva care-i trebuia.

– Cred totuşi c-ar trebui să te opreşti, insistă el. Nu e cea mai bună idee. Nu văd nimic bun ieşind de-aici.

– Din adevăr nu iese nimic bun? E întotdeauna bine să cunoşti adevărul. Şi e mai bine să-l descoperim noi decât să-l descopere altcineva, nu?

Holston se uită la dosarele lui. De când fusese trimisă ultima

persoană la curăţire trecuseră cinci ani. Imaginea din exterior era din zi în zi mai proastă şi, şerif fiind, el se simţea presat să găsească pe cineva. Era o presiune crescândă, ca un abur adunat în siloz, gata să azvârle ceva afară. Oamenii deveneau nervoşi când se gândeau că se apropia momentul. Era ca una dintre acele profeţii care se autoîndeplinesc, când, în final, cineva prea nervos e cuprins de spasme, apoi aruncă în toate părţile cu injurii sau spune ceva regretabil şi se trezeşte într-o celulă, privind imaginea ceţoasă a ultimului apus de soare din viaţa sa.

Sortă dosarele din jur, dorindu-şi să fi fost ceva în ele. Ar fi condamnat pe cineva la moarte a doua zi, ca să elibereze aburul. Soţia lui înghiontea cu acul un balon mare, mult prea umflat, şi şeriful voia să-i scoată aerul înainte de a apăsa ea prea tare.

4
În prezent

Holston stătea pe singura banchetă de oţel din sas, cu creierul amorţit de nesomn şi de certitudinea celor ce urmau să i se-ntâmple. Nelson, şeful laboratorului de curăţire, îngenunche în faţa lui şi îi trecu peste laba piciorului cracul unui costum de protecţie de culoare albă.

– Am făcut un studiu amănunţit al garniturilor de etanşare de la îmbinări şi am adăugat al doilea strat de căptuşeală depusă prin pulverizare, spunea Nelson. Ar trebui să-ţi ofere mai mult timp decât a avut oricine altcineva până acum.

Holston reţinu asta şi îşi aduse aminte cum îşi privise soţia plecând în exterior. Etajul de sus al silozului, cu ecranele sale imense, pe care se vedea lumea exterioară, era de obicei pustiu în timpul curăţirilor. Oamenii din interior nu suportau să se uite la ceea ce făcuseră. Sau poate voiau să vină sus şi să se bucure de o imagine frumoasă fără să ştie de ce fusese nevoie ca s-o obţină. Dar el se uitase, nu se îndoise nicio clipă că avea s-o facă. Nu putuse s-o vadă pe Allison prin masca argintie a căştii ei, nu-i putuse vedea braţele subţiri prin costumul voluminos în timp ce ea frecase şi tot frecase cu tampoanele de lână, dar îi recunoscuse mersul, gesturile obişnuite. O privise terminându-şi munca, fără grabă, cu sârguinţă, retrăgându-se cu un pas, uitându-se pentru o ultimă oară în direcţia camerei, făcându-i lui cu mâna, apoi întorcându-se şi îndepărtându-se. Ca toţi ceilalţi dinaintea ei, se îndreptase cu mişcări greoaie către un deal din apropiere şi începuse să-l urce, pornind pe drumul obositor către turlele dărăpănate ale străvechiului oraş în ruină vizibil la orizont. Holston o urmărise tot timpul fără să se clintească. Nu se mişcase nici măcar atunci când o văzuse căzând pe coasta dealului, apucându-se de cască, zvârcolindu-se în timp ce toxinele mistuiau mai întâi straturile de căptuşeală pulverizată, apoi costumul şi în final viaţa ei.

– Celălalt picior.

Nelson îl bătu peste gleznă. El îşi săltă piciorul şi îi permise tehnicianului să-i adune restul costumului în jurul gambelor. Îşi privi mâinile, privi combinezonul din fibre de carbon, pe care-l purta direct pe piele, imaginându-şi că i se dizolva pe trup, desprinzându-se ca foiţele de unsoare uscată pe de ţevile unui

generator, în timp ce sângele îi ţâşnea prin toţi porii şi băltea în costumul său, în care nu se mai afla nimic însufleţit.

– Dacă te-ai agăţa de bară şi te-ai ridica în picioare…

Nelson îl călăuzea de-a lungul unui procedeu de rutină, pe care-l urmărise până atunci de două ori. O dată la ieşirea lui Jack Brent, care fusese ostil şi agresiv până la sfârşit, silindu-l pe el, în calitate de şerif, să stea de pază alături de banchetă. Şi a doua oară la plecarea soţiei sale, pe care-o privise în timpul pregătirilor prin micul hublou al sasului. Fiindcă se uitase la cei doi, ştia ce să facă, dar avea totuşi nevoie să i se spună. Gândurile îi erau în altă parte. Întinse braţele, se agăţă de bara asemănătoare cu un trapez de gimnastică, plasată deasupra lui, şi se trase în sus. Nelson înşfăcă părţile laterale ale costumului şi-l smuci, trăgându-i-l până în talie. Două mâneci goale fâlfâiră, câte una de fiecare parte.

– Mâna stângă aici.

Amorţit, Holston se conformă. Era ireal să se afle de partea cealaltă a acelei proceduri – a mersului mecanic al condamnatului către moarte. Se întrebase adesea de ce se supuneau oamenii, de ce cooperau. Până şi Jack Brent făcuse ce i se cerea, aşa spurcat la gură cum fusese, continuând cu abuzurile verbale. Allison se conformase pur şi simplu în tăcere, îşi aminti Holston în timp ce-şi vâra în mâneci un braţ şi apoi pe celălalt. Costumul urcă, şi el se gândi că, poate, toată lumea se dovedea ascultătoare, fiindcă nimănui nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nimic nu părea destul de real ca să îndemne la revoltă. Partea animală a minţii lui nu era făcută pentru aşa ceva, pentru călăuzirea calmă către o moarte de care era perfect conştient.

– Întoarce-te.

Se supuse.

Simţi o smucitură în dreptul şalelor, apoi tragerea zgomotoasă a unui fermoar, până la gât. O altă smucitură, un alt fermoar încheiat. Două straturi de inutilitate. Scâşnetul ariciului industrial peste ele. Lovituri uşoare cu palma şi verificări. Pe urmă, sunetul căştii goale, alunecând de pe raftul ei; Holston îşi îndoi degetele în mănuşile umflate, pufoase, în timp ce Nelson verifica mecanismul calotei menite să-i protejeze capul.

– Să mai repetăm o dată procedura.

– Nu e necesar, spuse încet Holston.

Nelson aruncă o privire spre uşa dinspre siloz a sasului. Holston n-avea nevoie să se uite ca să ştie că, probabil, cineva îi

supraveghea.

– Ai răbdare cu mine, spuse Nelson. Trebuie s-o fac ca la carte.

Holston dădu din cap, dar ştia că nu exista nicio „carte”. Dintre toate tradiţiile mistice transmise din gură-n gură de la o generaţie la alta, niciuna nu atingea ardoarea demnă de un cult ce le caracteriza pe ale făuritorilor de costume şi pe ale tehnicienilor din domeniul curăţirii. Toată lumea îi lăsa să se simtă în largul lor. Condamnaţii transpuneau curăţirea în practică, însă ei erau aceia care-o făceau posibilă. Erau aceia care întreţineau fereastra către lumea mult mai largă de dincolo de limitele sufocante ale silozului.

Nelson puse casca pe banchetă.

– Ai bureţii aici.

Bătu cu palma în tampoanele de lână fixate în partea din faţă a costumului.

Holston desprinse unul, cu un zgomot de sfâşiere, studie spirele şi încreţiturile de pe suprafaţa aspră a materialului, apoi îl fixă la loc.

– Împroşti de două ori lichid din flacon înainte de frecarea cu tamponul de lână, pe urmă usuci cu prosopul ăsta, apoi pui pelicula detaşabilă.

Bătu cu palma pe toate buzunarele, în ordine, deşi erau etichetate şi numerotate foarte clar – cu scrisul orientat de jos în sus, pentru ca purtătorul costumului să-l poată citi – şi respectau un cod al culorilor.

Holston dădu din cap şi întâlni pentru prima oară ochii tehnicianului. Surprins, descoperi în ei spaimă, pe care, datorită profesiunii lui, învăţase s-o remarce fără greş. Se pregătea să-l întrebe ce nu era în ordine, când înţelese. Nelson se temea că toate instrucţiunile erau zadarnice, că el n-avea să iasă – aşa cum se temea toată lumea din siloz că ar fi putut face deţinuţii – şi că n-avea să-şi îndeplinească misiunea. Că n-avea să cureţe pentru oamenii care îl condamnaseră în virtutea legilor lor, menite să stârpească visul la un loc mai bun. Sau poate pe Nelson îl înspăimânta ideea că echipamentul costisitor şi migălos, construit de el şi de colegii lui folosind secrete şi tehnici transmise din vremuri vechi, cu mult anterioare revoltei, avea să părăsească silozul şi să putrezească zadarnic.

– Eşti OK? îl întrebă tehnicianul. Ceva e cumva prea strâmt?

Holston îşi roti privirea în jurul sasului. Viaţa mea e prea strâmtă, ar fi vrut să spună. Pielea mea e prea strâmtă. Locul

dintre ziduri e prea strâmt.

Se mulţumi să clatine din cap.

– Sunt gata, şopti.

Spunea adevărul. Era bizar, dar se simţea într-adevăr foarte dornic de plecare.

Şi, brusc, îşi aminti cât de dornică să plece fusese şi soţia lui.

5
Cu trei ani în urmă

– Vreau să ies. Vreau să ies. Vreausăies.

Holston sosi la cantină în fugă. Staţia lui radio încă mai cârâia. Ajutorul de şerif Marnes striga ceva despre Allison. Holston nici măcar n-avusese timp să-i răspundă, se repezise imediat în susul celor trei şiruri de trepte care-l despărţeau de locul unde se desfăşura scena.

– Ce se petrece? întrebă.

Înotă prin mulţime ca s-ajungă până la uşă şi îşi găsi soţia zvârcolindu-se pe podea, ţinută de Connor şi de alţi doi membri ai personalului cantinei.

– Daţi-i drumul!

Îi plesni peste mâinile cu care-o ţineau de gambe, îndepărtându-le, şi, drept răsplată, fu cât pe ce să primească din partea ei o lovitură cu cizma în bărbie.

– Linişteşte-te.

Se întinse către încheieturile mâinilor ei, care se răsuceau în toate părţile, încercând să scape din strânsoarea bărbaţilor.

– Iubito, ce *naiba* se-ntâmplă aici?

– Alerga către sas, spuse Connor, printre mormăielile cu care-şi însoţea eforturile.

Percy opri loviturile picioarelor lui Allison înconjurându-i-le cu mâinile sale, şi Holston nu-l opri. Constatase că era nevoie de trei bărbaţi. Îngenunche lângă ea, asigurându-se că-l vedea. Privirea ei se strecura, dementă, printr-o perdea de păr ciufulit.

– Allison, trebuie să te calmezi, iubito.

– Vreau să ies. Vreau să ies.

Vorbea cu voce mai înceată, dar cuvintele continuau să curgă.

– Nu spune asta, o rugă Holston.

Sunetul vocii ei grave îl umplea de fiori. Îi luă obrajii în mâini.

– Iubito, nu spune asta!

Dar, într-o străfulgerare cutremurătoare, o parte din el înţelese semnificaţia celor petrecute. Sosise prea târziu. Ceilalţi auziseră. Toată lumea auzise. Îşi văzuse soţia semnându-şi, chiar sub nasul lui, certificatul de deces. Simţea încăperea rotindu-i-se în jur în timp ce-o implora să tacă. Era ca şi cum ar fi sosit la locul unui accident cumplit – al unei avarii din atelierul mecanic – ca s-o găsească rănită pe femeia pe care-o iubea. Sosise ca s-o

găsească vie, lovind cu picioarele, dar înţelesese dintr-o privire că rana ei era mortală.

Îşi simţi lacrimile alunecându-i, calde, de-a lungul obrajilor, în timp ce se străduia să-i îndepărteze ei părul de pe faţă. Ochii lui Allison îi întâlniră în sfârşit pe ai lui, îşi opriră rostogolirea frenetică şi îl ţintuiră cu o privire conştientă. Şi, pentru o clipă, pentru numai o secundă, înainte de a avea timp să se-ntrebe dacă fusese drogată sau căzuse victimă vreunui alt soi de abuz, în ei apăru o scânteie de calm, un licăr de raţiune, de calcul făcut cu sânge-rece. Şi apoi dispăru, la următoarea coborâre a pleoapelor, şi sălbăticia îi reveni în ochi în timp ce implora, iarăşi şi iarăşi, să fie lăsată să iasă.

– Ridicaţi-o, spuse Holston.

Ochii de soţ îi înotau în lacrimi îi timp ce-i permitea sinelui său de şerif dedicat datoriei să intervină. Nu putea face nimic altceva decât să-şi închidă soţia, cu toate că nu-şi dorea nimic altceva decât să-şi permită să urle.

– Pe aici, i se adresă lui Connor, care-o ţinea de sub umerii care se zbăteau.

Arătă cu o înclinare a capului către biroul lui şi către celula de dincolo de acesta. Nu cu mult mai încolo, la capătul coridorului, uşa de un galben strălucitor a marelui sas ieşea în evidenţă, senină, ameninţătoare, aşteptând în tăcere.

Odată ajunsă în celulă, Allison se calmă imediat. Se aşeză pe banchetă, fără să se mai împotrivească şi fără să mai bolborosească, ca şi cum s-ar fi oprit, pur şi simplu, să se odihnească şi să admire priveliştea. Epava care se zvârcolea era acum Holston. Măsura cu pasul spaţiul din afara gratiilor, punând întrebări fără răspuns, în vreme ce ajutorul de şerif Marnes şi primarul se ocupau, în locul lui, de tot ceea ce implica procedura. Cei doi îi tratau *atât* pe Holston, *cât şi* pe soţia lui ca pe nişte bolnavi. Şi, cu toate că oroarea din ultima jumătate de oră îi învârtejea gândurile, în străfundul minţii sale de şerif, o parte a lui, întotdeauna în alertă, urmărind tensiunile crescânde din siloz, era vag conştientă de şocul şi de zvonurile ce vibrau în zidurile din beton armat. Imensa presiune înăbuşită răbufnea acum prin toate îmbinările, în şoapte şuierătoare.

– Iubito, trebuie să-mi vorbeşti, o implora, iarăşi şi iarăşi.

Se oprea, răsucindu-şi în jurul gratiilor pumnii strânşi. Allison stătea cu spatele la el. Se uita la ecranul de pe perete, la dealurile cafenii, la cerul gri şi la norii întunecaţi. Din când în

când, o mână i se ridica, îndepărtându-i părul de pe faţă, dar altminteri nu se clintea şi nu vorbea. Numai când cheia lui Holston intrase în broască, nu la mult timp după ce se luptaseră cu ea şi închiseseră uşa, Allison articulase un singur „nu“, care-l convinsese s-o scoată.

În timp ce el o implora şi ea îl ignora, maşinaţiile iminentei curăţiri se răspândeau în siloz, printr-o mişcare giratorie. Tehnicienii se foiau pe coridor, pregătind un costum ajustat pe măsura ei. Uneltele pentru curăţire erau puse în sas, la îndemână. Undeva, o canistră se golea şuierând în timpul încărcării argonului în camerele de distribuire. Toată agitaţia se făcea simţită numai sporadic în preajma celulei alături de care stătea Holston, privindu-şi soţia cu insistenţă. Tehnicienii guralivi deveneau teribil de tăcuţi când se înghesuiau în apropiere – în prezenţa lui, păreau să nici nu respire.

Orele treceau, şi Allison refuza să vorbească – un comportament care crease el însuşi agitaţie în siloz. Holston îşi petrecu întreaga zi bolborosind printre gratii, cu creierul mistuit de focul nedumeririi şi al agoniei. Tot ce ştia fusese distrus într-o singură clipă. Încerca să cuprindă cu mintea cele petrecute, în vreme ce Allison stătea în celulă, sorbind cu privirea pierdută peisajul întunecat şi părând mulţumită de statutul ei mult mai nefavorabil decât al unui condamnat la moarte.

Vorbi în sfârşit abia după căderea întunericului, după ce refuzase în tăcere şi definitiv ultima masă, după ce tehnicienii îşi încheiaseră munca în sas, închizând uşa galbenă şi retrăgându-se pentru o noapte fără somn. Şi după ce ajutorul de şerif se dusese la culcare, bătându-l pe Holston de două ori pe umăr. Pe urmă se scurse un timp care i se păru lui Holston de mai multe ore, până în clipa când, la multă vreme după ce ajunsese soarele ceţos deasupra dealurilor vizibile din cantină şi din bar – a acelor dealuri care ascundeau restul oraşului în ruină din depărtare –, se simţi în pragul leşinului, extenuat de propriile strigăte şi mustrări răguşite. În întunericul aproape deplin din celulă, Allison şopti ceva aproape imposibil de desluşit:

– Nu e real.

Asta *crezu* Holston că auzise. Se mişcă.

– Iubito?

Se prinse de gratii şi se ridică în genunchi.

– Scumpa mea, şopti, ştergându-şi crusta de pe obraji.

Ea se întoarse. Era ca şi cum soarele s-ar fi răzgândit şi ar fi

răsărit din nou peste dealuri. Recunoscând că el, Holston, îi dăduse speranţă. Asta aproape că-l făcu să plângă, să creadă că totul fusese o boală, o febră, ceva pe care Doc l-ar fi putut consemna, la cererea lor, ca s-o scuze pentru tot ce rostise. Nu intenţionase niciodată să spună astfel de lucruri. Era salvată prin simplul fapt că tocmai îşi revenise, iar Holston era salvat fiindcă o văzuse întorcându-se spre el.

– Nimic din ce vezi nu e real, spuse ea cu voce scăzută.

Trupul părea să i se fi liniştit, cu toate că nebunia continua, condamnând-o prin pronunţarea cuvintelor interzise.

– Vino să stăm de vorbă, zise Holston.

Şi îi făcu semn să se apropie de gratii.

Allison clătină din cap. Bătu cu palma alături de ea, în salteaua subţire pe de patul de campanie.

Şeriful se uită la ceas. Orele de vizită trecuseră de mult. Ar fi putut fi trimis la curăţire dacă era prins făcând ceea ce era pe punctul să facă.

Cheia intră în broască fără ezitare.

Un pocnet metalic răsună, incredibil de puternic.

Holston intră în celula soţiei lui şi se aşeză lângă ea. Suferea de moarte fiindcă n-o atingea, fiindcă n-o cuprindea în braţe şi n-o ducea într-un loc sigur, înapoi, în patul lor, unde ar fi putut pretinde că totul fusese doar un vis urât.

Dar nu îndrăznea să se mişte. Rămase locului, frângându-şi mâinile, în timp ce ea şopti:

– Nu trebuie să fie real. Indiferent ce. Nimic din toate astea.

Se uită către ecran. Holston se aplecă spre ea, ajungând atât de aproape încât simţi mirosul transpiraţiei care i se uscase pe trup după zbaterile din timpul zilei.

– Iubito, ce se petrece?

Părul ei se mişcă, atins de răsuflarea lui în timp ce rostea cuvintele. Ea întinse mâna şi şi-o frecă de ecranul care se întuneca, pipăind pixelii.

– În clipa asta ar putea fi dimineaţă, fără ca noi s-o ştim vreodată. Afară ar putea fi oameni. Se răsuci ca să-l privească. S-ar putea uita la noi, spuse cu un rânjet sinistru.

Holston îi susţinu privirea. Nu părea câtuşi de puţin nebună, nu aşa cum fusese mai devreme. *Cuvintele* ei erau demente, dar ea nu părea să fie.

– De unde ţi-a venit ideea asta? o întrebă. Credea că ştia de unde, dar puse totuşi întrebarea. Ai găsit ceva pe hard diskuri?

Auzise că Allison ieşise din biroul ei şi alergase drept către sas, deja strigându-şi nebunia. Se întâmplase ceva în timp ce lucra.

– Ce-ai găsit?

– Sunt şterse mai multe lucruri, chiar de la revoltă încoace, şopti ea. Era firesc să fie. Totul e şters. Şi toate chestiile recente.

Râse. Vocea îi deveni brusc mai sonoră, privirea i se pierdu în gol.

– E-mailuri pe care nu mi le-ai trimis niciodată, fac pariu!

– Iubito.

Holston îndrăzni să se întindă după mâinile ei, şi ea nu şi le retrase. I le luă într-ale lui.

– Ce-ai găsit? Un e-mail? De la cine era?

Allison clătină din cap.

– Nu. Am găsit programul pe care-l folosesc. Cei care fac imaginile de pe ecrane să pară atât de reale. Îşi întoarse din nou privirea către amurgul care înainta grăbit spre noapte. IT[1], spuse. Ochi. Reper. Ei o fac. Ei ştiu. E un secret pe care-l ştiu numai ei.

Clătină din cap încă o dată.

– Ce secret?

Holston n-ar fi putut să spună dacă totul era o prostie sau dacă era ceva important. Nu ştia decât că ea vorbea.

– Dar acum ştiu. Şi o să ştii şi tu. O să mă-ntorc după tine, jur! De data asta o să fie altfel. O să întrerupem ciclul, noi doi o să-l întrerupem. O să mă întorc şi o să mergem împreună dincolo de dealul ăla. Râse. Dacă e acolo, spuse, cu voce sonoră. Dacă dealul ăla e acolo şi e verde, o să-l trecem împreună. Se întoarse spre el. N-are loc nicio revoltă, nu cu adevărat, e doar o scurgere treptată. Doar nişte oameni care ştiu, care vor să iasă. Zâmbi. Reuşesc să iasă. Primesc exact ceea ce cer. Ştiu de ce curăţă, de ce spun că n-o vor face, dar o fac. Ştiu. Ştiu. Şi nu se întorc niciodată, aşteaptă şi aşteaptă şi aşteaptă, dar eu n-o să fac aşa. O să vin înapoi, chiar aici. De data asta o să fie altfel.

Holston îi strânse mâinile. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

– Iubito, de ce faci asta?

Simţea că ea voia să-i dea o explicaţie în clipa aceea, când silozul se cufundase în întuneric şi erau cu desăvârşire singuri.

– Am aflat de revolte, spuse ea.

Holston dădu din cap.

– Ştiu. Mi-ai povestit. Au fost şi altele…

---

[1] *Eye. Tee* – succesiune de cuvinte pronunţată la fel ca IT (n. tr.).

– Nu.

Allison se îndepărtă de el, dar numai ca să-l poată privi în ochi. Din ai ei dispăruse demenţa de mai înainte.

– Holston, ştiu de ce au izbucnit revoltele. Ştiu *de ce.*

Îşi muşcă buza de jos. El rămase în aşteptare, cu tot trupul încordat.

– A fost întotdeauna din pricina dubiilor, a suspiciunii că afară lucrurile nu erau atât de rele precum păreau să fie. Ai simţit asta, nu? Că ne-am putea afla *oriunde,* trăind o minciună?

Holston ştia că nu era bine să răspundă, că nu trebuia nici măcar să tresară. Abordarea acelui subiect conducea la curăţire. Încremenise şi aştepta.

– Era, probabil, generaţia tânără, continuă Allison. Cam din douăzeci în douăzeci de ani. Voiau să meargă înainte, să exploreze, aşa cred. Te simţi vreodată îndemnat s-o faci? Te-ai simţit când erai mai tânăr? Privirea i se pierdu în gol. Sau poate erau cuplurile, tinerii căsătoriţi, scoşi din minţi când li se spunea că nu puteau avea copii în locul ăsta blestemat, limitat. Poate erau dispuşi să rişte orice pentru şansa asta…

Privirea i se focaliză asupra unui obiect aflat la mare distanţă. Poate vedea biletul de loterie pe care încă mai puteau să-l valorifice, dar n-aveau s-o mai facă niciodată. Se uită iar la Holston. El se întrebă dacă putea fi trimis la curăţire chiar şi numai pentru tăcere, întrucât nu ţipase la ea, cerându-i să înceteze, ca răspuns la fiecare cuvânt interzis pe care-l pronunţase.

– Ar fi putut fi chiar rezidenţii mai vârstnici, continuă ea, după ce stătuseră prea mult închişi, nemaitemându-se de nimic în ultimii ani ai vieţilor lor, poate dorind să plece afară ca să le facă loc altora, puţinilor şi preţioşilor lor nepoţi. Oricum, indiferent cum ar fi fost, toate revoltele au avut loc din cauza acestor îndoieli, a acestui sentiment că *aici ne aflăm* în locul nepotrivit.

Îşi roti privirea în jurul celulei.

– Nu poţi spune asta, şopti Holston. E marea crimă…

Allison dădu din cap.

– Exprimarea dorinţei de a pleca. Nu înţelegi de ce? De ce a apărut o asemenea interdicţie strictă? Fiindcă toate revoltele au început cu dorinţa asta, din acest motiv.

– Primeşti ceea ce ceri, recită Holston cuvintele întipărite în mintea lui de la o vârstă fragedă.

Părinţi îl avertizaseră – era unicul şi preţiosul lor copil – să nu-şi

dorească niciodată să iasă din siloz. Nici măcar să nu se gândească la aşa ceva. Să nu permită să-i treacă prin minte. Un asemenea gând însemna moarte instantanee, însemna distrugerea singurului lor fiu.

Îşi privi din nou soţia. Încă nu-i înţelegea nebunia, nu-i înţelegea decizia. Găsise programe şterse care le-ar fi putut da lumilor de pe ecranele computerelor aparenţa realităţii. Ce însemna asta? De ce ar fi făcut-o cineva?

– De ce? o întrebă. De ce în felul ăsta? De ce n-ai venit la mine? Trebuie să existe o metodă mai bună de a afla ce se petrece. Pentru început, le-am fi putut spune oamenilor ce-ai descoperit pe diskurile alea…

– Şi am fi fost instigatorii următoarei revolte? râse Allison.

O parte din nebunia ei era încă acolo sau poate nu erau decât o frustrare intensă şi o furie clocotitoare. Poate că o trădare imensă, a mai multor generaţii, o adusese la limită.

– Nu, mulţumesc, adăugă, şi râsul i se stinse. Am şters tot ce-am găsit. Nu vreau să ştie ei. Să-i ia naiba dacă rămân aici. O să mă-ntorc numai pentru tine.

– De acolo nu te *întorci,* ripostă furios Holston. Crezi că exilaţii sunt încă undeva, afară? Crezi c-au decis să nu se-ntoarcă fiindcă simt că noi i-am trădat?

– De ce crezi c-acceptă să cureţe? întrebă Allison. De ce-şi iau tampoanele de lână şi trec la muncă fără ezitare?

Holston oftă. Simţi cum se scurgea din el furia.

– Nimeni nu ştie de ce, răspunse.

– Dar tu ce *crezi?*

– Am mai vorbit despre asta, spuse el. De câte ori am discutat despre aşa ceva?

Era sigur că, între patru ochi, toate cuplurile îşi şopteau speculaţiile. Se uită pe lângă Allison, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de acele vremuri. Se uită pe perete, văzu poziţia lunii şi citi în ea în ce ceas al nopţii se aflau. Timpul lor era limitat. Soţia lui avea să plece a doua zi. Acel gând simplu îi revenea adesea în minte, ca fulgerul din norii de furtună.

– Toată lumea are teorii. Ni le-am împărtăşit pe ale noastre de nenumărate ori. Pur şi simplu…

– Dar acum ai aflat ceva nou, îl întrerupse Allison. Dădu drumul mâinii lui şi îşi îndepărtă părul de pe faţă. Noi doi am aflat ceva nou, şi acum totul are sens. E în întregime explicabil. Iar mâine o să ştiu sigur. Zâmbi. Îl bătu pe Holston pe mână, ca şi cum ar fi

fost un copil. Şi într-o bună zi, iubirea mea, o să ştii şi tu.

6
În prezent

În primul an fără Allison, Holston aşteptase, dând crezare nebuniei ei, sperând că avea să se-ntoarcă. Petrecuse prima comemorare a morţii soţiei sale curăţând lună celula de detenţie şi spălând uşa galbenă a sasului cu toate simţurile încordate ca să desluşească un sunet, un ciocănit în uşa aceea, ceva care să-i spună că ea se întorsese să-l elibereze.

Fiindcă asta nu se întâmplase, începuse să ia în considerare alternativa: plecarea pe urmele ei. Îşi petrecuse suficient de multe zile, săptămâni şi luni, cercetând fişierele din computerul ei, citind o parte din toate informaţiile până la care răzbătuse ea, adunându-le laolaltă şi înţelegând jumătate dintre ele pentru ca să înnebunească el însuşi pe jumătate. Ajunsese să creadă că lumea lui era o minciună şi, chiar dacă ar fi fost adevărată, fără Allison în ea, nu mai avea pentru ce trăi.

La a doua comemorare a plecării ei începuse, pentru el, un an al fricii. Se dusese la lucru având cuvintele otrăvitoare pe buze – propria dorinţă de a ieşi –, dar şi le înăbuşise în ultima clipă. În ziua aceea, patrulase împreună cu ajutorul de şerif Marnes ştiind cât de aproape de moarte ajunsese şi păstrând în el acest secret mistuitor. Fusese îndelungatul an al laşităţii sale, anul în care o dezamăgise pe Allison. Primul an reprezentase eşecul ei; ultimul fusese al eşecului lui. Dar se încheiase.

Acum, după încă un an, purta un costum de curăţitor şi era singur în sas, plin de îndoieli şi de convingeri. Silozul era închis ermetic în spatele lui, uşa galbenă, groasă şi etanşă era zăvorâtă, iar el se gândea că *nu* aşa îşi imaginase c-avea să moară sau că asta nu era ceea ce sperase să devină. Crezuse că avea să rămână în siloz pentru totdeauna, că nutrienţii din trupul lui aveau să ajungă acolo unde ajunseseră şi cei dintr-ale părinţilor lui: în solul fermei de la nivelul opt. I se părea că într-o altă viaţă visase o familie, un copil al lui, avusese fantezia gemenilor sau a unui al doilea câştig la loterie, îşi dorise o soţie alături de care să îmbătrânească…

De partea cealaltă a uşilor galbene sună un claxon, avertizând pe toată lumea, în afară de el, să plece. El, unul, n-avea unde altundeva să se ducă.

Incintele cu argon şuierară, pompând gazul inert, umplând cu

el încăperea. După ce se scurse astfel un minut, Holston simţi presiunea aerului mototolindu-i costumul şi strângându-i-l în jurul încheieturilor. Respiră oxigenul care-i circula prin cască şi se postă în faţa celeilalte uşi, uşa interzisă, cea către îngrozitoarea lume exterioară, şi aşteptă.

Urmă un geamăt metalic al pistoanelor din profunzimea zidurilor. Draperiile de sacrificiu, confecţionate din plastic, care acopereau interiorul sasului se încreţiră sub presiunea cantităţii tot mai mari de argon. Urmau să fie incinerate în sas, în timpul curăţirii de care avea să se ocupe el. Impurităţile aveau să fie eliminate până la căderea nopţii, pregătind locul pentru următoarea ieşire.

Uşile grele de metal din faţa lui se cutremurară, apoi în dreptul îmbinării lor apăru scânteierea unui spaţiu incredibil, lărgindu-se pe măsură ce se retrăgeau către canaturi. N-aveau să se deschidă complet, nu aşa cum fuseseră proiectate cândva – pentru a se minimiza riscul reprezentat de aerul invadator.

Prin golul creat şuieră un torent de argon şi, pe măsura lărgirii spaţiului, zgomotul se atenuă, transformându-se în vuiet. Holston se îndesă mai aproape, tot atât de îngrozit de faptul că nu opunea rezistenţă pe cât de nedumerit fusese de acţiunile altora din asemenea momente. Mai bine să iasă, să vadă o dată lumea cu ochii lui, decât să ardă de viu, laolaltă cu draperiile de plastic. Mai bine să supravieţuiască pentru alte câteva clipe.

Imediat ce deschiderea se lărgi suficient, se strecură afară, agăţându-şi şi frecându-şi de uşi costumul. Argonul condensă în atmosfera cu presiune mai redusă, învăluindu-l în ceaţă. Înaintă orbeşte, împleticindu-se, tropăind prin norul pufos.

Încă nu ieşise pâcla lui când uşile exterioare gemură, începând să se închidă. Urletele claxonului din spatele său pieriră, înghiţite de apăsarea oţelului masiv pe oţel masiv, care-l zăvora afară, împreună cu toxinele, în timp ce în sas se dezlănţuiau focurile purificatoare, distrugând toate impurităţile strecurate înăuntru.

Holston se pomeni la baza unei rampe de beton, a unei rampe care *urca.* Avea senzaţia că nu-i mai rămăsese mult timp – ceva i-o reamintea, bătându-i fără încetare darabana în ţeastă, deasupra cefei – *Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!* Viaţa lui îşi cronometra drumul către sfârşit. Obişnuit să vadă lumea şi linia orizontului din cantină şi din bar, care se aflau la acelaşi nivel cu sasul, era nedumerit, fiindcă nu se afla deja deasupra pământului, şi urcă rampa cu stângăcie.

Îţi târşâi picioarele în susul pantei înguste, cu ziduri de beton ciobit în ambele părţi, cu vizorul plin de o lumină derutantă, strălucitoare. În vârful rampei, Holston văzu paradisul în care fusese condamnat să ajungă pentru căderea sa în simplul păcat al speranţei. Se învârti în loc, trecând în revistă orizontul, năucit fiindcă vedea atât de mult verde!

Dealuri verzi, iarbă verde, un covor verde sub picioarele sale. Chiui în cască. Privi în jur cu mintea zumzăind. Suspendată deasupra verdelui, domnea, identică, nuanţa de albastru din cărţile copiilor, cu norii albi imaculaţi, cu fâlfâit de aripi vii în aer.

Holston se învârti iarăşi şi iarăşi, asimilând totul. Îşi aduse aminte că soţia lui făcuse acelaşi lucru. El o privise răsucindu-se încet, cu stângăcie, aproape ca şi cum ar fi avut senzaţia că se rătăcise sau ar fi fost confuză, sau că s-ar fi întrebat dacă să cureţe sau nu.

Curăţirea!

Întinse mâna şi îşi desprinse de piept un tampon de lână. Curăţirea! Brusc invadat de un torent de înţelegere, ştiu de ce, de ce. *De ce!*

Se uită acolo unde crezuse întotdeauna că trebuia să se afle zidul înalt, circular, al etajului de sus al silozului, dar bineînţeles că zidul acela era îngropat. În spatele lui nu se afla decât o movilă scundă de beton, un turn a cărui înălţime nu depăşea doi metri şi jumătate sau cel mult doi şi trei sferturi. În susul uneia dintre laturi urca o scară; antena era deasupra – un spic zbârlit –, iar în partea dinspre el – pe toate laturile, cum văzu când se apropie – erau obiectivele ochi-de-peşte, mari şi curbate, ale puternicelor camere de luat vederi ale silozului.

Întinse mâna cu tamponul de lână şi se apropie de primul. Îşi imagină cum arăta, văzut din cantină, apropiindu-se ezitant, pentru a deveni incredibil de mare. Cu trei ani în urmă, îşi privise soţia făcând acelaşi lucru. Îşi aminti că ea îşi fluturase mâna, iar el crezuse atunci c-o făcea ca să-şi menţină echilibrul, dar oare încercase să-i spună ceva? Oare, rămânând ascunsă în spatele vizorului argintiu, zâmbise şi ea prosteşte, tot cu gura până la urechi, cum zâmbea el în clipa aceea? Oare inima ei bătea cu speranţă nebunească în timp ce împroşca, freca, ştergea, aplica? Holston ştia că în cantină nu era nimeni; nu mai exista nimeni care să-l iubească destul de mult ca să se uite, dar făcu totuşi cu mâna. În ceea ce-l privea, nu era vorba despre furia cu care îşi imaginase că frecau mulţi lentilele. Nici certitudinea că oamenii

din siloz erau condamnaţi, iar condamnaţii erau puşi în libertate, nici sentimentul că fusese trădat nu erau cele care-i călăuzeau mâna cu tamponul de lână, făcând-o să se mişte scurt, circular. Era mila. Mila în stare pură şi bucuria fără limite.

Lumea se înceţoşă, dar în sensul bun al cuvântului, când ochii i se umplură de lacrimi. Soţia lui avusese dreptate. Imaginea din interior era o minciună. Dealurile erau aceleaşi – după ce trăise atât de mulţi ani cu ele în faţa ochilor, le recunoscuse dintr-o privire –, dar toate culorile erau greşite. Ecranele din siloz, programele descoperite de soţia lui, toate făceau cumva verdele vibrant să pară cenuşiu, înlăturau, cumva, toate semnele de viaţă. O viaţă extraordinară!

Ştergând mizeria de pe obiectivele camerelor de luat vederi, Holston se întrebă dacă măcar înceţoşarea treptată era reală. Murdăria era, cu siguranţă. O vedea în timp ce o îndepărta. Dar era pur şi simplu murdărie obişnuită sau o negreală toxică din aer? Oare programul descoperit de Allison putea să modifice doar ce era deja vizibil? Faptele şi ideile noi erau atât de numeroase, încât totul i se învârtejea în minte. Se simţea ca un copil adult, adus într-o lume imensă, alcătuită din atât de multe componente ce se aşezau simultan la locurile lor, încât capul lui zvâcnea, cuprins de durere.

Înceţoşarea e reală, conchise în timp de ştergea ultima urmă de mizerie de pe al doilea obiectiv. Era un strat acoperitor, ca nuanţele false de cenuşiu şi cafeniu pe care trebuia să le folosească programul ca să ascundă câmpia verde şi cerul ei albastru, punctat cu alb pufos. Le ascundeau o lume atât de frumoasă, încât Holston trebuia să se controleze ca să nu rămână pur şi simplu încremenit, privind-o cu gura căscată.

Se ocupă de a doua dintre cele patru camere cu gândul la zidurile mincinoase de sub el, care preluau imaginea, modificând-o. Se întrebă câţi oameni din siloz ştiau. Câţi *dintre* ei? De ce soi de devotament fanatic era nevoie ca să menţii o iluzie atât de deprimantă? Sau era vorba despre un secret de *dinainte* de revoltă? Era o minciună necunoscută de nimeni, perpetuată de generaţii – un set de programe măsluitoare care continuau să zumzăie în computerele silozului fără ştirea nimănui? Pentru că, dacă ştia cineva, dacă puteau arăta ceva, de ce să nu arate ceva frumos?

Revoltele! Poate că totul nu urmărea decât să împiedice repetarea lor la nesfârşit. Holston aplică o peliculă degradabilă

pe al doilea senzor şi se întrebă dacă acea minciună urâtă, despre o lume exterioară dezagreabilă, era o încercare iraţională de anihilare a *dorinţei* de ieşire din siloz. Era cu putinţă să fi decis cineva că adevărul era mai rău decât o pierdere a puterii, a controlului? Sau era vorba despre ceva mai profund, mai sinistru? O teamă de aducerea nestânjenită pe lume a oricât-de-multor-copii-doriţi?

Dar Allison? Ea unde era? Holston îşi târşâi picioarele dincolo de colţul turnului de beton, către al treilea obiectiv, şi familiarii, dar bizarii zgârie-nori din oraşul îndepărtat îi apărură în faţa ochilor. Numai că acolo erau mai multe clădiri decât de obicei. Câteva se înălţau de-o parte şi de alta, iar una, necunoscută, se avânta în prim-plan. Celelalte, cele pe care le ştia pe dinafară, erau întregi, strălucitoare, nu deformate, cu contururi în zigzag. Holston se uită dincolo de culmile dealurilor verzi şi îşi imagină că Allison avea să apară, din clipă-n clipă, de dincolo de ele. Dar era ridicol. De unde-ar fi putut să ştie că el fusese expulzat în ziua aceea? Avea să-şi aducă aminte că era o aniversare? Cu toate că el lipsise de la ultimele două? Îşi blestemă laşitatea din trecut, anii irosiţi. Avea să meargă el *la ea,* se hotărî.

Simţi brusc dorinţa de a-şi smulge casca şi costumul voluminos, de a alerga în susul dealului numai în combinezonul din fibre de carbon, de a respira lacom aerul proaspăt şi de a râde pe tot drumul către soţia care-l aştepta într-un oraş real, plin de oameni şi de copii zgomotoşi.

Dar nu, trebuia să păstreze aparenţele, să menţină iluziile. Nu ştia de ce, dar aşa făcuse soţia lui, aşa făcuseră toţi ceilalţi curăţitori dinaintea ei. Holston făcea acum parte din clubul lor, era membru al grupului din *exterior.* Istoria şi existenţa unor *precedente* îi cereau cu insistenţă să se supună. Ceilalţi ştiuseră mai bine ce era de făcut. Trebuia să-şi încheie spectacolul pentru grupul în *interiorul* căruia abia pătrunsese. Nu ştia cu certitudine de ce o făcea, doar că toţi cei dinaintea lui o făcuseră, şi iată ce secret împărtăşeau cu toţii. Secretul acela era un drog puternic. Nu ştia să facă decât ceea ce i se spusese, să se lase călăuzit de numerele de pe buzunare, să cureţe cu gesturi mecanice în vreme ce cântărea implicaţiile unei lumi exterioare atât de întinse încât nu avea să trăiască suficient de mult ca s-o vadă pe toată, nu-i putea respira tot aerul, nu-i putea bea toată apa, nu-i putea mânca toată hrana.

Visă la toate astea în timp ce freca, îndatoritor, al treilea

obiectiv, ştergând, aplicând, împroşcând spray-ul, apoi trecu la ultimul. Îşi auzea pulsul în urechi; bătăile inimii îi loveau pieptul de costumul strangulator. Curând, curând, îşi spuse. Folosi al doilea tampon de lână ca să îndepărteze mizeria de pe ultimul obiectiv. Şterse, aplică şi împrăştie spray-ul pentru ultima oară, apoi puse totul la loc, în buzunarele numerotate, fiindcă nu voia să murdărească solul superb, sănătos de sub picioarele sale. Treaba odată încheiată, se retrase cu un pas, se uită pentru ultima oară către cantina şi barul de unde nu-l privea nimeni, apoi se întoarse cu spatele către cei care le întorseseră spatele lui Allison şi altora, înaintea ei. Exista un motiv pentru care nu venea nimeni înapoi, după oamenii dinăuntru, aşa cum exista şi un motiv pentru care curăţa toată lumea, deşi toţi spuneau că n-aveau s-o facă. El era liber; putea să li se alăture celorlalţi, aşa că o porni agale către cuta întunecată ce se întindea în susul dealului, pe urmele paşilor soţiei sale, conştient că un bolovan familiar, adormit de multă vreme, nu mai zăcea acolo. Şi asta, decise el, nu fusese altceva decât o altă minciună cumplită a pixelilor.

7

Făcuse cam o duzină de paşi în susul dealului, continuând să se minuneze de iarba lucioasă de sub picioarele sale şi de cerul strălucitor de deasupra, când simţi primul junghi cutremurându-i stomacul. O crampă care i-l crispă, ceva ca o foame cumplită. La început îşi făcu griji fiindcă se mişcase prea repede, mai întâi curăţând şi apoi târşâindu-şi cu prea multă grabă picioarele în costumul împovărător. Nu voia să şi-l scoată înainte de a trece de culmea dealului, ieşind din câmpul vizual, ca să menţină indiferent ce iluzie susţineau pereţii cantinei. Se concentră asupra vârfurilor zgârie-norilor şi se resemnă să-şi încetinească mersul, să se calmeze. Să înainteze pas cu pas. După ani şi ani de alergat în susul şi în josul a treizeci de şiruri de trepte, urcuşul acela ar fi trebuit să fie un fleac.

O altă crampă, de data asta mai puternică. Holston se chirci de durere şi se opri, aşteptând să treacă. Oare când mâncase ultima oară? În orice caz, nu cu o zi în urmă. O prostie. Şi când folosise ultima oară o toaletă? Nici asta nu-şi aducea aminte. Ar fi putut fi nevoit să-şi scoată costumul mai repede decât sperase. Valul de greaţă odată trecut, făcu alţi câţiva paşi, sperând să ajungă în vârful dealului înainte de următoarea criză dureroasă. Reuşi să facă o altă duzină de paşi înainte de a-l izbi din nou, de data asta cu mai multă tărie, o durere mai cumplită decât orice mai simţise vreodată. Atât de intensă, încât Holston icni, şi de data asta stomacul lui gol se dovedi o binecuvântare. Îşi prinse pântecele în mâini, în timp ce genunchii îi cedau, slăbiţi, tremurând. Se prăbuşi la pământ şi gemu. Stomacul îi ardea, pieptul îi era în flăcări. Izbuti să mai înainteze vreo doi metri târându-se, cu sudoarea curgându-i pe frunte şi stropind interiorul căştii. Văzu scânteieri; lumea întreagă deveni de mai multe ori de un alb strălucitor, parcă lovită de trăsnet. Derutat, cu simţurile amorţite, se târî tot mai sus, mişcându-se cu greutate, cu mintea înspăimântată, continuând să se concentreze asupra ultimului său scop clar: ajungerea pe creasta dealului.

Imaginea din faţa ochilor îi pâlpâi iarăşi şi iarăşi, iar vizorul lăsă să pătrundă în interior o lumină solidă, strălucitoare, care dispăru apoi cu o licărire. Îi era din ce în ce mai greu să vadă. Se izbi de ceva aflat în calea lui şi braţul i se îndoi, lăsându-i umărul să se lovească de pământ. Clipi şi se uită înainte, în susul

dealului, aşteptând să se limpezească imaginea obiectului care-i stătea în faţă, dar nu văzu decât, când şi când, apariţiile stroboscopice ale verdelui ierbii.

Pe urmă îşi pierdu vederea cu desăvârşire. Totul era negru. Îşi încleştă mâinile de propria faţă, cu toate că stomacul i se aduna într-un nou nod de durere chinuitoare. Desluşea o strălucire, ceva intermitent, aşa că ştia că nu orbise. Însă licărirea părea să vină din *interiorul* cupolei care-i acoperea capul. Putea s-o vadă. *Vizorul* era acela care orbise brusc, nu el însuşi.

Căută, pe pipăite, zăvorul din spatele căştii. Se întrebă dacă-şi terminase rezerva de aer. Se asfixia? Era otrăvit de propriile respiraţii? Bineînţeles! De ce i s-ar fi dat mai mult aer decât era nevoie pentru curăţire? Căută închizătorile bâjbâind cu mănuşile lui butucănoase. Nu erau concepute pentru aşa ceva. Făceau parte din costum, din costumul alcătuit dintr-o singură piesă şi închis la spate cu două fermoare acoperite de o bandă de arici. Nu era conceput astfel încât să ţi-l poţi scoate, nu fără ajutor. Holston avea să moară în el, otrăvindu-se singur, sufocat de gazele emise de el însuşi, şi experimenta abia acum adevărata frică de reţinerea într-un spaţiu limitat, adevărata senzaţie de întemniţare. Silozul nu însemna nimic pe lângă asta, pe lângă lupta pentru eliberare, pe lângă zvârcolirea de durere în coşciugul lui, croit pe măsură. Lovi în încuietori, agitându-şi în jurul lor degetele captive în mănuşi vătuite, prea groase pentru aşa ceva. Iar lipsa vederii nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, îl dădea o senzaţie de sufocare, de blocare în capcană. Durerea îl umplu din nou de suferinţă. Se îndoi de mijloc, cu braţele răsfirate în ţărână, şi simţi ceva prin mănuşă – un ghiont.

Bâjbâi în căutarea obiectului şi îl găsi: era o piatră ascuţită. O unealtă. Holston se strădui să se calmeze. Anii în care impusese calmul, în care îi alinase pe alţii, în care adusese stabilitatea în locul haosului îşi spuseră cuvântul. Apucă piatra cu grijă – îngrozit de gândul că, orb cum era, ar fi putut s-o scape – şi o ridică la nivelul căştii. Pentru o clipă, se gândi să-şi taie cu ea mănuşile, dar nu ştia cât îi mai ajungea aerul şi cât îşi mai putea păstra mintea întreagă. Izbi cu vârful ei ascuţit în gâtul lui blindat, exact acolo unde ar fi trebuit să se afle închizătoarea. În clipa impactului, auzi pocnitura. Poc. Poc. Se întrerupse pentru o verificare cu degetul înmănuşat, icni din nou, apoi ţinti cu mai multă grijă. În locul pocniturii se auzi un păcănit. O parte a căştii se desprinse, lăsând o dâră de lumină să pătrundă în interior.

Holston se sufoca în propriile expiraţii, în aerul stătut, deja folosit. Îşi trecu piatra în mâna cealaltă, ţintind a doua încuietoare. Încă două pocnete înainte de lovitura în locul potrivit, şi casca se desprinse, eliberată.

Holston putea să vadă. Ochii îi ardeau de prea mult efort, din cauză că reuşea să respire, dar vedea. Clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile şi încercă să-şi umple plămânii sorbind prelung aerul azuriu, proaspăt, revitalizant.

Ceea ce primi în schimb i se păru un pumn în piept. Îl cuprinse greaţa. Vărsă salivă şi acid gastric, propria căptuşeală, care încerca să evadeze. Lumea din jur deveni cafenie. Iarbă cafenie şi cer cenuşiu. Nici urmă de verde. Nici urmă de albastru. Nici urmă de viaţă.

Căzu pe-o parte, aterizând pe umăr. Casca zăcea în faţa lui, deschisă, cu vizorul negru, mort. Nu te puteai uita prin vizor. Holston întinse mâna în direcţia lui, derutat. Un strat de argint acoperea exteriorul, iar în partea opusă nu era nimic. Niciun geam. O suprafaţă aspră. Cu fire intrând în ea şi ieşind. Un afişaj care se întunecase. Pixeli morţi.

Vomă din nou. Ştergându-şi gura cu un gest febril şi uitându-se în josul dealului, văzu cu ochii săi, direct, lumea aşa cum era, aşa cum o ştiuse dintotdeauna. Dezolantă şi pustie. Dădu drumul căştii, lăsând să cadă minciuna pe care-o adusese cu el din siloz. Era pe moarte. Toxinele îl măcinau din interior. Clipi, cu ochii la norii negri care cutreierau deasupra capului său, ca o turmă de animale. Se răsuci, vrând să afle cât de departe ajunsese, cât mai avea până pe culme, şi văzu obiectul de care se poticnise când se târa. Un bolovan dormind. În vizorul lui nu fusese acolo, nu făcuse parte din minciuna de pe ecranul minuscul, pe care rula unul dintre programele descoperite de Allison.

Holston întinse mâna şi atinse obiectul din faţa lui, cu costumul alb exfoliindu-se ca o piatră sfărâmicioasă, şi nu mai putu să-şi susţină capul. Se încovrigă, chinuit de durerea morţii lente care îl lua în stăpânire, strânse în braţe rămăşiţele soţiei sale şi, cu un ultim gând, se întrebă cum arăta trecerea lui în nefiinţă pentru cei care-o puteau vedea, cum arăta dându-şi ultima suflare încolăcit în crăpătura neagră a unui deal arid, cafeniu, cu un oraş în ruină înălţându-se tăcut şi părăsit deasupra lui.

Ce vedeau ei, ce vedea oricine se hotărâse să-l privească?

Partea a doua

Unealta potrivită

8

Andrelele ei stăteau în pungi de piele, perechi, câte două beţe de lemn, unul pe măsura celuilalt, aşezate alături, ca oasele delicate ale încheieturii înfăşurate în carne colosal de veche, uscată. Lemn şi piele. Artefacte ca nişte indicii transmise din generaţie în generaţie, semne cu ochiul, inofensive, făcute de strămoşii ei, obiecte nevătămătoare, aidoma cărţilor pentru copii şi a sculpturilor în lemn care reuşiseră să supravieţuiască revoltei şi purificării. Fiecare indiciu era o mică aluzie la o lume de dincolo de a lor, o lume în care clădirile se înălţau deasupra pământului, sub forma unor ruine vizibile dincolo de dealurile aride, cenuşii.

După ce chibzui îndelung, primarul Jahns alese o pereche de andrele. Le alegea întotdeauna cu mare grijă, fiindcă importanţa uneltei potrivite era critică. Dacă alegeai andrele prea subţiri, lucrai cu greutate, iar puloverul ieşea prea strâmt, prea compact. Pe de altă parte, dacă foloseai unele prea groase, obţineai un veşmânt plin de găuri mari. Împletitura rămânea lăbărţată. Lumea putea să vadă prin ea.

Alegerea odată făcută, cu oasele de lemn scoase din încheietura lor de piele, primarul Jahns întinse mâna după un ghem mare de bumbac. Studiind acel nod de fire răsucite, era greu de crezut că mâinile ei îl puteau transforma în ceva ordonat, în ceva util. Pescui capătul firului, meditând asupra mersului lucrurilor. În clipa aceea, puloverul ei nu era cu nimic mai mult decât o încâlceală şi o intenţie. Dacă te întorceai în timp, fusese o serie de fibre strălucitoare de bumbac, înflorite în fermele cu pământ, culese, curăţate şi răsucite în fire lungi. Dacă te întorceai şi mai mult, substanţa din plante putea fi urmărită până la oamenii depuşi pentru odihnă în solul acela, pentru a hrăni rădăcinile cu propria piele, în timp ce aerul de deasupra se cocea sub dogoarea întregii splendori a puternicelor lămpi de creştere.

Jahns clătină din cap, alungându-şi gândurile morbide. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât mai repede se ducea cu gândul la moarte. Era întotdeauna prezentă la finalul cugetărilor ei.

Cu o grijă îndelung exersată, făcu din capătul firului un laţ în jurul vârfului unei andrele, şi degetele ei meşteriră un ochi în formă de triunghi. Vârful andrelei dansă prin el, trăgând firul.

Asta era partea ei preferată, punerea ochiurilor. Îi plăceau începuturile. Primul rând. Ceva care apare din nimic. În vreme ce degetele ei ştiau ce să facă, era liberă să-şi ridice privirea, urmărind o pală a vântului dimineţii care fugărea gheme de praf în josul pantei unui deal. În ziua aceea norii erau joşi, ameninţători. Se conturau, ca nişte părinţi îngrijoraţi, deasupra celor grăbiţi, mai mărunţi, de ţărână măturată de vânt, ce se rostogoleau ca nişte copii zguduiţi de râsete, răsucindu-se şi rotindu-se, urmărind pantele şi adânciturile în timp ce se scurgeau către fisura amplă din locul unde se ciocniseră două dealuri, pentru a deveni unul singur. Acolo, Jahns vedea vălătucii împrăştiindu-se peste două trupuri fără viaţă, vedea veselii gemeni de praf evaporându-se pentru a deveni stafii, copii compacţi, jucăuşi, reîntorşi în vise şi în ceaţă rarefiată.

Primarul Jahns se lăsă pe spătarul decolorat al scaunului său de plastic, cu ochii la vânturile capricioase ce dansau de-a lungul lumii interzise din exterior. Mâinile ei lucrau, aşezând firul în şiruri de ochiuri, şi nu avea nevoie decât de câte o privire aruncată din când în când ca să ştie unde ajunsese. Praful zbura adesea către senzorii silozului în perdele, şi fiecare val o făcea să se ghemuiască de parcă s-ar fi aşteptat să primească o lovitură. Un asemenea asalt al murdăriei învălmăşite era oricând dureros de privit, dar părea deosebit de brutal a doua zi după o curăţire. Fiecare atingere a prafului de lentilele în curs de înceţoşare era un viol, un bărbat murdar atingând ceva imaculat. Jahns îşi amintea ce simţeai în asemenea clipe. Şi, şaizeci de ani mai târziu, se întreba uneori dacă pentru ea nu era chiar mai dureros să suporte acea pâclă murdară, care conducea la un alt soi de sacrificiu trupesc.

– Doamnă?

Jahns îşi desprinse privirea de dealurile fără viaţă care deveniseră leagănul de curând decedatului ei şerif. Se întoarse şi-l văzu lângă ea pe ajutorul şerifului.

– Da, Marnes?

– Ai cerut astea.

Bărbatul puse pe masa de cantină trei dosare din hârtie manila şi le împinse către ea printre firimiturile împrăştiate şi petele de suc rămase din noaptea precedentă, când sărbătoriseră curăţirea. Jahns îşi lăsă împletitura deoparte şi întinse mâna spre dosare fără tragere de inimă. De fapt îşi dorea să mai fie lăsată în pace încă puţin, cât să-şi vadă şirurile de noduri devenind

ceva. Voia să se bucure de pacea şi de liniştea acelui răsărit de soare, înainte de a-l întuneca murdăria depusă de-a lungul anilor, înainte de a se trezi restul părţii de sus a silozului, frecându-se la ochi ca să scape de somn şi de petele de pe conştiinţă şi venind apoi să se îngrămădească în jurul ei pe scaune de plastic şi să fie numai urechi.

Dar datoria o chema; era primar pentru că voise să fie, iar silozul avea nevoie de un şerif. Aşa că îşi lăsă deoparte propriile dorinţe şi îşi trase dosarele în poală. Mângâind coperta celui de deasupra, îşi coborî privirea către propriile mâini cu ceva între durere şi resemnare. Dosul palmelor era tot atât de uscat şi de zbârcit ca hârtia din pastă de lemn care atârna în afara dosarelor. Se uită la ajutorul de şerif Marnes, la mustaţa lui albă, pătată ici şi colo de câte un fir negru. Îşi aduse aminte de vremea când cele două culori erau inversate. Când silueta lui înaltă şi subţire sugera mai degrabă vigoare şi tinereţe decât un trup bătrân, numai piele şi os. Încă mai era chipeş, dar numai fiindcă îl cunoştea de atât de multă vreme, numai fiindcă ochii ei bătrâni continuau să-şi amintească.

– Ştii, îi spuse, de data asta am putea proceda altfel. M-ai putea lăsa să te avansez în funcţia de şerif, ţi-ai angaja un ajutor şi am face totul cum se cuvine.

El râse.

– Doamnă, sunt ajutor de şerif de mult, aproape de tot atâta timp de când eşti tu primar. Nu mă pot imagina fiind altceva, nimic altceva decât mort, într-o bună zi.

Jahns dădu din cap. Printre altele, îi plăcea să-l aibă pe Marnes în apropiere datorită gândurilor lui, atât de negre încât ale ei păreau cenuşii.

– Mă tem că ziua aia se apropie cu repeziciune, pentru noi amândoi, îi răspunse.

– E cât se poate de adevărat, după părerea mea. Nu mi-am imaginat niciodată că aceia cărora o să le supravieţuiesc vor fi atât de mulţi. Şi e al naibii de sigur că nu mă văd supravieţuindu-ţi ţie.

Marnes îşi frecă mustaţa şi studie imaginea lumii de afară. Jahns îi zâmbi, deschise dosarul de deasupra şi începu să citească prima biografie.

– Sunt trei candidaţi corespunzători, zise Marnes. Exact aşa cum ai cerut. Aş fi încântat să colaborez cu oricare dintre ei. Prima mea alegere ar fi Juliette, cred că dosarul ei e la mijloc.

Lucrează jos, la Departamentul Mecanic. Nu urcă prea des, dar eu şi Holston...

Marnes se întrerupse şi îşi drese glasul. Jahns se uită la el şi îi văzu privirea furişându-se către umflătura întunecată de pe deal. Îşi acoperi gura cu un pumn cu încheieturi ascuţite şi se prefăcu că tuşeşte.

– Scuză-mă, continuă. Cum spuneam, acum câţiva ani, eu şi şeriful am investigat moartea cuiva, acolo, jos. Această Juliette – dacă mă gândesc bine, cred că ea preferă să i se spună Jules – era un conducător bun. Cu mintea ascuţită ca briciul. De mare ajutor în cazul acela, cu un bun spirit de observaţie al detaliilor, ştiind să-i manipuleze pe oameni, diplomată, dar fermă. Nu cred că urcă prea des dincolo de etajele optzeci. E, cu siguranţă, o adâncată, şi n-am mai avut de mult pe cineva de-acolo.

Jahns răsfoi dosarul lui Juliette, verificându-i arborele genealogic, adeverinţele, salariul actual, în bonuri. Era înregistrată ca şef de schimb bine cotat. În trecutul ei nu exista nimic legat de loterie.

– N-a fost căsătorită niciodată? întrebă Jahns.

– Nu. E un soi de băieţoi. O luptătoare, ştii? Am stat acolo, jos, o săptămână, am văzut cum se purtau bărbaţii cu ea. L-ar fi putut alege pe unul dintre ei, dar a preferat să n-o facă. E genul de persoană care face impresie, dar preferă să-şi vadă de drum singură.

– Se pare că ţie ţi-a făcut impresie, spuse Jahns şi-şi regretă imediat cuvintele.

Nu-i plăcea gelozia din tonul propriei voci.

Marnes îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ei, doar mă cunoşti. Îi evaluez întotdeauna pe candidaţi. Fac orice mă-mpiedică să fiu promovat.

Jahns zâmbi.

– Şi ceilalţi doi?

Le citi numele, întrebându-se dacă o adâncată era o idee bună. Sau poate îngrijorându-se la gândul că Marnes se îndrăgostise. Recunoscu numele de pe dosarul de deasupra. Peter Billings. Lucra în departamentul juridic, ca grefier sau asistent de judecător.

– Sincer, doamnă? Sunt umplutură, ca să pară totul corect. Cum spuneam, aş colabora cu ei, dar cred că Jules e cea mai potrivită pentru noi. A trecut mult timp de când n-am mai avut şerif o femeie. Ar fi o decizie convenabilă acum, când se apropie

alegerile.

– Nu din motivul ăsta o s-o alegem, spuse Jahns. Indiferent ce-am hotărî, persoana respectivă va fi probabil aici încă multă vreme după dispariţia noastră…

Tăcu, amintindu-şi că spusese acelaşi lucru despre Holston, atunci când îl aleseseră.

Închise dosarul şi îşi îndreptă din nou atenţia spre ecran. La baza dealului se formase o mică tornadă, iar vântul biciuia praful adunat cu o frenezie organizată. Micul rotocol se înălţă în clocot în timp ce se umfla, transformându-se într-un con mai larg, răsucindu-se iarăşi şi iarăşi în jurul unui vârf oscilant, precum creştetul unui copil, în timp ce alerga spre senzorii ce scăpărau, curaţi, în bătaia razelor palide ale soarelui din zori.

– Cred c-ar trebui să mergem s-o vedem, spuse în cele din urmă Jahns.

Ţinea dosarele în poală, iar degetele ca nişte bucăţi de pergament rulate i se jucau cu marginile aspre ale hârtiei artizanale.

– Doamnă? Aş zice că e mai bine s-o aducem pe ea aici, sus. Să o intervievăm în biroul tău, aşa cum am făcut întotdeauna. Până acolo jos, la ea, e drum lung, iar la întoarcere e şi mai lung.

– Apreciez grija pe care mi-o porţi, ajutorule de şerif, zău că da. Dar a trecut mult timp de când n-am mai trecut de al patruzecilea. Genunchii mei nu sunt o scuză ca să nu-mi văd oamenii…

Primarul tăcu. Tornada de praf şovăi, se întoarse şi o porni direct spre ei. Crescu şi iar crescu – distorsionată de unghiul amplu al obiectivului, pentru a deveni un monstru mult mai mare şi mai fioros decât ştia Jahns că era în realitate – şi apoi izbi reţeaua de senzori, cufundând cantina în întuneric până când trecu pala de vânt, retrăgându-se de-a lungul ecranului din bar şi lăsând în urmă o imagine a lumii acum întinată de o peliculă subţire de praf.

– La naiba cu chestiile astea! spuse Marnes, printre dinţii încleştaţi.

Pielea îmbătrânită a tocului armei sale scârţâi când îşi puse palma pe mânerul ei şi Jahns şi-l imagină pe bătrânul ajutor de şerif afară, în mijlocul peisajului, alegând după vânt pe picioarele sale subţiri şi în acelaşi timp trimiţându-şi gloanţele într-un nor de praf din ce în ce mai rarefiat.

Rămaseră amândoi tăcuţi o clipă, trecând în revistă răul făcut.

Într-un târziu, Jahns începu să vorbească.

– Călătoria asta n-o să fie pentru alegeri, Marnes. Nici pentru voturi. Din câte ştiu, n-o să am contracandidaţi. Aşa că n-o să profităm de ea, o să călătorim fără bagaje şi fără zarvă. Vreau să-mi văd oamenii, nu să fiu văzută de ei. Se uită la el şi constată că o privea. O să fie pentru mine, Marnes. O evadare.

Se întoarse din nou spre ecran.

– Uneori... uneori pur şi simplu mă gândesc c-am stat prea mult aici, sus. Amândoi. Cred că oriunde am stat prea mult...

Zgomotul paşilor matinali pe scara în spirală o făcu să tacă şi se întoarse, odată cu Marnes, către sunetul vieţii, către sunetul zilei care se trezea. Şi ştiu că era timpul să-şi scoată din minte imaginile lucrurilor moarte. Sau măcar să le îngroape pentru o vreme.

– O să coborâm, noi doi, şi-o s-o transformăm pe această Juliette într-o unealtă potrivită. Pentru că uneori, stând aici şi uitându-mă ce ne împinge lumea să facem... asta mă sâcâie profund, Marnes. Mă străpunge.

Se întâlniră după micul dejun, în fostul birou al lui Holston. Trecuse o zi, şi Jahns încă se mai gândea la încăperea aceea numind-o biroul lui. Era încă prea devreme pentru ca, în gândurile ei, s-o considere altceva. Stătea dincolo de mesele de lucru gemene şi de vechile cartoteci şi se uita în celula goală, în timp ce Marnes îi dădea ultimele instrucţiuni lui Terry, un bărbat voinic din forţele de securitate ale departamentului IT care ţinea adesea locul şerifului şi pe al ajutorului său când plecau să se ocupe de rezolvarea unui caz. În spatele lui Terry stătea, îndatoritoare, o adolescentă pe nume Marcha, o fată cu păr negru şi ochi strălucitori care se pregătea să lucreze pentru IT. Era umbra lui Terry – aproape jumătate din siloz avea câte una. Câte un ucenic între doisprezece şi douăzeci de ani, un burete omniprezent, gata să absoarbă toate lecţiile şi tehnicile necesare pentru ca silozul să mai fie operaţional cel puţin o generaţie.

Marnes îi reaminti lui Terry cât de scandalagii deveneau oamenii după o curăţire. Tensiunea odată dispărută, toată lumea avea tendinţa să trăiască o scurtă vreme din plin. Cei mai mulţi erau prea tineri ca să-şi aducă aminte de ultima curăţire dublă, aşa că nu credeau că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla. Îşi închipuiau că, măcar pentru câteva luni, totul era admisibil.

Avertismentul aproape că nu era necesar – zgomotul petrecerii

din încăperea alăturată se auzea prin uşa închisă. Majoritatea rezidenţilor de pe primele patruzeci de etaje se înghesuiseră deja în cantină şi în bar. Pe toată durata zilei, aveau s-apară câteva sute în plus, de pe nivelurile de mijloc şi din adâncime, cerând o întrerupere a lucrului şi cheltuindu-şi bonurile de vacanţă numai ca să vadă imaginea aproape cu desăvârşire clară. Pentru mulţi era un pelerinaj. Unii nu urcau decât o dată la câţiva ani, rămâneau sus timp de o oră, mormăind că arăta exact aşa cum îşi aduceau aminte, apoi îşi mânau copii înapoi, în josul scărilor, ţinându-i în faţa lor şi înfruntând mulţimea care se scurgea în sus.

Terry rămase cu cheile şi cu o insignă provizorie. Marnes verifică bateriile staţiei sale de emisie-recepţie fără fir, se asigură că volumul unităţii din birou era dat la maximum şi îşi inspectă arma. Strânse mâna lui Terry şi îi ură noroc. Jahns simţi că era aproape timpul să plece şi se întoarse cu spatele la celula goală. Îi spuse la revedere lui Terry, o salută pe Marcha cu o înclinare a capului şi îl urmă pe Marnes, care se îndrepta spre uşă.

– Crezi că e OK să pleci imediat după o curăţire? întrebă ea, în timp ce ieşeau din cantină.

Ştia cât de zgomotoasă avea să devină petrecerea mai târziu, în noaptea aceea, şi cât de iritabilă putea să fie mulţimea. Momentul părea teribil de nepotrivit ca să-l tragă după ea, într-o misiune în cea mai mare parte egoistă.

– Glumeşti? Am nevoie de asta. Trebuie să plec. Aruncă o privire către ecranul de pe perete, în clipa aceea imposibil de văzut din pricina aglomeraţiei. Încă nu-mi pot da seama ce gândea Holston, nu pot să pricep de ce nu mi-a vorbit niciodată despre ceea ce se petrecea în capul ăla al lui. Poate când ne întoarcem n-o să-l mai simt în birou, fiindcă acum aproape că nu pot să respir acolo.

Jahns se gândi la toate astea în vreme ce-şi făceau loc prin înghesuiala din cantină. În cănile de plastic clipocea un amestec de suc de fructe, şi ea simţi în aer mirosul înţepător de alcool fermentat în căzi, dar îl ignoră. Oamenii îi făceau urări de bine, o rugau să fie prudentă, promiteau s-o voteze. Vestea despre călătoria ei transpirase şi se răspândise mai repede decât punciul cu alcool. Cei mai mulţi aveau impresia că o făcea ca să câştige simpatia votanţilor, într-o campanie în vederea realegerii. Cei mai tineri, care nu-şi aduceau aminte de alt şerif în afară de Holston, i se adresau deja lui Marnes dându-i acest titlu onorific.

Toţi cei cu riduri în jurul ochilor ştiau că lucrurile stăteau altfel. Îi salutau cu înclinări ale capului pe cei doi, care străbăteau cantina, şi le urau, fără vorbe, un alt soi de noroc. *Ajutaţi-ne să nu ne dăm bătuţi,* spuneau ochii lor. *Faceţi astfel încât copiii mei să trăiască la fel de mult ca mine. Nu lăsaţi totul să se destrame, nu încă.*

Jahns trăia sub apăsarea acelei presiuni, o povară cruntă, care nu-i chinuia doar genunchii. Păstră tăcerea în timp ce-şi croiau drum către scara din centru. Câţiva oameni începură să strige, cerându-i să ţină un discurs, dar vocile singulare nu stârniră şi altele. Mulţimea nu începu să scandeze, spre marea ei uşurare. Ce le-ar fi putut spune? Că nu ştia de ce se ţinea totul laolaltă? Că nu înţelegea nici măcar împletiturile ei, nu pricepea de ce, dacă făceai ochiurile şi dacă le făceai corect, treaba ieşea pur şi simplu bine. Putea să le spună că era de-ajuns o singură tăietură ca să se destrame totul? O singură tăietură, apoi trăgeai şi tot trăgeai, şi veşmântul se transforma într-un morman. Chiar aşteptau din partea ei să înţeleagă, când ea nu făcea altceva decât să respecte legile, şi totul continua cumva să meargă, an după an după an?

Pentru că ea nu înţelegea ce ţinea totul laolaltă. Şi nu le înţelegea buna dispoziţie, nu înţelegea sărbătorirea din ziua aceea. Beau şi zbierau fiindcă se simţeau în siguranţă? Fiindcă soarta îi cruţase, fiindcă trecuseră de curăţire? Poporul ei chiuia, în timp ce un om bun, partenerul care-o ajutase să le păstreze viaţa şi sănătatea, zăcea mort pe deal, alături de soţia lui. Dacă ar fi ţinut o cuvântare, dacă astfel nu ar fi umplut-o de idei interzise, le-ar fi zis că doi dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoscuse vreodată plecaseră la curăţire din propria voinţă şi i-ar fi întrebat ce spunea asta despre mulţimea celor rămaşi.

Momentul nu era potrivit pentru discursuri. Nici pentru băutură. Nici pentru veselie. Sosise ceasul meditaţiei în tăcere, şi acesta era unul dintre motivele care-o făcuseră să-şi dea seama că trebuia să plece. Lucrurile se schimbaseră. Nu într-o singură zi, ci în ani îndelungaţi. Ea o ştia mai bine decât mulţi alţii. Poate că ştia şi bătrâna McNeil, de jos, de la Aprovizionare, poate că văzuse ce se apropia. Trebuia să trăieşti mult timp ca să fii sigur. Şi, fiindcă timpul mărşăluia mai departe, ducând cu sine lumea tot mai repede şi mai repede decât puteau ţine pasul picioarele ei, primarul Jahns ştia că, în curând, avea să rămână cu desăvârşire în urmă. Iar marea sa spaimă, nerostită, dar simţită

zi de zi, era că, fără ea, lumea lor cu mers şovăielnic n-avea s-ajungă prea departe.

9

La impactul cu fiecare treaptă metalică, bastonul lui Jahns scotea un sunet imposibil de ignorat. Deveni curând un metronom al coborârii lor, ritmând muzica scării aglomerate, care vibra de energia curăţirii recente. În afară de ei doi, toată lumea părea să urce. Îşi făceau loc contra curentului împingând, coatele se frecau de altele, strigătul „Vă salut, doamnă primar!” se repeta, urmat câte o înclinare a capului, ca salut pentru Marnes. Şi Jahns vedea ceva pe feţele lor: tentaţia de a-l numi şerif, temperată de respectul faţă de natura cumplită a presupusei lui promovări.

– Câte etaje ai de gând să cobori? întrebă Marnes.

– De ce, ai obosit deja?

Jahns se uită peste umăr, vrând să-i adreseze un zâmbet plin de superioritate, şi-i văzu mustaţa stufoasă strâmbată de propriul zâmbet.

– Coborârea nu e o problemă pentru mine. La întoarcere mi-e greu să fac faţă.

Mâinile li se loviră scurt una de cealaltă pe balustrada răsucită a scării în spirală, a lui Jahns târându-se în urma ei, a lui Marnes întinzându-se înainte. Ea se simţea îndemnată să spună că nu era nicidecum obosită, dar chiar o cuprinsese o slăbiciune bruscă, o istovire mai degrabă mentală decât fizică. Avu viziunea copilărească a unor vremuri mai apropiate de tinereţe şi şi-l imagină pe Marnes săltând-o în braţe şi purtând-o astfel în josul scării. Ar fi fost o eliberare minunată de putere şi de responsabilitate, o afundare în puterea altcuiva, fără a fi nevoită să o simuleze pe a ei. Nu era o amintire a trecutului – era un viitor care nu se petrecuse niciodată. Şi Jahns se simţi vinovată pentru simplul fapt că-i venise în minte. Îşi simţi alături soţul, fantoma lui tulburată de gândurile ei…

– Doamnă primar? Câte crezi?

Se opriră amândoi şi îmbrăţişară balustrada în timp ce un hamal urca treptele cu greutate. Jahns îl recunoscu pe băiat, era Conner, încă adolescent, dar având deja spatele puternic şi pasul ferm. Căra un şir de pachete legate unele de altele şi aşezate pe umerii într-o poziţie echilibrată. Strâmbătura de pe chipul lui nu era nici de oboseală, nici de durere, ci de iritare. Cine erau toţi oamenii ăia apăruţi dintr-odată pe scara lui? Turiştii ăia? Jahns se

gândi la nişte cuvinte încurajatoare, la o mică recompensă verbală pentru toţi cei însărcinaţi cu o treabă căreia genunchii ei nu i-ar fi putut face faţă, dar el se îndepărtase deja, pe picioarele lui tinere şi puternice, ducând sus mâncare şi provizii din adânc, încetinit doar de înghesuirea celor care încercau să înainteze prin siloz în susul spiralei pentru a arunca o privire asupra exteriorului limpede şi larg.

Ea şi Marnes îşi traseră o clipă răsuflarea între două grupuri de trepte. Ajutorul de şerif îi întinse bidonul lui, şi ea sorbi din politeţe înainte de a i-l înapoia.

– Mi-ar plăcea să fac azi jumătate de drum, răspunse, în sfârşit. Dar aş vrea să mă opresc în câteva locuri pe traseu.

Marnes luă o înghiţitură zdravănă de apă şi începu să-nşurubeze capacul la loc.

– Vizite la domiciliu?

– Cam aşa ceva. Vreau să mă opresc la maternitatea de la douăzeci.

El râse.

– Să săruţi bebeluşi? Doamnă primar, n-o să te voteze nimeni. Nu la vârsta ta.

Jahns nu râse.

– Mulţumesc, spuse cu o mască de durere prefăcută. Dar nu, nu ca să sărut bebeluşi. Îi întoarse spatele şi se reîncepu să coboare. Marnes o urmă. Nu e din cauză că n-aş avea încredere în opinia ta de profesionist despre această Jules. De când sunt eu primar, ai ales întotdeauna numai oameni de succes.

– Chiar şi…? o întrerupse ajutorul de şerif.

– Mai ales el, răspunse Jahns, ştiind despre cine vorbea. Era om bun, dar avea inima frântă. Aşa ceva i-ar doborî chiar şi pe cei mai buni.

Marnes îşi exprimă aprobarea printr-un mârâit.

– Şi ce verificăm la maternitate? Juliette nu s-a născut pe al douăzecilea, dacă mi-aduc bine aminte…

– Nu, dar tatăl ei lucrează acum acolo. M-am gândit că, dacă tot ne e în drum, am putea afla părerea lui cu privire la fiica lui.

– Un tată ca garant al bunei reputaţii? Marnes râse. Mă-ndoiesc c-o să afli o părere imparţială.

– Eu cred c-o să fii surprins, ripostă Jahns. În timp ce-mi pregăteam bagajul, am pus-o pe Alice să facă nişte săpături. A descoperit ceva interesant.

– Da?

– Această Juliette încă mai are toate bonurile de vacanţă primite.

– Nu e neobişnuit pentru cineva de la Mecanic, comentă Marnes. Fac foarte multe ore suplimentare.

– Nu numai că nu iese, dar n-are nici vizitatori.

– Tot nu văd unde vrei s-ajungi.

Jahns aşteptă până când trecu de ei o familie. Un băieţel, probabil de vreo şase sau şapte ani, era purtat pe umerii tatălui său, cu capul aplecat ca să nu se lovească de partea inferioară a treptelor de deasupra lui. Mama venea în urma lor, cu o geantă cu lucruri pentru noapte agăţată de umăr şi cu un copil în faşă în braţe. Jahns se gândi că alcătuiau familia perfectă. Înlocuiau ceea ce luau. Doi pentru doi. Exact ceea ce urmărea loteria şi ceea ce oferea uneori.

– Bine, atunci o să-ţi spun eu unde vreau s-ajung, i se adresă lui Marnes. Vreau să-l găsesc pe tatăl acestei fete, să-l privesc în ochi şi să-l întreb de ce, în cei aproape douăzeci de ani de când a plecat ea la Mecanic, el nu i-a făcut nicio vizită. Nici măcar una.

Se uită la Marnes peste umăr şi văzu că o privea încruntându-se vizibil pe sub mustaţă.

– Şi de ce n-a urcat ea nici măcar o singură dată, ca să vină să-l vadă.

Traficul se subţie când ajunseră la etajele dintre zece şi douăzeci, trecând de apartamentele de sus. Cu fiecare treaptă pe care o cobora, pe Jahns o îngrozea tot mai mult gândul că, la întoarcere, trebuia să recâştige fiecare centimetru pierdut. Îşi reaminti că asta era partea uşoară. Coborârea se putea compara cu destinderea unui arc de oţel, care o împingea în jos. Îi aducea aminte de coşmarurile ei despre înec. Vise prosteşti, ţinând cont că nu văzuse niciodată o apă în care să se poată scufunda şi cu atât mai puţin una atât de adâncă încât să nu poată respira dacă se ridica în picioare. Dar erau asemenea viselor ocazionale despre căderea de la o mare înălţime, o moştenire a unui alt timp, fragmente sfărâmate, îngropate în mintea adormită a fiecăruia dintre ei, de unde sugerau ceva: N-am fost meniţi să trăim astfel.

Aşa că acea coborâre, acea spiralare descendentă semăna foarte mult cu înecul imaginar care o înghiţea noaptea. O simţea implacabilă, fără ieşire. Ca pe o greutate ce o trăgea în jos, combinată cu certitudinea că n-avea să fie niciodată în stare să

se întoarcă.

Trecură pe lângă districtul confecţiilor, ţara salopetelor multicolore şi locul de unde veneau ghemele ei. Pe palier plutea mirosul coloranţilor şi al altor chimicale. O fereastră tăiată în zidul curb, din blocuri de zgură, dădea într-un mic magazin alimentar de la marginea districtului. Mulţimea îl golise, rafturile fiind pustiite de cerinţele copleşitoare ale excursioniştilor extenuaţi şi de traficul suplimentar de după curăţire. Mai mulţi hamali se îngrămădeau în susul scărilor cu poveri grele, şi Jahns recunoscu un adevăr cumplit, legat de curăţirea din ziua precedentă. Practica aceea barbară aducea mai mult decât o simplă uşurare psihologică, mai mult decât o imagine clară a exteriorului – reprezenta şi un mod de susţinere a economiei silozului. Era un pretext pentru călătorii, ivit pe neaşteptate. Un pretext pentru comerţ. Şi, după cum se spunea, rudele şi vechii prieteni se reîntâlneau după mai multe luni sau poate după mai mulţi ani. Întregul siloz primea o injecţie cu vitalitate. Era ca un trup bătrân care se întinde şi-şi dezmorţeşte încheieturile, cu sângele năvălindu-i către extremităţi. O creatură decrepită revenea la *viaţă.*

– Doamnă primar!

Se întoarse şi-l descoperi pe Marnes pe bucla de spirală de deasupra, aproape în afara vederii ei. Se opri până când o ajunse ajutorul de şerif, coborând grăbit, cu ochii la propriile picioare.

– Uşurel. Nu pot ţine pasul dacă te lansezi aşa.

Jahns îşi ceru scuze. Nu-şi dăduse seama că schimbase ritmul.

Când intrară pe al doilea palier de apartamente, aflat la etajul al şaisprezecelea, îşi dădu seama că se aflau deja pe un teritoriu pe care nu mai ajunsese de aproape un an. Acolo se auzea zăngănitul treptelor sub picioare mai tinere, care se fugăreau pe scară, încurcându-se printre urcătorii mai lenţi. Şcoala primară din treimea de sus era chiar deasupra maternităţii. După zgomotul întregului trafic şi al glasurilor, se putea deduce că orele de curs fuseseră anulate. Jahns îşi imagină că decizia fusese luată fiindcă se ştia atât că aveau s-apară foarte puţini elevi (deoarece părinţii îşi duceau copiii sus, să vadă imaginea), cât şi că foarte mulţi profesori îşi doreau acelaşi lucru. Trecură de etajul şcolii, unde şotroanele desenate cu cretă fuseseră aproape şterse de traficul acelei zile, unde copiii stăteau cu balustrada în braţe, cu genunchii zdreliţi proiectându-li-se în afara ei, cu picioarele legănându-li-se sub ieşitura palierului, şi

unde fluierăturile şi strigătele înfocate se stingeau în prezenţa adulţilor, devenind şoapte tainice.

– Mă bucur că nu mai avem mult, simt nevoia să mă odihnesc, spuse Marnes. Sper că tipul ăsta are timp să stea de vorbă cu noi.

– O să aibă, răspunse Jahns. Alice i-a trimis din biroul meu un mesaj electronic, ca să-l anunţe că venim.

Traversară fluxul traficului de pe palierul maternităţii, apoi îşi traseră răsuflarea. Când Marnes îi întinse bidonul, Jahns sorbi îndelung, apoi îşi privi imaginea reflectată de suprafaţa lui curbată, plină de urme de lovituri, ca să vadă cum îi stătea părul.

– Arăţi minunat, zise ajutorul de şerif.

– Ca un primar?

El râse.

– Şi mai mult decât atât.

Lui Jahns i se păru că, în timp ce rostea aceste cuvinte, văzuse o scânteiere în bătrânii lui ochi căprui, dar probabil nu fusese decât lumina reflectată de bidonul pe care şi-l apropia de buze.

– Douăzeci de etaje în puţin mai mult de două ore. Nu recomand ritmul, dar mă bucur c-am ajuns deja atât de departe.

Îşi şterse mustaţa şi-şi duse mâna la spate, încercând să-şi pună bidonul la loc, în rucsac.

– Aici, zise Jahns. I-l luă şi îl strecură în locaşul de plasă al rucsacului său. Şi înăuntru mă laşi pe mine să vorbesc, îi reaminti.

Marnes îşi ridică mâinile arătându-i palmele, ca şi cum n-ar fi avut niciodată o altă intenţie. Trecu pe lângă ea şi trase de una dintre uşile metalice grele, care se deschise fără obişnuitul scârţâit de balamale ruginite. Tăcerea o făcu pe Jahns să tresară. Se obişnuise să audă ţârâitul de uşi vechi închise şi deschise pretutindeni, în susul şi în josul scării. În lumea scării, erau o versiune a vieţii sălbatice de la ferme, întotdeauna prezentă şi întotdeauna cântând. Însă pe balamalele acelea exista o peliculă de ulei, ca dovadă că erau întreţinute cu rigurozitate. O constatare întărită de afişele de pe pereţi care cereau linişte cu litere îngroşate însoţite de imagini de degete puse peste buze şi de guri deschise în cercuri barate. Maternitatea îşi lua într-adevăr liniştea în serios.

– Nu-mi amintesc să fi văzut atâtea indicatoare când am fost ultima dată aici, şopti Marnes.

– Poate erai prea ocupat cu pălăvrăgeala ca să le remarci,

răspunse Jahns.

De dincolo de un geam, o infirmieră îi privi cu asprime, şi Jahns îl înghionti pe Marnes cu cotul.

– Primarul Jahns vrea să-l vadă pe Peter Nichols, îi spuse ea femeii.

Femeia din spatele geamului nici măcar nu clipi.

– Ştiu cine sunteţi. V-am votat.

– Oh, fireşte. Ei, mulţumesc.

– Intraţi, dacă vreţi.

Femeia apăsă un buton de pe biroul ei, şi uşa de alături scoase un zumzăit slab. Marnes o împinse şi intră, urmat de Jahns.

– Îmbrăcaţi astea, dacă vreţi.

Infirmiera – Margaret, judecând după ecusonul scris de mână prins de gulerul ei – le întinse două halate albe, împăturite cu grijă. Jahns le primi pe amândouă şi îi dădu unul lui Marnes.

– Vă puteţi lăsa bagajele la mine.

Nu puteai s-o refuzi pe Margaret. Jahns simţi imediat că se afla în lumea acelei femei mult mai tinere, că devenise subalterna ei când trecuse prin uşa care bâzâia încet. Îşi sprijini bastonul de perete, îşi scoase rucsacul şi-l lăsă pe podea, apoi îşi puse halatul. Marnes se luptă cu al lui până când îl ajută Margaret, ţinând mâneca la locul ei. Îşi răsuci halatul peste cămaşa de dril şi rămase cu capetele libere ale cordonului lung din talie în mâini, ca şi cum întrebuinţarea lor l-ar fi depăşit. O privi pe Jahns înnodându-le pe ale ei şi, în final, reuşi să le încâlcească suficient de bine pentru ca halatul să se închidă într-un mod acceptabil.

– Ce e? întrebă, văzând cum îl privea Jahns. De-aia folosesc cătuşe. N-am învăţat niciodată cum se face un nod, şi ce-i cu asta?

– În şaizeci de ani, spuse Jahns.

Margaret apăsă un alt buton de pe biroul ei şi arătă în lungul coridorului.

– Doctorul Nichols e în maternitate. Îl anunţ că veniţi.

Jahns deschise drumul. Marnes o urmă, întrebând:

– De ce e atât de greu de crezut?

– De fapt, cred că e drăguţ.

– Cuvântul ăsta sună îngrozitor când îl foloseşti pentru un om de vârsta mea, pufni el.

Jahns zâmbi în sinea ei. La capătul culoarului, se opri în faţa unor uşi duble înainte de a le împinge cât să se întredeschidă. Camera de dincolo de ele era slab luminată. Deschise uşile până

la capăt şi pătrunseră într-o sală de aşteptare sărăcăcioasă, dar curată. Îşi aduse aminte de una similară, de pe nivelurile de mijloc, unde aşteptase împreună cu o prietenă căreia urma să-i fie adus copilul, pentru a fi din nou împreună. Printr-un perete de sticlă se zărea o încăpere cu o mână de pătuţuri şi de leagăne pentru bebeluşi. Înăuntru era prea întuneric ca să-ţi dai seama dacă în vreunul dintre ele se foia vreun nou-născut. Fireşte că Jahns era anunţată ori de câte ori venea câte un copil pe lume, că semna câte o scrisoare de felicitare şi câte un certificat de naştere pentru fiecare, dar, pe măsura scurgerii zilelor, numele i se amestecau în minte. Reuşea rareori să-şi amintească pe ce nivel locuiau părinţii şi dacă era primul sau al doilea dintre copiii lor. Deşi recunoştea faptul cu tristeţe, certificatele deveniseră pur şi simplu nimic altceva decât alte hârtii pe care trebuia să le semneze.

Conturul neclar al unui adult se mişcă printre pătuţuri, cu clapeta lucioasă a unui clipboard şi cu străfulgerările unui stilou metalic clipind în lumina din sala de observaţie. Silueta întunecată era înaltă, avea mersul şi forma unui om. Fără să se grăbească, observă ceva când se aplecă deasupra unui pătuţ, şi cele două licăriri metalice se uniră când notă ceea ce remarcase. După ce termină, traversă încăperea şi trecu pragul unei uşi largi ca să li se alăture lui Jahns şi lui Marnes în sala de aşteptare.

Jahns constată că Peter Nichols era un bărbat impozant. Înalt şi zvelt, dar nu ca Marnes, care părea să umble îndoind şi dezdoind picioare nesigure. Peter era subţire ca un om obişnuit să facă gimnastică, aidoma câtorva hamali cunoscuţi de Jahns, care puteau urca scările câte două o dată, părând să fi fost special construiţi pentru asta. Înălţimea era cea care conferea încredere. Jahns putu s-o simtă în timp ce lua mâna întinsă de Peter şi-l lăsa s-o scuture cu fermitate.

– Aţi venit, spuse simplu doctorul Nichols.

Era o observaţie rostită cu calm. Doar cu o foarte firavă tentă de surprindere. Strânse şi mâna lui Marnes, dar privirea i se întoarse către Jahns.

– I-am explicat secretarei dumneavoastră că n-o să vă pot fi de prea mare ajutor. Mă tem că n-am mai văzut-o pe Juliette de douăzeci de ani, de când a devenit umbră.

– Păi, despre asta am venit, de fapt, să vorbim. Jahns aruncă o privire către banchetele capitonate pe care-şi imagina că aşteptau bunici, mătuşi şi unchi nerăbdători în timp ce părinţii îşi

regăseau nou-născuţii. Ne putem aşeza?

Doctorul Nichols încuviinţă cu o înclinare a capului şi cu o mişcare a mâinii.

– Iau foarte în serios toate întâlnirile pentru numirea într-o funcţie, explică Jahns, aşezându-se vizavi de doctor. La vârsta mea, mă aştept ca majoritatea judecătorilor şi a oamenilor legii pe care-i instalez în post să-mi supravieţuiască, aşa că aleg cu foarte mare grijă.

– Dar n-o fac întotdeauna, nu-i aşa? Doctorul Nichols îşi înclină capul într-o parte, fără nicio expresie pe faţa lui uscăţivă, bărbierită cu meticulozitate. Adică nu vă supravieţuiesc.

Jahns înghiţi în sec. Lângă ea, Marnes se foi pe banchetă.

– Probabil că preţuiţi familia, schimbă Jahns vorba, înţelegând că nu fusese decât o simplă observaţie, lipsită de intenţii rele. Fiindcă altminteri n-aţi fi fost umbră atât de mult timp şi nu v-aţi fi ales o meserie atât de solicitantă.

Doctorul dădu din cap.

– De ce dumneavoastră şi Juliette nu vă faceţi niciodată vizite? Adică niciodată, în douăzeci de ani. E singurul dumneavoastră copil.

Nichols întoarse uşor capul, cu privirea alunecându-i către perete. Apariţia unei alte siluete dincolo de geam, o asistentă făcându-şi rondul, abătu pe moment atenţia lui Jahns. O altă pereche de uşi ducea către ceea ce presupuse că trebuia să fie sălile de naşteri, unde o nouă mamă în convalescenţă aştepta probabil să-i fie adus cel mai preţios dintre bunurile ei.

– Am avut şi un fiu, spuse doctorul Nichols.

Jahns se simţi ducându-şi mâna către rucsac, ca să-şi ia dosarele dinăuntru, numai că nu-l avea lângă ea. Existenţa unui frate era un detaliu care-i scăpase.

– N-aveaţi de unde să ştiţi, zise Nichols, interpretând corect expresia ei şocată. N-a supravieţuit. Practic, nu s-a născut. Loteria a trecut mai departe.

– Îmi pare rău…

Jahns se luptă cu imboldul care-i cerea să ia mâna lui Marnes într-a ei. Trecuseră zeci de ani de când se atinseseră intenţionat, deşi cu inocenţă, dar tristeţea care luase pe neaşteptate în stăpânire încăperea străpunse tot timpul scurs de atunci.

– Ar fi trebuit să se numească Nicholas, ca tatăl tatălui meu. S-a născut prematur. Şase sute optzeci de grame.

Precizia clinică din vocea lui era cumva mai tristă decât o

dezvăluire a sentimentelor.

– L-au intubat, l-au mutat în incubator, dar au apărut... complicaţii. Doctorul îşi coborî ochii către dosul propriilor palme. La vremea respectivă, Juliette avea doisprezece ani. Vă daţi seama că ideea unui frăţior care era pe drum o entuziasma la fel de mult ca pe noi. N-o mai despărţea decât un an de momentul când avea să devină umbra mamei ei, care era asistentă la maternitate. Nichols îşi ridică privirea. Dar, nu aici, în maternitatea asta, ci în cea de la nivelul mijlociu. Acolo lucram amândoi. Eu eram încă intern.

– Şi Juliette?

Jahns încă nu înţelesese care era legătura.

– A fost o defecţiune la incubator. Când Nicholas... Doctorul întoarse capul într-o parte şi-şi duse mâna până la jumătatea distanţei către ochi, dar reuşi să se stăpânească. Îmi cer scuze. Încă-l mai numesc aşa.

– E în regulă.

Primarul Jahns ţinea mâna ajutorului de şerif Marnes într-a ei. Nu ştia sigur când sau cum se întâmplase. Doctorul părea să nu observe sau, mai probabil, nu-i păsa.

– Sărmana Juliette. Clătină din cap. A fost înnebunită. La început a învinuit-o pe Rhoda, asistenta experimentată din sala de naşteri, care nu făcuse nimic altceva decât un miracol oferindu-i băiatului nostru firava şansă pe care o avusese. I-am explicat asta. Cred că Juliette ştia. Avea pur şi simplu nevoie de cineva pe care să-l urască. Dădu din cap către Jahns. Fetele la vârsta aia, ştiţi, nu?

– Mă credeţi sau nu, îmi amintesc.

Jahns se sili să zâmbească şi Nichols îi răspunse tot cu un zâmbet. Ea îl simţi de Marnes strângând-o de mână.

– Abia când a murit mama ei a început să dea vina pe incubatorul care se defectase. Ei, nu pe incubator, pe starea proastă în care se afla. Pe starea generală de descompunere a tuturor lucrurilor.

– Soţia dumneavoastră a murit cumva din cauza complicaţiilor?

Era un alt amănunt pe care Jahns îl trecuse probabil cu vederea atunci când citise dosarul.

– Soţia mea s-a sinucis o săptămână mai târziu.

Din nou detaşarea clinică. Jahns se întrebă dacă era un mecanism de supravieţuire care apăruse brusc după acele

evenimente sau o caracteristică a personalităţii care existase deja.

– Ar trebui să-mi aduc aminte de asta, spuse ajutorul de şerif Marnes, acestea fiind primele cuvinte pe care le rostea de când i se prezentase doctorului.

– Ei, am scris eu însumi certificatul de deces. Aşa că am putut trece, drept cauză a morţii, ce am vrut…

– Şi recunoaşteţi asta?

Marnes părea gata să sară de pe banchetă. Jahns nu putea ghici în ce scop. Îi puse mâna pe braţ ca să-l oprească.

– După trecerea termenului de prescripţie? Fireşte. Însă recunosc şi că a fost o minciună inutilă. Juliette era înţeleaptă, chiar şi la vârsta aceea. A ştiut. Şi asta a făcut-o să…

Doctorul tăcu.

– Să ce? întrebă Jahns. Să-şi piardă minţile?

– Nu. Doctorul Nichols clătină din cap. Altceva urma să spun. A făcut-o să plece. A solicitat o schimbare de distribuire. A cerut să fie trimisă jos, la Mecanic, să intre în atelier ca umbră. Era cu un an prea tânără pentru aşa ceva, dar am fost de acord. Am semnat. Am crezut c-o să plece, o să ia nişte aer de adâncime şi-o să se-ntoarcă. Am fost naiv. Am crezut că libertatea avea să-i prindă bine.

– Şi n-aţi mai văzut-o de-atunci?

– Ba da, o singură dată. La înmormântarea mamei ei, câteva zile mai târziu. A urcat de una singură, a asistat la ceremonie, m-a îmbrăţişat şi a coborât din nou. Totul fără pauză, din câte am auzit. Încerc să fiu la curent cu viaţa ei. Am la maternitatea din adâncime un coleg care-mi trimite din când în când câte un mesaj electronic. La ea totul e concentrare, concentrare şi iar concentrare.

Nichols se întrerupse şi râse.

– Ştiţi, când era tânără, n-o vedeam în ea decât pe mama ei. Dar s-a maturizat ca să semene din ce în ce mai mult cu mine.

– Există ceva care ar împiedica-o să ocupe funcţia de şerif al silozului sau ceva care ar face-o nepotrivită pentru asta? Înţelegeţi ce implică postul ăsta, nu?

– Înţeleg. Nichols se uită la Marnes şi ochii îi alunecară de la insigna lui de cupru, vizibilă prin deschizătura halatului prost legat, la umflătura care era pistolul de pe coapsa lui. Toţi oamenii mărunţi ai legii din siloz trebuie să aibă sus pe cineva care le dă ordine, aşa e?

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Jahns.
– De ce tocmai ea?
Marnes îşi drese glasul.
– Ne-a ajutat cândva la o anchetă…
– Jules? A venit aici, sus?
– Nu. Am fost noi acolo, jos.
– N-are niciun fel de pregătire.
– Niciunul dintre noi n-are, spuse Marnes. E mai degrabă o… funcţie politică. Cetăţenească.
– N-o să fie de acord.
– De ce nu? întrebă Jahns.
Nichols ridică din umeri.
– Presupun c-o să vedeţi singuri. Se ridică în picioare. Aş fi dorit să vă pot acorda mai mult timp, dar trebuie cu adevărat să mă duc înapoi. Se uită la uşile duble. Vom aduce în curând înăuntru o familie…
– Înţeleg. Jahns se ridică la rândul ei şi îi strânse mâna. Vă sunt recunoscătoare că ne-aţi primit.
El râse.
– Am avut de-ales?
– Fireşte.
– Ei, atunci îmi doresc s-o fi aflat mai demult.
Zâmbi, şi Jahns înţelese că glumea. Sau că încerca să glumească. Când se despărţiră şi în vreme ce făceau cale-ntoarsă pe coridor, ca să-şi ia lucrurile şi să înapoieze halatele, Jahns descoperi că era din ce în ce mai intrigată de propunerea lui Marnes. Nu era stilul lui să aleagă o femeie din adânc. Pe cineva împovărat de trecut. Se întrebă dacă raţiunea lui nu fusese cumva înceţoşată de *alţi* factori. Şi, în timp ce ajutorul de şerif îi ţinea deschisă uşa către încăperea principală, Jahns se întrebă dacă nu cumva accepta părerea lui fiindcă şi raţiunea *ei* era înceţoşată.

10

Era ora prânzului, dar niciunul dintre ei nu se simţea cu adevărat flămând. Jahns ronţăia din mers un baton cu fulgi de porumb, mândrindu-se fiindcă „lua masa mergând pe trepte”, ca un hamal. Continuau să treacă pe lângă aceşti furnizori, şi stima ei pentru profesia lor creştea tot mai mult. Simţea o împunsătură ciudată de vinovăţie coborând cu un bagaj atât de uşor, în vreme ce ei, bărbaţi şi femei deopotrivă, făceau drumuri lungi pe trepte, cărând atât de mult. Şi se mişcau atât de *repede.* Ea şi Marnes se lipiră de balustradă când un hamal în coborâre îi depăşi cu paşi apăsaţi şi cu o privire plină de scuze. Avea o umbră, o fată de cincisprezece sau şaisprezece ani, care venea imediat în urma lui, încărcată, după cum se părea, cu saci de gunoi pentru centrul de reciclare. Jahns se uită după tânăra care parcurgea buclele spiralei cu picioarele musculoase şi netede întinse cu mult în afara pantalonilor scurţi, o urmări până când o pierdu din vedere şi se simţi dintr-odată foarte bătrână şi foarte obosită.

Ea şi Marnes intraseră într-un ritm, întinderea unui picior deasupra treptei următoare, un soi de prăbuşire a oaselor, o resemnare în faţa gravitaţiei, căderea pe acel picior, alunecarea mâinii, întinderea bastonului înainte, repetare. Pe la etajul treizeci, în Jahns se strecură îndoiala. Ceea ce fusese în zori o aventură excelentă părea acum o acţiune cutezătoare. Fiecare pas era făcut cu părere de rău, ştiind cât de istovitoare avea să fie recucerirea înălţimilor.

Trecură de uzina de tratare a apei din partea superioară, aflată la etajul treizeci şi doi, şi Jahns îşi dădu seama că vedea porţiuni din siloz care, pentru ea, erau practic noi. Trecuse o viaţă de când nu mai coborâse la o adâncime atât de mare, un fapt pe care-l recunoştea ruşinându-se. Şi în tot acel timp interveniseră schimbări. Construcţiile şi reparaţiile erau în plină desfăşurare. Culoarea pereţilor nu mai era cea de care-şi aducea aminte. Pe de altă parte, era greu să te bazezi pe memorie.

Traficul de pe scară se rări când ajunseră la etajele ocupate de departamentul IT. Aveau cea mai mică densitate a populaţiei din tot silozul, fiind locul unde lucrau, în micul lor regat, mai puţin de două duzini de persoane – mai ales bărbaţi. Un etaj era ocupat aproape în întregime de serverele silozului, maşinile care reconstituiau încet istoria recentă, după ce fuseseră şterse

aproape complet în timpul rebeliunii. Accesul în zona lor era în prezent restricţionat cu severitate şi, când străbătu palierul de la treizeci şi trei, Jahns ar fi putut jura că aude răpăitul puternic al electricităţii pe care o consumau. Fără să întrebe şi fără să i se spună, ştia, că, indiferent ce fusese iniţial silozul sau pentru ce scop fusese construit, acele maşini stranii erau un organ vital. Curentul pe care-l sugeau era o sursă constantă de dispute în timpul şedinţelor legate de buget. Dar necesitatea curăţirii, teama pe care o trezeau până şi discuţiile despre exterior şi toate tabuurile periculoase care o însoţeau confereau departamentului IT o libertate incredibilă. Adăpostea laboratoarele în care se confecţionau costumele, întotdeauna pe măsura persoanei care aştepta în celula de detenţie, şi acest singur fapt era de-ajuns ca să-l deosebească de orice altceva.

Nu, îşi spuse Jahns, nu era vorba pur şi simplu despre tabuul curăţirii, de teama de exterior. Era vorba despre speranţă. În fiecare locuitor al silozului exista o speranţă tainică, ucigătoare. O speranţă ridicolă, fantasmagorică. Sperau că, dacă nu pentru ei, poate măcar pentru copiii lor sau pentru copiii copiilor lor, viaţa în exterior avea să fie din nou posibilă, şi că asta avea să se datoreze muncii din departamentul IT şi costumelor voluminoase care ieşeau din laboratoarele lor.

Jahns se cutremură numai fiindcă îi trecuse aşa ceva prin minte. Viaţa în exterior. Atât de puternică era condiţionarea din copilărie. Poate că Dumnezeu avea să-i audă gândurile şi s-o abandoneze afară. Se imagină pe sine însăşi într-un costum pentru curăţire, o imagine mult prea obişnuită, se văzu intrând în sicriul flexibil în care-i condamnase pe atât de mulţi s-o sfârşească.

La etajul treizeci şi patru, se strecură pe palier. Marnes o urmă, cu bidonul lui în mână. Jahns îşi dădu seama că băuse din el toată ziua, în timp ce al ei îi stătea în spate, fixat de curele. Asta avea ceva copilăresc şi romantic, dar şi o parte practică. Era mai dificil să ajungi la propria rezervă de apă decât s-o iei pe a celuilalt din rucsacul lui.

– Ai nevoie de o pauză?

Ajutorul de şerif îi întinse bidonul, în care mai erau două înghiţituri. Ea luă doar una.

– Asta e următoarea noastră oprire, îi răspunse.

Marnes se uită la numărul decolorat imprimat pe uşă. Ştia la ce etaj ajunseseră, dar avea senzaţia că verificarea era

necesară.

Jahns îi înapoie bidonul.

– Până acum, le-am trimis întotdeauna mesaje prin care le ceream să-mi aprobe nominalizările. Aşa a făcut înaintea mea primarul Humphries, iar primarul Jeffers a făcut-o înaintea lui. Ridică din umeri. Ăsta e mersul lucrurilor.

– Nu ştiam că trebuie s-aprobe ei.

Marnes luă ultima înghiţitură şi o bătu pe spate, răsucindu-şi degetul ca să-i dea de înţeles că voia să se întoarcă şi ea.

– Ei, până acum n-au respins niciuna dintre nominalizările mele...

Jahns simţi cum îi era scos bidonul din buzunarul său, cum era împins în locul lui bidonul gol. Rucsacul ei părea un pic mai uşor. Înţelese că Marnes voia să-i care el apa şi s-o împartă, până când avea să se termine şi asta.

– Cred că regula asta nescrisă există pur şi simplu ca să evaluăm cu grijă fiecare judecător şi fiecare om al legii, ştiind că există o supervizare neoficială.

– Şi de data asta o faci personal.

Ea se întoarse cu faţa la ajutorul de şerif.

– M-am gândit că, dacă tot trecem pe-aici...

Se întrerupse în timp ce o pereche tânără urca în grabă pe scara din spatele lui Marnes, ţinându-se de mână şi păşind peste câte două trepte o dată.

– Şi că ar bate încă şi mai mult la ochi dacă *nu* m-aş opri şi nu i-aş anunţa.

– Anunţă-i, spuse Marnes.

Ea aproape că se aştepta să-l vadă scuipând peste balustradă – tonul lui părea să ceară o asemenea subliniere. Şi simţi brusc că îşi mai expusese încă o slăbiciune.

– Gândeşte la asta ca la o misiune de exprimare a bunelor intenţii.

– O s-o privesc ca pe o incursiune de constatare a faptelor, bombăni el, urmând-o.

Spre deosebire de maternitate, Jahns ar fi putut spune că n-aveau să fie invitaţi dincolo de o uşă care zumzăia şi trimişi în adâncurile misterioase ale departamentului IT. În timp ce aşteptau să fie observaţi, văzu că până şi un membru al personalului, uşor de identificat după salopeta roşie, era percheziţionat înainte de a părăsi acea aripă a silozului, ieşind pe

casa scării. Un bărbat cu o baghetă – un membru al unităţii de securitate internă a detaşamentului – părea însărcinat să verifice pe oricine intra pe calea de acces dotată cu porţi metalice. Recepţionera din afara acestora era suficient de respectuoasă şi părea încântată de vizita primarului. Îşi exprimă condoleanţele pentru recenta curăţire, ceva care suna bizar, dar pe care Jahns şi-ar fi dorit să-l audă mai des. Şi îi conduse într-o mică sală de şedinţe de lângă hol, un loc destinat, presupuse Jahns, întâlnirilor cu reprezentanţii altor departamente, care evitau astfel sâcâitoarea trecere prin controlul securităţii.

– Uită-te la tot spaţiul ăsta, şopti Marnes când rămaseră singuri. Ai văzut dimensiunile holului de la intrare?

Jahns dădu din cap. Îşi plimbă privirea de-a lungul pereţilor şi al plafonului, căutând locaşuri pentru vizoare, ceva care să-i confirme senzaţia enervantă că era privită. Îşi lăsă jos bastonul şi rucsacul şi se prăbuşi, obosită, pe un scaun capitonat. La prima mişcare, constată că obiectul era pe rotile. Rotile bine unse.

– Mi-am dorit întotdeauna să văd locul ăsta, spuse Marnes. Se uită prin geamul care dădea în holul larg. De fiecare dată când am trecut pe-aici – şi asta s-a-ntâmplat numai de vreo duzină de ori am fost curios să văd ce e înăuntru.

Jahns fu cât pe ce să-i ceară să tacă, dar se temu că i-ar fi rănit sentimentele.

– Hopa, vine în grabă. Probabil fiindcă e vorba despre tine.

Ea se întoarse către fereastră şi-l văzu pe Bernard Holland îndreptându-se spre ei. Îi dispăru din câmpul vizual când se apropie de uşă, mânerul acesteia se lăsă uşor în jos şi bărbatul mărunţel, a cărui misiune era să-i asigure departamentului IT o funcţionare ca pe roate, intră în încăpere cu paşi mari.

– Doamnă primar…

Bernard era numai dinţi, iar cei din faţă erau strâmbi. Întinse mâna spre a lui Jahns în timp ce ea se ridica de pe scaun, cu afurisitul de obiect aproape fugind de sub ea când i se apăsă pe braţe.

– Atenţie, spuse Bernard prinzând-o de cot ca să nu cadă. Domnule ajutor de şerif.

Îl salută pe Marnes cu o înclinare a capului în timp ce Jahns îşi regăsea echilibrul.

– E o onoare să te avem aici, jos. Ştiu că nu faci des asemenea călătorii.

– Îţi mulţumim că ne-ai primit într-un timp atât de scurt de la

anunţarea vizitei, zise Jahns.

– Cum altcumva? Vă rog, instalaţi-vă confortabil.

Îşi trecu mâna peste suprafaţa lăcuită a mesei de şedinţe. Era chiar mai frumoasă decât cea din biroul primarului, dar Jahns se consolă presupunând că era mai lucioasă, fiindcă o foloseau mult mai rar. Se aşeză cu prudenţă, apoi îşi strecură mâna în rucsac şi scoase un teanc de dosare.

– Drept la obiect, ca de obicei, comentă Bernard, aşezându-se alături de ea. Îşi împinse ochelarii în susul nasului şi-şi făcu scaunul să alunece până când pântecele lui rotofei atinse masa. Te-am apreciat întotdeauna în privinţa asta. Noi suntem, aşa cum îţi poţi imagina după evenimentele nefericite de ieri, mai ocupaţi ca niciodată. Avem de evaluat o mulţime de informaţii.

– Care e situaţia? întrebă Jahns, aranjându-şi hârtiile în faţă.

– Avem evoluţii pozitive şi negative, ca de obicei. Indicaţiile unei serii de senzori arată îmbunătăţiri. Concentraţiile atmosferice au scăzut, deşi nu foarte mult, pentru opt dintre toxinele cunoscute. Pentru două au crescut. Cele mai multe au rămas neschimbate. Îşi flutură mâna. Sunt o grămadă de chestii plictisitoare, de natură tehnică, dar totul o să apară în raportul meu. O să-l trimit sus înainte de a ajunge din nou în biroul tău.

– Ar fi minunat, zise Jahns.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, să recunoască dificultatea muncii depuse de departamentul lui, să-l anunţe că încă o curăţire se dovedise un succes, numai Dumnezeu ştia de ce. Dar Holston era afară, el, care se apropiase mai mult decât oricine altcineva de statutul unei umbre a ei, singurul om pe care-l văzuse conducând din biroul primarului când ea avea să fie moartă, hrană pentru rădăcinile pomilor fructiferi. Era prea curând ca să vorbească despre asta şi mai ales ca să aducă elogii.

– De obicei îţi trimit mesaje în astfel de cazuri, continuă ea, dar, de vreme ce tot treceam pe aici şi fiindcă n-o să vii sus până la următoarea întrunire a comitetului, care va fi, când, peste alte trei luni?

– Anii trec repede, comentă Bernard.

– M-am gândit, pur şi simplu, că am putea să cădem acum, neoficial, de acord asupra acestei probleme, ca să-i pot oferi funcţia celui mai potrivit candidat. Jahns îşi ridică privirea spre Marnes. După ce obţinem acordul ei, putem finaliza actele cu ocazia drumului nostru de întoarcere, dacă n-ai nimic împotrivă.

Împinse dosarul către Bernard şi văzu cu surprindere că, în loc să-l ia, el făcu să apară ca prin farmec un altul.

– Bun, zise Bernard, să trecem peste asta. Îşi deschise dosarul, îşi linse degetul şi răsfoi câteva coli de hârtie de o calitate excelentă. Vizita ta ne-a fost anunţată printr-un mesaj electronic, dar lista candidaţilor a ajuns pe biroul meu abia în dimineaţa asta. Altminteri aş fi încercat să te scutesc de o călătorie până jos şi înapoi.

Extrase o foaie de hârtie perfect netedă. Nu era nici măcar decolorată. Jahns se întrebă de unde găseau cei de la IT astfel de lucruri, în timp ce în biroul ei totul era ţinut laolaltă cu pastă din amidon de porumb.

– Mă gândesc că, dintre cele trei nume listate aici, Billings e omul nostru.

– Ar putea fi următorul pe care-o să-l luăm în considerare… începu Marnes.

– Cred c-ar trebui să-l luăm în considerare acum.

Împinse hârtia către Jahns. Era un contract de acceptare. Cu semnături în partea de jos. Un rând era lăsat liber, cu numele primarului tipărit clar dedesubt.

Ea avu nevoie de un efort ca să-şi recapete răsuflarea.

– Ai luat deja legătura cu Peter Billings pentru asta?

– A acceptat. Pentru cineva atât de tânăr şi de plin de energie, roba de judecător avea să fie puţin cam înăbuşitoare. Mă gândeam că era o alegere excelentă pentru rolul ăsta, dar cred că acum e încă şi mai potrivit pentru postul de şerif.

Jahns îşi aminti procedura judiciară de numire a lui Peter. Fusese unul dintre cazurile când acceptase sugestia lui Bernard, văzând în asta o înţelegere care să garanteze acceptarea următoarei alegeri făcute de ea însăşi. Studie semnătura, scrisul lui Peter fiindu-i familiar ca urmare a numeroaselor note trimise sus din biroul judecătorului Wilson, a cărui umbră era el în acel moment. Şi-l imagină pe unul dintre hamalii care zburaseră pe lângă ei, scuzându-se din mers, grăbindu-se să ducă jos chiar acea bucată de hârtie.

– Mă tem că Peter e, în clipa asta, abia al treilea pe lista noastră, spuse, în cele din urmă.

Vocea ei păru brusc obosită. Suna slab, fără vlagă, în cavernosul şi vastul spaţiul al acelei săli de şedinţă prea puţin folosite şi supradimensionate. Se uită la Marnes, care ţintuia contractul cu o privire aspră, încleştându-şi şi descleştându-şi

maxilarele.

– Ei, cred că ştim amândoi că numele lui Donald apare pe listă doar ca o măgulire. E prea bătrân pentru funcţia…

– E mai tânăr decât mine, îl întrerupse Marnes. Şi eu fac faţă foarte bine.

Bernard îşi înclină capul.

– Da, ei bine, mă tem că prima ta opţiune e pur şi simplu nepotrivită.

– Din ce motiv? întrebă Jahns.

– Nu ştiu sigur cât de… minuţios i-ai verificat trecutul, dar nouă această candidată ne-a făcut destul de multe probleme ca să-i recunosc numele. Deşi e din departamentul de întreţinere.

– Ce fel de probleme? se interesă Marnes.

Jahns îi aruncă ajutorului de şerif o privire de avertizare.

– Reţineţi că nu e vorba despre nimic pe care să fi dorit să-l raportăm.

Bernard se întoarse spre Marnes. În ochii bărbatului scund era venin, ură în stare pură faţă de ajutorul de şerif sau poate faţă de steaua de pe pieptul lui.

– Nimic care să merite implicarea *legii.* Dar au fost o serie de… rechiziţii creative din partea biroului ei, obiecte din uzul nostru redirecţionate, solicitări necorespunzătoare de prioritate şi altele asemenea. Bernard inspiră adânc şi-şi împreună mâinile deasupra dosarului din faţa sa. N-aş merge chiar atât de departe încât să numesc asta furt, dar i-am adresat plângeri lui Deagan Knox, în calitate de şef al Departamentului Mecanic, ca să-i aduc la cunoştinţă aceste… nereguli.

– Atâta tot? bombăni Marnes. Rechiziţii?

Bernard se încruntă. Îşi răsfiră degetele pe dosar.

– Atâta tot? N-aţi auzit ce-am spus? Femeia asta a furat practic bunuri, a redirecţionat obiecte din departamentul *meu.* Nici măcar nu e clar dacă a făcut-o în folosul silozului. Ar putea fi pentru un câştig personal. Dumnezeu ştie că foloseşte mai mult decât raţia ei de electricitate. Poate că face negoţ, contra bonuri…

– E o acuzaţie oficială? întrebă Marnes.

Îşi scoase blocnotesul din buzunar şi-şi apăsă butonul pixului mecanic cu gesturi ostentative.

– Ah, nu. Aşa cum am spus, nu vrem să vă deranjăm. Dar, după cum puteţi vedea, nu e genul de persoană potrivită pentru o carieră în domeniul juridic. Ca să fiu sincer, sunt lucruri la care

mă aştept din partea unui mecanic şi mă tem că această candidată ar trebui să rămână printre mecanici.

Lovi cu palma în dosar, ca şi cum ar fi vrut să elimine subiectul din discuţie.

– Asta e sugestia ta, spuse primarul Jahns.

– Păi, da. Şi cred că, odată ce avem un candidat atât de bine pregătit şi dornic să-şi asume funcţia, care locuieşte deja în zona de sus…

– O să ţin cont de *sugestia* ta.

Jahns luă contractul de pe masă şi îndoi intenţionat foaia fragilă în două, strângându-i muchia între vârfurile unghiilor în timp ce şi le lăsa să alunece pe toată lungimea ei. Îndesă bucata de hârtie într-unul dintre dosarele sale, sub privirea îngrozită a lui Bernard.

– Şi, deoarece nu ai nicio plângere *oficială* la adresa primei noastre candidate, consider aceasta o aprobare tacită a discuţiei pe care o voi purta cu ea despre funcţia propusă.

Se ridică şi îşi înşfăcă rucsacul. Puse dosarele în buzunarul exterior, căruia îi închise bine clapeta, apoi îşi luă bastonul sprijinit de masa de şedinţe.

– Îţi mulţumesc că ne-ai primit.

– Da, dar…

Bernard se grăbi să se îndepărteze de masă şi o porni după Jahns către uşă. Zâmbind, Marnes se ridică la rândul său şi îi urmă.

– Ce-o să-i spun lui Peter? El crede că-şi va începe serviciul din clipă-n clipă!

– N-ar fi trebuit să-i spui niciodată nimic, răspunse Jahns. Se opri în hol şi îl privi pe Bernard cu asprime. Ţi-am încredinţat lista mea cu titlu confidenţial. Mi-ai trădat încrederea. Apreciez cea ce faci pentru siloz. Şi noi doi am avut o colaborare îndelungată şi paşnică, supraveghind ceea ce ar putea fi cea mai prosperă dintre epocile cunoscute de poporul nostru…

– Şi acesta este motivul… începu Bernard.

– Acesta este motivul pentru care îţi iert actualul abuz, încheie primarul Jahns. Asta e slujba mea. Poporul meu. Oamenii m-au ales ca să iau astfel de decizii. Aşa că eu şi ajutorul de şerif ne vom continua drumul. Îi vom lua candidatei plasate de noi pe primul loc un interviu corect. Şi voi avea grijă să mă opresc aici la întoarcere în caz că va fi ceva de semnat.

Bernard îşi desfăcu braţele într-un gest defensiv.

– Perfect, spuse. Îmi cer scuze. Am sperat doar că pot grăbi rezolvarea problemei. Acum, vă rog, odihniţi-vă puţin, sunteţi oaspeţii noştri. Îngăduiţi-mi să vă aduc ceva de mâncare, poate nişte fructe?

– Ne continuăm drumul, zise Jahns.

– Bine. El dădu din cap. Dar cel puţin nişte apă? Să vă umplem bidoanele?

Ea îşi aduse aminte că un bidon se golise deja şi că mai aveau de coborât câteva grupuri de trepte.

– Ar fi un gest amabil, spuse.

Îşi flutură mâna către Marnes, care se întoarse cu spatele, astfel încât să-i poată scoate ea bidonul din rucsac. Pe urmă se întoarse ea, ca să scoată ajutorul de şerif bidonul ei. Bernard îi făcu semn unuia dintre oamenii lui să vină să le ia şi să le umple, dar rămase tot timpul cu ochii la acel schimb ciudat şi intim.

11

Aproape că ajunseră la etajul şaizeci înainte de a putea Jahns să gândească într-un mod imparţial. Îşi imagina că simte greutatea contractului lui Peter Billings în rucsac. Marnes îşi bombănea propriile nemulţumiri la mică distanţă în urma ei, plângându-se de Bernard şi încercând să ţină pasul, şi Jahns îşi dădu seama că avea o fixaţie. Oboseala coapselor şi a gambelor ei se combinase cu senzaţia din ce în ce mai pronunţată că acea călătorie era mai mult decât o greşeală: era probabil inutilă. Un tată care avertizează că fiica lui n-o să accepte. Presiuni din partea departamentului IT ca să aleagă pe altcineva. Acum aveau de ce să facă fiecare pas al drumului cu teamă. Cu teamă şi în acelaşi timp cu o nouă certitudine că Juliette era omul care le trebuia. Femeia din Departamentul Mecanic avea să fie convinsă să accepte funcţia, fie şi numai ca să-l pună pe Bernard într-o situaţie neplăcută şi fie şi numai pentru ca drumeţia lor trudnică să nu reprezinte o irosire totală.

Jahns era bătrână, fusese primar vreme îndelungată, în parte pentru că pusese lucrurile în mişcare şi în parte fiindcă prevenise lucruri mai rele, dar mai ales fiindcă stârnise foarte puţină agitaţie. Simţea că era momentul s-o facă. Atunci, când era destul pe bătrână ca să nu mai conteze consecinţele. Se uită peste umăr, la Marnes, şi ştiu că acelaşi lucru era valabil şi pentru el. Timpul lor aproape că se încheiase. Cel mai bun şi cel mai important lucru pe care-l puteau face pentru siloz era să se asigure că moştenirea lor avea să dăinuie. Fără revolte. Fără abuzuri de putere. De aceea nu avusese contracandidaţi la ultimele alegeri. Însă în momentul acela se simţea alunecând către sfârşitul cursei, în vreme ce alergători mai puternici şi mai tineri se pregăteau s-o ajungă din urmă. Câţi judecători acceptase la cererea lui Bernard? Şi acum şi un şerif? Cât mai era până când avea s-ajungă Bernard primar? Sau mai rău decât atât: maestru păpuşar, cu sforile marionetelor împletindu-se prin întregul siloz?

– Las-o mai moale, gâfâi Marnes.

Ea îşi dădu seama că mergea prea repede. Îşi încetini paşii.

– Ticălosul ăla te-a scos din sărite, adăugă el.

– Ar fi de preferat să te fi scos şi pe tine, îi şuieră ea drept răspuns.

– Eşti pe punctul să treci de grădini.

Jahns se uită la numărul etajului şi văzu că avea dreptate. Dacă ar fi fost atentă, ar fi simţit mirosul. Când se deschiseră brusc uşile palierului următor, ieşi cu paşi mari un hamal cu câte un sac de fructe pe fiecare umăr, cu parfumul de vegetaţie bogată şi umedă însoţindu-l pe el şi copleşind-o pe ea.

Trecuse de ora cinei, şi mirosul era îmbătător. Deşi foarte împovărat, hamalul văzu că părăseau scara, intrând pe palier, şi le ţinu uşa deschisă proptind-o cu piciorul, cu braţele bombându-i-se în jurul greutăţii sacilor imenşi.

– Doamnă primar, spuse, aplecându-şi fruntea şi salutându-l apoi şi pe Marnes cu o înclinare a capului.

Jahns îi mulţumi. Cei mai mulţi hamali i se păreau cunoscuţi, îi văzuse iarăşi şi iarăşi când făceau livrări prin tot silozul. Dar nu rămâneau niciodată locului destul de mult ca să afle şi să reţină un nume, ceea ce reprezenta unul dintre obişnuitele ei talente subtile. În timp de intra împreună cu Marnes în fermele hidroponice, se întrebă dacă hamalii ajungeau în fiecare noapte acasă, la familiile lor. Şi măcar aveau familii? Erau ca preoţii? Era prea bătrână şi prea curioasă, ar fi trebuit să ştie asemenea lucruri. Pe de altă parte, poate că era nevoie de o zi pe scară ca să le apreciezi munca, ca să-i observi pe de-a-ntregul. Erau ca aerul pe care-l respira, întotdeauna acolo, întotdeauna de folos, suficient de necesari ca să fie omniprezenţi, pentru ca toată lumea să considere existenţa lor garantată. Însă oboseala coborârii îi activase toate simţurile, ca să-i perceapă întru totul. Era ca o întrerupere neaşteptată a oxigenului, un declanşator care-o făcuse să-i aprecieze.

– Uite ce miros au portocalele astea, spuse Marnes, întrerupându-i şirul gândurilor.

El adulmecă aerul în timp ce treceau prin poarta scundă a grădinii. Un membru al personalului, îmbrăcat în salopetă verde, îşi flutură mâna, invitându-i înăuntru.

– Lăsaţi bagajele aici, doamnă primar, spuse el arătând către un perete de cabine, ocupate ici şi colo de genţi de umăr şi de pachete.

Jahns se supuse, punându-şi rucsacul într-una dintre ele. Marnes i-l împinse mai în spate şi-l lăsă pe al său în aceeaşi cabină. Indiferent dacă o făcuse ca să economisească spaţiul sau pur şi simplu fiindcă era obişnuit să-i protejeze pe alţii, lui Jahns gestul i se păru tot atât de încântător ca aerul grădinilor.

– Avem rezervări pentru seara asta, îi spuse ea lucrătorului.
El dădu din cap.
– Ca s-ajungeţi în camere trebuie să mai coborâţi un etaj. Cred că în ale dumneavoastră încă se mai fac pregătiri. Aţi venit doar pentru o vizită sau ca să mâncaţi?
– Câte puţin din amândouă.
Tânărul zâmbi.
– Ei, până când gustaţi ceva, camerele ar trebui să fie gata.
Camere, se gândi ea. Îi mulţumi tânărului şi îl urmă pe Marnes în ansamblul de grădini.
– De când n-ai mai fost aici? îl întrebă pe ajutorul de şerif.
– Oho! A trecut ceva timp. Poate vreo patru ani?
– Aşa e. Jahns râse. Cum am putut să uit? Jaful secolului.
– Mă bucur că te amuză, zise Marnes.
La capătul culoarului, spirala grădinilor hidroponice se ramifica în ambele sensuri. Tunelul ei principal se strecura ca un şarpe printre două niveluri ale silozului, curbându-se ca un labirint pe toată distanţa către îndepărtaţii pereţi de beton. Zgomotul neîncetat al apei care picura din ţevi era ciudat de liniştitor, iar clipocitul reverbera de plafonul scund. Tunelul era deschis în ambele părţi, lăsând să se vadă verdele stufos al plantelor, legumele şi copacii de dimensiuni reduse ce se înălţau din mijlocul reţelei de ţevi de plastic alb, împletiturile de sfoară înşirate pretutindeni pentru a le oferi lujerilor târâtori şi tulpinilor ceva de care să se agaţe. Plantele erau îngrijite de mai mulţi bărbaţi şi femei şi de tinerele lor umbre, cu toţii în salopete verzi. De gâturi le atârnau saci bombaţi, plini cu recolta zilei, iar foarfecile din mâinile lor pocneau ca nişte cleşti minusculi, părând să fie o parte organică a fiecăruia dintre ei. Tăierea se făcea cu o îndemânare şi cu o lipsă de efort fascinante, fiind vorba despre acel soi de activitate cu care te deprinzi numai după ce o practici zi de zi, ani de-a rândul.
– N-ai fost tu primul care a sugerat că jaful era opera cuiva din interior? întrebă Jahns, încă râzând în sinea ei.
Mergea alături de Marnes, urmărind indicatoarele care-i călăuzeau către sălile pentru gustări şi către cele de mese.
– Chiar discutăm despre asta?
– Nu văd de ce-ar fi jenant. Trebuie să-ţi stârnească râsul.
– După ce-o să mai treacă timpul.
Se opri să se uite prin gardul de plasă care înconjura o parcelă cultivată cu roşii. Erau coapte şi, când le simţi mirosul puternic,

stomacul lui Jahns începu să chiorăie.

– La vremea respectivă, ne-am lăsat cu adevărat înşelaţi, eram hotărâţi să facem o arestare, spuse el cu voce scăzută. Holston a fost dat peste cap cât timp a durat totul. Îmi trimitea mesaje electronice în fiecare noapte, ca să-l pun la curent. Nu l-am mai văzut niciodată atât de hotărât să distrugă pe cineva. Se agăţă de zăbrelele protectoare şi privirea i se pierdu printre legume, de parcă s-ar fi uitat înapoi, la anii care trecuseră. Acum, când îmi aduc aminte, pare să fi fost aproape ca şi cum ar fi ştiut că se întâmpla ceva cu Allison. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că nebunia dădea târcoale. Marnes se întoarse spre Jahns. Îţi aduci aminte cum a fost înainte de a curăţa ea? Trecuse atât de mult timp. Toată lumea era cu nervii încordaţi la maximum.

Zâmbetul primarului dispăruse de mult. Stătea aproape de Marnes. El se întoarse spre plante, urmări cu privirea o lucrătoare care tăia o roşie intens colorată, coaptă, pentru a şi-o pune apoi în coş.

– Ştii, cred că Holston voia să scape de presiunea din siloz. Cred că voia să vină jos şi să ancheteze el însuşi jaful. Îmi trimitea mesaje în fiecare zi, cerându-mi rapoarte, ca şi cum de asta ar fi depins o viaţă.

– Îmi pare rău c-am adus vorba, zise Jahns punându-i mâna pe umăr.

Marnes se întoarse şi se uită la dosul palmei ei. Sub mustaţă i se zărea buza de jos. Jahns şi-l putea imagina sărutându-i mâna. Şi-o retrase.

– E în ordine, spuse el. Dacă scapi de toată povara, e de-a dreptul caraghios.

Se întoarse cu spatele şi-şi continuă drumul pe culoar.

– Şi-au dat vreodată seama cum a intrat aici?

– A urcat pe scară, răspunse Marnes. Aşa trebuie să fi fost. Deşi am auzit pe cineva sugerând că e posibil să-l fi furat un copil, dornic să-l ţină ca animal de casă, şi să-l fi eliberat apoi în locul ăsta.

Jahns râse. Nu se putea abţine.

– Un iepure, spuse, care l-a pus în încurcătură pe cel mai bun om al legii din zilele noastre şi a fugit cu echivalentul în legume al salariului pe un an.

Marnes clătină din cap şi chicoti.

– Nu cel mai bun, zise apoi. Ăla n-am fost niciodată eu.

Se uită în lungul coridorului şi îşi drese glasul, şi Jahns ştiu

foarte bine la cine se gândea.

După ce-şi astâmpărară foamea cu o cină bogată, se retraseră cu un etaj mai jos, în camerele de oaspeţi. Jahns bănuia că găzduirea lor dăduse bătăi de cap suplimentare. Toate încăperile erau pline, pentru multe dintre ele se făcuseră câte două sau trei rezervări. Şi, de vreme ce curăţirea fusese planificată cu ceva timp înainte de acea aventură stabilită în ultimul moment care era interviul lor, bănuia şi că în privinţa repartizării camerelor se făcuseră schimbări ca să li se găsească loc. Faptul că primiseră fiecare câte una, a ei cu două paturi, înrăutăţea lucrurile. Nu era vorba doar despre irosirea spaţiului, ci şi despre aranjamentul în sine. Ea sperase să fie *mai puţin comod.*

Probabil că şi Marnes simţea acelaşi lucru. Când mai rămăseseră câteva ceasuri până la ora de culcare şi erau amândoi euforici după mâncarea excelentă şi după vinul tare, o invită în mica lui cameră, ca să stea de vorbă, în vreme ce în grădini se lăsa liniştea.

De un confort de bun-gust, încăperea avea un singur pat dublu, dar era frumos mobilată. Grădinile de sus se numărau printre întreprinderile private de mari dimensiuni, al căror număr nu depăşea o duzină. Toate cheltuielile pentru şederea lor aveau să fie acoperite din bugetul pentru călătorii al biroului primarului, iar banii respectivi, alături de taxele plătite de ceilalţi călători, ajutau aşezământul să-şi permită achiziţionarea unor obiecte de calitate superioară, cum erau cearşafurile frumoase, ţesute la război, şi somierele care nu scârţâiau.

Jahns se aşeză pe marginea de la capătul patului. Marnes îşi scoase tocul pistolului, îl puse pe măsuţa de toaletă şi se lăsă să cadă pe o banchetă, la câţiva paşi distanţă. Ea îşi scoase cizmele şi îşi masă picioarele care o dureau, iar el vorbi şi iar vorbi, în tot acest timp, despre mâncare şi despre spaţiul irosit prin oferirea camerelor separate, trecându-şi întruna mâna, de sus în jos, peste mustaţă.

Jahns îşi apăsă degetele mari ale mâinilor pe călcâiele chinuite de durere.

– După cum mă simt, înainte de a începe urcuşul o să am nevoie de o săptămână de odihnă pe nivelul de jos, zise ea, într-o pauză.

– Nu e chiar atât de rău, îi spuse Marnes. Mâine-dimineaţă o să ai dureri, dar, odată ce-o să te pui în mişcare, o să descoperi că

ai mai multă putere decât azi. Şi la urcare e la fel. O să te sprijini de fiecare treaptă şi, înainte să-ţi dai seama, o să fii acasă.

– Sper că ai dreptate.

– În plus, o s-o facem în patru zile, în loc de două. Priveşte pur şi simplu totul ca pe o aventură.

– Crede-mă, răspunse Jahns, deja văd lucrurile aşa.

Rămaseră o vreme tăcuţi, Jahns odihnindu-se sprijinită de perne, Marnes uitându-se în gol. Ea descoperi cu surprindere ce liniştitor şi ce firesc era să stea pur şi simplu într-o cameră, singură cu el. Nu era nevoie să vorbească. Puteau pur şi simplu să existe. Fără nicio insignă, fără nicio funcţie. Doi oameni.

– N-asculţi niciodată spusele unui preot, nu-i aşa?

– Nu. Ea clătină din cap. Dar tu?

– Nici eu, dar mă gândesc la asta.

– Din cauza lui Holston?

– În parte. Marnes se apleacă şi-şi împinse mâinile în josul coapselor, frecându-le de parcă ar fi vrut să stoarcă durerea din ele. Mi-ar plăcea să aflu unde cred ei că i s-a dus sufletul.

– E încă alături de noi, răspunse Jahns. Sau cel puţin asta ţi-ar spune ei, oricum.

– Tu ce crezi?

– Eu? Jahns se desprinse de perne, se apleacă şi se sprijini într-un cot, urmărindu-l cu privirea în timp ce se uita la ea. De fapt, nu ştiu. Sunt mereu prea ocupată ca să mă gândesc la asta.

– Crezi că sufletul lui Donald e aici, cu noi?

Pe Jahns o străbătu un fior. Nu-şi putea aduce aminte când auzise ultima oară pe cineva pronunţându-i numele.

– De când s-a dus, au trecut mai mulţi ani decât cei în care mi-a fost soţ, răspunse ea. Am fost măritată mai mult cu stafia lui decât cu el.

– Nu mi se pare potrivit să spui asta.

Jahns îşi coborî privirea către pat, lumea din jur părându-i-se uşor înceţoşată.

– Nu cred că lui îi pasă. Şi da, e încă aici, cu mine. Îmi dă în fiecare zi motiv să fiu bună. Îl simt privindu-mă tot timpul.

– Şi eu, zise Marnes.

Jahns se uită în sus şi văzu că se holba la ea.

– Crezi că ar vrea să fii fericită? Adică, în toate privinţele?

Încetă să-şi mai frece picioarele şi rămase aşa, cu mâinile pe genunchi, până când simţi că trebuia să se uite în altă parte.

– I-ai fost cel mai bun prieten, răspunse ea. Ce crezi că ar

vrea?

Ajutorul de şerif îşi frecă faţa şi se uită spre uşa închisă când pe culoar trecu un copil, fugind cu paşi apăsaţi şi ţipând.

– Cred că n-a vrut niciodată nimic altceva decât să fii fericită. De aceea a fost bărbatul potrivit pentru tine.

Jahns îşi şterse ochii când se uita el în altă parte şi îşi studie apoi, curioasă, degetele umede.

– Se face târziu, zise.

Se lăsă să alunece către marginea patului scund şi întinse mâna să-şi ia cizmele. Rucsacul şi bastonul o aşteptau lângă uşă.

– Şi cred că ai dreptate. Dimineaţă o să am parte de o oarecare durere, dar în cele din urmă o să mă simt mai puternică.

12

În a doua şi ultima zi a coborârii lor către adânc, ineditul se transformă treptat în obişnuinţă. Zăngănitul imensei scări spiralate îşi găsi un ritm. Jahns reuşi să se piardă în gânduri, visând cu ochii deschişi cu atâta seninătate încât îşi ridică privirea către numărul etajului, optzeci şi patru după şaptezeci şi doi, şi se întrebă unde dispăruseră douăsprezece niveluri. Până şi zvâcnirea dureroasă din genunchiul stâng i se domolise, fie fiindcă îi amorţise de oboseală, fie fiindcă îşi recăpătase sănătatea. Se învăţă să folosească bastonul mai puţin, descoperind că nu făcea decât s-o încetinească, atunci când aluneca între două trepte şi se înţepenea acolo. Îndesat sub braţ, i se părea mai util. Ca un alt os al scheletului ei, ţinându-i-l laolaltă.

Când trecură de etajul nouăzeci, cu duhoarea lui de îngrăşăminte, de porci şi de alte animale care produceau acel gunoi util, Jahns îşi iuţi paşii, sărind peste turul şi peste prânzul pe care le planificase şi gândindu-se doar în treacăt la micul iepure care scăpase cumva dintr-o altă fermă, reuşise să urce neobservat douăzeci de etaje şi mâncase pe săturate trei săptămâni, derutând în tot acel timp o jumătate de siloz.

Când ajunseră la etajul nouăzeci şi şapte, se aflau, practic, în adânc. În treimea de jos. Dar, cu toate că silozul fusese împărţit, matematic privind lucrurile, în trei zone de câte patruzeci şi opt de etaje, creierul ei nu lucra astfel. Etajul o sută era un hotar mai potrivit. Era o bornă de kilometraj. Urmări numerele etajelor până când ajunseră pe primul palier marcat prin trei cifre, apoi se opri pentru un popas.

Observă că Marnes respira cu dificultate. Însă ea se simţea excelent. Plină de viaţă, cu forţe noi, aşa cum sperase că avea să devină, datorită acelei călătorii. Senzaţia de inutilitate, temerile şi extenuarea din ziua precedentă dispăruseră. Nu-i mai rămăsese decât o uşoară împunsătură a fricii că toate sentimentele sumbre s-ar fi putut întoarce, că buna ei dispoziţie exuberantă era o beţie trecătoare, că, dacă se oprea, dacă se gândea prea mult la ea, avea să se evapore, lăsând-o să recadă în starea de posomoreală întunecată de mai înainte.

Împărţiră o franzelă mică, aşezaţi pe grilajul palierului lat, cu coatele sprijinite de balustradă şi cu picioarele legănându-li-se în

gol, ca doi copii care chiuleau de la şcoală. Nivelul o sută era plin de oameni care veneau şi plecau. Întregul etaj era un bazar, un loc unde se făcea schimb de bunuri, unde puteai plăti cu bonuri de muncă pentru orice obiect necesar sau pe care doar ţi-l doreai. Muncitorii şi umbrele lor intrau şi ieşeau, membrii unei familii se strigau între ei în mijlocul mulţimii ameţitoare, negustorii făceau reclamă celor mai bune oferte, zbierând cât îi ţinea gura. Uşile erau proptite, deschise în permanenţă pentru trafic, lăsând mirosurile şi sunetele să plutească afară, pe palierul de lăţime dublă, cu grilajul cutremurându-se de atâta entuziasm.

Jahns se bucura de anonimatul din mijlocul mulţimii în trecere. Muşcă din jumătatea ei de franzelă, savurând mirosul de drojdie al pâinii coapte chiar în dimineaţa aceea şi simţindu-se pur şi simplu alt om. Unul mai tânăr. Marnes îi tăie o bucată de brânză şi o felie de măr, punându-le laolaltă într-un sendviş. Mâna lui le atinse pe ale ei când i-l dădu. Până şi firimiturile de pâine de pe mustaţa lui făceau parte din perfecţiunea momentului.

– Suntem în avans faţă de orar, spuse el, înainte de a muşca din fruct.

Nu era nimic altceva decât o remarcă plină de mulţumire. Un mod de a se bate prieteneşte pe umerii lor bătrâni.

– Cred că, la ora cinei, o s-ajungem la o sută patruzeci.

– În clipa asta, nici măcar nu mă mai tem de urcuş, spuse Jahns.

Îşi termină brânza şi mărul, mestecându-le mulţumită. Decise că totul era mai gustos în timpul drumului pe scară. Sau într-o companie plăcută, sau în mijlocul muzicii care se auzea din bazar, cântecul unui cerşetor care-şi zăngănea ukulelele, acoperind zgomotul mulţimii.

– De ce nu venim mai des aici, jos? întrebă ea.

– Fiindcă trebuie să coborâm o sută de etaje, mormăi Marnes. În plus, noi avem priveliştea, holul, barul. Câţi dintre oamenii ăştia ajung sus mai des decât o dată în câţiva ani?

Jahns rumegă asta în timp ce-şi mesteca ultima îmbucătură de pâine.

– Crezi că e firesc? Să nu ne îndepărtăm prea mult de locul în care locuim?

– Nu te pot urmări, zise Marnes cu gura plină.

– Presupune, ipotetic vorbind, că oamenii trăiau în acele silozuri antice de la suprafaţă, cele care se înalţă deasupra

dealului. Nu crezi că se deplasau deloc într-o parte şi într-alta? Crezi că rămâneau în acelaşi siloz? Că nu ajungeau niciodată până aici sau că nu urcau şi nu coborau câte o sută de grupuri de trepte?

– Nu mă gândesc la astfel de lucruri, răspunse Marnes.

Jahns o luă ca pe o aluzie care sugera că nici ea n-ar fi trebuit s-o facă. Uneori era imposibil să ştii ce puteai şi ce nu puteai spune despre exterior. Asemenea discuţii se purtau între soţi şi poate că o afectase ziua precedentă, pe care o petrecuseră împreună. Sau poate că era la fel de vulnerabilă ca oricine altcineva şi se lăsase stăpânită de euforia de după curăţire: apărea senzaţia că legile erau mai puţin severe, cochetai cu tentaţiile, iar lipsa presiunii şi faptul că o dublă curăţare ar fi însemnat o irosire ofereau scuze pentru o lună de agitaţie triumfătoare în propria piele.

– Mergem? întrebă, în timp ce Marnes îşi termina pâinea.

El dădu din cap, aşa că se ridicară şi-şi adunară lucrurile. O femeie în trecere se întoarse spre ei şi îi fixă cu privirea, având pe chip un licăr de recunoaştere care dispăru când se îndepărtă, grăbindu-se să-şi ajungă din urmă copiii.

Acolo, jos, părea să fie o altă lume, îşi spuse Jahns. Lăsase să se scurgă prea mult timp fără să facă nicio vizită. Şi îşi promise că n-avea să se mai întâmple, deşi o parte din ea ştia, exact ca o maşinărie ruginită care-şi simte vârsta, că aceea avea să fie ultima ei călătorie.

Etajele apăreau şi dispăreau din vedere. Grădinile de jos, ferma mai mare de pe nivelurile o sută treizeci, mirosul înţepător al uzinei de tratare a apei de sub ele. Când ajunse în faţa porţii de la nivelul o sută patruzeci şi unu, Jahns descoperi că se pierduse în gânduri, cugetând asupra conversaţiei dintre ea şi Marnes din seara trecută, asupra ideii că Donald trăise alături de ea mai mult în amintire decât în realitate.

Nici măcar nu remarcase schimbarea din trafic, preponderenţa salopetelor din dril albastru, hamalii care cărau mai multe săculeţe cu piese de schimb şi cu scule decât haine, mâncare şi obiecte personale. Însă mulţimea din faţa porţii îi dovedea că ajunsese pe nivelurile de sus ale Departamentului Mecanic. La intrare erau adunaţi muncitori în salopete albastre, cu pete vechi de ere. Aproape că le puteau intui meseria, uitându-se la uneltele pe care le cărau. Ziua se apropia de sfârşit, aşa că

presupuse că se întorceau acasă după ce făcuseră diverse reparaţii prin siloz. Ideea că trebuia să parcurgi atâtea grupuri de trepte şi *apoi* să treci la treabă o ului. Apoi îşi aduse aminte că şi ea era pe punctul să facă acelaşi lucru.

În loc să abuzeze de poziţia ei sau de puterea lui Marnes, aşteptară la rând, alături de muncitorii care treceau prin punctul de control de la poartă. În timp ce toţi acei oameni obosiţi îşi înregistrau întoarcerea şi îşi înscriau în registre deplasarea şi orele lucrate, ea îşi dădu seama cât timp irosise, în timpul lungii coborâri, meditând asupra propriei vieţi, în loc să-l fi petrecut cizelându-şi apelul către Juliette. În vreme ce şirul înainta târşâindu-şi picioarele, îşi simţi stomacul strângându-se, chinuit de o nervozitate cumplită. Muncitorul dinaintea lor îşi arătă legitimaţia, o cartelă albastră, culoarea Departamentului Mecanic. Îşi scrise informaţiile pe o tăbliţă prăfuită. Când le veni rândul, trecură prin poarta exterioară şi îşi arătară legitimaţiile aurii. Paznicul de la punctul de control înălţă din sprâncene, apoi păru să-şi recunoască primarul.

– Domnia Voastră, spuse el, şi Jahns nu-l corectă. Nu vă aşteptam pe schimbul ăsta.

Le făcu semn să-şi ia legitimaţiile şi întinse mâna după o bucată de cretă.

– Permiteţi-mi.

Jahns îl privi în timp ce răsucea tăbliţa şi le scria clar numele, adunând cu muchia palmei praful de cretă de pe stratul de dedesubt. Pentru Marnes, scrise, simplu, „şerif” şi Jahns nu-l corectă nici de data asta.

– Ştiu că Juliette Nichols ne aştepta mai târziu, spuse în schimb, dar mă întreb dacă nu ne-am putea întâlni cu ea acum.

Paznicul din punctul de control se întoarse şi se uită la ceasul digital din spatele său, care măsura timpul cu exactitate.

– N-o să plece de la generator mai devreme de o oră. Sau chiar de două, după cum o cunosc. Aţi putea merge s-o aşteptaţi în sala de mese.

Jahns se uită la Marnes, care ridică din umeri.

– Încă nu mi-e chiar foame.

– Ce-ar fi s-o vizităm la lucru? Ar fi interesant să vedem ce face. O să încercăm să nu încurcăm pe nimeni.

De data asta ridică din umeri paznicul.

– Sunteţi primarul. Nu vă pot refuza. Arătă cu bucata de cretă în lungul coridorului, spre şirul de oameni care aşteptau în faţa

porţii foindu-se nerăbdători de pe un picior pe altul. Acela este Knox. O să găsească pe cineva care să vă conducă jos.

Knox era un bărbat greu de trecut cu vederea. Umplea cea mai mare salopetă pe care-o văzuse Jahns vreodată. Se întrebă dacă drilul folosit în plus îl costa mai multe bonuri şi cum reuşea să se sature, având un asemenea pântece. La mărimea lui se adăuga o barbă deasă. Era imposibil să-ţi dai seama dacă la apropierea lor zâmbi sau se încruntă. Părea tot atât de neclintit ca un zid de beton.

Jahns îi spuse ce voiau. Marnes îl salută, şi ea îşi dădu seama că probabil se cunoscuseră când ajunsese el ultima oară jos. Knox o ascultă, dădu din cap, apoi strigă ceva cu o voce atât de răguşită încât nu puteai distinge cuvintele. Însă aveau un înţeles pentru cineva, fiindcă un puşti ca o zvârlugă, cu un păr portocaliu neobişnuit de strălucitor, se materializă apărând de undeva, din spatele lui.

– Conduijoslajules, mormăi Knox, cu spaţiile dintre cuvinte tot atât de înguste ca acea despicătură a bărbii unde trebuia să i se afle gura.

Băiatul, prea mic ca să fie umbra cuiva, îşi flutură mâna şi se îndepărtă ţâşnind ca o săgeată. Marnes îi mulţumi lui Knox, care nu se clinti, şi o porniră pe urmele copilului.

Jahns constată că, în Departamentul Mecanic, coridoarele erau mai înguste decât oriunde altundeva în siloz. Se înghesuiră prin traficul de la încheierea schimbului, printre pereţi de beton tencuiţi, dar nu şi văruiţi, aspri când îi atingeai cu umărul. Deasupra capetelor atârnau, expuse vederii, ţevi şi sârme paralele sau răsucite. Jahns se simţea îndemnată să se aplece, în ciuda celor cincisprezece centimetri de spaţiu liber. Şi chiar observă că, dintre lucrătorii mai înalţi, mulţi mergeau aplecaţi. Luminile din plafon erau slabe şi plasate la distanţe destul de mari una de alta, astfel încât senzaţia că te afunzi tot mai mult într-un tunel din adâncul pământului era copleşitoare.

Tânăra umbră cu păr portocaliu îi conduse pe mai multe meandre, siguranţa cu care parcurgea traseul părând să ţină de obişnuinţă. Ajunseră la un grup de trepte dintr-o casă a scării pătrată, unde întoarcerile se făceau în unghiuri drepte, şi coborâră încă două etaje. Jahns auzi un huruit, care deveni tot mai puternic, pe măsură ce ajungeau mai jos. Când părăsiră scara, la nivelul o sută patruzeci şi doi, trecură pe lângă o maşinărie ciudată, dintr-o încăpere largă, deschisă, aflată chiar

lângă coridor. Un braţ de oţel, de dimensiunea mai multor oameni puşi cap la cap, se mişca în sus şi în jos, împingând un piston printr-o podea de beton. Jahns îşi încetini paşii ca să-i privească mişcarea giratorie ritmică. Aerul avea un miros de chimicale, de ceva putred. Nu reuşi să-l identifice.

– Ăsta e generatorul?

Marnes râse cu un aer condescendent, caracteristic bărbaţilor.

– E o pompă, îi explică el. O sondă de petrol. Datorită ei citeşti noaptea.

O strânse de umăr în trecere, şi Jahns îl iertă instantaneu fiindcă râsese de ea. Se grăbi pe urmele lui şi pe ale tinerei umbre a lui Knox.

– Generatorul e huruitul pe care-l auzi, spuse Marnes. Pompa scoate petrol, iar petrolului i se face ceva într-o uzină aflată cu câteva etaje mai jos, după care e gata pentru ardere.

Jahns ştia vag câte ceva din toate astea, probabil de la o întrunire a comitetului. Era din nou uluită de măsura în care silozul îi era străin ei, care ar fi trebuit să conducă totul – măcar cu numele.

Murmurul persistent din pereţi deveni din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de capătul holului. Când băiatul cu păr portocaliu deschise uşile, îi izbi instantaneu o rafală sonică. Jahns se simţi cuprinsă de o prudenţă care îi cerea să nu mai înainteze şi până şi Marnes păru gata să se oprească. Băiatul îi îndemnă să înainteze gesticulând cu frenezie, şi Jahns se pomeni dorindu-şi ca picioarele s-o poarte în direcţia zgomotului. Se întrebă, pe neaşteptate, dacă nu cumva erau conduşi *afară.* Ideea era ilogică, prostească, apărută fiindcă-şi imagina cea mai periculoasă ameninţare pe care putea s-o invoce.

După ce trecu pragul, făcându-se mică în spatele lui Marnes, băiatul lăsă uşile să se trântească, închizându-i înăuntru, la bunul plac al atacului sonor. Apoi luă o pereche de căşti fonice – de care nu atârna niciun fir de conectare – de pe un suport din perete. Jahns îi urmă exemplul şi-şi puse o pereche. Zgomotul dispăru, rămânându-i numai în piept şi în terminaţiile nervoase. Se întrebă de ce era raftul cu căşti de protecţie în *interior,* în loc să fie afară.

Băiatul îşi flutură mâna şi spuse ceva, dar asta nu însemna decât o mişcare a buzelor. Îl urmară de-a lungul unui pasaj îngust, mergând pe un grilaj de oţel, o podea foarte asemănătoare cu cele ale palierelor tuturor etajelor silozului.

După un cot al culoarului, unul dintre pereţii acestuia dispăru, fiind înlocuit de o balustradă alcătuită din trei bare orizontale. În partea opusă se contura o maşină care depăşea toate aşteptările. Era de dimensiunile biroului şi întregului ei apartament, unul lângă altul, într-o încăpere mai mare decât multe dintre cele care alcătuiau grădinile. La început părea să nu se mişte nimic, nimic care să justifice vibraţiile puternice pe care le simţea în piept şi pe suprafaţa pielii. Abia după ce o ocoliră complet văzu o vergea de oţel ieşind din spatele ansamblului, rotindu-se într-un mod feroce şi dispărând în pântecele altei maşinării metalice, din care se înălţau către plafon cabluri de grosimea taliei unui om.

Forţa şi energia din încăpere erau palpabile. Când ajunseră la capătul celei de-a doua maşini, Jahns zări în sfârşit o siluetă solitară lucrând în apropierea ei. O femeie care părea tânără, în salopetă, cu capul apărat de o cască, cu părul castaniu atârnându-i pe spate într-o coadă împletită, era aplecată peste o cheie aproape cât ea de lungă. Datorită prezenţei ei, simţul proporţiilor le conferea maşinilor dimensiuni înfiorătoare, dar femeia nu părea să se teamă de ele. Se aruncă asupra cheii, cu trupul înfricoşător de aproape de ansamblul bubuitor, aducându-i lui Jahns aminte de o poveste pentru copii, în care un şoarece scotea un cârlig din pieptul unui animal imaginar, numit elefant. Ideea că o femeie de talia ei putea să repare o maşină de o asemenea ferocitate părea absurdă. Dar o privi lucrând, în timp ce tânăra umbră se strecură printr-o poartă şi alergă s-o tragă de salopetă.

Câtuşi de puţin surprinsă, femeia se întoarse şi se uită la Jahns şi la Marnes cu ochi mijiţi. Îşi şterse fruntea cu dosul unei palme, în timp ce cu mâna cealaltă răsucea cheia, punându-şi-o apoi pe umăr. O bătu pe tânăra umbră pe creştet şi veni în întâmpinarea lor. Jahns văzu că avea braţe fără pic de grăsime, cu muşchi bine conturaţi. Nu purta nimic altceva pe sub salopeta albastră, al cărui decolteu aflat cu mult deasupra pieptului lăsa să se vadă o mică porţiune de piele măslinie, care lucea de sudoare. Avea tenul întunecat al fermierilor care lucrau sub lămpile de coacere, dar, dacă era să judeci după aspectul drilului care o acoperea, asta li s-ar fi putut datora într-o mare măsură lubrifianţilor şi murdăriei.

Se opri brusc în faţa celor doi şi îi salută cu o înclinare a capului. Îi zâmbi lui Marnes, dând impresia că îl recunoaşte. Nu le

întinse mâna, fapt pentru care Jahns se simţi recunoscătoare. În schimb, arătă cu cheia către uşa dintr-un perete de sticlă şi o porni într-acolo.

Marnes o urmă îndeaproape, ca un căţeluş, cu Jahns pe urmele lui. Ea se uită înapoi, ca să se asigure că umbra nu fusese strivită, însă îl văzu pe băiat îndepărtându-se grăbit pe drumul pe care veniseră, cu părul strălucindu-i în lumina palidă a lămpilor din plafonul sălii generatorului. În ceea ce îl privea, el îşi făcuse datoria.

În interiorul micii camere de control, zgomotul se diminuă. După închiderea etanşă a uşii, dispăru aproape cu desăvârşire. Juliette îşi scoase casca şi tampoanele de protecţie pentru urechi şi le lăsă să cadă pe un raft. Jahns şi le săltă puţin pe ale ei, cu prudenţă, auzi zgomotul redus la un zumzet îndepărtat şi renunţă cu totul la ele. Încăperea era strâmtă, ticsită de suprafeţe metalice pe care clipeau lumini şi care nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse vreodată. I se părea bizar că era şi primarul acelei camere despre a cărei existenţă nu avusese habar şi nu ştia să-i folosească aparatura.

În timp ce ţiuitul din urechile lui Jahns dispărea, Juliette roti câteva butoane, urmărind mişcările unor indicatoare de mici dimensiuni, plasate sub o apărătoare de sticlă.

– Credeam c-o să facem asta mâine-dimineaţă, spuse.

Era extrem de concentrată asupra muncii ei.

– Am scos un timp mai bun decât speram.

Jahns se uită la Marnes, care-şi ţinea căştile de protecţie în mâini, foindu-se stânjenit.

– Mă bucur să te revăd, Jules! zise el.

Ea dădu din cap şi se aplecă să se uite la maşinile colosale de afară prin fereastra de sticlă groasă, cu mâinile mişcându-i-se grăbite pe imensa consolă de control, fără să fie nevoie s-o privească, pentru a modifica indicaţiile unor cadrane mari, negre, pe care se vedeau marcaje de un alb palid.

– Îmi pare rău pentru partenerul tău, spuse ea coborându-şi privirea către panoul de afişaj plin de informaţii.

Apoi se întoarse să-l studieze pe Marnes, şi Jahns văzu că, sub sudoare şi murdărie, era frumoasă. Avea faţa îngustă, cu trăsături ferme, ochii strălucitori. Era de o inteligenţă virulentă, uşor de remarcat de la distanţă. Şi se uita la Marnes cu o compătimire dusă la extrem, vizibilă în încruntarea sprâncenelor.

– Sincer, adăugă. Îmi pare foarte rău. Părea un om bun.

– Cel mai bun, bolborosi Marnes, cu vocea frângându-i-se.

Juliette dădu din cap, ca şi cum n-ar mai fi fost nimic altceva de spus. Se întoarse spre Jahns.

– Vibraţia aceea pe care-o simţiţi prin podea, doamnă primar? E un cuplaj, face aşa când e descentrat, fie şi numai cu doi milimetri. Dacă vi se pare că aici, înăuntru, e rău, ar trebui să mergeţi să puneţi mâinile pe carcasă. V-ar zgâlţâi atât de tare, încât v-ar amorţi imediat degetele. Dacă le-aţi ţine aşa destul de mult, ar începe să vă zăngănească oasele, ca şi cum aţi fi gata să vă desfaceţi în bucăţi.

Se răsuci şi întinse mâna printre cei doi, ca să împingă un comutator masiv, apoi se întoarse iarăşi către panoul de control.

– Acum imaginaţi-vă prin ce trece generatorul, zgâlţâindu-se astfel din toate încheieturile. Îi scrâşnesc dinţii transmisiilor, fărâme de aşchii metalice circulă prin ulei, ca o pilitură de şmirghel. Următorul lucru de care devii conştient e o explozie de oţel şi rămânem fără curent, cu excepţia celui pe care-l poate scuipa sistemul de rezervă.

Jahns îşi ţinu răsuflarea.

– E nevoie să chemăm pe cineva? întrebă Marnes.

Juliette râse.

– Nimic din toate astea nu e nou sau diferit de ceea ce se întâmplă pe durata celorlalte schimburi. Dacă sistemul de rezervă n-ar fi fost demontat fiindcă era nevoie de garnituri noi şi dacă am reduce curentul la jumătate vreme de o săptămână, aş putea să scot cuplajul ăla, să-i ajustez montura şi apoi s-ar roti ca un titirez. Aruncă o privire spre Jahns. Dar, fiindcă avem ordin de funcţionare la putere maximă, fără întreruperi, asta nu este posibil. Aşa că eu voi continua să strâng şuruburi în timp ce ele vor continua să se slăbească şi să găsesc aici turaţia corectă pentru ca totul să susure mulţumitor.

– Când am semnat ordinul, n-am avut nici cea mai mică idee...

– Şi eu, care credeam că mi-am întocmit raportul într-un limbaj pe înţelesul tuturor, ca să fie cât mai clar, zise Juliette.

– Peste cât timp poate s-apară defecţiunea asta?

Jahns îşi dădu brusc seama că nu-i lua acelei femei un interviu. Întrebările se îndreptau în direcţia opusă.

– Peste cât timp?

Juliette râse şi clătină din cap. Făcu un ultim reglaj şi se întoarse spre ei cu braţele încrucişate.

– S-ar putea întâmpla în clipa asta. Sau peste o sută de ani.

Important este că *o să se-ntâmple* şi că o asemenea defecţiune se poate preveni în totalitate. Scopul n-ar trebui să fie menţinerea acestui loc în funcţiune pe durata vieţilor noastre – se uită spre Jahns cu subînţeles – sau pe durata actualului nostru mandat. Dacă scopul nu e funcţionarea la nesfârşit, ar fi cazul să ne facem imediat bagajele.

Jahns şi Marnes se crispară. Ea îşi simţi reacţia trupului, un fior rece traversându-i pielea. Ultimele cuvinte se apropiaseră periculos de mult de trădare. Metafora nu le salva decât pe jumătate.

– Putem declara o sărbătoare a electricităţii, sugeră Jahns. Ar fi o idee s-o punem în scenă în memoria celor care curăţă. Continuă să se gândească la asta. Ar putea fi un pretext pentru mai multe lucrări de întreţinere, nu numai repararea acestei maşini. Am putea…

– Dacă vreţi să convingeţi IT-ul să-şi închidă rahaturile, vă urez succes! zise Juliette.

Îşi şterse bărbia cu dosul mâinii, pe care şi-o trecu apoi de salopetă. Se uită în jos, la unsoarea transferată pe dril.

– Scuzaţi-mi limbajul, doamnă primar.

Jahns ar fi vrut să-i spună că era absolut în regulă, dar atitudinea femeii, puterea ei, o ducea într-o prea mare măsură cu gândul la o fostă ea însăşi, pe care abia şi-o mai putea aduce aminte. La o femeie mai tânără, care renunţase la politeţe ca să obţină ceea ce voia. Se pomeni uitându-se la Marnes.

– De ce ai evidenţiat tocmai departamentul lor? În privinţa electricităţii.

Juliette râse din nou şi-şi desfăcu braţele. Şi le avântă spre plafon.

– De ce? Pentru că IT-ul ocupă, cât, trei etaje din o sută patruzeci şi unu? Şi, cu toate astea, foloseşte mai bine de un sfert din curentul electric pe care-l producem. Pot să vă fac un calcul matematic…

– E foarte clar.

– Şi, din câte-mi aduc aminte, niciun server n-a hrănit niciodată pe nimeni, n-a salvat niciodată vreo viaţă şi n-a cârpit niciodată găurile din pantaloni.

Jahns zâmbi. Înţelese dintr-odată ce-i plăcea lui Marnes la femeia aceea. Şi ce-i plăcuse la sinele ei mai tânăr, cândva, înainte de a se mărita cu cel mai bun prieten al lui.

– Şi dacă am convinge IT-ul să-şi întrerupă activitatea o

săptămână, pentru propriile lucrări de întreţinere?

– Credeam c-am venit aici, jos, ca s-o recrutăm, rupând-o de toate astea, bombăni Marnes.

Juliette îi aruncă o privire.

– Şi eu credeam că i-am spus secretarei tale sau secretarei dumneavoastră, doamnă primar, să nu vă deranjaţi. Nu fiindcă aş avea ceva împotriva a ceea ce faceţi, ci fiindcă e nevoie de mine aici, jos.

Ridică un braţ şi se uită la ceva atârnat de încheietura mâinii. Era un ceas. Dar se uita la el ca şi cum ar mai fi funcţionat.

– Uitaţi ce e, mi-ar plăcea să stăm mai mult de vorbă. Îşi ridică privirea spre Jahns. Mai ales dacă-mi puteţi garanta o vacanţă pentru curentul electric, dar mai am de făcut câteva reglaje şi deja stau peste program. Knox se înfurie când fac prea multe ore suplimentare.

– N-o să vă mai stăm acum pe cap, zise Jahns. Încă n-am cinat, aşa că, ce-ar fi să ne vedem mai târziu? După ce ieşiţi din schimb şi faceţi un duş?

Juliette se uită în jos, la ea însăşi, parcă vrând să-şi confirme că avea într-adevăr nevoie să se spele.

– Da, sigur, răspunse. Vi s-au rezervat locuri la dormitoare?

Marnes dădu din cap.

– Bun. Vă găsesc eu mai târziu. Şi nu vă uitaţi căştile de protecţie.

Arătă către urechi, îl privi pe Marnes în ochi, dădu din cap şi se întoarse la munca ei, lăsând să se înţeleagă că, pe moment, conversaţia se încheiase.

13

Marnes şi Jahns îşi terminară cina, ceea ce însemna câte un castron mare cu supă şi bucăţi de pâine uscată, prea veche, şi ieşiră dintr-o sală de mese aproape la fel de zgomotoasă ca sala generatorului. Cât timp mâncaseră, Jahns regretase că nu luase cu sine tampoanele din plastic combinat cu un material spongios menite să protejeze urechile. Oamenii din Departamentul Mecanic erau tot atât de gălăgioşi şi de furtunoşi pe cât erau de murdari. Se întrebă dacă nu cumva ţipau astfel fiindcă surziseră din cauza bocăniturilor neîncetate din acel loc.

Afară, urmară indicaţiile lui Knox ca să ajungă la dormitoare, unde găsiră un pat de campanie pregătit pentru Marnes şi una dintre camerele alăturate rezervată pentru Jahns. Aşteptară împreună în încăperea mică, frecându-şi gambele obosite şi spunându-şi unul altuia cât de diferită era lumea din adânc, până când auziră o bătaie în uşa pe care intră apoi Juliette.

– V-au cazat pe amândoi într-o singură cameră? întrebă, surprinsă.

Jahns râse.

– Nu, ne-au pregătit şi un pat. Şi eu aş fi fost fericită să stau acolo, afară, cu ceilalţi.

– Lăsaţi-o baltă, zise Juliette. Aici cazează mereu recruţi şi familii venite în vizită.

Jahns o privi punându-şi o panglică în gură şi, adunându-şi apoi părul, încă ud după duş, pentru a-l lega într-o coadă de cal. Îmbrăcase o altă salopetă, şi Jahns deduse că avea pete permanente, că de fapt fusese spălată şi pregătită pentru intrarea în următorul schimb.

– Cât de curând puteţi anunţa această sărbătoare a curentului electric? întrebă Juliette. Îşi înnodă panglica şi îşi încrucişă braţele, sprijinindu-se de peretele de lângă uşă. Presupun că vreţi să profitaţi de buna dispoziţie de după curăţire, nu?

– Cât de curând puteţi *dumneavoastră* începe? întrebă Jahns.

Şi îşi dădu brusc seama că, în parte, o dorea pe femeia aceea ca şerif pentru că părea inaccesibilă. Se uită la Marnes şi se întrebă în ce măsură se simţise atras de ea, în toţi acei ani când fusese tânără şi cu Donald, dintr-un motiv la fel de simplu.

– Pot începe mâine, răspunse Juliette. Am putea avea generatorul de rezervă în reţea până mâine-dimineaţă, şi aş

putea lucra în schimbul din noaptea asta ca să m-asigur că garniturile şi etanşările…

– Nu, zise Jahns ridicând mâna. Cât de curând vă puteţi începe activitatea ca şerif?

Căută în rucsacul ei deschis şi sortă dosarele întinzându-le de-a lungul patului, străduindu-se să dea de urma contractului.

– Sunt… credeam că am lămurit asta. N-am niciun interes…

– Ăştia sunt cei mai buni, zise Marnes. Cei care n-au niciun interes.

Stătea faţă în faţă cu Juliette, cu degetele mari îndesate în buzunarele salopetei, sprijinit de unul dintre pereţii micului apartament.

– Îmi pare rău, dar aici, jos, nu e pur şi simplu nimeni care să-mi poată lua locul, zise Juliette clătinând din cap. Cred că nu înţelegeţi ceea ce facem…

– Eu cred că dumneavoastră nu înţelegeţi ce facem noi acolo, sus, zise Jahns. Sau de ce e nevoie să veniţi acolo.

Juliette îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Aici, jos, am maşini pe care probabil că nu le puteţi…

– La ce folosesc? întrebă Jahns. Ce fac?

– Ţin afurisitul ăsta de loc în funcţiune! afirmă solemn Juliette. Oxigenul pe care-l inspiraţi? Îl reciclăm aici, jos. Toxinele pe care le expiraţi? Le pompăm înapoi, în pământ. Vreţi să întocmesc o listă cu tot ce se poate face din petrol? Fiecare bucăţică de plastic, fiecare gram de cauciuc, toţi solvenţii şi toţi detergenţii, şi nu vorbesc despre curentul pe care-l generează, ci despre orice altceva!

– Însă toate astea erau aici dinainte de a vă naşte, sublinie Jahns.

– Şi n-ar mai fi rezistat pe toată durata vieţii mele, asta v-o spun eu. Nu în starea în care erau. Îşi încrucişă iarăşi braţele şi se sprijini din nou de perete. Nu cred că înţelegeţi în ce încurcătură ne-am afla fără aceste maşini.

– Iar eu cred că nu înţelegeţi ce lipsite de sens ar deveni aceste maşini fără aceşti oameni.

Juliette îşi feri privirea. Jahns o văzu pentru prima oară tresărind.

– De ce nu vă vizitaţi niciodată tatăl?

Juliette îşi roti brusc capul, ca să se uite la celălalt perete. Îşi îndepărtă de pe frunte câteva şuviţe desprinse din coadă.

– Mergeţi să vă uitaţi în registrul meu de activitate, răspunse.

Spuneţi-mi când aş putea găsi timp pentru asta.

Înainte de a apuca Jahns să răspundă, de a apuca să spună că era vorba despre familie, că timp se poate găsi întotdeauna, Juliette se întoarse s-o înfrunte:

– Credeţi că nu-mi pasă de oameni? Asta e? Pentru că, în cazul ăsta, vă înşelaţi. Îmi pasă de fiecare om din silozul ăsta. Iar bărbaţii şi femeile de aici, de jos, de pe cele opt etaje uitate ale Departamentului Mecanic, sunt familia mea. Cu ei mă vizitez în fiecare zi. Îmi împart pâinea cu ei de mai multe ori pe zi. Muncim, trăim şi murim unul alături de altul. Se uită la Marnes. Nu e adevărat? Tu ai văzut.

Ajutorul de şerif nu răspunse. Jahns se întrebă dacă Juliette se referea mai ales la moarte.

– L-aţi întrebat de ce nu vine el niciodată să mă vadă? Fiindcă are tot timpul din lume. Acolo, sus, n-are *nimic.*

– Da, ne-am întâlnit cu el. Pare un bărbat foarte ocupat. La fel de hotărât ca dumneavoastră.

Juliette îşi feri privirea.

– Şi tot atât de încăpăţânat.

Jahns îşi lăsă hârtiile pe pat şi se apropie de uşă, la numai un pas distanţă de Juliette. Simţea mirosul de săpun din părul tinerei. Îi vedea nările dilatate de răsuflarea grăbită, grea.

– Zilele se adună în stive şi împovărează deciziile mărunte, nu-i aşa? Decizia de a nu merge în vizită. Primele zile alunecă pe lângă ea cu uşurinţă, alături de furia şi de forţa tinereţii. Dar mai târziu se adună în mormane, ca gunoiul nereciclat. Nu e aşa?

Juliette îşi flutură mâna.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Vorbesc despre zile care devin săptămâni, şi luni, şi ani… Fu cât pe ce să spună că trecea şi ea exact prin asta, că încă le mai stivuia, dar Marnes era în cameră, asculta. După o vreme, îţi păstrezi furia doar ca să justifici o greşeală veche. Şi pe urmă devine un simplu joc. Doi oameni privind în direcţii diferite, refuzând să se uite înapoi, peste umăr, fiecare temându-se să fie primul care să-şi asume riscul…

– N-a fost aşa, spuse Juliette. Şi nu vreau postul pe care mi-l oferiţi. Sunt sigură că aţi găsit mulţi alţii care-l doresc.

– Dacă nu sunteţi dumneavoastră, e cineva în care nu sunt sigură că pot avea încredere. Nu şi de acum înainte.

– Atunci daţi-i-l următoarei fete, zâmbi femeia mai tânără.

– Sunteţi dumneavoastră sau el. Şi cred că el va accepta mai

multe îndrumări de la etajele treizeci decât de la mine sau de la Pact.

La asta, Juliette păru să reacţioneze. Braţele de la piept i se desfăcură. Se întoarse şi întâlni privirea lui Jahns. Marnes studia totul din partea opusă a încăperii.

– Fostul şerif, Holston… Ce s-a întâmplat cu el?

– S-a dus la curăţire, spuse Jahns.

– S-a oferit voluntar, adăugă Marnes, cu o voce aspră.

– Ştiu, dar de ce? Juliette se încruntă. Am auzit că din cauza soţiei sale.

– Se fac tot felul de speculaţii…

– Îmi aduc aminte că vorbea despre ea, când aţi venit amândoi aici, jos, să investigaţi moartea lui Rick. La început am crezut că flirta cu mine, dar nu era în stare să discute decât despre soţia lui.

– Când am venit aici, participau la loterie, îi reaminti Marnes.

– Da. Aşa e.

Ea studie o vreme patul. Era plin de hârtii împrăştiate.

– Nu ştiu cum să-ndeplinesc slujba asta. Nu ştiu decât să repar obiecte.

– E acelaşi lucru, îi spuse Marnes. Ne-ai fost de mare ajutor când am lucrat la cazul de aici. Îţi dai seama cum lucrează lucrurile. Cum se potrivesc unele cu altele. Vezi indicii mărunte, care le scapă altora.

– Vorbeşti despre *maşini,* zise ea.

– Oamenii nu diferă prea mult de ele, răspunse Marnes.

– Cred că aţi ştiut întotdeauna asta, spuse Jahns. De fapt, cred că aveţi atitudinea corectă. Caracterul potrivit. Nu e vorba despre o funcţie politică decât într-o foarte mică măsură. Distanţarea e bună.

Juliette clătină din cap şi se uită din nou la Marnes.

– Aşadar tu m-ai nominalizat pentru asta, nu? Mă întrebam de ce s-a pus problema. Părea ceva apărut din senin.

– Te pricepi la aşa ceva, îi spuse ajutorul de şerif. Cred că te pricepi al naibii de bine la tot ce-ţi pui în gând. Şi e o muncă mai importantă decât crezi.

– Şi aş locui în vârf?

– Biroul tău e pe primul nivel. Lângă sas.

Juliette păru să se gândească la asta. Jahns era încântată auzind-o punând întrebări.

– Salariul e mai mare decât ceea ce câştigaţi acum, chiar şi

lucrând în schimburi suplimentare.

– Aţi verificat?

Jahns dădu din cap.

– Mi-am luat libertatea să fac câteva lucruri înainte de a coborî.

– Cum ar fi discuţia cu tatăl meu.

– Exact. Să ştiţi că ar fi încântat să vă vadă. Dac-o să veniţi cu noi.

Juliette îşi coborî privirea către propriile cizme.

– În privinţa asta nu sunt sigură.

– Mai e ceva, spuse Marnes prinzând privirea lui Jahns. Se uită la hârtiile de pe pat. Contractul lui Peter Billings, bine îndoit, era deasupra celorlalte. IT-ul, îi reaminti el.

Jahns înţelese aluzia.

– Înainte să acceptaţi, trebuie să lămurim ceva.

– Nu sunt sigură că accept. Aş vrea să aflu mai multe despre această sărbătoare a curentului electric, să organizez lucrul în schimburi aici, jos…

– Conform tradiţiei, departamentul IT îşi dă aprobarea pentru toate numirile în posturi…

Juliette îşi dădu ochii peste cap şi expiră puternic.

– IT-ul.

– Da, şi am trecut şi pe la ei la coborâre, ca să meargă totul fără probleme.

– Nu mă-ndoiesc, zise Juliette.

– E vorba despre acele rechiziţii, interveni Marnes.

Juliette se întoarse spre el.

– Ştim că probabil nu-nseamnă nimic, dar o să se pună problema…

– O clipă, vorbiţi despre banda antitermică?

– Bandă antitermică?

– Da. Juliette se încruntă şi clătină de cap. Nemernicii!

Jahns mimă strângerea unei porţiuni de aer de vreo cinci centimetri între două degete.

– Aveau, în ceea ce vă priveşte, un dosar atât de gros. Spuneau că smântâniţi articolele care le sunt destinate.

– Nu se poate! Glumiţi? Arătă către uşă. Din cauza lor, nu ne putem aproviziona cu nimic din ceea ce ne trebuie. Când am avut nevoie de banda aia – acum câteva luni a apărut o scurgere la un schimbător de căldură – n-am putut primi nicio bucăţică, fiindcă Aprovizionarea ne-a spus că tot materialul pentru căptuşirea benzilor e rezervat. Ei, comanda era făcută de ceva

vreme când am aflat de la unul dintre hamalii noştri că banda mergea la IT, că aveau kilometri întregi de aşa ceva pentru căptuşirea tuturor costumelor lor pentru teste.

Juliette respiră adânc.

– Aşa că am pus să fie interceptată o parte. Se uită la Marnes în timp ce-şi recunoştea fapta. Uitaţi cum stau lucrurile, eu asigur furnizarea curentului electric, ca să poată face ei acolo sus orice doresc, şi nu pot primi materialele de bază. Iar când le primesc totuşi, calitatea lasă mult de dorit, probabil din pricina unor norme de lucru nerealiste, care grăbesc procesul de fabricaţie...

– Dacă sunt lucruri de care aveaţi într-adevăr nevoie, o întrerupse Jahns, atunci vă înţeleg.

Se uită la Marnes, care zâmbi şi-şi coborî bărbia spre piept, ca şi cum ar fi subliniat că el îi *indicase* într-adevăr femeia potrivită pentru funcţia vacantă.

Primarul îl ignoră.

– Mă bucur realmente fiindcă am aflat versiunea dumneavoastră pentru toate astea. Şi, oricât de obosite mi-ar fi picioarele, îmi doresc să fi făcut mai des drumul până aici. Există lucruri pe care sus le luăm drept sigure, mai ales fiindcă nu sunt corect înţelese. Acum îmi dau seama că între departamentele noastre trebuie să existe o legătură mai bună, să se apropie mai mult de contactul permanent pe care-l am cu IT-ul.

– Eu spun asta de vreo douăzeci de ani, zise Juliette. Aici, jos, glumim spunând că locul ăsta a fost plasat astfel încât să ne ţină deoparte. Şi uneori chiar avem senzaţia asta.

– Ei bine, dacă o să veniţi în vârf şi dacă o să acceptaţi postul, oamenii vă vor asculta. Aţi putea fi prima verigă din lanţul de comandă.

– Şi IT-ul o să se potolească?

– Vor opune rezistenţă, dar, pentru ei, este ceva normal. Am mai reuşit şi-n alte dăţi să-i manevrez. O să trimit un mesaj către biroul meu, ca să cer derogări pentru urgenţe. O să le antedatăm, o să transformăm totul în achiziţii legale. Jahns o studie pe femeia mai tânără. Atâta vreme cât mă asiguraţi că toate materialele deturnate erau absolut necesare.

Juliette nici măcar nu clipi auzindu-i dubiile.

– Erau, spuse. Deşi nu ne-au folosit la nimic. Tot ce-am rechiziţionat a fost o mizerie. Nu s-ar fi putut dezagrega mai bine nici dacă ar fi fost conceput pentru asta. Dar vă spun eu cum facem, fiindcă în cele din urmă am primit de la Aprovizionare

comanda noastră şi avem mai mult decât ne trebuie. Mi-ar plăcea să le las o parte, ca ofertă de pace, în drumul nostru spre vârf. Proiectul nostru e cu mult mai bun…

– Drumul nostru spre vârf? întrebă Jahns, vrând să fie sigură că înţelegea corect spusele celeilalte femei, că într-adevăr acceptase.

Juliette îi privi pe amândoi. Dădu din cap.

– Va trebui să-mi acordaţi o săptămână ca să rezolv problema generatorului. Mă bazez pe dumneavoastră în privinţa acelei sărbători a curentului electric. Şi vă rog să înţelegeţi că mă voi considera întotdeauna ca făcând parte din Departamentul Mecanic şi că accept, în parte, fiindcă văd ce se întâmplă când sunt ignorate problemele. Ceea ce m-a îndemnat în primul rând să vin aici, jos, a fost necesitatea întreţinerii preventive. Am vrut să nu mai aşteptăm să se strice lucrurile şi apoi să le reparăm, ci să vedem de ce e nevoie şi să le facem să meargă perfect când încă mai funcţionează. Prea multe au fost ignorate, lăsate să se degradeze. Şi cred că, dacă ne putem gândi la siloz ca la un singur motor imens, noi, aici jos, suntem aidoma unui vas cu ulei murdar, de care trebuie să se ocupe nişte oameni. Îi întinse mâna lui Jahns. Daţi-mi sărbătoarea curentului electric şi sunt omul dumneavoastră.

Jahns zâmbi şi îi luă mâna, remarcând căldura şi puterea degajate când o strânse pe a ei cu hotărâre.

– Va fi primul lucru de care-o să mă ocup mâine-dimineaţă. Şi vă mulţumesc. Bine-aţi venit la bord!

Marnes traversă încăperea ca să strângă, la rândul lui, mâna lui Juliette.

– Mă bucur să te am alături, şefa!

Ea îi luă mâna cu o uşoară strâmbătură.

– Ei, să nu ne pripim. Cred că mai am foarte multe de învăţat până când o să-mi poţi spune aşa.

14

Părea potrivit să urce spre vârf în timpul unei sărbători a curentului electric. Jahns îşi simţea propria energie supunându-se noii legi, secătuindu-se cu fiecare pas laborios. Chinul coborârii fusese o sâcâială, cu disconfortul mişcării neîntrerupte deghizat sub chipul oboselii generate de exerciţiul fizic. Însă acum muşchii ei slăbiţi erau puşi într-adevăr la lucru. Fiecare treaptă trebuia cucerită. Îşi sălta cizma pe cea care urma, îşi punea o mână pe genunchi şi se împingea cu încă douăzeci şi cinci de centimetri în susul a ceea ce părea să fie o scară spiralată de sute de mii de metri.

Pe palierul din dreapta ei era afişat numărul „58". Fiecare palier părea să fie vizibil la nesfârşit. Nu era ca la coborâre, când putuse visa cu ochii deschişi, ignorând numerele mai multor etaje. Acum i se conturau treptat în faţa ochilor, dincolo de balustrada exterioară, şi rămâneau acolo, scăldate în strălucirea verde palid a luminilor de avarie, bătându-şi joc de ea în vreme ce se străduia să urce, pas după pas trudnic, şovăitor.

Marnes mergea alături de ea, cu mâna lui pe balustrada interioară, cu a ei pe cea exterioară, cu bastonul răsunând între ei pe treptele pustii. Din când în când, li se atingeau braţele. Era ca şi cum ar fi trecut luni întregi de când plecaseră, de când erau departe de birourile lor, de îndatoririle lor, de familiaritatea lor rece. Aventura coborârii pentru o discuţie cu noul şerif se desfăşurase altfel decât îşi imaginase Jahns. Dorise o întoarcere către tinereţe şi se pomenise în schimb bântuită de stafiile trecutului. Sperase să-şi redobândească vigoarea, dar simţea, în genunchii şi în spate, anii care o istoviseră. Ceea ce ar fi trebuit să fie un tur măreţ era un drum istovitor, aproape în anonimat, şi acum se întreba dacă pentru administrarea şi întreţinerea silozului era neapărat nevoie de ea.

Lumea din jurul ei era stratificată. Vedea asta foarte clar. Partea din vârf îşi făcea griji pentru o imagine neclară şi considera că sucul savurat la micul dejun i se cuvenea pe bună dreptate. Oamenii care locuiau mai jos, care lucrau în grădini sau curăţau cuştile animalelor orbitau în jurul propriei lumi, un univers al solului de cultură, al vegetaţiei şi al îngrăşămintelor. Pentru ei, imaginea exteriorului era o problemă minoră, ignorată până în momentul unei curăţiri. Şi mai era adâncul, cu atelierele

mecanice şi laboratoarele chimice, cu pomparea petrolului şi cu instalaţiile de prelucrare, lumea implicării active, a unghiilor mânjite de unsoare şi a mirosului trudei. Pentru acei oameni, lumea exterioară şi mâncarea ajunsă la ei, jos, erau simple zvonuri şi un simplu mod de hrănire a trupului. Pentru ei, esenţa silozului consta în a-i ţine maşinăriile în funcţiune, pe când, în lunga ei viaţă, Jahns văzuse întotdeauna lucrurile exact invers.

Palierul etajului cincizeci şi şapte se contură printr-o ceaţă întunecată. O fetiţă stătea pe grătarul de oţel cu picioarele strânse la piept, cu braţele în jurul genunchilor şi ţinând o carte pentru copii, în învelitoarea ei protectoare, de plastic, sub lumina slabă revărsată din becul de deasupra capului. Jahns se uită la copila neclintită, cu excepţia ochilor care-i alergau pe paginile colorate. Fetiţa nu-şi ridică nicio clipă privirea ca să vadă cine trecea pe palier. O lăsară în urmă şi silueta i se pierdu treptat în întuneric în vreme ce Jahns şi Marnes se străduiau să meargă în susul scării, istoviţi după cea de-a treia zi a urcuşului lor, fără nicio vibraţie şi niciun răsunet de paşi deasupra sau sub ei, în silozul tăcut şi ireal de lipsit de viaţă, cu loc din belşug pentru ca doi prieteni vechi, doi camarazi, să urce unul alături de altul pe treptele roase, cu vopseaua exfoliată, cu braţele legănându-li-se când şi când şi atingându-li-se extrem de rar.

Îşi petrecură noaptea aceea la postul ajutorului de şerif de pe nivelul mijlociu, căci acesta insistase să-i accepte ospitalitatea, iar Jahns voia să obţină sprijin pentru un nou şerif ales din afara sferei profesioniştilor. După o cină rece, luată aproape pe întuneric, şi după ce se tachinară, fără să fi avut motiv, destul de mult pentru ca ofiţerul-gazdă şi soţia lui să se simtă mulţumiţi, Jahns se retrase în biroul principal, unde o canapea extensibilă fusese transformată într-un pat cât mai confortabil cu putinţă, cu aşternuturi împrumutate dintr-un loc mai plăcut şi mirosind a săpun de două bonuri. Marnes fusese instalat pe un pat de campanie din celula de detenţie, care încă mai mirosea a gin-de-butoi şi a beţiv căzut pradă unui entuziasm în exces după curăţire.

Era imposibil să remarci stingerea luminilor, deja atât de slabe. Jahns stătea întinsă în întuneric, cu muşchii zvâcnindu-i şi huzurind în nemişcarea trupului, cu picioarele chinuite de crampe părând din os masiv, cu spatele şubrezit, simţind nevoia să se întindă. Însă mintea îi rămăsese în mişcare. Aluneca înapoi

la discuţiile plicticoase cu care-şi omorâseră timpul în ultima zi de urcuş.

Ea şi Marnes păreau să se-nfăşoare în spirală unul în jurul altuia, testând amintirea atracţiilor din trecut, examinând sensibilitatea cicatricelor învechite, căutând câte o pată catifelată pe trupurile fragile, zdrobite, pe pielea ridată, parcă din hârtie scorojită, şi în sufletele împietrite de legi şi de politică.

Numele lui Donald revenise des, strecurându-se, ca un copil furişat în patul adulţilor, silindu-i pe îndrăgostiţii grijulii să-i facă loc între ei. Jahns îşi jelise din nou bărbatul pierdut cu multă vreme în urmă. Jelise, pentru prima oară în viaţa ei, deceniile de singurătate care urmaseră. Ceea ce luase întotdeauna drept chemarea ei – viaţa în singurătate, pusă în slujba mai binelui – părea mai degrabă un blestem. Propria viaţă îi fusese luată. Stoarsă, redusă la uscăciune. Sucul eforturilor ei şi al anilor sacrificaţi se scursese, strop cu strop, printr-un siloz care, la numai patruzeci de etaje sub ea, aproape că n-avea habar şi aproape că nu se sinchisea.

Partea cea mai tristă a acelei călătorii era înţelegerea la care ajunsese cu stafia lui Holston. Acum putea să recunoască. Cel mai important motiv al drumului pe care-l făcuse, poate chiar motivul pentru care o dorea pe Juliette ca şerif, fusese dorinţa de a ajunge în adânc, departe de trista privelişte a doi îndrăgostiţi cuibăriţi pe un cot de deal, în timp ce vântul le spulbera tinereţea irosită. Plecase ca să scape de Holston şi, în schimb, îl găsise. De ce curăţau obiectivele toţi cei trimişi s-o facă rămânea un mister, dar cel puţin acum ştia de ce cutezau câţiva oameni cuprinşi de tristeţe să se ofere voluntari pentru aşa ceva. Mai bine să i te alături unei stafii decât să fii bântuit de ea, Jahns aflase asta acum. Mai bine nicio viaţă decât o viaţă pustie…

Uşa biroului ajutorului de şerif scârţâi din balamalele prea uzate pentru ca ungerea lor să mai ajute la ceva. Jahns încercă să se salte în capul oaselor, să vadă prin întuneric, dar muşchii ei erau prea plini de durere, iar ochii prea bătrâni. Vru să strige, să le spună gazdelor ei că era OK, că n-avea nevoie de nimic, dar se mulţumi să asculte.

De ea se apropiară paşi, aproape de nedesluşit pe covorul gros. Nu erau cuvinte, doar scârţâitul încheieturilor bătrâne ce veneau spre pat, aşternuturile scumpe şi parfumate ridicându-se şi înţelegerea dintre două stafii vii.

Răsuflarea lui Jahns se opri în piept. Mâna ei bâjbâi în căutarea

încheieturii altei mâini, care i se încleşta de cearşafuri. Se trase într-o parte pe micul pat extensibil, ca să facă loc, şi îl trase pe el în jos, lângă ea.

Marnes îşi înfăşură braţele în jurul spatelui ei, şerpui strecurându-se sub ea, până când ajunse să stea întinsă peste coastele lui, cu un picior peste ale lui, cu mâinile pe gâtul lui. Simţi mustaţa lui măturându-i obrazul, îi auzi buzele strângându-se, i le simţi sărutând în treacăt colţul buzelor ei.

Îi luă obrajii în mâini şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Plânse ca o şcolăriţă, ca o nouă fantomă pierdută şi temătoare în sălbăticia unei îndeletniciri stranii, terifiante. Plânse de frică, dar frica i se scurse în curând. I se scurse aidoma durerii din spate, în timp ce i-l masau mâinile lui. I se scurse până când se instală amorţeala, care, după suspine ce părură apoi că aveau s-o cutremure la nesfârşit, se retrase lăsând loc *senzaţiei.*

Jahns se simţi vie în trupul ei. Simţi furnicăturile cărnii atinse de altă carne, cu antebraţul ei lipit de coastele lui tari, cu mâinile ei pe umărul lui, cu ale lui pe şoldul ei. Şi, după lacrimi, urmă o eliberare plină de bucurie, o oarecare jelire a timpului pierdut, o binevenită melancolie a unui moment îndelung amânat şi în sfârşit prezent, cu braţe înfăşurate în jurul său, strâns cu putere la piept.

Istovită de cu mult mai mult decât simplul urcuş, dar de nimic mai mult decât câteva sărutări tremurătoare, degete împletite, şoapte de tandreţe şi de apreciere, căzu pradă somnului, care o trase în străfundurile sale şi, înfrântă de oboseala din încheieturi şi din oase, dormi adânc, aşa cum nu dorea, dar cum avea extrem de multă nevoie. Dormi cu un bărbat în braţe pentru prima oară după câţiva zeci de ani şi se trezi într-un pat familiar de gol, dar cu o inimă ciudat de plină.

La mijlocul celei de-a patra şi ultima zi a urcuşului, se apropiară de jumătatea etajelor treizeci, unde se afla departamentul IT. Jahns descoperi că făcea mai multe pauze ca să bea apă şi ca să-şi maseze muşchii, nu din cauza oboselii pe care o simula, ci de teama următoarei opriri şi a întâlnirii cu Bernard, de teama că acea călătorie a ei avea să se încheie până la urmă.

Umbrele întunecate şi adânci aruncate de sărbătoarea curentului electric îi urmau în susul scării, traficul era răzleţ, fiindcă majoritatea comercianţilor îşi închiseseră prăvăliile din

pricina căderii de tensiune din întregul siloz. Juliette, care rămăsese în adânc ca să supravegheze reparaţiile, o avertizase pe Jahns că luminile aveau să pâlpâie din cauza folosirii generatorului de rezervă. Cu toate acestea, efectul iluminării licăritoare o epuizase pe durata urcuşului. Instabilitatea era supărătoare.

Când ajunseră la etajul treizeci şi patru, Jahns simţi că, într-un fel, erau din nou acasă. Înapoi, pe tărâm familiar, pe palierul principal al departamentului IT. Aşteptă lângă balustradă, sprijinindu-se de ea şi în baston, în vreme de Marnes se duse la uşă. Când aceasta se întredeschise, strălucirea palidă a curentului de intensitate redusă dispăru de pe scară, măturată de răbufnirea luminii puternice din interior. Nu se anunţase pe scară largă, dar motivul restricţionării severe a curentului electric de pe alte niveluri era, într-o foarte mare măsură, urmarea dispensei pe care susţinuse IT-ul că o avea, în ciuda acelei sărbători. Ca să-şi argumenteze punctul de vedere, Bernard subliniase diverse clauze din Pact. Juliette se plânsese, spunând că serverele n-ar fi trebuit să aibă prioritate faţă de lămpile de coacere, dar se resemnase să se mulţumească doar cu reajustarea generatorului principal, să ia ceea ce putea. Jahns îi spusese să vadă în asta o primă lecţie în ceea ce privea compromisurile politice. Ea răspunsese că o vedea ca pe o afişare a slăbiciunii.

Înăuntru, Jahns îl găsi pe Bernard aşteptându-i, cu o expresie care te făcea să crezi că tocmai băuse un suc de fructe foarte acru. Discuţia dintre mai mulţi lucrători din IT, aflaţi alături de el, se încheie brusc la intrarea celor doi, şi Jahns fu aproape convinsă că fuseseră reperaţi când se apropiau şi aşteptaţi.

– Bernard, spuse ea încercând să respire uniform.

Nu voia ca el să-şi dea seama cât de obosită se simţea. Voia să creadă că urca din adânc ca şi cum s-ar fi plimbat, că nu era mare lucru.

– Marie.

Desconsiderarea era intenţionată. În direcţia lui Marnes nici măcar nu se uită, ca şi cum n-ar fi fost conştient de prezenţa lui în încăpere.

– Vrei să semnezi astea aici? Sau în sala de şedinţe?

Îşi afundă mâna în rucsac, căutând contractul care purta numele lui Juliette.

– De-a ce te joci, Marie?

Jahns îşi simţi temperatura crescând. Muncitorii în salopetele argintii ale IT-ului urmăreau schimbul de replici.

– Mă joc? întrebă ea.

– Crezi că această *sărbătoare a curentului* a ta e ingenioasă? Aşa te răzbuni pe mine?

– Mă răzbun…?

– Am servere, Marie…

– Serverele tale îşi primesc întreaga cotă de curent electric, îi reaminti Jahns, ridicând vocea.

– Dar agentul de răcire vine prin conducte de la Mecanic şi, dacă temperatura mai creşte, vom avea o cădere, ceea ce nu trebuie să se-ntâmple *niciodată!*

Marnes păşi între cei doi, cu mâinile ridicate.

– Uşurel, spuse, cu răceală, cu ochii la Bernard.

– Opreşte-ţi mica umbră, aici de faţă, rosti el.

Jahns puse o mână pe braţul lui Marnes.

– Pactul e clar, Bernard. E alegerea mea. Nominalizarea mea. Noi doi avem un trecut frumos, în care ne-am semnat unul altuia…

– Şi eu ţi-am spus că fata asta din adânc n-o să…

– A primit postul, îl întrerupse Marnes.

Jahns observă că mâna îi coborâse pe patul armei.

Nu era sigură dacă Bernard remarcase asta sau nu, dar bărbatul amuţi. Însă nu-şi luă ochii din ochii ei.

– N-o să semnez.

– Atunci data viitoare n-o să te mai întreb.

Bernard zâmbi.

– Crezi c-o să mai supravieţuieşti încă unui şerif? Se întoarse către lucrătorii din colţ şi îl chemă pe unul dintre ei cu un semn al mâinii. De ce mă îndoiesc cumva de asta?

Lucrătorul se apropie. Bernard dădu din cap către acesta, un tânăr a cărui înfăţişare îi era familiară lui Jahns de la întrunirile reprezentanţilor etajelor.

– Semnează tot ce-i trebuie, eu refuz. Fă cópii. Ocupă-te de tot restul.

Îşi flutură mâna într-un gest de concediere, se întoarse să se uite pentru o ultimă oară la Marnes şi Jahns, măsurându-i din creştet până-n tălpi, ca şi cum ar fi fost dezgustat de starea în care se aflau, de vârsta lor, de poziţiile lor sociale, de *ceva.*

– Oh, şi umple-le bidoanele, şi vezi să aibă destulă mâncare ca s-ajungă până acasă cu mersul lor poticnit. Oferă-le tot ce e

necesar ca să dea putere picioarelor lor decrepite până ce se vor vedea în locul căruia îi aparţin, oricare ar fi el.

Cu asta, Bernard se îndreptă cu paşi mari către barele porţii ce se deschidea către inima departamentului IT, către birourile lui puternic luminate, unde serverele zumzăiau fericite, iar temperatura aerului în mişcare lentă creştea aşa cum creşte febra cărnii cuprinse de mânie când se comprimă capilarele, pline de sânge din ce în ce mai apropiat de punctul de fierbere.

15

Pe măsură ce se apropiau de casă, etajele zburau pe lângă ei din ce în ce mai repede. În porţiunile cele mai întunecate ale scării, între etajele tăcute, unde oamenii stăteau ghemuiţi, aşteptând întoarcerea la normalitate, mâinile bătrâne se înfăşurau una în jurul alteia, legănându-se între cei doi oameni de pe trepte, cu imprudenţă şi insolenţă, fără fereală, strângându-se, pe când celelalte mâini alunecau pe oţelul rece al balustradelor.

Jahns nu şi-o desprindea decât din când în când, ca să verifice dacă bastonul îi era bine prins de spate sau ca să ia bidonul lui Marnes din rucsacul lui şi să soarbă o gură. Beau fiecare din apa celuilalt, fiindcă era mai uşor să ajungi la ea decât să-ţi duci mâna la propriul spate. Şi avea totodată un farmec al ei, această purtare a mijloacelor de subzistenţă ale celuilalt, această posibilitate de a şi le oferi reciproc, într-o relaţie perfect echitabilă. Era un gest pentru care merita să-şi desprindă mâna de a celuilalt. Cel puţin pe moment.

Jahns înghiţi apa, înşurubă capacul metalic atârnat de un lanţ şi puse bidonul la loc, în buzunarul exterior care-i era destinat. Aştepta, moartă de curiozitate, să vadă dacă lucrurile aveau să se schimbe după întoarcerea acasă. Erau la o distanţă de numai douăzeci de etaje. O distanţă care, cu o zi în urmă, păruse imposibil de parcurs era acum ceva peste care puteai trece pe neobservate. Şi, odată sosiţi, avea oare decorul familiar să le readucă rolurile familiare? Noaptea care trecuse avea să semene din ce în ce mai mult cu un vis? Sau vechile fantome aveau să capete din ce în ce mai multă substanţă?

Ar fi vrut să-ntrebe lucrurile astea, dar vorbeau în schimb banalităţi. Când avea să fie Jules, cum insista ea să i se spună, pregătită să-şi facă datoria? De care dintre cazurile nerezolvate, rămase în urma lui Holston, trebuia să se ocupe mai întâi? Ce concesii ar fi fost bine să accepte pentru a da satisfacţie IT-ului, pentru a-l calma pe Bernard? Cum aveau să facă faţă dezamăgirii lui Peter Billings? Ce impact ar fi putut avea asta asupra audierilor pe care le-ar fi putut prezida el într-o bună zi, în calitate de judecător?

În timp ce discutau despre toate astea, Jahns simţea fluturi în stomac. Sau poate nu erau decât nervi, din cauza tuturor

lucrurilor pe care voia să le spună şi nu putea. Erau subiecte tot atât de numeroase ca firele de praf din aerul de afară şi, tot asemenea lor, îi uscau gura şi îi încremeneau limba. Se pomeni bând din ce în ce mai mult din bidonul lui Marnes, în timp ce apa ei îi clipocea în spate, stomacul i se clătina tot mai mult cu fiecare palier şi fiecare număr ce se încadra într-o numărătoare inversă către încheierea călătoriei lor, a unei aventuri care, după atâţia ani, era primul succes deplin.

În primul rând, aveau un şerif. O fată înflăcărată, din adânc, care părea exact atât de încrezătoare în sine şi de animatoare a celor din jur cum sugerase Marnes. Jahns vedea în oamenii de felul ei viitorul silozului. Erau oameni care gândeau pe termen lung. Care făceau planuri. Care înfăptuiau lucruri. Existau precedente, mai candidaseră şi alţi şerifi la funcţia de primar. Se gândi că Juliette s-ar fi dovedit, în cele din urmă, o alegere excelentă.

Şi, referitor la guvernare, călătoria îi oferise ei înseşi obiective, îi declanşase propriile ambiţii. Cu toate că nu avea oponenţi, o excita gândul la alegerile tot mai apropiate şi, în timpul urcuşului, îşi alcătuise chiar zeci de discursuri scurte. Îşi dădea seama cum ar fi putut merge lucrurile mai bine, cum şi-ar fi putut îndeplini propriile îndatoriri cu mai multă sârguinţă şi cum s-ar fi putut simţi suflul unei vieţi noi în oasele bătrâne ale silozului.

Însă cea mai mare schimbare era ceea ce se înfiripase între ea şi Marnes. În ultimele ore, începuse chiar să suspecteze că ea era adevăratul motiv pentru care refuza el promovarea. Ca ajutor de şerif, între ei exista destul spaţiu pentru speranţa lui, pentru visul lui de neatins, visul în care o avea. Ca şerif, asta n-ar fi putut să se-ntâmple. Conflictul de interese ar fi fost prea mare, ea ar fi fost superiorul lui direct. Teoria ei era plină de o tristeţe intensă şi de o dulceaţă copleşitoare. Îi strânse mâna în timp ce se gândea la asta, experimentând un sentiment de inutilitate profundă, tot ce sacrificase el în tăcere îi trimise o crampă în măruntaie şi simţi că avea imensa datorie de a trăi la înălţimea celor ce urmau să se petreacă, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

Se apropiau de etajul maternităţii, şi Jahns nu intenţionase să se oprească pentru o întrevedere cu tatăl lui Juliette, pentru a-l îndemna să-şi întâmpine fiica pe drumul ei către vârf, dar se răzgândi când simţi cu câtă stăruinţă implora vezica ei să fie

golită.

– Am o nevoie foarte urgentă, îi spuse lui Marnes, jenându-se ca un copil fiindcă trebuia să admită că nu se mai putea ţine. Avea gura uscată, iar stomacul i se agita fiindcă băuse prea mult lichid sau poate de o uşoară teamă, la gândul că se încheia călătoria. Şi nu m-ar deranja să-l mai văd pe tatăl lui Juliette, adăugă ea.

La auzul pretextului, colţurile mustăţii lui Marnes se întoarseră în sus.

– Atunci ar trebui să ne oprim, spuse.

Sala de aşteptare era pustie, cu afişele care le reaminteau să păstreze liniştea. Jahns se uită prin geamul despărţitor şi văzu o infirmieră venind pe coridor către ea, expresia încruntată transformându-i-se în zâmbet când o recunoscu.

– Doamnă primar, şopti femeia.

– Îmi cer scuze că n-am trimis un mesaj înainte, dar aş putea, sper, să-l văd pe doctorul Nichols? Şi să folosesc toaleta dumneavoastră publică?

– Bineînţeles. Apăsă butonul, uşa zumzăi şi ea le făcu semn să intre. De când aţi fost ultima oară aici, am avut două naşteri. Lucrurile au lua-o razna cu toată debandada asta cu generatorul...

– Sărbătoarea curentului electric, o corectă Marnes, cu voce mai aspră şi mai sonoră decât a ei.

Infirmiera îi aruncă o privire, dar dădu din cap ca şi cum ar fi remarcat că avea dreptate. Le întinse două halate de pe raft şi le spuse să-şi lase bagajele lângă biroul ei.

În sala de aşteptare, le indică banchetele şi le spuse că se duce să-l caute pe doctor.

– Toaletele sunt acolo.

La arătă o uşă, cu vopseaua indicatorului vechi atât de ştearsă de trecerea vremii încât aproape dispăruse.

– Mă întorc imediat, îi spuse Jahns lui Marnes.

Se luptă cu impulsul care-o îndemna să se întindă să-i strângă mâna, atât de firesc cum devenise de curând acel obicei ascuns de întuneric.

Toaleta era cufundată aproape pe de-a-ntregul în beznă. Jahns se chinui să descuie pe bâjbâite încuietoarea nefamiliară a uşii cabinei, înjură în şoaptă când stomacul i se învârteji zgomotos, reuşi în sfârşit să deschidă şi se grăbi să se aşeze. În timp ce se uşura, avu senzaţia că stomacul îi luase foc. Amestecul dintre

uşurarea bine-venită şi arsura pe care-o simţea fiindcă se ţinuse prea mult îi tăie răsuflarea. Continuă astfel, părându-i-se că nu se mai sfârşea, rămase aşezată până când un tremur necontrolat îi luă în stăpânire picioarele şi îşi dădu seama că se forţase prea mult în timpul urcuşului. Gândul la încă douăzeci de etaje se dovedi chinuitor, simţi spaima lăsându-i un gol în trup. Termină, trecu în cabina alăturată ca să se spele şi se şterse cu unul dintre prosoape. Trase apa în ambele cabine, să recircule apa. Făcu totul bâjbâind în întuneric, nereuşind să vadă aproape nimic şi nefiind familiarizată cu locul şi cu poziţionarea obiectelor, o obişnuinţă care, în apartamentul şi în biroul ei, îi devenise o a doua natură.

Ieşi din toaletă clătinându-se pe picioarele slăbite şi întrebându-se dacă n-ar fi fost cazul să mai facă un popas de o noapte, să doarmă într-un pat din sala de naşteri, aşteptând dimineaţa următoare ca să-şi continue drumul către biroul ei. Abia îşi mai simţea picioarele când împinse uşa ca să se-ntoarcă la Marnes, în sala de aşteptare.

– E mai bine? o întrebă el.

Se aşezase pe una dintre banchetele rezervate familiilor, lăsând ostentativ loc alături de el.

Jahns dădu din cap şi se aşeză cu greutate. Respira gâfâind scurt şi se întrebă dacă, auzind-o mărturisind că nu era în stare să meargă mai departe, el avea s-o considere neputincioasă.

– Jahns? Eşti OK?

Marnes se aplecă în faţă. Nu se uita la ea, ci la podea.

– Jahns. Ce naiba s-a-ntâmplat?

– Vorbeşte mai încet, şopti ea.

Însă el începu să strige.

– Să vină un doctor! zbieră. O infirmieră!

Dincolo de geamul întunecat al maternităţii se mişcă o siluetă. Jahns îşi sprijini capul de spătarul capitonat al banchetei, încercând să-şi aducă pe buze cuvinte, să-i spună să se liniştească.

– Jahns, iubito, ce-ai făcut?

O ţinea de mână, bătând-o pe dosul palmei. Îi scutură braţul. Ea nu-şi dorea decât să doarmă. Se auzi zgomot de picioare alergând către ei. Luminile se aprinseră, interzis de strălucitoare. O infirmieră strigă ceva. Urmă vocea cunoscută a tatălui lui Juliette, a unui doctor. El avea să-i dea un pat. Avea să înţeleagă oboseala aceea…

Se vorbea despre sânge. Cineva îi examină picioarele. Marnes plângea, cu lacrimile căzându-i în mustaţa albă, înspicată cu negru. O zgâlţâia de umeri, privind-o în ochi.

– Sunt OK, încercă Jahns să spună.

Îşi linse buzele. Atât de uscate. Gura, atât de al naibii de uscată şi ea. Ceru apă. Marnes bâjbâi după bidonul lui, i-o duse la buze, îi vărsă apa pe gură şi în gură.

Ea încercă să înghită, dar nu reuşi. O întindeau pe banchetă, doctorul îi pipăia coastele, îi punea o lumină în ochi. Dar totul se întuneca oricum.

Marnes strângea bidonul într-o mână, îndepărtându-i cu cealaltă părul de pe faţă. Plângea în hohote. Era atât de trist, dintr-un anumit motiv. Avea cu mult mai multă energie decât ea. Îi zâmbi şi se întinse după mâna lui, un efort miraculos. Îl ţinu de încheietură şi îi spuse că îl iubea. Că-l iubise de când îşi putea aduce aminte. Mintea ei era obosită, nu-şi mai putea păstra secretele, le dădea glas în timp ce ochii lui şiroiau de lacrimi.

Îi văzu ochii, strălucitori şi ridaţi, uitându-se în jos, la ea, apoi la bidonul pe care-l ţinea în mână.

Bidonul pe care-l cărase el.

Cu apa şi, înţelese ea, cu otrava pregătită pentru el.

16

Nefiresc de aglomerată, în sala generatorului era o linişte ireală. Mecanici în salopete uzate stăteau dincolo de balustradă, cu trei niveluri mai jos, urmărind din priviri echipa din schimbul întâi, aflată la lucru. Juliette era vag conştientă de prezenţa lor; liniştea era cea pe care o conştientiza cu toată puterea.

Se apleca asupra unui dispozitiv creat de ea însăşi, o platformă înaltă, sudată de podeaua metalică şi un şir de oglinzi şi de fante minuscule, care reflectau lumina în încăpere. Razele luminoase ajungeau pe alte oglinzi, ataşate de generator şi de dinamul lui imens, ajutând-o să le alinieze perfect. Ceea ce o preocupa era arborele dintre cele două maşini, acel ax lung, de grosimea taliei unui om, care transforma energia combustibilului în scânteia electricităţii. Spera să centreze generatorul şi dinamul cu precizie de douăzeci şi cinci de micrometri. Dar tot ceea ce făceau era fără precedent. Procedura fusese gândită în grabă, pe durata nopţilor, în vreme ce era introdus în circuit generatorul de rezervă. În clipa aceea, ea nu mai putea face nimic altceva decât să se concentreze, să spere că turele de lucru de câte optsprezece ore nu fuseseră irosite, să se încreadă în planurile făcute când era acceptabil de odihnită şi putea să gândească raţional.

În timp ce dădea indicaţii pentru poziţionarea finală, în încăpere se lăsă o linişte de mormânt. Făcu un semn, şi Marck şi echipa lui strânseră mai multe bolţuri masive în noile monturi de cauciuc din podea. Erau în a patra zi a sărbătorii curentului. În dimineaţa următoare, generatorul trebuia să fie montat şi să intre în funcţiune, iar până seara trebuia să ajungă la puterea maximă. Având atât de multe de făcut – garnituri şi izolaţii noi, lustruirea locaşului cilindrului, pentru care fusese necesar ca nişte umbre foarte mici să intre târâş în inima monstrului – Juliette se temea că nici măcar n-avea să pornească. Pe toată durata vieţii ei, generatorul nu mai fusese niciodată oprit. Cu excepţia bătrânului Knox, care îşi aducea aminte că se închisese o dată singur, într-o situaţie de urgenţă, pe vremea când el nu era decât o simplă umbră, huruitul era pentru toată lumea la fel de neîntrerupt ca bătăile propriilor inimi. Juliette se simţea constrânsă să pună totul în funcţiune. Ea era cea care venise cu ideea unei reparaţii. Se linişti reasigurându-se că nu s-ar fi putut

face nimic în plus şi că nu se putea întâmpla nimic mai rău decât o prelungire a sărbătorii, până când reuşeau să rezolve toate deformaţiile. Era cu mult mai bine decât o cădere dezastruoasă, peste câţiva ani.

Marck făcu semn că bolţurile erau bine fixate, cu piuliţele de blocare bine strânse. Juliette sări de pe platforma ei artizanală şi se îndreptă cu paşi mari spre generator, ca să i se alăture. Îi era greu să meargă lejer cu atâţia ochi îndreptaţi asupra ei. Nu-i venea să creadă că acea mulţime de zurbagii, acea familie extinsă şi disfuncţională a ei putea păstra o tăcere atât de desăvârşită. Era ca şi cum şi-ar fi ţinut toată lumea respiraţia, întrebându-se dacă rezultatul programului zdrobitor din ultimele zile avea să fie un eşec.

– Sunteţi gata? îl întrebă pe Marck.

El dădu din cap, ştergându-şi degetele de o cârpă murdară, care, după cum se părea, îi atârna întotdeauna pe umăr. Juliette se uită la ceas. Imaginea secundarului, care ticăia urmându-şi traiectoria neîntreruptă, o linişti. Ori de câte ori avea dubii în privinţa funcţionării unei instalaţii, îşi privea încheietura mâinii. Nu ca să afle cât era ceasul, ci ca să se uite la un obiect pe care-l reparase. O reparaţie atât de complicată, atât de incredibilă – avusese nevoie de ani întregi ca să cureţe şi să asambleze componente aproape prea mici ca să le poată vedea – încât făcea ca însărcinarea ei curentă, indiferent în ce ar fi constat, să pară neînsemnată prin comparaţie.

– Ne încadrăm în grafic? întrebă Marck, cu un zâmbet larg.

– Ne descurcăm de minune.

Juliette dădu din cap către camera de control. Şoaptele începură să scoată mulţimea din neclintire când îşi dădu toată lumea seama că repunerea în funcţiune se putea face din clipă-n clipă. Zeci de oameni îşi săltară antifoanele din jurul gâtului, punându-şi-le pe urechi. Juliette şi Marck i se alăturară lui Shirly în camera de control.

– Cum merge? o întrebă Juliette pe şefa schimbului doi, o femeie tânără, scundă, dar înfocată.

– Excelent! zise Shirly şi continuă reglajele, readucând la zero toate corecţiile pe care le făcuseră de-a lungul anilor.

Luau totul de la capăt, fără nicio peticire şi fără nicio ajustare veche, care ar fi putut ascunde un simptom nou. Un alt început.

– Suntem gata, spuse.

Se retrase de lângă butoane şi trecu alături de soţul ei.

Abandonarea panoului de comandă era un gest transparent. Proiectul îi aparţinea lui Juliette, reprezentând poate ultima reparaţie pe care avea s-o mai facă vreodată la Departamentul Mecanic, în adânc. Ei trebuia să-i revină şi onoarea, şi întreaga responsabilitate a repornirii generatorului.

Juliette se instală deasupra consolei de comandă, uitându-se în jos, la butoanele şi la cadranele pe care le putea localiza până şi în bezna cea mai neagră. Era greu de crezut că acea etapă a vieţii ei se sfârşea, că o alta, nouă, era pe punctul să înceapă. Gândul la călătoria până în vârf o speria mai tare decât proiectul pe care-l încheia. Ideea de a-şi părăsi prietenii şi familia, de a avea de-a face cu politica nu avea un gust la fel de bun ca sudoarea şi ca unsoarea de pe buzele ei. Dar cel puţin acolo, sus, avea aliaţi. Se gândea că, dacă oameni ca Jahns şi Marnes puteau să se descurce, să supravieţuiască, atunci avea să fie şi ea OK.

Cu mâna tremurându-i mai degrabă de oboseală decât de nervozitate, porni motorul demarorului. Când micul motor electric încercă să pună în mişcare masivul generator diesel, se auzi un scâncet prelung. Păru să dureze la nesfârşit, dar Juliette n-avea, de fapt, idee cum trebuia să sune în mod normal. Marck stătea lângă uşă, ţinând-o deschisă, ca să poată auzi cât mai bine orice strigăt care le-ar fi cerut să renunţe. Se uita la Juliette, care continua să apese pe butonul de pornire, îngrijorarea încreţindu-i fruntea în timp ce demarorul scâncea şi gemea în încăperea alăturată.

Cineva de afară îşi flutură ambele braţe, încercând să transmită un semnal de dincolo de geam.

– Opreşte-l, opreşte-l! spuse Marck.

Shirly se îndreptă grăbită spre panoul de control, să dea o mână de ajutor.

Juliette eliberă butonul de aprindere şi întinse mâna către cel de oprire, dar şi-o reţinu înainte de a-l apăsa. De afară se auzea un zgomot. Un zumzet puternic. Se gândi că putea să-l simtă prin podea, dar nu cum simţea vibraţiile dinainte de reparaţie.

– Merge deja! se auzi un strigăt.

– Merge deja, repetă Marck râzând.

Mecanicii de afară ovaţionau. Cineva îşi scoase antifoanele şi le aruncă în aer. Juliette înţelese că motorul demarorului era mai zgomotos decât generatorul reparat şi că ea continuase să apese butonul chiar şi după ce acesta din urmă pornise deja, intrând în

funcţiune.

Shirly şi Marck se îmbrăţişară. Juliette verifică temperaturile şi presiunile afişate de toată aparatura pusă pe zero şi făcu foarte puţine ajustări, dar nu putea fi sigură înainte de încălzirea instalaţiei. Echipele de lucru săreau peste balustradă, în mijlocul mulţimii din jurul colosului reconstruit. Cei care veneau rareori în sala generatorului întindeau mâinile să-l atingă, cu o veneraţie reînnoită.

Juliette ieşi din camera de control să-i privească, să asculte sunetul unei maşini care funcţiona perfect, sunetul mecanismelor centrate. Rămase în spatele balustradei, cu mâinile pe bara de oţel care obişnuia să zdrăngăne şi să danseze în timpul funcţionării generatorului, şi urmări cu privirea neobişnuita sărbătorire care se desfăşura într-un spaţiu de lucru de obicei evitat. Zumzetul era magnific. Energie fără spaimă. Punctul culminat al proiectului şi al muncii făcute într-o atât de mare grabă.

Succesul îi dădu o nouă încredere în ceea ce i se aşternea înainte, în ceea ce o aştepta sus. Era atât de binedispusă şi atât de concentrată asupra puternicelor utilaje perfecţionate încât nu-l remarcă pe hamalul tânăr care intrase în încăpere, pământiu la faţă, cu pieptul tresăltându-i în vreme ce respira lacom după o alergare îndelungată, nebunească. Şi abia dacă observă cum călătorea vestea din gură-n gură în încăpere, răspândindu-se printre mecanici şi aducându-le în ochi teama şi tristeţea. Abia când atmosfera de sărbătoare pieri cu desăvârşire şi în sală se aşternu un alt fel de linişte, sfâşiată de suspine şi de icnete neîncrezătoare, de vaietele unor bărbaţi în toată firea, îşi dădu Juliette seama că ceva nu era în ordine.

Se întâmplase ceva. Ceva măreţ şi puternic se dezaxase.

Şi n-avea nicio legătură cu generatorul ei.

Partea a treia

Izgonirea

17

Pe toate buzunarele erau numere. Juliette îşi coborî privirea către propriul piept şi le citi, şi atunci îi trecu prin minte că fuseseră probabil scrise de-a-ndoaselea. Erau acolo ca să le citească ea însăşi, nu pentru altcineva. Le privi amorţită prin vizorul căştii, în timp ce uşa din spatele ei se închidea, etanşându-se. Mai era încă o uşă, uşa interzisă, care i se contura în faţă. Rămase locului, fără să facă niciun zgomot, şi aşteptă să se deschidă.

Se simţea pierdută în acel gol dintre două uşi, prinsă în cursă în sasul plin cu ţevi viu colorate, ieşite din pereţi şi din plafon, totul licărind în spatele învelişurilor de plastic.

Auzit prin casca ei, şuieratul argonului pompat în încăpere păru să vină de la mare distanţă. O anunţa că sfârşitul era aproape. Presiunea apăsa plasticul, încreţindu-l de-a lungul banchetelor şi al pereţilor, înfăşurându-l mai strâns în jurul ţevilor. O simţea pe costumul ei, ca o mână invizibilă care-o strângea cu delicateţe.

Ştia ce urma să se-ntâmple. Şi o parte a ei se întreba cum ajunsese acolo, ea, o fată din Departamentul Mecanic care nu se sinchisise nici cât negru sub unghie de exterior, care nu încălcase decât legi lipsite de importanţă şi care ar fi fost mulţumită să-şi petreacă tot restul vieţii în măruntaiele pământului, mânjită de unsoare şi reparând diverse lucruri, prea puţin preocupată de mai larga lume a morţilor, care o înconjura…

18

Cu câteva zile în urmă

Juliette stătea pe podeaua celulei de detenţie, cu spatele sprijinit de şirurile de gratii înalte, de oţel, cu o lume jalnică expusă pe ecranul de pe peretele din faţa ei. În ultimele trei zile, în timp ce se străduise să înveţe cum să fie şeriful silozului, studiase acea imagine a exteriorului şi se întrebase de ce stârnea atâta agitaţie.

Ea nu vedea decât pante golaşe, mohorâte, dealuri cenuşii înălţându-se către nori încă şi mai cenuşii decât ele, cu picăţele de lumină solară încercând cu prea puţin succes să lumineze terenul. Terenul măturat de vânturi cumplite, cu rafale frenetice, biciuind nori mărunţi de ţărână şi transformându-i în bucle şi spirale, care se fugăreau unele pe altele de-a lungul unui peisaj rezervat exclusiv lor.

Pentru Juliette, priveliştea n-avea nimic înălţător, nimic care să-i poată trezi curiozitatea. Era un ţinut pustiu, nelocuibil, unde nu exista nimic util. Nu existau niciun fel de resurse, cu excepţia oţelului degradat din turnurile dărăpănate vizibile deasupra dealurilor, oţel care ar fi trebuit recuperat, transportat, topit şi purificat, ceea ce ar fi costat, cu siguranţă, mai mult decât extragerea minereului din minele de sub siloz. Visurile interzise despre lumea exterioară, constată ea, erau triste şi seci. Visuri moarte. Oamenii din vârf care venerau priveliştea aceea vedeau totul pe dos – viitorul era *dedesubt.* Acolo se aflau petrolul care le dădea curentul electric, minereurile care se transformau în tot felul de obiecte utile, azotul care împrospăta solul din ferme. Oricare copil ce era umbră, călcând pe urmele chimiştilor şi metalurgilor, ştia atâta lucru. Cei care citeau cărţi pentru copii, cei care încercau să pună cap la cap misterele unei lumi uitate, necunoscute rămâneau frustraţi şi dezamăgiţi.

Singurul lucru care ar fi putut da sens obsesiei lor era însuşi spaţiul deschis, o caracteristică a peisajului care pe ea o înspăimânta cu adevărat. Poate era ceva în neregulă în ceea ce o privea, pentru că îndrăgea zidurile silozului, îi plăceau spaţiile întunecate, închise, din adânc. Oare toţi ceilalţi erau nebuni fiindcă îşi îngăduiau gânduri de evadare? Sau cu ea era ceva neobişnuit?

Îşi desprinse privirea de dealurile aride şi de aerul înceţoşat de

ţărână, îndreptându-şi-o către dosarele împrăştiate în jurul său, munca neterminată a predecesorului ei. Pe unul stătea un bidon, în siguranţă, într-o pungă pentru probe reutilizabilă, din plastic. Părea destul de inocent zăcând acolo, după ce-şi îndeplinise deja rolul fatal. Mai multe numere scrise pe pungă cu cerneală neagră fuseseră tăiate, fiindcă erau cazuri de mult rezolvate sau abandonate. Pe una dintre feţe se vedea unul nou, un număr de caz ce coincidea cu acela scris pe un dosar care nu se afla acolo, plin cu pagini peste pagini de mărturii şi de notiţe referitoare la moartea unei femei care fusese un primar iubit de toată lumea, dar ucis de cineva.

Juliette văzuse câteva dintre însemnările acelea, dar numai de la distanţă. Erau scrise de mâna ajutorului de şerif Marnes, o mână care nu dădea drumul dosarului, încleştându-se de el nebuneşte. Ea aruncase către dosar priviri furişe din partea opusă a biroului şi zărise stropii care mânjeau câte un cuvânt şi încreţeau hârtia. Scrisul dintre acele lacrimi uscate era o mâzgăleală, nu era ordonat, spre deosebire de cel care alcătuia adnotările lui din alte dosare. Cuvintele pe care le zărise păreau să se târască furioase de-a latul paginilor, uneori tăiate cu violenţă şi înlocuite. Era aceeaşi ferocitate afişată acum în permanenţă de ajutorul de şerif Marnes, o furie clocotitoare, care o îndepărtase pe Juliette de biroul ei, trimiţând-o să lucreze în celulă. I se părea imposibil să stea vizavi de un suflet atât de zdrobit şi să i se ceară să gândească. Oricât de tristă ar fi fost, imaginea lumii exterioare, conturată în faţa ochilor ei, arunca o umbră de departe mai puţin deprimantă.

În celula de detenţie îşi omora timpul dintre convorbirile bruiate de paraziţi prin staţia radio şi scurtele incursiuni în josul scării, către locul unei tulburări. Adesea stătea pur şi simplu, sortând şi resortând dosarele în funcţie de gravitatea cazului, aşa cum o percepea ea. Era şeriful întregului siloz. O meserie pentru care nu fusese niciodată umbră, dar pe care începea s-o înţeleagă. Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese primarul Jahns se dovedise a fi mult mai adevărat decât îşi imaginase: oamenii erau ca maşinile. Se stricau. Zăngăneau. Puteau să te ardă sau să te mutileze dacă nu erai atent. Misiunea ei nu era doar să descopere de ce se întâmpla asta şi din vina cui, ci şi să caute semnele prevestitoare. Ca şi cea de Mecanic, meseria de şerif depindea într-o mai mare măsură de arta subtilă a întreţinerii preventive decât de curăţenia care urma după o

defecţiune.

Dosarele împrăştiate pe podea conţineau cazurile triste în care aceasta din urmă avusese loc. Nemulţumiri provocate de vecini şi scăpate de sub control. Furturi raportate. Sursa unui lot otrăvitor de gin fabricat de amatori. Mai multe cazuri care-şi aveau rădăcinile în necazurile pricinuite de alcool. Fiecare caz aştepta mai multe descoperiri, mai multă muncă de teren, mai multe excursii în josul scărilor răsucite pentru a purta un dialog la fel de răsucit, alegând adevărul dintre minciuni.

Pregătindu-se pentru noua funcţie, Juliette citise de două ori acea parte a Pactului care se referea la legislaţie. Stând în patul ei din adânc, cu trupul istovit după munca la centrarea generatorului principal, studiase modul în care se alcătuia dosarul unui caz, pericolul reprezentat de încurcarea dovezilor, totul fiind logic şi asemănător cu o anumită parte a muncii ei de mecanic. Abordarea locului unei crime sau a unei dispute în plină desfăşurare nu se deosebea de intrarea în camera unei pompe defecte. Cineva sau ceva era întotdeauna de vină. Ea ştia să asculte, să observe, să pună întrebări tuturor celor care ar fi putut avea ceva de-a face cu utilajul stricat sau cu uneltele cu care fusese echipat, urmărind un lanţ de evenimente până la origine. Întotdeauna existau variabile derutante – nu putea ajusta valorile de pe un cadran fără să deregleze altceva –, dar Juliette avea o abilitate, un talent de a intui ce anume era important şi ce putea fi ignorat.

Presupunea că acel talent fusese ceea ce remarcase iniţial la ea ajutorul de şerif Marnes, acea răbdare şi acel scepticism la care făcea apel ca să pună încă o întrebare stupidă şi să dea, în final, peste răspuns. Faptul că, mai înainte, ajutase la rezolvarea unui caz îi susţinea încrederea în sine. Atunci nu o ştiuse, fusese mai preocupată de dorinţa de a se face dreptate şi de durerea pe care o simţea ea însăşi, dar acel caz reprezentase, deopotrivă, un antrenament pentru post şi un interviu pentru angajare.

Alese, din anii trecuţi, chiar acel dosar, cu o etichetă de un roşu palid, pe care scria „rezolvat” cu majuscule groase, lipită pe copertă. Îndepărtă banda adezivă care-i unea marginile şi răsfoi notiţele. Multe erau întocmite cu scrisul ordonat al lui Holston, cu litere înclinate, pe care-l recunoştea fiindcă-l văzuse pe aproape toate hârtiile de pe şi din biroul ei, care fusese cândva al lui. Citi notiţele lui Holston despre ea, se refamiliariză cu un caz care păruse o crimă evidentă, dar nu fusese, de fapt, decât o

succesiune de evenimente puţin probabile. Întorcându-se la el, fapt pe care-l evitase până atunci, readuse la suprafaţă dureri vechi. Şi totuşi, îi reveniră în minte aclamaţiile pentru rezolvarea problemei, satisfacţia pe care o simţise având răspunsuri care să compenseze golul lăsat de moartea iubitului ei. Procesul fusese similar cu repararea unei maşini făcând ore suplimentare. În trup îi rămăsese durerea provocată de efort şi de epuizare, întrucâtva atenuată, fiindcă ştia că un zăngănit fusese înlăturat.

Puse dosarul deoparte, nefiind încă pregătită să retrăiască totul. Luă altul şi şi-l aşeză în poală, cu o mână căzându-i pe steaua de alamă de pe genunchiul ei.

De-a lungul ecranului dansă o umbră, distrăgându-i atenţia. Îşi ridică privirea şi văzu un zid scund de murdărie revărsându-se în josul dealului. Stratul de funingine părea să tremure în vânt în timp ce călătorea către senzorii pe care fusese deprinsă să-i considere importanţi, senzorii ce-i ofereau imaginea lumii exterioare pe care învăţase în copilărie să se teamă s-o îndrăgească.

Dar de asta nu mai era atât de sigură acum, când ajunsese destul de matură ca să gândească singură şi când se afla destul de aproape ca s-o observe nemijlocit. Obsesia celor din vârf pentru curăţire abia dacă se strecura până-n adânc, unde *adevărata* curăţire ţinea silozul în funcţiune şi pe toată lumea în viaţă. Dar, chiar şi acolo, prietenilor ei din Departamentul Mecanic li se spusese în copilărie să nu vorbească despre exterior. Ceea ce era destul de simplu când nu-l vedeai niciodată, însă acum, când trecea pe lângă el ca să ajungă în biroul ei, când stătea în faţa imaginii unei întinderi pe care creierul nu era în stare s-o perceapă, vedea că întrebările inevitabile trebuiau s-ajungă la suprafaţă. Înţelegea de ce putea fi important să distrugi anumite idei înainte de a năvăli în exterior, înainte ca întrebările care bolboroseau pe buzele nebune ale oamenilor să le aducă tuturor sfârşitul.

În loc să se mai gândească la asta, deschise dosarul lui Holston. În spatele unui index biografic se afla un teanc gros de note despre ultimele lui zile ca şerif. Relatarea crimei sale abia dacă ocupa o jumătate de pagină, restul colii de hârtie fiind alb, irosit. Un singur paragraf explica, simplu, că se prezentase în celula de detenţie din zona de vârf şi îşi exprimase interesul faţă de exterior. Asta era tot. Câteva rânduri care explicau osânda unui om. Juliette citi cuvintele de mai multe ori înainte de a da

pagina.

Dedesubt era o notă scrisă de primarul Jahns, care cerea ca Holston să nu fie uitat pentru serviciile aduse silozului, nu doar ca un curăţător oarecare. Juliette citi rândurile scrise de mâna cuiva care murise, de asemenea, de curând. Era ciudat să se gândească la oameni pe care-i cunoscuse şi pe care n-avea să-i mai revadă niciodată. În parte, îşi evitase tatăl în toţi acei ani, pentru că el era, într-o exprimare simplă, încă acolo. Nimic nu ameninţa s-o împiedice să se răzgândească. Însă cu Holston şi Jahns lucrurile stăteau cu totul altfel: ei plecaseră pentru totdeauna. Şi Juliette era atât de obişnuită să refacă utilaje despre care se credea că erau imposibil de reparat încât avea impresia că, dacă se concentra suficient sau dacă efectua o serie de operaţiuni într-o succesiune corectă, ar fi putut aduce morţii înapoi, ar fi putut să le recreeze trupurile distruse. Însă ştia că nu era posibil aşa ceva.

Răsfoi dosarul lui Holston şi îşi puse întrebări interzise, pe unele pentru prima oară. Ceea ce părea lipsit de însemnătate când trăia în adânc, unde toată lumea pe care-o cunoştea putea fi asfixiată de gazele evacuate sau înecată de pompele de recirculare a apei, se contura acum, imens, în faţa ei. Ce însemna asta, viaţa pe care o trăiau în acel loc închis, subpământean? Ce era afară, dincolo de dealuri? De ce se aflau ei înăuntru, în ce scop? Silozurile înalte, care se năruiau treptat în depărtare, fuseseră construite de oameni, de semenii ei? Pentru ce? Şi cea mai importantă dintre toate întrebările: Ce gândise Holston, un om rezonabil, şi ce gândise soţia lui ca să ajungă să-şi dorească să plece?

Două dosare îi ţineau companie şi amândouă purtau eticheta „rezolvat”. Ambele îi aparţineau biroului primarului şi ar fi trebuit sigilate şi arhivate. Dar Juliette se tot trezea revenind mai degrabă la ele în loc să se ocupe de cazurile mai presante din faţa ei. Unul dintre acele dosare conţinea viaţa unui bărbat pe care îl iubise şi a cărui moarte fusese clarificată, în adânc, cu ajutorul ei. În celălalt trăia un bărbat pe care-l respectase şi căruia îi preluase funcţia. Nu ştia de ce o obsedau cele două dosare, mai ales că nu putea suporta să-l vadă pe Marnes aplecându-se cu disperare asupra propriei pierderi, studiind detaliile morţii primarului Jahns, trecând în revistă depoziţiile, convins că avea un ucigaş, dar neaflându-se în posesia niciunei dovezi cu care să-l încolţească.

Cineva bătu în gratii, deasupra capului ei. Juliette îşi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Marnes, venit s-o anunţe că ziua de lucru se încheiase, dar văzu, în schimb, un bărbat straniu, care se uita în jos, la ea.

– Sunteţi şeriful? o întrebă.

Ea puse dosarele deoparte şi îşi palmă steaua de pe genunchi. Se ridică şi se întoarse cu faţa către bărbatul scund, cu pântecele proeminent, cu ochelarii pe vârful nasului, cu salopeta argintie, specifică IT-ului, ajustată după forma trupului şi proaspăt călcată.

– Vă pot fi de folos? zise ea.

Bărbatul întinse mâna printre gratii. Juliette îşi mută steaua dintr-o palmă într-alta şi i-o acceptă, întinzând-o pe a ei.

– Îmi cer scuze fiindcă am ajuns cu întârziere aici, sus, spuse el. Se întâmplă atât de multe, din cauza formalităţilor, a absurdităţii cu generatorul şi a tuturor discuţiilor în contradictoriu. Sunt Bernard, Bernard Holland.

Juliette îşi simţi sângele îngheţând în vene. În jurul mâinii ei, mâna bărbatului era atât de mică şi dădea senzaţia unui deget lipsă. Însă strânsoarea era puternică. Încercă să-şi retragă mâna, dar el nu-i dădu drumul.

– Sunt sigur că, în calitate de şerif, Pactul vă e cunoscut în întregime, deci ştiţi că eu voi ocupa funcţia de primar, cel puţin până când putem organiza un scrutin.

– Am auzit, răspunse ea cu răceală.

Se întrebă cum reuşise bărbatul acela să treacă de biroul lui Marnes fără nicio manifestare violentă. Era principalul suspect în cazul decesului lui Jahns – numai că se afla de partea greşită a gratiilor. Şi Juliette îşi dădu seama că ultima afirmaţie era valabilă şi în cazul ei.

– Puneţi dosarele în ordine, nu?

Îşi slăbi strânsoarea, şi Juliette îşi retrase mâna. El se uită la hârtiile împrăştiate pe podea şi ochii părură să i se oprească asupra bidonului din punga de plastic, dar Juliette nu putea fi sigură.

– E doar o familiarizare cu cazurile în lucru, răspunse ea. Aici, înăuntru, e ceva mai mult loc ca să… ei, ca să gândeşti.

– Oh, sunt sigur că-n încăperea asta s-au născut o mulţime de gânduri profunde.

Bernard zâmbi şi ea observă că avea dinţii din faţă strâmbi, încălecaţi. Şi asta-l făcea să semene cu unul dintre şoarecii aceia rătăciţi, pentru care punea ea capcane în sala pompelor.

– Da, bine, am descoperit că spaţiul ăsta mă ajută să-mi ordonez gândurile, aşa că, poate, are vreo legătură. În plus, continuă coborându-şi privirea spre el, nu mă aştept să rămână gol prea mult timp. Iar, odată ce va fi ocupat, voi reuşi să mă eliberez de aceste gânduri profunde pentru o zi sau două, în timp ce va fi trimis cineva la curăţire…

– Eu n-aş conta prea mult pe asta, spuse Bernard. Îşi arătă din nou dinţii strâmbi. Jos se zice că sărmana doamnă primar, odihnească-i-se sufletul în pace, s-a extenuat din pricina acelui drum nebunesc pe scări. Cred că a venit până jos ca să vă vadă, nu-i aşa?

Juliette simţi o înţepătură în palmă. Îşi slăbi strânsoarea în jurul stelei de şerif, cu încheieturile degetelor de la ambele mâini albite fiindcă îşi încleştase pumnii.

Bernard îşi potrivi ochelarii.

– Dar, după cum am auzit, faceţi o anchetă. Credeţi că s-a comis o mârşăvie?

Juliette îşi coborî privirea spre el, încercând să nu se lase distrasă de reflexia dealurilor mohorâte din ochelarii lui.

– Presupun că, în calitate de primar *în exerciţiu,* trebuie să ştiţi că tratăm cazul considerându-l o crimă, răspunse ea.

– Oh, Doamne! El o privi cu ochi mari, deasupra unui zâmbet stins. Aşadar zvonurile sunt adevărate. Cine să fi făcut aşa ceva?

Zâmbetul i se lăţi, iar Juliette înţelese că avea de-a face cu un om care se simţea invulnerabil. Nu i se-ntâmpla pentru prima oară să-ntâlnească o astfel de fire murdară şi prea plină de sine. Ca umbră în adânc, îşi petrecuse timpul înconjurată de astfel de oameni.

– După părerea mea, vom descoperi că vinovatul e cel care-a avut cel mai mult de câştigat, răspunse sec. Şi adăugă, după o pauză, *domnule primar.*

Zâmbetul dezgolitor de dinţi strâmbi păli. Bernard dădu drumul gratiilor şi se retrase, îndesându-şi mâinile în buzunarele salopetei.

– Ei, e bine când un nume capătă, în sfârşit, şi o faţă. Sunt conştient că n-aţi petrecut prea mult timp în afara adâncului – şi, ca să fiu sincer, şi eu am stat mult prea izolat în biroul meu –, dar lucrurile se schimbă. Ca primar şi şerif, noi doi – dumneavoastră şi cu mine –, vom lucra foarte mult timp împreună. Se uită în jos, către dosarele de la picioarele ei. Aşa că mă aştept să mă ţineţi la curent. Cu toate.

Cu asta, Bernard îi întoarse spatele şi plecă, iar Juliette avu nevoie de un efort concertat ca să-şi poată descleşta pumnii. Când îşi desprinse în sfârşit degetele de stea, văzu că marginile ei ascuţite i se adânciseră în palmă, tăind-o, făcând-o să sângereze. Pe muchia de alamă, câteva picături prinseră lumina, căpătând aspectul ruginii umede. Juliette curăţă steaua ştergând-o de noua ei salopetă, un obicei născut într-o viaţă anterioară, printre reziduuri şi unsoare. Se înjură singură când văzu pata întunecată, de sânge, de pe îmbrăcămintea ei curată. Răsuci steaua şi se uită la emblema imprimată pe faţa ei. Văzu cele trei triunghiuri ale silozului şi cuvântul „şerif" arcuit deasupra lor. O întoarse din nou pe dos şi pipăi clema care susţinea vârful ascuţit al unui ac. O deschise şi lăsă acul să atârne liber în balama. Era rigid şi, de-a lungul anilor, fusese îndoit şi îndreptat în mai multe locuri, ceea ce dădea impresia că fusese forjat manual. Se clătina în balama –, având ceva în comun cu ezitarea care-o împiedica pe ea să poarte obiectul acela.

Dar, după ce zgomotul paşilor lui Bernard se îndepărtă, îl auzi spunându-i ceva nedesluşit ajutorului de şerif Marnes şi simţi o nouă hotărâre oţelindu-i nervii. Era ca şi cum ar fi dat peste un bolţ ruginit, care refuza să se mişte. Ceva din acea înţepeneală intolerabilă, din acea rezistenţă opusă mişcării, o scoase din sărite. Ajunsese să creadă că nu exista niciun şurub pe care să nu-l poată desface, învăţase să le atace cu unsoare şi cu foc, cu ulei penetrant şi cu forţă brută. Cu un plan suficient de bun şi cu suficientă insistenţă, cedau întotdeauna. În cele din urmă.

Sili acul ondulat să-i treacă prin pieptul salopetei şi închise clema din spatele insignei. Să se uite în jos, la stea, părea oarecum ireal. La picioarele ei zăceau o duzină de dosare care-i solicitau atenţia, şi Juliette simţi, pentru prima oară de când ajunsese în vârf, că acela era postul ei. Munca de la Mecanic rămăsese în urmă. Părăsise departamentul lăsându-l într-o stare mult mai bună decât îl găsise, stătuse acolo suficient de mult ca să audă murmurul silenţios al generatorului reparat, ca să vadă un ax rotindu-se atât de bine centrat încât nu-ţi puteai da seama dacă se mişcă. Şi călătorise până în vârf ca să dea peste zăngănitul, măcinarea şi scrâşnetul unui alt set de angrenaje, peste o descentrare care mistuia adevăratul motor al silozului, exact aşa cum o avertizase Jahns.

Lăsând celelalte dosare exact unde erau, îl ridică pe al lui

Holston, la care nici măcar n-ar fi trebuit să se uite, dar de care nu se putea despărţi, şi trase de uşa celulei, deschizând-o. În loc să se-ntoarcă în biroul ei, ieşi mai întâi prin partea opusă, îndreptându-se către uşa galbenă, de oţel, a sasului. Uitându-se pentru mai mult de a zecea oară în numai câteva zile prin sticla groasă, din trei plăci, şi-l imagină în interior pe bărbatul pe care-l înlocuise, purtând unul dintre acele costume greoaie şi ridicole şi aşteptând să se deschidă uşa din partea opusă. La ce se gândea un om care aştepta acolo, de unul singur, să fie izgonit? Nu putea fi o simplă spaimă, pentru că acesteia Juliette îi cunoştea destul de bine gustul. Trebuia să fie ceva dincolo de frică, o senzaţie în totalitate unică, calmul de dincolo de durere sau amorţeala de după groază. Deduse că imaginaţia nu se ridica la înălţimea misiunii de a înţelege senzaţii unice, străine. Nu putea decât să diminueze sau să augmenteze ceea ce ştia deja. Era ca şi cum i-ai fi explicat cuiva ce simţi când faci sex sau când ai un orgasm. Era imposibil. Dar, odată ce trăiai senzaţia, ţi-o puteai imagina având diverse intensităţi.

Lucrurile se petreceau ca în cazul culorilor. O culoare nouă putea fi descrisă apelând la nuanţe cunoscute deja. Puteai să amesteci ceea ce ştiai, dar nu puteai crea straniul pornind de la zero. Aşa că poate numai curăţitorii puteau să înţeleagă cum era să stai acolo, tremurând sau poate fără niciun strop de teamă, în timp ce-ţi aşteptai moartea.

Obsedantul *de ce* se derula prin siloz în şoaptă – oamenii voiau să ştie de ce făceau ceea ce făceau, de ce le lăsau celor care îi exilaseră un dar lucios, lustruit –, dar asta n-o interesa câtuşi de puţin pe Juliette. Îşi imagina că vedeau culori noi, simţeau indescriptibilul sau poate aveau o experienţă religioasă, posibilă numai în faţa femeii cu coasa. Nu era suficient să ştii că asta se petrecea fără greş? Problemă rezolvată. Ia-o ca pe-o axiomă. Treci la adevărata problemă, întreabă-te ce *simţi* în pielea celui care trece prin aşa ceva. Asta era adevărata ruşine în privinţa tabuurilor: nu că oamenii nu puteau tânji după exterior, ci că nu li se permitea să-i compătimească pe curăţitori în săptămânile care urmau, să se întrebe prin ce chinuri trecuseră, să-şi exprime în mod sincer mulţumirile şi regretele.

Juliette bătu în uşa galbenă cu colţul dosarului lui Holston, aducându-şi aminte de el din timpurile mai bune, când era îndrăgostit, câştigător la loterie, încântat să-i povestească despre soţia lui. Dădu din cap către spectrul fostului şerif şi se îndepărtă

de impunătoarea uşă metalică, cu micile ei panouri de sticlă groasă. Se simţea legată de el, fiindcă îi ocupa postul, fiindcă în clipa aceea îi purta steaua, chiar şi fiindcă stătuse în celula lui. Cândva iubise un bărbat şi ştia ce simţi. Îl iubise în taină, fără să implice silozul în relaţia lor, ignorând Pactul. Şi ştia şi ce însemna să pierzi pe cineva atât de important. Îşi putea imagina că, dacă fostul ei iubit s-ar fi aflat acolo, pe dealul ăla – descompunându-se în văzul tuturor în loc să hrănească rădăcinile –, s-ar fi simţit îndemnată să iasă să cureţe, să vadă noile culori cu ochii ei.

Redeschise dosarul lui Holston în timp ce se întorcea, agale, către biroul său. Către biroul *lui.* Era singurul om căruia îi vorbise despre dragostea ei tăinuită. Odată ce cazul se rezolvase acolo, în adânc, îi spusese că bărbatul care murise, la anchetarea morţii căruia ajutase ea însăşi, fusese iubitul ei. Poate fiindcă, în zilele dinainte, Holston îi vorbise întruna despre soţia lui. Poate că zâmbetul lui, care inspira încredere şi care făcea din el un şerif atât de bun, dăduse naştere imboldului derutant de a-şi divulga secretul. Indiferent care ar fi fost cauza, recunoscuse, în faţa unui om al legii, ceva care i-ar fi putut aduce necazuri, o legătură amoroasă în totalitate neoficială, o încălcare imorală a Pactului, iar el, bărbatul căruia i se încredinţase susţinerea legilor, nu spusese decât că îi pare rău.

Părere de rău pentru pierderea suferită de ea. Şi o îmbrăţişase. Ca şi cum ar fi ştiut ce era în sufletul ei, ce durere ascunsă oţelise locul care-i adăpostise cândva dragostea tăinuită.

Şi ea îl respectase pentru asta.

Şi acum stătea la biroul lui, pe scaunul lui, faţă în faţă cu bătrânul lui ajutor, care-şi ţinea capul în mâini şi se uita, neclintit, în jos, la un dosar deschis, pătat de lacrimi. Juliette n-avusese nevoie decât de o singură privire ca să i se trezească bănuiala că o iubire interzisă se aşternea şi între el şi conţinutul acelui dosar.

– E ora cinci, îi spuse cu voce scăzută şi cu toată blândeţea de care era în stare.

Marnes îşi ridică faţa din mâini. Ţinută astfel atât de mult, fruntea i se înroşise. Avea ochii injectaţi şi mustaţa căruntă îi strălucea de lacrimi proaspete. Părea cu mult mai bătrân decât cu o săptămână în urmă, în adânc, când venise s-o recruteze. Se răsuci în scaunul vechi, de lemn, ale cărui picioare scârţâiră, parcă speriate de mişcarea bruscă, se uită la ceasul de pe peretele din spatele lui, studiind timpul închis sub cupola de plastic îngălbenit, crăpat. Dădu din cap, tăcut, către ticăitul

secundarului şi se ridică, cu spatele cocârjat pentru o clipă, cât se strădui să şi-l îndrepte. Îşi plimbă palmele în josul salopetei, întinse mâna către dosar, îl închise cu tandreţe şi şi-l îndesă sub braţ.

– Pe mâine, şopti, salutând-o pe Juliette cu o înclinare a capului.

– Ne vedem dimineaţă, îi răspunse ea, în vreme ce el se îndrepta către cantină clătinându-se.

Îl privi plecând, compătimindu-l din tot sufletul. Recunoştea dragostea în spatele pierderii lui. Era dureros să şi-l imagineze întors în micul lui apartament, stând pe un pat pentru o singură persoană şi plângând deasupra dosarului până ce cădea în sfârşit într-un somn agitat, chinuit de coşmaruri.

După ce rămase singură, puse dosarul lui Holston pe birou şi-şi trase tastatura mai aproape. Literele se şterseseră de multă vreme de pe tastele uzate, dar, în anii din urmă, cineva le refăcuse cu grijă, cu cerneală neagră. Caracterele scrise de mână începuseră să se estompeze la rândul lor, şi o altă marcare avea să fie necesară în curând. Juliette trebuia să se ocupe de asta – ea nu putea să tasteze fără să se uite la litere, aşa cum făceau cei de la birouri.

Scrise cu încetineală o solicitare, un mesaj electronic pe care voia să-l trimită jos, la Mecanic. După încă o zi în care, cu atenţia distrasă de misterul deciziei lui Holston, nu făcuse mare lucru, descoperise ceva: nu putea prelua slujba lui înainte de a înţelege de ce îi întorsese el spatele, de ce-i întorsese spatele până şi silozului. Era ca un zăngănit sâcâitor, care o împiedica să se gândească la alte probleme. Aşa că, în loc să se păcălească singură, avea să accepte provocarea. Ceea ce însemna că trebuia să afle mai multe decât conţinea dosarul.

Nu ştia cu certitudine cum să obţină lucrurile care îi trebuiau, nu ştia nici măcar cum ar fi putut avea acces la ele, dar cunoştea oameni care se puteau descurca. De asta simţea cel mai mult lipsa adâncului. Acolo erau o familie, cu toate deprinderile utile suprapunându-se, acoperindu-se unul pe altul. Era gata să facă, pentru oricare dintre ceilalţi, tot ce-i stătea în puteri. Şi ştia că ei erau gata să facă la fel pentru ea şi chiar să-i servească drept armată. Acesta era sprijinul căruia îi simţea dureros lipsa, plasa de siguranţă de care se simţea mult prea departe.

După ce-şi trimise cererea, se lăsă pe spătarul scaunului, cu dosarul lui Holston în faţă. Dosarul unui om, al unui om bun,

care-i cunoscuse cel mai mare secret. Era singurul care-l aflase vreodată. Şi, în curând, cu ajutorul lui Dumnezeu, Juliette avea să-l descopere pe al lui.

19

Când Juliette îşi îndepărtă scaunul de birou, trecuse cu mult de ora zece. Ochii o dureau prea tare ca să se mai uite în continuare la monitor, era prea obosită ca să mai citească rezumatul încă unui caz. Deconectă computerul, puse pe rând toate dosarele deoparte, stinse luminile din plafon şi încuie uşa biroului pe dinafară.

Când îşi punea cheile în buzunar, stomacul începu să-i chiorăie şi mirosul slab al tocanei de iepure îi aduse aminte că sărise din nou peste cină. Ceea ce însemna trei seri la rând. Trei seri în care se concentrase cu atâta putere asupra unei meserii pe care abia dacă ştia cum s-o facă, o meserie prin ale cărei secrete n-avea cine s-o călăuzească, încât neglijase mâncarea. Şi, dacă biroul ei n-ar fi fost lângă o cantină plină de zgomote şi de mirosuri, poate că ar fi reuşit să şi-o ierte.

Scoase din nou cheile şi traversă încăperea slab luminată, şerpuind printre scaunele aproape invizibile împrăştiate printre mese. Doi adolescenţi tocmai plecau, după ce profitaseră de câteva momente întunecate ale crepusculului de pe ecran înainte de ora stingerii. Juliette strigă în urma lor să coboare cu atenţie, mai ales fiindcă simţea că asta ar fi trebuit să facă un şerif, şi ei chicotiră, dispărând în casa scării. Îşi imagină că se ţineau deja de mână şi că aveau să fure câteva sărutări înainte de a intra în apartamentele lor. Adulţii ştiau de toate aceste lucruri ilicite, dar le treceau cu vederea, ca dar oferit de fiecare generaţie următoarei. Însă pentru Juliette era altfel. Ea făcuse aceeaşi alegere după ce intrase în rândurile adulţilor, preferase să iubească fără aprobare, aşa că îşi simţea ipocrizia cu mult mai multă intensitate.

Când se apropie de bucătărie, observă că sala de mese nu era cu desăvârşire pustie. O siluetă singuratică stătea în întunericul dens de lângă ecran, fixând cu privirea norii negri ca smoala atârnaţi, în toiul nopţii, deasupra dealurilor întunecate.

Părea să fie aceeaşi persoană din noaptea trecută, cea care privise lumina soarelui pălind treptat în timp ce Juliette lucrase singură, în biroul ei. Îşi modifică traseul către bucătărie, astfel încât să treacă prin spatele bărbatului. Dosarele pline de intenţii rele prin care se uitase toată ziua făceau din ea o paranoică în devenire. Înainte admira oamenii care ieşeau în evidenţă, dar

acum o îngrijorau.

Trecu printre ecran şi cea mai apropiată masă, cu pauze în care împingea scaunele la loc, zgâriind cu picioarele lor metalice dalele podelei. Nu-l scăpă din privire pe bărbatul aşezat, care nu se uită nici măcar o singură dată în direcţia zgomotului. Se holba pur şi simplu la nori, cu ceva în poală şi cu o mână ridicată la bărbie.

Juliette merse chiar prin spatele lui, prin spaţiul dintre masă şi scaunul pe care era aşezat, tras ciudat de aproape de ecran. Ea se luptă cu imboldul care o îndemna să-şi dreagă glasul sau să-i adreseze o întrebare. Însă se mulţumi să-şi continue drumul, zăngănindu-şi cheia principală, îngrămădită alături de celelalte pe inelul primit odată cu noua slujbă.

Înainte de a ajunge la uşa bucătăriei, se uită de două ori peste umăr. Bărbatul nu se clinti.

Intră în bucătărie şi apăsă pe un întrerupător. După o pâlpâire plăcută, becurile din plafon îşi făcură apariţia, împiedicând-o să mai vadă în întuneric. Luă o sticlă de patru litri de suc dintr-un frigider în care puteai intra cu totul şi înşfăcă un pahar curat de pe suportul pentru vase. Revenind la frigider, descoperi tocana – acoperită şi deja rece – şi o scoase. Puse două polonice într-un castron şi zăngăni tacâmurile dintr-un sertar în căutarea unei linguri. Se gândi doar în treacăt să încălzească mâncarea, în timp ce punea vasul mai mare la loc, pe raftul lui îngheţat.

Cu sucul şi cu castronul în mână, se întoarse în cantină, stingând lumina cu cotul şi închizând uşa cu piciorul. Se aşeză în întuneric, la capătul uneia dintre mesele lungi, şi îşi mâncă zgomotos cina târzie, fără să-l scape din ochi pe bărbatul bizar, care privea atent întunericul, ca şi cum acolo ar fi fost ceva de văzut.

Lingura ajunse în cele din urmă la fundul castronului gol şi ea bău ultima înghiţitură de suc, fără ca bărbatul să-şi fi desprins nici măcar o singură dată privirea de ecran. Juliette împinse vesela într-o parte, dintr-odată curioasă. De data asta, el reacţionă, dacă nu cumva era o simplă coincidenţă. Se aplecă în faţă şi îşi îndreptă către ecran braţul întins. Lui Juliette i se păru că desluşea, în strânsoarea mâinii lui, o baghetă sau un băţ, dar era prea întuneric ca să poată fi sigură. O clipă mai târziu, bărbatul se aplecă, iar ea auzi scârţâitul unui cărbune pentru desen pe o hârtie scumpă, după cum suna. Se ridică încet, considerând mişcarea un preambul, şi, mergând agale, se postă

mai aproape de scaunul lui.

– Facem raiduri prin cămară, aşa e? zise el.

Vocea o făcu să tresară.

– Am lucrat în timpul cinei, se bâlbâi Juliette, ca şi cum *ea* ar fi fost cea care trebuia să se justifice.

– Trebuie să fie plăcut să ai cheile.

Nu-şi desprinse nici de data asta privirea de ecran, iar ea îşi reaminti că trebuia să-ncuie bucătăria înainte de plecare.

– Ce faci aici? îl întrebă.

Bărbatul îşi duse mâna spre spate, înşfăcă un scaun din apropiere şi-l roti, întorcându-l cu faţa spre ecran.

– Vrei să vezi?

Ea se apropie cu prudenţă, prinse scaunul de spătar şi îl trase intenţionat ceva mai departe de necunoscut. Era prea întuneric ca să-i distingă trăsăturile, dar după voce părea tânăr. Se dojeni singură fiindcă nu i le memorase cu o seară înainte, când fusese mai multă lumină. Dacă voia să fie bună de ceva în meseria ei, trebuia să-şi ascută spiritul de observaţie.

– De fapt, la ce te uiţi? îl întrebă.

Furişă o privire către poala lui, unde o coală mare de hârtie albă strălucea anemic în lumina strecurată dinspre scară. Era întinsă pe coapse, plată, ca şi cum dedesubt s-ar fi aflat o scândură sau un alt obiect tare.

– Cred că ăştia doi urmează să se despartă. Uită-te aici.

Îi arătă un loc de pe ecran, unde se amestecau tonuri de negru, atât de multe şi de intense încât păreau un întreg. Contururile acelor nuanţe întunecate, desluşite de Juliette, păreau o festă pe care i-o juca vederea – tot atât de reale ca stafiile. Dar urmări degetul lui, întrebându-se dacă era nebun sau beat, suportând tăcerea istovitoare care urmă.

– Acolo, şopti bărbatul, şi în răsuflare i se simţi o notă de entuziasm.

Juliette văzu o străfulgerare. O pată de lumină. Ca licărirea unei torţe în capătul opus al sălii întunecate a generatorului. Care apoi dispăru.

Ea sări de pe scaun şi se opri lângă ecran, întrebându-se ce era acolo, afară.

Cărbunele bărbatului scârţâi pe hârtie.

– Ce naiba a fost *asta?* îl întrebă.

El râse.

– O stea. Dacă ai răbdare, s-ar putea s-o vezi din nou. În

noaptea asta avem nori subţiri şi vânt puternic. Uite, ăla e gata să treacă de noi.

Juliette se întoarse să-şi caute scaunul şi văzu că el ţinea cărbunele în mâna întinsă, holbându-se, cu un ochi închis, la locul unde se zărise lumina.

– Cum poţi să vezi ceva acolo? îl întrebă reaşezându-se pe scaunul ei de plastic.

– Cu cât faci asta mai mult timp, cu atât mai bine vezi noaptea. Se apleacă deasupra hârtiei şi mai scrise ceva. Iar eu o fac de foarte mult timp.

– Ce faci, mai exact? Te holbezi la nori?

El râse.

– Da, în cea mai mare parte a timpului. Din păcate. Dar ceea ce încerc eu să descopăr se află dincolo de ei. Uită-te, avem ceva şanse să mai aruncăm o privire.

Ea se uită cu atenţie în locul unde văzuse prima străfulgerare. Care reapăru brusc, un vârf de ac luminos, ca un semnal trimis de deasupra dealului, de la mare înălţime.

– Câte ai văzut? o întrebă el.

– Una singură, îi răspunse.

Noutatea priveliştii aproape că îi tăiase răsuflarea. Ştia ce erau stelele – cuvântul făcea parte din vocabularul ei –, dar nu mai văzuse niciuna, niciodată.

– A fost şi una mai palidă, chiar alături de ea. Dă-mi voie să-ţi arăt.

Se auzi un pocnet uşor şi peste coapsele bărbatului se revărsă o strălucire roşiatică. Juliette văzu că de gâtul lui era agăţată o lanternă, cu capătul înfăşurat într-o folie subţire de plastic. Făcea sticla să arate ca şi cum ar fi fost cuprinsă de foc, dar emana o lumină blândă, care, spre deosebire de luminile din bucătărie, nu reprezenta un baraj în calea ochilor ei.

Văzu că în poala lui era întinsă o bucată mare de hârtie, plină de puncte. Erau plasate la întâmplare, cu câteva linii perfect drepte întinzându-se ca o reţea în jurul lor. Peste tot erau împrăştiate adnotări minuscule.

– Problema e că toate se mişcă, îi explică el. Dacă, în această noapte, o văd pe asta aici…

Bătu cu degetul într-unul dintre puncte. Alături era un punct mai mic.

– … mâine, exact la aceeaşi oră, va fi ceva mai încoace. Se întoarse către Juliette şi ea văzu că era tânăr, probabil

apropiindu-se de treizeci de ani. Zâmbea, era destul de frumos, şi adăugă: Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama de asta.

Juliette vru să spună că nu era *în viaţă* de prea mult timp, dar îşi aduse aminte ce simţea ea când era umbră şi alţii o respingeau astfel.

– Ce rost are? îl întrebă şi îi văzu zâmbetul pălind.

– Ce rost are orice altceva?

El îşi îndreptă din nou privirea spre perete şi stinse lanterna. Ea îşi dădu seama că spusese ceva nepotrivit, că îl întristase. Şi pe urmă se întrebă dacă în ceea ce făcea el era ceva ilegal, ceva care sfida tabuurile. Între a aduna informaţii despre exterior şi a sta pur şi simplu să te holbezi la dealuri era vreo diferenţă? Tocmai îşi propunea să nu uite să-l întrebe pe Marnes, când bărbatul se întoarse din nou spre ea.

– Mă numesc Lukas, spuse.

Ochii i se obişnuiseră destul de mult cu întunericul ca să-i vadă mâna întinsă.

– Juliette, răspunse, luându-i-o şi strângându-i-o.

– Noul şerif.

Nu era o întrebare, bineînţeles că ştia cine era ea. Toată lumea din vârf părea să ştie.

– Ce faci când nu stai aici, sus? îl întrebă.

Era aproape sigură că nu asta era meseria lui. Nimeni n-ar fi primit bonuri fiindcă stătea să se uite la nori.

– Locuiesc în partea de sus a zonei de mijloc. În timpul zilei mă ocup de computere. Aici vin numai când priveliştea e favorabilă. Aprinse din nou lanterna şi se întoarse spre Juliette ca şi cum ar fi vrut să sugereze că stelele nu mai ocupau cel mai important loc în mintea lui. Un tip de pe nivelul meu lucrează aici, în schimbul de la cină. Când se întoarce acasă, îmi spune cum au fost norii în timpul zilei. Dacă zice că sunt aşa cum trebuie, îmi încerc norocul.

– Şi îi desenezi?

Juliette arătă către foaia de hârtie.

– Încerc. Probabil c-o să fie nevoie de mai multe vieţi. Îşi îndesă cărbunele de desen după ureche, scoase o cârpă din salopetă şi îşi şterse urmele negre de pe degete.

– Şi apoi? întrebă ea.

– Ei, sper c-o să infectez vreo umbră cu microbul meu şi o să continue, de indiferent unde-o să ajung.

– Deci e literalmente nevoie de mai multe vieţi.

El râse, şi Juliette realiză că era un râs plăcut.

– Cel puţin, îi răspunse.

– Ei, te las să continui, zise ea, simţindu-se brusc vinovată fiindcă stătuse de vorbă cu el.

Se ridică şi îi întinse mâna, iar el i-o luă cu căldură. Îşi apăsă cealaltă palmă pe dosul mâinii ei şi i-o reţinu o clipă mai mult decât s-ar fi aşteptat ea.

– A fost o plăcere să te cunosc, şerifule.

Îşi ridică spre ea privirea zâmbitoare. Şi Juliette nu înţelese niciun cuvânt din ceea ce murmură ea însăşi drept răspuns.

20

În dimineaţa următoare, Juliette sosi devreme la birou, după ce furase cu puţin mai mult de patru ore de somn. Lângă computer o aştepta un colet – un pachet mic, înfăşurat în hârtie reciclată, din pastă de lemn, legat cu coliere albe pentru cabluri electrice. Această ultimă aluzie o făcu să zâmbească şi-şi duse mâna către buzunarul salopetei, unde îşi ţinea briceagul multifuncţional. Scoase cel mai mic vârf ascuţit şi îl înfipse în catarama unuia dintre coliere, apoi trase uşor de partea zimţată şi îl desfăcu, recuperându-l intact, gata de reîntrebuinţare. Îşi aminti cum dăduse de necaz într-o bună zi, când era încă umbra unui mecanic şi fusese surprinsă tăind colierele de plastic de pe un panou electric. Cu decenii în urmă, Walker, un bătrân morocănos încă de pe atunci, o certase pentru că irosea lucrurile, apoi îi arătase cum să desfacă micuţa cataramă, ca să poată recupera colierul pentru refolosire.

Anii trecuseră şi, când era cu mult mai vârstnică, se pomenise dându-i aceeaşi lecţie unei alte umbre, pe nume Scottie. La vremea respectivă, era deja un flăcăiandru, dar ea îl certase cu vehemenţă când îl văzuse făcând, cu nepăsare, aceeaşi greşeală pe care-o făcuse cândva şi ea. Îşi amintea că-l speriase pe bietul băiat, care căpătase culoarea zgurii albe şi, timp de mai multe luni, continuase să se simtă neliniştit în prezenţa ei. Poate din pricina acelei izbucniri, Juliette îi acordase mai multă atenţie pe toată perioada instruirii lui şi, în cele din urmă, ajunseseră să fie foarte apropiaţi. Băiatul se maturizase repede, devenind un tânăr capabil, un vrăjitor al electronicii, capabil să programeze cipul temporizator al unei pompe în mai puţin timp decât avea ea nevoie ca să-l demonteze şi să-l monteze la loc.

Lărgi celălalt colier care înconjura pachetul şi ştiu că el i-l trimisese. Cu mai mulţi ani în urmă, Scottie fusese recrutat de IT şi se mutase pe nivelurile treizeci. Ajunsese „prea inteligent pentru Mecanic”, după cum spusese Knox. Juliette puse cele două coliere deoparte şi şi-l imagină pe tânăr pregătindu-i pachetul. Cererea trimisă de ea la Mecanic cu o seară în urmă ajunsese la el, astfel încât îşi petrecuse noaptea făcându-i, îndatoritor, favoarea solicitată.

Desfăşură hârtia cu grijă. Atât ea, cât şi colierele de plastic trebuiau returnate; le considera prea costisitoare ca să le

păstreze şi erau destul de uşoare pentru ca transportul să coste o nimica toată. Pe măsură ce desfăcea pachetul, observă că Scottie pliase marginile şi îndoise părţile răsfrânte unele sub altele, un truc pe care-l învăţau copiii ca să-şi poată înveli biletele în hârtie fără să folosească lipici sau bandă adezivă. Dezasamblă cu grijă ceea ce unise el cu meticulozitate, şi hârtia se desprinse în sfârşit. În ea se afla o cutie de plastic, de genul celor folosite la sortarea piuliţelor şi a şuruburilor pentru micile proiecte realizate jos, la Mecanic.

Săltă capacul şi văzu că nu-i fusese trimis doar de Scottie – probabil că fusese expediat către el în grabă, împreună cu o copie a cererii ei. Ochii i se umplură de lacrimi când din interior se înălţă aroma prăjiturilor făcute de Mama Jean din făină de ovăz şi mălai. Luă una, o duse la nas şi inspiră adânc. Poate că îşi imagina, dar ar fi putut să jure că simţea un iz uşor de ulei sau de unsoare emanat de cutia veche – mirosurile de acasă.

Juliette împături cu grijă hârtia de ambalaj şi puse prăjiturile deasupra. Se gândi cu cine ar fi trebuit să le împartă. Cu Marnes, fireşte, dar şi cu Pam, de la cantină, care fusese atât de drăguţă ajutând-o să se instaleze în noul ei apartament. Şi cu Alice, secretara lui Jahns, ai cărei ochi erau înroşiţi de plâns de mai bine de o săptămână. Scoase ultima prăjitură şi văzu în sfârşit micul dispozitiv de memorie flash zăngănind pe fundul cutiei, o mică delicatesă pregătită de Scottie şi ascunsă printre firimituri.

Juliette îl înşfăcă şi împinse cutia de plastic într-o parte. Suflă în micul lui capăt metalic, înlăturând firimiturile, înainte de a-l plasa într-un locaş din partea din faţă a calculatorului. Nu era un talent în domeniul computerelor, dar ştia să le folosească pentru navigare. La Mecanic nu puteai obţine nimic fără să faci o reclamaţie, un raport, o cerere sau un alt gen de absurditate. Şi erau utile şi uşor de întrebuinţat ca să te conectezi de la distanţă la pompe şi la relee, pornindu-le şi oprindu-le, sau pentru diagnosticarea stării lor, sau în alte scopuri asemănătoare.

Imediat ce văzu ledul dispozitivului aprinzându-se, îl deschise pe ecran. În el, găsi o întreagă oaste de foldere şi de fişiere; probabil că era plin până la refuz. Se întrebă dacă Scottie dormise vreun pic în noaptea dinainte.

În capul listei folderelor principale era un fişier numit „Jules“. Îl deschise cu un clic, iar pe ecran apăru un text scurt, evident trimis de Scottie, dar fără nicio semnătură vizibilă.

J...

Ai grijă să nu fii prinsă cu astea, OK? Ai aici tot conţinutul computerelor domnului Omulegii, de acasă şi de la serviciu, din ultimii cinci ani. O tonă de chestii, dar, fără să ştiu ce-ţi trebuie, a fost mai uşor să le copiez automat.

Păstrează colierele – eu am o grămadă.

(Şi am luat o prăjitură. Sper că nu te superi.)

Juliette zâmbi. Simţi dorinţa să-ntindă mâna şi să-şi treacă degetele peste cuvinte, dar nu erau pe hârtie şi n-ar fi fost acelaşi lucru. Închise fişierul şi îl şterse, apoi şterse şi conţinutul coşului de gunoi. Până şi iniţiala numelui ei de pe primul rând părea să ofere prea multe informaţii.

Se aplecă, îndepărtându-se de biroul ei, şi aruncă o privire în cantina după toate aparenţele întunecată şi pustie. Încă nu era cinci dimineaţa şi etajul de sus avea să rămână numai al ei pentru o vreme. Îşi oferi mai întâi un moment în care să răsfoiască structura de directoare, să vadă cu ce tip de informaţii avea de-a face. Fiecare folder era etichetat cu mare grijă. Se părea că se afla în posesia unui istoric al operării celor două computere ale lui Holston, a unei evidenţe a tuturor tastelor pe care le apăsase, în fiecare zi, pe o durată puţin mai mare de cinci ani, organizată în funcţie de dată şi de oră. Juliette se simţi copleşită de simpla *cantitate* de informaţii – era mult mai mult decât ar fi putut ea spera să pigulească într-o viaţă.

Dar cel puţin le avea. Răspunsul căutat se afla acolo, undeva, printre fişierele acelea. Şi, cumva, părea să fie mai bine, ea se simţea mai bine ştiind că dezlegarea enigmei, motivul pentru care se hotărâse Holston să iasă la curăţire, îi încăpea acum în palmă.

Studia de mai multe ore informaţiile când personalul cantinei îşi făcu apariţia clătinându-se, urmând să scape de dezordinea rămasă din seara trecută şi să pregătească micul dejun. Printre lucrurile din vârf cu care-i venea cel mai greu să se obişnuiască se număra orarul respectat de toată lumea cu stricteţe. Schimbul trei nu exista. N-ar fi existat nici al doilea dacă n-ar fi fost personalul care pregătea şi servea cina. În adânc, maşinile nu dormeau niciodată, aşa că nici lucrătorii nu dormeau prea mult. Echipele de lucru făceau adesea ore suplimentare, aşa că Juliette se obişnuise să supravieţuiască doar cu câteva ore de somn în

timpul nopţii. Trucul era să te laşi din când în când doborât de extenuare, sprijinindu-te de un perete cu ochii închişi timp de cincisprezece minute, suficient ca să ţii surmenajul la distanţă.

Dar ceea ce ţinuse cândva de supravieţuire era acum un lux. Abilitatea de a renunţa la somn îi oferea, dimineaţa şi noaptea, timp pentru ea însăşi, timp pe care să-l investească în cercetări fără importanţă pentru alţii şi în plus faţă de cazurile la care se presupunea că lucrează. Îi oferea şi ocazia să înveţe singură cum să-şi facă afurisita de meserie, de vreme de Marnes era prea deprimat ca s-o ajute să se descurce într-un mod satisfăcător.

Marnes...

Se uită la ceasul de deasupra biroului lui. Era opt şi zece minute şi cazanele cu terci de ovăz cald şi cu crupe de porumb umpleau deja cantina cu mirosurile micului dejun. Marnes întârzia. Juliette se afla alături de el de mai puţin de o săptămână, dar încă nu-l văzuse întârziind niciodată, nicăieri. Întreruperea rutinei era ca o curea de temporizare întinsă, deformată, ca un piston care începea să aibă o bătaie. Juliette închise monitorul şi se îndepărtă de birou. Afară, prima serie de la micul dejun începea să umple treptat sala, şi jetoanele pentru hrană zornăiau în găleata imensă de lângă vechea barieră rotitoare. Ieşi din birou şi îşi făcu loc prin mulţimea revărsată de pe scară. O fetiţă din coada de la intrare îşi trase mama de salopetă şi i-o arătă pe Juliette când trecu pe lângă ele. Juliette o auzi pe femeie certându-şi fiica fiindcă fusese nepoliticoasă.

În ultimele câteva zile, se vorbise foarte mult despre numirea ei, despre femeia care dispăruse în copilărie în Departamentul Mecanic şi reapăruse pe neaşteptate ca să preia locul lăsat liber de unul dintre cei mai populari şerifi de care-şi puteau aminti. Juliette se crispă, dorindu-şi să se fi putut feri de atenţia oamenilor, şi se repezi pe casa scării. Şerpui în josul treptelor cu iuţeala unui hamal cu povară uşoară, cu picioarele ricoşându-i de fiecare dintre ele, tot mai repede şi mai repede, într-un ritm care părea periculos. Patru niveluri mai jos, după ce se strecură printre o pereche lentă şi o familie care urca la micul dejun, ajunse la etajul cu apartamente aflat chiar sub al ei şi trecu dincolo de uşile duble.

Coridorul era plin de imaginile şi de sunetele dimineţii: şuierul ascuţit al unui ceainic, voci stridente de copii, ropotul paşilor de la etajele de sus, umbre grăbite să-şi întâlnească îndrumătorii înainte de a pleca la lucru. Copiii mai mici mergeau spre şcoală

mişcându-se greoi, fără chef; soţii şi soţiile se sărutau în pragurile uşilor, în timp ce ţâncii îi trăgeau de salopete şi aruncau cu jucării şi cu pahare de plastic.

Juliette trecu de mai multe coturi, şerpuind pe coridoare şi în jurul scării centrale, către partea opusă a etajului. Apartamentul ajutorului de şerif era în cea mai îndepărtată zonă, în partea din spate. Presupunea că, în decursul anilor, Marnes avusese dreptul la mai multe îmbunătăţiri, dar îşi văzuse de drum ignorându-le. Singura dată când o întrebase despre Marnes pe Alice, secretara primarului Jahns, femeia ridicase din umeri şi îi spusese că el nici nu-şi dorise, nici nu se aşteptase vreodată să fie mai mult decât vioara a doua. Se referise la faptul că nu-şi dorise niciodată să fie şerif sau cel puţin aşa presupusese atunci Juliette, care începuse între timp să se-ntrebe câtor altor părţi din viaţa lui li se aplicase aceeaşi filozofie.

Când ajunse pe culoarul lui, doi copii care întârziaseră la şcoală alergau, ţinându-se de mână. Chicotiră şi, scoţând ţipete ascuţite, dispărură după un colţ, lăsând-o singură pe coridor. Se întrebă ce-ar fi putut să-i spună lui Marnes ca să-şi justifice coborârea către apartamentul lui, ca să-i explice îngrijorarea ei. Poate că era momentul potrivit să-i ceară dosarul de care nu se despărţea. I-ar fi putut spune să-şi ia o zi liberă, s-o lase pe ea să se ocupe de toate problemele biroului lor în timp ce se odihnea el, sau poate ar fi fost bine să apeleze la o mică minciună, zicându-i că era deja în zonă pentru rezolvarea unui caz.

Se opri în faţa apartamentului şi ridică mâna, pregătindu-se să bată în uşă. Nu era de dorit ca Marnes să vadă în asta o manifestare a autorităţii ei, nu-i aşa? Îşi făcea doar griji pentru el. Atâta tot.

Bătu în uşa de oţel şi aşteptă s-o invite înăuntru, şi poate că el o făcu. În ultimele câteva zile, vocea îi scăzuse până la un hârâit subţire, surd. Juliette bătu din nou, de data asta mai tare.

– Marnes? strigă ea. E totul în ordine acolo, înăuntru?

O uşă aflată ceva mai departe se întredeschise şi apăru capul unei femei. Juliette o recunoscu, o văzuse la cantină, în timpul recreaţiei elevilor, şi era sigură că se numea Gloria.

– Salut, şerifule!

– Salut, Gloria! L-ai văzut cumva pe ajutorul de şerif Marnes în dimineaţa asta?

Femeia clătină din cap, îşi băgă în gură un ac metalic pentru păr şi începu să-şi strângă buclele lungi într-un coc.

– Nu l-am… mormăi, aproape neinteligibil. Ridică din umeri şi-şi înfipse acul în coc, fixându-şi părul. Azi-noapte era pe palier, părea la fel de epuizat ca întotdeauna. Se încruntă. N-a venit la lucru?

Juliette se întoarse din nou spre uşă şi-i încercă mânerul. Se deschise cu un pocnet, lăsând să se simtă că încuietoarea era bine întreţinută. Împinse uşa.

– Marnes? Sunt Jules. Am venit doar să te văd.

Uşa se deschise în întuneric. Singura lumină revărsată înăuntru venea de pe coridor, dar era de-ajuns.

Juliette se-ntoarse spre Gloria.

– Cheamă-l pe doctorul Flicks… Nu, rahat… Încă mai gândea ca şi cum s-ar fi aflat în adânc. Care e cel mai apropiat medic aici, sus? Cheamă-l!

Dădu buzna în cameră, fără să aştepte răspuns. În micul apartament n-aveai prea mult loc să te spânzuri, dar Marnes găsise o soluţie. Cureaua îi era strânsă în jurul gâtului, cu catarama înfiptă deasupra uşii de la baie. Picioarele îi stăteau pe pat, dar în unghi drept, sprijinite pe o porţiune prea mică pentru a-i oferi un sprijin. Fundul îi atârna mai jos de ele, faţa nu-i mai era roşie, cureaua îi muşca adânc din carnea gâtului.

Juliette îl prinse de talie şi îl ridică. Era mai greu decât părea. Îi dădu picioarele jos din pat cu o lovitură a piciorului ei şi, când îi căzură pe podea, îi veni mai uşor să-l ţină. Dinspre uşă se auzi o înjurătură. Soţul Gloriei intră în fugă şi o ajută pe Juliette să susţină greutatea ajutorului de şerif. Pe urmă bâjbâiră amândoi în jurul catarămei, încercând s-o desprindă. Juliette reuşi, în sfârşit, să smucească uşa, deschizând-o şi eliberându-l.

– Pe pat! spuse ea, respirând zgomotos.

Îl săltară în pat şi îl întinseră.

Soţul Gloriei îşi sprijini mâinile pe genunchi şi respiră de mai multe ori adânc.

– Gloria, fugi după doctorul O'Neil.

Juliette încuviinţă cu o înclinare a capului şi slăbi cureaua din jurul gâtului lui Marnes. Sub ea, carnea era vânătă. Îi căută pulsul, aducându-şi aminte că Roger arăta exact la fel când îl găsise jos, la Mecanic, complet nemişcat, lipsit de orice reacţie. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că se uita la al doilea mort pe care-l văzuse în viaţa ei.

Şi, neclintită şi transpirând în aşteptarea doctorului, se întrebă dacă postul pe care îl acceptase nu-i garanta că nu avea să fie şi

ultimul.

21

După ce completă rapoartele, după ce descoperi că Marnes n-avea nicio rudă apropiată, după ce vorbi cu medicul legist de la ferma cu pământ şi după ce răspunse la întrebările vecinilor curioşi, Juliette făcu, în sfârşit, de una singură, lungul drum până în biroul ei pustiu, de care o despărţeau opt etaje.

Îşi petrecu restul zilei nereuşind să lucreze decât foarte puţin, cu uşa către cantină deschisă, cu mica încăpere mult prea plină de stafii. Încercă de mai multe ori să se lase absorbită de fişierele din computerele lui Holston, dar absenţa lui Marnes se dovedea incredibil de mult mai întristătoare decât fusese prezenţa mâhnirii lui. Nu-i venea să creadă că nu mai era. Faptul că fusese adusă acolo şi părăsită atât de brusc părea aproape un afront. Şi ştia că era oribil şi egoist să simţi asta, că era încă şi mai rău să recunoşti c-o simţeai.

Cu gândurile rătăcindu-i, arunca din când în când priviri către uşă, urmărind norii de pe ecranul îndepărtat. Se întreba dacă erau subţiri sau groşi, dacă noaptea avea să fie potrivită pentru observarea stelelor. Era un alt gând încărcat de vinovăţie, dar se simţea cumplit de singură, ea, femeia care se mândrea fiindcă n-avea nevoie de nimeni.

Se mai jucă o vreme cu labirintul de fişiere, timp în care în cantină se împuţină lumina unui soare nevăzut, prânzul şi cina servite pentru câte două serii o înconjurară cu freamătul lor ce se stinse apoi, iar ea privi cerul învolburat de nori şi, fără vreo justificare logică, speră că avea să i se ofere din nou şansa unei întâlnirii cu straniul vânător de stele din noaptea trecută.

Şi, chiar stând acolo, în mijlocul sunetelor şi al mirosurilor răspândite în timp ce mâncau toţi locuitorii celor patruzeci şi opt de etaje ale vârfului, Juliette uită să mănânce. Abia când personalul cantinei din schimbul doi începu să plece şi intensitatea luminilor scăzu la un sfert, intră în birou Pam, cu un castron cu supă şi cu un biscuit. Juliette îi mulţumi şi-şi duse mâna la buzunarul salopetei ca să scoată câteva bonuri, dar Pam o refuză. Ochii tinerei femei – roşii de plâns –, alunecară către scaunul gol al lui Marnes, şi Juliette înţelese că personalul cantinei fusese probabil tot atât de apropiat de ajutorul de şerif ca oricine altcineva.

Pam plecă, iar ea începu să mănânce cu puţina poftă pe care

reuşea s-o simtă. În cele din urmă, se gândi la alte moduri în care ar fi putut căuta în fişierele lui Holston, la o verificare globală a ortografiei, ca să găsească nume ce i-ar fi putut oferi indicii şi, în final, descoperi cum să procedeze. Între timp i se răci supa. În vreme ce computerul începea o nouă amestecare a munţilor de informaţii, ea îşi luă castronul şi câteva dosare, ieşi din birou şi se instală în cantină, la o masă din apropierea ecranului.

Se uita după stele de una singură când Lukas se apropie de ea în tăcere. Nu spuse nimic, se mulţumi să-şi tragă un scaun, să se aşeze cu placa şi cu hârtia lui şi să-şi îndrepte privirea către imaginea vastă a exteriorului întunecat.

Juliette n-ar fi putut spune dacă era politicos fiindcă îi respecta tăcerea sau dacă era prost-crescut pentru că n-o salutase. În cele din urmă, alese prima variantă şi, în final, liniştea i se păru firească. Împărtăşită. O oază de tihnă la sfârşitul unei zile oribile.

Se scurseră mai multe minute. O duzină. Nu apăruse nicio stea şi nu se rostise niciun cuvânt. Juliette ţinea în poală un dosar, pur şi simplu ca să aibă ceva de făcut cu degetele. Dinspre scară se auziră zgomote, râsetele unui grup care se muta dintr-un apartament într-altul pe etajele de sub ei, apoi tăcerea se întoarse.

– Îmi pare rău pentru partenerul tău, spuse într-un târziu Lukas.

Mâinile lui neteziră hârtia întinsă pe placă. Încă nu făcuse niciun semn, nu adăugase nicio însemnare.

– Îţi sunt recunoscătoare pentru asta, spuse Juliette.

Nu ştia care era răspunsul potrivit, dar îl alesese pe cel care părea mai puţin nelalocul lui decât altele.

– Mă uit după stele, adăugă, dar n-am văzut niciuna.

– Nici n-o să vezi. Nu în noaptea asta. Îşi flutură mâna către ecran. E cel mai rău soi de nori.

Ea îi studie, reuşind cu greu să-i distingă în ultimii stropi din strălucirea îndepărtată a crepusculului. Nu păreau diferiţi de alţii.

Lukas se răsuci pe scaun, aproape imperceptibil.

– Trebuie să-ţi fac o mărturisire, dacă tot reprezinţi legea şi aşa mai departe.

Mâna lui Juliette bâjbâi în căutarea stelei de pe pieptul ei. Se simţea adesea în pericol să uite ce era.

– Da?

– Am ştiut că-n noaptea asta norii vor fi nepotriviţi. Dar am

venit sus oricum.

Ea speră că întunericul avea să-i ascundă zâmbetul.

– Nu sunt sigură că Pactul are multe de spus despre un asemenea gen de duplicitate, îi răspunse.

Lukas râse.

Râsul lui suna ciudat de familiar şi ea avea ciudat de multă nevoie să-l audă. Se simţi brusc îmboldită să se agaţe de el, să-şi îndese bărbia în gâtul lui şi să plângă. Aproape că-şi simţea corpul începând să lege mişcările între ele, deşi era închis în pielea ei neclintită. Era imposibil să se-ntâmple vreodată. Ştia asta, cu toate că senzaţia vibra în ea. Nu era decât singurătatea, groaza cu care ţinuse leşul lui Marnes în braţe, cu care simţise că greutatea lipsită de viaţă a unui trup îndepărta ceea ce îl animase, indiferent ce ar fi fost. Avea o nevoie disperată de atingerea altcuiva şi străinul acela era singurul pe care-l cunoştea destul de puţin ca să i-o dorească.

– Ce se întâmplă acum? întrebă el, cu râsul stingându-i-se încet pe buze.

Între noi? fu cât pe ce să spună ea, prosteşte, dar Lukas o salvă:

– Ştii când va avea loc înmormântarea? Şi unde? se interesă el.

Juliette dădu din cap în întuneric.

– Mâine. Nu există nicio familie care să urce scara către noi, nu e nevoie de nicio anchetă. Îşi înghiţi lacrimile. N-a lăsat niciun testament, aşa că s-a hotărât să fac eu toate aranjamentele. Am ales să se odihnească alături de primar.

Lukas se uită la ecran. Era destul de întunecat ca să nu se poată vedea trupurile curăţitorilor, o uşurare bine-venită.

– Aşa cum trebuie să fie, zise el.

– Cred că în secret, erau amanţi, se trezi ea spunând. Sau, dacă nu, erau tot ce se poate apropia mai mult de asta.

– Au circulat unele zvonuri, încuviinţă el. Dar nu pricep de ce au păstrat secretul. N-ar fi deranjat pe nimeni.

Astfel de lucruri erau, cumva, mai uşor de rostit pe întuneric, în prezenţa cuiva complet străin, decât în adânc, în faţa prietenilor.

– Poate că i-ar fi deranjat pe *ei* dacă ar fi ştiut alţii, gândi, cu glas tare. Jahns a mai fost căsătorită înainte. Bănuiesc că voiau să respecte asta.

– Da?

Lukas scrise ceva pe hârtie. Juliette îşi ridică privirea, dar era

sigură că nu apăruse nicio stea.

– Nu-mi pot imagina o astfel de iubire în secret, zise el.

– Iar eu nu-mi pot imagina, în primul rând, că e nevoie de permisiunea cuiva, precum Pactul sau tatăl fetei, ca să te-ndrăgosteşti, ripostă ea.

– Nu? Cum altcumva ar putea să meargă? Pur şi simplu oricare doi oameni şi oricând vor ei?

Ea nu răspunse.

– Cum ai mai putea participa la loterie? întrebă el, continuând să păstreze acelaşi fir logic. Nu-mi pot imagina cum ar fi, fără ştirea tuturor. E o oficiere, nu crezi? Există ritualul ăsta, bărbatul cere permisiunea tatălui fetei…

– Ei, şi tu eşti cu cineva? îl întrerupse Juliette. Adică… întreb pentru că s-ar părea că… că ai opinii puternice, dar poate că n-ai…

– Nu încă, zise el, salvând-o iarăşi. Însă mi-a mai rămas prea puţină putere ca să suport acuzaţiile mamei. Îi place să-mi reamintească în fiecare an câte loterii am pierdut şi ce se-ntâmplă din pricina asta cu şansele ei de a avea o grămadă de nepoţi. Ca şi cum mie nu mi-ar fi cunoscută statistica. Dar, ei, n-am decât douăzeci şi cinci de ani.

– Asta-i tot, zise Juliette.

– Dar tu?

Ea fu cât pe ce să-i spună totul. Se văzu gata să-şi trădeze secretul, aproape fără niciun imbold. De parcă bărbatul acela, băiatul acela, un străin pentru ea, ar fi meritat toată încrederea.

– N-am găsit niciodată omul potrivit, minţi.

Lukas izbucni în râsul lui tineresc.

– Nu, am vrut să-ntreb câţi ani ai. Sau e nepoliticos?

Ea simţi un val de uşurare. Crezuse că o va întreba dacă e cu cineva.

– Treizeci şi patru, răspunse. Şi mi s-a spus că nu e politicos să-ntrebi, dar eu nu ţin niciodată cont de reguli.

– Zice şeriful nostru, spuse Lukas, râzând de propria glumă.

Juliette zâmbi.

– Cred că încă nu m-am obişnuit pe de-a-ntregul cu asta.

Se întoarse din nou către ecran şi se bucurară amândoi de liniştea care se lăsase. Era straniu, să stea aşa, cu bărbatul acela. În prezenţa lui se simţea mai sigură şi, cumva, mai în siguranţă. Şi, măcar, mai puţin singură. Aprecie că şi el era un singuratic, o şaibă de dimensiuni bizare, care nu se potrivea cu

niciun şurub standardizat. Şi fusese acolo, în cealaltă extremă a silozului, uitându-se după stele, în vreme ce ea îşi petrecea atât timp liber cât îşi putea permite jos, în mine, cât mai departe cu putinţă, căutând roci frumoase.

– S-ar părea că noaptea n-o să fie foarte productivă pentru niciunul dintre noi, puse ea în cele din urmă capăt tăcerii, frecându-şi degetele de dosarul închis din poală.

– Oh, nu ştiu, răspunse Lukas. Depinde de motivul care te-a adus aici.

Juliette zâmbi. Iar în partea opusă a încăperii spaţioase, abia auzit, computerul de pe biroul ei ţiui când un program de căutare trecu pentru o ultimă oară prin toate datele lui Holston înainte de a afişa rezultatele.

22

În dimineaţa următoare, în loc să urce în biroul ei, Juliette coborî cinci etaje, îndreptându-se către ferma cu pământ din zona de sus, pentru înmormântarea lui Marnes. Pentru ajutorul de şerif n-avea să se întocmească niciun dosar şi n-avea să se facă nicio anchetă, nu mai urma decât coborârea trupului său bătrân şi obosit în adâncul solului, unde urma să se descompună şi să hrănească rădăcinile. Era ciudat să stea acolo, în mulţime, şi să se gândească la el privindu-l sau nu ca pe un dosar. Juliette îşi ocupase postul de nici măcar o săptămână şi deja considera copertele din hârtie manila locuri în care sălăşluiau stafiile. Nume şi numere de cazuri. Vieţi distilate în douăzeci şi ceva coli de hârtie, bucăţi de şnur şi inserţii de culori aleatoare împletite sub cerneala neagră cu care era scrisă povestea lor tristă.

Ceremonia era lungă, dar nu părea astfel. Pământul din apropiere încă mai forma o movilă în locul unde fusese îngropată Jahns. Cei doi aveau să se contopească în curând în plante, iar plantele aveau să-i hrănească pe locuitorii silozului.

Juliette acceptă o roşie coaptă când preotul şi umbra lui îşi făceau turul prin mulţime. Drapaţi în pânză roşie, cei doi mergeau psalmodiind cu voci sonore, complementare. Juliette muşcă din roşie, lăsând cantitatea de suc cerută de buna-cuviinţă să i se prelingă pe salopetă, mestecă şi înghiţi. Putea spune că era delicioasă, dar numai ca reacţie mecanică. Era greu s-o savurezi cu adevărat.

Când sosi momentul aruncării pământului înapoi în groapă, privi mulţimea. Doi oameni morţi în zona din vârf, în mai puţin de o săptămână. În tot acel timp fuseseră, în total, patru morţi, o săptămână rea pentru siloz.

Rea pentru unii, bună pentru alţii. Se uită la cuplurile fără copii şi observă că muşcau cu vigoare din roşiile lor, împletindu-şi degetele, făcând calcule în tăcere. După părerea lui Juliette loteriile se organizau la prea puţin timp după decese. Întotdeauna crezuse că ar fi trebuit organizate la aceeaşi dată în fiecare an, pur şi simplu ca să lase impresia că aveau loc oricum, indiferent dacă murea sau nu cineva.

Pe de altă parte, coborârea trupului în pământ şi culegerea roadelor coapte chiar de deasupra mormintelor aveau menirea de a întipări ceva în minte: Acesta e ciclul vieţii. E inevitabil.

Trebuie acceptat, păstrat în suflet, preţuit. Un om pleacă şi lasă în urmă darul hranei, al vieţii. Face loc noii generaţii. Ne naştem, suntem umbre, ne aruncăm propriile umbre şi apoi plecăm. Tot ce poate spera oricare dintre noi e să rămână în amintire pe durata vieţii a două umbre.

Înainte ca groapa să fie complet umplută, participanţii la praznic se apropiau de marginea solului fermei şi aruncau în groapă ceea ce rămăsese din roadele mâncate. Juliette făcu un pas înainte şi adăugă rămăşiţele roşiei ei la grindina colorată de coji şi miezuri. Un acolit sprijinit într-o lopată prea mare urmărea zborul ultimelor resturi. Peste cele care îşi greşeau ţinta azvârlea câte o lopată de sol mănos, închis la culoare, dând naştere unor moviliţe care aveau să se taseze cu timpul, după câteva stropiri.

După înmormântare, Juliette începu urcuşul către biroul ei. Simţea şirurile de trepte în pulpe, deşi se mândrea că era în formă. Dar mersul şi urcuşul erau două tipuri diferite de exerciţii fizice. Nu era vorba despre învârtirea cheilor şi despre desfacerea şuruburilor încăpăţânate, iar rezistenţa la efort era de un alt fel, nicidecum similar cu a rămâne pur şi simplu în picioare şi alert pe durata unui schimb suplimentar. Decise că urcuşul era nefiresc. Oamenii nu erau făcuţi pentru aşa ceva. Se îndoia că fuseseră concepuţi ca să urce mai mult de un singur etaj al silozului. Pe de altă parte, încă un hamal zbură în josul treptelor, pe lângă ea, salutând-o în grabă, cu un zâmbet aşternut pe chipul destins, cu picioarele dansându-i pe treptele de oţel, aşa că se întrebă dacă nu cumva era doar o chestiune de exerciţiu.

Când ajunse în sfârşit înapoi, în cantină, era ora prânzului, încăperea zumzăia de discuţii gălăgioase, furculiţele metalice zăngăneau pe farfuriile de metal. Teancul de bilete împăturite din faţa uşii biroului ei crescuse. Văzu o plantă într-un ghiveci de plastic, o pereche de pantofi, o sculptură mică, din sârmă colorată. Fiindcă nu exista o familie, presupuse că ea era aceea care trebuia să se ocupe de toate, să se asigure că obiectele ajungeau la cei care le puteau utiliza cel mai bine. Se aplecă şi ridică o carte poştală. Scrisul era nesigur, cu creionul. Îşi imagină că tot gimnaziul îşi petrecuse în ziua aceea orele de lucru manual făcând cărţi poştale pentru ajutorul de şerif Marnes. Asta o întristă pe Juliette mai mult decât orice ceremonie. Îşi şterse lacrimile şi îi blestemă pe profesorii care se gândiseră să-i implice pe copii în mizeria tuturor celor petrecute.

– Nu-i amestecaţi în asta, şopti, pentru sine.

Puse cartea poştală la loc şi se calmă. Lui Marnes i-ar fi plăcut să vadă aşa ceva, decise ea. Fusese un om uşor de înţeles, unul dintre cei care îmbătrânesc în toate privinţele, dar îşi păstrează tânără inima, acel organ care lui nu-i obosise niciodată, fiindcă nu îndrăznise niciodată să-l folosească.

Intrând în birou, constată cu surprindere că avea companie. La biroul lui Marnes stătea un străin. Îşi ridică privirea de pe ecranul computerului şi îi zâmbi. Se pregătea să-l întrebe cine e, când din celula de detenţie ieşi Bernard – refuza să se gândească la el numindu-l primar, chiar şi numai *interimar* – cu un dosar în mână, zâmbindu-i.

– Cum a fost serviciul funerar? o întrebă.

Ea traversă biroul şi îi smulse dosarul din mână.

– Vă rog să n-atingeţi nimic, spuse.

– Să n-ating? Bernard râse şi îşi potrivi ochelarii. Cazul ăsta e închis. Îl duceam în birourile mele, pentru arhivare.

Juliette se uită la dosar şi văzu că era al lui Holston.

– Ştii că trebuie să-mi raportezi mie, nu? Ar fi trebuit s-arunci măcar o privire asupra Pactului înainte de a te învesti Jahns în funcţie.

– Pe ăsta-l păstrez eu, mulţumesc.

Îl lăsă în celula deschisă şi se duse la biroul ei. Trânti dosarul în sertarul de sus, văzu că avea dispozitivul de stocare a datelor încă ataşat la computer şi îşi ridică privirea către bărbatul aşezat vizavi de ea.

– Iar dumneata cine eşti?

El se ridică în picioare, şi scaunul ajutorului de şerif Marnes scârţâi, ca de obicei. Juliette se strădui să-şi impună să nu-l mai considere al lui.

– Peter Billings, doamnă.

Îi întinse mâna. Ea i-o strânse.

– Tocmai am primit funcţia.

Îşi prinse steaua de un colţ şi o îndepărtă de salopetă, pentru ca ea s-o vadă cât mai bine.

– Peter, aici de faţă, a candidat, de fapt, pentru postul *tău,* spuse Bernard.

Juliette se întrebă ce voise să spună cu asta sau în ce scop o spusese.

– Aveţi nevoie de ceva? îl întrebă pe Bernard. Arătă către biroul ei, pe care teancurile crescuseră cu o zi înainte, când îşi petrecuse aproape tot timpul ocupându-se de problemele legate

de Marnes. Fiindcă, dacă există ceva de care consideraţi necesar să mă ocup, îl pot adăuga la baza acestor teancuri.

– Orice primeşti de la mine ajunge *deasupra,* sublinie Bernard. Bătu cu palma în dosarul pe care era scris numele lui Jahns. Şi ţi-am făcut o favoare urcând ca să ţinem şedinţa asta aici, în loc să pun să fii chemată jos, în biroul *meu.*

– Ce şedinţă? întrebă ea.

Nu-şi ridică privirea spre el, ci îşi făcu de lucru sortând hârtii. Spera c-avea să vadă cât de ocupată era şi să plece, ca să poată ea începe să-l pună pe Peter la curent cu puţinele lucruri pe care le dedusese de una singură.

– După cum ştiţi, în ultimele săptămâni au avut loc câteva… *răsturnări de situaţie.* Cu adevărat fără precedent, cel puţin de la revoltă încoace. Şi mă tem că ăsta e pericolul, dacă nu gândim toţi la fel.

Îşi apăsă degetul pe dosarul pe care încerca Juliette să-l mute, ţintuindu-l locului. Ea îşi ridică ochii şi îi aruncă o privire.

– Oamenii vor continuitate. Vor să ştie că ziua de mâine va semăna cu cea de ieri. Vor reasigurări. Acum, noi tocmai am avut o curăţire şi am suferit nişte pierderi, aşa că e firesc ca toată lumea să se simtă înclinată spre scandal.

Arătă către dosarele şi teancurile de hârtie din pastă de lemn care se revărsau de pe biroul lui Juliette pe al lui Marnes. Tânărul de vizavi de ea părea să privească mormanul cu prudenţă, ca şi cum către el ar fi putut aluneca o parte mai mare, dându-i mai mult de lucru.

– De aceea am de gând să anunţ un moratoriu dedicat iertării. Nu numai ca să consolidez starea sufletească a întregului siloz, ci şi ca să şterg trecutul cu buretele, astfel încât voi doi să nu fiţi copleşiţi cât timp vă puneţi la curent cu îndatoririle voastre.

– Ştergerea trecutului? întrebă Juliette.

– Exact. Toate aceste delicte comise de beţivi. Ăsta pentru ce e? Luă un dosar şi studie numele de pe etichetă. Oh, de data asta ce-a mai făcut Pickens?

– A mâncat şobolanul unui vecin, răspunse ea. Animalul de casă al familiei.

Peter Billings chicoti. Juliette îl privi cu ochi mijiţi, întrebându-se de ce i se părea cunoscut numele lui. Pe urmă îi găsi locul, aducându-şi aminte de o notă scrisă de el, dintr-un dosar. Puştiul, practic un băietan, era umbra judecătorului silozului, se gândi ea. Trecu printr-un moment neplăcut uitându-se la el şi

imaginându-şi asta. Părea mai degrabă tipul omului de la IT.

– Credeam că e ilegal să ţii şobolani ca animale de casă, spuse Bernard.

– Este. El e reclamantul. E o contrapetiţie... Juliette căută printre dosare. Ca răspuns la asta, de aici.

– Să vedem, zise Bernard.

Înşfăcă al doilea dosar, îl puse peste primul şi le aruncă apoi pe amândouă în coşul de gunoi, cu toate hârtiile aranjate cu grijă şi cu toate notiţele revărsându-se şi amestecându-se, într-un morman învălmăşit, deasupra altor bucăţi de hârtie destinate retopirii.

– Iartă şi uită, spuse, frecându-şi palmele. Asta o să fie sloganul meu electoral. Oamenii au nevoie de asta. Ţine de noile începuturi, de uitarea trecutului în aceste vremuri tumultuoase, de privirea în viitor!

O bătu pe spate, lovind cu putere, dădu din cap către Peter şi se îndreptă spre uşă.

– Slogan electoral? îl întrebă ea, înainte de-a apuca să iasă.

Şi îi trecu prin minte că *el* era principalul suspect într-unul dintre dosarele pentru care sugera iertarea.

– Oh, da, răspunse Bernard, peste umăr. Îşi puse degetele pe mânerul uşii şi se întoarse s-o privească. După o îndelungată deliberare, am decis că, pentru postul ăsta, nimeni nu e mai calificat decât mine. Nu văd nicio problemă dacă voi continua să-mi îndeplinesc îndatoririle la IT în timp ce-mi voi juca rolul de primar. De fapt, se întâmplă deja. Îi făcu cu ochiul. Continuitate, ştii.

Apoi dispăru.

Juliette îşi petrecu restul după-amiezii, mult timp după ceea ce considera Peter Billings „program de lucru raţional”, punându-l la curent. Avea nevoie de cineva care să meargă pe teren pentru rezolvarea plângerilor şi să răspundă la apelurile radio. Asta făcuse Holston: colindase cele patruzeci şi opt de etaje din vârf şi mersese în toate locurile unde apăreau tulburări. Marnes sperase că această însărcinare ar fi putut fi preluată de Juliette, cu picioarele ei mai tinere, mai viguroase. Mai spunea şi că o femeie frumoasă ar fi putut „face un oarecare bine atitudinii publice”. Juliette avea altă părere despre intenţiile lui. Bănuia că Marnes voia s-o îndepărteze ca să poată petrece mai mult timp singur cu dosarul şi cu stafia lui. Iar ea îi înţelegea foarte bine acest

imbold. Căci, trimiţându-l pe Peter Billings acasă, cu o listă de apartamente şi de comercianţi pe la care trebuia să treacă a doua zi, avu în sfârşit timp să se aşeze la computerul ei şi să vadă rezultatele căutării din noaptea trecută.

Verificarea ortografiei îi oferi rezultate interesante. Nu atât numele pe care sperase să le descopere, ci mai degrabă fragmente din ceea ce părea un text codificat – un jargon păsăresc, cu punctuaţie şi indentare stranie, împănat cu cuvinte pe care le recunoştea, dar care nu păreau la locul lor. Paragrafele masive erau răspândite prin tot computerul lui Holston, apărând pentru prima oară cu trei ani în urmă. Asta corespundea cronologiei evenimentelor, dar ceea ce îi atrase în primul rând atenţia lui Juliette fuse frecvenţa cu care apărea informaţia aceea în directoare incluse în alte directoare, uneori ajungându-se la astfel de structuri cu o duzină de foldere sau chiar cu mai multe. Ca şi cum cineva s-ar fi străduit să o ascundă, dorindu-şi în acelaşi timp să păstreze cât mai multe copii, de teamă să n-o piardă.

Presupuse că, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, era codificat şi era important. Rupse bucăţele dintr-o franzelă mică şi le afundă în pastă de porumb în timp ce făcea o copie completă a acelui text păsăresc, ca s-o trimită la Mecanic. Acolo erau câţiva oameni, începând cu Walker, poate suficient de inteligenţi ca să dea un sens textului codificat. Îşi ciuguli mâncarea şi îşi petrecu următoarele câteva ore urmărind pista pe care reuşise s-o găsească în activitatea lui Holston în ultimii ani de serviciu. Era dificil să îngustezi grupul acţiunilor selectate, să-ţi dai seama ce era important şi ce era zgomot de fond, dar ea aborda totul la fel de logic ca pe orice altă stricăciune. Pentru că, decise ea, cu asta avea de-a face. Cu o defecţiune. Treptată şi fără limite. Aproape inevitabilă. Pierderea soţiei fusese similară cu fisurarea unei izolaţii sau a unei garnituri. Întorcându-te în trecut, tot ce-i scăpase lui Holston de sub control putea să fie urmărit, aproape în mod mecanic, până în acel moment.

Printre altele, înţelese în primul rând că, în ceea ce lucrase el pe computerul din birou, nu se ascundea niciun secret. Holston devenise evident o pasăre de noapte, exact ca ea, rămânând treaz ore de-a rândul în apartamentul lui. Era încă un lucru pe care-l aveau în comun şi pe care-l simţea ca pe o legătură între ei, amplificându-i obsesia în ceea ce-l privea. Urmărind doar computerul lui, putea să ignore cealaltă jumătate a informaţiilor.

De asemenea, era clar că îşi petrecuse timpul investigând activităţile soţiei sale, cu aceeaşi curiozitate cu care le studia ea pe ale *lui.* Asta era cea mai profundă legătură dintre ei doi, dintre Juliette şi Holston. Iat-o acolo, studiindu-l pe ultimul curăţitor voluntar exact aşa cum îşi studiase acesta soţia, sperând să descopere motivul chinuitor care putea îndemna pe cineva să prefere exteriorul interzis.

Şi în acest punct începu Juliette să descopere indicii înlănţuite într-un mod aproape ireal. Allison, soţia lui Holston, părea să fi fost cea care dezlegase misterele serverelor vechi. Aceeaşi metodă prin care deveniseră informaţiile fostului şerif disponibile pentru Juliette adusese la un moment dat un secret sub ochii lui Allison, apoi sub ai lui Holston. Concentrându-şi atenţia asupra e-mailurilor şterse schimbate între ei de cei doi soţi şi remarcând o explozie a respectivelor comunicări în perioada când publicase ea un document care explica în amănunt cum se puteau recupera fişierele şterse, Juliette dădu peste ceea ce i se păru o pistă validă. Deveni încă şi mai sigură că Allison descoperise ceva în servere. Problema era să afle ce şi să poată să recunoască secretul când avea să ajungă la el.

Se jucă pe rând cu mai multe idei, chiar şi cu posibilitatea ca Allison să fi fost furioasă din cauza infidelităţii, dar ajunsese să-l înţeleagă pe Holston destul de bine ca să ştie că nu era cazul. Şi apoi observă că urmărirea oricărei activităţi părea să conducă înapoi, la paragrafele cu limbaj păsăresc, şi continuă să caute o scuză pentru respingerea acelui răspuns pe care nu-l putea înţelege. De ce şi-ar fi petrecut Holston, şi mai ales Allison, atât de mult timp uitându-se la absurditatea aia? Jurnalul de activităţi arăta că o ţinuseră deschisă ore de-a rândul, ca şi cum literele amestecate şi simbolurile ar fi putut fi citite. Lui Juliette i se părea un limbaj cu desăvârşire nou.

Aşa că, de ce îi trimisese la curăţire pe Holston şi pe soţia lui? În siloz se presupunea că lui Allison i se tulburase mintea, ajungând să-şi dorească nebuneşte să ajungă în exterior, iar Holston fusese până la urmă înfrânt de propria amărăciune. Dar Juliette nu crezuse asta niciodată. Nu-i plăceau coincidenţele. Când demonta o maşină ca s-o repare şi, după câteva zile, se ivea o nouă problemă, se întorcea de obicei, repetând paşii primei reparaţii. Şi răspunsul se afla întotdeauna acolo. Privea enigma aceea într-un mod similar. Dacă pe amândoi îi înnebunise acelaşi *lucru,* diagnosticul era unul mult mai simplu.

Numai că nu reuşea să-şi dea seama despre ce lucru putea fi vorba. Şi o parte din ea se temea că, descoperindu-l, ar fi putut înnebuni la rândul ei.

Se frecă la ochi. Când îşi privi din nou biroul, îi atrase atenţia dosarul lui Jahns. În el, raportul întocmit de medic pentru Marnes se afla deasupra. Îl dădu deoparte şi întinse mâna către notiţa de sub el, scrisă de fostul ajutor de şerif şi lăsată pe mica lui noptieră.

Ar fi trebuit să fiu eu.

Atât de concis, se gândi Juliette. Pe de altă parte, câţi oameni cu care ar fi putut sta el de vorbă mai rămăseseră în siloz? Studie cele câteva cuvinte, dar nu putea stoarce mare lucru din ele. Otrava fusese pusă în bidonul *lui,* nu în cel al lui Jahns. Ceea ce făcea, de fapt, moartea ei un caz de omor fără premeditate, un termen nou pentru Juliette. Marnes îi mai explicase şi altceva în privinţa legii: cel mai grav delict de care puteau spera să învinovăţească pe cineva era *tentativa* de asasinat eşuată care-l viza pe *el,* nu accidentul care curmase viaţa primarului, ca urmare a unui lucru făcut de mântuială. Cu alte cuvinte, dacă izbuteau să pună fapta pe seama unui vinovat, persoana respectivă ar fi fost trimisă la curăţire pentru ceea ce *nu reuşise* să-i facă lui Marnes, în timp ce, pentru ceea ce i se întâmplase *accidental* lui Jahns, ar fi fost eliberată condiţionat, fiind obligată să muncească timp de cinci ani în folosul silozului. Juliette se gândi că pe sărmanul Marnes îl măcinase, mai mult decât orice altceva, acel simţ distorsionat al corectitudinii. Speranţa că s-ar fi putut face cu adevărat dreptate, plătindu-se cu o viaţă pentru o viaţă, nu existase niciodată. Legile stranii combinate cu agonizanta certitudine că el însuşi cărase otrava îi provocaseră o rană gravă. Ar fi trebuit să trăiască ştiind că fusese purtătorul otrăvii, având conştiinţa dureroasă a faptului că o faptă bună, o călătorie pe care-o făcuseră umăr la umăr, adusese moartea iubitei lui.

Juliette luă biletul de sinucigaş şi se blestemă, fiindcă nu-şi dăduse seama ce avea să se întâmple. Ar fi trebuit să fie o cădere previzibilă, o problemă rezolvabilă printr-o simplă acţiune preventivă. Ar fi trebuit să-i vorbească mai mult, să-i întindă cumva o mână. Dar, străduindu-se să se menţină pe linia de plutire în acele prime câteva zile, ea fusese prea ocupată ca să vadă că omul care o adusese în vârf se prăbuşea treptat, chiar în faţa ochilor ei.

Licărirea pictogramei inbox-ului îi întrerupse gândurile tulburătoare. Întinse mâna către mouse şi îşi adresă o înjurătură. Cantitatea imensă de informaţii pe care-o trimise la Mecanic cu câteva ore în urmă fusese probabil respinsă. Poate era prea mult pentru o singură dată. Apoi văzu că avea un mesaj de la Scottie, prietenul ei de la IT care-i făcuse rost de dispozitivul de memorie.

„Vino imediat”, citi.

Era o solicitare ciudată. Vagă şi totuşi înfricoşătoare, mai ales la ora aceea târzie. Juliette îşi închise monitorul, înşfăcă dispozitivul cu date din computer, temându-se de eventualii vizitatori, şi se întrebă, în grabă, dacă să-şi prindă sau nu în jurul mijlocului vechiul pistol al lui Marnes. Se ridică, se duse la dulap, îşi plimbă mâna pe centura moale, simţind adâncitura lăsată de catarama care uzase timp de zeci de ani acelaşi loc de pe pielea veche. Se gândi din nou la biletul lapidar lăsat de ajutorul de şerif şi se uită la scaunul lui gol. Se hotărî să lase arma agăţată acolo unde era. Dădu din cap către biroul lui, se asigură că-şi luase cheile şi se îndreptă grăbită spre uşă.

23

De IT o despărţeau treizeci şi patru de etaje. Juliette cobora în salturi atât de iuţi încât era nevoită să se ţină de bara interioară ca să nu zboare spre exterior, dând peste puţinele persoane care treceau pe lângă ea urcând. Pe la etajul şase depăşi un hamal, care tresări când se văzu lăsat în urmă. Pe la zece, începu să se simtă ameţită după atâtea şi atâtea învârtituri. Se întrebă cum făcuseră Holston şi Marnes faţă problemelor de o oarecare urgenţă. Posturile celorlalţi doi ajutori de şerif, unul situat în mijloc şi altul în adânc, erau plasate, cu precizie, la jumătatea celor patruzeci şi opt de etaje de care răspundeau, un aranjament net superior. Ajunse la etajele douăzeci gândindu-se la asta: biroul ei nu fusese poziţionat în mod ideal pentru a răspunde la solicitările din extremitatea incintei. Se afla, în schimb, lângă sas şi lângă celula de detenţie, aproape de cea mai cumplită formă de pedeapsă capitală din siloz. Picioarele ei blestemau această decizie în vreme ce se gândea la îndelungatul efort care avea să fie drumul de întoarcere.

În partea de sus a etajelor douăzeci, se izbi pur şi simplu de un bărbat care nu se uita pe unde merge. Îl înconjură cu un braţ şi se prinse zdravăn de balustradă, salvându-se şi salvându-l de o căzătură urâtă. El se scuză, în timp ce ea îşi înghiţea o înjurătură. Şi apoi văzu că era Lukas, cu planşeta agăţată de spate şi cu cioturi de cărbune de desen ieşindu-i din salopetă.

– Oh, spuse el. Salut!

Zâmbi la vederea ei, dar buzele i se uniră într-o încruntare când îşi dădu seama că se grăbea în direcţia opusă.

– Îmi pare rău, zise Juliette. A trebuit să plec.

– Fireşte.

Lukas se trase într-o parte, iar ea îşi luă în sfârşit mâna de pe coastele lui. Dădu din cap, nefiind sigură ce ar fi trebuit să spună, cu gândul numai la Scottie, apoi îşi continuă coborârea, alergând prea repede ca să se poată uita peste umăr.

Când ajunse la treizeci şi patru, se opri pe palier ca să-şi tragă răsuflarea şi ca să-i dispară ameţeala. Îşi verifică salopeta – steaua era la locul ei şi dispozitivul de memorie flash nu-i căzuse din buzunar –, împinse uşile principale ale departamentului IT şi intră străduindu-se să meargă cu nepăsare, ca şi cum ar fi fost de-a casei.

Studie în grabă holul de la intrare. În dreapta ei, o fereastră dădea într-o sală de şedinţe. Lumina era aprinsă, deşi între timp se făcuse miezul nopţii. Prin geam se vedeau câteva capete, se purta o discuţie. I se păru că auzea vocea lui Bernard, sonoră şi nazală, scurgându-se prin uşă.

În faţa ei se aflau porţile joase care dădeau în labirintul de apartamente, birouri şi ateliere al departamentului IT. Juliette putea să-şi imagineze planul acestuia: auzise că toate cele trei niveluri aveau multe în comun cu Mecanicul, numai că lipsea distracţia.

– Vă pot ajuta? întrebă, din spatele porţilor, un tânăr în salopetă argintie.

Ea se apropie.

– Şeriful Nichols, răspunse.

Îi arătă legitimaţia, apoi o trecu pe sub scanerul laser al porţii. Ledul deveni roşu, şi poarta emise un bâzâit furios. Juliette îşi repetă încercarea, cu acelaşi rezultat.

– Aveţi o programare? întrebă bărbatul.

Ea îl privi cu ochi mijiţi.

– Sunt şeriful. De când am nevoie de programări?

Încercă iarăşi să deschidă cu cardul, dar poarta îi răspunse cu acelaşi bâzâit. Tânărul nu se clinti s-o ajute.

– Vă rog să nu faceţi asta, spuse el.

– Ascultă, fiule, mă aflu în mijlocul unei anchete. Iar tu o împiedici.

El îi zâmbi.

– Sunt sigur că vă este cunoscută poziţia unică pe care ne-o menţinem, aşa cum ştiţi şi că împuternicirile dumneavoastră…

Juliette îşi puse legitimaţia deoparte, se întinse şi-l înşfăcă de bretelele salopetei cu amândouă mâinile. Îl trase peste poartă aproape fără să o atingă, cu braţele bombate de muşchi viguroşi, care desfăcuseră nenumărate bolţuri.

– Ascultă, pipernicitule, o să trec *prin* porţile astea sau peste ele, şi apoi prin tine. Trebuie să te anunţ că-i raportez direct lui Bernard Holland, primarul în exerciţiu şi afurisitul tău de şef. M-am făcut înţeleasă?

Ochii puştiului se făcuseră cât cepele. Zvâcni din bărbie, în sus şi-n jos.

– Atunci deschide, îi ceru ea, eliberându-i salopeta cu un zgâlţâit.

Băiatul îşi scoase legitimaţia pe bâjbâite şi o trecu prin scaner.

Juliette se împinse printre braţele barierei rotitoare şi pe lângă el. Pe urmă se opri.

– Ăă, pe unde-o iau, mai precis?

Cu mâna tremurându-i, tânărul încă se străduia să-şi pună legitimaţia la loc, în buzunarul de la piept.

– Pe-ac… acolo, doamnă. Arătă spre dreapta. Al doilea coridor, apoi la stânga. Ultimul birou.

– Bun băiat, zise ea.

Îi întoarse spatele şi-şi zâmbi. Se părea că acelaşi ton care, acasă, îi punea în mişcare rapid pe mecanicii arţăgoşi mersese la fel de bine şi aici. Şi râse în sinea ei, gândindu-se ce argument folosise: şeful tău e şi şeful meu, aşa că deschide. Pe de altă parte, cu ochi atât de mari şi cu atâta spaimă în măduva oaselor puştiului, ar fi putut să-i citească reţeta de pâine a Mamei Jean, şi tot i-ar fi deschis poarta. Era o abilitate pe care trebuia s-o ţină minte.

Intră pe al doilea coridor trecând pe lângă un bărbat şi o femeie în salopete argintii, care mergeau în sens opus. Cei doi se întoarseră s-o privească. La capătul culoarului, văzu câte un birou pe ambele laturi, dar nu ştia care era al lui Scottie. Se uită mai întâi în cel cu uşa deschisă, dar luminile erau stinse. Se întoarse către celălalt şi ciocăni.

La început nu răspunse nimeni, însă lumina strecurată pe sub uşă păli, ca şi cum ar fi trecut cineva de-a curmezişul ei.

– Cine e? şopti prin uşă o voce cunoscută.

– Deschide blestemăţia asta, spuse ea. Ştii cine e.

Clanţa se lăsă în jos, şi uşa se deschise cu un pocnet. Juliette se împinse înăuntru, şi Scottie trânti uşa şi cuplă zăvorul.

– Ai fost văzută? o întrebă.

Ea îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Dacă am fost văzută? *Bineînţeles* c-am fost! Cum crezi c-am intrat aici? Sunt oameni peste tot.

– Dar te-au văzut intrând *la mine?* şopti el.

– Scottie, ce naiba se petrece? Juliette începea să se teamă că făcuse atâta drum în grabă pentru nimic. Mi-ai trimis un mesaj, care părea destul de disperat, şi mi-ai spus să vin imediat. Aşa că uite-mă.

– De unde-ai luat chestia asta? întrebă Scottie.

Apoi înşfăcă un rulou de hârtie scoasă din imprimantă şi îl ridică cu mâini tremurătoare.

Juliette veni lângă el. Îi puse o mână pe braţ şi se uită pe

hârtie.

– Linişteşte-te, îi spuse cu voce scăzută. Încercă să citească primele rânduri şi recunoscu imediat păsăreasca pe care-o trimisese ceva mai devreme la Mecanic. Cum ai făcut rost de asta? îl întrebă. Eu abia i-am trimis-o lui Knox, acum câteva ore.

Scottie dădu din cap.

– Şi el mi-a trimis-o mie. Dar n-ar fi trebuit. Pot avea o grămadă de necazuri din cauza asta.

Juliette râse.

– Glumeşti, nu?

Dar văzu că nu glumea.

– Scottie, în primul rând, tu eşti cel care a extras toate astea pentru mine. Se retrase cu un pas şi îl privi cu asprime. Ia stai, tu ştii ce-nseamnă absurditatea asta, nu? Poţi s-o citeşti?

El dădu din cap cu o zvâcnire.

– Jules, în momentul respectiv n-am ştiut ce-am şterpelit pentru tine. Erau mai mulţi giga de rahat. Nu m-am uitat la el. L-am luat pur şi simplu şi l-am dat mai departe…

– De ce e atât de periculos? întrebă ea.

– Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta, răspunse Scottie. Eu nu sunt material pentru curăţire, Jules. Nu sunt. Îi întinse sulul. Poftim. N-ar fi trebuit să-l printez, dar am vrut să şterg mesajul. Trebuie să-l iei. Scoate-l de-aici. Nu trebuie să fiu prins cu el.

Juliette luă sulul, pur şi simplu ca să-l liniştească.

– Scottie, stai jos. Te rog. Uite, ştiu că eşti speriat, dar trebuie să te-aşezi şi să-mi vorbeşti despre asta. E foarte important.

El clătină din cap.

– Scottie, aşază-te dracului, imediat!

Îi arătă scaunul, şi el se supuse, amorţit. Ea se aşeză pe colţul biroului, observă că pe patul de campanie din spatele încăperii dormise cineva de curând şi îl compătimi pe tânăr.

– Indiferent ce-ar fi – Juliette agită sulul de hârtie –, reprezintă cauza ultimelor două curăţiri.

I-o spuse de parcă ar fi fost mai mult decât o teorie care se contura rapid, de parcă ar fi fost un lucru pe care-l ştia. Poate că ideea fusese întărită de spaima din ochii lui sau de nevoia de a acţiona cu vigoare şi siguranţă, ca să-l ajute să se liniştească.

– Scottie, trebuie să aflu ce e. Uită-te la mine.

El se conformă.

– Vezi steaua asta?

O lovi uşor cu degetul, scoţând un sunet surd.

Bărbatul dădu din cap.

– Nu mai sunt şeful tău de echipă, flăcăule. Sunt legea, şi aici e vorba despre ceva foarte important. Nu ştiu dacă eşti conştient de asta, dar nu dai de niciun necaz dacă răspunzi la întrebările mele. De fapt, eşti *obligat* s-o faci.

El o privi cu o tresărire de speranţă. Era evident că nu ştia că ea inventase totul. Nu-l minţise – nu l-ar fi trădat pentru nimic din întregul siloz dar era sigură că imunitatea nu exista, nu pentru oricine.

– Ce ţin în mână? îl întrebă, fluturând sulul de hârtie.

– E un program, şopti el.

– Adică aşa, ca un circuit de temporizare? Ca un…

– Nu, pentru un computer. Un limbaj de programare. E un… Îşi feri privirea. Nu vreau să rostesc aşa ceva. Oh, Jules, nu vreau decât să mă-ntorc la Mecanic! Vreau să nu se fi întâmplat nimic din toate astea.

Cuvintele lui avură efectul unui duş. Scottie era mai mult decât speriat – era îngrozit. Se temea pentru viaţa lui. Juliette se ridică de pe birou şi se ghemui lângă el, îşi puse palma pe dosul mâinii lui sprijinite pe un genunchi care tresălta, neliniştit.

– Ce face programul ăsta? îl întrebă.

El îşi muşcă limba şi clătină din cap.

– E OK. Aici suntem în siguranţă. Spune-mi ce face.

– E pentru un afişaj, răspunse el într-un târziu. Dar nu pentru un dispozitiv de citire, nici pentru un ecran cu leduri, nici pentru o matrice cu puncte. Aici sunt algoritmi pe care îi recunosc. Oricine i-ar recunoaşte… Şovăi. Şaizeci şi patru biţi per pixel pentru culoare, şopti el, fixând-o cu privirea. Şaizeci şi patru de biţi. De ce i-ar trebui cuiva atât de multă *culoare?*

– Explică pe înţelesul meu, zise Juliette.

Scottie părea în pragul nebuniei.

– Ai văzut-o, nu-i aşa? Imaginea din vârf?

Ea îşi lăsă capul în jos.

– Ştii unde lucrez.

– Ei bine, şi eu am văzut-o, înainte de a începe să mănânc întotdeauna aici, tocindu-mi degetele până la os. Îşi trecu mâinile prin părul ciufulit, de culoarea nisipului maroniu. Programul ăsta, Jules, ceea ce ai găsit tu, ar putea face ceva de genul acelui ecran de pe perete să pară *real.*

Ea îi rumegă spusele, apoi râse.

– Dar, stai puţin, nu chiar asta şi face? Scottie, acolo, afară, sunt senzori. Preiau imaginea pe care-o văd, şi pe urmă ecranul trebuie s-o afişeze, nu? Adică aici m-ai derutat. Scutură sulul de hârtie pe care se întipărise limbajul păsăresc. Ăsta nu face ceea ce cred eu? Nu pune imaginea pe ecran?

Scottie îşi frânse mâinile.

– Nu e nevoie de aşa ceva. Tu vorbeşti despre *transmiterea* unei imagini. Pentru asta aş putea să scriu douăzeci de linii de program. Nu, nu, programul ăsta fabrică imagini. E mai complex.

O prinse pe Juliette de braţ.

– Jules, programul ăsta poate să facă imagini noi-nouţe. Îţi poate arăta orice *vrei* tu.

Ea îşi trase răsuflarea înapoi, iar în aerul dintre ei rămase suspendată o felie de timp, o pauză în care inimile nu bătură şi ochii nu clipiră.

Juliette se sprijini pe pulpe, legănându-se pe vârfurile cizmelor ei vechi. În cele din urmă, îşi coborî fundul pe podea şi se lăsă pe spate, proptindu-se de lambriurile metalice de pe peretele biroului său.

– Aşa că acum înţelegi... începu Scottie, dar ea îşi ridică o mână, cerându-i să tacă.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că imaginea ar fi putut fi o născocire. Dar de ce nu? Şi care putea fi scopul?

Şi-o imagină pe soţia lui Holston descoperind asta. Probabil că era cel puţin la fel de inteligentă ca Scottie – în primul rând, ea crease tehnica pe care o folosise el ca să caute, nu? Ce-ar fi putut face ea cu descoperirea? S-o anunţe în gura mare şi să stârnească o revoltă? Să-i povestească soţului ei, şeriful? Ce?

Juliette nu putea şti decât ce ar fi făcut ea dacă s-ar fi aflat într-o asemenea poziţie, dacă ar fi fost aproape sigură. Era prea curioasă din fire ca să se îndoiască asupra deciziei pe care ar fi luat-o. Descoperirea ar fi chinuit-o, ca huruitul mecanismelor din interiorul unei maşini sigilate sau ca modul secret de funcţionare a unui aparat nedeschis. Ar fi înşfăcat o şurubelniţă şi o cheie şi ar fi aruncat o privire...

– Jules...

Ea îi făcu semn să tacă. Amănunte din dosarul lui Holston îi năvăliră în minte ca un potop. Însemnări despre Allison, cum înnebunise brusc, ca din senin. Curiozitatea o adusese, probabil, până în acel punct. Dacă nu cumva... dacă Holston nu ştiuse. Dacă Allison jucase teatru. Dacă îşi protejase bărbatul de vreo

oroare apelând la vălul măsluit al nebunei.

Dar de ce avusese Holston nevoie de *trei ani* ca să descopere ceea ce aflase Juliette într-o *săptămână?* Sau ştiuse deja şi îi trebuiseră trei ani ca să-şi adune curajul şi să-şi urmeze soţia? Sau poate că Juliette avea vreun avantaj faţă de el? Îl avea pe Scottie. Şi, la urma urmelor, urmărise firimiturile de pâine lăsate ca indiciu de altcineva, care urmărise alte firimituri, având de străbătut o cale mai uşoară şi mai evidentă.

Îşi ridică privirea către tânărul ei prieten, care se uita îngrijorat în jos, la ea.

– Trebuie să scoţi astea de aici, îi spuse, cu ochii la tot ce tipărise la imprimantă.

Ea dădu din cap. Se ridică de pe podea şi-şi îndesă sulul în sân, sub salopetă. Trebuia distrus, dar nu ştia sigur cum.

– Eu mi-am şters exemplarele din tot ce-am făcut pentru tine, continuă el. Nu mă mai uit la ele. Şi tu ar trebui să faci la fel.

Juliette se bătu peste buzunarul de la piept şi simţi umflătura care era dispozitivul de memorie.

– Şi, Jules, poţi să-mi faci o favoare?

– Orice.

– Vezi dacă există vreo cale prin care m-aş putea transfera înapoi, la Mecanic, da? Nu vreau să mai stau aici, sus.

Ea dădu din cap şi-l strânse de umăr.

– O să văd ce pot face, îi promise, simţind un nod în stomac fiindcă-l amestecase pe bietul puşti în toată povestea.

24

În dimineaţa următoare, istovită, Juliette sosi târziu la birou, cu spatele şi cu picioarele obosite după recenta ei coborâre până la IT şi fiindcă nu avusese parte de niciun dram de somn. Se zbuciumase şi se răsucise, întrebându-se dacă nu cumva descoperise o cutie care ar fi fost mai bine să rămână închisă şi temându-se că ridicase întrebări care nu promiteau nimic altceva decât răspunsuri urâte. Dacă ieşea în cantină şi se uita într-o direcţie pe care o evita de obicei, putea să-i vadă pe ultimii doi curăţitori zăcând pe cocoaşa dealului, aproape unul în braţele celuilalt. Oare cei doi îndrăgostiţi se aruncaseră să putrezească în vânt umblând după acelaşi lucru pe care-l vâna ea acum? Spaima pe care-o văzuse în ochii lui Scottie o făcea să se-ntrebe dacă nu cumva nu fusese destul de prudentă. Se uită peste birou, la noul ei ajutor, încă şi mai novice decât ea în meseria lor, care tocmai transcria informaţiile dintr-un dosar.

– Ei, Peter?

El îşi luă ochii de la tastatură.

– Da?

– Înainte de a veni aici ai lucrat în Justiţie, nu? Ai fost umbra unui judecător?

El îşi lăsă capul pe-o parte.

– Nu, am fost asistent judiciar. De fapt, până acum câţiva ani, am fost umbră în biroul ajutorului de şerif din mijloc. Mi-am dorit postul ăla, dar nu s-a ivit nicio ocazie.

– Ai crescut acolo? Sau în vârf?

– La mijloc. Îşi lăsă mâinile să cadă de pe tastatură, oprindu-i-se în poală. Zâmbi. Tata era instalator la hidroponice. A murit acum câţiva ani. Mama lucrează la maternitate.

– Serios? Cum se numeşte?

– Rebecca. E una dintre...

– O cunosc. Era umbră în copilăria mea. Tata...

– Lucrează la maternitatea din vârf, ştiu. N-am vrut să spun nimic...

– De ce nu? Ei, dacă te temi că fac favoritisme, mă recunosc vinovată. Acum eşti ajutorul meu şi-o să te susţin.

– Nu, nu e asta. Pur şi simplu nu voiam să ai nimic împotriva mea. Ştiu că tu şi tatăl tău nu...

Juliette îl întrerupse cu o fluturare de mână.

– E totuşi tatăl meu. Ne-am despărţit, şi-atât. Transmite-i salutări mamei tale.

– Îi voi transmite.

Peter zâmbi şi se aplecă deasupra propriei tastaturi.

– Hei. Am o întrebare pentru tine. Ceva pe care nu reuşesc să-l înţeleg.

– Sigur, zise el, ridicându-şi privirea. Spune.

– Poţi să-ţi dai seama de ce e mai ieftin să trimiţi cuiva un bilet pe hârtie, printr-un hamal, decât să i-l transmiţi pur şi simplu de la un computer?

– Oh, sigur. El dădu din cap. Transmiterea electronică e un sfert de bon pe caracter. Asta se adună!

Juliette râse.

– Nu, cât costă ştiu. Dar nici hârtia nu e ieftină. Şi nici transportul prin hamali. Însă s-ar părea că trimiterea mesajului electronic ar trebui să fie practic gratuită, ştii? Nu e decât informaţie. Nu cântăreşte nimic.

El ridică din umeri.

– Costă un sfert de bon pe caracter de când ţin minte. Nu ştiu. În plus, aici primim un salariu de cincizeci de bonuri pe zi şi un număr nelimitat pentru urgenţe. Eu nu m-aş stresa.

– Nu sunt stresată, doar derutată. Adică, înţeleg că nu poate avea toată lumea staţii radio, ca ale noastre, fiindcă într-un anumit moment nu poate transmite decât o persoană şi avem nevoie să fie eterul liber pentru urgenţe, dar cred că am putea cu toţii să trimitem şi să primim oricât de multe mesaje electronice vrem.

Peter îşi propti coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în pumni.

– Păi, gândeşte-te la costul serverelor, la cel al electricităţii. Înseamnă petrol ars şi întreţinerea cablurilor şi a sistemelor de răcire şi câte şi mai câte. Mai ales când ai o groază de trafic. Pune asta în balanţă cu presarea pastei de lemn pe un suport, cu lăsarea la uscat, cu folosirea unei mici cantităţi de cerneală ca să scrii şi cu încredinţarea mesajului unei persoane care oricum se îndrepta în sus sau în jos. Nu-i de mirare că e mai ieftin!

Juliette dădu din cap, dar mai ales pentru mulţumirea lui. Ea nu era chiar atât de sigură. Nu-i plăcea să spună de ce, dar nu reuşi să se abţină.

– Şi dacă e dintr-un *alt* motiv? Dacă vrea cineva *dinadins* să fie scump?

– De ce? Ca să facă bani? Peter pocni din degete. Ca să-i ţină

pe hamali ocupaţi cu transportul mesajelor?
Juliette clătină din cap.
– Nu, dacă e ca să ne fie mai greu să comunicăm unii cu alţii? Sau cel puţin mai scump. Ştii, ca să ne separe, să ne oblige să ne ţinem gândurile pentru noi?
Peter se încruntă.
– De ce ar dori cineva aşa ceva?
Juliette ridică din umeri şi-şi îndreptă privirea către ecranul computerului ei, cu mâna furişându-i-se către sulul de hârtie ascuns în poală. Îşi reaminti că nu mai trăia printre oameni în care putea avea totală încredere.
– Nu ştiu, răspunse. Las-o baltă. Nu e decât o idee prostească.
Trase tastatura spre ea şi tocmai îşi ridica ochii spre ecran când Peter văzu primul pictograma urgenţelor.
– Hopa. Altă alertă, spuse.
Ea se pregătea să dea un clic pe pictograma pâlpâitoare când îl auzi pe Peter respirând precipitat.
– Ce naiba se petrece aici? întrebă el.
Juliette deschise mesajul pe ecran şi citi grăbită, nevenindu-i să creadă. Fără îndoială, ăsta nu era specificul slujbei ei. Fără-ndoială, oamenii nu mureau atât de des, vestea despre asemenea decese nu ajungea până la ea fiindcă nu se petreceau, nu pur şi simplu fiindcă era întotdeauna cu nasul în vreo carcasă de motor sau sub o cuvă cu ulei.
Recunoştea codul numeric de deasupra mesajului chiar şi fără fiţuica pe care şi-o făcuse. Îi devenise întristător de familiar. Altă sinucidere. Nu dădeau numele victimei, dar apărea numărul biroului. Şi ea cunoştea etajul şi adresa. Încă o mai dureau picioarele după drumul până acolo.
– Nu… spuse, încleştându-şi mâinile de marginea biroului.
– Vrei să…?
Peter întinse mâna către staţia lui radio.
– Nu, fir-ar să fie, nu!
Juliette clătină din cap. Se împinse, îndepărtându-se de birou şi lovind cu piciorul coşul de hârtii, din care se revărsară pe podea toate dosarele acuzaţilor iertaţi. Sulul din poala ei se rostogoli printre ele.
– Pot să… începu Peter.
– Am înţeles, zise ea, făcându-i semn s-o lase în pace. Fir-ar să fie!
Scutură din cap. Biroul se învârtea în jurul ei, lumea se

înceţoşa. Se îndreptă spre uşă clătinându-se, cu braţele larg depărtate ca să-şi păstreze echilibrul, în timp ce Peter se întoarse cu zgomot către ecranul computerului său, trăgând după el mouse-ul cu firul lui scurt, şi dădu un clic pe ceva.

– Ăă, Juliette…?

Dar ea se împleticea deja către uşă, adunându-şi puterile pentru lunga şi dureroasa coborâre.

– Juliette!

Se întoarse şi dădu cu ochii de Peter, alergând în urma ei, oprindu-şi cu o mână legănarea staţiei radio agăţate de şold.

– Ce e? întrebă ea.

– Îmi pare rău… Este… Nu ştiu cum să fac asta…

– Vorbeşte odată, spuse ea, pierzându-şi răbdarea.

Nu se putea gândi decât la micul Scottie, atârnat de gât. În imaginaţia ei, erau coliere pentru cabluri electrice. Aşa apărea în scena morţii, meşterită în capul ei de un coşmar umblător şi de gânduri morbide.

– E doar atât, am primit un mesaj electronic privat şi…

– Rămâi sus dacă vrei, dar eu trebuie să cobor acolo.

Se întoarse către casa scării.

Peter o înşfăcă de braţ. Brutal. Strângând-o cu putere.

– Îmi pare rău, dar trebuie să te arestez…

Juliette se răsuci către el şi văzu cât de nesigur pe sine părea.

– Ce-ai spus?

– Nu-mi fac decât datoria, şerifule, jur!

Peter întinse mâna către cătuşele lui metalice. Juliette se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor când îi închise o verigă în jurul încheieturii mâinii şi începu să bâjbâie după cealaltă.

– Peter, ce se petrece? Am un prieten pe care trebuie să-l văd la…

El clătină din cap.

– Computerul spune că eşti suspectă. Eu nu fac decât ce-mi spune el să fac…

Şi, cu asta, a doua verigă i se închise cu un pocnet în jurul celeilalte încheieturi, şi ea se uită uluită în jos, la starea penibilă în care se afla, neputând să-şi scoată din minte imaginea tânărului ei prieten, legănându-se agăţat de gât.

25

I se permitea să aibă un vizitator, dar de cine şi-ar fi dorit Juliette să fie văzută astfel? De nimeni. Aşa că stătea cu spatele sprijinit de gratii, cu imaginea mohorâtă a exteriorului căpătând strălucire odată cu răsăritul unui soare nevăzut, cu podeaua din jur golită de dosare şi de stafii. Era singură, văduvită de o slujbă pe care nu era sigură că şi-o dorise vreodată, cu un morman de cadavre în urmă, cu viaţa ei simplă şi uşor de înţeles destrămându-se.

– Nu mă-ndoiesc c-o să treacă, zise o voce din spatele ei.

Juliette se aplecă, îndepărtându-se de barele de oţel şi, când se uită în jur, îl zări pe Bernard în spatele ei, cu mâinile în jurul gratiilor.

Plecă de lângă el şi se aşeză pe pat, întorcându-se astfel încât să nu mai vadă imaginea cenuşie.

– Ştii că n-am făcut-o eu, spuse. Eram prieteni.

Bernard se încruntă.

– De ce crezi că eşti arestată? Băiatul s-a sinucis. Se pare c-a fost înnebunit de tragediile din ultima vreme. Nu e ceva ieşit din comun când oamenii se mută într-un alt sector al silozului, departe de prieteni şi de familie, ca să primească un post pentru care nu sunt întru totul potriviţi…

– Atunci de ce sunt reţinută aici? întrebă Juliette.

Înţelese brusc că era posibil să nu fie vorba despre o curăţire dublă. Îl vedea pe Peter în lateral, pe coridor, târşâindu-şi picioarele înainte şi înapoi, ca şi cum un soi de barieră materială l-ar fi împiedicat să vină mai aproape.

– Intrare neautorizată la etajul treizeci şi patru, spuse Bernard. Ameninţarea unui locuitor al silozului, amestec în treburile departamentului IT, scoaterea obiectelor din proprietatea acestuia din locuri de depozitare închise…

– Astea-s minciuni, zise Juliette. Am fost chemată de unul dintre lucrătorii voştri. Aveam tot dreptul să mă aflu acolo!

– O să cercetăm asta, zise Bernard. Adică Peter, aici de faţă, o s-o facă. Mă tem va trebui să-ţi ia computerul, pentru probe… Oamenii mei de jos sunt cei mai calificaţi să verifice dacă…

– Oamenii tăi? Te străduieşti să fii primar sau şeful IT-ului? Fiindcă m-am uitat în Pact, şi stipulează foarte clar că nu poţi fi şi una, şi alta…

– Asta se va supune votului, cât de curând. Pactul a mai fost modificat până acum. E conceput în ideea schimbării, atunci când o impun evenimentele.

– Aşa că mă vrei dată la o parte din drum. Juliette se apropie de gratii, astfel încât să-l vadă pe Peter şi să fie văzută de el. Presupun c-ai umblat după funcţia asta tot timpul. Nu e aşa?

Peter se îndepărtă tiptil, dispărând din vedere.

– Juliette. Jules. Bernard clătină din cap şi pocni din limbă. Nu vreau să te dau la o parte din drum. Nu doresc asta pentru nimeni din siloz. Vreau ca oamenii să se afle acolo unde le e *locul.* Acolo unde se încadrează. Scottie nu era făcut pentru IT. Acum înţeleg asta. Şi cred că nici tu n-ai fost făcută pentru vârf.

– Aşa că, ce, sunt expulzată înapoi, la Mecanic? Sub nişte acuzaţii de rahat?

– Expulzată e un cuvânt atât de urât. Sunt sigur că nu asta ai vrut să spui. Şi nu-ţi vrei înapoi vechiul post? N-ai fost mai fericită când îl ocupai? Aici, sus, sunt de învăţat atât de multe lucruri pentru care n-ai fost niciodată umbră. Iar oamenii care te-au crezut cea mai potrivită pentru postul ăsta, care, sunt sigur, au sperat că te puteau ajuta să-i faci faţă…

Se opri, şi efectul frazei lăsate astfel în suspensie păru, cumva, mai cumplit, silind-o pe Juliette să completeze imaginea în loc s-o asculte pusă în cuvinte. Îşi imagină două movile de pământ proaspăt răscolit din grădini, cu câteva coji de fructe aruncate, în semn de doliu, peste ele.

– O să te las să-ţi aduni lucrurile, pe toate cele care nu sunt necesare pentru probe, şi-o să-ţi permit apoi să te-ntorci jos. Atât timp cât, pe drum, treci pe la ajutorii mei de şerif ca s-anunţi unde-ai ajuns, o să renunţăm la acuzaţii. Consideră că e o extindere a micii mele… sărbători a *iertării.*

Bernard zâmbi şi-şi îndreptă ochelarii.

Juliette scrâşni din dinţi. Îi trecu prin cap că, în toată viaţa ei, nu-i trăsese nimănui un pumn în faţă.

Şi numai teama că ar fi putut rata, că şi-ar fi putut strivi încheieturile degetelor de nişte gratii de oţel, o împiedică să pună capăt acelei stări de lucruri.

Abia dacă se scursese o săptămână de când sosise în vârf, şi Juliette pleca deja, cu mai puţine lucruri decât adusese la venire. I se făcuse rost de o salopetă albastră, de la Mecanic, una mult prea mare pentru ea. Peter nici măcar nu-i spusese „la

revedere”. Juliette bănuia că mai degrabă de ruşine decât de furie sau fiindcă s-ar fi simţit vinovat. O condusese prin cantină, către scară, şi, când se întorsese ea să-i strângă mâna, îl găsise holbându-se la vârfurile propriilor picioare, cu degetele mari ale mâinilor îndesate în salopetă şi cu steaua ei de şerif prinsă strâmb în partea stângă a pieptului.

Juliette îşi începu lunga coborâre, pe toată înălţimea silozului. Fizic, avea s-o solicite mai puţin decât urcuşul, dar, în alte privinţe, era mult mai secătuitoare. Ce se petrecuse, de fapt, în siloz, şi de ce? Nu putea să nu se simtă în mijlocul tuturor evenimentelor, să nu simtă pe umeri o parte din vină. Nu s-ar mai fi întâmplat nimic dacă n-ar fi luat-o de la Mecanic, dacă, în primul rând, n-ar fi venit s-o vadă. Ar fi continuat să se plângă de descentrarea generatorului, să nu doarmă noaptea aşteptând inevitabila cădere a acestuia, urmată de o instalare a haosului în vreme ce ar fi învăţat să supravieţuiască bazându-se pe generatorul de rezervă în deceniile necesare pentru reconstruirea instalaţiei. În schimb, fusese martoră la un alt tip de cădere: nu o azvârlire a axurilor maşinilor, ci una a trupurilor. Cea mai oribilă pierdere i se părea a lui Scottie, un băiat care promitea atât de mult, cu atât de multe talente, mort înainte de a ajunge în floarea vârstei.

Fusese şerif pentru foarte puţin timp, pe piept îi apăruse o stea doar pentru o singură licărire, şi cu toate astea se simţea incredibil de îmboldită să facă o anchetă. Sinuciderea lui Scottie avea ceva care nu se potrivea. Şi dovezile erau, cu siguranţă, acolo. Băiatul se temuse să-şi părăsească biroul, dar, pe de altă parte, fusese umbra lui Walker şi ar fi putut prelua de la bătrân obişnuinţa traiului în izolare. Scottie păstrase şi secrete prea mari pentru mintea lui tânără, fusese destul de speriat ca să-i ceară ei să vină în grabă, dar îl cunoştea ca pe propria umbră, ştia că n-avea nicio înclinaţie spre sinucidere. Se întrebă, brusc, dacă Marnes o avusese vreodată. Dacă ar fi fost acolo, lângă ea, oare Jahns ar fi ţipat la Juliette, cerându-i să ancheteze ambele morţi? Spunându-i că nici una dintre ele nu era în firea lucrurilor?

– Nu pot, îi şopti stafiei, şi un hamal care urca întoarse capul în trecere.

Juliette îşi ţinu următoarele gânduri pentru sine. Când ajunse în dreptul maternităţii tatălui ei, se opri pe palier, întrebându-se o vreme mai îndelungată şi cu mai multă intensitate decât la urcare dacă să intre să-l vadă. Prima dată o împiedicase

mândria. Iar acum ruşinea fu aceea care îi repuse picioarele în mişcare, conducând-o în josul spiralei, tot mai departe de el, în timp ce se mustra cu asprime fiindcă se gândea la acele fantome ale propriului trecut pe care şi le izgonise de mult din memorie.

Odată ajunsă la treizeci şi patru, la intrarea în IT, se întrebă din nou dacă să se oprească. În biroul lui Scottie erau fără îndoială indicii, poate încă nu reuşiseră să scape de toate. Clătină din cap. În mintea ei, conspiraţiile prindeau deja formă. Şi, oricât de greu i-ar fi fost să lase în urmă locul faptei, ştia că n-avea să i se îngăduie să se apropie de biroul lui.

Îşi continuă coborârea şi gândurile, luând în considerare poziţia ocupată de IT în siloz, care nu putea fi, nici ea, întâmplătoare. Avea de coborât încă treizeci şi două de etaje până să se prezinte la primul ajutor de şerif, care se găsea în centrul sectorului din mijloc. Biroul şerifului se afla deasupra ei, cu treizeci şi trei de etaje mai sus, ceea ce plasa IT-ul la cea mai mare distanţă posibilă de orice post al unui ajutor de şerif din siloz.

Îşi trată gândurile paranoice cu o clătinare a capului. Nu aşa se puneau diagnosticele. Tatăl ei ar fi putut să i-o spună. După ce se întâlni cu primul ajutor de şerif la amiază şi după ce acceptă o bucată de pâine şi un fruct, alături de cuvinte care-i reaminteau să mănânce, străbătu mijlocul scoţând un timp bun şi întrebându-se, când trecea prin dreptul apartamentelor din partea de sus a sectorului, la ce nivel locuia Lukas şi dacă aflase de arestarea ei.

Greutatea ultimei săptămâni păruse s-o tragă în josul scării, cu gravitaţia aspirându-i cizmele, cu apăsarea funcţiei de şerif disipându-se pe măsură ce lăsa biroul acestuia tot mai mult în urmă. Toate acele presiuni erau înlocuite, treptat, pe măsură ce se apropia tot mai mult de Mecanic, de nerăbdarea cu care aştepta reîntâlnirea cu prietenii, chiar şi acoperită de ruşine.

Se opri să-l vadă pe Hank, ajutorul de şerif din adânc, la etajul o sută douăzeci. Îl cunoştea de foarte mult timp şi era înconjurată de tot mai multe feţe familiare, de oameni care-o salutau cu fluturări de mână, într-o dispoziţie sobră, ca şi cum ar ştiut toate amănuntele despre timpul petrecut de ea în altă parte. Hank încercă s-o convingă să rămână şi să se odihnească o vreme, dar ea nu se opri decât atât cât i-o cereau politeţea şi reumplerea bidonului, apoi îşi târşâi tălpile, parcurgând ultimele douăzeci de etaje rămase între ea şi locul căruia îi aparţinea cu

adevărat.

Knox păru încântat s-o primească înapoi. O cuprinse într-o îmbrăţişare zdrobitoare, săltându-i picioarele de la pământ şi frecându-i faţa de barba lui. Mirosea a unsoare şi a transpiraţie, un amestec pe care Juliette nu-l mai simţise niciodată în totalitate în adânc, fiindcă niciodată nu se mai eliberase de el.

Pe drumul către fosta ei cameră avu parte de bătăi pe spate, de urări de bine, de întrebări despre vârf, de oameni care-i spuneau „şerifule” în glumă, de tot soiul de frivolităţi grosolane în mijlocul cărora crescuse şi cu care se obişnuise. Asta o întristă mai mult decât orice altceva. Plecase să înfăptuiască un anumit lucru şi eşuase. Şi totuşi, prietenii erau pur şi simplu fericiţi s-o primească înapoi.

Shirly din schimbul doi o văzu venind pe coridor şi o însoţi până în camera ei. O puse la curent cu starea generatorului şi cu randamentul noii sonde de petrol, ca şi cum s-ar fi întors pur şi simplu dintr-o scurtă vacanţă. Juliette îi mulţumi în faţa uşii, intră şi îşi făcu loc împingând cu piciorul toate bileţelele care-i fuseseră strecurate pe sub uşă. Îşi trecu peste cap cureaua rucsacului şi îl lăsă să cadă, apoi se prăbuşi pe pat, atât de istovită şi de supărată pe sine însăşi încât nu putu nici măcar să plângă.

Se trezi în toiul nopţii. Cifrele şi literele de tipar verzi de pe micul afişaj al terminalului din camera ei îi arătau cât era ceasul: 2:14 AM.

Purtând o salopetă care nu era cu adevărat a ei, Juliette se aşeză pe marginea vechiului său pat şi analiză situaţia. Decise că viaţa ei încă nu se încheiase. Părea doar să se fi încheiat. Chiar dacă nimeni nu se aştepta la aşa ceva din partea ei, a doua zi avea să-şi reia munca din adânc, menţinând în funcţiune silozul, făcând ceea ce ştia cel mai bine să facă. Avea nevoie să se trezească la acea realitate, să abandoneze alte idei şi alte responsabilităţi. Le simţea deja foarte departe. Se îndoia chiar şi că avea să ajungă la înmormântarea lui Scottie, dacă nu-i trimiteau cumva trupul jos, să fie îngropat în locul căruia îi aparţinea.

Întinse mâna către tastatura plasată într-un locaş al raftului din perete. Văzu că totul era acoperit cu un strat de murdărie. Până atunci nu-l mai remarcase. Tastele erau soioase din cauza mizeriei pe care-o aducea din fiecare schimb. Sticla monitorului era mânjită de unsoare. Rezistă imboldului care-i cerea să

şteargă ecranul, să întindă pelicula lucioasă de ulei în jurul lui, dar decise că avea să-şi cureţe camera ceva mai bine. Acum vedea lucrurile cu ochi limpezi şi mai critici.

Mai degrabă decât să-ncerce să cadă într-un somn lipsit de sens, deschise monitorul, vrând să studieze jurnalele de lucru pentru a doua zi, să facă orice îi putea îndepărta gândurile de la ultima săptămână. Dar, înainte de a apuca să-şi deschidă programul de vizualizare a sarcinilor, observă că în căsuţa ei de corespondenţă erau peste o duzină de mesaje. Nu mai văzuse niciodată atât de multe. De obicei, oamenii îşi strecurau pe sub uşi bileţelele scrise pe hârtie reciclată, dar, pe de altă parte, ea se aflase la foarte mare distanţă când sosise vestea arestării şi de atunci nu mai ajunsese la niciun computer.

Se logă în contul ei de e-mail şi deschise cel mai nou mesaj. Era de la Knox. Nimic altceva decât un punct şi virgulă urmat de o paranteză – un zâmbet de o jumătate de bon.

Juliette nu se putu abţine şi zâmbi la rândul ei. Încă mai putea să simtă mirosul lui pe piele şi înţelese că, din punctul de vedere al brutei uriaşe, toate necazurile şi toate problemele legate de ea şi purtate de şoapte în josul scării păleau în comparaţie cu întoarcerea ei. Pentru el, cel mai rău lucru care se întâmplase în ultima săptămână fusese probabil provocarea reprezentată de găsirea unui înlocuitor pentru ea în primul schimb.

Jules trecu la mesajul următor, de la şeful schimbului trei, care-i ura bun venit acasă. Probabil datorită timpului suplimentar cu care contribuia echipa lui la acoperirea fostului ei schimb.

Mai erau şi altele. Un bilet care-o costase pe Shirly salariul pe o zi şi în care-i făcea urări de bine pentru drumul de întoarcere. Erau, toate, mesaje pe care ceilalţi speraseră că avea să le primească înainte de a pleca din vârf, ca să nu se deteste pe sine însăşi, să ştie că nu trebuia să se simtă umilită şi nici măcar să nu considere că totul fusese un eşec. Gândindu-se câtă delicateţe şi cât tact erau în toate, îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Şi văzu o imagine a biroului ei, a biroului lui Holston, fără computerul ei, cu tăblia golită de orice altceva în afara cablurilor deconectate, şerpuitoare. N-avusese cum să le citească mesajele atunci când ar fi trebuit să fie citite. Îşi şterse ochii şi încercă să nu se mai gândească la e-mailurile lor ca la nişte bani irosiţi, considerându-le mai degrabă dovezi extravagante ale prieteniilor pe care le legase în adânc.

După ce le citi rând pe rând, încercând să-şi ţină emoţiile sub

control, ultimul i se păru de două ori mai discordant decât era. Avea mai multe paragrafe. Presupuse că era un document oficial, poate o listă a delictelor ei, o demitere oficială. Nu mai văzuse astfel de mesaje decât în biroul primarului, de obicei în zilele de sărbătoare, când le erau trimise tuturor locuitorilor silozului. Însă văzu că era de la Scottie.

Îşi îndreptă spatele şi încercă să-şi limpezească mintea. Îl citi de la început, înjurându-şi vederea înceţoşată.

J…

Am minţit. N-am putut şterge chestia asta. Găsit mai multe. Banda pe care ţi-am trimis-o? Gluma ta e adevărul. Iar programul – NU pt ecran mare. Densitate pxl nepotrivită. 32 768 x 8 192!

Nu sigur că dimens e asta: 20 cm x 5 cm? Prea mulţi pxl, dacă-i aşa.

Pun mai multe cap la cap. N-am încredere în hamali, trimit mesaj aşa. La naiba cu preţul, răspunde la fel. Trebuie transf la mec. Aici nu în siguranţă.

S

Juliette îl citi încă o dată, plângând acum. O adevărată voce de stafie îi trimitea un avertisment, totul prea târziu. Şi nu era vocea unui om care-şi pune la cale propria moarte – nu se îndoia de asta. Se uită la ora trimiterii mesajului; fusese expediat înainte de a se întoarce ea în birou, cu o zi înainte, înainte de moartea lui Scottie.

Înainte de *uciderea* lui, se corectă. Probabil că-l surprinseseră căutând sau poate că vizita ei îi alertase. Se întrebă ce putea să vadă IT-ul, dacă puteau chiar şi să intre în contul ei de corespondenţă. Probabil că n-o făcuseră, altminteri mesajul n-ar mai fi fost acolo, aşteptând-o.

Sări brusc din pat şi înşfăcă unul dintre bileţelele împăturite de lângă uşă. Îşi afundă mâna în rucsac, scoase o bucată de cărbune pentru desen şi se aşeză la loc. Copie întregul mesaj, păstrând ortografierea ciudată şi verificând de două ori fiecare cifră, apoi şterse e-mailul. Când termină, simţea fiori reci în susul şi în josul braţelor, ca şi cum un individ nevăzut ar fi alergat către ea, încercând să-i pătrundă în computer înainte de a avea timp să scape de dovezi. Se întrebă dacă Scottie fusese destul de prudent ca să şteargă mesajul din lista celor expediate de el şi presupuse că, dacă gândea limpede, o făcuse.

Rămase neclintită în pat, cu biletul copiat strâns în pumn, cu toate gândurile la jurnalul de lucru pentru a doua zi dispărute. În schimb, studie reţeaua sinistră care i se rotea în jur, ca o spirală ce trecea prin inima silozului. Lucrurile mergeau rău de sus până jos. Un set imens de angrenaje se descentrase. Le auzea zgomotul din săptămâna trecută, bufniturile şi zăngănelile, auzea întreaga maşinărie hodorogind în suportul său, o vedea lăsând în urmă cadavre.

Şi ea era singura care putea s-o audă. Era singura care ştia. Şi n-avea idee în cine s-ar fi putut încrede ca s-o ajute să facă reglajele corecte. Dar era sigură de un singur lucru: pentru a recentra totul, avea să fie nevoie de o diminuare a puterii. Iar ceea ce urma să se-ntâmple nu putea fi numit sub nicio formă „sărbătoare”.

26

Juliette îşi făcu apariţia în atelierul de electronică al lui Walker, temându-se că l-ar fi putut găsi dormind în patul lui, fiind, în schimb, întâmpinată de mirosul de aliaj de lipit volatilizat, care plutea de-a lungul culoarului. Intră bătând în uşa deschisă, şi Walker îşi ridică privirea de pe una dintre plăcile lui electronice verzi, cu tirbuşoane de fum înălţându-se din vârful ciocanului de lipit.

– Jules! strigă.

Îşi săltă lupa peste creştetul cărunt şi, împreună cu ciocanul de lipit, o puse deoparte, pe bancul de lucru din oţel.

– Am auzit că te-ai întors. Am vrut să-ţi trimit un bilet, dar… Arătă cu un gest mormanele de componente, cu notele de comandă atârnând agăţate de şnururi. Extrem de ocupat, îi explică.

– Lasă asta, spuse ea.

Îl îmbrăţişă, simţindu-i mirosul de foc electric al pielii, acel miros care-i amintea întotdeauna de el, într-o atât de mare măsură. De el şi de Scottie.

– O să mă simt destul de vinovată fiindcă-ţi răpesc o parte din timp cu asta, continuă ea.

– Oh? El se retrase cu un pas şi o studie, cu sprâncenele albe, stufoase şi cu pielea ridată brăzdate de îngrijorare. Ai adus ceva pentru mine?

O studie din creştet până-n tălpi în căutarea unui obiect stricat, un obicei format de-a lungul unei întregi vieţi în care-i fuseseră aduse la reparat tot felul de aparate mărunte.

– De fapt, vreau doar să-ţi folosesc creierul.

Juliette se aşeză pe unul dintre taburetele de lângă bancul lui de lucru, iar el îi urmă exemplul.

– Dă-i drumul, spuse.

Îşi şterse fruntea cu dosul mânecii şi Juliette văzu cât de mult îmbătrânise. Şi-l aducea aminte cu mai puţin păr alb, fără piele ridată şi plină de pete. Şi-l amintea alături de umbra lui.

– Are legătură cu Scottie, îl avertiză.

Walker îşi întoarse privirea în altă parte şi dădu din cap. Încercă să spună ceva, se lovi de câteva ori cu pumnul în piept şi îşi drese glasul.

– Mare păcat.

Doar atât reuşi să zică. Se uită o clipă în jos, la podea.

– Poate aştepta, zise Juliette. Dacă ai nevoie de timp…

– Eu l-am convins să accepte postul ăla, spuse Walker, clătinând din cap. Îmi aduc aminte că, în momentul când a sosit oferta, m-am temut c-o să refuze. Din cauza mea, ştii? M-am temut c-o să-i fie frică să nu mă supăr pe el dacă pleacă şi c-o să rămână aici pentru totdeauna, aşa că l-am îndemnat să accepte. Se uită în sus, la ea, cu ochii lucind. N-am vrut decât să ştie că era liber s-aleagă. N-am vrut să-l *gonesc.*

– Nici n-ai făcut-o, îl linişti Juliette. Nimeni nu crede aşa ceva şi n-ar trebui s-o crezi nici tu.

– Cred, pur şi simplu, că n-a fost fericit acolo, sus. Aia nu era casa lui.

– Ei, era prea inteligent pentru noi. Nu uita asta. Am spus-o cu toţii, întotdeauna.

– Te iubea, zise Walker şi îşi şterse ochii. La naiba, cum se uita băiatul ăsta în sus, la tine.

Juliette îşi simţi propriile lacrimi izvorând încă o dată. Îşi duse mâna la buzunar şi scoase mesajul pe care-l copiase pe spatele biletului. Trebuia să-şi reamintească de ce se afla acolo, să se controleze.

– Numai că s-aleagă calea uşoară nu pare în stilul lui… murmură bătrânul.

– Nu, nu pare, zise ea. Walker, e necesar să vorbesc cu tine despre nişte lucruri care nu trebuie să iasă din încăperea asta.

El râse. Şi asta, după cum se părea, mai ales ca să nu plângă.

– De parcă eu aş ieşi vreodată de-aici, spuse.

– Ei, nu pot fi discutate cu nimeni altcineva. Cu nimeni. OK?

El dădu din cap.

– Nu cred că Scottie s-a sinucis.

Walker îşi acoperi faţa. Se aplecă înainte şi se cutremură când izbucni în plâns. Juliette se ridică de pe taburet şi veni lângă el, cuprinzându-i cu braţul spatele care tremura.

– Ştiam eu, hohoti el, în palme. Ştiam, ştiam.

Se uită în sus, la ea, cu lacrimile curgându-i prin barba albă, nerasă de câteva zile.

– Cine-a făcut asta? O să plătească, nu-i aşa? Spune-mi cine-a făcut-o, Jules.

– Indiferent cine-a fost, nu cred c-a avut prea mult de mers, răspunse ea.

– IT-ul? Naiba să-i ia!

– Walker, trebuie să m-ajuţi să lămuresc ceva. Scottie mi-a trimis un mesaj electronic cu puţin timp înainte de a... ei bine, cu puţin timp înainte de a fi ucis, eu aşa cred.

– Ţi-a trimis un mesaj?

– Da. Uite cum a fost, m-am întâlnit cu el în ziua aia, ceva mai devreme. Mi-a cerut să vin jos, să-l văd.

– Jos, la IT?

Ea dădu din cap.

– Găsisem ceva în computerul ultimului şerif...

– Holston. Bătrânul îşi lăsă capul în jos. Ultimul curăţitor. Da, Knox mi-a adus ceva de la tine. Un program, aşa părea. I-am spus că Scottie o să ştie mai bine decât oricine altcineva despre ce e vorba, şi Knox l-a trimis la el.

– Şi ai avut dreptate.

Walker îşi şterse obrajii şi-şi săltă capul.

– Era mai inteligent decât oricare dintre noi.

– Ştiu. Mi-a spus, despre ceea ce trimisesem, că era un program, unul care crea imagini foarte detaliate. Ca acelea pe care le vedem din exterior...

Aşteptă o clipă reacţia lui. În majoritatea situaţiilor, până şi rostirea cuvântului era tabu. Walker nu se clinti. Aşa cum sperase Juliette, era destul de bătrân ca să se afle dincolo de spaimele copilăreşti. Şi probabil destul de singuratic şi de posomorât ca să nu se sinchisească oricum.

– Dar în mesajul ăsta, pe care mi l-a trimis, se spune ceva despre P. X. L., care e prea dens.

Îi arătă copia făcută de ea. Walker îşi înşfăcă lupa şi-şi trecu peste frunte banda care o fixa.

– Pixeli, zise, fornăind. Vorbeşte despre punctuleţele care alcătuiesc o imagine. Luă biletul din mâna ei şi citi mai mult. Spune că nu era în siguranţă acolo. Bătrânul îşi frecă bărbia şi clătină din cap. Naiba să-i ia!

– Walker, ce tip de ecran are 20 de centimetri pe 5? Juliette se uită în jur, la plăcile, afişajele şi bobinele de sârmă răspândite prin întregul atelier. Ai aşa ceva?

– Douăzeci pe cinci? Poate un dispozitiv de citire, ca acelea de pe partea din faţă a unui server sau cam aşa ceva. Ar fi dimensiunea potrivită ca să afişezi câteva linii de text, temperaturi interioare, cicluri orare... Clătină din cap. Dar nimeni n-ar face niciodată unul cu o asemenea densitate a pixelilor. Chiar dacă ar fi posibil, n-ar avea sens. Ochiul n-ar putea să

deosebească un pixel de vecinul lui nici dacă i-ai avea chiar sub vârful nasului.

Îşi frecă barba mijită şi continuă să studieze biletul.

– Ce-i chestia asta absurdă, despre bandă şi glumă? Ce semnificaţie are?

Juliette veni alături de el şi aruncă o privire asupra biletului.

– Şi eu m-am întrebat. Probabil vorbeşte despre banda pe care-a furat-o pentru mine cu ceva vreme în urmă.

– Cred că-mi amintesc ceva de genul ăsta.

– Ei, îţi aduci aminte ce probleme ne-a făcut? Ţeava de evacuare pe care-am înfăşurat-o cu ea aproape c-a luat foc. A fost un rahat, în totalitate. Cred că el a trimis un bilet ca să-ntrebe dacă banda a ajuns aici cu bine, iar eu, din câte-mi amintesc, i-am răspuns că da şi că-i mulţumesc, dar că banda aia nu s-ar fi autodistrus mai bine nici dac-ar fi fost *proiectată* special pentru aşa ceva.

– Asta a fost gluma ta?

Walker îşi roti taburetul şi-şi sprijini coatele pe bancul de lucru. Se uită îndelung la literele copiate cu cărbune, de parcă ar fi fost chipul lui Scottie, mica lui umbră întoarsă acolo pentru ultima oară, ca să-i spună ceva foarte important.

– Şi el zice că gluma a fost un adevăr, zise Juliette. În ultimele trei ore am stat trează, gândindu-mă la asta şi murind de nerăbdare să vorbesc cu cineva.

Bătrânul o privi peste umăr, cu sprâncenele înălţate.

– Nu sunt şerif, Walk. N-am fost nicidecum făcută pentru aşa ceva. N-ar fi trebuit să mă duc. Dar, despre ceea ce o să spun acum ştiu, la fel de bine ca oricine altcineva, că m-ar trimite la curăţire…

Walker îşi împinse imediat taburetul şi se îndepărtă de ea. Juliette se înjură în sinea ei pentru că venise, pentru că deschisese gura, pentru că nu se dusese să ponteze şi să intre în primul schimb, dând dracului întreaga poveste…

Bătrânul închise uşa atelierului şi o încuie. Se uită la Juliette ridicând un deget, apoi se duse la compresorul lui de aer şi scoase un furtun. Pe urmă îl porni, astfel încât motorul să-nceapă să creeze presiune, care începu să se scurgă prin ajutajul deschis cu un şuierat continuu, zgomotos. Bătrânul se întoarse la bancul de lucru, cu motorul compresorului zăngănind cumplit tot timpul, şi se aşeză. Ochii mari cu care-o privea pe Juliette o implorau să continue.

– Acolo, sus, e un deal care are o cocoaşă, îi spuse ea, fiind nevoită să ridice puţin glasul. Nu ştiu de cât timp n-ai mai văzut tu dealul ăsta, dar pe el sunt două leşuri cuibărite unul lângă celălalt, un bărbat şi soţia lui. Dacă te uiţi cu atenţie, desluşeşti o duzină de siluete asemănătoare împrăştiate peste tot, siluetele tuturor curăţitorilor, în diverse stadii de descompunere. Mulţi au dispărut, fireşte. Au putrezit ani îndelungaţi, transformându-se în praf.

Walker clătină din cap, ca răspuns la imaginea descrisă de ea.

– De câţi ani îmbunătăţesc ei costumele alea, ca să aibă curăţitorii o şansă? De sute?

El dădu din cap.

– Şi totuşi, n-ajunge nimeni mai departe. Şi niciodată nu s-a-ntâmplat să *nu* aibă destul timp pentru curăţire.

Walker îşi înălţă ochii şi-i întâlni privirea.

– Gluma ta e adevărul, spuse el. Banda antitermică. E proiectată ca să cedeze.

Juliette strânse din buze.

– Aşa cred. Dar nu numai banda. Ţii minte garniturile alea de etanşare de acum câţiva ani? Cele de la IT, care-au ajuns la pompele de apă după ce ne-au fost livrate din greşeală?

– Iar noi am râs de cei de la IT, spunând că sunt proşti, bătuţi în cap…

– Dar proştii suntem *noi,* zise Juliette.

Şi se simţi al naibii de bine spunându-i asta altei fiinţe umane. Era atât de bine pentru noile ei idei să străbată aerul. Şi ştia că avea dreptate în privinţa costurilor mesajelor electronice, că nu voiau ca oamenii să comunice. Să gândeşti era perfect; te îngropau cu gândurile tale cu tot. Dar fără colaborări, fără grupuri care să-şi coordoneze acţiunile, fără schimburi de idei.

– Crezi că ne-au pus aici, jos, ca să fim lângă petrol? îl întrebă pe Walker. Eu nu cred. Nu mai cred. Cred că ţin pe oricine are un strop de simţ al mecanicii cât mai departe de ei cu putinţă. Există două lanţuri de aprovizionare, se fac două seturi de piese de schimb, totul într-un secret desăvârşit. Şi cine să-i ia la-ntrebări? Cine-ar risca să fie trimis la curăţire?

– Crezi că ei l-au ucis pe Scottie? întrebă bătrânul.

Juliette dădu din cap.

– Walk, cred că e chiar mai rău. Se aplecă, apropiindu-se şi mai mult de el, cu compresorul zăngănind şi cu şuierul aerului eliberat umplând încăperea. Cred că ucid pe *toată lumea.*

27

Juliette se prezentă la primul schimb de lucru la ora şase, cu tot ce discutase cu Walker repetându-i-se iarăşi şi iarăşi în minte. Cei câţiva tehnicieni prezenţi când îşi făcu apariţia la raport o întâmpinară cu aplauze susţinute, jenante. Knox se mulţumi să-i arunce o privire aspră dintr-un colţ, reîntors la vechile lui apucături morocănoase. Îi urase deja bun venit şi nici de-al naibii n-avea de gând s-o mai facă o dată.

Ea îi salută pe toţi cei pe care nu-i văzuse cu o noapte înainte şi se uită la lista problemelor care trebuiau rezolvate. Cuvintele de pe avizier aveau sens, dar ei îi era greu să-l priceapă. În adâncul minţii, se gândea la sărmanul Scottie, derutat şi zbătându-se în timp ce îi lua cineva viaţa. Se gândi la trupul lui mărunţel, probabil plin de dovezi ale celor petrecute, dar trimis cât mai repede să hrănească rădăcinile plantelor din fermele cu pământ. Se gândea la cei doi soţi care zăceau unul lângă altul, pe un deal, fiindcă nu li se dăduse nicidecum şansa să ajungă mai departe, să vadă ce era dincolo de orizont.

Îşi alese o însărcinare de pe listă, ceva care să-i ceară cât mai puţină concentrare, şi se duse cu gândul la sărmana Jahns şi la sărmanul Marnes, gândindu-se cât de tragică fusese dragostea lor – dacă ea îl înţelesese corect pe ajutorul de şerif. Tentaţia de a spune totul întregii încăperi era paralizantă. Se uită în jur, la Megan şi la Ricks, la Jenkins şi la Marck şi se gândi la mica armată a unei frăţii strâns unite pe care ar fi putut s-o adune. Silozul era putred până în miez; un om rău era primar în exerciţiu; acolo unde existase un şerif bun stătea acum o marionetă; şi toţi oamenii buni se prăpădiseră.

Era amuzant să-şi imagineze: ea, adunând o bandă de mecanici care să ia cu asalt etajele superioare şi să îndrepte răul. Şi apoi? *Asta* era revolta despre care învăţaseră în copilărie? Aşa începea? O femeie proastă, cu foc în vene, agitând sufletele unei legiuni de neghiobi?

Rămase cu gura închisă şi se îndreptă către sala pompelor, purtată de fluxul mecanicilor matinali şi gândindu-se mai ales ce-ar fi trebuit să facă deasupra decât la ceea ce trebuia reparat dedesubt. Coborî pe una dintre scările laterale, se opri în camera uneltelor, luă o raniţă şi târî sacul greu într-unul dintre puţurile în care lucrau neîncetat pompele, împiedicând silozul adânc să se

umple până la jumătate cu apă.

Caryl, transferată din schimbul trei, lucra deja lângă bazinul puţului, peticind cimentul măcinat. Îşi flutură mistria, şi Juliette îşi lăsă bărbia în piept, silindu-se să-i zâmbească.

Pompa defectă stătea inactivă pe un zid, în timp ce maşinăria de rezervă de alături se lupta cu forţă, împroşcând apă prin etanşări uscate şi crăpate. Juliette se uită în bazin, ca să aprecieze înălţimea apei. Un „27“ scris cu vopsea era vizibil chiar deasupra suprafeţei întunecate. Cunoscând diametrul bazinului şi ştiind că se umpluse până la o înălţime de aproape doi metri şaptezeci, Juliette făcu câteva calcule rapide. Vestea bună era că aveau la dispoziţie cel puţin o zi în înainte de a li se uda cizmele. În cel mai rău caz, puteau înlocui pompa cu una încropită din piese de rezervă, făcându-i faţă lui Hendricks, care avea să le ocărască, fiindcă o scoteau în loc să repare ceea ce aveau deja.

Sub stropii cu care o împroşca vecina mai mică, prost etanşată, a pompei stricate, Juliette începu s-o demonteze pe aceasta din urmă, meditând asupra propriei vieţi din noua perspectivă oferită de revelaţiile dimineţii. Silozul era ceva pe care-l considerase întotdeauna mai presus de orice îndoială. Preoţii spuneau că fusese întotdeauna acolo, creat cu dragoste de un Dumnezeu protector, care le oferise tot ceea ce avea să le fie vreodată necesar. Ei îi venea greu să creadă toată povestea. Cu câţiva ani în urmă, făcuse parte dintr-o echipă care forase până la o adâncime de peste trei mii de metri şi descoperise rezerve noi de petrol. Avea o idee despre dimensiunile şi despre întinderea lumii de sub ei. Şi apoi văzuse cu ochii ei imaginea exteriorului, cu perdelele ei fantomatice de fum, pe care le numeau nori, învolburându-se la înălţimi miraculoase. Văzuse chiar şi o stea, despre care Lukas credea că se află la o distanţă inimaginabilă. De ce ar fi făcut Dumnezeu atât de multă rocă dedesubt şi atât de mult aer deasupra, dar numai un siloz mărunt între ele?

Şi mai erau şi siluetele îndepărtate ale construcţiilor în descompunere, şi imaginile din cărţile pentru copii, părând şi ele să ofere indicii. Preoţii spuneau, fireşte, că acele construcţii îndepărtate dovedeau că omul nu trebuia să-şi depăşească limitele. Şi cărţile, cu paginile lor în culori estompate? Imaginaţia bizară a autorilor, o castă distrusă din cauza tuturor necazurilor pe care le pricinuiau.

Dar Juliette nu vedea în cărţile acelea o imaginaţie bizară. Îşi

petrecuse copilăria în maternitate, citindu-le pe toate în repetate rânduri, ori de câte ori nu erau împrumutate cuiva din afară, iar lucrurile din ele şi din minunatele piese de teatru jucate în bazar aveau pentru ea mai mult sens decât cilindrul degradat în care îşi duceau viaţa.

Trase de ultimul furtun de apă până ce-l desprinse şi se apucă de reparaţia pompei începând cu motorul. Aşchiile de oţel sugerau un rotor cu palete erodat, ceea ce însemna că smucea de ax. În timp ce lucra ca un automat, ocupându-se de ceva pe care-l mai făcuse de multe alte ori până atunci, se întoarse cu gândul la nenumăratele animale care populau cărţile acelea şi care, în majoritate, nu fuseseră niciodată văzute de ochi încă vii. Singura parte fantezistă, deduse ea, era faptul că toate vorbeau şi se purtau ca nişte oameni. Însă multe erau şoareci şi pui de găină care făceau, de asemenea, astfel de isprăvi, iar ea ştia că speciile lor nu erau capabile să vorbească. Toate celelalte animale trebuiau să existe undeva sau existaseră cândva. Simţea asta până în măduva oaselor, fiindcă erau înfăţişate într-un mod cu totul lipsit de fantezie. Toate păreau să urmeze acelaşi plan, exact ca pompele silozului. Puteai să-ţi dai seama că unul îl avusese la bază pe celălalt. Un anumit proiect dăduse rezultate şi oricine făcuse unul dintre ele le făcuse şi pe restul.

Silozul avea mai puţin sens. Nu fusese creat de Dumnezeu – era probabil proiectul IT-ului. Ceea ce reprezenta o teorie nouă, dar ea o punea din ce în ce mai puţin la îndoială. IT-ul controla toate părţile care contau. Curăţirea era cea mai importantă lege şi cea mai profundă religie şi amândouă se întreţeseau prin pereţii secretoşi ai IT-ului şi erau adăpostite între ei. Şi mai erau şi distanţa atât de mare faţă de Mecanic şi răsfirarea birourilor ajutorilor de şerifi – alte indicii. Ca să nu mai pună la socoteală şi clauzele Pactului, care le garantau pur şi simplu imunitatea. Şi acum se adăuga descoperirea unui al doilea lanţ de aprovizionare, o serie de componente proiectate astfel încât să se defecteze, un scop ascuns în spatele lipsei de progres în ceea ce privea timpul de supravieţuire în exterior. IT-ul construise locul acela şi IT-ul îi ţinea acolo.

Juliette era atât de agitată încât aproape că deformă un ax. Se întoarse să se uite după Caryl, dar tânăra plecase deja, şi peticul care marca reparaţia făcută de ea, de o nuanţă cenuşie mai întunecată, aştepta să se usuce, contopindu-se cu restul. Juliette îşi ridică privirea şi inspectă plafonul camerei pompei, unde se

amestecau cablurile de sârmă şi ţevile care treceau prin pereţi. O serie de ţevi pentru abur erau grupate în lateral, ca să nu se topească vreun cablu de sârmă; de una dintre ele atârna o panglică de bandă antitermică, încolăcindu-se destinsă. Trebuia înlocuită în curând, se gândi ea. Probabil că era veche, de zece sau de douăzeci de ani. Se gândi la banda furată, într-o atât de mare măsură cauza belelelor în care intrase, şi-şi spuse că erai norocos dacă acolo, sus, supravieţuiai douăzeci de minute.

Şi în clipa aceea înţelese ce avea de făcut. Un proiect care să repună adevărul sub ochii tuturor, o favoare pentru următorul neghiob care avea să facă un pas greşit sau să viseze cu voce tare. Şi avea să fie atât de simplu. Nu trebuia să construiască nimic ea însăşi – alţii urmau să facă toată munca în locul ei. Ea nu trebuia decât să fie convingătoare, şi la asta se pricepea foarte bine.

Zâmbi, şi în minte începu să i se formeze o listă de componente în timp ce rotorul cu palete spart era scos din pompa stricată. Problema se putea rezolva înlocuind o singură piesă sau poate două. Era soluţia perfectă pentru ca în siloz să funcţioneze din nou totul aşa cum trebuia.

Juliette lucră pe durata a două schimburi complete, obosindu-şi muşchii până la o durere amorţitoare înainte de a-şi preda uneltele şi de a face un duş. Aplecată deasupra chiuvetei din baie, îşi trecu pe sub unghii o periuţă aspră, hotărâtă să le păstreze la fel de curate cum le avusese în vârf. Se îndrepta spre sala de mese, dorindu-şi cu nerăbdare o farfurie plină-ochi cu hrană extrem de energizantă, nu cu tocana din carne slabă de iepure servită în cantina de la primul etaj, când, trecând prin holul de la intrarea Departamentului Mecanic, îl zări pe Knox stând de vorbă cu ajutorul de şerif Hank. Văzând cum se întoarseră şi o fixară cu privirea, ştiu că vorbeau despre ea. Simţi un gol în stomac. Primul gând se îndreptă spre tatăl ei. Apoi spre Peter. Pe cine altcineva de care îi păsa ar fi putut să-nlăture? Nu puteau să facă legătura între ea şi Lukas, indiferent ce ar fi însemnat tânărul pentru ea.

Se întoarse brusc şi se îndreptă în direcţia celor doi, chiar în momentul când se puneau în mişcare ca să-i taie calea. Expresiile de pe chipurile lor îi confirmară toate temerile. Se întâmplase ceva îngrozitor. Abia dacă observă că Hank îşi ducea mâna spre cătuşe.

– Îmi pare rău, Jules, spuse el când ajunseră destul de aproape.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea. Tata?

Hank se încruntă, derutat. Knox clătina din cap şi-şi mesteca barba. Îl studia pe ajutorul de şerif ca şi cum s-ar fi pregătit să-l devoreze.

– Knox, ce se petrece?

– Jules, îmi pare rău.

Clătină din cap. Părea dornic să spună mai mult, dar era lipsit de puterea necesară. Juliette simţi mâna lui Hank întinzându-se spre braţul ei.

– Eşti arestată pentru delicte grave împotriva silozului.

Recita formulele oficiale ca pe nişte versuri dintr-o poezie tristă. Oţelul se închise cu un pocnet în jurul încheieturii mâinii ei.

– O să fii judecată şi condamnată sau achitată conform Pactului.

Ea îşi ridică privirea spre Knox.

– Ce mai e şi asta? îl întrebă.

Chiar era arestată iarăşi?

– Dacă vei fi găsită vinovată, ţi se va oferi o şansă să-ţi recapeţi onoarea.

– Ce vrei să fac? şopti Knox, cu muşchii uriaşi zvâcnindu-i sub salopetă.

Îşi frângea mâinile, uitându-se cum se închidea banda metalică în jurul celeilalte încheieturi a lui Juliette, acum încătuşată. Uriaşul şef al Departamentului Mecanic părea să se gândească la violenţă sau mai rău.

– Linişteşte-te, Knox, spuse ea.

Îl privi clătinând din cap. Era peste puterile ei să suporte gândul că şi mai mulţi oameni aveau să sufere din cauza ei.

– Dacă omenirea te va izgoni din această lume… continuă Hank să recite, cu vocea frângându-i-se, cu ochi umeziţi de ruşine.

– Nu-ţi face griji, îi spuse Juliette lui Knox.

Se uită pe lângă el, către muncitorii ieşiţi în număr tot mai mare din schimbul doi şi opriţi să vadă spectacolul încătuşării fiicei lor risipitoare.

– … fie ca prin această izgonire să-ţi găseşti păcatele spălate, îndepărtate de la tine, încheie Hank.

Îşi ridică privirea spre Juliette cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, strângând în pumn lanţul care unea încheieturile mâinilor ei.

– Îmi pare rău, spuse.

Juliette îl privi dând din cap. Strânse din dinţi şi repetă gestul

cu ochii la şeful Departamentului Mecanic.

– E în ordine, îi zise. Şi continuă să dea din cap. E în ordine, Knox. Nu-ţi face griji.

28

Urcuşul trebuia să dureze trei zile. Mai mult decât era necesar, dar existau protocoale. Un drum de o zi până în biroul lui Hank, o noapte în celula lui, apoi sosirea ajutorului de şerif Marsh în dimineaţa următoare, ca s-o escorteze în susul altor cincizeci de etaje, până la postul său.

În a doua zi a urcuşului se simţi amorţită, cu privirile celor pe lângă care trecea alunecând peste ea ca apa peste ulei. Îi era greu să-şi facă griji pentru propria viaţă – era mult prea ocupată să facă socoteala tuturor celorlalte vieţi, unele pierdute din cauza ei.

Ca şi Hank, Marsh încercă să întreţină o conversaţie, dar ea nu se putea gândi să-i spună altceva decât că se afla de partea cui n-ar fi trebuit. Că răul scăpase din frâu şi alerga nebuneşte. Dar îşi ţinu gura închisă.

La postul ajutorului de şerif din mijloc, fu condusă într-o celulă cu aspect destul de familiar, exact ca a lui Hank. Fără ecran pe perete, doar cu un teanc de blocuri de zgură de cea mai bună calitate. Se prăbuşi pe pat chiar înainte de a încuia el uşa şi rămase acolo, întinsă, pentru ceea ce i se păru un răstimp de mai multe ore, aşteptând să vină noaptea şi să treacă, lăsându-şi locul zorilor, şi să sosească noul ajutor de şerif al lui Peter, ca s-o însoţească pe ultima porţiune a urcuşului.

Îşi privea des încheietura mâinii, însă Hank îi confiscase ceasul. Probabil că nici nu ştia cum să-l întoarcă. Avea să se strice în cele din urmă, devenind de nereparat, o podoabă fără valoare, un obiect inutil, purtat cu faţa în jos, de dragul curelei sale frumoase.

Asta o întrista mai mult decât ar fi trebuit. Îşi freca încheietura goală, dorindu-şi cu ardoare să ştie ce oră era, când Marsh se întoarse, anunţând-o că avea un vizitator.

Juliette se săltă în capul oaselor pe pat şi-şi coborî picioarele pe podea. Cine ar fi urcat de la Mecanic până la mijloc?

Când de partea cealaltă a gratiilor apăru Lukas, barajul care-i stăvilea emoţiile aproape se sparse. Îşi simţi gâtul îngustându-se, fălcile îndurerate de lupta împotriva sughiţurilor de plâns, golul din piept aproape străpungându-i-l şi răbufnind în afară. Lukas se prinse de gratii şi îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-l de ele, cu tâmplele atingând oţelul neted, cu un zâmbet trist pe chip.

– Salut! spuse el.

Juliette îl recunoscu cu greu. Era obişnuită să-l vadă pe întuneric, iar când se ciocniseră unul de celălalt pe scară se grăbea. Era un bărbat remarcabil, cu ochii mai bătrâni decât faţa, cu părul castaniu-deschis lucind de transpiraţie după ceea ce presupuse ea că fusese o coborâre grăbită.

– Nu era nevoie să vii, spuse ea, vorbind încet şi rar, ca să nu plângă.

O întrista mai ales faptul că o vedea cineva astfel, cineva la care începuse să-şi dea seama că ţine. Ruşinea era prea greu de suportat.

– Ne împotrivim, spuse el. Prietenii tăi adună semnături. Nu te da bătută.

Ea clătină din cap.

– N-o să meargă, îi spuse. Te rog să nu-ţi faci speranţe. Se apropie de gratii şi le cuprinse în mâini, cu câţiva centimetri mai jos de ale lui. Nici măcar nu mă cunoşti.

– Ştiu că toată povestea asta e o mizerie…

Lukas întoarse capul, cu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

– O altă curăţire? spuse cu voce răguşită. De ce?

– Aşa vor ei, răspunse Juliette. Nimic nu-i poate opri.

Mâinile lui alunecară în josul gratiilor şi se înfăşurară în jurul mâinilor ei. Juliette nu reuşi să şi le elibereze ca să-şi şteargă obrajii. Încercă să-şi lase capul în jos şi să-şi folosească umărul.

– În ziua aceea veneam să te văd… Lukas clătină din cap şi respiră adânc. Veneam să-ţi cer să…

– Nu, zise ea. Lukas. Nu face asta.

– I-am povestit mamei despre tine.

– Oh, Lukas, pentru numele lui Dumnezeu…

– Nu e cu putinţă să se întâmple aşa ceva, zise el. Clătină din cap. Nu se poate. Nu poţi să pleci.

Când îşi ridică din nou privirea, Juliette văzu în ochii lui mai multă spaimă decât simţise ea vreodată. Îşi eliberă o mână din câteva mişcări şerpuitoare şi desfăcu degetele lui de peste cealaltă. Le împinse, îndepărtându-le.

– Trebuie să treci peste asta, îi spuse. Îmi pare rău. Găseşte-ţi pur şi simplu pe cineva. Nu sfârşi ca mine. Nu aştepta…

– Credeam că am găsit pe cineva, zise el cu tristeţe în glas.

Juliette se întoarse ca să-şi ascundă faţa.

– Pleacă, şopti.

Rămase nemişcată, simţind prezenţa lui de cealaltă parte a

gratiilor, prezenţa băiatului care ştia totul despre stele, dar nimic despre ea. Şi aşteptă astfel, ascultând suspinele lui în timp ce plângea în sinea ei, în tăcere, până când îi auzi în sfârşit picioarele târşâindu-se pe podea, iar paşii lui trişti îndepărtându-se.

Îşi petrecu o altă seară şi o altă noapte pe un pat rece, o altă seară în care nu i se spuse pentru ce fusese arestată, în care numără rănile pe care le pricinuise fără să vrea. În ziua următoare, făcu ultima parte a urcuşului printr-un tărâm al străinilor, urmărită de şoapte despre o curăţire dublă şi căzând într-o altă transă năucitoare, mişcându-şi un picior, apoi pe celălalt.

La sfârşitul drumului, fu dusă într-o celulă cunoscută, trecând pe lângă Peter Billings şi pe lângă fostul ei birou. Cel care o escortase se prăbuşi pe scaunul scârţâitor al ajutorului de şerif Marnes, plângându-se că era extenuat.

Juliette simţea crusta formată în jurul ei pe durata ultimelor trei zile lungi, un smalţ dur, un amestec de amorţeală şi incredulitate. Oamenii nu vorbeau mai încet, păreau doar să vorbească aşa. Nu stăteau mai departe de ea. Păreau doar mai îndepărtaţi.

Se aşeză pe patul gol şi-l ascultă pe Peter Billings acuzând-o de conspiraţie. Un dispozitiv de memorie atârna într-o pungă flască de plastic, ca un peşte mort după ce-şi băuse toată apa. Scos cumva din incinerator. Cu muchiile înnegrite. Un sul de hârtie stătea nedesfăcut, topit doar pe jumătate. Detaliile căutărilor făcute în computerul ei erau listate. Juliette ştia că găsiseră, în cea mai mare parte, fişierele lui Holston, nu pe ale ei. Nu era sigură ce rost ar fi avut să le-o spună. Aveau deja destule dovezi pentru mai multe curăţiri.

În timp ce era citită lista păcatelor ei, lângă Peter stătea un judecător în salopetă neagră, ca şi cum acolo s-ar fi aflat într-adevăr cineva care să-i decidă soarta. Juliette ştia că hotărârea fusese deja luată, şi de o cu totul altă persoană.

Auzi numele lui Scottie, dar nu sesiză contextul în care fusese menţionat. Poate descoperiseră e-mailul din contul lui. Poate voiau să-i pună moartea în cârca ei, pentru orice eventualitate. Oase îngropate alături de alte oase, păstrând în siguranţă secretele dintre ele.

Le ignoră cuvintele, uitându-se, în schimb, peste umăr, la mica

tornadă care se forma pe câmpie pentru a se învârteji apoi către dealuri. În cele din urmă, se disipă izbindu-se de panta lină, dizolvându-se aidoma atât de multor curăţitori aruncaţi în vântul caustic şi lăsaţi să se piardă.

Bernard nu se arătă. Era prea speriat sau prea îngâmfat, Jules n-avea s-o afle niciodată. Se uită în jos, studiindu-şi mâinile, urma firavă de unsoare afundată sub unghii, şi ştiu că era deja moartă. Şi, cumva, n-avea importanţă. Un şir de cadavre i se întindea în urmă şi un altul în faţă. Ea nu era decât prezentul şovăitor, o roată dinţată din mecanism, rotindu-se şi scrâşnindu-şi dinţii metalici până când se uza angrenajul din care făcea parte, până când din ea se desprindeau aşchii, pricinuind alte stricăciuni, până când trebuia să fie extrasă, aruncată şi înlocuită.

Pam îi aduse de la cantină terci de ovăz şi cartofi prăjiţi, mâncarea ei preferată. Hamalii căraseră toată ziua bilete de la Mecanic, care-i fuseseră înmânate. Se bucura că n-o vizita niciun prieten. Vocile lor tăcute îi erau mai mult decât de-ajuns.

Ochii lui Juliette plângeau, restul era prea amorţit ca să se cutremure sau ca să suspine. Citi mesajele prietenoase cu lacrimile picurându-i pe coapse. Al lui Knox era o simplă scuză. Îşi imagină că el ar fi preferat să ucidă sau să facă orice altceva – chiar dacă tentativa ar fi condus la propria izgonire diferit de acea manifestare a neputinţei, pe care, după cum spunea în bilet, avea s-o regrete toată viaţa. Ceilalţi îi trimiseseră mesaje de esenţă spirituală, făgăduindu-i că urmau să se întâlnească de cealaltă parte, sau citate din cărţi memorate. Shirly, care o cunoştea probabil cel mai bine, o punea la curent cu starea generatorului şi cu a noii centrifuge pentru rafinărie. Îi spunea că totul era în bună stare şi asta, în mare parte, datorită ei. Mesajul îi smulse lui Juliette cele mai anemice suspine cu putinţă. Îşi frecă degetele de literele scrise cu cărbune, transferând asupra ei o parte din gândurile negre ale prietenilor.

În final rămase doar cu mesajul lui Walker, singurul pe care nu-l înţelegea. În timp ce soarele apunea deasupra peisajului contrastant, cu vântul pierind la căderea nopţii şi lăsând praful să se aştearnă, ea îi citi cuvintele în repetate rânduri, încercând să priceapă ce voise să spună.

Jules,

Nu te teme. Clipa asta e pentru râsete. Adevărul e o glumă şi

la Aprovizionare se pricep.

Walk

Nu ştia cum adormise, doar că tocmai se trezea ca să găsească biletele în jurul patului, ca pe nişte aşchii de vopsea exfoliată şi ca să constate că, în timpul nopţii, printre gratii mai fuseseră strecurate şi altele. Întoarse capul şi privi cu atenţie în întuneric, devenind conştientă de prezenţa cuiva. Dincolo de gratii stătea un bărbat. Când se foi ea, el se retrase, cu clinchetul de oţel pe oţel scos de o verighetă. Juliette se grăbi să se ridice din pat şi să se apropie de gratii pe picioare somnoroase. Se prinse de ele cu mâini tremurătoare şi scrută întunericul în timp se silueta se topea în negru.

– Tată…? strigă ea, întinzându-şi braţele prin grilaj.

Dar el nu se întoarse. Silueta înaltă îşi grăbi paşii, alunecând în neant, acum doar un miraj, ca o amintire din anii îndepărtaţi ai copilăriei.

Urmă un răsărit de soare care merita să fie privit. Un gol dintre norii joşi, întunecaţi, o adevărată raritate, le îngăduia razelor vizibile de fum auriu să alunece în lateral, peste dealuri. Juliette stătea întinsă în pat, privind întunecimea devenind lumină, cu un obraz sprijinit pe mâini, cu mirosul terciului de ovăz rece, neatins, venind de dincolo de gratii. Se gândea la bărbaţii şi la femeile de la IT, care lucraseră în ultimele trei nopţi la crearea unui costum pe măsura ei din componentele lor blestemate, aduse de hamali de la Aprovizionare. Un costum programat să reziste atât cât era necesar pentru curăţire, dar nu mai mult.

În timpul chinului care fusese urcuşul cu mâinile încătuşate, în zilele şi nopţile de acceptare amorţită, gândul la curăţirea în sine nu-i mai trecuse prin minte niciodată până atunci, în dimineaţa programată pentru asta. Simţea cu o siguranţă absolută că n-avea să-ndeplinească acea îndatorire. Ştia că toţi spuneau asta, că fiecare curăţitor o spunea la rândul lui şi că, în pragul morţii, toţi treceau printr-o transformare magică, poate spirituală, şi o făceau oricum. Dar ea n-avea, în vârf, pe nimeni pentru care să cureţe. Nu era primul om de la Mecanic trimis la curăţire, dar era hotărâtă să fie primul care refuza.

Spuse măcar atâta lucru în timp ce Peter o scotea din celulă şi o conducea către uşa galbenă. În interior o aştepta un tehnician de la IT, pentru câteva ajustări de ultim moment ale costumului.

Juliette îi ascultă instrucţiunile cu o detaşare clinică. Văzu toate punctele slabe ale proiectului. Îşi dădu seama că – dacă n-ar fi fost atât de ocupată să lucreze la Mecanic câte două schimburi la rând ca să ţină apa afară, petrolul înăuntru şi curentul electric în funcţiune – ar fi putut face un costum mai bun chiar şi în somn. Studie şaibele şi garniturile de etanşare de acelaşi tip cu acelea incluse în pompe, dar proiectate, o ştia, astfel încât să cedeze. Ştia şi că banda antitermică lucioasă, aplicată în straturi suprapuse ca înveliş exterior al costumului, era în mod intenţionat de calitate inferioară. Se stăpâni cu greu ca să nu-i spună toate astea tehnicianului, care o asigura că îi oferiseră cel mai recent şi cel mai bun tip. El îi trase fermoarele, îi puse mănuşile, o ajută să-ncalţe cizmele şi îi dădu explicaţii despre buzunarele numerotate.

Juliette repeta mantra din biletul lui Walker. *Nu te teme. Nu te teme. Nu te teme.*

Clipa asta e pentru râsete. Adevărul e o glumă şi la Aprovizionare se pricep.

Tehnicianul îi verifică mănuşile şi închiderea etanşă a ariciului peste fermoare în timp ce ea se chinuia să înţeleagă biletul lui Walker. De ce scrisese Aprovizionare cu majusculă? Măcar era capabilă să-şi amintească asta cu exactitate? Ei, nu, nu era în stare. O fâşie de bandă îi înfăşură o cizmă, apoi pe cealaltă. Râse în sinea ei de întregul spectacol. Era cu desăvârşire lipsit de sens. Ar fi trebuit s-o îngroape în fermele cu pământ, unde trupul ei ar fi putut fi de folos.

Casca apăru ultima, mânuită cu o grijă evidentă. Tehnicianul o puse s-o ţină în timp ce-i ajusta colierul metalic din jurul gâtului. Juliette îşi privi imaginea reflectată de vizor, ochii goi, mult mai bătrâni decât şi-i amintea şi totuşi cu mult mai tineri decât se simţea ea. În cele din urmă, casca ajunse la locul ei şi, privită prin geamul de culoare închisă, încăperea se întunecă. Tehnicianul îi aduse aminte de argonul insuflat şi de focul ce avea să urmeze. Trebuia să iasă repede sau să piară înăuntru, având parte de o moarte mult mai cumplită.

O lăsă să se gândească la asta. Uşa galbenă din spatele ei se închise zăngănind. Roata se învârti în interior de parcă ar fi manevrat-o o stafie.

Juliette se întrebă dacă n-ar fi trebuit să rămână pur şi simplu şi să moară în flăcări, ca să nu-i ofere trezirii spirituale nicio şansă s-o convingă. Ce-ar fi spus cei de la Mecanic când ar fi

ajuns povestea la ei, după ce ar fi străbătut tot silozul pe scara spiralată? Unii ar fi fost mândri de încăpăţânarea ei, o ştia. Alţii ar fi fost îngroziţi aflând că pierise astfel, într-un infern care carboniza oasele. Câţiva ar fi putut chiar să considere că nu fusese suficient de curajoasă ca să facă primul pas dincolo de uşă, că îşi irosise şansa de a vedea exteriorul cu ochii ei.

Costumul se încreţi în momentul pătrunderii argonului în încăpere, creând o presiune suficientă ca să ţină la distanţă toxinele din exterior. Juliette se pomeni, aproape împotriva voinţei ei, târşâindu-şi picioarele către uşă. Când aceasta se întredeschise, căptuşeala de plastic a încăperii se turti, lipindu-se de fiecare ţeavă, de bancheta joasă, proeminentă, iar Juliette ştiu că venise sfârşitul. Uşile din faţa ei se căscară, silozul se despică precum o păstaie de mazăre, oferindu-i imaginea exteriorului printr-o ceaţă de abur condensat.

O cizmă îi alunecă prin deschidere, urmată de cealaltă. Şi Juliette ieşi în lume, extrem de hotărâtă s-o părăsească în condiţiile stabilite de ea însăşi şi văzând-o pentru prima oară cu ochii ei, chiar şi numai prin acea deschidere limitată, printr-o bucată de sticlă de aproximativ douăzeci de centimetri pe cinci, îşi dădu ea dintr-odată seama.

29

Bernard privea curăţirea din cantină, în timp ce tehnicienii lui îşi adunau echipamentul în biroul lui Peter. Obişnuia să urmărească asemenea spectacole singur – ei i se alăturau foarte rar. Îşi cărau lucrurile afară din birou şi se îndreptau drept spre scară. Bernard se ruşina uneori de superstiţiile şi de temerile pe care li le insuflase chiar şi oamenilor săi.

Mai întâi cupola căştii, apoi silueta lucioasă a lui Juliette Nichols, clătinându-se pe picioare deasupra pământului. Bernard se uită la ceasul de pe perete şi întinse mâna către paharul lui cu suc. Se lăsă pe spate, să vadă dacă putea să evalueze reacţia unui alt curăţitor faţă de ceea ce vedeau. O lume proaspătă, strălucitoare, curată, presărată cu viaţă avântată în zbor, cu iarbă unduind în bătaia unei adieri înviorătoare, cu o acropolă scânteietoare ademenindu-i de dincolo de dealuri.

În viaţa lui, privise aproape o duzină de curăţiri, savurând prima piruetă prin care deveneau cu toţii conştienţi de lumea din jur. Văzuse bărbaţi care-şi lăsaseră în urmă familia dansând în faţa senzorilor, chemându-i pe cei dragi afară cu fluturări de mână, încercând să mimeze întreaga puritate falsă afişată pe ecranele vizoarelor, totul zadarnic, în faţa unui public inexistent. Văzuse oameni întinzând nebuneşte mâinile după păsări, confundându-le cu insecte care zburau mult mai aproape de feţele lor. Unul chiar făcuse cale-ntoarsă, coborâse rampa, probabil ca să bată în uşi, ca şi cum ar fi încercat să transmită un semnal, înainte de a trece în sfârşit la curăţire. Din acea întreagă diversitate de reacţii, reprezenta vreuna altceva decât mementoul plin de mândrie al unui sistem care funcţiona? Indiferent de psihologia fiecăruia, imaginea falsei împliniri a propriilor speranţe îi îndemna în final pe toţi să facă exact ceea ce spuseseră că n-aveau de gând să facă.

Poate că de aceea nu suportase primarul Jahns niciodată să se uite. Ea n-avea idee ce vedeau ei, ce simţeau, la ce reacţionau. Slabă de înger, nu putea decât să urce în dimineaţa următoare, să absoarbă imaginea răsăritului, să jelească în felul ei, când restul silozului îi oferea un spaţiu pentru sine însăşi. Însă Bernard aprecia transformarea, iluzia cizelată de el şi de predecesorii lui până la perfecţiune. Zâmbi, luă o înghiţitură din sucul proaspăt de fructe şi o studie pe Juliette, care se clătina, venindu-şi în fire

sub îndrumarea simţurilor ei derutate. Pe lentilele senzorilor se depusese cel mai subţire strat de mizerie posibil, nici măcar cât să merite o ştergere apăsată, dar el ştia din experienţa altor curăţiri duble că ea avea să le şteargă oricum. Nu văzuse pe nimeni care să n-o fi făcut.

Se răsuci către biroul şerifului, ca să vadă dacă Peter îşi adunase destul curaj ca să privească, însă uşa nu era decât foarte puţin întredeschisă. Îşi punea speranţe mari în băiatul ăla. Azi şerif, şi poate într-o bună zi primar. Bernard ar fi putut păstra postul pentru scurtă vreme, poate cât dura un singur mandat sau cel mult două, dar ştia că el îi aparţinea IT-ului, că funcţia de primar nu era cea mai potrivită pentru el. Sau, mai degrabă, era mult mai dificil să găsească un înlocuitor care să-i preia celelalte îndatoriri.

Se întoarse cu spatele către biroul lui Peter, îndreptându-şi din nou privirea spre ecran, şi fu cât pe ce să-şi scape din mână paharul de hârtie plin cu suc.

Silueta argintie a lui Juliette Nichols urca deja dealul cu mişcări greoaie. Iar mizeria adunată pe senzori rămăsese la locul ei.

Bernard se ridică brusc, trântindu-şi scaunul pe spate cu o lovitură de picior. Se apropie de ecran clătinându-se, aproape ca şi cum ar fi putut s-alerge după ea.

Pe urmă, uluit, o privi apropiindu-se de adâncitura întunecată a dealului şi oprindu-se o clipă deasupra formei neclintite a altor doi curăţitori. Bernard se uită din nou la ceas. Trebuia să se-ntâmple dintr-o clipă-ntr-alta. Dintr-o clipă-ntr-alta. Avea să se prăbuşească şi să-ncerce, bâjbâind, să-şi scoată casca. Urma să se rostogolească prin ţărână, înălţând un nor de praf, alunecând în josul râpei până ce avea să-ncremenească în moarte.

Dar secundarul ticăi, văzându-şi de drum, ceea ce făcu şi Juliette. Îi lăsă pe ceilalţi doi curăţitori în urmă, continuând să urce cu picioare puternice, purtată de mersul său echilibrat către creasta dealului, unde se opri, absorbind priveliştea a cine-ştie-ce înainte de a dispărea, incredibil, din vedere.

Bernard fugea în josul scărilor, cu mâna lipicioasă, plină de suc. Coborî trei etaje cu paharul de hârtie strivit în pumn, înainte de a-şi ajunge din urmă tehnicienii şi de a-l azvârli în spatele lor. Ghemotocul de gunoi ricoşă şi se rostogoli în gol, menit să se oprească undeva, dedesubt, pe un palier îndepărtat. Bernard îşi înjură oamenii derutaţi şi continuă să alerge, gata să se

împiedice în propriile picioare. Cu douăsprezece etaje mai jos, aproape că se ciocni de primii oameni care urcau, însufleţiţi de speranţă, să vadă al doilea răsărit clar din ultimele câteva săptămâni.

Când ajunse în sfârşit jos, la etajul treizeci şi patru, era chinuit de dureri şi cu răsuflarea tăiată, cu ochelarii alunecaţi într-o parte pe şaua transpirată a nasului. Dădu buzna prin uşile duble şi ţipă să i se deschidă poarta. Un paznic speriat se supuse, scanându-şi propria legitimaţie înainte de a i se izbi şeful de braţul metalic butucănos. Bernard alergă pe coridoare, cotind de două ori înainte de a ajunge la cea mai fortificată uşă din siloz.

Îşi trecu cardul prin cititor şi îşi tastă codul, apoi se grăbi să intre, trecând dincolo de peretele gros, din oţel masiv. În încăperea plină de servere, aerul era încins. Carcasele negre, identice se înălţau din dalele podelei ca nişte monumente ridicate în cinstea a tot ceea ce era cu putinţă, în cinstea abilităţii şi ingeniozităţii inginereşti a strădaniilor omului. Bernard înaintă pe lângă ele, cu sudoarea adunându-i-se în sprâncene, cu lumina scânteindu-i în faţa ochilor, cu buza de sus udă de transpiraţie. Îşi trecu mâinile peste feţele maşinilor, cu lumini pâlpâitoare ca nişte ochi fericiţi ce încercau să-i spulbere furia, cu un zumzet electric ca o înşiruire de şoapte adresate stăpânului lor, cu speranţa de a-i reda calmul.

Eforturile lor liniştitoare erau zadarnice. Bernard nu simţea nimic altceva decât năvala unui val de spaimă. Trecu în revistă, în repetate rânduri, tot ce ar fi putut fi în neregulă. Problema nu era supravieţuirea femeii, pentru că nu era posibilă, ci faptul că mandatul lui îi cerea, pe lângă păstrarea informaţiilor stocate în toate acele maşini, să nu lase niciodată pe cineva să dispară din vedere. Era ordinul cel mai important. El înţelegea de ce şi îl neliniştea eşecul din dimineaţa aceea.

Ajunse în faţa serverului de pe peretele opus intrării şi înjură căldura. Orificiile de ventilare din plafon aduceau aer rece din adânc şi îl depozitau în sala serverelor. În partea din spate, ventilatoare imense alungau dogoarea, pompând-o prin alte conducte în josul silozului, pentru a menţine josnicia rece şi murdară de pe etajele numerotate cu trei cifre la nivelul unei călduri omenoase. Bernard aruncă spre orificiile de ventilare o privire urâtă, aducându-şi aminte de sărbătoarea curentului electric, o săptămână în care temperaturile ridicate îi ameninţaseră serverele, totul din cauza unui generator oarecare

şi a acelei femei pe care tocmai o pierduse din vedere. Amintirea îi înteţi furia. Blestemă eroarea de proiectare care plasase controlul sistemului de ventilare jos, la Mecanic, pe mâna unor maimuţe unsuroase, a unor depanatori nepricepuţi. Se gândi la maşinile urâte şi zgomotoase aflate acolo, jos, la mirosul scăpărilor de gaze evacuate şi al uleiului ars. Nu fusese nevoit să le vadă decât o singură dată – ca să ucidă un om – dar chiar şi atât fusese prea mult. Comparaţia dintre acele maşini zgomotoase şi serverele lui sublime era de-ajuns ca să se convingă că nu-şi dorea să părăsească vreodată IT-ul. Pentru că era locul unde îşi revărsau cipurile de siliciu aroma picantă când se încălzeau, solicitate de ronţăitul informaţiilor. Locul unde puteai simţi mirosul învelişului de cauciuc al cablurilor de sârmă ce se întindeau, paralele, adunate în fascicule ordonate, etichetate, codificate şi parcurse, în fiecare secundă, de gigabiţi de informaţii magnifice. Locul de unde supraveghea reumplerea unităţilor de memorie cu tot ce fusese şters ca urmare a ultimei revolte. Locul unde un om putea să gândească înconjurat de maşini care făceau acelaşi lucru în tăcere.

Însă undeva, în josul acelor conducte de ventilaţie, exista duhoarea impurităţii. Bernard îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îşi frecă apoi mâna de turul salopetei. Gândul la femeia aia, care mai întâi furase de la el, apoi fusese răsplătită de Jahns cu cea mai înaltă funcţie din sfera apărătorilor legii, iar cum cutezase să nu cureţe, să se facă nevăzută…

Gândul ăsta îi ridica periculos de mult temperatura.

Întinse mâna către serverul din capătul rândului şi şi-o îndesă între el şi peretele din spate. Cheia pe care o purta la gât alunecă în mecanismul bine uns al încuietorii carcasei. În timp ce o răsucea, îşi reaminti că femeia n-avea cum să fi ajuns prea departe. Şi cât de multe necazuri putea pricinui, de fapt, aşa ceva? Mai important decât asta, ce nu mersese aşa cum ar fi trebuit? Sincronizarea trebuia să fie impecabilă. Fusese întotdeauna.

Spatele serverului se desprinse, dezvăluind interiorul aproape gol din spatele său. Bernard îşi strecură cheia la loc sub salopetă şi puse deoparte panoul de oţel negru, cu metalul al naibii de fierbinte la atingere. În pântecele serverului era fixată o mapă de pânză. Bernard îi dezlegă clapeta, îşi strecură mâna înăuntru şi scoase o pereche de căşti de plastic. Şi le puse pe urechi, reglă microfonul şi desfăşură cablul de conectare.

Putea să ţină lucrurile sub control, se gândi. Era şeful IT-ului. Era primar. Peter Billings era omul lui. Oamenilor le plăcea stabilitatea, şi el putea menţine iluzia ei. Se temeau de schimbare, şi el putea s-o ascundă. Ocupând ambele funcţii, cine i s-ar fi putut opune? Cine era mai competent? Putea găsi o explicaţie pentru cele petrecute. Totul avea să fie OK.

Cu toate acestea, în timp ce identifica priza corectă şi introducea cablul, se simţi pradă unei spaime puternice, unice. În căşti se auzi imediat un ţiuit, conexiunea făcându-se automat.

Încă mai putea să supravegheze IT-ul de la o oarecare distanţă, să se asigure că aşa ceva n-avea să se mai întâmple, să-şi actualizeze într-o mai mare măsură informaţiile. Totul era sub control. Îşi spuse asta în timp ce în căşti se auzi un păcănit şi ţiuitul încetă. Ştiu că îi preluase cineva apelul, chiar dacă refuza să rostească vreo formulă de salut. În tăcere se simţea planând iritarea.

La rândul său, renunţă la orice schimb de amabilităţi. Trecu direct la ceea ce avea se spus.

– Silozul unu? Aici silozul optsprezece.

Îşi şterse sudoarea de pe buze şi îşi reglă microfonul. Palmele îi deveniră brusc reci şi lipicioase şi simţi nevoia să urineze.

– Avem, ăă… aici s-ar putea să avem, ăă… o mică problemă…

Partea a patra

Descâlcirea

30
„Povestea tragică a lui Romeo şi a Julietei”

Drumul era lung, şi încă şi mai lung pentru mintea ei tânără. Deşi Juliette păşea pe puţine trepte cu propriile picioare mici, avea senzaţia că ea şi părinţii ei călătoreau de săptămâni. Pentru un copil nerăbdător, toate lucrurile durau la nesfârşit şi orice aşteptare era o tortură.

Stătea pe umerii tatălui ei, ţinându-se strâns de bărbia lui, cu picioarele înfăşurate sufocant în jurul gâtului lui. Fiind la o înălţime atât de mare, trebuia să-şi aplece capul ca să se ferească de partea de dedesubt a treptelor. Zăngănitul cizmelor unor străini răsuna la fiecare pas de deasupra, şi în ochi îi intrau fire de praf amestecat cu rugină.

Clipi şi-şi frecă faţa de părul tatălui ei. Oricât de excitată s-ar fi simţit, îi era imposibil să rămână trează pe umerii lui care se ridicau şi coborau. Iar când se plângea că-l doare spatele, Juliette călătorea în josul câtorva etaje pe şoldul mamei sale, ţinând-o de gât cu degetele încleştate, cu capul de copil atârnându-i când o fura somnul.

Se bucura de zgomotele călătoriei, de paşii şi de cântecul ritmic al discuţiei părinţilor ei despre lucruri de-ale adulţilor, de vocile care pluteau, îndepărtându-se şi apropiindu-se de câte ori adormea şi de câte ori se trezea.

Călătoria deveni o ceaţă de amintiri tulburi. Tresări din somn în timp ce printr-o uşă deschisă pătrundea guiţatul unor porci, se simţi vag conştientă de o grădină căreia îi făceau turul, se trezi pe de-a-ntregul în miros de dulciuri şi mâncă – prânzul sau cina, nu era sigură. În noaptea aceea, aproape că nici nu se clinti când alunecă din braţele tatălui ei într-un pat întunecos. Se trezi în dimineaţa următoare alături de o verişoară pe care n-o cunoştea, într-un apartament aproape identic cu al ei. Era weekend. Putea s-o spună, fiindcă nişte copii mai mari se jucau, zgomotoşi, pe coridor, în loc să se pregătească pentru plecarea la şcoală. După un mic dejun rece, ea şi părinţii ei se întoarseră pe scări şi avu din nou senzaţia că fuseseră pe drum toată viaţa lor, nu doar o singură zi. Şi reîncepu să aţipească, fiecare pui de somn ştergând cu delicateţe timpul.

Ceea ce dură două zile, care i se părură micuţei Juliette o săptămână sau o lună, îi aduse în sfârşit pe palierul etajului o

sută din adâncurile abisale ale silozului. Coborî ea însăşi ultimele trepte, cu mama şi tatăl ei ţinând-o de câte o mână şi dându-i explicaţii. Se afla într-un loc numit „adâncul”, îi spuseră. În treimea de jos. O ajutară să-şi ţină echilibrul pe picioarele somnoroase când coborî, împleticindu-se, de pe ultima treaptă a scărilor etajului nouăzeci şi nouă pe palierul etajului o sută. Tatăl ei îi arătă, deasupra uşilor deschise pe care se foia o mulţime de lume, un număr mare, scris cu vopsea şi alcătuit, incredibil, din trei cifre:

100

Cele două cercuri o fascinară pe Juliette. Erau ca doi ochi larg deschişi ce priveau lumea pentru prima oară. Îi spuse tatălui ei că deja putea să numere până la un număr atât de mare.

– Ştiu că poţi, răspunse el. Fiindcă eşti atât de inteligentă.

Îşi urmă mama în bazar cu amândouă mâinile încleştate de mâna puternică şi aspră a tatălui ei. Erau oameni peste tot. Şi era zgomot, dar într-un mod plăcut. Aerul se umplea de sunete încântătoare când oamenii îşi ridicau vocile ca să fie auziţi – exact ca în clasă, imediat ce pleca profesorul.

Juliette se temea să nu se rătăcească, aşa că se agăţă de tatăl ei. Aşteptară în timp ce mama ei făcu schimburi în natură pentru prânz. Ca să obţină cele câteva lucruri care le trebuiau, se opri la mai multe tarabe, al căror număr păru să ajungă la o duzină. Tatăl ei vorbi cu un bărbat, convingându-l s-o lase pe Juliette să se aplece şi să-şi treacă mâna printr-un gard ca să atingă un iepure. Avea blana atât de moale încât părea să nici nu fie acolo. Fetiţa îşi retrase mâna brusc, speriată, când animalul îşi roti capul, însă el nu mai făcu nimic, în afară de a ronţăi ceva invizibil şi de a o privi ca şi cum s-ar fi plictisit.

Bazarul părea să se întindă la nesfârşit. Şerpuia în jurul lor şi în afara vederii lor, chiar şi atunci când picioarele de multe culori ale adulţilor erau destul de distanţate pentru ca să poată vedea ea capătul. Pe margini, pasaje mai înguste, pline cu alte tarabe şi corturi, se răsuceau într-un labirint de culori şi de sunete, dar Juliette n-avea voie să intre pe niciunul dintre ele. Rămase alături de părinţi până când ajunseră la un prim grup de trepte pătrate, cum nu mai văzuse niciodată, în întreaga ei viaţă tânără.

– Uşor acum, îi spuse mama ei, ajutând-o să urce.

– Pot, spuse ea, încăpăţânată, luând totuşi mâna care i se

întindea.

– Doi şi un copil, îi spuse tatăl ei cuiva din capătul treptelor.

Juliette auzi zăngănitul bonurilor ce cădeau într-o cutie care, după sunet, părea plină cu aşa ceva. Când tatăl ei trecu de poartă, văzu că bărbatul de lângă cutie era îmbrăcat în toate culorile şi avea pe cap o pălărie caraghioasă, care se legăna, fiind prea mare. Încercă să se uite mai bine în timp ce intra pe poartă, călăuzită de mama ei, care îi pusese o mână pe spate şi îi şoptea la ureche să ţină pasul cu tatăl ei. Cu un clinchet strident al clopoţeilor de pe pălărie, bărbatul întoarse capul şi îi adresă o strâmbătură caraghioasă, cu limba scoasă într-o parte.

Juliette râse, rămânând totuşi pe jumătate speriată de omul acela straniu până când găsiră un loc unde să stea şi să mănânce. Tatăl ei scoase din rucsac un cearşaf de pat subţire şi îl întinse pe una dintre băncile late. Mama ei o convinse să se descalţe înainte de a se instala, în picioare, pe cearşaf. Fetiţa se ţinu de umărul tatălui său şi se uită în josul pantei cu bănci şi scaune către camera mare, fără pereţi, de jos. Tatăl ei îi spuse că acea cameră se numea „scenă”. În adânc, totul avea nume diferite.

– Ce fac acolo? îşi întrebă tatăl.

Pe scenă, mai mulţi bărbaţi cu haine la fel de colorate ca ale celui de la poartă aruncau în aer bile – un număr incredibil – având grijă ca niciuna dintre ele să nu atingă podeaua.

Tatăl ei râse.

– Jonglează. Sunt aici ca să ne distreze până începe piesa.

Juliette nu era sigură că voia să-nceapă piesa. Adică lucrul pe care veniseră să-l vadă. Jonglerii aruncau bile şi cercuri de la unul la altul şi ea îşi simţea braţele învârtindu-se ca nişte morişti în timp ce-i privea. Încercă să numere cercurile, dar nu rămâneau destul de mult timp în acelaşi loc.

– Mănâncă-ţi prânzul, îi reaminti mama ei, întinzându-i bucăţele dintr-un sendviş cu fructe.

Fetiţa era fascinată. Când jonglerii lăsară mingile şi cercurile deoparte şi începură să se fugărească unii pe alţii, căzând şi purtându-se prosteşte, ea râse la fel de zgomotos ca toţi ceilalţi copii. Se uita mereu la tatăl şi la mama ei, să vadă dacă ei urmăreau ce se petrecea pe scenă. Îi trase de mâneci, dar ei se mulţumiră să dea din cap şi continuară să vorbească, să mănânce şi să bea. Când în apropiere se aşeză o altă familie, şi un băieţel ceva mai mare decât ea începu să râdă şi el de

jongleri, Juliette simţi dintr-odată că avea companie. Strigătele ei stridente deveniră şi mai sonore. Jonglerii erau cel mai grozav lucru pe care-l văzuse până atunci. I-ar fi putut privi la nesfârşit.

Însă luminile păliră şi începu piesa şi, prin comparaţie, era plictisitoare. Începu frumos, cu o luptă straşnică, cu săbii, dar urmară o mulţime de cuvinte stranii, iar un bărbat şi o femeie se uitau unul la altul aşa cum se priveau părinţii ei şi vorbeau într-un limbaj bizar.

Juliette adormi. Visă că zbura prin siloz – cu o sută de bile şi de cercuri de toate culorile avântându-se în jurul ei, întotdeauna prea departe ca să le poată atinge, şi inelele erau rotunde ca numerele din capătul etajului pe care se afla bazarul – şi apoi se trezi în toiul unor ovaţii şi aplauze.

Părinţii ei stăteau în picioare şi strigau, în timp ce oamenii în costume stranii de pe scenă făceau mai multe plecăciuni. Juliette căscă şi se uită la băieţelul de alături. Dormea cu gura deschisă, cu capul în poala mamei lui, cu umerii zgâlţâindu-i-se în timp ce ea bătea şi tot bătea din palme.

Îşi strânseră cearşaful, şi tatăl ei o purtă către scenă, unde luptătorii cu săbii şi oamenii cu limbaj straniu stăteau de vorbă cu spectatorii şi le strângeau mâinile. Juliette voia să facă degrabă cunoştinţă cu jonglerii. Voia să-nveţe cum convingeai cercurile să plutească în aer. Însă părinţii ei aşteptară până când reuşiră să stea de vorbă cu una dintre femei, cea care avea părul împletit în cozi şi răsucit ca să coboare arcuindu-se.

– Juliette, zise tatăl ei, săltând-o pe scenă. Vreau să faci cunoştinţă cu… Juliette.

Arătă către doamna cu rochie vaporoasă şi păr straniu.

– Ăsta e numele tău adevărat? întrebă femeia, lăsându-se în genunchi şi întinzând mâna către cea a fetiţei.

Ea şi-o retrase de parcă un alt iepure ar fi vrut să i-o muşte, dar dădu din cap.

– Aţi fost minunată, îi spuse mama ei doamnei.

Îşi strânseră mâinile şi se prezentară.

– V-a plăcut piesa? întrebă doamna cu păr ciudat.

Juliette dădu din cap. Simţise că ea trebuia s-o facă şi că era OK să mintă.

– Eu şi tatăl ei am venit să vedem spectacolul ăsta cu ani în urmă, când am început să ne întâlnim, spuse mama ei. Mângâie părul lui Juliette. Ne-am hotărât să ne numim primul copil fie Romeo, fie Juliette.

– Ei, atunci bucuraţi-vă că aţi avut o fată, spuse doamna, zâmbind.

Părinţii ei râseră, şi Juliette începu să se teamă mai puţin de femeia care purta numele ei.

– Am putea primi autograful dumneavoastră? Tatăl ei îşi luă mâna de pe umărul fiicei sale şi căută în rucsac. Am un program aici, undeva.

– De ce nu un scenariu pentru această mică Juliette? Doamna îi zâmbi. Înveţi literele?

– Pot să număr până la o sută, răspunse ea cu mândrie.

Femeia ezită, apoi zâmbi. Juliette o privi ridicându-se şi traversând scena, cu rochia unduindu-se aşa cum salopetele n-o puteau face niciodată. Doamna se întoarse din spatele unei perdele cu o carte mică, din hârtii prinse laolaltă cu ace de siguranţă din alamă. Acceptă un cărbune de desen de la tatăl lui Juliette şi-şi scrise numele pe copertă cu litere mari, arcuite.

Femeia îndesă hârtiile în mâinile ei mici.

– Vreau să ai tu asta, Juliette a silozului.

Mama ei protestă.

– Oh, nu putem! E prea multă hârtie…

– Are numai cinci ani, spuse tatăl ei.

– Mai am unul, îi asigură doamna. Ni le facem singuri. Vreau să-l aibă ea.

Întinse mâna şi atinse obrazul lui Juliette şi, de data asta, fetiţa nu se feri. Era prea preocupată să răsfoiască paginile, uitându-se la notele buclate, scrise de mână pe margini, alături de cuvintele tipărite. Observă că un cuvânt era încercuit iarăşi şi iarăşi printre celelalte. Pe multe nu le putea pricepe, dar pe acela ştia să-l citească. Era numele ei. Se afla la începutul unui număr foarte mare de fraze.

Juliette. Juliette.

Asta era ea. Se uită la doamnă, înţelegând imediat de ce o aduseseră părinţii ei acolo, de ce merseră atât de departe, făcând un drum atât de lung.

– Mulţumesc, spuse, aducându-şi aminte de bunele ei maniere. Şi apoi, după ce chibzui o vreme: Îmi pare rău c-am adormit.

31

Vom mai vorbi de-aceste mari dezastre.
Această zi aduce-o pace sumbră;
Trist soarele şi-ascunde faţa-n umbră.
De judecată n-o să scape nime;
Va fi iertat sau pedepsit cu-asprime
Tot insul după vina sa.[2]

Era dimineaţa celei mai cumplite curăţiri din viaţa lui Lukas şi, pentru prima oară, se gândi să se ducă la lucru, să ignore vacanţa plătită, să pretindă că era o zi ca oricare alta. Stătea pe marginea patului, adunându-şi curajul ca să se pună în mişcare, cu una dintre numeroasele lui hărţi cu stele în braţe. Mângâie conturul de cărbune al unei anumite stele, atingându-l foarte uşor cu degetele, ca să nu şteargă desenul mânjindu-l.

Nu era o stea ca toate celelalte. Acelea nu erau decât nişte puncte pe o reţea trasată cu grijă, însoţite de detalii despre data observării, despre locul unde se aflaseră şi despre intensitatea luminoasă. Aceasta nu era de acelaşi tip, era una care nu dăinuise nici pe departe atât de mult. Era de tipul cu cinci vârfuri, conturul unei stele de şerif. Îşi aducea aminte c-o desenase într-o noapte, în timp ce îi vorbea ea, cu oţelul de pe piept lucindu-i palid când capta lumina slabă de pe scări. Îşi amintea că vocea ei fusese ca o vrajă, îşi amintea că mersul ei era fascinant, că pătrunderea ei în rutina lui plictisitoare fusese la fel de neaşteptată ca apariţia unui gol între nori.

Îşi amintea şi cum îşi ferise privirea de a lui în celulă – cu două nopţi în urmă –, cum încercase să-i cruţe sentimentele gonindu-l.

Lukas nu mai avea lacrimi. Îşi petrecuse noaptea vărsându-le pentru femeia aceea pe care o cunoştea atât de puţin. Iar acum se întreba ce-ar fi putut face cu ziua lui, cu viaţa lui. Gândul la ea, acolo, afară, făcând ceva pentru ei – curăţind – îl îngreţoşa. Se întrebă dacă de aceea n-avea poftă de mâncare de două zile. O parte din profunzimea stomacului lui ştia, probabil, că n-ar fi

---

[2] William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena III; toate citatele din piesă au fost preluate din *Opere,* vol. I, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955, traducere de Şt. O. Iosif, revăzută de Al. Philippide (n. tr.).

putut reţine nimic, chiar dacă s-ar fi silit să mănânce.

Puse harta stelară deoparte şi îşi îngropă faţa în palme. Rămase locului, atât de obosit, încercând să se convingă doar să se ridice şi să plece la muncă. Încercă să-şi aducă aminte cum stăteau lucrurile când părăsise sala serverelor, în săptămâna dinainte. Oare turnul numărul opt fusese cel care avusese o nouă cădere? Sammi sugerase să schimbe tabloul de comandă, dar el bănuise că un cablu nu era bun. Asta făcea – îşi aminti acum acorda Ethernetul, reţeaua locală. Şi asta ar fi trebuit să facă şi în momentul acela, în ziua aceea. Orice altceva în afară de a pierde vremea, în vacanţă, simţind că se putea îmbolnăvi cu gândul la o femeie în privinţa căreia nu făcuse cu mult mai mult decât să-i povestească despre ea mamei sale.

Se ridică şi-şi puse aceeaşi salopetă pe care-o purtase cu o zi înainte. Rămase o clipă astfel, holbându-se la picioarele lui desculţe şi întrebându-se de ce se ridicase. Unde se ducea? Mintea îi era cu desăvârşire goală, trupul amorţit. Se întrebă dacă putea rămâne acolo, nemişcat, cu stomacul răscolit, plin de noduri, pentru tot restul vieţii sale. Cineva avea să-l găsească în cele din urmă, nu-i aşa? Mort, ţeapăn, stând drept, un cadavru devenit statuie.

Clătină din cap, gândurile negre se desprinseră, şi îşi căută cizmele.

Le găsi, ceea ce era o realizare. Se îmbrăcase, adică făcuse ceva.

Ieşi din cameră şi se îndreptă agale către palierul scării, ocolindu-i pe copiii care ţipau, încântaţi de încă o zi fără şcoală, cu părinţii străduindu-se să-i înconjoare şi să le pună salopetele şi să-i încalţe. Pentru Lukas, toată zarva nu însemna cu mult mai mult decât un zgomot de fond. Era un freamăt, ca durerea din picioarele lui, după ce-şi petrecuse zilele dinainte adunând semnături. Ieşi pe palierul apartamentelor şi simţi obişnuita zvâcnire care-l îndemna să urce la cantină. Nu se putea gândi decât la ceea ce se gândise în ultima săptămână: voia să ajungă la sfârşitul unei alte zile ca să poată merge în vârf, unde avea o şansă s-o vadă pe Juliette.

Îi trecu brusc prin minte că încă o mai putea face. Nu era amator de răsărituri de soare – prefera amurgurile şi stelele dar, dacă voia s-o vadă pe ea, tot ce trebuia să facă era să urce la cantină şi să studieze peisajul. Acolo avea să fie un cadavru nou, un costum nou, încă păstrându-şi luciul, licărind sub razele firave

de soare strecurate printre norii blestemaţi.

Vedea imaginea, clară, în minte: ea, întinsă într-o poziţie chinuită, cu picioarele răsucite, braţele parcă ţintuite, cu casca întoarsă într-o parte, uitându-se înapoi, către siloz. Încă şi mai sumbru, se văzu pe el însuşi, peste decenii, un bătrân singuratic, aşezat în faţa ecranului cenuşiu şi nemaidesenând hărţi stelare, ci peisaje. Mereu aceleaşi peisaje, iarăşi şi iarăşi, contemplând un ar-fi-putut-fi aruncat la gunoi, schiţând acelaşi lucru, încă vizibil, şi vărsând lacrimi de moşneag, care picurau transformând cărbunele în noroi.

Avea să fie ca Marnes, acel sărman nefericit. Şi, gândindu-se la ajutorul de şerif care murise neavând pe nimeni care să-l îngroape, îşi aminti ultimul lucru pe care i-l spusese Juliette. Îl implorase să-şi găsească pe cineva, să nu fie ca ea, să nu fie niciodată singur.

Strânse în mâini balustrada de oţel rece de la etajul cincizeci şi se aplecă peste ea. Uitându-se în jos, văzu treptele forându-şi calea către adâncul pământului. Palierul de la cincizeci şi şase era vizibil dedesubt, toate celelalte din interval ieşind în afară, sub unghiuri nevăzute. Îi era greu să aprecieze distanţa – era obişnuit cu scara mult mai mare la care reprezenta stelele –, dar îşi imagină că era mai mult decât suficientă. Nu era nevoie să coboare până la optzeci şi doi, preferat de majoritatea celor care se aruncau din cauza lungului gol care-l despărţea de nouăzeci şi nouă.

Se văzu dintr-odată pe sine însuşi în zbor, căzând cu braţele şi picioarele răsfirate. Se gândi că ar fi fost posibil să nu aterizeze pe palier. S-ar fi putut izbi de una dintre balustrade, care l-ar fi tăiat aproape în două. Sau, poate, dacă îşi făcea vânt ceva mai în afară, dacă se azvârlea cu capul înainte, totul s-ar fi terminat mai repede.

Îşi îndreptă spatele, simţind împunsătura fricii şi un val de adrenalină după ce-şi imaginase căderea, sfârşitul, cu atâta claritate. Se uită în jur, inspectând traficul dimineţii, ca să descopere dacă atrăgea privirile cuiva. Văzuse alţi adulţi uitându-se peste balustradă, după lucruri pe care le pierduseră. Şi îşi închipuise întotdeauna că le treceau prin minte gânduri urâte. Fiindcă, după ce crescuse în siloz, ştia că numai copiii scăpau obiecte de pe paliere. Când ajungeai la vârsta maturităţii, ştiai cum să ţii bine tot ce putea fi ţinut. Eventual aluneca altceva, ceva pe care-l pierdeai şi care se rostogolea prin inima silozului,

făcându-te să te întrebi dacă să sari sau nu pe urmele lui…

Palierul se cutremură – preluând vibraţiile paşilor unui hamal grăbit –, apoi se auzi zgomotul picioarelor goale care plesneau treptele, apropiindu-se pe spirală. Lukas se retrase de lângă balustradă, încercând să se concentreze asupra planurilor sale pentru ziua aceea. Poate-ar fi trebuit să se târască înapoi în pat şi să doarmă, omorându-şi câteva ore prin căderea în inconştienţa somnului.

În timp ce încerca să invoce ceva care să-i ofere o fărâmă de motivaţie, hamalul grăbit trecu pe lângă el şi Lukas îi întrezări faţa schimonosită de consternare. Chiar şi după ce dispăru cu mare iuţeală din vedere – cu paşi repezi, cutezători – imaginea îngrijorării lui rămase clară în mintea lui Lukas.

Şi atunci ştiu. În timp ce lipăitul rapid al picioarelor băiatului se pierdea, şerpuind, în adâncul pământului, ştiu că în dimineaţa aceea se întâmplase ceva, că se întâmplase ceva în vârf, ceva suficient de important pentru ca vestea să fie răspândită, ceva legat de curăţire.

O sământă de speranţă simţi gustul umezelii. Un sâmbure însetat, îngropat la mare adâncime, unde Lukas detesta să-i conştientizeze existenţa, de teamă să nu-l otrăvească sau să-i rămână-n gât, începu să încolţească. Poate curăţirea nu avusese loc. Oare era posibil ca petiţia lui să fi fost reexaminată? Oare greutatea acelor semnături adunate de pe o sută de niveluri reuşise în cele din urmă să fie destul de sâcâitoare ca să schimbe hotărârea judecătorilor? Dacă Bernard acţionase, în ciuda aşteptărilor, în favoarea lui, dacă-l convinsese pe judecătorul principal să reducă gravitatea delictului lui Juliette?

Lukas îşi aminti insistenţele lui pe lângă Bernard, îşi aminti că îl implorase ca pe un prieten, ca pe şeful lui să intervină în favoarea ei. Îl rugase să-şi adauge propria semnătură pe petiţie, ceea ce Bernard şi făcuse în final. Dar îl avertizase că soarta ei nu mai era în mâinile lui, că judecătorii urmau să decidă, că acreditarea ca primar interimar îl lipsea practic de orice putere.

Şi totuşi, dacă hamalul avea veşti înfricoşătoare într-o zi de curăţire, asta n-ar fi putut însemna că prietenul lui se gândise la asta toată noaptea şi că în final găsise o soluţie?

Minuscula sământă a speranţei prinse rădăcini. Crescu, întinzându-şi lujerii prin pieptul lui, umplându-l de o dorinţă imperioasă de a alerga sus, să se convingă cu ochii lui. Se desprinse de balustradă, îşi abandonă visul la saltul după

propriile necazuri şi îşi făcu loc prin înghesuiala dimineţii. Observă că, în urma trecerii hamalului, se răspândeau deja şoapte.

În timp ce se alătura traficului îndreptat în susul scării, îşi dădu seama că durerea de picioare din zilele trecute îi dispăruse. Se pregătea să depăşească o familie care mergea prea încet în faţa lui când auzi, în urmă, cârâitul sonor al unei staţii radio.

Se întoarse şi-l zări pe Marsh cu câteva trepte mai jos, umblând pe dibuite la staţia radio de pe şoldul său, strângând la piept o cutie mică de carton şi cu fruntea lucind de sudoare.

Lukas se opri şi se prinse de balustradă, aşteptând să ajungă în dreptul lui ajutorul de şerif din mijloc.

– Marsh?

Omul legii reuşi în sfârşit să micşoreze volumul staţiei radio şi îşi ridică privirea. Îl salută pe Lukas cu o înclinare a capului. Se îngrămădiră amândoi lângă balustradă când un muncitor şi umbra lui trecură pe lângă ei, urcând.

– Ce noutăţi ai? îl întrebă Lukas.

Îl cunoştea bine pe ajutorul de şerif şi ştia că i le-ar fi putut dezvălui fără să ceară nimic în schimb.

Marsh îşi şterse fruntea şi mută cutia în îndoitura celuilalt braţ.

– Că Bernard îmi face fundu’ arşice în dimineaţa asta, se plânse el. Mi-a *ajuns* cât am umblat pe scări într-o săptămână!

– Nu, ce e cu curăţirea? întrebă Lukas. Un hamal a trecut în mare viteză, de parc-ar fi văzut o stafie…

Ajutorul de şerif Marsh aruncă o privire în susul treptelor.

– Mi s-a spus să-i duc lucrurile la treizeci şi patru, cât ai clipi. Hank aproape că şi-a dat duhu’ aducându-le până la mine… Îl ocoli pe Lukas şi începu să urce, ca şi cum nu şi-ar fi putut permite să mai stea. Asta e, trebuie să mă mişc dacă vreau să-mi păstrez slujba.

Lukas îl prinse de braţ, şi traficul se aglomeră în urma lor, cu toţi cei care urcau îndesându-se agasaţi pe lângă şi în călătorul care întâmplător cobora.

– Curăţirea s-a făcut sau nu? vru să ştie Lukas.

Marsh se gârbovi, sprijinindu-se de balustradă. Din staţia lui radio izvora un murmur abia auzit.

– Nu, şopti el, şi Lukas avu senzaţia că putea să zboare.

S-ar fi putut avânta drept în sus, printre scările şi inima de beton a silozului, ar fi putut zbura în jurul palierelor, ar fi putut să urce cincizeci de etaje dintr-o săritură…

– Ea a ieşit, dar n-a curăţat, spuse Marsh, cu voce scăzută, dar rostind cuvinte destul de tăioase care să străpungă visurile lui Lukas. A plecat dincolo de dealuri…

– Stai puţin. Ce?

Marsh dădu din cap, cu transpiraţia picurându-i de pe vârful nasului.

– A dispărut complet din vedere, şuieră el, ca un radio cu volumul la minimum. Şi acum trebuie să-i duc lucrurile la Bernar…

– I le duc eu, spuse Lukas, întinzând mâinile. Oricum merg la treizeci şi patru.

Marsh schimbă poziţia cutiei. Sărmanul ajutor de şerif părea gata să se prăbuşească în orice clipă. Lukas îl imploră, la fel cum făcuse cu două zile în urmă, ca s-o poată vedea pe Juliette în celulă.

– Lasă-mă să le duc eu sus, în locul tău, zise. Ştii că Bernard n-o să se supere. Sunt prieten bun cu el, aşa cum sunt dintotdeauna şi cu tine…

Ajutorul de şerif Marsh îşi şterse buzele şi dădu din cap aproape imperceptibil, gândindu-se la asta.

– Uite, eu merg oricum sus, insistă Lukas.

Se pomeni trăgând încet cutia din mâinile unui Marsh extenuat, cu toate că, din cauza emoţiilor care-i potopeau trupul în valuri, îi era greu să se concentreze. Ideea că Juliette ar mai fi putut fi încă în siloz se evaporase, dar vestea că nu curăţase, că reuşise să treacă dincolo de dealuri, asta îl umplea de altceva. Atingea acea parte din el care tânjea să facă o hartă a stelelor. Însemna că nimeni n-avea s-o privească vreodată putrezind.

– Să ai mare grijă de asta, spuse Marsh.

Se uita la cutia îndesată acum în braţele lui Lukas.

– O s-o păzesc cu preţul vieţii, îi făgădui acesta. Ai încredere în mine.

Marsh dădu din cap, ca să-i spună că avea. Şi Lukas începu să urce grăbit în fruntea celor care mergeau să sărbătorească o nouă curăţire, cu greutatea lucrurilor lui Juliette zăngănind încet într-o cutie pe care-o strângea cu putere la piept.

32

Şi plânsul tău îmi vâjâie-n urechi.[3]

Electricianul Walker se apleacă deasupra dezordinii de pe bancul său de lucru şi-şi aşeză mai bine lupa. Marea lentilă bulboasă ataşată de capul lui cu o bandă circulară metalică ar fi fost inconfundabilă şi dacă n-ar fi purtat-o aproape pe toată durata celor şaizeci şi doi de ani ai vieţii sale. Când împinse sticla în poziţia corectă, micul cip negru de pe placa electronică verde căpătă o claritate de cristal. Putea să-i vadă toate picioruşele de metal argintiu îndoite în afara corpului, aidoma genunchilor unui păianjen, picioare minuscule, părând captive în bălţi argintii de oţel îngheţat.

Cu vârful celui mai fin dintre ciocanele sale de lipit, Walker împunse o pată de argint, acţionând pipeta de absorbţie cu piciorul. Metalul din jurul cipului se topi, fiind apoi tras printr-un tub subţire ca un pai şi eliberând unul dintre cele şaisprezece picioruşe.

Se pregătea să treacă la următorul – rămăsese treaz toată noaptea şi extrăsese cipuri arse ca să-şi ocupe mintea, împiedicând-o să se gândească la altceva – când auzi lipăitul uşor de recunoscut al noului hamal, care trecea în mare viteză pe coridor.

Walker lăsă placa şi ciocanul de lipit pe bancul de lucru şi se grăbi spre uşă. Se sprijini de toc şi se aplecă în afară la trecerea puştiului.

– Hamalule! strigă, şi băiatul se opri fără tragere de inimă. Ce veşti aduci, băiete?

Puştiul zâmbi, arătându-şi albul tineresc al dinţilor.

– Am veşti *mari,* răspunse. Dar te costă un bon.

Walker mormăi dezgustat, dar se căută în salopetă. Îl chemă pe puşti cu un semn din mână.

– Eşti Sampson, nu?

Băiatul dădu din cap, cu părul tresăltându-i pe faţa tânără.

– Umbra Gloriei, nu-i aşa?

Băiatul îşi repetă gestul, cu ochii la bonul argintiu extras din buzunarele zornăitoare ale bătrânului.

---

[3] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena III (n. tr.).

– Ştii, Gloriei îi era milă de un moşneag fără familie şi fără o viaţă. Îmi dezvăluia noutăţile, aşa făcea.

– Gloria e moartă, zise băiatul, înălţându-şi palma.

– Aşa e, oftă Walker.

Lăsă bonul să cadă în palma tânără întinsă de celălalt şi şi-o flutură pe-a lui, bătrână şi pătată, cerând veştile. Murea de nerăbdare să afle totul şi ar fi dat bucuros zece bonuri.

– Cu amănunte, copile. Să nu scapi niciunul.

– Curăţirea nu s-a făcut, domnule Walker!

Inima bătrânului se opri pentru o clipă. Tânărul îi întoarse spatele, pregătindu-se s-o ia la fugă.

– Stai, băiete. Cum adică nu s-a făcut curăţirea? Ea a fost eliberată?

Hamalul clătină din cap. Avea părul lung, rebel şi părea făcut anume ca să fluture în sus şi-n jos pe scări.

– Nu, domnule. A *refuzat!*

Ochii băiatului erau electrizanţi şi zâmbea cu gura până la urechi, fiindcă se afla în posesia unei asemenea veşti. În toată viaţa lui, nimeni nu mai refuzase să cureţe. Nici în a lui Walker. Poate niciodată. Electricianul simţi un val de mândrie pentru Juliette a lui.

Băiatul rămase o clipă în aşteptare. Părea nerăbdător să plece.

– Altceva? întrebă bătrânul.

Sampson dădu din cap şi aruncă o privire spre buzunarele celuilalt.

Walker oftă prelung, dezgustat de ceea ce devenise acea generaţie. Se căută în buzunar cu o mână şi şi-o flutură nerăbdător pe cealaltă.

– Ea *a dispărut,* domnule Walker!

Puştiul smulse bonul din palma bătrânului.

– A dispărut? Adică a murit? Vorbeşte, fiule!

Dinţii lui Sampson licăriră, şi bonul se făcu nevăzut în salopeta lui.

– Nu, domnule. A dispărut, adică a trecut dincolo de deal. Fără să cureţe, domnule Walker, pur şi simplu a plecat cu paşi mari şi a dispărut din vedere. S-a dus în oraş, şi domnul Bernard a văzut totul!

Tânărul hamal îl plesni pe Walker peste braţ, evident din nevoia de a atinge ceva cu entuziasmul său. Îşi îndepărtă părul de pe faţă, zâmbi larg şi se-ntoarse s-o ia la fugă pe traseul lui, cu picioarele mai uşoare şi cu buzunarele mai grele după ce-şi

spusese povestea.

Walker rămase în pragul uşii, uluit. Se încleştă de toc cu o mână de fier, ca să nu cadă, rostogolindu-se afară, în lume. Rămase pe loc, legănându-se, cu ochii la teancul de vase pe care le scosese pe culoar în seara precedentă. Se uită peste umăr, la patul nefăcut, care-i strigase numele toată noaptea. Din ciocanul lui de lipit încă se mai înălţa o dâră de fum. Se întoarse cu spatele la coridorul care avea să se umple în curând de răsunetul vocilor şi al paşilor primului schimb şi scoase ciocanul din priză, înainte de a se dezlănţui un alt foc.

Rămase o clipă neclintit, cu gândul la Jules, cu gândul la veşti. Se întrebă dacă ea primise biletul lui la timp, dacă asta atenuase spaima cumplită care-i răscolea măruntaiele când se gândea la ea.

Se întoarse în cadrul uşii. Adâncul se trezea. Se simţi puternic îmboldit să iasă, să treacă pragul, să fie o parte a faptelor fără precedent.

Shirly avea să sosească probabil în curând, să-i aducă micul dejun şi să-i ia vasele. Ar fi putut s-o aştepte, să stea poate puţin de vorbă amândoi. Poate că vraja demenţei avea să se spulbere.

Dar gândul la aşteptare, la minutele stivuite precum comenzile vechi, la faptul că nu ştia cât de departe ajunsese Juliette şi cum reacţionaseră ceilalţi aflând că nu curăţise îl sili să se pună în mişcare.

Îşi săltă piciorul şi se aplecă peste prag, cu cizma planându-i deasupra terenului fără limite.

Răsuflă adânc, se prăvăli în faţă, se răzgândi. Şi, brusc, avu senzaţia că era el însuşi un explorator plin de cutezanţă. Iată-l, după patruzeci de ani, înaintând cu mers legănat pe un coridor familiar, măturând cu o mână pereţii de oţel, apropiindu-se de un colţ dincolo de care ochii lui vedeau lucruri uitate de el cu desăvârşire.

Şi Walker deveni astfel încă un suflet bătrân împins în marele necunoscut, cu creierul năucit de ceea ce ar fi putut descoperi acolo.

33

Şi nu e milă-acolo sus, în ceruri,
Ca să privească-n jalea mea adâncă?
O, dulce mamă, nu mă izgoniţi![4]

Uşile grele, de oţel, ale silozului se despărţiră, deschizându-se, şi un nor uriaş de argon se revărsă în afară, şuierând cu furie. Norul părea să se materializeze din nimic, cu gazul comprimat înflorind, transformându-se în frişcă la întâlnirea cu aerul mai cald şi mai dens din partea cealaltă.

Juliette Nichols îşi împinse o cizmă prin deschizătura îngustă. Uşile nu se deschideau decât parţial, ca să nu permită pătrunderea toxinelor letale, expulzând argon cu o presiune controlată, aşa că se văzu nevoită să se întoarcă într-o parte şi să se împingă, cu costumul voluminos frecându-i-se de uşile groase. Nu se putea gândi decât la focul demenţial care avea să ia curând în stăpânire sasul. Flăcările lui păreau să-i lângă spatele, silind-o să scape cu fuga.

Îşi trecu şi cealaltă cizmă prin deschidere şi se trezi brusc afară.

Afară.

Deasupra căştii ei nu mai exista nimic altceva decât norii, cerul şi stelele nevăzute.

Înaintă cu stângăcie, ieşind din ceaţa de argon şuierător ca să se pomenească pe o rampă înclinată, cu colţurile zidurilor acoperite de o crustă de murdărie adusă de vânturi. Era uşor să uiţi că etajul de sus al silozului se afla sub pământ. Imaginea din biroul ei şi din cantină crea impresia că erai la suprafaţă, cu capul sus, în vântul sălbatic, dar asta se întâmpla numai pentru că acolo se aflau senzorii.

Juliette se uită în jos, la numerele de pe pieptul ei, şi îşi aduse aminte ce trebuia să facă. Urcă rampa târşâindu-şi picioarele, cu capul aplecat, concentrându-şi privirea asupra propriilor cizme. Nu ştia sigur cum reuşea să se mişte, dacă era vorba despre amorţeala de care te lăsai cuprins în faţa propriei execuţii sau dacă nu era decât un instinct de conservare ce se manifesta de la sine, îndepărtând-o pur şi simplu de infernul din sas,

[4] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul III, scena IV (n. tr.).

organismul ei amânând astfel inevitabilul, fiindcă nu era în stare să gândească sau să facă planuri trecând dincolo de următoarele câteva secunde.

Când ajunse în vârful rampei, capul ei îşi făcu apariţia în mijlocul unei minciuni, al unui neadevăr grandios, superb. Iarba verde acoperea dealurile ca un covor vopsit de curând. Cerul era îmbătător de albastru, norii îl împodobeau, albi ca pânza de calitate superioară, făpturi în zbor planat împestriţau văzduhul.

Se răsuci în loc, sorbind din ochi plăsmuirea spectaculoasă. Era ca şi cum ar fi fost aruncată într-una dintre cărţile copilăriei, o carte în care animalele vorbeau, copiii zburau, iar cenuşiul era de negăsit.

Chiar şi ştiind că nu era real, ştiind că se uita printr-o minciună de douăzeci de centimetri pe cinci, era copleşitor de tentată să creadă. Voia să creadă. Voia să uite că ştia de existenţa programului înşelător al IT-ului, să uite tot ce vorbise cu Walker şi să se trântească în schimb în iarba moale care nu era acolo, să se rostogolească prin mijlocul unei vieţi care nu exista, să-şi smulgă costumul ridicol şi să chiuie fericită, alergând prin peisajul mincinos.

Se uită în jos, la propriile mâini, îşi încleştă şi îşi descleştă pumnii, atât cât i-o permiteau mănuşile groase. Acela era coşciugul ei. Gândurile i se spulberară când se strădui să-şi aducă aminte ce era real şi ce era speranţă falsă, oferită în plus de IT şi de vizorul ei. Cerul nu era real. Iarba nu era reală. *Moartea* ei era reală. Lumea urâtă de care o ştia dintotdeauna era reală. Şi apoi, pentru o clipă, îşi aduse aminte că trebuia să facă un anumit lucru. Trebuia să cureţe.

Se întoarse şi se uită la turnul cu senzori, văzându-l pentru prima oară. Era un bloc masiv de oţel şi beton, cu o scară ciupită de rugină urcând de-a lungul unei laturi. Tecile senzorilor erau protuberanţe ca nişte buburuze, fixate pe feţele turnului. Juliette îşi duse mâna la piept, scoase unul dintre tampoanele pentru ştergere şi îl sfâşie, destrămându-l. Biletul trimis de Walker continua s-o obsedeze: *Nu te teme.*

Luă tamponul de lână desfăşurat şi-l frecă de braţul costumului ei. Învelişul din bandă antitermică nu se jupui, nu căzu, transformat în foiţe, ca acela pe care-l furase cândva de la IT, ca banda proiectată ca să se degradeze. Era tipul de bandă cu care lucra ea, făcut după proiectul de la Mecanic.

La Aprovizionare se pricep, scria în biletul lui Walker. Oamenii

de la Aprovizionare *se pricepeau,* la ei se referise. După atâţia ani în care-o ajutaseră pe Juliette să facă rost de piese de schimb atunci când avea cea mai mare nevoie, făcuseră acum pentru ea ceva extraordinar. În cele trei zile pe care şi le petrecuse ea urcând scările şi în cele trei nopţi în care fusese izolată în trei celule diferite, pe drumul către izgonire, înlocuiseră materialele IT-ului cu cele pentru Mecanic. Onoraseră comenzile pentru componente în cel mai necinstit mod, şi asta, probabil, la cererea lui Walker. IT-ul confecţionase – fără să vrea şi numai o singură dată – un costum proiectat să *dureze,* nu să se dezintegreze.

Juliette zâmbi. Moartea ei, oricum sigură, era amânată. Se uită îndelung la senzori, îşi destinse degetele şi aruncă tamponul de lână în iarba falsă. Se întoarse către cel mai apropiat deal şi se strădui din toate puterile să ignore culorile false şi straturile de viaţă proiectate peste ceea ce exista cu adevărat. În loc să se lase pradă euforiei, se concentră asupra bocănitului cizmelor ei pe pământul bătătorit, remarcă senzaţia pe care i-o crea vântul furios izbindu-i-se de costum, ascultă şuierul slab al grăunţelor de nisip care-i bombardau casca din toate părţile. În jurul ei era o lume înspăimântătoare, de care putea fi cât de cât conştientă dacă se concentra suficient, o lume pe care o cunoştea, dar pe care nu mai putea s-o vadă.

Începu să urce panta abruptă îndreptându-se vag către metropola strălucitoare de la orizont. Era greu de crezut că ar fi putut ajunge până acolo. Tot ce-şi dorea era să moară dincolo de dealuri, acolo unde nu putea s-o vadă nimeni putrezind, pentru ca Lukas, vânătorul de stele, să nu evite să urce în vârf la ora amurgului, de teamă că o să-i vadă silueta încremenită.

Şi, brusc, simţi că era bine să meargă pur şi simplu, să aibă un scop. Avea să iasă din vedere. Era un ţel mai solid decât oraşul fals, despre care ştia că se prefăcea în ruine.

În partea de sus a dealului, ajunse lângă doi bolovani mari. Începu să-i ocolească înainte de a-şi da seama unde era şi că urcase pe panta cea mai lină către cocoaşa unde se întâlneau două râpe şi unde se afla cea mai oribilă dintre toate minciunile.

Holston şi Allison. Ascunşi de ea prin magia vizorului. Acoperiţi de iluzia pietrei.

Nu avea cuvinte. Nimic de văzut, nimic de spus. Se uită în josul dealului şi observă alţi bolovani care apăreau sporadic, odihnindu-se în iarbă, dar nu plasaţi la întâmplare, ci acolo unde căzuseră curăţitorii de mai înainte.

Se întoarse cu spatele, preferând să lase astfel de lucruri triste în urmă. Era imposibil să-şi dea seama cât timp îi mai rămăsese, cât mai avea la dispoziţie ca să-şi ascundă cadavrul de cei care l-ar fi putut privi cu desfătare şi de puţinii care s-ar fi putut s-o jelească.

Înaintând către culmea dealului, cu picioarele încă îndurerate după urcuşul din siloz, Juliette deveni martora apariţiei primelor rupturi din vălul amăgitor aruncat de IT. În câmpul vizual îi apărură porţiuni noi de cer şi din oraşul îndepărtat, porţiuni care, când priveai de jos, erau ascunse de deal. Programul părea să aibă o întrerupere, o limitare a minciunilor. În timp ce părţile de sus ale monoliţilor din depărtare păreau întregi şi străluceau sub o falsă lumină a soarelui, sub panourile de sticlă şi oţel, clar conturate, zăcea murdăria ruginită a unei lumi abandonate. Putea să vadă prin etajele de jos ale multor clădiri care, cu imaginea vârfurilor grele proiectată peste ele, păreau gata să se răstoarne în orice clipă.

În lateral, construcţiile nefamiliare, apărute în plus, n-aveau niciun suport, nicio temelie. Atârnau în aer, cu cerul întunecat sub ele. Peisajul întunecat, cu nori cenuşii şi dealuri sterpe, se întindea de-a lungul orizontului jos, conturat, acolo unde se sfârşea programul vizorului, de o linie compactă, desenată cu albastru.

Imperfecţiunea amăgirii create de IT o miră pe Juliette. Apăruse fiindcă nici ei n-aveau idee ce se afla dincolo de dealuri şi nu puteau ghici ce anume ar fi trebuit să modifice? Sau socoteau că nu merita efortul, ştiind că nimeni n-avea să ajungă niciodată atât de departe? Indiferent care ar fi fost motivul, imaginea discordantă şi ilogică o ameţea dacă o studia cu prea multă atenţie. Se concentră, în schimb, asupra propriilor picioare, făcând o ultimă duzină pe paşi pe dealul vopsit în verde înainte de a ajunge pe culme.

În vârf se opri, izbită de rafale puternice de vânt, care o siliră să se încline sub violenţa lor. Inspectă orizontul şi văzu că stătea la graniţa dintre două lumi. În josul râpei din faţa ei, alcătuind un peisaj pe care nu-l mai văzuse niciodată, se întindea o lume golaşă de praf şi pământ bătătorit, cu vânturi în rafale şi cu tornade minuscule, cu aer care putea ucide. Era un ţinut nou şi totuşi i se părea mai familiar decât tot ce văzuse până atunci.

Se întoarse şi se uită în urmă, în lungul potecii pe care abia urcase, la iarba înaltă unduind în bătaia unei adieri blânde, la

florile ce-şi înclinau din loc în loc corolele către ea, la albastrul strălucitor şi la albul luminos de deasupra capului. Era un amestec malefic, îmbietor, fals.

Juliette cuprinse iluzia într-o ultimă privire admirativă. Observă că adâncitura rotundă din mijlocul dealurilor părea să marcheze conturul acoperişului plat al silozului ei, restul căminului ei locuibil fiind cuibărit adânc în pântecele locului. Modul în care se înălţa terenul în jur te făcea să te gândeşti că un Dumnezeu flămând luase cu polonicul o bucată mare de pământ. Cu inima grea, înţelese că lumea în care crescuse îi era acum închisă, că atât casa, cât şi poporul ei erau în siguranţă în spatele uşilor zăvorâte şi că ea trebuia să-şi accepte soarta cu resemnare. Fusese izgonită. Timpul ei era scurt. Aşa că întoarse spatele imaginii ademenitoare şi culorilor vii, ca să privească praful, moartea şi realitatea.

Juliette începu să coboare dealul, inspirând cu delicateţe aerul din costum. Ştia că Walker îi dăruise timp, un timp pe care nu-l mai avusese niciunul dintre curăţitorii dinaintea ei, dar cât de mult? Şi pentru ce? Îşi atinsese deja scopul, reuşise să se târască în afara câmpului vizual al senzorilor, aşa că de ce mai continua să meargă, să coboare pe picioare nesigure dealul acela străin? Era inerţie? Atracţia gravitaţiei? Imaginea necunoscutului?

Abia începuse să coboare, mergând în direcţia oraşului în ruină, când se opri să contemple peisajul străin din faţa ei. Terenul înalt pe care se afla îi permitea să-şi aleagă traseul ultimului drum, un traseu parcurs pentru prima oară, printre dunele înalte de pământ arid. În momentul acela, uitându-se în direcţia oraşului năruit, văzu că depresiunea în care se afla silozul ei nu era întâmplătoare. Dealurile ce se pierdeau în depărtare dădeau naştere unui model evident. Adânciturile circulare, ca nişte castroane, se înşiruiau una după alta, cu terenul înălţându-se între ele ca şi cum ar fi vrut să apere de vântul caustic fiecare gol făcut cu polonicul.

Juliette coborî în castronul următor gândindu-se la asta şi uitându-se pe unde călca. Îndepărta pietrele mai mari cu lovituri de picior şi îşi controla respiraţia. De când lucrase la desfundarea scurgerilor din adâncul bazinelor inundate, înotând sub nămolul de care se temeau bărbaţii zdraveni, ştia că, acţionând cu calm, puteai economisi aerul. Îşi ridică privirea, întrebându-se dacă în costumul ei era destul aer ca să ajungă pe culmea următorului

deal înalt.

Atunci observă turnul zvelt din centrul bolului, cu metalul său expus vederii lucind în razele de soare răzleţe. Peisajul era neatins de programul vizorului ei, realitatea îi trecea prin casca imaculată. Şi, văzând acel turn familiar al senzorilor, se întrebă dacă nu cumva se întorcea în direcţia de unde venise, dacă nu cumva inspectase lumea răsucindu-se o dată în plus pe culmea dealului, dacă mersul ei greoi nu o ducea cumva înapoi, către siloz, traversând acelaşi teren pe care-l mai străbătuse.

Apariţia unui curăţitor mort, care putrezea în praf, păru să-i confirme bănuiala. Era un simplu contur, fâşii dintr-un costum vechi, o scoarţă în loc de cască.

Se opri şi atinse cu vârful piciorului calota emisferică, şi carcasa se fărâmiţă şi se nărui. Carnea şi oasele din interior erau de mult pulbere în vânt.

Se uită în josul dealului, în căutarea cuplului adormit, dar cocoaşa acelor două dune nu se vedea nicăieri. Se simţi brusc zăpăcită, pierdută. Se întrebă dacă aerul nu reuşise în cele din urmă să pătrundă dincolo de etanşări şi de banda antitermică, dacă nu cumva creierul ei sucomba din cauza vaporilor toxici, dar nu. Era mai aproape de oraş, continua să meargă către siluetele clădirilor lui, cu partea de sus încă părând întreagă şi strălucitoare, cu cerul de deasupra lor albastru şi presărat cu nori luminoşi.

Ceea ce însemna că turnul de sub ea… nu era al ei. Iar dunele acelea, acele mormane imense de pământ mort, nu erau menite să blocheze vânturile sau să reţină aerul. Erau menite să apere de ochi curioşi. Să ascundă priveliştea aceea, să ascundă un alt siloz.

34

Una, două, şi a treia-n pieptul tău.[5]

Lukas ţinea cutia mică strâns la piept în timp ce se apropia de palierul etajului treizeci şi opt. Era un nivel mixt ca folosinţă, fiind ocupat de birouri, de magazine, de o fabrică de plastic şi de una dintre micile uzine de tratare a apei. Intră împingându-se în uşi şi străbătu grăbit coridoarele tăcute datorită curăţirii din acea zi, până când ajunse la camera de control a pompei principale. Cheia sa principală, de tip IT, îi permise să intre. Încăperea adăpostea carcasa înaltă a unui computer, familiară datorită zilelor de joi, când figura în programul activităţii lui de întreţinere. Lukas nu aprinse luminile din plafon, pentru ca micul geam al uşii să rămână întunecat în ochii trecătorilor. Se strecură între spatele suportului înalt al serverului şi perete, se lăsă grăbit pe podea şi-şi pescui lanterna din buzunarul salopetei.

În lumina slabă şi roşie a lanternei sale de noapte, săltă cu delicateţe clapele cutiei, dezvăluindu-i conţinutul.

Sentimentul de vinovăţie apăru instantaneu. Îi sfredeli nerăbdarea, încântarea oferită de descoperire, de intimitate. Nu se simţea vinovat fiindcă încălca dispoziţiile şefului sau fiindcă-l minţise pe Marsh, şi nici fiindcă întârzia livrarea unor obiecte despre care i se spusese că erau importante. Era vorba de violarea lucrurilor ei. De ceva care amintea de soarta ei. Acolo erau rămăşiţele lui Juliette. Nu ale trupului ei, ci ale vieţii pe care o dusese.

Respirând greu, se întrebă dacă să închidă clapele şi să dea uitării conţinutul, însă apoi se gândi ce avea să se-aleagă de el. Probabil că prietenii lui de la IT aveau să-l cerceteze cu grosolănie. Aveau să deschidă cutia rupând-o, ca să-şi împartă obiectele târguindu-se între ei, aşa cum copiii făceau troc cu bomboane. Aveau s-o pângărească.

Îndoi clapetele, deschizând cutia mai tare, şi se decise că era de preferat să-i cinstească el memoria.

Reglă lumina lanternei şi văzu deasupra un teanc de cupoane emise de siloz, legate cu o bucată de sârmă. Le scoase şi le răsfoi. Erau cupoane de concediu. Cu zecile. Le ridică la nas,

[5] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena IV (n. tr.)

nedumerit de mirosul uşor neplăcut, de unsoare, care ieşea din cutie.

Sub cupoane erau cartele de masă expirate, iar colţul unui ecuson se înălţa dintre ele. Lukas întinse mâna către legitimaţia aceea, argintie, aşa cum o cerea funcţia ei de şerif. Căută o alta printre cartelele de tot felul împrăştiate prin cutie, dar se părea că încă nu fusese înlocuită cu una de culoarea corespunzătoare Departamentului Mecanic, indiferent care-ar fi fost. Între concedierea ei pentru un delict şi condamnarea la moarte pentru altul trecuse prea puţin timp.

Avu nevoie de o clipă ca să studieze fotografia de pe ecuson. Părea recentă, o înfăţişa exact aşa cum şi-o amintea el. Avea părul strâns legat la spate, ceea ce îl ţinea lipit de cap. Avu viziunea buclelor ei libere, lipite de o parte şi de alta a gâtului, şi îşi aminti de prima noapte în care o privise la lucru, când îşi împletise părul lung în timp ce stătea singură, într-un lac de lumină, studiindu-şi dosarele pagină cu pagină.

Îşi plimbă degetele peste fotografie şi râse când îi văzu expresia. Avea fruntea încreţită şi ochii mijiţi, de parcă s-ar fi străduit să descopere ce încerca fotograful să facă sau de ce Dumnezeu dura atât de mult. Îşi acoperi gura ca să-şi împiedice râsul să devină hohot de plâns.

Cupoanele se întoarseră în cutie, însă legitimaţia se strecură în buzunarul de la piept al salopetei lui, ca şi cum ar fi primit acordul înverşunat al lui Juliette. Următorul obiect care-i atrase atenţia era un briceag multifuncţional argintiu, părând nou, un model uşor diferit de al lui. Îl luă, apoi se aplecă şi-l scoase pe al său din buzunarul de la spate. Le compară, deschizând câteva dintre accesoriile cu care era prevăzut al ei şi admirându-le mişcarea lină şi pocnetul sec cu care se blocau pe poziţie. Îşi acordă un moment în care îl curăţă pe al lui, ştergându-şi amprentele şi îndepărtând o fărâmă de cauciuc topit din învelişul unui cablu de sârmă, apoi schimbă cele două obiecte între ele. Hotărî că era mai bine să poarte asupra lui acel suvenir şi să lase briceagul său să dispară într-o magazie sau în mâinile unui străin care n-ar fi apreciat…

Înlemni la auzul unor paşi şi al unor râsete. Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă să intre cineva, să se aprindă brusc luminile din plafon. Serverul păcănea şi zumzăia lângă el. Zgomotul de pe coridor se îndepărtă, râsetele se stinseră.

Ştia că îşi forţa norocul, dar în cutie mai erau de văzut şi altele.

Continuă să scotocească şi găsi o casetă de lemn ornamentată, o antichitate valoroasă. Nu era cu mult mai mare decât palma lui şi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama cum s-o deschidă. Când glisă capacul, ochii îi căzură mai întâi pe o verighetă, verigheta unei femei. Ar fi putut fi de aur masiv, dar era greu să-ţi dai seama. Lumina roşie a lanternei lui avea tendinţa să dilueze culorile, făcând totul să pară difuz şi tern.

Căută o inscripţie, dar nu găsi niciuna. Verigheta era un artefact ciudat. Era sigur că Juliette nu o purtase de când o cunoştea el şi se întrebă dacă o fi fost a unei rude sau poate un obiect dinainte de revoltă, transmis din generaţie în generaţie. O puse la loc în cutia de lemn şi întinse mâna după celălalt obiect din interior, un soi de brăţară. Nu, nu o brăţară. Când o scoase, văzu că era un ceas, cu cadranul atât de mic încât se pierdea în modelul curelei cu pietre preţioase. Studie cadranul şi, după o clipă, îşi dădu seama că fie ochii, fie lumina roşie a lanternei îi jucau feste. Sau nu? Se uită cu mai multă atenţie, ca să fie sigur, şi văzu că una dintre limbile incredibil de subţiri ticăia, măsurând timpul. Ceasul funcţiona.

Înainte de a se gândi la cutezanţa reprezentată de ascunderea unui asemenea obiect sau la consecinţele pe care le-ar fi avut de suportat dacă ar fi fost găsit asupra lui, Lukas şi-l strecură în buzunarul de la piept. Se uită la inelul rămas singur în casetă şi, după o ezitare de-o clipă, îl palmă şi îl ascunse şi pe el. Scotoci prin cutia de carton, adună câteva dintre bonurile răzleţe de pe fund şi le aruncă în cutiuţa antică înainte de a o închide şi de a o pune la loc.

Ce făcea? Simţi o dâră de transpiraţie coborându-i din păr şi prelingându-i-se pe întreg conturul obrazului. Căldura emanată din spatele computerului foarte solicitat părea să se intensifice. Îşi lăsă capul în jos şi-şi săltă un umăr ca să oprească prelingerea transpiraţiei, care-i dădea mâncărimi. În cutie mai era şi altceva, iar el nu se putea abţine: trebuia să se uite.

Găsi un carneţel şi îl răsfoi. Conţinea liste după liste cu lucruri de făcut, cu tot ce cuprindea tăiat cu linii îngrijite. Îl puse la loc şi se întinse după o bucată de hârtie împăturită de pe fundul cutiei, apoi îşi dădu seama că nu era doar una. Scoase un teanc gros de foi prinse laolaltă cu agrafe de alamă. De-a latul celei de deasupra era un titlu scris de aceeaşi mână care făcuse însemnările din carneţel:

Manual de operare pentru camera de control a generatorului principal.

Îl deschise şi găsi scheme criptice, cu notiţe pe margini, sub forma unor liste cu elementele marcate cu câte un punct. Părea ceva pus cap la cap de ea însăşi, fie pentru ca toate operaţiunile adunate laolaltă să-i reamintească mai târziu ce avea de făcut, fie ca îndrumător util pentru alţii. Hârtia era reciclată fără să fi fost topită. Ea scrisese pur şi simplu pe partea cealaltă. Întoarse manualul invers, şi văzu şiruri peste şiruri de text tipărit. Pe margini erau notiţe şi un nume încercuit în repetate rânduri:

Juliette. Juliette. Juliette.

Răsuci manualul şi inspectă reversul paginilor, numai ca să constate că aceea era faţa iniţială a hârtiei. *Povestea tragică a lui Romeo şi a Julietei,* ăsta era titlul. Era o piesă de teatru. Una de care Lukas auzise. În inima serverului din faţa lui porni un ventilator, suflând aer peste cipurile din siliciu şi peste cabluri. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi îndesă hârtiile legate laolaltă înapoi, în cutie. Aranjă restul cu grijă deasupra şi îndoi clapele de carton, unindu-le. Se săltă cu o mişcare şerpuitoare, stinse lanterna şi o puse la loc, în buzunar, unde ajunse alături de briceagul multifuncţional al lui Juliette. Ţinând sub un braţ cutia bine închisă, se bătu cu mâna cealaltă peste piept şi simţi ceasul, inelul şi legitimaţia ei, cea care îi conţinea şi poza. Totul înghesuit la sânul lui.

Clătină din cap. Se întrebă ce naiba o fi fost în mintea lui şi se furişă afară din încăpere, urmărit de un panou înalt, cu lumini care clipeau şi făceau cu ochiul.

35

Ochi, mai priviţi-o cea din urmă oară
O, braţe, cea din urmă-mbrăţişare!
Şi gura, poarta sufletului meu,
Pecetluieşte cu o sărutare
Eternul târg cu moartea răpitoare! [6]

Cadavrele zăceau pretutindeni. Acoperite de praf şi de ţărână, cu costumele mistuite de toxinele corozive purtate de vânt. Juliette se pomeni împiedicându-se de din ce în ce mai multe. Şi apoi le găsi fără întrerupere, o masă de bolovani adunaţi haotic laolaltă. Câteva costume erau asemănătoare cu al ei, însă din cele mai multe nu mai rămăseseră decât zdrenţe, mistuite până când se transformaseră în fâşii. Când sufla vântul pe lângă cizmele ei şi peste leşuri, fâşiile acelea fâlfâiau ca algele din fermele de peşte din adânc. Nereuşind să le ocolească pe toate, se pomeni păşind peste rămăşiţe în timp ce-şi croia drum către turnul cu senzori printre cadavrele despre care putea spune cu certitudine că erau cu sutele, dacă nu cu miile.

Înţelese că nu erau oameni din silozul ei. Oricât de evidentă ar fi fost concluzia, se simţea uluită. *Alţi* oameni. Faptul că erau morţi nu schimba cu nimic realitatea care-i cutremura sufletul, o realitate în care trăiseră atât de aproape, iar ea nu ştiuse. Juliette traversase cumva un vid nelocuibil, ajunsese dintr-un univers într-altul, fiind poate prima care o făcuse, şi acolo era un cimitir de suflete străine, de oameni absolut identici cu ea, care trăiseră şi muriseră într-o lume atât de asemănătoare cu a ei şi atât de apropiată.

Îşi făcu loc printre morţii tot atât de deşi ca sfărâmăturile de piatră, printre forme care deveneau de nedeosebit unele de altele. Pe alocuri erau stivuite în mormane înalte, şi trebuia să-şi aleagă traseul cu mare grijă. Când se apropie de rampa care cobora către acel *alt* siloz, se văzu nevoită să calce peste un cadavru sau două ca să poată trece. Se părea că încercaseră să iasă şi alergaseră unii peste alţii, creându-şi propriile dealuri mărunte într-o încercare nebunească de a urca pe adevăratele dealuri. Pe urmă, când ajunse chiar pe rampa care cobora, văzu

---

[6] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena III (n. tr.).

trupurile lângă uşa de oţel a sasului şi înţelese că încercaseră să *se întoarcă înăuntru.*

Propria moarte iminentă se profila imensă – o conştientiza fără întrerupere, un nou simţ îi uza pielea şi era prezent, tăios, în fiecare por. Avea să li se alăture în curând acelor trupuri şi, cumva, nu-i era frică. Trecuse prin frica aceea pe culmea dealului şi acum se afla într-un ţinut nou, vedea lucruri noi, un dar teribil, pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Curiozitatea o împingea înainte sau poate nu era decât mentalitatea acelei mulţimi încremenite, toată într-un repaus învălmăşit, trupuri înotând unele peste altele, întinzându-şi braţele către uşile de dedesubt.

Înotă şi ea printre ele. Trecu prin ele, acolo unde nu se putea altfel. Trecu prin trupuri sfărâmate, găunoase, împinse cu piciorul oase şi rămăşiţe zdrenţuite, îşi croi drum către uşile întredeschise. Între dinţii de oţel ai acestora era o siluetă încremenită, cu un braţ înăuntru şi cu unul în afară, cu un ţipăt captiv pe o faţă cenuşie, uscată, cu două orbite goale, holbate.

Juliette era una dintre ei, dintre acei alţii. Era moartă sau aproape. Dar, în timp ce ei se aflau într-o încremenire a mişcării, ea continua să se împingă, înaintând. Îi arătau calea. Împinse cadavrul din deschizătură, respirând zgomotos în cască, expiraţia înceţoşându-i ecranul în dreptul nasului. O jumătate din leş se desprinse – cealaltă căzu în interiorul uşii. Între ele pluti o ceaţă de carne pulverizată.

Juliette îşi strecură un braţ înăuntru cu o mişcare şerpuitoare şi încercă să se împingă în lateral. Umărul îi trecu prin deschizătură, şi apoi piciorul, dar casca nu pătrunse. Îşi întoarse capul şi încercă iarăşi, reuşind să-l înţepenească strâns între uşi. Trecu printr-un moment de panică în timp ce simţea fălcile de oţel strângându-i ţeasta, preluând greutatea căştii, lăsând-o pe jumătate suspendată în strânsoarea lor. Îşi legănă braţul dintr-o parte într-alta, încercând să se prindă de interiorul uşii, ca să-şi găsească un punct de sprijin şi să se tragă pe restul distanţei, dar partea de sus a corpului îi era blocată. Un picior era înăuntru, altul afară. N-avea nimic în care să se împingă sau de care să se agaţe şi să se tragă ca să iasă dintre uşi. Era prinsă în cursă, cu un braţ inutil înăuntru, agitându-se frenetic, cu respiraţia precipitată consumându-i rapid aerul rămas.

Încercă să-şi treacă prin deschizătură celălalt braţ. Nu se putea răsuci din talie, dar putea să-şi lase umărul în jos şi să-şi treacă

degetele prin spaţiul îngust dintre abdomen şi uşă. Îşi curbă degetele în jurul muchiei de oţel şi trase. În spaţiul acela strâmt, nu se putea folosi de efectul de pârghie. Nu se putea baza decât pe forţa propriilor degete, a strânsorii lor. Juliette îşi dori dintr-odată să nu moară, nu acolo. Îşi strânse degetele ca şi cum ar fi vrut să-şi încleşteze pumnul, le încovoie în jurul muchiei acelor fălci de oţel, cu încheieturile urlându-şi încordarea. Împingându-şi cu o zvâcnire capul în cască, încercând să-şi lovească faţa de afurisitul de ecran, răsucindu-se, împingându-se şi smucindu-se, reuşi brusc să se desprindă, eliberându-se.

Pătrunse în sas împleticindu-se, cu o cizmă agăţându-i-se pentru o clipă în golul din spatele ei, cu braţele rotindu-i-se în căutarea echilibrului în timp ce dădea cu piciorul într-un morman de oase carbonizate, trimiţând în aer un nor de cenuşă neagră. Erau rămăşiţele celor care fuseseră prinşi în focul purificator din sas. Juliette se pomeni într-o cameră de ardere ireal de asemănătoare cu cea pe care o părăsise de puţină vreme. Prin mintea ei istovită şi uluită se învârteau amăgiri duse la extrem. Poate era deja moartă, poate acelea erau stafiile care-o aşteptau. Poate arsese de vie în sasul propriului siloz şi ceea ce i se întâmpla era un vis dement, un mod de a fugi de durere, poate că avea să bântuie locul pentru totdeauna.

Se împletici printre rămăşiţele umane împrăştiate până ce ajunse să-şi apese capul în sticla groasă a hubloului uşii dinspre interior. Se uită înăuntru, căutându-l din priviri pe Peter Billings, aşezat la biroul lui din partea cealaltă. Sau poate ca să-l întrezărească pe Holston bântuind pe coridoare, un spectru în căutarea fantomaticei sale soţii.

Dar nu se afla în acelaşi sas. Juliette încercă să se calmeze. Se întrebă dacă aerul ei nu era cumva pe sfârşite, dacă absorbirea propriilor expiraţii era totuna cu a respira vaporii emanaţi de un motor încins, sufocându-şi creierul.

Uşa era închisă etanş. Era reală. Ceilalţi erau morţi, cu miile, dar ea nu murise. Nu încă.

Încercă să învârtească roata imensă a mecanismului de închidere, dar era fie înţepenită, fie blocată din interior. Bătu în geam, sperând c-avea să fie auzită de şeriful silozului sau poate de cineva din personalul cantinei. Înăuntru era întuneric, dar în mintea ei persista gândul că acolo trebuia să fie cineva. Oamenii trăiau în silozuri. Nu în jurul lor, stivuiţi în mormane.

Nu-i răspunse nimeni. Nu licări nicio lumină. Se sprijini de

roata uriaşă care bloca uşa, aducându-şi aminte de instrucţiunile lui Marnes, de modul în care funcţiona mecanismul, dar de când primise toate acele lecţii părea să fi trecut atât de mult timp şi, la vremea respectivă, le considerase lipsite de importanţă. Dar îşi amintea ceva. Oare după baia de argon şi după purificarea prin foc, uşa dinspre interior nu se descuia? Automat? Ca să se poată face curăţenie în sas? Părea să fie un lucru pe care şi-l amintea din instrucţiunile lui Marnes. Oare nu glumise el, spunând că nu se punea problema să se mai revină cineva în siloz după ce focul îşi urmase cursul? Oare ea îşi aducea aminte sau inventa? Creierul ei însetat de oxigen îşi lua dorinţele drept realitate?

Oricum ar fi fost, roata uşii nu se clintea. Juliette o apăsă cu toată greutatea ei şi simţi că, pentru ea, era încuiată. Se retrase cu un pas. Bancheta fixată de perete, cea pe care stăteau curăţitorii când li se puneau costumele, înainte de moarte, părea ademenitoare. Era obosită după drum, după efortul făcut ca să pătrundă în sas. Şi de ce voia să intre în siloz? Se învârti în loc, nehotărâtă. Ce făcea?

Avea nevoie de aer. Dintr-un anumit motiv, credea că în siloz s-ar fi putut să-l găsească. Se uită în jur, la oasele împrăştiate din nenumărate trupuri. Câţi morţi erau? Se amestecaseră prea mult ca să-şi poată da seama. Craniile, se gândi. Le-ar fi putut număra ca să afle. Scutură din cap, alungându-şi gândul absurd. Îşi pierdea cu siguranţă minţile.

Roata uşii e o piuliţă înţepenită, zise o parte îndepărtată a ei înseşi. *E un şurub blocat.*

Şi, ca tânără umbră, nu-şi făcuse ea reputaţia că le putea debloca?

Juliette îşi spuse că asta se putea rezolva. Unsoare, încălzire, pârghie. Erau secretele deblocării unei piese de metal. N-avea la dispoziţie nimic din toate cele trei, dar se uită totuşi în jur. Nu se putea strecura pe uşa dinspre exterior, ştia că n-avea să reuşească şi a doua oară, nu sforţându-se aşa cum o făcuse. Aşa că n-avea la dispoziţie decât încăperea aceea. Cu muchia din spate încastrată în perete, bancheta atârna de două lanţuri. Pe acestea le smuci Juliette în sus şi-n jos, dar nu vedea nici cum le-ar fi putut desprinde, nici la ce i-ar fi putut folosi de fapt.

Într-un colţ, o ţeavă şerpuia în susul peretelui, ducând către un set de supape. Trebuie să fie cele prin care pătrunde argonul, îşi spuse. Îşi înfăşură braţele în jurul ţevii, îşi puse picioarele pe

perete şi trase. Piesa de legătură cu supapa se clătină; aerul toxic o corodase şi o slăbise. Juliette zâmbi, strânse din dinţi şi smuci cu sălbăticie.

Ţeava se desprinse de supapă şi se îndoi la bază. Juliette se simţi brusc exaltată, ca un şobolan care-a pus ochi pe o firimitură mare. Prinse ţeava de capătul liber şi-o balansă, îndoind şi răsucind capătul fixat. Metalul se rupea dacă reuşeai să-l mişti fie şi cu foarte puţin într-o parte şi-ntr-alta, cu condiţia s-o faci un timp destul de îndelungat. Simţise de nenumărate ori căldura oţelului slăbit în timp ce-l îndoia iarăşi şi iarăşi, până la rupere.

Sudoarea îi brobonea fruntea şi licărea în lumina slabă pătrunsă prin vizorul ei. Îi picura în josul nasului, înceţoşa ecranul, iar ea continua să smucească şi să împingă, înainte şi înapoi, cu din ce în ce mai multă frenezie, cu din ce în ce mai multă disperare…

Ţeava plesni, luând-o prin surprindere. Prin casca ei nu se auzi decât un pocnet slab, apoi o bucată lungă de metal gol la mijloc se desprinse. Un capăt era strivit şi răsucit, celălalt intact şi rotund.

Juliette se întoarse spre uşă, acum cu o unealtă în mână. Trecu ţeava prin roată, lăsând să atârne într-o parte o porţiune atât de lungă cât era posibil, astfel încât să nu se şteargă de perete. Cu amândouă mâinile înmănuşate înfăşurate în jurul ţevii, se săltă din talie, aplecându-se peste ea, atingând uşa cu casca. Îşi lăsă greutatea pe pârghie tresăltând, ştiind că şuruburile se deblocau ca urmare a unei zvâcniri, nu a forţei statice. Şerpui către capătul ţevii, privind-o cum se îndoia uşor, temându-se că avea să se rupă înainte de a se deschide uşa. Când ajunse în apropierea capătului, unde efectul de pârghie era maxim, se avântă în sus şi-n jos cu toată greutatea şi din toate puterile şi înjură când ţeava pocni. Se auzi un zăngănit prelung, foarte puţin atenuat de costumul ei, şi Juliette căzu pe podea, aterizând dureros pe un cot.

Ţeava era sub ea, în unghi, împungând-o în coaste. Încercă să-şi recapete răsuflarea. Transpiraţia îi picura pe vizor, înceţoşându-i vederea. Se ridică şi văzu că ţeava nu se rupsese. Se întrebă dacă alunecase, scăpând dintre spiţele roţii imense, dar încă mai trecea printre ele.

Excitată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, făcu ţeava să alunece, ieşind în afară în partea opusă. Îşi înfăşură braţele în jurul spiţelor şi se aplecă, lăsându-se peste ţeavă.

Şi peste roată.
Care se clinti.

36

Când e zăduf, aşa-i întotdeauna:
Se înfierbântă sângele nebun.[7]

Walker ajunse la capătul coridorului îngust şi se pomeni părăsind confortabilul spaţiu limitat al acestuia pentru a pătrunde în holul mai larg de la intrarea în Departamentul Mecanic. Văzu că încăperea era plină de umbre tinere. Stăteau în grupuri şi vorbeau în şoaptă. Trei băieţi se ghemuiau lângă un perete, aruncând pietre pentru bonuri. Walker auzea o duzină de voci amestecate revărsându-se din sala de mese aflată în capătul opus. Îndrumătorii îi trimiseseră pe tineri afară, ca să poată discuta de-ale lor. Bătrânul respiră adânc şi se grăbi să traverseze afurisitul de spaţiu deschis, concentrându-se asupra fiecărui pas, punându-şi rând pe rând câte un picior în faţă, fiecare petic de podea trebuind să fie cucerit…

După un timp cât o scurtă viaţă, se izbi în sfârşit de peretele din partea opusă şi îmbrăţişă uşurat lambriurile de oţel. În spatele lui, umbrele râseră, dar Walker era prea înspăimântat ca să-i pese. Alunecând pe lângă oţelul nituit, se prinse de muchia uşii sălii de mese şi se trase înăuntru. Simţi o uşurare enormă. Deşi de mai multe ori cât atelierul lui, sala de mese era măcar plină de mobilier îngrămădit şi de oameni pe care-i cunoştea. Cu spatele la perete şi cu umărul proptit în uşa deschisă, putea chiar pretinde că era mai mică. Se lăsă să alunece pe podea şi se odihni, în timp ce bărbaţii şi femeile de la Mecanic discutau, ridicându-şi vocile, agitându-se, contrazicându-se.

– Oricum, în momentul ăsta s-ar putea să fi rămas fără aer, spunea Rick.

– N-ai de unde să ştii, zise Shirly. Stătea în picioare pe un scaun, ca să fie cel puţin de înălţimea celorlalţi. Trecu în revistă încăperea. Nu ştim ce-mbunătăţiri au făcut.

– Asta fiindcă nu ne spun!

– Poate-acolo, afară, e acum mai bine.

După asta, toată lumea amuţi. Probabil aşteptând să vadă dacă vocea avea curajul să se facă auzită din nou, ieşind din anonimat. Walker studie ochii celor aflaţi cu faţa spre el. Erau

[7] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul III, scena I (n. tr.).

măriţi de teamă şi excitare. O dublă curăţire îndepărtase nişte tabuuri. Umbrele fuseseră trimise în altă parte. Adulţii se simţeau zburdalnici şi liberi să dea glas gândurilor interzise.

– Şi dac-a-nceput să fie mai bine? întrebă altcineva.

– Faţă de acum două săptămâni? Vă spun eu, oameni buni, că sunt costumele! Le-au proiectat mai bine! Marck, un petrolist, îi privi pe cei din jur cu furie în ochi. Sunt sigur că e aşa, adăugă. Au studiat costumele, au ales cea mai bună soluţie şi acum avem o şansă!

– O şansă să ce? mormăi Knox. Aşezat la una dintre mese, şeful cărunt al Departamentului Mecanic îşi adânci lingura în castronul cu micul dejun. O şansă să trimitem mai mulţi oameni afară, să hoinărească pe dealuri până când rămân fără aer? Clătină din cap şi luă o altă înghiţitură, apoi împunse aerul cu lingura, în direcţia celorlalţi. Despre altceva trebuie să vorbim, continuă el, cu gura plină, adică despre alegerile astea falsificate, despre acest şobolan de primar şi despre noi, care suntem ţinuţi aici, jos, în întuneric…!

– N-au proiectat mai bine costumele, şuieră Walker, cu respiraţia încă tăiată după încercarea grea prin care trecuse.

– *Noi* suntem ăia care ţin locul ăsta în funcţiune, continuă Knox ştergându-şi barba. Şi cu ce ne-alegem? Cu degete crăpate şi c-o plată de rahat. Şi acum? Acum vin să ne ia oamenii şi să-i trimită afară, pentru o imagine de care nouă nu ne pasă!

Izbi masa cu pumnul său puternic, făcând castronul să salte în aer.

Walker îşi drese glasul. Rămase ghemuit pe podea, cu spatele lipit de perete. Nimeni nu-l văzuse intrând şi prima oară nu-l auzise nimeni. Acum, când Knox îi făcuse pe toţi să tacă, speriaţi, încercă din nou.

– N-au proiectat mai bine costumele, repetă, de data asta cu voce mai puternică.

Din locul unde era cocoţată, Shirly îl văzu. Bărbia i se lăsă în jos şi rămase cu gura deschisă. Arătă cu degetul, şi o duzină de capete se întoarseră să i-l urmărească.

Îl priviră şi ei cu gurile căscate. Walker încă se mai străduia să-şi recapete răsuflarea şi probabil că părea aproape mort. Courtnee, o instalatoare tânără care se purta foarte frumos cu el ori de câte ori îi intra în atelier, se ridică de la locul ei şi se apropie. Îi şopti numele cu surprindere, îl ajută să se ridice şi-l îndemnă să vină la masă şi să se-aşeze pe un scaun.

Knox îşi împinse castronul într-o parte şi lovi cu palma în masă.

– Ei, lumea cutreieră acum prin tot locul ăsta blestemat, nu-i aşa?

Walker îl privi cu sfială şi văzu că bătrânul şef îi zâmbea prin barbă. Alte două duzini de oameni se holbau la el. Walker schiţă pe jumătate o fluturare de mână, apoi îşi îndreptă ochii spre tăblia mesei. În încăpere erau, deodată, prea multe persoane.

– Toate zbieretele astea te-au trezit, bătrâne? Vrei s-o porneşti şi tu peste dealuri?

Shirly sări de pe scaun.

– Oh, Doamne, îmi pare atât de rău. Am uitat să-i duc micul dejun.

Se îndreptă grăbită spre bucătărie, cu intenţia de a-i aduce ceva de mâncare, tocmai când el încerca să-i facă semn că nu trebuia. Nu-i era foame.

– Nu e... Vocea i se frânse. Încercă iarăşi. Am venit fiindc-am *auzit,* şopti. Jules. A dispărut din vedere. Gesticulă, arcuindu-şi mâna peste un deal imaginar de pe tăblia mesei. Dar cei de la IT n-au proiectat *nimic.* Se uită în ochii lui Marck şi se bătu cu pumnul în piept. Eu am făcut-o.

Şoaptele unei conversaţii purtate într-un colţ se stinseră. Nimeni nu mai sorbi din suc, nimeni nu se mai clinti. Încă mai erau pe jumătate uluiţi văzându-l pe Walker afară din atelierul lui şi, pe deasupra, printre ei, în mijlocul mulţimii. Niciunul nu era destul de bătrân ca să-şi aducă aminte când cutreierase bătrânul prin împrejurimi ultima oară. Îl ştiau drept electricianul nebun care trăia într-o peşteră şi refuza să mai instruiască umbre.

– Ce-ai *spus?* întrebă Knox.

Walker respiră adânc. Tocmai când era gata să înceapă să vorbească, se-ntoarse Shirly şi îi puse în faţă un castron cu ovăz fierbinte, o fiertură atât de groasă încât lingura stătea în picioare la margine. Exact cum îi plăcea lui. Îşi apăsă mâinile de-o parte şi de alta a castronului şi îi simţi căldura în palme. Oboseala pricinuită de lipsa de somn îl cuprinse dintr-odată.

– Walk? întrebă Shirly. Eşti OK?

El încuviinţă cu o înclinare a capului şi-i făcu semn să-l lase în pace, apoi ridică fruntea şi întâlni privirea lui Knox.

– Jules a venit la mine zilele trecute.

Dădu de mai multe ori din cap, adunându-şi încrederea în sine. Încercă să ignore şi numărul mare de oameni care-l priveau în timp ce vorbea, şi sclipirea luminilor din plafon în ochii lui obosiţi.

– Avea o teorie despre costumele astea, despre IT.

Îşi amestecă ovăzul cu o mână, întărindu-şi hotărârea de a rosti ceva de neconceput. Pe de altă parte, cât de bătrân era? De ce-i păsa de tabuuri?

– V-aduceţi aminte de banda antitermică?

Se întoarse spre Rachele, care lucra în primul schimb şi o cunoştea bine pe Juliette. Ea încuviinţă cu un gest.

– Jules a descoperit că modul în care se strica nu era o întâmplare. Dădu din cap pentru sine însuşi. Ea a descoperit totul, da, ea.

Luă o îmbucătură, fără să-i fie foame, dar savurând arsura conţinutului fierbinte al lingurii pe limba lui bătrână. În tăcerea încăperii, toată lumea era în aşteptare. Şoaptele şi joaca liniştită a umbrelor de afară abia se auzeau.

– De-a lungul anilor, le-am făcut celor de la Aprovizionare favoruri peste favoruri, explică el. Aşa că le-am cerut ajutorul. Le-am spus c-o să fim chit.

Se uită la grupul de bărbaţi şi femei de la Mecanic din sală şi îi auzi pe hol pe alţii, care sosiseră mai târziu, dar îşi dăduseră seama, după neclintirea celor din interior, că era bine să rămână unde se aflau.

– Noi am mai luat câte ceva din lanţul de aprovizionare al IT-ului şi înainte. Ştiu că e aşa. Cele mai bune componente electronice şi cele mai bune cabluri merg la ei, la cei care fac costumele…

– Nişte ticăloşi nenorociţi! bombăni cineva, şi mulţi alţii dădură din capete, declarându-se astfel de acord.

– Aşa că le-am cerut celor de la Aprovizionare să-mi întoarcă favorurile. Imediat ce-am auzit c-au luat-o… Walker se întrerupse şi se şterse la ochi. Imediat ce-am auzit, le-am trimis un mesaj celor care-mi erau datori, le-am spus să-nlocuiască tot ce-au cerut nemernicii cu ceea ce folosim noi. Cu tot ce-i mai bun. Şi fără ştirea lor.

– Ce-ai făcut? întrebă Knox.

Walker dădu de mai multe ori din cap, simţindu-se bine, fiindcă dezvăluia adevărul.

– Ei confecţionează costumele alea ca să se strice. Nu fiindcă afară nu e rău, nu asta am dedus. Dar nu vor să-ţi ajungă trupul unde nu se poate vedea, nu, domnule. Bătrânul amestecă în castronul lui cu ovăz. Ne vor pe toţi aici, unde suntem sub ochii lor.

– Atunci ea e OK? întrebă Shirly.

Walker se încruntă şi clătină încet din cap.

– V-am *spus,* fraţilor, zise cineva. Până acum a rămas fără aer.

– Ar fi murit *oricum,* ripostă altă voce, şi discuţia în contradictoriu începu să se contureze iarăşi. Nu este decât o dovadă că ăştia sunt nişte mincinoşi împuţiţi.

Cu asta Walker nu putea să nu fie de acord.

– Toată lumea, hei, să ne păstrăm calmul! zbieră Knox.

Dar el părea să şi-l fi pierdut într-o mai mare măsură decât toţi ceilalţi. Acum, când momentul de tăcere părea să se fi încheiat, în sală intrau tot mai mulţi muncitori. Se adunau în jurul mesei, cu feţe pline de îngrijorare.

– Asta e, îşi spuse Walker, văzând ce se întâmpla, ce dezlănţuise.

Îşi privi prietenii şi colegii ieşindu-şi din fire, aruncând întrebări răstite în gol, cu furia stârnită.

– Asta e, repetă, şi simţi clocotul, simţi că totul era gata să se reverse. Astae, astae...

Courtnee, care continua să-l urmărească, purtându-i de grijă ca unui invalid, îl prinse de încheietura mâinii cu degetele ei delicate.

– Ce e? îl întrebă.

Ca să-l poată auzi, le făcu celorlalţi semn să tacă. Se aplecă, apropiindu-se de el.

– Walk, spune-mi, ce e? Ce e asta? Ce-ncerci să spui?

– Aşa începe, şopti el în încăperea peste care se lăsase din nou tăcerea.

Îşi ridică privirea spre feţele celorlalţi, le studie, le văzu furia, văzu toate tabuurile aruncate în aer, văzu că nu greşea îngrijorându-se.

– Aşa încep revoltele...

37

Zdrenţăros şi istovit de lipsă…
… În galantar,
cutii deşarte…[8]

Lukas ajunse la etajul treizeci şi patru strângând la piept cutia de dimensiuni reduse, mai extenuat din cauza legilor pe care le încălcase decât din pricina obişnuitului său urcuş până în locul unde lucra. Încă mai simţea gustul metalic al adrenalinei care-l inundase când cotrobăise prin lucrurile lui Juliette ascuns în spatele serverelor. Se bătu cu palma peste piept, simţind nu numai obiectele ascunse acolo, ci şi ritmul grăbit al inimii sale.

Odată ce se mai linişti, întinse mâna către uşile departamentului IT şi fu cât pe ce să se aleagă cu o încheietură a degetului fisurată când zburară în direcţia lui. Sammi, un tehnician mai vârstnic, pe care-l cunoştea, ieşi valvârtej şi trecu pe lângă el ca o furtună. Lukas îl strigă, dar celălalt se îndepărtase deja, repezindu-se în susul scărilor şi dispărând din vedere.

În holul de la intrare era gălăgie. Mai multe voci strigau, suprapunându-se. Lukas intră cu prudenţă, întrebându-se ce stârnise toată agitaţia. Ţinu uşa deschisă cu cotul şi se strecură în încăpere, strângând cutia la piept.

Se părea că zbieretele erau, în cea mai mare parte, ale lui Bernard. Şeful IT-ului stătea în afara porţilor de siguranţă şi se răstea pe rând la toată lumea. În apropierea lui, Sims, şeful securităţii IT-ului, ţipa cu aceeaşi asprime la trei bărbaţi în salopete cenuşii. Lukas rămase încremenit lângă uşă, intimidat de duetul furios.

Când îl zări, Bernard tăcu brusc şi îşi făcu loc printre tehnicienii care tremurau ca să-i iasă în întâmpinare. Lukas deschise gura să spună ceva, dar privirea şefului său era fixată mai degrabă asupra obiectului pe care-l avea în mâini decât asupra lui.

– Asta-i tot? întrebă Bernard, smulgându-i cutia.

– Tot…?

– Tot ce-avea unsuroasa aia încape-n blestemăţia asta de cutiuţă?

---

[8] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena I (n. tr.).

Bernard deschise clapetele dintr-o smucitură.
– Ăă… asta-i tot ce mi s-a dat, se bâlbâi Lukas. Marsh a spus…
– Da, ajutorul de şerif a trimis un mesaj ca să-mi dea de ştire că l-au apucat crampele. Jur că de-acum înainte în Pact o s-apară o limită de vârstă pentru cei ca el. Sims! Bernard se întoarse către şeful securităţii. În sala de şedinţe. Imediat!
Lukas arătă către poarta de siguranţă şi către camera serverelor de dincolo de ea.
– Cred c-ar trebui să m-apuc de…
– Vino cu mine, spuse Bernard, înconjurându-i spatele cu braţul şi strângându-l de umăr. Vreau să te implici în asta. Printre tehnicienii mâncători de rahat de-aici par să fie din ce în ce mai puţini în care pot avea încredere.
– Dacă n… nu vrei să mă duc la servere. Aveam problema aia cu turnul treisprezece…
– Poate aştepta. Problema asta e mai importantă.
Bernard îl conduse spre uşa sălii de şedinţe, pe urmele siluetei masive a lui Sims.
Şeful securităţii deschise uşa şi o ţinu aşa, încruntându-se la Lukas când trecu pe lângă el. Tânărul se înfioră când păşi peste prag. Îşi simţea transpiraţia scurgându-i-se în josul pieptului, simţea fierbinţeala vinovăţiei în subsuori şi în jurul gâtului. Îşi imagină brusc că era azvârlit spre masă, ţintuit de ea, că obiectele pe care le deţinea ilegal îi erau smulse din buzunar şi aruncate în faţă…
– Stai jos, zise Bernard.
Puse cutia pe masă şi începu s-o golească împreună cu Sims, în timp ce Lukas se aşeza pe un scaun.
– Bonuri de vacanţă, zise Sims, scoţând teancul de cupoane de hârtie.
Lukas se uită cum îi unduiau muşchii braţelor la fiecare mişcare. Sims fusese cândva tehnician, până când trupul care continua să-i crească îl făcuse mai potrivit pentru alte eforturi, mai puţin cerebrale. Îşi ridică bonurile la nas, le mirosi şi le îndepărtă scârbit.
– Miros a unsuros transpirat, spuse.
– Sunt false? întrebă Bernard.
Sims clătină din cap. Bernard inspectă caseta de lemn. O clătină şi bătu în ea cu încheieturile degetelor, ascultând zăngănitul bonurilor din interior. Inspectă exteriorul, în căutarea unei balamale sau a unui cârlig.

Lukas fu cât pe ce să spună că partea de sus glisa, că era lucrată cu atâta măiestrie încât abia puteai să-i vezi îmbinările şi că era nevoie de un strop de efort. Bernard mormăi ceva şi puse cutia deoparte.

– Ce căutăm de fapt? întrebă Lukas.

Se aplecă şi înhăţă caseta, prefăcându-se c-o inspecta pentru prima oară.

– Orice. Un afurisit de indiciu! se răsti Bernard. Îi aruncă lui Lukas o privire supărată. Cum a reuşit unsuroasa aia să treacă dincolo de deal? A făcut ceva pentru asta? Sau a făcut ceva vreunul dintre tehnicienii mei? Şi ce?

Lukas tot nu putea să-i înţeleagă furia. Ce dacă Juliette nu curăţase – ar fi fost oricum o dublare. Bernard era nervos fiindcă nu ştia *de ce* supravieţuise ea atât de mult? Pentru Lukas, asta avea sens. Când repara ceva din întâmplare, era aproape tot atât de înnebunit ca atunci când se defecta ceva. Şi-l mai văzuse pe Bernard furios şi altă dată, dar nu aşa. Era livid. Obsedat. Exact aşa cum s-ar fi simţit el însuşi dacă ar fi avut un succes fără precedent şi nu i-ar fi putut atribui nicio cauză.

Sims găsise între timp carneţelul şi îl răsfoia.

– Hei, şefule…

Bernard i-l smulse şi-l inspectă grăbit, citind câte ceva.

– Cineva va trebui să parcurgă toate astea, spuse. Îşi împinse ochelarii în susul nasului. Ar putea conţine indicii despre vreun complot…

– Hei, uitaţi-vă, zise Lukas, ridicând caseta. Se deschide.

Le arătă capacul glisant.

– Dă-mi să văd. Bernard lăsă carneţelul să cadă pe masă ca să-nşface cutiuţa de lemn. Strâmbă din nas. Doar bonuri, spuse, dezgustat.

Le răsturnă pe masă şi se pregătea s-arunce caseta deoparte, când Sims i-o luă din mână.

– E o antichitate, zise bărbatul masiv. Crezi că reprezintă un indiciu sau pot s-o…?

– Da, păstrează-o, de ce nu? Bernard îşi flutură braţele către fereastra prin care se vedea holul de la intrare. Fiindcă pe-aici nu se petrece, ’tu-i mama mă-sii, nimic mai important, nu, creieri de rahat?

Sims ridică din umeri fără să răspundă şi-şi strecură cutiuţa în buzunar. Lukas îşi dori cu disperare să se fi aflat în altă parte, în orice alt loc din siloz.

– Poate-a fost pur şi simplu norocoasă, sugeră Sims.

Bernard începu să arunce restul conţinutului cutiei pe masă, scuturând-o ca să se desprindă manualul pe care Lukas îl ştia înţepenit pe fund. Se opri şi se uită la Sims cu ochi mijiţi, pe deasupra ochelarilor.

– Norocoasă, repetă el.

Sims îşi lăsă capul pe-un umăr.

– Fugi dracului de-aici, îi spuse Bernard.

Zdrahonul dădu din cap.

– Da, ai dreptate.

– Nu, am spus să ieşi afară! Bernard arătă către uşă. Fugi dracului!

Şeful securităţii zâmbi, ca şi cum ar fi fost amuzant, dar se îndreptă greoi spre ieşire. Se strecură afară din încăpere şi închise cu delicateţe uşa în urma lui.

– Sunt înconjurat de imbecili, spuse Bernard când rămaseră singuri.

Lukas încercă să-şi imagineze că nu era o insultă directă, la adresa lui.

– Nu mă refer la compania în care mă aflu acum, adăugă Bernard, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

– Mulţumesc.

– Ei, tu măcar eşti în stare să repari un prăpădit de server. Pentru ce naiba-i plătesc pe ceilalţi tehnicieni de rahat?

Îşi apăsă din nou ochelarii pe şaua nasului, şi Lukas încercă să-şi aducă aminte dacă şeful IT-ului înjura întotdeauna atât de mult. Avea impresia că nu. Îl solicita funcţia de primar interimar, copleşindu-l? Ceva se schimbase. I se părea straniu până şi să mai considere că Bernard era prietenul lui. Devenise o persoană cu atât de mult mai importantă, cu atât de mult mai ocupată. Poate ceda sub stresul responsabilităţii suplimentare, al durerii de a fi cel care trimitea oameni cumsecade la curăţire…

– Ştii de ce nu mi-am luat niciodată o umbră? întrebă Bernard.

Răsfoi manualul, văzu piesa de teatru de pe cealaltă parte a filelor şi roti teancul de foi legate, întorcându-l. Se uită la Lukas, care-şi ridică palmele şi înălţă din umeri.

– Fiindcă mă cutremur când mă gândesc că locul ăsta o să fie vreodată condus de altcineva.

Lukas presupuse că vorbea despre IT, nu despre siloz. Primar era de prea puţin timp.

Bernard puse hârtiile pe masă şi se uită îndelung la geamul

dincolo de care se certau din nou nişte voci estompate.

– Dar într-una dintre aceste zile va trebui s-o fac. Am ajuns la vârsta când prietenii, oamenii printre care ai crescut, încep să cadă ca muştele, dar eşti încă destul de tânăr ca să pretinzi că ţie n-o să ţi se-ntâmple niciodată.

Ochii i se opriră asupra lui Lukas. Tânărul tehnician se simţea stânjenit fiindcă erau singuri. Nu i se mai întâmplase niciodată.

– Din cauza orgoliului unui singur om, au mai ars silozuri din temelii, îi spuse Bernard. Nu e nevoie decât de o planificare greşită, de gândul că o să fii prezent o veşnicie, dar dispariţia unui singur om… Pocni din degete. … care lasă în urma lui un vid absorbant poate fi de-ajuns ca să surpe totul.

Lukas abia se stăpânea să nu-şi întrebe şeful despre ce dracu' vorbea.

– Cred că ziua aia a venit.

Bernard ocoli lunga masă de şedinţe, lăsând în urmă rămăşiţele împrăştiate ale vieţii lui Juliette. Lukas îşi plimbă privirea peste ele. Vinovăţia de care fusese cuprins fiindcă le răscolise dispăru când văzu cum erau tratate. Îşi dori, în schimb, să fi ascuns mai multe.

– Îmi trebuie cineva care are deja acces la servere, continuă Bernard.

Lukas se întoarse într-o parte şi constată că şeful scund şi burtos al IT-ului stătea chiar alături de el. Îşi duse mâna la buzunarul de la piept, asigurându-se că, fiind atât de umflat, n-avea să se deschidă atâta vreme cât putea Bernard să-i vadă conţinutul.

– Sammi e un tehnician bun. Am încredere în el, dar e aproape la fel de bătrân ca mine.

– Nu eşti chiar atât de bătrân, zise Lukas, străduindu-se să fie politicos şi să-şi adune gândurile.

Nu era sigur ce anume se petrecea…

– Nu există mulţi oameni pe care îi consider prieteni, zise Bernard.

– Apreciez asta…

– Tu eşti probabil cel mai apropiat…

– Şi eu simt la fel…

– L-am cunoscut pe tatăl tău. A fost un om bun.

Lukas înghiţi în sec şi dădu din cap. Îşi ridică privirea spre Bernard şi-şi dădu seama că acesta îi întinsese mâna. O ţinea aşa de o vreme. Şi-o întinse pe a sa, ca să accepte, deşi încă nu

ştia sigur ce i se oferea.

– Am nevoie de-o umbră, Lukas.

În mâna lui Lukas, cea a lui Bernard părea mică. Tânărul îşi privi braţul scuturat în sus şi-n jos.

– Vreau să fii tu omul acela.

38

Uşor
Şi-nţelepţeşte...!
Nu e cuminte-aşa s-o iei cu zorul,
Că poţi prea lesne să-ţi scrânteşti piciorul.[9]

Juliette se împinse dincolo de uşa interioară a sasului şi se grăbi s-o închidă. Întunericul o cuprinse în timp ce, în scârţâit de balamale, uşa grea se lipea din nou de garniturile de etanşare. Căută pe bâjbâite roata imensă care o bloca şi se apăsă peste spiţele ei, rotind-o şi închizând perfect uşa.

Aerul din costum începea să fie stătut; se simţea cuprinsă de ameţeală. Se întoarse cu spatele şi, rămânând cu o mână pe perete, începu să înainteze prin beznă. Trâmba de aer exterior pe care-o lăsase să intre părea să i se fi prins de spate ca un roi de insecte înnebunite. Se împletici orbeşte pe coridor, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ea şi moartea pe care o lăsase în urmă.

Nicio lumină nu era aprinsă, nu se zărea strălucirea ecranelor, cu imaginea pe care-o captau din lumea exterioară. Se rugă ca încăperile să fie plasate identic, ca să-şi poată găsi drumul. Se rugă să-i mai ajungă aerul din costum ceva vreme, se rugă să nu fie aerul din siloz la fel de infectat şi de toxic ca acela de afară. Şi să nu fie – la fel de rău – tot atât de lipsit de oxigen precum puţinul care-i mai rămăsese în costum.

Mâna i se şterse de gratiile unei celule exact acolo unde ar fi trebuit să le găsească, dându-i speranţa că-şi putea urma drumul în întuneric. Nu ştia sigur ce se aştepta să găsească în bezna aceea – nu-şi făcuse niciun plan de salvare –, pur şi simplu se îndepărta, împleticindu-se, de ororile de afară. Faptul că fusese acolo, că *ieşise* şi că acum se afla într-un alt loc aproape că nu i se imprimase în memorie.

Când bâjbâia prin birou, sorbind ultimele guri de aer din cască, picioarele i se loviră de ceva şi se prăbuşi în faţă, cu braţele răsfirate. Ateriză cu putere pe un morman moale, mâna ei căută pe dibuite şi simţi un braţ. Un trup. Mai multe trupuri. Se târî peste ele, şi carnea lor poroasă i se păru mult mai omenească şi

[9] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena III (n. tr.).

mai solidă decât carcasele şi oasele de afară şi mai greu de traversat. Simţi bărbia cuiva. Gâtul mortului se suci sub greutatea ei, şi ea aproape că se dezechilibră. Trupul ei era scârbit de senzaţia trezită de propriile acţiuni, avea în reflex să-şi ceară scuze, să-şi retragă picioarele şi mâinile, dar se sili să înainteze peste un morman de leşuri, străbătând întunericul până când i se izbi casca de uşa biroului.

Primită fără avertisment, lovitura se dovedi destul de puternică pentru ca Juliette să vadă stele verzi şi să se teamă c-avea să leşine. Întinse mâna şi bâjbâi după mânerul uşii. Era ca şi cum ar fi avut ochii sigilaţi, atât de deplină era bezna. Nici măcar în măruntaiele Departamentului Mecanic nu mai întâlnise un întuneric atât de adânc, atât de desăvârşit.

Găsi mânerul şi împinse. Uşa nu era încuiată, dar nu se clintea. Juliette se ridică în picioare cu stângăcie, cu cizmele afundându-i-se în trupurile fără viaţă, şi izbi uşa cu umărul. Voia să iasă.

Uşa se clinti. Puţin. Simţi ceva alunecând în partea cealaltă şi îşi imagină o altă stivă de cadavre. Se aruncă în uşă iarăşi şi iarăşi, cu gemete de efort şi scurte strigăte de frustrare reverberându-i în cască. Părul îi atârna liber, asudat, i se lipea încâlcit peste faţă. Nu putea să vadă. Nu putea să respire. Se simţea tot mai sleită pe măsură ce-şi otrăvea atmosfera din costum.

Când uşa alunecă şi se întredeschise, se strădui să pătrundă cu forţa, mai întâi cu un umăr, apoi îndesându-şi casca prin spaţiul creat, apoi trăgându-şi după ea celălalt braţ şi celălalt picior. Căzu pe podea, se grăbi să se răsucească şi să se-mpingă în uşă, închizând-o perfect.

Acum era înconjurată de o lumină foarte slabă, la început aproape neobservabilă. O baricadă din mese şi scaune o apăsa, împrăştiată de eforturile cu care pătrunsese în interior. Muchiile lor dure şi picioarele fusiforme păreau dornice s-o prindă în capcană.

Se auzi respirând hârâit, lipsită de aer, şi ştiu că timpul i se terminase. Îşi imagină otrava acoperind-o peste tot, ca o unsoare. Aerul toxic pătruns odată cu ea era un nor de insecte letale care abia aşteptau s-o vadă ieşită din carapace ca s-o poată mistui.

Se gândi să se întindă şi să lase în schimb rezerva de aer să i se termine. Ar fi fost conservată în costumul ei ca o crisalidă, un costum bine făcut, un dar de la Walker şi de la oamenii de la

Aprovizionare. Trupul avea să-i zacă la nesfârşit în acel siloz slab luminat, care n-ar fi trebuit să existe – cu mult mai bine decât să putrezească pe un deal arid şi să fie spulberat, bucată cu bucată, de un vânt nestatornic. Ar fi fost o moarte bună. Gâfâi, mândră de sine fiindcă reuşise să ajungă într-un loc ales de ea însăşi, fiindcă trecuse de ultimele câteva obstacole. Sprijinită de uşă, se lăsă să alunece, şi s-ar fi întins şi ar fi închis ochii dacă n-ar fi sâcâit-o curiozitatea.

Îşi ridică mâinile şi le studie în lumina palidă care venea de pe scară. Mănuşile lucioase – banda antitermică le înfăşură contopindu-se într-un înveliş strălucitor – o făceau să semene cu un fel de maşină. Îşi trecu palmele peste cupola căştii, dându-şi seama că semăna cu un prăjitor de pâine umblător. Când nu era decât o simplă umbră la Mecanic, avea prostul obicei de a demonta lucrurile, chiar şi pe cele care funcţionau. Ce spusese Walker despre ea? Că cel mai mult îi plăcea să se uite în interiorul prăjitoarelor de pâine.

Juliette se ridică în capul oaselor şi încercă să se concentreze. Îşi pierdea senzaţiile şi, odată cu ele, dorinţa de a trăi. Clătină din cap şi se săltă în picioare, răsturnând o grămadă de scaune pe podea. Înţelese că ea era prăjitorul de pâine. Curiozitatea ei voia să-l deschidă. De data asta, ca să vadă ce era *în exterior.* Ca să ia o gură de aer şi să ştie.

Înotă printre mese şi scaune, dorindu-şi să pună o distanţă cât mai mare între ea şi gazul nociv pe care-l lăsase să intre. Trupurile peste care se târâse în biroul şerifului păruseră întregi. Răpuse de o moarte naturală. Captive în interior şi moarte de foame sau poate asfixiate. Dar nu putrezite. Cu toate acestea şi în ciuda ameţelii şi a nevoii de a respira, voia să se spele cumva cu apă înainte de a-şi desface casca.

Scăpă de bariera de mese şi scaune şi traversă podeaua goală a cantinei. Lumina de avarie de pe scară se infiltra cu o strălucire verde, ajutând-o să-şi întrezărească drumul. Juliette trecu pragul uşii prin care se servea mâncarea şi pătrunse în bucătărie, unde încercă robinetele chiuvetei mari. Acestea se rotiră, dar din ţeavă nu se prelinse niciun strop de apă, nu se simţi nici măcar zvâcnirea strădaniei inutile a unei pompe îndepărtate. Se duse la furtunul care atârna deasupra punctului de spălare a vaselor, trase de mânerul de acolo şi primi o răsplată similară. Nu era apă.

Următorul gând i se îndreptă către frigiderele mari, destul de

mari ca să intri în ele, în care poate că mizeria pe care o simţea târându-i-se pe costum ar fi îngheţat. Ocoli punctele de pregătire a hranei şi trase de mânerul mare şi argintiu al uşii, cu răsuflarea hârâindu-i în cască. În partea din spate a bucătăriei, lumina era deja atât de slabă încât izbutea cu greu să vadă câte ceva în jur. Prin costum nu simţea nicidecum frigul, dar nu era sigură că ar fi trebuit să-l simtă. Era construit ca s-o protejeze, şi o proteja bine. Lumina din plafon nu se aprinse şi ea presupuse că frigiderul nu funcţiona. Cu uşa deschisă, se uită înăuntru, în căutarea oricărui soi de fluid, şi văzu ceva care semăna a containere cu supă.

Era suficient de disperată ca să-ncerce orice. Intră în frigider, lăsând uşa să se închidă încet în urma ei. Puse mâna pe unul dintre cele mai mari vase de plastic, o găleată de dimensiunile celui mai cuprinzător cazan pentru gătit, şi îi smulse capacul. Uşa se închise cu un pocnet, readucând-o într-un întuneric dens. Juliette îngenunche sub raft şi răsturnă găleata uriaşă. Simţi supa împroşcându-i costumul şi încreţindu-l, apoi revărsându-se pe podea. Genunchii îi alunecară prin lichid. Bâjbâi după următoarea găleată şi făcu acelaşi lucru, trecându-şi degetele prin bălţi şi acoperindu-se cu o peliculă de supă. N-avea de unde să ştie dacă se purta nebuneşte, dacă nu înrăutăţea cumva lucrurile, dacă tot ce făcea conta cât de cât. O cizmă îi alunecă, iar ea căzu pe spate, cu casca izbindu-i-se de podea.

Rămase întinsă în balta de supă călduţă, nevăzând nimic, cu răsuflarea hârjâită, cu iz de aer stătut. Timpul i se terminase. Era ameţită şi nu se mai putea gândi ce altceva să încerce, şi oricum nu mai avea nici suflu, nici energie. Casca trebuia scoasă.

Îi căută încuietorile, dar abia dacă reuşea să le simtă prin mănuşi. Prin mănuşile prea groase. Care aveau s-o ucidă.

Se rostogoli pe burtă şi se târî prin supă, cu mâinile şi cu genunchii alunecându-i. Ajunse la uşă gâfâind, căută mânerul pe dibuite, îl găsi, deschise dintr-o smucitură. În spatele mesei lungi luceau cuţitele de pe un stativ. Clătinându-se pe picioare, înşfăcă unul, îl strânse în mănuşile ei groase şi se prăbuşi pe podea, istovită şi ameţită.

Îndreptându-şi lama către gât, bâjbâi în căutarea închizătorii. Lăsă vârful să alunece pe colierul de prindere până se înţepeni în crestătura butonului. Îşi găsi o poziţie stabilă şi, cu braţul tremurându-i, deplasă cuţitul şi apăsă, îndreptându-l către propriul trup, în ciuda aversiunii trezite de un asemenea gest.

Se auzi un pocnet uşor. Juliette suspină adânc şi bâjbâi cu

lama mai departe, de-a lungul ramei, căutând al doilea buton până când îl descoperi. Şi repetă manevra de mai înainte.

Un alt pocnet, şi casca se desprinse.

Trupul ei preluă controlul, sorbind cu lăcomie aerul urât mirositor. Duhoarea era insuportabilă, dar nu-şi putea împiedica respiraţia întretăiată să continue. Mâncare stricată, putreziciune, un amestec călduţ şi nămolos de izuri oribile care-i invadă gura, limba, nările.

Se întoarse într-o parte şi icni, dar nu ieşi nimic. Mâinile îi erau încă alunecoase, pline de supă. Respiraţia era dureroasă; îşi imagină o senzaţie de arsură pe piele, dar nu putea avea febră. Se îndepărtă târâş de frigiderul imens, îndreptându-se spre cantină, ieşi din ceaţa de supă stricată înainte de a reuşi să ia o gură de aer.

Aer.

Îşi umplu din nou plămânii, cu duhoarea încă dominând, cu supa acoperind-o. Dar dincolo de mirosul cumplit mai era ceva. Ceva firav. Ceva respirabil, care-ncepea să-i alunge ameţeala şi panica. Era *oxigen.* Viaţă.

Juliette era încă în viaţă.

Râse, un râs nebunesc, şi se îndreptă împleticindu-se către scară, către strălucirea verde a luminii, respirând adânc, prea istovită ca să aprecieze asta, ca să aprecieze *incredibila* viaţă care-i rămăsese în trup.

39

Noi doi am încheiat bilanţul.
Câţi ani să fie oare de la danţul
Cel de pe urmă…? [10]

Knox vedea în vacarmul de la Mecanic o altă urgenţă care trebuia dominată. Ca atunci când apăreau infiltraţii prin zidul de sub ultimul nivel sau când instalaţia de foraj pătrundea în punga de metan şi erau nevoiţi să evacueze opt etaje până când permiteau filtrele de aer întoarcerea în siguranţă. Ca să facă faţă inevitabilei agitaţii a mulţimii, trebuia să impună ordinea. Să traseze sarcini. Trebuia să împartă o acţiune de proporţii imense în bucăţele distincte şi să se asigure că acestea ajungeau în mâinile potrivite. Numai că, de data asta, el şi oamenii lui nu se pregăteau să repare ceva. Existau câteva lucruri pe care oamenii cumsecade de la Mecanic voiau să le *strice.*

– Aprovizionarea e cheia, le spuse şefilor lui de echipă, arătând un plan la scară mare agăţat pe perete. Urmări treptele în susul celor treizeci de niveluri care-i despărţeau de etajul principal de lucru de la Aprovizionare. Marele nostru avantaj e că IT-ul nu ştie că venim. Se întoarse către şefii de schimb. Shirly, Marck şi Courtnee, voi mergeţi cu mine. Ne încărcăm cu materiale şi ne luăm umbrele cu noi. Walker, tu poţi să trimiţi dinainte un mesaj electronic, ca să ştie că sosim. Fii însă discret. Trebuie să plecăm de la premisa că IT-ul are urechi. Spune-le că le livrăm ce-ai reparat tu.

Se întoarse spre Jenkins, care-i fusese umbră timp de şase ani înainte de a-i creşte şi lui barbă şi de a se muta la schimbul trei. Toată lumea presupunea că postul lui Knox avea să-i aparţină.

– Jenkins, vreau să preiei conducerea aici. Pentru o vreme, nu vor exista zile de odihnă. Ţine locul ăsta în funcţiune, dar pregăteşte-te pentru ce e mai rău. Vreau să faci cât mai multe rezerve de hrană cu putinţă. Şi de apă. Asigură-te că avem cisterna plină-ochi. Dacă e nevoie, deviază mâncarea care pleacă de la hidroponice, dar cu discreţie. Gândeşte-te la un pretext, cum ar fi o infiltraţie, dacă-şi dau seama. Între timp, pune pe cineva să facă un tur şi să verifice toate încuietorile şi toate

[10] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul I, scena V (n. tr.).

balamalele, pentru cazul că lupta ajunge până la noi. Şi adună orice fel de arme poţi să improvizezi. Ţevi, ciocane, ce-o fi.

La asta, se înălţară câteva sprâncene, dar Jenkins dădu din cap, ca şi cum totul ar fi avut sens şi ar fi fost realizabil. Knox se întoarse către şefii de echipe.

– Ce e? Ştiţi ce urmărim, nu?

– Dar care e tabloul complet? întrebă Courtnee, uitându-se la planul înalt al căminului lor îngropat. Atacăm IT-ul, şi pe urmă? Preluăm conducerea acestui loc?

– Îl conducem deja, mârâi Knox. Lovi cu palma în zona de mijloc a etajelor treizeci. Numai c-o facem în întuneric. Ca şi cum etajele astea, de aici, ar fi pentru noi întunericul. Însă acum vreau să aprindem o lumină în gaura lor de şobolani, să-i băgăm în sperieţi şi să-i scoatem de-acolo, să vedem ce altceva mai ascund.

– Ai înţeles ce fac, nu? Marck se întoarse spre Courtnee. Trimit oamenii afară, să moară acolo. Dinadins. Nu fiindcă aşa *trebuie* să se-ntâmple, ci fiindcă aşa vor ei!

Courtnee îşi muşcă buza şi nu spuse nimic, mulţumindu-se să se holbeze la plan.

– Trebuie să plecăm, zise Knox. Walker, trimite mesajul ăla. Să ne luăm încărcătura. Şi gândiţi-vă la ceva plăcut despre care să vorbim pe drum. Nu bombănim despre toate astea acolo unde e posibil să ne-audă vreun hamal şi să câştige un bon sau două dându-ne de gol.

Ceilalţi încuviinţară prin gesturi. Knox îl bătu pe Jenkins pe spate şi se uită la el lăsându-şi bărbia în piept.

– O să trimit vorbă când o s-avem nevoie de toată lumea. Păstrează-i pe oamenii de bază, pe cei pe care crezi că trebuie să-i ai aici, jos, şi trimite-i pe ceilalţi. Sincronizarea e esenţială, OK?

– Ştiu ce-am de făcut, spuse bărbatul mai tânăr.

Nu era nici încrezut, nici obraznic, îl liniştea doar pe celălalt, mai vârstnic decât el.

– Bun, zise Knox. Atunci să trecem la treabă.

Urcară zece etaje fără să se plângă prea mult, dar Knox începu să-şi simtă gambele arzând din pricina poverii grele. Avea, pe umerii lui largi, un sac de pânză groasă, plin-ochi cu salopete pentru sudori, plus câteva căşti de protecţie. Prin curelele lor fusese trecută o sfoară, şi zăngăneau pe spatele lui lat. Marck se

lupta cu încărcătura lui de ţevi de legătură, care dădeau s-alunece unele pe lângă altele şi să-i cadă din braţe. Umbrele încheiau coloana, mergând în spatele femeilor, cu saci grei de pulbere explozivă legaţi laolaltă, astfel încât să le atârne în jurul gâtului. Hamalii profesionişti cu încărcături similare treceau pe lângă ei în grabă, în ambele direcţii, aruncându-le priviri în care se amestecau curiozitatea şi nemulţumirea omului căruia i se face concurenţă. Când una dintre ei – o femeie pe care Knox o recunoscu, fiindcă le făcea livrări în adânc – se opri şi se oferi să-i ajute, el o invită ţâfnos să-şi vadă de drum. Femeia îşi reluă grăbită urcuşul, aruncându-le o privire peste umăr înainte de a se face nevăzută în susul spiralei, şi Knox regretă că-şi lăsase epuizarea să se manifeste aşa prin purtarea faţă de ea.

– E bine, ţineţi-o tot aşa, le spuse celorlalţi.

Chiar şi în grup mic, ofereau un spectacol. Şi era din ce în ce mai supărător că trebuiau să-şi ţină gura în timp ce vestea despre uimitoarea dispariţie a lui Juliette se învârtea în jurul lor. Aproape pe toate palierele era câte un grup, cel mai adesea de tineri, care stătea la taifas despre această întâmplare. Tabuul trecuse dincolo de gânduri, pătrunzând în şoapte. Idei interzise se năşteau pe buze şi pluteau prin aer. Knox îşi ignoră durerea de spate şi continuă să înainteze cu trudă, fiecare pas ducându-l tot mai aproape de Aprovizionare şi având senzaţia din ce în ce mai intensă că era necesar s-ajungă acolo cât mai repede.

Când părăsiră etajele o sută treizeci, nemulţumirile umpluseră deja aerul. Se apropiau de jumătatea de sus a adâncului, unde oamenii care lucrau făceau târguieli şi mâncau în porţiunea de mijloc se amestecau cu cei care ar fi preferat să n-o facă. La etajul o sută douăzeci şi opt, ajutorul de şerif Hank era în casa scării, încercând să-mpace două grupuri care se certau. Knox se strecură pe lângă el, sperând că omul legii n-avea să se-ntoarcă, să vadă convoiul lor împovărat şi să-i întrebe ce căutau atât de departe în susul scării. În timp ce urca pe lângă întregul tărăboi, Knox se uită în urmă şi văzu că umbrele se furişau pe lângă mulţime ţinându-se de balustrada interioară. Hank încă mai continua să-i ceară unei femei să se calmeze când palierul pe care se afla dispăru din vedere.

Trecură pe lângă ferma cu pământ de la o sută douăzeci şi şase, şi Knox îşi dădu seama că aceasta putea reprezenta un avantaj important. Etajele treizeci, ocupate de IT, erau la mare distanţă în sus, dar, dacă aveau să fie nevoiţi să se retragă,

trebuiau să se menţină pe poziţie la Aprovizionare. Având la dispoziţie fabricile de acolo, hrana de la fermă şi utilajele de la Mecanic, s-ar fi descurcat pe cont propriu. Îi veneau în gând şi câteva verigi slabe, însă pentru IT erau mult mai multe. Ar fi putut să le oprească oricând curentul electric sau să nu le mai trateze apa, dar, în timp ce picioarele obosite îi aduceau tot mai aproape de Aprovizionare, spera cu adevărat că n-aveau s-ajungă la aşa ceva.

Pe palierul nivelului o sută zece îi întâmpinară frunţi încruntate. McLain, cea mai vârstnică dintre femeile prezente şi şefa Aprovizionării, stătea cu braţele încrucişate peste salopeta ei galbenă, într-o postură care le striga că nu erau bine-veniţi.

– Salut, Jove!

Knox o fixă cu privirea, adresându-i un zâmbet larg.

– Nu mă lua pe mine cu Jove! ripostă McLain. Ce-i cu tâmpenia pe care-o pui la cale?

Bărbatul se uită în susul şi în josul scării, săltându-şi povara grea mai sus pe umăr.

– Te superi dacă intrăm să stăm de vorbă despre asta?

– Nu vreau niciun fel de necazuri aici, zise ea cu ochii în flăcări sub sprâncenele coborâte.

– Hai să intrăm, insistă Knox. Am urcat fără nicio oprire. Sau poate vrei să ne vezi prăbuşindu-ne aici.

McLain păru să-i ia în considerare spusele. Îşi desfăcu braţele de pe piept. Se întoarse şi dădu din cap către cei trei muncitori care formau un zid impozant în spatele ei. În vreme ce aceştia deschideau uşile sclipitoare ale Aprovizionării, ea se răsuci şi-l prinse pe Knox de braţ.

– Nu e cazul să vă simţiţi ca acasă, îi spuse.

În sala de la intrare, Knox dădu peste o mică armată de bărbaţi şi femei în salopete galbene, în expectativă. Cei mai mulţi stăteau în spatele tejghelei lungi şi joase unde oamenii din siloz aşteptau de obicei să li se aducă piesele de care aveau nevoie, fie ele noi sau abia reparate. Culoarele din spatele ei, paralele, largi şi mărginite de rafturi, se pierdeau în întunericul din depărtare, cu lăzi şi cutii ieşind în afara lor. Liniştea din încăpere era frapantă. De obicei, clinchetul mecanic şi zăngănitul specific sfredeleau spaţiul, făcându-se auzite. Sau auzeau muncitorii vorbind, nevăzuţi, în spatele rafturilor, în timp ce sortau şuruburile şi piuliţele noi în lăzi care le aşteptau hămesite.

Acum totul era tăcere şi priviri neîncrezătoare. Knox rămase

alături de oamenii lui, toţi cu frunţile asudate, lăsându-şi extenuaţi sacii şi poverile să cadă pe podea, în timp ce bărbaţii şi femeile de la Aprovizionare îi priveau neclintiţi.

Se aşteptase la o primire ceva mai prietenoasă. Departamentul Mecanic şi Aprovizionarea aveau în urmă istoria unei colaborări îndelungate. Se ocupau împreună de mica mină de sub cele mai de jos niveluri ale Mecanicului, care suplimenta rezervele de minereuri ale silozului.

Însă în clipa aceea, revenind în interior pe urmele băieţilor ei, McLain îl onoră pe Knox cu o privire dispreţuitoare, cum nu mai văzuse de când îi murise mama.

– Ce naiba-nseamnă asta? şuieră ea.

Limbajul ei îl luă prin surprindere, mai ales fiindcă erau de faţă şi oamenii lui. Se gândea la sine însuşi şi la McLain considerând că erau egali, dar ea se răstea acum la el de parcă l-ar fi lătrat unul dintre câinii Aprovizionării.

Privirea femeii rătăci asupra şirului de mecanici istoviţi şi a umbrelor lor, apoi se întoarse către el.

– Înainte de a discuta despre rezolvarea acestei probleme, vreau să aud cum îţi tratezi angajaţii care s-au făcut vinovaţi, indiferent cine ar fi. Ochii ei îl sfredeliră. Am dreptate când presupun că tu n-ai avut nicio legătură cu asta, nu? Că ai venit să-ţi ceri scuze şi să mă scalzi în şperţuri?

Shirly dădu să spună ceva, dar Knox îi făcu semn să tacă. În sală erau o mulţime de oameni care abia aşteptau o replică lipsită de diplomaţie.

– Da, îmi cer într-adevăr scuze, răspunse el strângând din dinţi şi lăsându-şi capul în jos. Şi nu te înşeli, am aflat totul abia azi, ceva mai devreme. De fapt, după ce am auzit veştile despre curăţire.

– Aşadar, a fost electricianul tău, zise McLain, cu braţele ei subţiri strâns încrucişate la piept. Un singur om.

– E adevărat. Dar…

– Dă-mi voie să-ţi spun că eu i-am pedepsit pe cei implicaţi. Şi presupun că tu o să faci ceva mai mult decât să-l exilezi pe băşinosul ăla bătrân în camera lui…

Din spatele tejghelei se auziră râsete. Knox puse o mână pe umărul lui Shirly ca s-o ţină pe loc. Se uită, pe lângă McLain, la oamenii din spatele ei.

– Au venit şi-au luat-o pe una dintre muncitoarele noastre, zise el. Poate că simţea o greutate în piept, dar vocea încă îi mai era

bubuitoare. Ştiţi cum se-ntâmplă. Când vor un om pentru curăţire, îl *iau.* Se lovi cu pumnul în piept. Şi eu i-am *lăsat.* Am rămas neclintit, fiindcă am încredere în acest sistem. Mă *tem* de el, ca oricare dintre voi.

– Ei… începu McLain, dar Knox continuă, cu vocea calmă cu care dădea de obicei ordine, acoperind zgomotul maşinilor care-o luau razna.

– Au luat dintre noi o femeie, şi cel mai bătrân şi mai înţelept a intervenit în favoarea ei. Cel mai slab şi cel mai speriat dintre noi a cutezat să le sară la gât. Şi, indiferent cine aţi fi voi, cei cărora v-a cerut ajutor şi care i l-aţi dat, vă datorez viaţa mea. Knox clipi ca să-şi limpezească privirea şi continuă: Aţi făcut mai mult decât să-i daţi ei o şansă să treacă dincolo de dealul ăla, să moară în pace, ferită de privirile altora. Mi-aţi dat mie curajul să-mi deschid ochii. Să văd acest văl de minciuni în spatele căruia trăim…

– E prea de-ajuns! se răsti McLain. Poţi fi trimis la curăţire chiar şi numai fiindcă ai ascultat astfel de absurdităţi, astfel de *idioţenii…*

– Nu sunt absurdităţi, strigă Marck, către toţi ceilalţi. Juliette a murit pentru că…

– … pentru că a-ncălcat aceste legi! se răsti McLain, cu voce înaltă, piţigăiată. Iar voi aţi venit acum aici ca să-ncălcaţi şi mai multe? Pe nivelul *meu?*

– Am venit să spargem capete! zise Shirly.

– Terminaţi! le spuse Knox amândurora.

Văzu furia din ochii lui McLain, dar văzu şi altceva. Că oamenii simpli din spatele ei dădeau sporadic din cap sau înălţau din sprâncene.

Un hamal cu saci goi în ambele mâini intră în încăpere şi se uită în jur, în tăcerea încordată. Unul dintre muncitorii masivi de la Aprovizionare îl conduse înapoi, pe palier, cu scuze, spunându-i să revină. Knox profită de întrerupere ca să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

– Nimeni n-a fost trimis vreodată la curăţire fiindcă a ascultat, indiferent cât de puternic ar fi fost tabuul.

Aşteptă să-i pătrundă toată lumea înţelesul cuvintelor. Se uită urât la McLain, care schiţase un gest ca să-l întrerupă, şi ea păru să se răzgândească.

– Aşa că lăsaţi-mă pe mine să fiu trimis la curăţire de oricare dintre voi pentru ceea ce o să spun. O s-o accept bucuros, dacă

aceste fapte nu vă vor clinti în schimb, determinându-vă să mergeţi mai departe, cu mine şi cu oamenii mei. Fiindcă asta ne-au arătat în dimineaţa de azi Walker şi câţiva dintre voi, nişte suflete curajoase. Ne-aţi oferit mai multă speranţă decât îndrăznesc ei să ne dea. Avem la dispoziţie mai multe mijloace decât ni se îngăduie să folosim ca să ne lărgim orizontul. Am fost crescuţi pe un morman de minciuni, ne-au făcut să ne temem de imaginea rudelor noastre care putrezesc pe dealuri, însă acum cineva dintre noi a trecut peste asta! A văzut orizonturi noi! Ni s-au dat costume etanşe şi ni s-a spus că ar trebui să fie de-ajuns, dar e într-adevăr aşa?

Se uită cu atenţie la oamenii din spatele tejghelei. Braţele încrucişate pe pieptul lui McLain păreau mai destinse.

– Proiectate ca să cedeze, asta e realitatea! Falsificate. Şi cine ştie ce alte minciuni ni se mai spun. Ce-ar fi dacă ne-am lua toţi curăţitorii înapoi şi am face tot ce ne stă în puteri pentru ei? Dacă i-am spăla şi i-am dezinfecta? Dacă am încerca tot ce e cu putinţă? Nu mai putem avea încredere în IT când ne spune că e imposibil!

Knox văzu bărbii ridicându-se şi coborând. Ştia că oamenii lui erau gata să ia încăperea cu asalt dacă trebuia, că, după cele petrecute, erau la fel de întărâtaţi şi de înnebuniţi ca şi el.

– N-am venit aici ca să vă facem necazuri, spuse, am venit să vă aducem *ordinea!* Revolta a avut deja loc. Se întoarse spre McLain. Nu vezi? Noi trăim revolta. Părinţii noştri au fost copiii ei, iar noi hrănim acum aceeaşi maşinărie cu copiii noştri. Nu vom începe ceva nou, vom încheia ceva vechi. Şi, dacă Aprovizionarea e alături de noi, avem o şansă. Dacă nu, fie ca trupurile noastre să vă bântuie imaginea exteriorului, care acum mi se pare mai puţin putred decât silozul ăsta blestemat!

Knox îşi urlă ultima frază sfidând deschis toate tabuurile. O azvârli şi-i savură gustul, savură acceptarea ideii că în afara zidurilor curbe ar fi putut fi mai bine decât în interiorul lor. Şoaptele care uciseseră atâţia oameni se preschimbară într-un urlet gutural, pornit din pieptul lui lat.

Şi se simţi bine.

McLain se trase înapoi. Se îndepărtă cu un pas, având în ochi ceva care semăna a frică. Îi întoarse spatele lui Knox şi se îndreptă către oamenii ei, şi el ştiu că eşuase. Ştiu că în acea mulţime tăcută şi neclintită existase o şansă, oricât de firavă, de a i se inspira setea de acţiune, dar momentul trecuse pe lângă el

sau el trezise o spaimă care îl îndepărtase.

Şi apoi McLain făcu ceva. Knox îi văzu tendoanele gâtului subţire reliefându-se. Îşi înălţă bărbia spre oamenii săi, cu părul ei alb strâns în creştet, şi zise, încet:

– Ce spui, Aprovizionare?

Era o întrebare, nu un ordin. Knox avea să se întrebe mai târziu dacă fusese pusă cu tristeţe; avea să se întrebe dacă nu cumva ea îşi apreciase greşit oamenii, care ascultaseră răbdători discursul lui nebunesc. Avea să se întrebe dacă nu cumva fusese pur şi simplu curioasă sau dacă nu cumva îi provocase ca să-l dea afară pe el şi pe mecanicii lui.

Şi avea să se întrebe, în final, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, cu gândul la Juliette crescându-i în suflet, dacă putea măcar să-şi *audă* cei câţiva colegi strigând, acoperiţi cum erau de înverşunatele urlete de război ale oamenilor cumsecade de la Aprovizionare.

40

Se poate,
Dar prea curând se veştejesc mai toate!
Tot ce-am nădăjduit e azi ţărână,
'n afar' de ea...[11]

Lukas îl urmă pe Bernard pe coridoarele IT-ului, cu tehnicienii agitaţi împrăştiindu-se din faţa lor ca gândacii de noapte speriaţi de lumină. Bernard nu părea să-i observe repezindu-se în birouri şi uitându-se apoi încordaţi pe ferestre. Lukas se grăbi ca să poată ţine pasul, aruncându-şi privirea într-o parte şi-ntr-alta şi simţindu-se în centrul atenţiei, fiindcă din ascunzişuri îl urmăreau atât de mulţi ochi.

– Nu sunt prea bătrân ca să fiu umbră pentru o altă funcţie? întrebă el.

Ştia că nu acceptase oferta, cel puţin nu verbal, dar Bernard vorbea ca şi cum ar fi căzut deja de acord.

– Prostii! veni răspunsul. Şi n-o să fii umbră în sensul tradiţional al cuvântului. Îşi flutură mâna în aer. O să continui să-ţi îndeplineşti îndatoririle, ca şi până acum. Am pur şi simplu nevoie de cineva care să poată intra în rol, care să ştie ce să facă dacă mi se întâmplă ceva. Testamentul meu…

Se opri în faţa uşii grele a camerei serverelor şi se întoarse spre Lukas.

– Dacă se ajunge la asta, în caz de urgenţă, testamentul meu îi va explica totul următorului şef, dar… Se uită în lungul coridorului, peste umărul lui Lukas. Sims e executorul meu testamentar, un fapt pe care va trebui să-l schimbăm. Pur şi simplu nu văd asta rezolvându-se fără probleme…

Bernard îşi frecă bărbia şi se pierdu în gânduri. Lukas aşteptă o clipă, apoi veni lângă el, îşi tastă codul pe panoul de lângă uşă, îşi scoase legitimaţia din buzunar – asigurându-se că era a lui, şi nu a lui Juliette – şi o trecu prin cititor. Uşa se deschise cu un pocnet, smulgându-l pe Bernard din reverie.

– Da, sigur, aşa o să fie mult mai bine. Deşi, ţine minte, nu mă aştept să plec nicăieri.

Îşi potrivi ochelarii şi trecu dincolo de uşa grea, de oţel. Lukas

---

[11] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul I, scena II (n. tr.).

îl urmă, închizând în urma lor blindajul monstruos şi aşteptând să fie acţionate încuietorile.

– Dar, dacă o să ţi se-ntâmple ceva, eu voi supraveghea curăţirile?

Lukas nu-şi putea imagina asta. Bănuia că despre costume erau de învăţat mai multe decât despre servere. Sami s-ar fi priceput mai bine, de fapt chiar şi-ar fi *dorit* postul. Totodată, oare trebuia să-şi abandoneze hărţile stelare?

– E numai o mică parte a funcţiei, dar da.

Bernard îl călăuzi pe Lukas printre servere, pe lângă numărul treisprezece, cu faţa sa goală şi cu ventilatoarele neclintite, până în partea din spate a încăperii.

– Acestea sunt cheile adevăratei inimi a silozului, spuse Bernard, scoţându-şi din salopetă un set zornăitor.

Erau prinse pe un şnur din piele, care-i atârna în jurul gâtului. Lukas nu le mai remarcase niciodată până atunci.

– Dulapul ăsta mai are alte două caracteristici, pe care-o să le afli la timpul potrivit. Deocamdată nu trebuie decât să ştii cum s-ajungi jos.

Introduse cheia în mai multe încuietori din spatele serverului, toate concepute astfel încât să pară şuruburi cu capete îngropate. Ce server era? Douăzeci şi opt? Lukas îşi roti privirea prin încăpere, încercând să numere ca să-i identice poziţia, şi-şi dădu seama că nu fusese niciodată însărcinat să se ocupe de întreţinerea acelui turn.

Partea din spate de desprinse cu un pocnet uşor. Bernard o trase într-o parte şi Lukas văzu de ce nu se ocupau niciodată de serverul acela. Era practic gol, o simplă carcasă, ca şi cum ar fi fost scos din uz cu ani în urmă, cu toate componentele menite să devină piese de schimb.

– E de o importanţă crucială să-l încui după ce te-ntorci sus…

Lukas îl urmări pe Bernard apucând un mâner de pe latura de jos a carcasei goale. Trase, şi undeva, în apropiere, se auzi un scrâşnet uşor.

– Când revine grătarul la locul lui, pur şi simplu apeşi ăsta în jos ca să-l blochezi.

Lukas se pregătea să-ntrebe „ce grătar”, când Bernard se retrase cu un pas în lateral şi îşi înfipse degetele între stinghiile metalice ale podelei. Cu un geamăt, săltă o porţiune grea a acesteia şi începu s-o tragă, făcând-o să gliseze peste zona alăturată. Lukas sări în partea cealaltă şi se aplecă să-l ajute.

– Scările nu…? începu el să întrebe.

– Nu au acces către această parte a etajului treizeci şi cinci. Bernard îi arătă o scară care cobora, fixată de perete. Ia-o tu înainte.

După întorsătura neaşteptată pe care-o luaseră evenimentele zilei, lui Lukas i se învârtea capul. Când se apleca să se prindă de prima treaptă a scării, îşi simţi conţinutul buzunarului de la piept mişcându-se şi-şi ridică brusc mâna ca să ţină pe loc ceasul, inelul şi legitimaţia. Ce fusese în capul lui? Şi ce era în momentul acela? Se lăsă în josul scării lungi simţindu-se ca şi cum cineva i-ar fi declanşat în creier un program automat, o rutină repetitivă care preluase controlul acţiunilor sale. De la baza scării, îl privi pe Bernard coborând primele câteva trepte înainte de a trage grătarul la locul său, închizându-se împreună cu el în temniţa întunecată de sub deja fortificata sală a serverelor.

– O să primeşti un dar important, spuse Bernard în întuneric. Exact aşa cum mi s-a oferit cândva şi mie.

Apăsă scurt un comutator, aprinzând o lumină, şi Lukas văzu pe faţa şefului său un zâmbet larg, de maniac, şi observă că toată furia de mai înainte îi dispăruse. În faţa lui stătea un alt om, încrezător în sine şi înflăcărat.

– Întregul siloz şi toţi locuitorii lui depind de ceea ce-o să-ţi arăt acum, zise Bernard.

Cu un gest, îl invită pe Lukas pe un coridor puternic luminat, dar îngust, care se deschidea într-o încăpere mai largă. El avea senzaţia că serverele se aflau departe, cu mult mai sus. Se simţea izolat de orice alt suflet din siloz. Era curios, dar şi speriat. Nu era sigur că-şi dorea o asemenea responsabilitate şi se înjură în sinea lui fiindcă intrase în joc.

Cu toate acestea, picioarele i se mişcau. Îl purtau de-a lungul coridorului secret, către o încăpere în care domneau stranietatea şi ciudăţeniile, un loc pe lângă care întocmirea hărţilor stelare părea insignifiantă, un bârlog în care simţul scării la care percepea lumea, al *dimensiunilor* ei căpătau proporţii cu desăvârşire noi.

41

O groapă? Nu... o casă de lumină.
O, tinere ucis! Căci Julieta zace
Aci, şi frumuseţea ei preface
Această criptă-ntr-o măreaţă sală...[12]

Juliette îşi lăsă pe podea casca acoperită cu un strat gros de supă şi se îndreptă către lumina palidă, verzuie. Părea mai intensă decât înainte. Se întrebă în ce măsură îndesise casca ei întunericul. Îşi veni pe deplin în fire şi îşi aduse aminte că nu se uitase printr-o simplă bucată de sticlă, ci printr-un ecran infernal, care acoperea lumea văzută de ea cu o jumătate de minciună. Poate că-i întunecase tot timpul vederea.

Observă c-o urmăreau duhoarea costumului ei ud leoarcă, mirosul de legume putrede şi de mucegai – sau poate de vapori toxici din lumea exterioară. Gâtul o ardea uşor în timp ce traversa cantina către casa scării. Pielea începu s-o mănânce, şi nu putea să spună dacă era efectul spaimei, dacă era doar imaginaţia ei sau dacă o afectase într-adevăr ceva din aer. Nu îndrăznea să rişte aflând răspunsul, aşa că-şi ţinu răsuflarea şi se îndepărtă atât de repede cât o duceau picioarele ei obosite, trecând de un cot dincolo de care ştia că ar fi trebuit să se afle scările.

Lumea asta e la fel cu lumea mea, se gândi, împleticindu-se în josul primului grup de trepte sub strălucirea palidă a benzilor cu lumini de avarie. *Zeii n-au făurit numai una.*

Cizmele ei grele, încă picurând de supă, păreau lipsite de stabilitate pe treptele de metal. Pe palierul de la etajul doi se opri să ia câteva guri de aer, mai puţin dureroase, şi să se gândească în ce mod ar fi fost de preferat să-şi scoată costumul masiv, infernal, în care toate mişcările îi erau stângace şi care era impregnat cu duhoarea fetidă a putreziciunii şi cu mirosul aerului de afară. Se uită în jos, la braţele ei. Ca să se-mbrace cu obiectul ăla avusese nevoie de ajutor. Avea fermoare duble la spate, mai multe straturi de arici, kilometri de bandă antitermică. Privirea i se opri pe cuţitul din mâna ei, simţindu-se brusc recunoscătoare fiindcă nu-l lăsase să cadă după ce-şi scosese casca.

---

[12] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena III (n. tr.).

Ţinându-l cu mănuşa grosolană, îi introduse cu grijă vârful prin cealaltă mânecă, exact deasupra încheieturii. Îl sili se se-nfigă, împingând lama pe deasupra braţului, astfel încât să nu se poată înjunghia nici dacă ar fi străpuns întregul strat. Materialul era greu de sfâşiat, dar, după ce mişcă mânerul descriind cercuri mici, apăru în sfârşit o ruptură. Strecură tăişul în mica spintecătură, cu partea boantă spre pielea ei, şi-l făcu să alunece către încheieturile degetelor. Când vârful străpunse materialul dintre falangele ei, reuşi să-şi scoată mâna prin despicătura lungă pe care o făcuse, cu mâneca fluturându-i prinsă de cot.

Se aşeză pe grătarul care servea drept podea, îşi mută cuţitul în mâna abia eliberată şi se ocupă de cealaltă. Şi-o eliberă şi pe aceea, în timp ce supa îi picura de pe umeri şi i se prelingea în josul braţelor. Pe urmă începu să facă o gaură în piept, controlând mai bine lama odată ce scăpase de mănuşile groase. Spintecă folia metalică din exterior şi o îndepărtă, descojindu-se ca pe o portocală. Colierul solid de care fusese fixată casca rămase – era prins de costumul de dedesubt, din fibră de carbon, ca şi de fermoarele ranforsate de pe spate –, dar îndepărtă, bucată cu bucată, stratul exterior lucios, plin de o murdărie pe care o puse pe de-o parte pe seama supei şi pe de alta pe seama drumului peste dealuri.

Veni rândul cizmelor, pe care le tăie în jurul gleznelor până când reuşi să scape de ele, despicându-le de la marginea exterioară în jos şi scoţându-şi pe rând picioarele.

Înainte de a se descotorosi de restul zdrenţelor sau de a-şi face griji pentru materialul încă ataşat de fermoar, se ridică de pe palier şi reîncepu să coboare în grabă, punând o distanţă tot mai mare între ea şi aerul de deasupra, care părea s-o zgârie pe gât. Ajunse cu încă două etaje mai jos, scăldându-se în lumina verzuie de pe scări, şi abia apoi aprecie faptul că era în viaţă.

Era în viaţă.

Indiferent cât ar mai fi durat, pentru Juliette reprezenta o realitate nouă-nouţă, necizelată, frumoasă. Îşi petrecuse trei zile urcând pe o scară lungă, similară cu aceea, şi privindu-şi în faţă propria soartă. Urmaseră o zi şi o noapte într-o celulă rezervată pentru viitoarele cadavre care punctau peisajul. Şi apoi – asta. O călătorie incredibilă prin pustietatea interzisă, pătrunzând în impenetrabil şi în necunoscut. Supravieţuind.

Indiferent ce avea să urmeze, Juliette zbura în josul treptelor străine în picioarele goale, simţind oţelul rece pe pielea cuprinsă

de furnicături, cu aerul arzându-i gâtul din ce în ce mai puţin la fiecare nouă răsuflare, cu duhoarea cruntă şi cu amintirea morţii rămânând tot mai departe, deasupra ei. În curând, nu mai rămase decât răpăitul coborârii ei vesele, răsunând şi plutind în josul întunecimii pustii, ca un dangăt estompat de clopot care nu bătea pentru morţi, ci pentru vii.

Se opri la etajul şase şi-şi trase sufletul în vreme ce se ocupa de ceea ce mai rămăsese din costumul ei de protecţie. Cu mare atenţie, îi despică partea interioară, neagră, pe umeri şi de-a lungul claviculelor, prelungind ruptura de jur împrejur şi ducându-şi mâinile la spate ca să tragă de material până când îl smulse, cu bucăţi de bandă antitermică încă ataşate. Colierul căştii odată desprins – numai cu fermoarul atârnând de el, ca o a doua şiră a spinării – putu în sfârşit să şi-l scoată din jurul gâtului. Şi-l trase peste cap şi-l aruncă pe podea, apoi scăpă de restul materialului negru, din carbon, jupuindu-şi-l de pe braţe şi pe de picioare şi lăsând totul într-un morman dezordonat în faţa uşilor duble ale etajului şase.

Şase trebuia să fie un nivel cu apartamente, se gândi ea. Se întrebă dacă să intre, să strige după ajutor sau să caute haine şi mâncare în numeroasele camere, dar cel mai puternic impuls o îndemna să coboare. Vârful părea otrăvit şi mult prea aproape. Nu conta că totul era în imaginaţia ei sau că ţinea de nefericita experienţă care fusese pentru ea viaţa în vârful propriului siloz, locul trezea repulsia organismului. În siguranţă erai în adânc. Întotdeauna simţise asta.

O imagine dătătoare de speranţă din bucătăria de sus îi stăruia în minte: şiruri şi iar şiruri de conserve, în cutii de tablă sau borcane. Juliette îşi imagina că existau şi în sălile de mese de la etajele de jos. Şi, pe măsură ce îşi recăpăta răsuflarea, aerul din siloz i se părea acceptabil; duhoarea din plămânii ei şi de pe limbă se simţea din ce în ce mai puţin. Fie că în silozul imens era o mulţime de aer pe care nu-l mai consuma nimeni, fie încă mai exista o sursă. Toate aceste gânduri, toate resursele astfel bifate o umpleau de speranţă. Aşa că-şi lăsă în urmă costumul distrus, transformat în zdrenţe, şi, înarmată doar cu cuţitul mare, de bucătar, se strecură goală în josul scării curbate, cu trupul devenindu-i din ce în ce mai viu cu fiecare pas şi cu mintea din ce în ce mai hotărâtă să-i păstreze astfel tot restul fiinţei.

La treisprezece, se opri şi trecu dincolo de uşi. Exista în permanenţă posibilitatea ca acel siloz să fie altfel structurat, etaj cu etaj, aşa că, neştiind la ce să se aştepte, n-avea prea mult sens să-şi facă planuri. În vârf erau doar câteva locuri pe care le cunoştea în amănunt, şi ceea ce văzuse până în acel moment păruse o copie fidelă. La treisprezece, ar fi trebuit, cu siguranţă, să cunoască totul. Existau anumite lucruri, învăţate când era foarte mică şi memorate atât de profund încât păreau un soi de pietre mărunte, statornicite în centrul minţii. Erau părţi din ea însăşi care putrezeau ultimele, fărâme lăsate în urmă în timp ce restul dispărea la iuţeală, pierzându-se în vânt sau era absorbit în adânc de rădăcini. Când întredeschise uşa, în mintea ei nu se afla într-un alt siloz, într-unul care nu mai era decât o carcasă abandonată, ci în propriul trecut, deschizând o uşă către tinereţea ei.

Înăuntru era întuneric, niciuna dintre luminile de securitate şi de avarie nu era aprinsă. Mirosul era diferit. Aerul era stătut, cu o tentă de putreziciune.

Juliette strigă pe coridor.

– Hei?

Îşi ascultă ecoul glasului izbit de pereţii goi. Vocea întoarsă părea să vină de departe, era mai slabă şi mai subţire decât a ei. Se imagină la nouă ani, alergând chiar pe coridoarele acelea, strigând, peste ani, la sinele său mai vârstnic. Încercă să-şi vadă mama fugind în urma acelei fetiţe, încercând s-o prindă şi s-o facă să stea liniştită, dar stafiile se risipiră în beznă. Ultimul ecou se stinse, lăsând-o singură şi dezbrăcată în cadrul uşii.

Pe măsură ce i se obişnuiră ochii, desluşi cu greutate un birou de recepţie în capătul coridorului. Luminile reflectate de sticla geamurilor erau acolo unde ar fi trebuit să fie. Planul coincidea cu cel al maternităţii din mijloc, unde lucra tatăl ei, cu locul unde nu numai că se născuse, ci unde şi crescuse. Era greu să crezi că acela era *alt* loc. Că acolo locuiseră *alţi* oameni, alţi copii se născuseră, se jucaseră şi fuseseră crescuţi nu mai departe decât dincolo de un deal şi-o vale, se fugăriseră sau se provocaseră unii pe alţii jucând şotronul şi orice alte jocuri pe care le inventaseră, fără a avea habar unii de existenţa altora. Poate că de vină era faptul că stătea în pragul unei maternităţi, dar nu putea să nu se gândească la toate vieţile pe care le conţinuse locul acela. Oameni care creşteau, se îndrăgosteau, îşi îngropau morţii.

Toţi acei oameni de *afară.* Oamenii pe care îi pângărise cu cizmele ei, cărora le împrăştiase oasele şi cenuşa când îşi croise drum, cu lovituri de picior, tocmai către locul din care fugiseră ei. Juliette se întrebă cu cât timp în urmă se petrecuse totul, de când fusese abandonat silozul. Ce *se întâmplase* acolo? Scara era încă luminată, ceea ce însemna că încă mai era curent în camera acumulatorilor. Avea nevoie de hârtie ca să facă un calcul, ca să poată deduce cât de recent sau de cât amar de vreme se transformase viaţa în moarte. Dincolo de simpla curiozitate, voia s-o ştie din motive practice.

După o ultimă privire înăuntru, după o urmă de regret fiindcă, în ultimele câteva dăţi când trecuse pe lângă maternitate, nu se dusese să-şi vadă tatăl, Juliette le închise uşa întunericului şi stafiilor şi începu să analizeze situaţia dificilă în care se afla. S-ar fi putut să fie singură într-un siloz muribund. Exaltarea stârnită de simplul fapt că se afla în viaţă dispărea repede, înlocuită de realitatea singurătăţii sale şi de şansele reduse de supravieţuire. Stomacul ei îşi chiorăi acordul. Cumva, încă mai putea să simtă mirosul fetid al supei de pe ea, putea să-şi simtă gustul acid al vomei. Avea nevoie de apă. Avea nevoie de haine. Aceste două necesităţi primare erau împinse în prim-plan, dând deoparte gravitatea situaţiei, sarcinile descurajante pe care le avea în faţă şi lăsând în urmă regretele trecutului.

Dacă planul silozului era acelaşi, atunci prima fermă hidroponică se afla cu patru etaje mai jos, iar cea mai mare dintre fermele cu pământ din partea de sus trebuia să se găsească exact sub ea. Un curent de aer rece, venit de sus, o făcu să tremure. Scara îşi crea propriul ciclu termic şi, cu cât cobora mai mult, cu atât avea să fie mai frig. Dar coborî oricum – mai jos era mai bine. La următorul nivel, încercă uşa. Era prea întuneric ca să vadă dincolo de primul hol interior, dar acolo păreau să fie birouri sau ateliere. Încercă să-şi aducă aminte ce se afla la etajul paisprezece al silozului ei, dar nu ştia. Era incredibil să nu ştie? Partea din vârf a căminului ei fusese, pentru ea, într-un fel stranie. Ceea ce transforma noul siloz în ceva cu totul străin.

Ţinu uşa deschisă şi înfipse lama cuţitului între barele de metal din care erau făcute grătarele tuturor palierelor. Mânerul rămase în afară, devenind opritor. Juliette lăsă uşa să se pună în mişcare, acţionată de arcurile balamalelor, până ce ajunse să se sprijine de el, rămânând astfel întredeschisă. Avea astfel destulă lumină

ca să se strecoare în primele câteva camere şi să caute în ele pe dibuite.

În spatele uşilor nu atârnau salopete, dar una dintre încăperi era amenajată ca sală de şedinţe. Apa din carafe se evaporase de mult, dar faţa de masă de culoare violet părea destul de călduroasă. I-ar fi fost oricum mai cald decât rămânând dezbrăcată. Dădu deoparte diversele pahare, farfurii şi carafe şi o înşfăcă. Şi-o puse pe umeri, dar avea să-i alunece când se mişca, aşa că încercă să-i înnoade colţurile în faţă. Renunţă la idee, alergă înapoi, pe palier, ieşi în lumina primitoare şi apoi din faţa de masă. Înhăţă cuţitul – cu uşa închizându-i-se în urmă cu un scâncet strident, ireal –, înfipse lama prin centrul ţesăturii şi făcu o tăietură lungă. Îşi trecu prin ea capul, iar faţa de masă îi căzu pe lângă picioare, în faţă şi în spate. În câteva minute, tăie surplusul, făcând un cordon dintr-o fâşie lungă şi folosind şi o altă bucată de material, destul de mare ca şi-o lege în jurul capului, ţinându-l la căldură.

Se simţi bine făcând ceva, rezolvând ceva anume. Avea o unealtă, o armă la nevoie şi haine. Din lista sarcinilor foarte dificile fuseseră bifate câteva probleme mărunte. Îşi continuă coborârea, cu tălpile reci pe scări, visând la o pereche de cizme, însetată şi foarte conştientă de cât de multe altele mai avea de făcut. La etajul cincisprezece, îşi aduse aminte de o altă necesitate, pe măsură ce aproape că o lăsau picioarele. I se îndoiră genunchii, se prinse de balustradă şi, în timp ce i se evapora adrenalina din vene, îşi dădu seama că era moartă de oboseală. Se opri pe palier, cu mâinile pe genunchi, şi respiră adânc de câteva ori. De când era pe drum? Cât de mult putea trage de ea însăşi? Îşi privi imaginea reflectată în lama cuţitului, văzu ce oribil arăta şi decise să se odihnească înainte de a-şi continua coborârea. Să se odihnească în momentul acela, când era încă destul de cald ca să nu tremure din toate încheieturile.

Se simţea tentată să exploreze etajul în căutarea unui pat, dar se hotărî să n-o facă – nu s-ar fi simţit prea confortabil în bezna deplină din spatele uşilor. Aşa că se încovrigă pe grătarul de oţel al palierului de la nivelul cincisprezece, îşi îndoi braţele sub cap, potrivi faţa de masă astfel încât să nu-i rămână nicio bucăţică de piele neacoperită. Şi, înainte de a reuşi să treacă în revistă lista lungă care i se forma în minte, extenuarea preluă controlul. Adormi după o singură clipă de panică, în care se gândi că n-ar fi trebuit să fie atât de istovită, că acela putea fi genul de somn din

care nu te mai trezeşti niciodată, că îi era menit să li se alăture rezidenţilor acelui loc straniu, încolăcită şi neclintită, rece şi fără viaţă, putrezind şi irosindu-se...

42

Bătrânii parcă n-au viaţă-n ei,
Trândavi şi-nceţi, ca plumbu-s reci şi grei.[13]

– Îţi dai seama ce propui?

Knox îşi ridică privirea spre McLain şi îi întâlni ochii ofiliţi, ridaţi, cu toată încrederea în sine pe care şi-o putea aduna. Figura femeii micuţe care controla toate rezervele de piese de schimb ale silozului şi toată fabricaţia era ciudat de impozantă. Nu avea nici pieptul lat al lui Knox, nici barba lui deasă, încheieturile mâinilor ei abia dacă depăşeau în grosime două degete de-ale lui, dar avea o privire cenuşie insistentă, desprinsă dintre riduri, şi povara grea a anilor, care-l făceau să se simtă ca o umbră în prezenţa ei.

– Nu e o revoltă, spuse el, cu vorbele interzise curgându-i cu uşurinţă, unse de obişnuinţă şi de timp. Îndreptăm lucrurile.

– Sunt sigură că tot aşa ziceau şi străbunicii mei, pufni McLain.

Îşi împinse către spate şuviţele de păr argintiu desprinse din coc şi se uită la planul silozului, întins între ei. Ca şi cum ar fi ştiut că se înşela, dar se resemnase să-l ajute, mai degrabă decât să-l împiedice. Poate din cauza vârstei ei, se gândi Knox privindu-i pielea roz a capului prin părul atât de subţire şi de alb încât părea din fire de sticlă. Poate că, după ce petreceai destul de mult timp între acele ziduri, te obişnuiai cu gândul că lucrurile nu puteau merge niciodată mai bine sau că nu se puteau schimba niciodată prea mult. Sau poate încetai să mai speri că merita să împiedici orice schimbare.

Se uită în jos, la plan, şi netezi pliurile ascuţite ale hârtiei fine. Deveni brusc conştient de mâinile sale, îşi dădu seama cât de groase şi de mânjite de unsoare îi păreau degetele. Se întrebă dacă McLain vedea în el o brută care dăduse buzna acolo, sus, purtată de iluzia că putea face dreptate. Înţelese că ea era destul de bătrână ca să-l considere tânăr. Tânăr şi violent, în timp ce el se credea bătrân şi înţelept.

Unul dintre zecile de câini care trăiau printre stivele de la Aprovizionare mârâi nemulţumit sub masă, ca şi cum toate acele planuri de război i-ar fi stricat somnul.

---

[13] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena V (n. tr.).

– Cred că e bine să presupunem că IT-ul ştie că se apropie ceva, zise McLain trecându-şi mâinile mici peste numeroasele etaje dintre ei şi nivelul treizeci şi patru.

– De ce? Crezi că n-am fost destul de discreţi în timpul urcuşului până aici?

Ea îşi ridică privirea spre el cu un zâmbet.

– Nu mă-ndoiesc că aţi fost, dar e mai sigur să presupunem asta, fiindcă ar fi periculos să presupunem contrariul.

El dădu din cap, mestecându-şi barba de sub buza de jos.

– De cât timp au nevoie ceilalţi mecanici ai tăi ca s-ajungă aici? îl întrebă ea.

– Vor pleca pe la zece, când se reduce lumina de pe scară, şi vor fi aici pe la două, cel târziu trei. Nu vor căra mare lucru.

– Şi crezi că o duzină dintre oamenii tăi vor reuşi să ţină totul în funcţiune jos?

– Dacă nu se strică nimic important, da. Îşi scărpină ceafa. De partea cui crezi că vor fi hamalii? Sau oamenii de la mijloc?

Ea ridică din umeri.

– Mijlocarii se consideră, în cea mai mare parte, vârfari. Ştiu, mi-am petrecut copilăria acolo, sus. Se duc să vadă priveliştea şi mănâncă la cafenea cât de mult pot, ca să justifice urcuşul. Cu vârfarii e altceva. În ei îmi pun mai multe speranţe.

Knox nu era sigur că auzise bine.

– Vrei să repeţi?

McLain se uită în sus, la el, şi Knox simţi un câine atingându-i cizmele cu botul, în căutare de companie sau de căldură.

– Gândeşte-te, zise ea. De eşti atât de furios? Fiindcă ţi-ai pierdut o bună prietenă? Aşa ceva se întâmplă tot timpul. Nu, e din cauză c-ai fost *minţit.* Iar vârfarii simt asta şi mai intens, crede-mă. De unde trăiesc ei, se văd cei care au fost minţiţi. Mijlocarii, oamenii care, fără s-o ştie, aspiră să ajungă-n vârf şi care se uită în jos, la noi, fără compasiune, vor fi cel mai puţin receptivi.

– Prin urmare, crezi că-n vârf avem aliaţi?

– Da, că putem să ni-i facem aliaţi. Şi că va fi nevoie de ceva muncă de convingere. De un discurs excelent, ca ăla cu care mi-ai înveninat oamenii.

Îi adresă o privire pe care n-o acorda de multe ori, şi Knox se simţi radiind. Şi în clipa aceea înţelese, instantaneu, de ce-i erau devotaţi oamenii ei. El îi atrăgea pe ai lui într-un mod similar, dar din alte motive. De el se temeau şi voiau să se simtă în

siguranţă. Pe ea o respectau şi voiau să se simtă iubiţi.

– Mijlocul e ceea ce ne separă de IT, şi asta va fi problema noastră. McLain îşi târî mâna peste plan. Aşa că va trebui să trecem pe-aici repede şi fără să începem o luptă.

– Eu mă gândeam pur şi simplu s-atacăm înainte de a se lumina de ziuă, mormăi Knox.

Se aplecă şi se uită sub masă, la câine, care stătea cu jumătate de trup pe o cizmă de-a lui, privindu-l cu limba atârnându-i prosteşte şi dând din coadă. Knox nu vedea în el nimic altceva decât o maşină care consuma hrană şi lăsa în urmă excremente. Un ghemotoc de carne îmblănit, pe care n-avea voie să-l mănânce. Înghionti creatura murdară, ca să plece de pe cizma lui.

– Şterge-o!

– Vino-ncoace, Jackson! spuse McLain.

– Nu ştiu de ce ţii dihăniile astea aici, şi cu atât mai puţin de ce le mai şi prăseşti.

– Nici n-ai de unde, se răsti ea. Sunt bune pentru suflet, în cazul nostru, cei care-avem aşa ceva.

Knox se uită la ea, încercând să-şi dea seama dacă vorbea serios, şi văzu că acum zâmbea cu ceva mai multă uşurinţă.

– Ei bine, după ce-o să punem locul ăsta în ordine, o să insist să se facă o loterie şi pentru ei.

Îi zâmbi, la rândul lui, cu acelaşi sarcasm. Jackson schelălăi până când se întinse McLain să-l mângâie.

– Dacă, în relaţiile cu alţii, am da cu toţii dovadă de o loialitate ca a lui, n-ar fi niciodată nevoie de o revoltă, spuse ea cercetându-l cu privirea.

Knox îşi lăsă capul în jos, neputând să se declare de acord. La Mecanic fuseseră câţiva câini de-a lungul timpului, destui ca să-şi dea seama că unii oameni simţeau astfel, chiar dacă lui nu i se întâmpla. Clătina din cap când îi vedea pe unii folosind bonuri câştigate cu greu pentru hrana menită să-ngraşe o creatură ce n-avea în schimb să-i îngraşe pe ei. Când Jackson traversă spaţiul de sub masă şi i se frecă de genunchi, rămase provocator cu mâinile întinse peste planul silozului.

– Pentru drumul ăsta avem nevoie de o diversiune, zise McLain. Ceva care să-i rărească pe mijlocari. Ar fi frumos dacă i-am putea determina pe cât mai mulţi să urce în vârf, fiindc-o să facem tărăboi ducând atâţia oameni în susul scărilor…

– O să facem? Stai o clipă, doar nu te gândeşti să mergi…

– Dacă oamenii mei merg, bineînţeles că o să merg şi eu. Îşi înclină capul. Urc scări în depozit de peste cincizeci de ani. Crezi c-o să-mi dea dureri de cap câteva etaje?

Knox nu era sigur că exista *ceva* care să-i dea ei dureri de cap. Coada lui Jackson lovea în piciorul mesei, aşa cum stătea idiotul acolo, uitându-se în sus, la el, cu privirea tâmpă pe care-o vedeai de obicei la toţi cei din neamul lui.

– Ce-ar fi să-nchidem uşile şi să le sudăm, în drumul nostru către vârf? întrebă Knox. Să ţinem oamenii înăuntru până când se termină toate astea.

– Şi pe urmă ce faci? Îţi ceri pur şi simplu scuze? Dac-o să dureze mai multe săptămâni?

– Săptămâni?

– Doar nu crezi c-o să fie chiar atât de uşor, nu? Crezi că pur şi simplu urci şi preiei frâiele?

– Nu-mi fac iluzii despre ceea ce urmează. Arătă către uşa biroului ei, care dădea în ateliere pline de maşini zgomotoase. Oamenii noştri construiesc uneltele războiului şi am de gând să le folosesc dacă se va ajunge la asta. Aş accepta bucuros un transfer paşnic şi aş fi satisfăcut dacă i-aş trimite pe Bernard şi pe alţi câţiva afară, la curăţire, dar nici nu m-am sfiit niciodată să-mi murdăresc mâinile.

McLain dădu din cap.

– Aşa că ne este amândurora limpede…

– Limpede precum cristalul, zise el.

Bătu din palme când o idee prinse contur. Jackson se retrase grăbit, îndepărtându-se de zgomotul neaşteptat.

– Am găsit, o anunţă Knox. O diversiune. Îi arătă, pe plan, etajele de jos ale Departamentului Mecanic. Ce-ar fi să-l punem pe Jenkins să declanşeze o pană de curent electric în lanţ? Am putea începe cu câteva niveluri mai sus de ăsta sau, chiar mai bine, cu fermele şi cu sala de mese. Am da vina pe reparaţia recentă a generatorului…

– Şi crezi că mijlocarii ar pleca?

Ea îşi miji ochii.

– Dacă-şi vor dori o masă caldă. Altminteri, vor sta ghemuiţi în întuneric.

– Eu cred că vor pălăvrăgi pe scară, întrebându-se ce e cu toată agitaţia asta. Stându-ne şi mai mult în drum.

– Atunci o să le spunem că mergem sus să rezolvăm problema!

Knox se simţea tot mai frustrat. Afurisitul de câine se aşezase

din nou pe cizma lui.

– Mergem *sus* ca să rezolvăm o problemă? McLain râse. Când a avut *asta* sens ultima oară?

Knox se trase de barbă. Nu ştia sigur ce anume părea atât de complicat. Erau foarte mulţi. Foloseau uneltele pe toată durata unei zile. Aveau să le bage cu forţa minţile-n cap tehnicienilor, nişte bărbaţi mărunţei, ca Bernard, care stăteau toată ziua-n fund şi ţăcăneau la tastaturi, ca secretarele. Nu trebuia decât s-ajungă acolo, sus, şi s-o facă.

– Ai vreo idee mai bună? întrebă el.

– Trebuie să ne gândim tot timpul la ceea ce va fi *după,* răspunse McLain. Ce-o să se-ntâmple după ce-o să omorâţi în bătaie câţiva oameni, iar sângele o să picure prin grilaj? Sau după indiferent ce-o să le faceţi ca s-ajungeţi unde vreţi?

– Nu vreau decât răul celor care-au minţit, zise el. Asta-i tot ce vrea fiecare dintre noi. Am trăit cu toţii în frică. Frică de exterior. Frică de curăţire. Frică să vorbim despre o lume mai bună. Şi nimic din toate astea n-a fost adevărat. Sistemul a fost falsificat, astfel încât să facă să ne vârâm capul în laţ şi să-l *acceptăm…*

Jackson lătră la el şi începu să schelălăie, cu coada şfichiuind podeaua ca un furtun de aer comprimat cu duza blocată, scăpat de sub control.

– Cred că, atunci când vom termina, zise el, şi vom începe să discutăm despre modul în care-am putea folosi tot ce ştim ca să explorăm o lume la care până acum ne-am mulţumit întotdeauna doar să ne uităm, ei bine, cred că asta o să însufleţească nişte oameni. La naiba, îmi dă speranţă. Tu nu simţi nimic?

Îşi lăsă mâna în jos şi scărpină capul lui Jackson, ceea ce domoli animalul, care nu mai făcu atâta zgomot. McLain se uită o vreme la Knox, apoi dădu din cap, în semn că era de acord.

– O să mergem pe varianta penei de curent, spuse ea în cele din urmă. La noapte, înainte de a se-ntoarce, dezamăgiţi, toţi cei care-au plecat să vadă curăţirea. Eu o să conduc un grup cu lumânări şi lanterne, să fac totul să pară o manifestare de solicitudine, organizată de Aprovizionare. Tu vii peste câteva ore, cu restul oamenilor. O să vedem cât de departe o să ne ducă povestea cu reparaţiile înainte de-a da de bucluc. Să sperăm că vor rămâne în număr mare în vârf sau în paturile lor din mijloc, prea istoviţi după excursia pe scări ca să se mai sinchisească de toată agitaţia.

– Atât de devreme va fi mai puţin trafic, încuviinţă Knox, aşa

că poate n-o s-avem prea multe necazuri.

– Scopul nostru va fi să atacăm IT-ul şi să-l luăm în stăpânire. Bernard încă-o mai face pe primarul, aşa că probabil nu va fi acolo. Dar fie-o să vină la noi, fie o să trimitem pe cineva sus, după el, imediat ce vom considera etajele treizeci un loc sigur. Nu cred c-o să opună cine ştie ce rezistenţă, nu şi după ce etajele lui vor fi în mâinile noastre.

– De acord, zise Knox, şi simţi că era bine să ai un plan. Să ai un aliat. Şi, ei, îţi mulţumesc pentru asta.

McLain zâmbi.

– Pentru un unsuros, ai ţinut un discurs bun, răspunse ea. În plus… Arătă către câine cu o înclinare a capului. Îi placi lui Jackson, şi el nu greşeşte aproape niciodată. Nu în privinţa oamenilor.

Knox se uită în jos şi-şi dădu seama că încă-l mai scărpina pe idiot. Îşi retrase mâna şi văzu animalul gâfâind, cu ochii lipiţi de el. În camera alăturată, cineva râse de o glumă, pe fundalul vocilor mecanicilor amestecate cu ale oamenilor de la Aprovizionare şi uşor înăbuşite de perete şi de uşă. Râsetelor li se alătură zgomotul barelor de oţel îndoite la forma dorită, al pieselor plate forjate cu lovituri energice, al maşinilor de fabricat nituri transformate în maşini de fabricat gloanţe. Şi Knox îşi dădu seama ce înţelegea McLain prin loialitate. O văzu în ochii câinelui idiot, văzu că ar fi făcut pentru el orice, dacă i-ar fi cerut-o. Îşi simţi pieptul apăsat de această greutate, a numeroşilor oameni care simţeau aşa ceva pentru el şi pentru McLain, şi decise că era cea mai grea povară dintre toate.

43

Moartea se sfieşte
Să-şi desfăşoare palidul ei steag.[14]

Ferma de pământ de dedesubt umplea scara cu un miros abundent şi proaspăt de putreziciune. Juliette încă se mai trezea în timp ce cobora un alt etaj şi începea să remarce mirosul. N-avea idee cât dormise – avea senzaţia că fuseseră mai multe zile, dar era posibil să nu fi fost decât câteva ore. Se trezise cu faţa apăsată pe grilaj, având pe obraz un model din linii roşii, şi plecase imediat mai departe. Stomacul îi chiorăia, iar mirosul fermei o îndemna să se grăbească. La etajul douăzeci şi opt, izul înţepător atârna în aer, atât de gros încât avea senzaţia că înota *prin* mirosuri. Era mirosul morţii, decise ea. Sau al funeraliilor. Al solului nămolos întors, eliberând în aer toate acele molecule cu gust astringent.

Se opri la treizeci – la fermele hidroponice – şi încercă uşile. Înăuntru era întuneric. Pe coridor se auzea un sunet, un huruit de motor sau de ventilator. Un zgomot mărunt, care i se părea ciudat. De mai bine de o zi, nu mai auzise nimic altceva în afară de sunetele produse de ea însăşi. Licărirea verde a luminilor de avarie nu era o companie; erau precum căldura unui trup pe moarte, a unor baterii secătuite prin scurgerea fotonilor. Dar acum era vorba despre ceva *în mişcare*, despre un alt sunet în afară de răsuflarea şi de paşii ei, despre ceva care pândea în adâncul coridoarelor întunecate ale fermelor hidroponice.

Îşi lăsă încă o dată în urmă singura unealtă şi singura armă de apărare, ca opritor pentru uşă, îngăduind pătrunderea unui firicel de lumină. Se strecură înăuntru, unde mirosul vegetaţiei era la fel de puternic ca pe scară, şi înaintă cu paşi apăsaţi, cu o mână pe perete. Birourile şi zona de la recepţie erau întunecate, fără viaţă, cu aerul uscat. Pe bariera rotitoare nu clipea nicio lumină şi ea nu avea nicio cartelă şi niciun bon pe care să-l insereze. Îşi sprijini mâinile pe suportul ei şi sări pe deasupra, gestul de sfidare fiind cumva puternic, ca şi cum ar fi ajuns să accepte lipsa legii din acel loc mort, completa absenţă a civilizaţiei şi a regulilor.

---

[14] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena III (n. tr.).

Lumina revărsată de pe scară abia dacă ajungea în prima dintre sălile de coacere. Juliette aşteptă să i se obişnuiască ochii, mulţumită abilităţii căpătate în adâncurile din Departamentul Mecanic şi în interioarele întunecoase ale maşinilor defecte. Iar ceea ce întrezări când reuşi în sfârşit s-o facă nu avu darul s-o încânte. Grădinile hidroponice putreziseră. Lujeri groşi ca nişte frânghii atârnau, ici şi colo, de o reţea de ţevi suspendate. Îşi făcu astfel o idee asupra timpului scurs de când sucombaseră grădinile, dacă nu şi silozul. Nu de ordinul sutelor de ani, dar nici de al zilelor. Până şi definirea unui asemenea interval putea fi o informaţie preţioasă, prima firimitură dintr-un răspuns despre acel loc misterios.

Bătu într-o ţeavă cu încheieturile degetelor şi-o auzi sunând solid, a plin.

Nu erau plante, dar era apă! O speranţă suficientă ca să-i usuce gura. Se aplecă peste balustradă, în camera de coacere. Îşi apăsă gura pe una dintre găurile din vârful ţevii, unde-ar fi trebuit să se afle rădăcina unei plante. O etanşă astfel, apoi supse. Fluidul care-i întâlni limba era greţos şi urât mirositor, dar era ud. Iar gustul n-avea nimic care să-i amintească de vreo substanţă chimică şi nu era toxic, avea doar ceva stătut, organic. Noroi. Cu foarte puţin mai dezgustător decât unsoarea şi uleiul de care fusese practic îmbibată două decenii.

Aşa că bău pe săturate. Şi acum, când avea apă, îşi dădu seama că, dacă mai erau de găsit şi alte frânturi de informaţii, alte indicii, putea trăi îndeajuns de mult ca să le adune.

Înainte de a pleca, rupse o porţiune de ţeavă dintr-un capăt de traseu, păstrându-i capacul intact într-o parte. N-avea cu mult peste doi centimetri şi jumătate în diametru şi lungimea nu depăşea şaizeci de centimetri, dar se putea folosi drept bidon. În timp ce-o umplea cu grijă, îşi împroşcă mâinile şi braţele cu apă, încă temându-se de contaminarea din exterior.

Ţeava odată umplută, se strecură către uşa luminată din capătul holului. În siloz se aflau trei ferme hidroponice, iar ţevile tuturor erau bucle închise şi şerpuiau prin coridoarele lungi şi întortocheate. Încercă să facă în gând un calcul aproximativ, dar nu reuşi decât să tragă concluzia că apa avea să-i ajungă vreme îndelungată. În gură îi rămăsese un gust oribil şi n-ar fi fost surprinzător dacă ar fi avut crampe ca urmare a lichidului introdus în stomac, dar putea să facă un foc, să găsească destule ţesături şi hârtii pe care să le ardă, şi lucrurile ar fi stat mai bine

după o fierbere zdravănă a apei.

Revenind pe scară, regăsi mirosurile bogate pe care le lăsase în urmă. Îşi recuperă cuţitul şi se grăbi să coboare în josul altei felii groase de siloz, parcurgând aproape două bucle întregi ale scării în spirală până pe palierul următor, unde încercă uşa.

Mirosul venea, categoric, din ferma cu pământ. Şi Juliette auzea din nou huruitul de motor, acum mai tare. Se opri lângă uşă, îşi sprijini bidonul de balustradă şi se uită înăuntru.

Mirosul de vegetaţie era copleşitor. În slaba lumină verzuie, desluşi, în faţa ei, braţe stufoase întinse peste balustradă, până în alee. Sări peste poarta de siguranţă şi exploră marginile, cu o mână pe perete în timp ce i se obişnuiau din nou ochii cu întunericul. Undeva mergea, cu siguranţă, o pompă. Auzea şi apă picurând, fie dintr-o infiltraţie, fie dintr-un robinet în funcţiune. Se înfioră când simţi pe braţe atingerea frunzelor. Mirosul de putreziciune era acum desluşit; era al fructelor şi al legumelor care se descompuneau pe pământ sau se vestejeau pe lujeri. Auzi bâzâitul muştelor, zgomotul vieţii.

Întinse mâna către un desiş verde şi pipăi până când simţi ceva neted. Trase şi ridică în lumină o roşie dolofană. Calculul estimativ al timpului i se zdruncină brusc din temelii. Cât timp putea să reziste fermele cu pământ fără îngrijiri? Roşiile trebuiau să fie semănate sau reapăreau în fiecare an, ca buruienile? Nu reuşea să-şi aducă aminte. Muşcă, văzu că roşia nu era încă bine coaptă şi auzi un zgomot în spatele ei. O altă pompă care intra în funcţiune?

Se întoarse la timp ca să vadă uşa dinspre scară trântindu-se, şi ferma se cufundă într-un întuneric absolut.

Juliette îngheţă. Aşteptă să audă zăngănitul cuţitului rostogolit pe scări. Încercă să-şi imagineze că ar fi putut s-alunece şi să cadă singur. Cu lumina stinsă, auzul păru să ia în stăpânire partea nefolosită a creierului. Părea să-şi audă nu numai respiraţia, ci şi pulsul, iar huruitul pompei era mai puternic. Cu roşia în mână, se ghemui şi se îndreptă către peretele exterior, întinzându-şi braţele ca să-şi găsească drumul. Se furişă către ieşire, rămânând aplecată ca să nu dea peste plante şi încercând să se calmeze. Acolo nu erau fantome, nu era nimic care s-o sperie. Îşi repetă asta în timp ce înainta încet.

Şi apoi o apăsă un braţ, întinzându-i-se peste umăr. Juliette ţipă şi scăpă roşia. Braţul o ţintui, silind-o să rămână ghemuită când încercă să se ridice. Încercă să-l lovească pe intrus, să se

retragă de lângă el – boneta improvizată din faţa de masă îi zbură de pe cap –, până când dădu în sfârşit de oţelul dur al barierei rotitoare şi se simţi ca o proastă.

– Ai fost cât pe ce să-mi provoci un infarct, îi spuse maşinii.

Întinse mâinile în lateralul barierei şi se săltă peste ea. Urma să se-ntoarcă după mai multă mâncare imediat ce-avea să facă din nou lumină. Lăsând bariera în urmă şi îndreptându-se către ieşire, se întrebă dacă avea să-nceapă să le vorbească obiectelor. Dacă începea să înnebunească. Din ce în ce mai absorbită de orientarea în întuneric, îşi dădu seama că mentalitatea i se afla în plină schimbare. Cu o zi înainte se resemnase să moară, iar acum perspectiva nebuniei era de-ajuns ca s-o înspăimânte.

Se produsese o îmbunătăţire.

Mâna i se lovi în sfârşit de uşă şi împinse în ea, deschizând-o. Înjură fiindcă-şi pierduse cuţitul; lipsea, cu siguranţă, din grătar. Se întrebă cât de departe ar fi putut să cadă; dacă avea să-i mai dea de urmă vreodată sau dacă avea să-i găsească un înlocuitor. Se întoarse să-şi ia bidonul…

Şi văzu că dispăruse şi el.

Îşi simţi câmpul vizual îngustându-se şi inima bătându-i mai repede. Se întrebă dacă, închizându-se, uşa ar fi putut răsturna bidonul. Şi cum căzuse cuţitul prin golul grătarului, care era mai îngust decât mânerul lui. Iar când i se domoliră zvâcnirile din tâmple, auzi altceva.

Paşi.

Răsunând pe treptele de sub ea.

În fugă.

44

Aceste patimi oarbe n-au norocul
Să ţină mult.[15]

Tejgheaua de la Aprovizionare zornăia de unelte de război. Armele, de curând fabricate şi cu desăvârşire interzise, stăteau aliniate ca tot atâtea beţe din oţel. Knox luă una – simţi căldura ţevii abia găurite şi ghintuite – şi îi roti în balamale patul, dezvăluind vederii camera de ardere. Îşi vârî mâna într-una dintre găleţile cu gloanţe strălucitoare, fabricate prin aşchierea unor ţevi subţiri şi umplute până la refuz cu pulbere explozivă, şi introduse unul în arma nouă-nouţă. Manevrarea maşinăriei părea destul de simplă. Ţinteşti şi tragi de mâner.

– Aveţi grijă încotro îndreptaţi aia, spuse unul dintre oamenii de la Aprovizionare, aplecându-se ca să iasă din bătaia armei.

Knox înălţă ţeava spre tavan şi-ncercă să-şi imagineze ce putea face aşa ceva. Nu mai văzuse decât o singură altă armă, pe aceea, mai mică, de pe şoldul bătrânului ajutor de şerif, dar îşi închipuise întotdeauna că o purta numai pentru impresie. Îşi îndesă în buzunar un pumn de gloanţe letale, gândindu-se că toate puteau pune capăt câte unei vieţi, şi înţelese de ce erau interzise astfel de obiecte. N-ar fi trebuit să poţi ucide un om atât de simplu, doar îndreptând o ţeavă în direcţia lui. Ar fi trebuit să dureze suficient de mult ca să ţi se pună în cale propria conştiinţă.

Un lucrător de la Aprovizionare ieşi dintre stive cu o cuvă în mâini. Spatele lui cocârjat şi umerii lăsaţi îi spuneau lui Knox că obiectul era greu.

– Deocamdată n-avem decât două duzini din astea, zise omul săltând recipientul pe tejghea.

Knox se întinse şi luă unul dintre cilindrii grei. Mecanicii lui şi chiar câţiva dintre oamenii de la Aprovizionare se uitau la cuvă cu nervozitate.

– Izbeşte capătul ăla de ceva tare… spuse bărbatul din spatele tejghelei, cu acelaşi calm cu care i-ar fi oferit unui client un comutator electric, dându-i câteva ultime instrucţiuni de instalare… de exemplu de un zid, de podea, de patul armei – de

[15] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena VI (n. tr.).

orice de genul ăsta. Şi pe urmă scapă de el.

– Se pot transporta în siguranţă? întrebă Shirly când Knox îşi îndesă unul în buzunarul de la şold.

– Oh, da, e nevoie de ceva forţă.

Mai mulţi oameni întinseră mâna spre cuvă şi scoaseră câte un cilindru, în zăngănitul celorlalte. Knox întâlni ochii lui McLain în timp ce lua unul şi ea unul, punându-şi-l apoi într-un buzunar de la piept. Expresia de pe faţa ei era de sfidare rece. Probabil vedea în ce măsură îl frustra pe Knox ce avea să vină şi ea, iar el îşi dădu seama dintr-o privire că n-avea rost să-ncerce să-i aducă argumente logice.

– Bun, spuse ea întorcându-şi ochii albaştri-cenuşii către bărbaţii şi femeile din jurul tejghelei. Ascultaţi. Trebuie să fim pregătiţi să trecem la treabă, aşa că, dacă aveţi o armă, luaţi şi muniţie. Acolo sunt fâşii de pânză groasă. Înfăşuraţi toate astea cât se poate de bine, ca să nu se vadă. Grupul meu pleacă peste cinci minute, s-a-nţeles? Cei din al doilea val pot aştepta în spate, unde sunt feriţi de priviri indiscrete.

Knox dădu din cap. Se uită la Mack şi la Shirly, care aveau să i se alăture în grupul următor; cei care urcau mai încet plecau primii şi aveau să se poarte cât mai firesc cu putinţă. Cei cu picioare mai viguroase trebuiau să-i urmeze şi să grăbească pasul, sperând să ajungă la etajul treizeci şi patru în acelaşi timp. Fiecare grup avea să fie destul de bătător la ochi – priviţi în ansamblu, intenţiile le erau la fel de clare ca şi cum şi le-ar fi cântat în timp ce înaintau.

– Te simţi bine, şefule?

Shirly îşi ţinea puşca pe umăr şi îl privea încruntată. El îşi mângâie barba, întrebându-se în ce măsură îi erau vizibile stresul şi teama.

– Minunat, mormăi. Da.

Marck înşfăcă o bombă, o ascunse, apoi îşi puse mâna pe umărul soţiei sale. Knox simţi împunsătura îndoielii. Ar fi dorit să nu fie nevoie să se implice femeile. Cel puţin nu soţiile. Continua să spere că violenţa n-avea să fie necesară, dar îi venea din ce în ce mai greu să pretindă asta în timp ce armele erau luate de mâini nerăbdătoare. Acum erau cu toţii în stare să ucidă şi, după părerea lui, erau destul de furioşi ca s-o facă.

McLain trecu prin deschizătura tejghelei şi-l măsură cu privirea.

– Atunci, asta e.

Îi întinse mâna.

Knox i-o strânse. Îi admira forţa.

– Ne vedem la treizeci şi cinci şi urcăm ultimul etaj împreună, îi spuse. Nu terminaţi toată distracţia înainte de venirea noastră.

Ea zâmbi.

– N-o s-o facem.

– Şi urcuş bun! Se uită la grupul din spatele ei. Tuturor. Noroc şi pe curând!

Oamenii dădură din cap încruntaţi, cu maxilarele încleştate. Mica armată în galben se înşirui pe drumul către uşă, dar Knox o reţinu pe McLain.

– Hei, zise el. Fără belele până când v-ajungem din urmă, OK?

Ea îl bătu pe umăr şi zâmbi.

– Iar când o să se-ntâmple asta, continuă Knox, mă aştept să fii chiar acolo, în spatele…

McLain veni cu un pas mai aproape, prinzându-l cu putere de mânecă. Faţa ei zbârcită se aspri brusc.

– Şi spune-mi, Knox de la Mecanic, tu unde-o să fii când vor zbura bombele? Când aceşti bărbaţi şi aceste femei care se uită în sus, la noi, vor trece prin cea mai periculoasă încercare din viaţa lor, tu unde-o să fii?

Knox fu luat prin surprindere de atacul neaşteptat, de acel şuier calm, care-şi atinse ţinta cu forţa unui urlet.

– Ştii unde-o să… îşi începu el răspunsul.

– Ştiu al naibii de bine, spuse ea eliberându-i braţul. Şi-ar trebui să ştii şi tu c-o să ne vedem acolo.

45

Se făcea că vine
Iubita-mi şi eu mort eram.[16]

Juliette rămase nemişcată şi ascultă sunetul paşilor care se retrăgeau în josul scării. Simţea vibraţiile balustradei. Pielea de pe braţe şi de pe picioare i se făcu ca de găină. Vru să strige, să-i ceară celui care fugea să se oprească, dar, sub năvala bruscă a adrenalinei, îşi simţi pieptul rece şi gol. Ca şi cum un vânt îngheţat i-ar fi pătruns cu forţa în adâncul plămânilor, izgonindu-i vocea. În siloz, cu ea, erau oameni vii. Şi fugeau.

Se împinse de lângă balustradă şi traversă palierul în goană, ajunse la treptele curbe alergând cu toată viteza de care era în stare şi începu să le coboare atât de repede cât o duceau picioarele. Cu un etaj mai jos, când se domoli adrenalina, îşi regăsi plămânii ca să poată striga:

– Stai!

Dar zgomotul picioarelor ei goale pe treptele de metal păru să-i acopere glasul. Nu mai putea să-l audă pe celălalt fugind şi nu îndrăznea să se oprească şi s-asculte de teamă că s-ar fi putut îndepărta prea mult, dar, când trecu de uşile de la etajul treizeci şi unu, o cuprinse spaima la gândul că l-ar fi putut pierde dacă intra pe un anumit etaj. Şi, dacă în silozul enorm nu se ascundeau decât o mână de oameni, s-ar fi putut să nu-i găsească niciodată. Dacă nu voiau să fie găsiţi.

Cumva, mai mult decât orice o îngrozea ideea că şi-ar fi putut trăi tot restul zilelor umblând după hrană ca să supravieţuiască într-un siloz în ruină şi vorbind cu obiecte neînsufleţite, în timp ce alţi oameni făceau acelaşi lucru, ferindu-se să fie văzuţi de ea. Pe de altă parte, o stresa gândul că fusese nevoie de ceva vreme până să-i treacă prin cap şi contrariul: că ar fi putut fi vorba despre un grup care *avea s-o caute,* şi nu cu cele mai bune intenţii.

Fără cele mai bune intenţii, dar *având cuţitul* ei.

Se opri la etajul treizeci şi doi să asculte, cu mâinile încleştate de balustradă. Să-şi ţină răsuflarea ca să păstreze tăcerea era aproape imposibil – plămânii ei strigau, cerând înghiţituri mari de

---

[16] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena I (n. tr.).

aer. Dar rămase nemişcată, cu pulsul zvâcnindu-i în palmele lipite de balustrada rece, cu sunetul distinct al paşilor încă sub ea şi acum mai sonor. Îl ajungea din urmă! Se avântă iarăşi, încurajată, coborând câte trei trepte o dată, cu trupul înclinat într-o parte în timp ce dansa în josul scărilor ca în tinereţe, cu o mână pe balustrada curbă, cu cealaltă întinsă în faţă ca să-şi menţină echilibrul, cu călcâiele abia atingând o treaptă înainte de a zbura în jos, către următoarea, concentrându-se ca nu cumva să alunece. La o asemenea viteză, o cădere i-ar fi fost fatală. În minte îi veniră imagini cu braţe şi picioare în ghips şi poveşti despre bătrâni ghinionişti, care-şi fracturaseră şoldurile. Şi totuşi, îşi forţă limitele, zburând cu adevărat. Trecu pe lângă treizeci şi trei iute ca focul. O jumătate de spirală mai târziu, auzi o uşă care se trântea, acoperind zgomotul paşilor ei. Se opri şi se uită în sus. Apoi se aplecă peste balustradă şi privi cu atenţie în jos. Nu se mai auzeau paşi, doar răsuflarea ei gâfâită.

Se grăbi să coboare şi, după încă o rotaţie completă pe trepte, încercă uşa etajului treizeci şi patru. Nu se deschidea. Însă nu era încuiată. Clanţa se lăsă în jos cu un păcănit, iar uşa se clinti, dar se împiedică în ceva. Juliette smuci din toate puterile, dar fără niciun rezultat. După încă o smucitură, auzi ceva trosnind. Cu un picior proptit în cealaltă uşă, încercă pentru a treia oară, smucind scurt, dându-şi capul pe spate, trăgându-şi braţele spre piept şi izbind cu piciorul…

Ceva plesni. Uşa zbură într-o parte şi scăpă clanţa din mâini. Lumina răbufni din interior, o explozie strălucitoare revărsată prin uşă înainte de a se trânti, închizându-se din nou.

Juliette se târî pe palier şi înşfăcă din nou clanţa. Deschise uşa şi se strădui să se salte în picioare.

O jumătate de coadă de mătură zăcea, ruptă, în holul de la intrare, iar cealaltă jumătate atârna de clanţa uşii alăturate. Amândouă în lumina orbitoare din jur. Lămpile din plafon funcţionau la intensitatea maximă, şi dreptunghiurile strălucitoare ale acestuia se întindeau pe toată lungimea holului, pierzându-se în depărtare. Juliette ascultă, sperând să distingă zgomot de paşi, dar nu auzi decât zumzetul neoanelor. Bariera rotitoare din faţa ei clipea întruna din ochiul său roşu, ca şi cum ar fi ştiut secrete, dar n-ar fi vrut să le dezvăluie.

Juliette se ridică şi se apropie de maşinărie, aruncând o privire în dreapta, unde, dincolo de un perete de sticlă, se vedea o sală de şedinţe, de asemenea cu toate luminile aprinse. Sări peste

barieră, un salt care devenise deja un obicei, şi strigă încă o dată „alo“. Ecoul vocii se întoarse, dar în aerul luminat suna altfel, dacă aşa ceva era cu putinţă. Acolo, înăuntru, exista viaţă, electricitate, existau alte urechi care să-i audă glasul, ceea ce făcea ecoul oarecum mai slab.

Trecu pe lângă birouri, uitându-se în toate, în căutarea unor semne de viaţă. Totul era o harababură. Sertare aruncate pe podea, cartoteci de metal răsturnate, hârtii de valoare peste tot. Un birou era cu faţa spre ea şi văzu computerul încă în funcţiune, cu ecranul plin de literele verzi ale unui text. Avu impresia că intrase într-o lume a viselor. În două zile – presupunând că dormise atât de mult – creierul i se obişnuise cu lumina palidă, verzuie a luminilor de avarie, cu viaţa în sălbăticie, fără electricitate. Încă mai simţea pe limbă gustul greţos al apei, iar acum cutreiera printr-un loc de muncă răvăşit, dar altminteri normal. Îşi imagină schimbul următor (oare în asemenea birouri se lucra în schimburi?) întorcându-se râzând de pe scări, aranjând hârtiile, punând mobilierul la loc şi reîncepând lucrul.

Gândindu-se la muncă, ajunse să se-ntrebe ce făceau acolo. Nu mai văzuse niciodată un astfel de aranjament. În timp ce-şi vâra nasul peste tot, aproape că uită de fuga ei în josul scărilor, căci încăperile acelea şi curentul electric îi stârneau curiozitatea în aceeaşi măsură ca zgomotul de paşi care-o adusese acolo. După un colţ, ajunse în faţa unei uşi mari de metal care, spre deosebire de celelalte, nu se deschise. Se aruncă în ea cu toată puterea şi abia o clinti. Se propti cu umărul în suprafaţa metalică şi împinse în repetate rânduri, deplasând-o de fiecare dată cu doar câţiva centimetri, până când reuşi să se strecoare prin deschidere. Se văzu nevoită să ocolească o cartotecă metalică înaltă, care fusese împinsă în faţa uşii grele, cu intenţia de a o bloca.

Încăperea era imensă, cel puţin tot atât de mare ca sala generatorului şi cu mult mai mare decât cantina. Era plină de dulapuri înalte, mai mari decât cartotecile, dar fără sertare. În schimb, aveau partea din faţă acoperită de lumini roşii, verzi şi chihlimbarii, care clipeau.

Juliette îşi târşâi picioarele printre hârtiile revărsate din cartotecă. Şi în acel moment îşi dădu seama că înăuntru trebuia să se mai afle cineva. Cineva pusese cartoteca în faţa uşii, şi o făcuse din interior.

– Alo?

Trecu printre şirurile de maşini înalte, fiindcă asta deduse că erau. Zumzăiau de electricitate şi, din când în când, huruiau sau păcăneau, ca şi cum interiorul lor ar fi fost foarte solicitat. Se întrebă dacă se afla într-un soi de centrală electrică exotică – poate sursa curentului pentru iluminat? Sau poate conţineau grupuri de baterii? La baterii o duceau cu gândul toate cablurile şi firele care ieşeau din spatele unităţilor. Nu era de mirare că luminile erau la intensitate maximă. Era ca şi cum ai fi pus laolaltă douăzeci de camere ale bateriilor de la Mecanic.

– E cineva aici? strigă ea. N-am niciun gând rău.

Îşi croi drum prin sală, străduindu-se să audă orice mişcare, până când dădu peste o maşină cu uşa deschisă. Se uită înăuntru şi nu văzu baterii, ci plăci ca acelea pe care lipea întotdeauna Walker piese. De fapt, măruntaiele maşinii semănau ciudat de mult cu interiorul camerei devastate a computerelor…

Juliette se retrase cu un pas, înţelegând brusc unde se afla.

– Serverele, şopti.

Ajunsese în IT-ul acelui siloz. La etajul treizeci şi patru. Fireşte.

Dinspre peretele opus se auzi un hârjâit, un sunet de metal alunecând peste metal. Juliette alergă într-acolo, năpustindu-se printre unităţile înalte şi întrebându-se cine naiba fugea de ea şi unde avea de gând să se-ascundă.

Ocoli ultimul şir de servere şi văzu o porţiune din podea mişcându-se, o porţiune de grătar metalic alunecând ca să acopere o gaură. Se aruncă la podea, cu veşmântul ei din faţa de masă înfăşurându-i-se în jurul picioarelor, cu mâinile apucându-se de marginea capacului înainte de a se închide. Văzu chiar în faţa ei degetele unui bărbat, încleştate de marginea grătarului. Urmă un strigăt de surpriză, un geamăt de efort. Juliette încercă să tragă grătarul înapoi, dar, din poziţia aceea, n-avea destulă forţă. Una dintre mâini dispăru. Îi luă locul un cuţit, cu lama crestând gratiile, în căutarea degetelor ei.

Juliette îşi trase picioarele sub ea şi se săltă în capul oaselor, ca să poată profita de efectul de pârghie. Smuci de grătar şi simţi lama cuţitului muşcându-i un deget.

Ţipă. Ţipă şi bărbatul de jos. Ieşi la suprafaţă şi ţinu cuţitul între ei, cu mâna tremurându-i, cu lama captând şi reflectând luminile din plafon. Juliette eliberă chepengul de metal şi-şi încleştă cealaltă mână în jurul degetului care sângera.

– Potoleşte-te! spuse ea retrăgându-se cât să n-o mai poată atinge.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos, apoi şi-l săltă din nou. Se uită dincolo de Juliette, de parcă ar mai fi venit altcineva din spatele ei. Ea se luptă cu imboldul de a verifica, dar decise să se încreadă în lipsa zgomotelor, având în vedere că bărbatul ar fi putut încerca s-o păcălească.

– Cine eşti? îl întrebă.

Îşi înfăşură o parte a veşmântului în jurul mâinii, bandajând-o. Şi observă că bărbatul, cu barba deasă şi neîngrijită, purta o salopetă gri. Ar fi putut fi una din silozul ei, cu diferenţe extrem de mici. Necunoscutul se holbă la ea, cu părul negru nepieptănat, atârnându-i lăţos peste faţă. Mormăi şi tuşi cu mâna la gură, părând pregătit să se lase sub podea şi să dispară.

– Nu pleca, zise Juliette. Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Bărbatul se uită la mâna ei rănită şi la cuţit. Juliette îşi coborî privirea şi văzu un firicel de sânge prelingându-i-se către cot. Rana o durea, dar, în timpul petrecut la Mecanic, se alesese cu unele mai urâte.

– Îmi p… pare rău, se bâlbâi el.

Îşi linse buzele şi înghiţi în sec. Cuţitul îi tremura în mână, fără niciun control.

– Mă numesc Jules, spuse ea, dându-şi seama că bărbatul se temea de ea mai mult decât se temea ea de el. Numele tău care e?

El se uită la lama cuţitului, pe care-l ţinea pieziş între ei, aproape ca într-o oglindă. Clătină din cap.

– N-am nume, şopti, cu voce răguşită, uscată. Nu e necesar.

– Eşti singur? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Solo, spuse. De ani. Îşi ridică privirea spre ea. De unde…

Îşi linse din nou buzele şi îşi drese glasul. Avea ochii umezi şi îi licăreau în lumină.

– … ai venit? De la ce etaj?

– Eşti singur de mai mulţi *ani?* se miră Juliette. Îi venea greu să-şi imagineze. N-am venit de la niciun etaj, îi spuse apoi. Am venit din alt siloz.

Rosti ultimele cuvinte încet şi rar, temându-se de efectul unei astfel de noutăţi asupra unui om care părea atât de sensibil.

Dar Solo dădu din cap, ca şi cum spusele ei ar fi avut sens.

– Exteriorul…

Se uită din nou la cuţit. Întinse mâna în afara deschizăturii şi-l puse pe grătar, împingându-l cât mai departe de amândoi.

– … nu mai e periculos?

Juliette clătină din cap.

– Ba da. Am avut un costum. Şi n-a fost mult de mers. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să mai fiu în viaţă.

Solo îşi săltă creştetul. Se uită în sus, la ea, cu dâre umede pornindu-i din colţurile ochilor şi dispărându-i în barbă.

– Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să fie, zise. Absolut niciunul.

46

Lasă-ne puţin,
Avem o taină.[17]

– Ce e locul ăsta? îl întrebă Lukas pe Bernard.

Stăteau amândoi în faţa unei diagrame imense, atârnate pe perete ca o tapiserie. Cu desene amănunţite, cu scris cu înflorituri. Cuprindea o reţea de cercuri plasate la distanţe egale, cu linii între ele şi cu scheme complexe în interiorul fiecăruia. Mai multe cercuri fuseseră tăiate cu linii groase, trasate cu cerneală roşie. Era acel gen de reprezentare grafică elevată pe care spera s-o realizeze într-o bună zi pentru hărţile lui stelare.

– Este moştenirea noastră, răspunse Bernard simplu.

Lukas îl auzise adesea spunând acelaşi lucru despre puternicele computere coordonatoare de sus.

– Astea reprezintă serverele? întrebă, îndrăznind să-şi plimbe palma pe coala de hârtie dintr-o singură bucată, de dimensiunile unui cearşaf de pat. Sunt amplasate la fel ca ele.

Bernard veni lângă el şi-şi scărpină bărbia.

– Hmm. Interesant. Aşa sunt. Până acum n-am observat niciodată.

– Ce reprezintă?

Lukas se uită cu mai multă atenţie şi văzu că erau numerotate. Iar într-un colţ se afla şi o învălmăşeală de pătrate şi dreptunghiuri, cu linii drepte distanţate trasate printre ele, împărţindu-le în blocuri separate. Erau figuri fără detalii în interior, dar sub ele era scris, mare, cuvântul „Atlanta”.

– Ajungem şi la asta. Vino, am să-ţi arăt ceva.

În capătul încăperii se afla o uşă. Bernard îl conduse dincolo de ea, aprinzând din mers mai multe lumini.

– Cine altcineva mai vine aici, jos? întrebă Lukas urmându-l.

Bernard îi aruncă o privire peste umăr.

– Nimeni.

Tânărului nu-i plăcu răspunsul. Se uită şi el peste umăr, având senzaţia că tocmai coborâse într-un loc din care oamenii nu se mai întorceau.

– Ştiu că, probabil, totul pare să se petreacă brusc, zise

[17] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul I, scena III (n. tr.).

Bernard. Aşteptă, şi când Lukas i se alătură, îi cuprinse umerii cu braţul lui scurt. Dar, în dimineaţa asta, lucrurile se schimbă. Lumea se schimbă. Şi o face rareori în mod plăcut.

– Are legătură cu… curăţirea?

Fusese cât pe ce să spună „Juliette“. Îi simţea fotografia, fierbinte, lângă stern.

Chipul lui Bernard se aspri.

– N-a fost nicio curăţire, spuse cu bruscheţe. Şi-acum se va dezlănţui iadul, şi vor muri oameni. Şi, vezi tu, silozurile au fost proiectate aşa, în chip de construcţii subterane, tocmai ca să se evite aşa ceva.

– Proiectate… repetă Lukas.

Inima îi bătu o dată, de două ori. Creierul său zbârnâi, parcurgându-şi vechile trasee şi, în final, socoti că, printre cuvintele lui Bernard, se afla unul lipsit de sens.

– Scuză-mă, zise. Ai spus *silozuri?*

– Probabil vrei să te familiarizezi singur cu toate astea.

Bernard îi arătă un birou mic, sub care era îndesat un scaun de lemn, aparent şubred. Pe tăblie se afla o carte deosebită de oricare alta pe care-o mai văzuse Lukas vreodată, sau despre care auzise. Una aproape tot atât de groasă pe cât de lată. Bernard bătu cu palma în copertă, apoi şi-o inspectă, să vadă dacă nu i se umpluse de praf.

– O să-ţi dau cheia de rezervă, pe care nu va trebui să ţi-o scoţi niciodată de la gât. Ca să vii aici, jos, ori de câte ori poţi, şi să citeşti. Aici se află toată istoria noastră, dar şi toate acţiunile care trebuie întreprinse în caz de urgenţă.

Lukas se apropie de carte, apreciind-o drept o lucrare de o viaţă, şi îi deschise coperta. Scrisul era de tipar, cu cerneală neagră. Întoarse în grabă o duzină de file, pe care era listat cuprinsul, până ce găsi prima pagină a textului propriu-zis. Şi, în mod bizar, recunoscu imediat rândurile de început.

– E Pactul zise, ridicându-şi privirea spre Bernard. Mi-e cunoscut deja, în foarte mare parte.

– Asta e Pactul, îi spuse Bernard prinzând între degete primul centimetru de foi din cartea groasă. Restul e Ordinul.

Se retrase cu un pas.

Lukas ezită, asimilând ceea ce auzise, apoi întinse mâna şi deschise tomul pe la mijloc.

- În caz de cutremur:

– Pentru fisuri ale învelişului şi scurgeri din exterior, vezi BREŞE ÎN ETANŞAREA SASULUI (p. 2180)

– Pentru prăbuşirea unuia sau a mai multor etaje, vezi COLOANE DE SUSŢINERE, din SABOTAJ (p. 751)

– Pentru izbucnirea incendiilor, vezi…

– Sabotaj? Lukas întoarse câteva pagini şi citi ceva despre tratarea aerului şi despre asfixiere. Cine-a scris toate chestiile astea?

– Oameni care au trecut prin multe experienţe urâte.

– Ca…

Nu era sigur dacă-i era îngăduit să spună asta, dar simţea că tabuurile n-aveau ce căuta acolo, jos.

– Ca aceia dinaintea revoltei?

– Oamenii dinaintea *acelor* oameni, spuse Bernard. Oamenii aleşi.

Lukas închise cartea. Clătină din cap întrebându-se dacă totul nu era cumva un truc, un soi de iniţiere. Spusele preoţilor aveau de obicei mai mult sens decât aşa ceva. Ca şi cărţile pentru copii.

– De fapt, nu trebuie să-nvăţ toate astea pe dinafară, nu?

Bernard râse. Avea o mină cu totul deosebită de cea de mai înainte.

– Nu trebuie decât să ştii ce conţine, ca să poţi găsi ce şi când îţi trebuie.

– Ce spune despre dimineaţa asta?

Se întoarse spre Bernard, dându-şi seama că nimeni nu ştia de fascinaţia lui pentru Juliette, nimeni nu ştia că îl vrăjise. Lacrimile de pe obraji i se evaporaseră, dar sentimentul de vinovăţie pentru că se afla în posesia lucrurilor ei interzise înfrânsese ruşinea de a se fi îndrăgostit atât de mult de o femeie pe care abia dacă o cunoştea. Dar în momentul acela secretul care i se împărtăşise devenise prioritar. Nu putea fi trădat decât de roşeaţa pe care şi-o simţea în obraji în timp ce îl studia Bernard, care-i cântărea întrebarea.

– Pagina şaptezeci şi doi, răspunse acesta, cu amuzamentul dispărut de pe faţă şi înlocuit cu frustrarea de mai înainte.

Lukas se întoarse spre carte. Era un test. Un ritual de umbrire. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse nimic sub privirea severă a unui îndrumător. Începu să întoarcă paginile şi văzu imediat că partea pe care o căuta venea imediat după Pact, chiar la începutul acelui nou Ordin.

•În cazul unei Curăţiri Eşuate:

Iar dedesubt se înşiruiau câteva cuvinte cumplite, cu un înţeles înfiorător. Lukas citi instrucţiunile de mai multe ori, pur şi simplu ca să-şi alunge îndoielile. Se uită la Bernard, care dădu din cap cu tristeţe înainte de a-şi reîndrepta el privirea către textul tipărit.

•În cazul unei Curăţiri Eşuate:
– Pregăteşte-te de Război.

47

Sărmană moartă vie
Ce zaci acolo la un loc cu morţii! [18]

Juliette îl urmă pe Solo, pătrunzând în gaura din podeaua sălii serverelor. Înăuntru erau o scară lungă, fixată de perete, şi un coridor, ducând spre etajul treizeci şi cinci, către o parte a acestuia în care bănuia că nu se putea ajunge din casa scării. Solo îi oferi confirmarea când se strecurară prin culoarul îngust şi străbătură un coridor întortocheat, scăldat într-o lumină strălucitoare. Bărbatului părea să i se fi desfundat gâtlejul, eliberând un torent de cuvinte al omului copleşit de singurătate. Vorbi despre serverele rămase deasupra lor, spunând lucruri cu foarte puţin înţeles pentru Juliette, până ce pasajul se deschise într-o încăpere dezordonată.

– Casa mea, spuse el depărtându-şi mâinile.

Într-un colţ, direct pe podea, se vedea o saltea de pe care se revărsa o încâlceală de cearşafuri şi de perne. Pe două dulapuri cu rafturi fusese improvizată o bucătărie: carafe cu apă, mâncare în conserve de tablă, borcane şi cutii goale. Locul era o ruină şi mirosea îngrozitor, dar Juliette îşi imagină că Solo nu putea nici să-şi dea seama cum arăta, nici să simtă mirosul. În partea opusă a încăperii era un perete de rafturi pline cu cutii de tablă de dimensiunile unui set de chei cu clichet, unele mai mult sau mai puţin deschise.

– Stai singur aici? întrebă Juliette. Nu mai e nimeni altcineva?

Nu reuşi să se stăpânească, îşi auzi firava speranţă din glas.

Solo clătină din cap.

– Dar mai jos?

Juliette îşi inspectă rana. Sângerarea se oprise.

– Nu cred, răspunse el. Uneori bănuiesc că da. Găsesc câte-o roşie lipsă, dar presupun că sunt şobolanii. Se uită spre colţul încăperii. Nu pot să-i prind pe toţi, adăugă. Sunt din ce în ce mai mulţi…

– Uneori crezi totuşi că mai sunt şi alţii? Alţi supravieţuitori?

Şi-ar fi dorit ca el să se poată concentra.

– Da. Bărbatul se scărpină în barbă, rotindu-şi privirea prin

---

[18] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena II (n. tr.).

încăpere ca şi cum ar fi existat ceva pe care ar fi trebuit să-l facă pentru ea, ceva care li se oferă oaspeţilor. Uneori găsesc lucrurile mutate din loc. Găsesc lucruri lăsate afară. Lămpile de coacere aprinse. Pe urmă-mi amintesc că eu am făcut totul.

Râse, pentru sine. Era primul lucru pe care-l vedea făcându-l cu naturaleţe, aşa că Jules presupuse că, de-a lungul anilor, râsese foarte mult. Râzi fie ca să-ţi păstrezi mintea întreagă, fie fiindcă ai renunţat la o astfel de strădanie. Oricum ar fi, râzi.

– Am crezut că eu lăsasem cuţitul în uşă. Pe urmă am găsit ţeava. M-am întrebat dacă fusese abandonată acolo de un şobolan într-adevăr foarte, foarte mare.

Juliette zâmbi.

– Nu sunt şobolan, zise.

Îşi aranjă mai bine faţa de masă şi-şi pipăi creştetul cu palma, întrebându-se unde dispăruse cealaltă bucată de pânză.

Solo păru să-i cântărească spusele.

– Şi câţi ani au trecut? întrebă ea.

– Treizeci şi patru, răspunse el fără nicio ezitare.

– Treizeci şi patru de *ani?* De când eşti *singur?*

Bărbatul dădu din cap, şi ea avu senzaţia că-i fugea podeaua de sub picioare. Capul i se învârtea la gândul că-ţi puteai petrece atât de mult timp fără nimeni altcineva prin preajmă.

– Câţi *ani* ai? îl întrebă.

Nu părea cu mult mai bătrân decât ea.

– Cincizeci. Îi împlinesc luna viitoare, sunt sigur. Zâmbi. E distractiv să stai de vorbă. Arătă, cu o rotire de braţ, toată încăperea. Uneori vorbesc cu obiectele şi fluier. O privi drept în faţă. Fluier foarte frumos.

Juliette îşi dădu seama că, probabil, ea încă nici nu se născuse când avusese loc indiferent ce se întâmplase acolo.

– De fapt, cum anume ai supravieţuit în toţi anii ăştia? întrebă.

– Nu ştiu. Nu mi-am propus să supravieţuiesc mai mulţi ani. Am încercat să rezist câteva ore. S-au adunat unele peste altele. Mănânc. Dorm. Şi…

Se uită într-o parte, se duse la rafturi şi căută printre conserve, dintre care multe erau goale. Găsi una deschisă, cu capacul atârnând, fără etichetă, şi i-o întinse ei.

– Fasole? o întrebă.

Primul ei impuls fu să-l refuze, dar expresia entuziastă a feţei lui jalnice făcea refuzul imposibil.

– Sigur, răspunse şi îşi dădu seama cât de flămândă era.

Încă mai simţea gustul apei greţoase de mai înainte, gustul caustic al acidului gastric, gustul roşiei crude. Solo veni mai aproape, şi ea îşi afundă mâna în zeama din conservă şi o scoase plină de fasole verde, nepreparată. Şi-o îndesă în gură şi mestecă.

– Şi fac caca, adăugă el, cu sfială, în timp ce ea înghiţea. Nu e frumos. Clătină din cap şi pescui o păstaie. Sunt de unul singur, aşa că mă duc în băile apartamentelor, până când nu mai pot suporta mirosul.

– În *apartamente?* întrebă Juliette.

Solo căută un loc în care să pună fasolea. În cele din urmă îl găsi, pe podea, printre alte gunoaie adunate în grămezi mici şi printre alte rămăşiţe tipice pentru un burlac.

– Nu poţi să tragi apa. Nu e apă. Sunt singur aici.

Părea stingherit.

– De când aveai şaisprezece ani, spuse ea, făcând calculul. Ce s-a-ntâmplat aici acum treizeci şi patru de ani?

El îşi săltă braţele.

– Ceea ce se-ntâmplă întotdeauna. Oamenii înnebunesc. E de-ajuns o singură dată. Zâmbi. N-avem niciun merit fiindcă suntem întregi la minte, nu-i aşa? Eu n-am niciun merit. Nici măcar eu nu mi-l acord. Nici măcar eu însumi. Am tot încercat să nu-mi pierd raţiunea, şi am reuşit, pentru încă o zi, pentru încă un an, şi nu primesc nicio răsplată. În normalitate nu găseşti nimic minunat. Nu e minunat să nu fii nebun. Se încruntă. Pe urmă ai o singură zi proastă, îţi faci griji pentru tine însuţi, ştii? Nu e nevoie decât de una.

Se aşeză brusc pe podea, îşi încrucişă picioarele şi răsuci pe degete materialul salopetei strâns grămadă deasupra genunchilor.

– Silozul nostru a avut o singură zi proastă. N-a fost nevoie de mai mult. Îşi ridică privirea spre Juliette. Toţi anii dinainte n-au avut niciun merit. Niciunul. Nu vrei să stai jos?

Arătă către podea. Juliette nu putu să-l refuze nici de data asta. Se aşeză cât mai departe de patul urât mirositor şi-şi rezemă spatele de perete. Trebuia să-nţeleagă atât de multe lucruri.

– Cum ai supravieţuit? se interesă ea. În ziua aia proastă? Şi după aceea?

Îşi regretă imediat întrebarea. Nu era important să afle. Dar simţea într-un fel nevoia să întrezărească, poate, ceea ce o

aştepta, probabil fiindcă se temea că supravieţuirea în acel siloz s-ar fi putut dovedi mai rea decât moartea în exterior.

– Rămânând înfricoşat, răspunse el. Îndrumătorul tatei era şeful IT-ului. Al zonei în care ne aflăm. Dădu din cap. Tata era o umbră matură. Ştia de încăperile astea, era unul dintre cei doi sau trei oameni care ştiau. Chiar în primele minute ale luptei, mi-a arătat ascunzătoarea şi mi-a dat cheile lui. A creat o diversiune şi am rămas dintr-odată singurul care ştia de acest loc.

Se uită o clipă în jos, în poală, apoi îşi ridică din nou privirea. Şi Juliette îşi dădu seama de ce părea cu mult mai tânăr. Nu numai datorită spaimei şi a sfielii lui – tinereţea era în ochi. Rămăsese blocat în teama perpetuă din timpul încercării cumplite prin care trecuse în tinereţe. Trupul îi îmbătrânise, pur şi simplu, în jurul învelişului îngheţat al unui băieţel îngrozit.

El îşi linse buzele.

– N-a mai scăpat niciunul, nu-i aşa? Dintre cei care-au ieşit?

Solo îi cercetă faţa, în căutarea unui răspuns. Juliette îi simţi speranţa disperată scurgându-se prin toţi porii.

– Nu, îi răspunse ea cu tristeţe, amintindu-şi ce simţise când înainta cu greu printre ei, când se târa peste ei.

Avea impresia că de-atunci trecuseră săptămâni, nu doar zile.

– Înseamnă că i-ai văzut afară? Morţi?

Ea dădu din cap.

Solo îşi lăsă bărbia în piept.

– Imaginea n-a mai fost vizibilă prea multă vreme. În zilele de la-nceput, eu nu m-am furişat până acolo decât o singură dată. Încă se mai purtau o grămadă de lupte. Pe măsură ce-a trecut timpul, am început să ies tot mai des şi s-ajung tot mai departe. Am dat peste o mare parte din mizeria pe care-au făcut-o. Dar n-am mai găsit niciun cadavru de… Se gândi, concentrându-se… Poate de douăzeci de ani?

– Adică înăuntru au mai fost o vreme şi alţii?

El arătă către tavan.

– Uneori veneau aici, înăuntru. La servere. Şi se băteau. Se băteau peste tot. Lucrurile s-au înrăutăţit din ce în ce mai mult, ştii? Se băteau pentru mâncare, se băteau pentru femei, se băteau din cauză că se băteau. Îşi răsuci mâna şi arătă spre spate, către o altă uşă. Încăperile astea sunt un siloz într-un siloz. Construite ca să se poată trăi înăuntru zece ani. Dar rezişti mai mult dacă eşti solo.

Zâmbi.

– Ce vrei să spui? Cum adică un siloz într-un siloz?

El dădu din cap.

– Aşa e. Îmi cer scuze. Sunt obişnuit să vorbesc cu cineva care ştie tot ce ştiu şi eu. Îi făcu cu ochiul, şi Juliette înţelese că se referea la el însuşi. Nu ştii ce e un siloz.

– Bineînţeles că ştiu, protestă ea. M-am născut şi am fost crescută într-un loc identic cu ăsta. Însă tu ai spune, bănuiesc, că acolo încă mai avem zile bune şi că meritul nu ne aparţine.

Solo zâmbi.

– Atunci ce e un siloz? o întrebă lăsând sfidarea adolescentină să iasă la suprafaţă.

– Este… Juliette îşi căută cuvintele. E casa noastră. O construcţie ca acelea de dincolo de deal, dar îngropată. Silozul e acea parte a lumii în care poţi trăi. *Interiorul,* adăugă ea, descoperind că să dea o definiţie era mai greu decât crezuse.

Solo râse.

– Asta înseamnă cuvântul pentru *tine.* Dar folosim cuvinte tot timpul, fără să le cunoaştem exact înţelesul. Arătă către raftul cu cutii de tablă. Şi toate cunoştinţele adevărate sunt acolo. Tot ce s-a întâmplat vreodată. Clătină din cap. Ai auzit vreodată expresia „taur furios”? Sau ai auzit spunându-se despre cineva că are „cap de taur“[19]?

Ea încuviinţă.

– Bineînţeles.

– Dar ce e un taur?

– Cineva indolent şi insensibil. Sau agresiv, ca un bătăuş.[20]

Solo râse.

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim, spuse. Îşi studie unghiile. Un siloz nu e lumea. E o nimica toată. Termenul, cuvântul ăsta, e foarte vechi, din vremurile când recoltele creşteau la suprafaţa pământului, întinzându-se mai mult decât poţi vedea cu ochii… Îşi flutură mâna pe deasupra podelei, ca şi cum ar fi fost un teren vast… Din vremurile când oamenii erau atât de mulţi încât nu puteai să-i numeri, când toată lumea avea o mulţime de copii…

Îşi ridică privirea către ea. Mâinile i se apropiară una de

---

[19] Joc de cuvinte intraductibil; în original bull-headed, cu sensul de „încăpăţânat”, „îndărătnic”, „căpos“ (n. tr.).

[20] Joc de cuvinte intraductibil; în original *bully,* derivat din *bull* – „taur” (n. tr.).

cealaltă, frământându-se una pe cealaltă, ca şi cum s-ar fi jenat fiindcă adusese vorba despre zămislirea copiilor în prezenţa unei femei.

– Recoltau atât de multă hrană, încât nici măcar toţi acei oameni n-o puteau mânca, nu dintr-odată. Aşa că o puneau la păstrare, pentru cazul că ar fi venit timpuri mai grele. Luau mai multe seminţe de cereale decât eşti în stare să numeri şi le turnau în silozuri imense, construite deasupra pământului…

– Deasupra pământului, repetă Juliette. Silozuri.

Avea impresia că el inventase asta, că era o amăgire pe care-o născocise în deceniile de singurătate.

– Pot să-ţi arăt fotografii, spuse el, bosumflându-se, ca şi cum dubiile ei l-ar fi supărat.

Se ridică şi se apropie grăbit de rafturile cu cutii de tablă. Citi etichetele mici, albe, din partea lor de jos, trecându-şi degetele peste ele.

– Ah!

Înşfăcă una – părea grea – şi o aduse lângă Juliette. Un cârlig din lateral eliberă capacul, scoţând la lumină un obiect gros din interior.

– Lasă-mă pe mine, spuse, deşi ea nu-şi clintise nici măcar un singur muşchi ca să-l ajute.

Înclină cutia şi lăsă obiectul greu să-i cadă în palmă, unde îl echilibră cu dexteritate. Era de dimensiunile unei cărţi pentru copii, dar de zece sau de douăzeci de ori mai gros. Însă era o carte. Juliette văzu marginile unor hârtii miraculos de fine.

– Am găsit, spuse.

Întoarse paginile în grupuri mari, fiecare clapă fiind o avere, sub formă de hârtie presată, trântită zgomotos, cu hotărâre, peste alte averi. Apoi reduse viteza căutării, întorcând o singură dată doar atâtea foi câte putea cuprinde între degete, înainte de a începe să dea pagină cu pagină.

– Uite.

Îi arătă cu degetul.

Juliette se trase mai aproape şi se uită. Era un fel de desen, dar făcut cu atâta exactitate încât părea real. Era ca şi cum s-ar fi uitat din cantină la imaginea exteriorului sau la cea a feţei de pe o legitimaţie, însă în culori. Se întrebă dacă în carte erau baterii.

– Pare atât de reală, şopti mângâind imaginea cu degetele.

– *Este* reală, spuse el. E o poză. O fotografie.

Juliette se minună la vederea culorilor, iar câmpul verde şi cerul albastru îi aduseră aminte de minciuna pe care-o văzuse pe ecranul măsluit al vizorului. Se întrebă dacă şi aceea era tot măsluită. Nu semăna cu fotografiile mânjite, cu granulaţie mare, pe care le văzuse până atunci.

– Clădirile astea, îi arătă el ceva care semăna a cutii de tablă albe, imense, puse pe pământ. Astea sunt silozuri. Conţin seminţe păstrate pentru vremuri grele. Ca să fie folosite până se întorc cele bune.

Îşi ridică privirea spre ea. Stăteau cam la un metru distanţă unul de altul. Juliette îi vedea ridurile din jurul ochilor, vedea în cât de mare măsură îi ascundea barba vârsta.

– Nu sunt sigură că pricep ce vrei să spui, zise ea.

Solo arătă către ea, apoi către pieptul lui.

– Noi suntem seminţele, îi explică. Ăsta e un siloz. Ne-au pus aici pentru vremuri grele.

– Cine? Cine ne-a pus aici? Şi care vremuri grele?

El ridică din umeri.

– Dar n-o să meargă. Clătină din cap, se aşeză relaxat pe podea şi studie cu atenţie fotografiile din cartea groasă. Nu poţi păstra seminţele atât de mult timp. Nu aşa, în întuneric. Nicidecum.

Îşi ridică privirea din carte şi îşi muşcă buza, cu ochii înotându-i în lacrimi.

– Seminţele nu înnebunesc, spuse. Ele nu. Au zile proaste, şi o mulţime de zile bune, dar asta nu contează. Le depozitezi şi le laşi acolo, indiferent cât de multe ai îngropa, şi ele fac ceea ce fac seminţele când sunt abandonate pentru un timp prea îndelungat…

Tăcu. Închise cartea şi o strânse la piept. Juliette îl văzu legănându-se înainte şi înapoi, deşi era aproape imperceptibil.

– Ce fac seminţele când sunt abandonate pentru un timp prea îndelungat? îl întrebă.

Lui i se încreţi fruntea.

– Putrezim, răspunse. Cu toţii. Ne stricăm aici, jos, şi putreziciunea pătrunde în noi atât de adânc încât n-o să mai dăm rod. Clipi şi se uită în sus, la ea. N-o să mai rodim niciodată.

48

Şi dac-ai avea tărie
Cât douăzeci, tot te-ar da gata-ndată.[21]

Aşteptarea în spatele stivelor de la Aprovizionare era cea mai cumplită parte. Cei care puteau trăgeau un pui de somn. Cei mai mulţi erau prinşi într-o discuţie, tachinându-se cu nervozitate. Knox se tot uita la ceasul de pe perete, imaginându-şi toate armele în deplasare prin întregul siloz. Acum, când toţi oamenii lui erau înarmaţi, tot ce putea să spere era un transfer al puterii calm, fără vărsare de sânge. Spera că aveau să-şi primească răspunsurile, să afle ce se petrecea la IT – ce făceau nemernicii ăia secretoşi – şi, poate, s-o răzbune pe Jules. Dar ştia că se puteau întâmpla lucruri rele.

O citea pe faţa lui Marck, care se uita întruna la Shirly. Îngrijorarea se vedea limpede pe fruntea lui încruntată, în înclinarea sprâncenelor, în încreţiturile de deasupra şeii nasului. Şeful de schimb nu-şi ascundea grija pentru soţia lui, aşa cum îşi închipuia probabil că reuşea s-o facă.

Knox îşi scoase briceagul şi îi inspectă lama. Îşi studie dinţii în imaginea reflectată de ea, ca să se convingă că-n timpul mesei nu îi rămăseseră resturi între ei. Tocmai o dădea deoparte când din spatele stivelor îşi făcu apariţia una dintre umbrele de la Aprovizionare, anunţându-i că aveau oaspeţi.

– De ce culoare? întrebă Shirly, în timp ce grupul îşi aduna armele şi se ridica în picioare clătinându-se.

Tânăra fată arătă spre Knox.

– Albastră. La fel ca voi.

El o mângâie pe creştet şi se strecură printre rafturi. Era un semn bun. Restul oamenilor de la Mecanic se mişcau mai repede decât planificaseră. Se îndreptă spre tejghea, în timp ce Marck îi aduna pe ceilalţi, trezindu-i pe câţiva, şi puştile suplimentare zăngăneau, fiind strânse laolaltă.

Odată ajuns dincolo de colţ, Knox văzu că paznicii, doi muncitori de la Aprovizionare, îl lăsaseră să treacă pe Pieter, care tocmai intra pe uşa din faţă.

Nou-venitul strânse mâna lui Knox zâmbind. Membrii echipei

[21] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena I (n. tr.).

lui de la rafinărie îl urmară unul câte unul, cu obişnuitele lor salopete negre înlocuite de unele mai discrete, albastre.

– Cum merge? întrebă Knox.

– Scările zumzăie de trafic, răspunse Pieter.

Pieptul i se umflă când inspiră adânc şi îşi ţinu o clipă răsuflarea înainte de expira. Knox îşi imagină ce ritm menţinuseră ca să scutească atât de mult timp.

– E toată lumea pe drum?

El şi Pieter se retraseră în lateral în timp ce se contopeau cele două grupuri şi oamenii de la Aprovizionare se prezentau sau îşi îmbrăţişau cunoscuţii.

– Da, este. Pieter îşi întări vorbele cu o înclinare a capului. Le-aş da celor care-au plecat ultimii încă o jumătate de oră. Deşi mă tem că şoaptele de pe buzele hamalilor călătoresc mai repede decât noi. Se uită către plafon. Pariez că reverberează chiar acum deasupra capetelor noastre.

– Suspiciuni? întrebă Knox.

– Oh, da. Am avut parte de-o ceartă când am trecut pe lângă piaţa de jos. Lumea voia să ştie ce e cu toată agitaţia asta. George le-a oferit un răspuns obraznic şi-am crezut c-o să iasă cu bătaie.

– Doamne, şi încă n-am ajuns la mijloc.

– Aşa e. Nu pot să nu mă gândesc că o incursiune de proporţii mai mici ar fi avut mai multe şanse de succes.

Knox se încruntă, dar înţelese de ce gândea Pieter astfel. Era obişnuit să rezolve foarte multe cu numai o mână de bărbaţi solizi. Dar era prea târziu ca să mai discute în contradictoriu despre planuri puse deja în aplicare.

– Ei, s-ar părea că penele de curent au început deja, zise el. Tot ce mai avem de făcut e să le-ajungem din urmă.

Pieter dădu din cap, cu gravitate. Îşi roti privirea prin încăpere, asupra bărbaţilor şi femeilor care se înarmau şi-şi reîmpachetau lucrurile, pregătindu-se pentru un alt urcuş rapid.

– Şi presupun c-o să ne croim drum în sus cu bâtele.

– Am plănuit să ne facem auziţi, zise Knox. Ceea ce înseamnă că e nevoie de ceva zgomot.

Pieter îşi bătu şeful pe braţ.

– Bine, atunci am început deja să-nvingem.

Plecă să-şi ia o armă şi să-şi umple bidonul. Knox li se alătură lui Marck şi lui Shirly, lângă uşă. Cei care n-aveau puşti se înarmaseră cu tije din oţel aplatizat, înfricoşătoare, cu muchiile

argintii după ce le prelucrase zgomotos o maşină de ascuţit. Knox era uimit fiindcă ştiau cu toţii, instinctiv, cum să construiască instrumente care provocau durerea. Până şi umbrele ştiau cum s-o facă, la vârste fragede, pescuindu-şi cumva, din adâncurile brutale ale propriei imaginaţii, toate aceste cunoştinţe, acest talent de a le face rău altora.

– Ceilalţi sunt în întârziere? îl întrebă Marck.

– Nu prea mult, răspunse Knox. Mai ales fiindcă băieţii ăştia au scos un timp foarte bun. Ceilalţi ne vor ajunge din urmă. Voi sunteţi gata?

Shirly dădu din cap.

– Să ne punem în mişcare, zise ea.

– Bine, atunci. Înainte şi tot mai sus, cum se spune.

Knox trecu încăperea în revistă şi-şi văzu mecanicii amestecaţi cu oamenii de la Aprovizionare. Nu puţine feţe erau întoarse spre el, aşteptând un semn, poate un alt discurs. Dar Knox nu mai avea pregătit un altul. Nu mai avea decât teama că tocmai conducea nişte oameni cumsecade către locul propriei măcelăriri, că tabuurile se prăbuşeau într-o cascadă năvalnică şi că totul se întâmpla prea repede. Armele odată făcute, cine avea să le distrugă? Ţevile se odihneau pe umeri, zbârlite deasupra mulţimii, ca acele înfipte într-o perniţă. Anumite lucruri, precum ideile rostite, erau aproape imposibil de luat înapoi. Şi era clar că oamenii lui erau pe punctul să săvârşească mai multe de acest gen.

– După mine, tună, şi toate murmurele începură să se stingă.

Rucsacurile se săltară la locurile lor, uneltele pericolului zăngăniră în buzunare.

– După mine, repetă, în încăperea din ce în ce mai tăcută, şi soldaţii lui începură să formeze o coloană.

Knox se întoarse spre uşă, gândindu-se că totul era *asupra lui.* Se asigură că avea puşca bine înfăşurată, şi-o îndesă sub braţ şi o strânse de umăr pe Shirly, care îi deschidea uşa.

Afară, cei doi muncitori de la Aprovizionare stăteau lângă balustradă. Întorseseră din drum traficul răzleţ cu pana de curent inventată. Cu uşile deschise, lumina strălucitoare şi zgomotul maşinilor de la Aprovizionare pătrunseră pe scară, şi Knox înţelese ce voise să spună Pieter despre şoaptele care călătoreau mai repede decât picioarele. Îşi potrivi mai bine rucsacul cu provizii – unelte, lumânări şi lanterne care creau impresia că mergea mai degrabă să ajute decât să se războiască. Sub stratul

lor amăgitor se ascundeau mai multe gloanţe, încă o bombă, bandaje şi leacuri împotriva durerii, pentru orice eventualitate. Puşca era înfăşurată în pânză şi o păstrase sub braţ. Ştiind ce era, camuflajul i se păru ridicol. Uitându-se la cei care mergeau alături de el, unii în salopete de sudori, alţii cu căşti de constructor în mâini, îşi dădu seama că intenţiile lor erau mult prea evidente.

Lăsară în urmă palierul şi lumina revărsată de la Aprovizionare şi îşi începură urcuşul. Mai mulţi mecanici de-ai lui îşi puseseră salopete galbene, ca să se amestece mai uşor printre mijlocari. Înaintau zgomotos în susul scării slab luminate pe durata nopţii şi vibraţiile traficului de sub ei îi dădeau lui Knox speranţa că restul oamenilor săi aveau să-i ajungă în curând din urmă. Îi părea rău pentru picioarele lor obosite, dar îşi reaminti că făceau drumul fără poveri.

Se strădui să-şi imagineze dimineaţa care urma într-un mod cât mai favorabil cu putinţă. Poate că încheierea conflictului avea să se petreacă înainte de a sosi şi alţi oameni de-ai lui. Poate aveau să sfârşească prin a nu fi nimic mai mult decât un val de suporteri venit să participe la sărbătorire. Poate că el şi McLain aveau să se afle deja la etajele IT-ului, pătrunşi în zona interzisă a departamentului, cu acoperământul maşinilor enigmatice deja smuls, expunând vederii, o dată pentru totdeauna, acele angrenaje huruitoare ale răului.

În timp ce el visa la o răsturnare a puterii lipsită de probleme, înaintau făcând progrese excelente. Trecură pe un palier unde câteva femei îşi puneau rufele la uscat pe balustradă. Văzându-le salopetele albastre, ele se plânseră de penele de curent. Mai mulţi muncitori de-ai lui se opriră să le ofere provizii şi să răspândească minciuni. Abia după ce plecară, continuându-şi drumul şerpuitor pe spirală, observă Knox că pânza de pe ţeava puştii lui Marck se desfăşurase. Îi atrase atenţia şi rezolvară problema înainte de a ajunge pe palierul următor.

Urcuşul se transformă într-un chin tăcut, istovitor. Knox îi lăsă pe alţii să preia conducerea şi se întoarse să vadă în ce stare se aflau oamenii săi. Se considera răspunzător chiar şi pentru cei în galben. Vieţile lor atârnau de corectitudinea deciziilor lui. Walker, nebunul ăla, avusese dreptate. Asta era. O revoltă, întocmai ca în fabulaţiile din tinereţea lor. Knox se simţi, dintr-odată, cumplit de înrudit cu acele stafii bătrâne, cu acei strămoşi păstraţi în legende şi tradiţii. Poate din motive diferite, gâtlejul sugrumat de

gheara unei furii mai puţin nobile, dar într-un anumit moment, la un anumit nivel, mărşăluiseră exact aşa. Cizme similare, pe aceleaşi trepte. Poate o parte dintre cizme erau aceleaşi, doar cu tălpi noi. Totul în timp ce maşinăriile răului zăngăneau în mâini care nu se temeau să le folosească.

Legătura neaşteptată cu un trecut misterios îl făcu pe Knox să se-nfioare. Şi totul nu se-ntâmplase cu foarte mult timp în urmă, nu-i aşa? Cu mai puţin de două sute de ani? Îşi imagină că, dacă trăia cineva atât de mult cât trăise Jahns sau, din acelaşi punct de vedere, la fel de mult ca McLain, trei vieţi ar fi putut acoperi distanţa. Trei strângeri de mână ca să ajungi de la revolta de atunci la cea de acum. Şi ce se putea spune despre anii dintre ele? Despre pacea îndelungată făcută sendviş între două războaie?

Îşi sălta cizmele de pe o treaptă pe alta, meditând asupra tuturor acestora. Devenise unul dintre oamenii răi despre care învăţase în tinereţea lui? Sau fusese minţit? Gândul îi dădea dureri de cap, dar se afla acolo, conducând recrearea unui fapt cumplit. Şi totuşi părea atât de corect. Atât de *necesar.* Dacă opoziţia de odinioară simţise acelaşi lucru? Dacă totul păruse la fel în inimile bărbaţilor şi femeilor care se revoltaseră?

49

Îmi pare, cum te văd acolo, jos,
Că zaci în fundul unei groape, mort.[22]

– Ai avea nevoie de zece vieţi ca să citeşti toate astea.

Juliette îşi ridică ochii de la mormanul de cutii de tablă împrăştiate şi de la teancurile de cărţi groase. În textele care le ticseau paginile erau mai multe minunăţii decât în cărţile copilăriei ei.

Solo se întoarse cu spatele la soba pe care încălzea supa şi fierbea apa. Flutură o lingură de metal de pe care picura zeama în direcţia harababurii pe care-o făcuse ea.

– Nu cred c-au fost făcute pentru a fi citite, spuse. Cel puţin nu aşa cum le-am citit eu, din scoarţă-n scoarţă. Atinse lingura cu limba, apoi o vârî din nou în oală şi amestecă. Totul e în dezordine. Seamănă mai degrabă cu o copie de rezervă a unei copii de rezervă.

– Nu ştiu ce-nseamnă asta, recunoscu Juliette.

Îşi coborî privirea către paginile din poală, pline cu fotografiile unor animale numite „fluturi”. Aveau aripi caraghios de strălucitoare. Se întrebă dacă erau de dimensiunea palmelor ei sau de dimensiunea unui om. Încă mai trebuia să-şi formeze un simţ al proporţiilor animalelor.

– Serverele, spuse Solo. La ce-ai crezut că m-am referit? Copia de siguranţă.

Părea agitat. Juliette îl privi foindu-se, ocupat, în jurul sobei, cu mişcări smucite, de nebun, şi îşi dădu seama că, dintre ei doi, ea era cea izolată şi ignorantă. El avusese toate acele cărţi, decenii de lectură, compania unor strămoşi pe care ea nu putea decât să şi-i imagineze. Ce experienţă avea ea? O viaţă într-o gaură întunecată, alături de mii de semeni de-ai ei, cu toţii nişte sălbatici ignoranţi?

Încercă să ţină minte asta în timp ce-l privea afundându-şi un deget în ureche şi inspectându-şi apoi unghia.

– O copie de siguranţă a ce? îl întrebă în cele din urmă, aproape temându-se de răspunsurile criptice ce aveau să urmeze.

---

[22] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul III, scena V (n. tr.).

Solo găsi două castroane. Începu să-l şteargă pe unul cu materialul de pe pântec al salopetei sale.

– O copie a *tot,* răspunse. Copie a tot ce ştim. A tot ce-a existat vreodată. Lăsă castroanele jos şi reglă un buton al sobei. Vino cu mine, o invită, fluturându-şi braţul. O să-ţi arăt.

Juliette închise cartea şi o strecură în cutia ei. Se ridică şi îl urmă pe Solo în încăperea alăturată.

– Nu lua în seamă dezordinea, zise el arătând un mic deal de gunoi şi de rămăşiţe stivuite lângă perete.

Părea alcătuit dintr-o mie de cutii goale de conserve şi mirosea ca zece mii. Juliette strâmbă din nas şi se luptă cu reflexul de a icni. Solo nu părea afectat. Stătea lângă un birou mic, din lemn, şi răsfoia diagramele agăţate pe perete, trasate pe coli de hârtie enorme.

– Unde e aia pe care-o caut? se întrebă cu voce tare.

– Ce sunt astea? întrebă Juliette, fascinată.

Văzu una care părea schema silozului, dar nu semăna cu ceea ce aveau ei la Mecanic.

Solo se întoarse spre ea. Avea mai multe coli puse pe umăr, de unde curgeau în voie, ca tot atâtea straturi între care dispărea, practic, trupul lui.

– Hărţi, îi răspunse. Vreau să-ţi arăt ce multe lucruri sunt acolo, afară. O să te caci pe tine.

Apoi clătină din cap şi bombăni ceva pentru sine însuşi.

– Scuză-mă, n-am vrut să spun asta.

Juliette îl asigură că nu era o problemă. Îşi ţinea dosul palmei la nas, duhoarea de mâncare intrată în putrefacţie fiind insuportabilă.

– Uite-o. Ţine de capătul ăsta.

Solo îi întinse colţul unei jumătăţi de duzină de coli de hârtie. El le prinse din partea opusă şi le ridicară, îndepărtându-le de perete. Juliette se simţi îndemnată să-i atragă atenţia asupra inelelor de cauciuc de la baza hărţilor, spunând că acolo, undeva, existau probabil tije sau cârlige de care să le prindă, ridicându-le, dar îşi ţinu gura. Dacă o deschidea, mirosul de conserve putrede devenea şi mai cumplit.

– Aici suntem noi, zise Solo.

Îi arătă un semn de pe hârtie. Peste tot erau linii şerpuitoare, negre. Nu semăna cu nicio hartă şi cu nicio reprezentare schematică pe care-o mai văzuse Juliette. Arăta ca un desen făcut de copii. Nu găseai aproape nicio linie dreaptă.

– Ce-ar trebui să reprezinte asta? întrebă.

– Graniţe. Pământ. Solo îşi trecu mâna peste o formă neîntreruptă, care ocupa aproape o treime din desen. Toată asta e apă, îi spuse.

– Unde?

Lui Juliette îi obosise braţul ţinând în sus capătul ei de coli. Mirosul şi misterele o deranjau. Se simţea la mare distanţă de casă. Exaltarea datorată supravieţuirii era în pericol să fie înlocuită de depresia unei existenţe îndelungate şi mizerabile ce i se contura înainte, pentru ani şi ani de-acum încolo.

– Acolo! Acoperind pământul.

Solo arătă vag către pereţi. Văzând ce derutată era ea, îşi miji ochii.

– Silozul, silozul ăsta, ar fi la fel de gros ca un fir de păr din capul tău. Bătu cu mâna în hartă. Aici. Toate. Poate toţi cei care-am mai rămas. Pe un spaţiu cât degetul meu mare.

Îşi puse un deget pe un nod unde se întâlneau mai multe linii. Juliette se gândi că părea atât de sincer. Se aplecă, vrând să vadă mai de aproape şi mai bine, dar el o împinse înapoi.

– Dă-le drumul, îi spuse.

O plesni peste mâna cu care ţinea colţul colilor. Netezi hărţile, apăsându-le pe perete.

– Aici suntem noi. Îi arătă unul dintre cercurile de pe foaia de deasupra.

Juliette văzu coloanele şi rândurile şi socoti că, în total, erau patru duzini.

– Silozul şaptesprezece. Mâna lui alunecă în sus. Numărul doisprezece. Ăsta e opt. Iar silozul unu e acolo, sus.

– Nu.

Juliette clătină din cap şi întinse mâna către birou, simţindu-şi picioarele slăbite.

– Ba da, silozul unu. Tu eşti, probabil, din şaisprezece sau din optsprezece. Ţi-aduci aminte cât de departe ai mers?

Ea înşfăcă micul scaun şi-l trase în afara biroului. Se aşeză greoaie.

– Câte dealuri ai traversat?

Juliette nu răspunse. Se gândea la *cealaltă* hartă şi compara scările. Dacă Solo avea dreptate? Dacă existau în jur de cincizeci de silozuri şi toate puteau fi acoperite cu un deget? Dacă Lukas avusese dreptate când spusese cât de departe se aflau stelele? Avea nevoie de ceva în interiorul căruia să se târască, de ceva

care s-o acopere. Avea nevoie de somn.

– Odată, am primit veşti de la silozul unu, zise Solo. Cu mult timp în urmă. Nu sunt sigur cât de bine le merge tuturor celorlalţi…

– O clipă. Juliette îşi îndreptă spatele. Cum adică ai *primit veşti* de la ei?

Solo nu-şi luă ochii de la hartă. Îşi plimbă mâna de la un cerc la altul, cu o expresie copilărească pe faţă.

– Ei au sunat. Pentru o verificare. Îşi desprinse privirea de hartă şi de ea, uitându-se către cel mai îndepărtat colţ al încăperii. N-am vorbit mult. Eu nu cunoşteam toate procedurile. N-au fost încântaţi.

– OK, dar cum ai făcut-o? Putem lua legătura cu cineva acum? Ai folosit un radio? Avea o antenă micuţă, o chestie mică, neagră, cu vârful ascuţit…

Juliette se ridică şi se apropie de el, îl apucă de umăr şi-l întoarse spre ea. Cât de multe lucruri ştia omul ăla, lucruri care ar fi putut-o ajuta, dar pe care nu le putea afla de la el?

– Solo, cum ai vorbit cu ei?

– Prin fir, răspunse el. Îşi făcu mâinile cupă şi-şi acoperi urechile cu ele. Vorbeşti pur şi simplu în el.

– Trebuie să-mi arăţi, zise ea.

Solo ridică din umeri. Săltă din nou câteva hărţi, o găsi pe cea pe care-o căuta şi le lipi pe celelalte de perete. Era schema silozului, cea pe care-o zărise Juliette mai devreme, o vedere laterală a acestuia, împărţit în trei, cu cele trei bucăţi aşezate una alături de alta. Îl ajută pe Solo să ţină celelalte coli, astfel încât să nu-i împiedice.

– Astea sunt firele. Merg în toate părţile.

Urmări cu degetul ramificaţiile groase ale liniilor, care treceau dincolo de pereţii silozului şi de marginile hârtiei. Erau etichetate cu un scris minuscul. Juliette se aplecă, apropiindu-se ca să poată citi şi recunoscu multe dintre notaţiile inginereşti.

– Astea sunt pentru curentul electric, spuse arătând către liniile cu un simbol zimţat deasupra lor.

– Da. Solo dădu din cap. Noi nu mai avem curent electric. Cred că împrumutăm de la alţii. Totul e automat.

– Îl primeşti de la alţii?

Juliette simţi că devenea tot mai frustrată. Câte alte lucruri cruciale, dar după părerea lui neînsemnate, mai ştia omul ăla?

– Vrei să mai adaugi ceva? îl întrebă. Ai un costum zburător

care mă poate duce cât ai clipi înapoi, în silozul meu? Sau există pasaje secrete sub toate podelele, aşa că putem face o plimbare până acolo cu toată uşurinţa care ne-ar fi pe plac?

Solo râse şi se uită la ea ca la o nebună.

– Nu, îi răspunse. Atunci am fi o singură sămânţă, nu mai multe. O singură zi proastă ne-ar distruge pe toţi. În plus, săpătorii sunt morţi. I-au îngropat.

Îi arătă o ascunzătoare, o încăpere dreptunghiulară, proiectată în afara Departamentului Mecanic. Ea se uită cu mai multă atenţie. Recunoscu toate etajele din adânc dintr-o singură privire, dar încăperea aceea n-a fi trebuit să existe.

– Ce vrei să spui, care *săpători?*

– Maşinile care îndepărtau pământul. Ştii, cele care-au construit locul ăsta. Îşi plimbă mâna pe toată lungimea silozului. Cred că erau prea grele ca să le deplaseze, aşa că au turnat pereţii chiar peste ele.

– Funcţionează? întrebă Juliette.

Îi veni o idee. Se gândi la mine, la modul în care ajutase la excavarea rocilor cu mâna. Se gândi că maşinile care săpaseră un siloz întreg s-ar fi putut folosi şi ca să sapi *între* silozuri.

Solo pocni din limbă.

– Nici gând. Acolo jos nu mai funcţionează nimic. Totul e zob. În plus... Îşi trecu mâna peste partea de sus a adâncului, ca şi cum l-ar fi secţionat. Până aici totul e inundat... Se întoarse spre Juliette. O clipă. Vrei s-ajungi afară? Să *pleci* undeva?

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Vreau să plec *acasă,* zise Juliette.

El făcu ochii mari.

– De ce te-ai *întoarce?* Ei te-au izgonit, nu? O să stai aici. Nu vrem să plecăm.

Se scărpină în barbă şi-şi legănă capul dintr-o parte într-alta.

– Cineva trebuie să afle toate astea, îi spuse Juliette. Despre toţi ceilalţi oameni. Despre tot spaţiul de dincolo de noi. Oamenii din silozul meu trebuie să afle.

– Oamenii din silozul tău *ştiu,* deja, zise el.

O studie, întrebător şi zeflemitor, şi ea îşi dădu seama că avea dreptate. Vizualiză locul din siloz în care se aflau. Erau în inima IT-ului, în adâncul sălii fortificate a legendarelor servere, într-un pasaj secret de sub ele, probabil ascuns şi de cei care aveau acces la cel mai tainic miez al misterelor silozului.

Cineva din silozul ei ştia. Ajuta, de generaţii, la păstrarea

acelor secrete. Hotăra, de unul singur, fără aportul nimănui, ce trebuiau şi ce nu trebuiau să ştie. Era acelaşi om care-o trimisese pe ea la moarte, care ucisese şi care ştia cum să facă multe altele…

– Povesteşti-mi despre firele alea, zise Juliette. Cum ai vorbit cu celălalt siloz? Dă-mi toate amănuntele.

– De ce? întrebă Solo părând să se micşoreze sub privirea ei.

Ochii îi erau umezi de spaimă.

– Pentru că, răspunse ea, am pe cineva cu care ţin foarte mult să iau legătura.

50

Restriştea zilei de azi pluteşte-asupra
Acelora ce vin şi mai cumplite.[23]

Aşteptarea era interminabilă. Era tăcerea îndelungată a mâncărimilor pielii capului şi a sudorii prelinse, a disconfortului greutăţii de pe coate, a spinăriilor încovoiate, a stomacurilor turtite de neiertătoarea masă de şedinţe. Lukas se uita în lungul puştii sale intimidante şi prin geamul spart. Pe partea laterală a cadrului ferestrei rămăseseră nestemate fragmentate, ca nişte dinţi transparenţi. În urechile lui Lukas încă mai răsuna incredibila detunătură a armei lui Sims, care spulberase sticla. Încă mai simţea în aer mirosul înţepător al prafului de puşcă, încă mai vedea îngrijorarea de pe feţele celorlalţi tehnicieni. Distrugerea păruse atât de inutilă. Toate acele pregătiri, aducerea masivelor puşti negre din locul lor de depozitare, întreruperea discuţiei lui cu Bernard, veştile despre oamenii care urcau din adânc, totul avea atât de puţin sens.

Verifică *regletul înălţătorului* din lateralul armei şi încercă să-şi aducă aminte cele cinci minute de instruire de care avusese parte cu câteva ore mai devreme. În *camera cartuşului* era un *glonţ. Puşca* era *armată.* Alte *gloanţe* aşteptau, răbdătoare, în *încărcător.*

Iar băieţii de la securitate îi dăduseră dureri de cap cu jargonul lor tehnic. Vocabularul lui Lukas exploda de cuvinte noi. Se gândi la încăperile de sub servere, la paginile peste pagini ale Ordinului, la şirurile de cărţi pe care nu apucase decât să le întrezărească. Mintea i se încovoia sub greutatea tuturor.

Îşi petrecu un alt minut exersând *ochirea,* privind în lungul *ţevii* şi aducând crucea minusculă în cerc. Ţinti grămada de scaune pentru şedinţe, care fuseseră împinse pe rolele lor în faţa uşii, într-o harababură menită s-o blocheze. Din câte ştia el, puteau să aştepte astfel zile întregi fără să se-ntâmple nimic. Trecuse o vreme de când nu mai apăruse niciun hamal cu veşti proaspete despre ceea ce se petrecea dedesubt.

Ca exerciţiu, îşi lăsă degetul s-alunece în apărătoarea trăgaciului şi apoi pe *trăgaci.* Încercă să se împace cu ideea

---

[23] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul III, scena I (n. tr.).

tragerii de acea pârghie, a înfruntării reculului care, după cum le spusese Sims, avea să urmeze.

Bobbie Milner – o umbră care n-avea mai mult de şaisprezece ani – făcu o glumă alături de el, şi Sims le spuse amândurora să tacă dracului din gură. Lukas nu protestă, fiindcă fusese inclus în admonestare. Se uită către poarta de siguranţă, deasupra căreia se înălţau ca nişte ţepi ţevi negre strecurate printre stâlpii de susţinere şi pe deasupra biroului metalic din postul de pază. Peter Billings, noul şerif al silozului, era acolo, jucându-se cu mica lui armă. Bernard stătea în spatele şerifului, dându-le instrucţiuni oamenilor săi. Lângă Lukas, Bobbie Milner se foi, schimbându-şi centrul de greutate al corpului, şi gemu, într-o încercare de descoperire a unei poziţii mai confortabile.

Aşteptare. Din nou aşteptare. Aşteptau cu toţii.

Bineînţeles că, dacă ar fi ştiut ce-avea să urmeze, aşteptarea nu l-ar fi deranjat.

Ar fi cerut, implorând, s-aştepte acolo la nesfârşit.

Knox îşi conduse grupul de-a lungul etajelor şaizeci cu doar câteva opriri pentru potolirea setei şi cu o pauză în care-şi aranjară bagajele în poziţii sigure şi le strânseră legăturile. Trecură de mai mulţi hamali curioşi, care făceau livrări în timpul nopţii şi care cerură detalii despre destinaţia lor şi despre penele de curent. Rămaseră cu toţii nemulţumiţi. Şi, sperau mecanicii, fără să fi aflat nimic.

Pieter avusese dreptate. Scara cânta. Vibra sub paşii prea multor picioare. Cei care locuiau deasupra mergeau în general în sus, îndepărtându-se de penele de curent şi îndreptându-se către locul unde li se promiteau puterea electricităţii, mâncare caldă şi duşuri fierbinţi. Între timp, Knox şi oamenii lui îi mobilizau pe cei rămaşi în urmă să distrugă un alt *gen* de putere.

La cincizeci şi şase, se confruntară cu primul necaz. Câţiva bărbaţi ieşiseră din ferma hidroponică şi coborau peste balustradă un mănunchi de cabluri, probabil către micul grup pe care-l văzuseră pe palierul de dedesubt. Când dădură cu ochii de salopetele albastre ale mecanicilor, unul dintre fermieri strigă:

– Hei, noi vă dăm tot timpul de mâncare, voi de ce nu sunteţi în stare să ne daţi curent fără întrerupere?

– Vorbeşte cu IT-ul, ripostă Marck, din fruntea şirului. Din cauza lor sar siguranţele. Noi facem ce putem.

– Atunci faceţi-o mai repede, zise fermierul. Credeam c-am

avut blestemăţia aia de sărbătoare a curentului electric tocmai ca să prevenim tâmpenia asta.

– Rezolvăm până la ora prânzului, le promise Shirly.

Knox şi ceilalţi îi ajunseră din urmă pe cei din fruntea grupului, adunându-se pe marginea palierului.

– Cu cât ajungem mai repede sus, cu atât mai repede vă primiţi curentul electric, le explică Knox.

Se strădui să-şi ţină arma camuflată cu nepăsare, ca şi cum n-ar fi fost decât o altă unealtă.

– Atunci ce-aţi zice să ne daţi o mână de ajutor la racordarea asta? La cincizeci şi şapte au avut curent în cea mai mare parte a dimineţii. Am vrea să luăm atât cât ne trebuie ca să ni se-nvârtă pompele.

Arătă către tulpina de cabluri care şerpuiau peste balustradă.

Knox îi cântări propunerea. Ceea ce le cerea era, practic, ilegal. Să-i spună că aşa stăteau lucrurile ar fi însemnat să întârzie, însă îndemnându-l să continue ar fi trezit suspiciuni. Simţea prezenţa grupului lui McLain cu câteva etaje mai sus, aşteptându-i. Ritmul şi sincronizarea erau esenţiale.

– Mă pot lipsi de doi oameni ca să te-ajute. Ca o favoare. Atâta timp cât nu-mi ajunge la urechi că Mecanicul a avut ceva de-a face cu rahatul ăsta.

– De parcă m-aş sinchisi de aşa ceva, spuse fermierul. Nu vreau decât să curgă apa.

– Shirly, tu şi Courtnee rămâneţi să-i ajutaţi. Ne-ajungeţi din urmă când puteţi.

Lui Shirly îi căzu falca. Îl imploră din ochi să se răzgândească.

– Treceţi la treabă, îi spuse el.

Marck veni lângă ea. Îi luă rucsacul şi îi întinse briceagul lui. Ea îl primi cu ranchiună, se mai uită o clipă urât la Knox, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă fără să-i spună nimic nici lui, nici bărbatului ei.

Fermierul lăsă cablurile din mână şi făcu un pas către Knox.

– Hei, parc-ai spus că-mi laşi doi…

Knox îi aruncă o privire care-l amuţi.

– Vrei ce-am mai bun? îl întrebă. Fiindcă tocmai ai primit.

Fermierul îşi ridică palmele şi se retrase. Paşii lui Shirly şi ai lui Courtnee se auzeau deja bocănind pe trepte către palierul de jos, ca să dea instrucţiuni grupului de acolo.

– Să mergem, zise Knox înhăţându-şi rucsacul.

Bărbaţii şi femeile de la Mecanic şi Aprovizionare îşi reîncepură

urcuşul. Lăsară în urmă, pe palierul de la cincizeci şi şase, un grup de fermieri cu ochii la coloana lungă ce şerpuia în susul spiralei.

Cablurile electrice coborâră în timp ce se înălţau şoapte. Deasupra capetelor acelor oameni se contopeau forţe puternice, se uneau intenţiile rele, conducând către ceva cumplit.

Şi oricine avea ochi şi urechi putea să spună acelaşi lucru: se apropia un soi de răfuială.

Lukas nu primi niciun avertisment, nu auzi nicio numărătoare inversă. Orele de anticipare tăcută, de gol insuportabil, erupseră pur şi simplu în violenţă. Deşi i se spusese să se aştepte la ce era mai rău, simţi că, după ce aşteptai atât de mult să se întâmple ceva, când se întâmpla în sfârşit, surpriza era mai cumplită.

Uşile duble de pe palierul etajului treizeci şi patru se deschiseră cu o explozie. Oţelul masiv se coji ca nişte spirale de hârtie. La auzul sunetului ascuţit, Lukas tresări violent şi mâna îi alunecă de pe patul puştii. Alături de el răbufniră focuri de armă; Bobbie Milner trăgea în gol şi ţipa, înspăimântat. Sau poate de excitare. Sims zbiera incredibil de tare, acoperind zgomotele. Când se lăsă liniştea, prin fum zbură ceva, o cutie de tablă, ricoşând către poarta de siguranţă.

Urmă o pauză cumplită, apoi o altă explozie, ca o lovitură în urechi. Lukas aproape că-şi scăpă puşca. Fumul din jurul porţii nu reuşi s-ascundă în ceaţă întregul măcel. Bucăţi din oameni pe care Lukas îi cunoscuse îşi găsiră o odihnă îngreţoşătoare la intrarea în hol. Vinovaţii năvăliră înăuntru înainte de a apuca el să facă inventarul, înainte de a se înspăimânta la gândul că o altă explozie s-ar fi putut declanşa chiar în faţa lui.

Arma de lângă el răpăi iarăşi, şi de data asta Sims nu mai ţipă. De data asta i se alăturară altele. Oamenii care încercau să-şi facă loc printre scaune căzură, în schimb, printre ele, cu trupurile zvâcnindu-le, parcă trase de sfori nevăzute, cu arcuri roşii ţâşnind din ele ca vopseaua împroşcată.

Veniră alţii. Un bărbat masiv, cu un urlet gutural. Totul se mişca atât de încet. Lukas îi văzu gura deschizându-se, un strigăt în mijlocul unei bărbi imense, un piept lat cât doi oameni. Ţinea o puşcă în dreptul taliei. Trase în postul de pază distrus. Lukas îl văzu pe Peter Billings rotindu-se în căderea către podea, cu mâna încleştată de umăr. Fărâmele de sticlă rămase în rama ferestrei din faţa lui Lukas se făceau ţăndări pe măsură ce-şi

scuipau focul ţevile de pe masa de şedinţe, şi geamul spart părea acum insignifiant. O mişcare prudentă.

Grindina de gloanţe îl izbi pe bărbat pe neobservate. Sala de şedinţe era toată o ambuscadă, un atac din flanc. Bărbatul uriaş se cutremură de parcă o parte a tirului sălbatic avusese noroc. Barba i se lăsă în jos, despicându-se. Avea puşca spartă în două, un glonţ lucios între degete. Încercă s-o reîncarce.

Armele IT-ului îşi slobozeau gloanţele prea repede ca să le poţi număra. Trăgacele erau apăsate, arcurile şi praful de puşcă făcea restul. Bărbatul voinic bâjbâia cu mâinile pe armă, dar nu mai reuşi niciodată s-o încarce. Căzu peste scaune, împrăştiindu-le strivite pe podea. În uşă apăru altcineva, o femeie mărunţică. Uitându-se de-a lungul ţevii Lukas o urmări cu privirea, o văzu răsucindu-se şi oprindu-şi ochii asupra lui, cu părul cărunt fluturând şi cu fumul exploziilor plutind către ea şi învăluind-o ca o aureolă.

Lukas îi văzu ochii. Încă nu trăsese, se uitase doar, cu muşchii fălcilor lipsiţi de vlagă, la lupta în desfăşurare.

Femeia îşi îndoi braţul la spate, vrând s-arunce ceva către el. Lukas apăsă pe trăgaci. Puşca fulgeră şi zvâcni. În timpul, în lungul şi cumplitul timp în care traversă glonţul încăperea, îşi dădu seama că nu era decât o femeie bătrână. Ţinând ceva. O bombă. Trupul ei se răsuci, iar pieptul îi înflori, roşu. Obiectul din mâna ei căzu. Urmă o altă aşteptare groaznică, alţi atacatori apărură, urlând cu furie, până când explozia aruncă în aer scaune, cu bucăţi de oameni printre ele.

Lukas plânse în timp ce un al doilea val făcea o încercare sortită eşecului. Plânse până când i se goli încărcătorul, plânse în timp ce bâjbâia căutând clema şi în timp ce împingea în încărcătorul de rezervă, prinzându-l de patul puştii, cu sarea amară pe buze în timp ce elibera o altă grindină primejdioasă de metal, cu mult mai rezistentă şi mai rapidă decât carnea pe care o-ntâlnea.

51

Şi eu doar am avut
O zi ca asta, când purtam o mască,
Iar gura mea ştia să povestească
Frumoaselor dulci şoapte la ureche.[24]

Bernard îşi reveni în mijlocul unor strigăte, cu ochii arzându-i din pricina fumului, cu urechile ţiuindu-i din pricina unei explozii produse cu mult timp în urmă.

Peter Billings îl zgâlţâia de umeri, ţipând la el, cu o privire speriată în ochii mari şi cu fruntea mânjită de funingine. Sângele îi păta salopeta, formând o pată mare, de culoarea ruginii.

– Hm?

– Domnule? Mă auziţi?

Bernard împinse mâna lui Peter într-o parte şi încercă să se ridice. Îşi pipăi trupul, căutând ceva rupt sau care să sângereze. Capul îi zvâcnea. Îşi retrase de pe nas mâna udă de sânge.

– Ce s-a-ntâmplat? gemu.

Peter se ghemui lângă el. Bernard îl văzu pe Lukas în picioare, în spatele şerifului, cu arma pe umăr, uitându-se cu atenţie către scări. Din depărtare se auzeau strigăte şi apoi răpăitul unor focuri de armă.

– Avem trei morţi, spuse Peter. Şi câţiva răniţi. Sims a ieşit pe casa scării cu o jumătate de duzină de oameni. Ceilalţi au încasat-o mai urât decât noi. *Cu mult* mai urât.

Bernard dădu din cap. Îşi pipăi urechile şi fu surprins că nu sângerau şi ele. Îşi împestriţă cu sânge din nas mâneca şi-l bătu pe Peter pe braţ, apoi arătă cu capul peste umărul lui.

– Adu-l pe Lukas, spuse.

Peter se încruntă, dar dădu din cap. Vorbi cu Lukas, şi tânărul îngenunche lângă Bernard.

– Eşti OK? îl întrebă.

Bernard îi făcu semn că da.

– Stupid, spuse. N-am ştiut că vor avea arme. Ar fi trebuit să anticipez existenţa bombelor.

– Linişteşte-te.

El clătină din cap.

---

[24] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul I, scena V (n. tr.).

– N-ar fi trebuit să te-aduc aici. A fost o tâmpenie. Am fi putut fi amândoi…

– Dar nu e *niciunul* dintre noi. I-am pus pe fugă în josul scării. Cred că s-a terminat.

Bernard îl bătu pe braţ.

– Du-mă la server, spuse. Trebuie să raportăm imediat asta.

Lukas dădu din cap. Părea să ştie despre ce server era vorba. Îl ajută pe Bernard să se ridice, cu un braţ în jurul spatelui său, şi Peter Billings se uită încruntat cum se îndepărtau împreună, clătinându-se, pe coridorul plin de fum.

– Nu e bine, îi spuse Bernard lui Lukas imediat ce ajunseră destul de departe ceilalţi.

– Dar am câştigat, nu?

– Nu încă. N-o să putem limita stricăciunile de aici. Nu azi. Tu va trebui să stai o vreme jos. Bernard se strâmbă şi încercă să meargă singur. Nu putem risca să ni se-ntâmple ceva amândurora.

Asta păru să-l întristeze pe Lukas. Îşi tastă codul pe uşa imensă, îşi scoase legitimaţia, şterse de pe ea sângele altcuiva şi o trecu prin cititor.

– Înţeleg, spuse în cele din urmă.

Bernard ştiu că alesese omul potrivit. Îl lăsă să închidă uşa grea şi se îndreptă spre cel mai îndepărtat server. Se împletici la un moment dat şi căzu peste numărul opt, prinzându-se de el şi odihnindu-se o clipă, până când îi dispăru ameţeala. Lukas îl ajunse din urmă când încă mai avea de mers până-n spatele încăperii, scoţându-şi dublura cheii de sub salopetă.

Bernard se sprijini de perete în timp ce Lukas descuia serverul. Era încă prea zdruncinat ca să observe codul care pâlpâia pe panoul frontal al acestuia. Urechile îi erau prea pline de un ţiuit inexistent ca să-l audă pe cel real.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Lukas. Ce e zgomotul ăsta?

Bernard îl privi întrebător.

– Alarmă de incendiu?

Lukas arătă către plafon. Atunci auzi în sfârşit şi Bernard. Se îndreptă, ameţit, către spatele serverului în timp ce Lukas descuia ultimul lacăt şi îl împinse pe tânăr din calea lui.

Care erau şansele? Aflaseră deja? În două zile scurte, viaţa lui Bernard se dezechilibrase. Îşi strecură mâna în punga de pânză, înhăţă casca dotată cu microfon şi şi-o puse peste urechile sensibile. Înfipse jackul în locaşul etichetat drept „1“ şi auzi cu

surprindere un sunet. Suna linia. El dădea un telefon.

Se grăbi să scoată jackul, anulând convorbirea, şi văzu că lumina de deasupra lui „1“ nu clipea. *Clipea* cea de deasupra lui „17“.

Simţi încăperea învârtindu-se în jurul lui. Un siloz mort îl apela. Un supravieţuitor? După toţi acei ani? Unul cu acces la servere? Mâna îi tremura când înfipse jackul în locaş. Lukas întreba ceva în spatele lui, dar el nu putea auzi nimic prin căşti.

– Alo? spuse cu voce răguşită.

– Alo, răspunse o voce.

Bernard îşi potrivi mai bine căştile. Îi făcu semn lui Lukas să tacă dracului. Urechile încă-i mai ţiuiau, iar nasul îi sângera în gură.

– Cine eşti? întrebă. M-auzi?

– Te aud, răspunse vocea. Eşti cine cred eu că eşti?

– Cine mă-sa-e acolo? zise el, grăbit împroşcând cu salivă.

– M-ai trimis afară, spuse vocea. Eşti Bernard? M-ai trimis să mor…

Bernard se prăbuşi în scaun, cu picioarele amorţite. Firul căştilor se descolăci şi aproape că i le smulse de pe cap. El le strânse în mâini şi se strădui să identifice vocea. Lukas îl ţinea de subsuori, împiedicându-l să cadă pe spate.

– Mai eşti acolo? întrebă vocea. Ştii cine sunt?

– Nu, răspunse el.

Dar ştia. Era imposibil, dar ştia.

– M-ai trimis să mor, nemernicule!

– Cunoşteai legile…! strigă Bernard, ţipând la o stafie. Le *ştiai…!*

– Taci şi ascultă-mă. Bernard. Taci dracului şi ascultă-mă cu atenţie!

El aşteptă. Simţea în gură gustul de cupru al propriului sânge.

– Vin după tine. Vin acasă şi vin să *curăţ.*

Nici legile, nici lumea nu ţi-s prieteni.[25]
Între un mişel şi el e-o mare depărtare.[26]
Şi toată suferinţa
Se va preface-n sfinte amintiri.[27]

---

[25] Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul V, scena I (n. tr.).

[26] *Ibid,* actul III, scena V (n. tr.).

[27] *Ibid.,* actul III, scena V (n. tr.).

Şi poţi avea puterea
Când ai orbit să uiţi ce-a fost vederea,
Comoara scumpă ce-i acum pierdută? [28]
Prin foc se stinge focul
Şi-un chin amar de groaza altui chin
S-alină? [29]

– Povestea tragică a lui Romeo şi a Julietei

[28] *Ibid,* actul I, scena I (n. tr.).
[29] *Ibid,* actul I, scena II (n. tr.).

Partea a cincea

În izolare

1
•Silozul 18•

Marck se împleticea în josul scării imense, cu mâna coborându-i pe balustrada rece, cu o puşcă îndesată sub braţ, cu cizmele alunecându-i pe sânge. Abia dacă auzea ţipetele care-l înconjurau: vaietele răniţilor pe jumătate târâţi în josul treptelor, strigătele îngrozite ale mulţimii curioase de pe palierele pe care treceau sau zbieretele promiţătoare de violenţă ale bărbaţilor care-i urmăreau, pe el şi pe restul mecanicilor săi, etaj după etaj.

Ţiuitul din propriile urechi acoperea aproape toate zgomotele. Era explozia, afurisita de explozie. Nu cea care deschisese uşile IT-ului – pentru aia fusese pregătit, se ghemuise la podea, ca toţi ceilalţi. Şi nici a doua bombă, cea aruncată de Knox, în adâncul bârlogului duşmanului lor. Era ultima, cea pe care n-o văzuse venind, cea alunecată din mâinile micuţei femei cărunte de la Aprovizionare.

Bomba lui McLain. Explodase chiar în faţa lui, luându-i auzul, aşa cum îi luase ei *viaţa.*

Şi Knox, şeful neînfricat şi ferm al Departamentului Mecanic – şeful lui, bunul lui prieten –, mort.

Marck cobora în grabă, rănit şi înspăimântat. Era la mare distanţă de siguranţa din adânc şi dorea cu disperare să-şi găsească soţia. Se concentra mai degrabă asupra acestei dorinţe decât asupra trecutului, încerca să nu se gândească la explozia care-i luase prietenii, le spulberase planurile şi le mistuise orice şansă de a face dreptate.

Împuşcăturile de deasupra se auzeau, estompate, urmate de şuierul ascuţit al gloanţelor care loveau oţelul – numai oţelul, slavă Domnului. Marck se ţinea departe de balustrada exterioară, acolo unde nu putea deveni ţinta trăgătorilor care-i vânau de pe palierele de deasupra, cu puşti ce trăgeau cu atâta uşurinţă. Fugind şi luptând, oamenii de la Mecanic şi Aprovizionare coborâseră mai bine de douăsprezece etaje; Marck îi implora fără vorbe pe bărbaţii de deasupra să se oprească, să le dea o şansă să-şi tragă sufletul, dar cizmele şi gloanţele veneau întruna.

O jumătate de etaj mai jos, ajunse din urmă trei oameni de la Aprovizionare, doi teferi şi un rănit pe care-l cărau între ei, ţinându-se cu toţii de după umeri, cu pete de sânge pe spatele salopetelor galbene. Ţipă la ei să nu se oprească, dar nu putu să-

şi audă vocea, o simţi doar vibrând în el. O parte din sângele pe care aluneca era al lui.

Cu braţul rănit strâns lipit de piept şi cu arma în scobitura cotului, Marck se ţinea cu cealaltă mână de balustradă, ca să nu cadă cu capul înainte pe scara abruptă. În urma lui nu mai era niciun aliat, niciunul încă viu. După ultimul schimb de focuri, îi trimisese pe ceilalţi înainte şi el abia reuşise să scape. Şi duşmanii veneau, neobosiţi, pe urmele lor. Marck se oprea când şi când, îşi căuta pe bâjbâite muniţia care nu inspira încredere, încărca un glonţ şi-l trimitea la nimereală în susul casei scărilor. Pur şi simplu ca să facă totuşi ceva. Ca să-i încetinească.

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi îşi îndreptă puşca spre cer. Următorul glonţ nu explodă. Cele care vâjâiră pe lângă el drept răspuns *explodară.*

Lipit de stâlpul central al scării, îşi oferi timpul necesar ca să reîncarce. Puşca lui nu era ca ale lor. Trăgea numai foc-cu-foc şi ochirea era o problemă. Duşmanii aveau lucruri moderne, de care el, unul, nu auzise niciodată, împuşcăturile erau tot atât de rapide ca pulsul unui om înfricoşat. Se apropie de balustradă şi se uită pe palierul de dedesubt, unde nu zări decât feţe curioase prin uşa întredeschisă şi degete curbate în jurul cadrului ei de oţel. Asta era tot. Etajul patruzeci şi doi. Ultimul loc unde-şi văzuse soţia.

– Shirly!

În timp ce-i striga numele, coborî clătinându-se încă un sfert de buclă, ajungând la nivelul palierului. Rămase lângă balustrada interioară, unde nu putea fi văzut de urmăritori, şi studie feţele umbrite.

– Soţia mea! strigă către partea opusă a palierului, cu mâinile pâlnie la gură, uitând că incredibilul ţiuit se auzea numai în urechile lui, nu şi în ale lor. Unde e?

În mulţimea întunecată se mişcară nişte buze. Vocea era un bâzâit monoton, îndepărtat.

Altcineva arătă în jos. Feţele se ascunseră; uşa întredeschisă se închise brusc când un alt glonţ ricoşă şuierând; scara se cutremură sub tropotul cizmelor mânate de spaimă de dedesubt şi sub al celor urmăritoare de deasupra. Marck se uită la cablurile coborâte ilegal peste balustradă şi-şi aminti că fermierii încercau să fure electricitate de pe nivelul de sub ei. Se grăbi să coboare urmând cablurile groase, dorindu-şi cu disperare s-o găsească pe Shirly.

Cu un nivel mai jos, sigur că soţia lui trebuia să fie înăuntru, străbătu curajos spaţiul deschis şi îl traversă în grabă. Se aruncă în uşi. Răsunară împuşcături. Marck înhăţă clanţa şi smuci de ea, strigând numele lui Shirly către urechi mai surde decât ale lui. Uşa se clinti, fiind imediat oprită de tendoanele unor braţe nevăzute. El lovi în geamul ferestrei, lăsându-şi amprenta rozalie a palmei, le strigă celor dinăuntru să deschidă, să-i permită să intre. Gloanţe înverşunate îi răpăiră lângă picioare – unul lăsă o cicatrice pe suprafaţa uşii. Ghemuindu-se şi acoperindu-şi capul, Marck se întoarse pe scară.

Se sili să coboare. Dacă Shirly era înăuntru, pentru ea s-ar fi putut să fie mai bine. Putea să scape de echipamentul incriminator, să se amestece printre oamenii locului până se linişteau lucrurile. Dacă era mai jos – el trebuia să se grăbească s-o ajungă. În orice caz, pentru el *jos* era singura direcţie.

La etajul următor, dădu peste aceiaşi trei oameni de la Aprovizionare. Bărbatul rănit era întins pe jos, privind cu ochi mari. Ceilalţi doi îl vegheau, cu trupurile mânjite în lateral de sângele lui, în timp ce-i susţinuseră greutatea. Unul dintre ei era o femeie, pe care Marck o recunoscu, vag, amintindu-şi că o văzuse în timpul urcuşului. Un foc rece îi umplu ochii când el se opri, să vadă dacă aveau nevoie de ajutor.

– Pot să-l car eu, strigă îngenunchind lângă rănit.

Femeia zise ceva. El clătină din cap şi arătă către urechi.

Ea îşi repetă spusele cu mişcări exagerate ale buzelor, dar Marck nu reuşi să pună totul cap la cap. Ea renunţă şi-i îndepărtă braţul, împingându-l. Rănitul îşi apăsă cu mâinile pântecele din care se lăţea o pată roşie, umflându-se şi ajungându-i până la încheietura picioarelor. Degetele i se încleştară de ceea ca ieşea în afară, o rotiţă învârtindu-se în capătul unui ţăruş de oţel. Piciorul unui scaun.

Femeia scoase din sacul ei o bombă, una dintre acele ţevi de oţel care promiteau atâta violenţă. I-o dădu solemn bărbatului rănit, care o acceptă, cu încheieturile degetelor albite şi cu mâinile tremurând.

Cei doi muncitori de la Aprovizionare îl traseră pe Marck deoparte – îndepărtându-l de bărbatul cu o bucată mare de mobilier de birou ieşindu-i din burta care i se prelingea în afară. Împuşcăturile păreau să vină de departe, dar ştia că erau aproape. Îi sunau, practic, în ureche. Se pomeni dând înapoi, fascinat de privirea goală a omului rănit, sortit pieirii. Ochii

acestuia îi ţintuiră pe ai lui. Rănitul ridică bomba, ţinând-o departe de el însuşi, cu degetele curbate în jurul acelui cumplit cilindru de oţel, cu linia maxilarelor proeminentă datorită dinţilor strânşi cu îndârjire.

Marck se uită în susul scării, unde cizmele îi ajungeau în cele din urmă, intrându-le în raza vizuală, negre şi fără pete însângerate, duşmani neobosiţi şi superiori. Veneau urmând dâra de sânge lăsată de Marck şi de cei rămaşi în spatele lui, veneau cu muniţia lor care nu dădea greş niciodată.

El se împletici coborând de-a-ndăratelea, pe jumătate tras de ceilalţi, cu o mână pe balustradă, cu privirea alunecându-i către uşa ce se deschidea în spatele rănitului.

Acolo apăru o faţă tânără, un băiat curios, grăbit să iasă şi să vadă. O învălmăşeală de mâini adulte se repezi să-l tragă înapoi.

Marck era purtat în josul treptelor, prea departe pe scara curbată ca să mai vadă ce se întâmplă apoi. Dar auzul lui, aşa slăbit cum era, prinse pocnetele şi şuierăturile unei rafale de gloanţe, apoi o detunătură, o explozie violentă, care zgudui scara imensă, trântindu-i pe el şi pe ceilalţi, izbindu-i de balustradă. Puşca lui zăngăni, alunecând către margine. Marck se întinse după ea. O înşfăcă înainte să se desprindă de scară şi să cadă în gol.

Clătinând din cap, năucit, se împinse în sus, săltându-se pe palme şi pe genunchi, şi reuşi să se ridice încet în picioare. Cu simţurile amorţite, reîncepu să coboare, clătinându-se pe scara care se cutremura, cu treptele de sub tălpile sale răsunând şi vibrând în timp ce silozul din jurul lor, al tuturor, îşi continua traseul pe spirala către o nebunie întunecată.

2
•Silozul 18•

Primul moment de odihnă adevărată sosi câteva ore mai târziu, la Aprovizionare, pe muchia de sus a adâncului. Discutară dacă să reziste acolo, instalând un soi de baricadă, dar nu-şi dădeau seama cum ar fi putut bloca întreaga scară, inclusiv spaţiul gol dintre balustradă şi cilindrul de beton din jurul ei. Acela era golul în care vieţuiau gloanţele şuierătoare, un loc unde se ştia că-şi întâlneau sfârşitul săritorii, şi pe acolo duşmanul lor ar fi găsit, cu siguranţă, o cale de pătrundere rapidă.

Pe ultima porţiune a traseului fugii sale, auzul lui Marck se îmbunătăţise. Destul de mult ca să se sature de tropăitul ritmic al propriilor cizme, de mormăielile prin care-şi exprima mâhnirea, de gâfâiala sa zgomotoasă din momentele în care se străduia, istovit, să-şi recapete răsuflarea. Auzi pe cineva spunând că ultima explozie stricase scara, împiedicând urmărirea. Dar pentru cât timp? În ce constau stricăciunile? Nimeni nu ştia.

Pe palier, încordarea creştea; vestea morţii lui McLain îi tulburase pe oamenii de la Aprovizionare. Răniţii în salopete galbene erau luaţi înăuntru, dar se sugera – şi nu cu delicateţe – că pentru cei de la Mecanic ar fi fost mai bine să primească îngrijiri mai jos. În locul căruia îi aparţineau.

Marck făcea cu greu faţă acestor discuţii, vocile încă i se mai păreau, cumva, estompate şi îndepărtate. Întreba pe toată lumea de Shirly şi mai mulţi oameni în galben ridicau din umeri, ca şi cum n-ar fi cunoscut-o. Un bărbat îi spuse că deja o pornise în jos, cu o parte dintre ceilalţi răniţi. Pe urmă repetă, vorbind mai tare, şi abia apoi fu Marck sigur că îl auzise.

Vestea era bună, atâta lucru se putea deduce. Era pe punctul să plece când soţia lui ţâşni pe neaşteptate din mulţimea îngrijorată, făcându-l să tresară.

Când îl recunoscu, ea făcu ochii mari. Şi apoi îi căzu privirea pe rana lui.

– Oh, Doamne!

Îşi aruncă braţele în jurul lui, îşi îndesă faţa în gâtul lui. Marck o îmbrăţişă cu un singur braţ, cu puşca lui între ei, cu ţeava rece lipită de obrazul lui cuprins de un tremur.

– Eşti bine? o întrebă.

Ea i se agăţă de gât, fruntea ei îi găsi umărul şi rosti cuvinte pe care el nu putu să le-audă, dar le simţi pe piele. Ea îşi făcu loc să-i inspecteze braţul.

– Nu aud, îi spuse el.

– Sunt foarte bine, zise ea mai tare. Clătină din cap, privindu-l cu ochi mari şi umezi. N-am fost acolo. N-am fost acolo pentru nimic. E adevărat ce se-aude despre Knox? Ce s-a-ntâmplat? Cât de rău a fost?

Ea se concentră asupra rănii lui şi, când mâinile ei îi atinseră braţul, el se simţi mai bine. Puternic şi încrezător în forţele sale. Mulţimea se rărea pe măsură ce oamenii de la Mecanic se retrăgeau în josul scării. Dintre cei în galben, de la Aprovizionare, mai mulţi îi aruncară lui Marck priviri reci, privindu-i rana ca şi cum s-ar fi temut că avea să devină în curând problema *lor.*

– Knox e mort, îi spuse el lui Shirly. Şi McLain. Şi alţi câţiva. Am fost chiar acolo în momentul exploziei…

Se uită în jos, la propriul braţ, pe care ea îl expusese vederii rupându-i mâneca bluzei de sub salopetă, sfâşiate şi pătate de sânge.

– Ai fost împuşcat? îl întrebă.

El clătină din cap.

– Nu ştiu. S-a întâmplat atât de *repede.* Se uită peste umăr. Unde pleacă toată lumea? De ce nu rezistăm aici, sus?

Shirly strânse din dinţi şi arătă cu o zvâcnire a capului spre uşă, în faţă căreia stăteau două rânduri de salopete galbene.

– Nu cred că suntem doriţi, spuse ridicându-şi vocea ca să fie auzită. Trebuie să curăţ rana asta. Cred că o parte din bombă e în tine.

– Mă simt bine, insistă el. Pur şi simplu te căutam. Am fost înnebunit de grijă.

Văzu că ea plângea, cu urmele lacrimilor neîntrerupte printre broboanele de sudoare.

– Am crezut că te-ai dus, zise ea. Trebuia să-i citească pe buze ca s-o înţeleagă. Am crezut că te-au… că erai…

Îşi muşcă buza şi îl privi cu o teamă care nu o caracteriza. Marck nu o văzuse niciodată disperată, nici din cauza unei scurgeri prin învelişul unui izvor, nici din cauza unei surpări din adâncul minei care le blocase mai mulţi prieteni apropiaţi, nici măcar când Juliette fusese trimisă la curăţire. Însă în expresia ei din clipa aceea erau munţi de spaime. Şi asta îl sperie aşa cum nu reuşiseră să-l sperie nici bombele, nici gloanţele.

– Să ne grăbim să-i ajungem pe ceilalţi, spuse luând-o de mână.

Putea să simtă nervii vizibil încordaţi ai oamenilor de pe palier, privirile care îi implorau să plece.

Când deasupra răsunară din nou strigăte şi toată lumea de la Aprovizionare se retrase în siguranţa din spatele uşii, Marck ştiu că scurtul lui răgaz se încheiase. Dar era OK. Îşi găsise soţia. Era nevătămată. Acum nu-i mai putea face nimeni prea mult rău.

Când ajunseră împreună la o sută treizeci şi nouă, Marck ştiu c-aveau să reuşească. Picioarele lui rezistaseră cumva. Hemoragia nu-l oprise. Shirly îl ajută tot timpul şi, când trecură de ultimul palier care-i mai despărţea de Mecanic, nu se mai gândea decât la modul în care îşi puteau menţine poziţia în departamentul lor, apărându-se de nemernicii care-i secerau de sus. Înăuntru aveau putere, se simţeau în siguranţă, fiindcă erau mulţi şi se bucurau de avantajul luptei pe teren propriu. Şi, mult mai important, îşi puteau bandaja rănile şi se puteau odihni. De asta avea el mare nevoie: de odihnă.

Fu cât pe ce să se împiedice şi să cadă pe ultimele câteva trepte, cu picioarele lui neobişnuite cu sfârşitul coborârii, cu o porţiune plată de podea în loc de încă o treaptă pe care să se lase către adânc. Când i se îndoiră genunchii, şi Shirly îl prinse, observă în sfârşit îmbulzeala din faţa postului de pază de la intrarea în Mecanic.

Echipa care rămăsese acolo în timp ce urcaseră ceilalţi nu stătuse degeaba. Sudase plăci de oţel de-a lungul intrării largi. Blindajul presărat cu nituri se întindea de la podea până în tavan şi de la un perete la altul. De-a lungul unei muchii şuierau scântei în timp ce, în interior, cineva finaliza lucrarea. Refugiaţii şi răniţii care dăduseră brusc năvală alcătuiau o mulţime disperată, dornică să intre. Mecanicii se îmbrânceau şi se înghesuiau în barieră. Ţipau şi băteau în plăcile de oţel, înnebuniţi de frică.

– Ce naiba? strigă Marck.

O urmă pe Shirly, care se îndesa în partea din spate a mulţimii. În faţă, cineva se târa pe podea, şerpuind pe burtă prin cel mai îngust dintre goluri, un dreptunghi lăsat liber sub bariera rotitoare, destul de lat ca să te poţi strecura prin el şi destul de uşor de apărat.

– Potoliţi-vă! Aşteptaţi-vă rândul! strigă cineva din faţa lor.

În învălmăşeală erau amestecaţi oameni în galben. Unii erau

mecanici care se deghizaseră, alţii păreau să fie de la Aprovizionare, veniţi fie ca să-i ajute pe răniţi, fie fiindcă preferau să stea printre mecanici, fie fiindcă nu aveau încredere în siguranţa pe care le-o oferea etajul lor.

În timp ce Marck se străduia s-o ducă pe Shirly mai în faţă, răsună o împuşcătură, urmată de pocnetul şi de zăngănitul unui grăunte fierbinte de plumb căzut în apropiere. El schimbă direcţia şi-şi trase soţia înapoi, către scară. Îngrămădeala din jurul intrării incredibil de înguste deveni frenetică. În jurul deschiderii se învălmăşeau ţipete, cei din afară urlând că se trăgea în ei, cei dinăuntru cerându-le să treacă:

– Unul câte unul.

Mai mulţi erau pe burtă, târându-se către mica gaură. Unul îşi întinse braţele înăuntru, iar cineva îl trase, aşa că alunecă pe grătarul de oţel, dispărând în golul întunecat. Alţi doi se pregăteau să intre în urma lui, împingându-se fiindcă fiecare voia s-o facă primul. Toată lumea era expusă tirului de pe scară. Se auzi încă o împuşcătură şi cineva căzu, ţinându-se de umăr şi strigând:

– M-a lovit!

Mulţimea se împrăştie. Câţiva alergară înapoi, spre scări, unde se puteau adăposti sub trepte. Ceilalţi se învălmăşiră într-un haos, încercând cu toţii să treacă printr-un spaţiu dimensionat tocmai pentru a nu permite decât intrarea pe rând, unul câte unul.

Shirly ţipă şi îl strânse pe Marck de braţ când un alt glonţ nimeri pe cineva. Un mecanic se prăbuşi, încovoindu-se de durere. Shirly ţipă la bărbatul ei, întrebându-l ce-ar fi trebuit să facă.

Marck îşi lăsă rucsacul jos, o sărută pe obraz şi, cu puşca în mâini, alergă înapoi, în susul scărilor. Încercă să le urce câte două o dată, dar picioarele îl dureau prea tare. Urmă încă o împuşcătură, un proiectil care ricoşă. Marck îşi simţea trupul incredibil de greu, ca într-un vis urât. Se apropie de palierul etajului o sută treizeci şi nouă cu arma pregătită, dar cei care trăgeau erau mai departe, împroşcând mulţimea cu gloanţe mai de sus.

Se convinse că avea un glonţ în puşca lui artizanală, o armă şi intră pe palier înaintând încet. Peste balustrada de deasupra stăteau aplecaţi mai mulţi bărbaţi, cu toţii în uniformele argintii ale securităţii, cu ţevile armelor îndreptate către palierul de jos al

Departamentului Mecanic. Unul îşi bătu vecinul pe braţ, arătându-i-l pe Marck. El privea totul uitându-se în lungul ţevii armei sale.

Trase, şi o puşcă neagră căzu de sus către el, cu braţele celui care o folosise prăbuşindu-se peste balustradă înainte de a se lăsa în jos îndoindu-se şi de a dispărea.

Împuşcăturile se dezlănţuiră, dar Marck fugea deja înapoi, către trepte. Deasupra şi dedesubtul lui, rafalele se înteţiră cu furie. Trecu în cealaltă parte a scării, departe de locul unde fusese văzut ultima oară, şi se uită în jos. Mulţimea se îndrepta către bariera de la intrare, subţiindu-se. Din ce în ce mai mulţi oameni erau traşi dincolo de ea. O zări pe Shirly, care se uita în sus, umbrindu-şi ochii cu mâna ca să-i ferească de luminile de pe scară.

Pe treptele din spatele lui Marck răsunară cizme. El reîncărcă, se întoarse şi îndreptă arma către cea mai de sus treaptă pe care o vedea pe spirală. Şi aşteptă să apară indiferent cine cobora.

Când se ivi prima cizmă, se propti bine pe picioare, aşteptă să-i ajungă în faţa ţevii o mai mare parte a bărbatului, apoi apăsă pe trăgaci.

O altă puşcă neagră zăngăni pe trepte şi ricoşă de balustradă, un alt om căzu în genunchi.

Marck se întoarse şi o rupse la fugă. Îşi scăpă arma din mâini, o simţi lovindu-i-se de fluierele picioarelor înainte de a pica departe de el, dar nu se opri s-o recupereze. Alunecă, tălpile lui îşi pierdură sprijinul, căzu în fund şi se ridică imediat. Încercă să coboare treptele două câte două, fugind ca într-un vis, nu destul de repede, cu picioarele ca oţelul ruginit…

Se auzi un pocnet, o bubuitură estompată în urma lui, şi, cumva, cineva îl ajunsese, îl pocnise în spate, îl nimerise.

Se prăbuşi în faţă, cu braţele şi picioarele răsfirate, căzu ricoşând din treaptă-n treaptă, cu bărbia izbindu-i-se de toate. Avea sânge în gură. Încercă să se târască, îşi adună picioarele sub el şi înaintă împleticindu-se.

O altă bubuitură, un alt pumn în spate, senzaţia că fusese muşcat şi, în acelaşi timp, lovit cu piciorul.

Asta simţi când eşti împuşcat, se gândi, amorţit. Se răsturnă în josul ultimelor trepte, nu-şi mai simţi picioarele şi se prăbuşi pe gratiile podelei.

Palierul de la baza scării era aproape gol. Lângă mica gaură stătea o singură persoană. O alta era jumătate înăuntru şi

jumătate în afară, cu cizmele agitându-i-se.

Marck văzu că era Shirly, stând pe burtă şi uitându-se înapoi, la el. Zăceau amândoi pe podea. Era atât de confortabil pe jos. Simţea oţelul răcoros sub obraz. Nu mai erau trepte de coborât, gloanţe de încărcat, nimic de împuşcat.

Shirly ţipa, nefiind la fel de încântată ca el fiindcă zăcea acolo.

Unul dintre braţele ei se întinse înapoi, în afara micului dreptunghi negru, se întinse către el pe lângă tăieturile grosolane din plăcile de oţel. Trupul îi alunecă înainte, tras de o forţă de dincolo şi împins de persoana cumsecade, în galben, care încă mai stătea în picioare lângă straniul perete de oţel din locul unde fusese intrarea în casa lui.

– Du-te, îi spuse Marck lui Shirly, dorindu-şi ca ea să nu mai ţipe. Sângele pătă podeaua din faţa lui, marcându-i cuvintele. Te iubesc…

Şi, ca la comandă, picioarele ei dispărură în întuneric, ţipetele fiindu-i înghiţite de burdihanul acela dreptunghiular, întunecat.

Şi silueta în galben se întoarse. Acel om cumsecade făcu ochii mari, gura i se deschise, apoi trupul îi zvâcni sub violenţa focurilor de armă.

Iar dansul lui de moarte fu ultimul lucru pe care-l văzu Marck.

Şi nu-şi simţi propriul sfârşit, sosit apoi, decât de departe, preţ de un tremur de timp.

3

Trei săptămâni mai târziu

•Silozul 18•

Walker rămase în patul său, ascultând sunetele îndepărtate ale violenţei. Venind de la intrarea în Mecanic, pe coridorul lui reverberară strigăte. Apoi sosi răpăitul familiar al focurilor de armă, *poc poc poc* pentru băieţii buni, urmat de *ratatatat* pentru băieţii răi.

Se auzi un bubuit incredibil, detunătura pulberii explozive lovind oţelul, şi păcăniturile alternative încetară pentru o clipă. Mai multe strigăte. Tropăit de cizme pe coridorul lui, pe lângă uşa lui. Cizmele erau ritmul muzicii din noua lui lume, muzica pe care-o auzea din patul lui, chiar şi cu păturile puse peste cap, chiar şi cu o pernă deasupra lor, chiar şi în timp ce se ruga să se oprească, implorând cu voce tare, iarăşi şi iarăşi.

Cizmele de pe coridor aduceau cu ele mai multe strigăte. Walker se făcu ghem, cât mai strâns, cu genunchii la piept, întrebându-se cât era ceasul şi temându-se că era dimineaţă, ora trezirii.

Se contură un scurt răgaz de linişte, liniştea aceea în care erau îngrijiţi răniţii, gemetele lor fiind prea încete ca să pătrundă prin uşa lui etanşă.

Încercă să adoarmă înainte de a reîncepe muzica. Dar, ca întotdeauna, liniştea era mai rea. Cât era linişte, se îngrijora în aşteptarea răpăitului următoarei rafale. Nerăbdarea cu care-şi dorea s-adoarmă îi alunga de multe ori somnul. Şi se îngrozea la gândul că rezistenţa lor fusese în cele din urmă înfrântă, că băieţii răi câştigaseră şi că veneau după el...

Cineva îi bătu în uşă – un pumn mic, mânios, de neconfundat pentru urechile lui experte. Patru ciocănituri stridente, după care ea plecă.

Shirly. Probabil că-i lăsase raţia de la micul dejun în locul obişnuit şi luase cina din seara trecută, cercetată cu atenţie, dar aproape neatinsă. Walker gemu şi-şi rostogoli oasele bătrâne pe partea cealaltă. Cizmele tropăiră. Întotdeauna grăbite, întotdeauna neliniştite, mereu războinice. Şi coridorul lui, cândva liniştit, aflat atât de departe de maşinile şi de pompele care aveau într-adevăr nevoie de reparaţii, era acum un pasaj aglomerat. Intrarea în hol devenise locul cel mai important,

pâlnia de alimentare în care era turnată ura. Silea silozul, pe oamenii de deasupra şi maşinile de dedesubt să se lupte pur şi simplu pentru acel petic de teren fără valoare, să stivuiască leşuri de ambele părţi până ceda cineva, s-o facă pentru a apăra cauza zilei de ieri, pentru că nimeni nu voia să-şi amintească trecutul mergând mai departe de ziua de ieri.

Dar Walker o făcea. El îşi aducea aminte…

Uşa atelierului se deschise brusc. Printr-o crăpătură a coconului său murdar, Walker îl văzu pe Jenkins, un băiat care-avea între douăzeci şi treizeci de ani, dar pe care barba îl făcea să pară mai vârstnic, un băiat care moştenise toată harababura în momentul morţii lui Knox. Flăcăul dădu buzna prin labirintul de bancuri de lucru şi de piese de schimb împrăştiate, îndreptându-se direct spre patul bătrânului.

– Sunt *treaz,* gemu acesta, sperând că Jenkins avea să plece.

– Nu, nu eşti. Jenkins ajunse lângă patul lui şi-l împunse în coaste cu ţeava armei. Haide, bătrâne, sus!

Walker se încordă, trăgându-se mai departe de el. Cu o mişcare şerpuitoare, îşi eliberă un braţ şi-i făcu tânărului semn să plece.

Jenkins se uită în jos cu gravitate, cu o încruntare îngropată în barbă, cu riduri de îngrijorare în jurul ochilor săi tineri.

– Trebuie să reparăm staţia aia radio, Walk. Ne înfrâng acolo, afară. Dacă nu pot să-i interceptez, nu cred că sunt în stare să apăr locul ăsta.

Bătrânul încercă să se ridice în picioare. Jenkins îl înşfăcă de cordonul salopetei, oferindu-i un soi de ajutor grosolan.

– Am lucrat la el toată noaptea, îi spuse Walker.

Îşi frecă faţa. Respiraţia îi era dureroasă.

– E reparat? Avem nevoie de radioul ăsta, Walk. Ştii că Hank şi-a riscat viaţa ca să ni-l aducă, nu?

– Ei, trebuia să rişte puţin mai mult şi să ne trimită şi un *manual,* se plânse electricianul.

Îşi apăsă mâinile pe genunchi şi, cu multe lamentări ale încheieturilor sale, se ridică şi se îndreptă, clătinându-se spre bancul lui de lucru, păturile căzând pe podea, într-un morman. Picioarele continuau să-i fie pe jumătate adormite, mâinile îi erau străbătute de furnicături însoţite de senzaţia că nu era în stare să-şi strângă corect pumnii.

– M-am ocupat de baterie, îi spuse lui Jenkins. Dar se pare că nu asta era problema.

Walker aruncă o privire către uşa deschisă şi-l văzu pe Harper, un muncitor de la rafinărie transformat în soldat, pe coridor. Acesta devenise locţiitorul lui Jenkins după ce fusese ucis Pieter. Acum se uita în jos, la micul dejun adus pentru Walker, pur şi simplu salivând.

– Serveşte-te, îi strigă bătrânul.

Îşi flutură mâna către bolul aburind, într-un gest de renunţare.

Harper îşi ridică privirea şi făcu ochii mari, dar nu ezită prea mult. Îşi sprijini puşca de perete şi se aşeză în pragul atelierului, ducându-şi lingura plină la gură.

Jenkins mormăi dezaprobator, dar nu zise nimic.

– Uite, vezi?

Walker îi arătă aranjamentul de pe bancul de lucru, unde diversele piese ale micii staţii radio, separate unele de altele, erau acum legate prin fire de sârmă, astfel încât totul să fie accesibil.

– Am curent electric în permanenţă. Bătu cu palma în transformatorul pe care-l construise ca să poată elimina bateria. Şi difuzoarele funcţionează. Acţionă butonul de emisie, şi din difuzoarele de pe banc se auziră pârâiturile şi şuierăturile din zgomotul de fond. Dar nu redă nimic. Ei nu *spun* nimic. Se întoarse spre Jenkins. L-am ţinut deschis toată noaptea, şi n-am somnul adânc.

Jenkins îl privi cercetător.

– Aş fi auzit, insistă el. Nu vorbesc.

Jenkins îşi scărpină faţa, strângând pumnul. Avea ochii închişi, îşi sprijinea fruntea într-o palmă şi în voce i se simţea sfârşeala.

– Crezi că e posibil să se fi *stricat* ceva când l-ai făcut bucăţi?

– L-am demontat, oftă Walker. Nu l-am *făcut deloc bucăţi.*

Jenkins îşi ridică privirea spre tavan şi îşi descleştă pumnul.

– Atunci crezi că nu le mai folosesc, nu-i aşa? Crezi c-or fi aflat c-avem unul? Jur că, după părerea mea, blestematul ăla de preot pe care ni l-au trimis e spion. De când l-am primit aici, să slujească la căpătâiul muribunzilor, s-alege praful de toate rahaturile.

– Nu *ştiu* ce fac ei, recunoscu Walker. Cred că încă mai folosesc staţiile radio, dar au exclus-o cumva pe asta. Uite, i-am făcut altă antenă, una mai puternică.

Îi arătă firele care plecau de pe bancul de lucru şerpuind şi încolăcindu-se în jurul grinzilor de oţel de deasupra capetelor lor.

Jenkins îi urmări degetul cu privirea, apoi întoarse brusc capul

spre uşă. De pe coridor se auzeau din nou strigăte. Harper îşi întrerupse o clipă masa şi ascultă. Dar numai o clipă. Pe urmă îşi afundă din nou lingura în terciul de porumb.

– Vreau să ştiu doar când o să pot intercepta din nou convorbiri. Jenkins bătu cu degetul în bancul de lucru, apoi îşi luă puşca. Nu e nevoie să ştiu care-i treaba cu toată… îşi flutură mâna către tot ce făcuse Walker… toată *vrăjitoria* asta.

Bătrânul se lăsă să cadă pe taburetul lui preferat şi se uită la nenumăratele circuite care fuseseră îndesate în locul strâmt din măruntaiele aparatului.

– Nu e vrăjitorie, spuse. E *aparatură electrică.* Arătă către două plăci, conectate prin fire pe care le lungise şi le lipise din nou, ca să poată examina mai bine toate componentele. Ştiu care a rolul celor mai multe părţi, dar trebuie să-ţi aduci aminte că despre aparatele astea nu se ştie nimic, nu în afara IT-ului, oricum. Trebuie să fac speculaţii în timp ce cârpesc.

Jenkins îşi frecă şaua nasului.

– Anunţă-mă când reuşeşti ceva. Toate celelalte comenzi pot să mai aştepte. Ăsta-i singurul lucru care contează. Ai înţeles?

Walker dădu din cap. Jenkins îi întoarse spatele şi se răsti la Harper, cerându-i să se ridice dracului de pe podea.

Cizmele celor doi reintrară în ritmul muzicii, lăsându-l pe Walker în urmă, pe taburetul lui.

Rămas singur, bătrânul se uită la maşinăria înşirată pe bancul lui de lucru, cu micile lumini verzi de pe plăcile ei misterioase aprinse bătându-şi joc de el. Mâinile îi alunecară către lupă parcă prin propria voinţă, parcă supunându-se unui obicei deprins de mai multe decenii, într-un moment când tot ce-şi dorea el era să se târască înapoi în pat, să se-nfăşoare în coconul lui şi să dispară.

Se gândi că avea nevoie de ajutor. Se uită în jur, la tot ce trebuia să facă şi, ca întotdeauna, gândurile i se îndreptară spre Scottie, mica lui umbră. Undeva, existase o perioadă, tot mai îndepărtată de el, tot mai ştearsă pe măsură ce de pierdea în trecutul prelins printre degete, o bucată de vreme în care Walker fusese un om fericit. În care ar fi trebuit să i se încheie viaţa, ferindu-l de toate suferinţele de dincolo de ea. Dar el străbătuse acea scurtă beatitudine şi acum abia dacă şi-o mai reamintea. Nu putea să-şi imagineze cum era să te trezeşti dimineaţa plin de speranţă şi să adormi mulţumit la sfârşitul fiecărei zile.

Acum nu mai existau decât spaima şi groaza. Şi ceva între ele:

regretul.

El începuse totul, tot zgomotul, toată violenţa. Nu se îndoia de asta. Fiecare viaţă pierdută îi păta mâinile zbârcite. Toate lacrimile vărsate erau rezultatul acţiunilor lui. Nimeni nu spunea asta, dar simţea că toţi o gândeau. Un scurt mesaj către Aprovizionare, o favoare făcută lui Juliette, doar o şansă la demnitate, o oportunitate de a testa teoria ei fantezistă, oribilă, de a-şi avea mormântul într-un loc ascuns vederii – şi iată ce cascadă de evenimente, ce răbufnire a furiei, a violenţei lipsite de sens.

Nu meritase, hotărî el. Aşa suna întotdeauna concluzia însumării lucrurilor: n-a meritat. Nimic nu părea să mai merite.

Se aplecă deasupra bancului de lucru şi-şi puse mâinile bătrâne să repare. Asta făcea el, asta făcuse dintotdeauna. Acum nu mai exista scăpare, nu mai putea opri degetele acelea, cu pielea lor subţire ca hârtia, palmele cu liniile lor adânci ce păreau să nu se mai sfârşească, nu când ar fi trebuit. Le urmări în josul încheieturilor osoase, unde se întindeau micile vene slăbite, ca nişte sârme îngropate într-o izolaţie albastră.

O singură tăietură, şi pleca să-l vadă pe Scottie, s-o vadă pe Juliette.

Era tentant.

Mai ales de când bănuia că, indiferent unde s-ar fi aflat, indiferent dacă preoţii ştiau ceva sau îndrugau pur şi simplu minciuni fără sens, vechii lui prieteni erau, amândoi, în locuri mult mai bune decât acela în care rămăsese el…

4

•Silozul 17•

O bucată minusculă de sârmă de cupru stătea în unghi drept faţă de tot restul. Era ca un palier al silozului, ieşit în afara scării imense, o mică suprafaţă plată în mijlocul răsucirii spiralei. Când Juliette îşi puse buricele degetelor în jurul sârmei, plasând înnăditura la locul ei, acel vârf minuscul i se afundă în deget, înţepând-o ca o insectă furioasă.

Ea înjură şi-şi scutură mâna. Fu cât pe ce să scape celălalt capăt al cablului, ceea ce l-ar fi trimis cu câteva etaje mai jos.

Îşi şterse de salopeta gri stropul de sânge izvorât, apoi termină înnăditura şi prinse sârmele de balustradă, ca să nu se tensioneze. Încă nu pricepea cum ajunseseră să se desprindă, dar în silozul ăla blestemat, lăsat în paragină, toate păreau să se desfacă-n bucăţi. Şi, dintre toate, raţiunea ei era cel mai puţin importantă.

Se aplecă peste balustradă, întinzându-se cu mult în afară, şi-şi puse mâna pe învălmăşeala de ţevi şi de conducte fixate de peretele de beton al casei scării. Se strădui să simtă, cu mâinile ei îngheţate de aerul rece din adânc, orice vibraţie a apei care ar fi putut susura prin ţeavă.

– Se vede ceva? strigă, în jos, către Solo.

În conducta de plastic părea să se simtă un tremur foarte uşor, dar ar fi putut fi mai degrabă pulsul *ei* decât pulsaţia apei.

– Cred că da!

Vocea subţire a lui Solo reverberă, venind de foarte departe.

Juliette se încruntă şi se uită cu atenţie în puţul slab luminat, în josul golului dintre treptele de oţel şi betonul gros. Trebuia să se ducă să vadă cu ochii ei.

Îşi lăsă mica pungă cu unelte pe trepte – nu era niciun pericol să vină cineva care să se-mpiedice de ea –, coborî treptele două câte două pe drumul spiralat către adâncul silozului. Firele electrice şi lungul şarpe de ţevi se învârteau, apărându-i sub ochi la fiecare rotaţie, cu picături de adeziv violet marcând toate racordurile laborioase pe care le făcuse cu mâinile ei, tăind şi fixând.

Pe lângă firele ei se întindeau altele, cabluri electrice care şerpuiau venind de sus, de la IT, ca să alimenteze lămpile de coacere din fermele din zona de jos. Juliette se întrebă cine le

instalase. Nu fusese Solo; cablurile fuseseră întinse în primele zile ale distrugerii Silozului 17. El devenise pur şi simplu norocosul beneficiar al muncii grele, prestate cu disperare de altcineva. Lămpile de coacere se supuneau acum temporizatoarelor, legumele se supuneau impulsului de a înflori şi, dincolo de izul stătut al uleiului şi al benzinei, al inundaţiilor şi al aerului neclintit, mirosul de rod copt al plantelor ce creşteau scăpate de sub control se simţea de la o distanţă de câteva etaje.

Juliette se opri pe palierul de la o sută treizeci şi şase, ultimul uscat, înainte de a ajunge la zona inundată. Solo încercase s-o avertizeze, încercase să-i vorbească despre asta încă de când tânjise ea, cu ochii la imaginea săpătorilor masivi de pe schema cât un perete. La naiba, ar fi trebuit să ştie de inundaţie fără să i se spună. Apa subterană se infiltra dintotdeauna şi în silozul ei, era un risc al traiului sub nivelul pânzei freatice. Fără curent electric care să acţioneze pompele, era firesc ca apa să-şi facă loc şi să urce.

Pe palier, se aplecă peste balustrada de oţel, să-şi tragă răsuflarea. Cu o duzină de trepte mai jos, Solo stătea pe singura ivită deasupra apei ca urmare a eforturilor lor. Aproape trei săptămâni de instalare a cablurilor electrice, de reparare a ţevilor, de curăţire a unei porţiuni mari din fermele hidroponice de jos, de creare a unui traseu de evacuare din zona inundată către rezervoarele uzinei de tratare a apei cu ajutorul unei pompe pe care-o găsiseră, şi scoseseră la suprafaţă o singură treaptă.

Solo se întoarse şi zâmbi uitându-se în sus, spre ea.

– Funcţionează, nu?

Se scărpina în cap, cu părul ciufulit zbârlit sub toate unghiurile posibile, cu barba împestriţată de fire cărunte, a căror existenţă era negată de veselia lui tinerească. Întrebarea plină de speranţă atârna în aer, un norişor vizibil în atmosfera rece din adânc.

– Nu merge destul de bine, îi spuse Juliette, nemulţumită de un asemenea progres.

Se uită peste balustradă, peste vârfurile cizmelor ei de împrumut, către luciul plin de culoare al apei de dedesubt. Oglinda ei de ulei şi benzină era cu desăvârşire neclintită. Iar sub pelicula aceea de mizerie, luminile de avarie luceau într-un verde nepământean, împrumutându-le adâncurilor o înfăţişare obsedantă, potrivită cu restul silozului pustiu.

În tăcerea lăsată, Juliette auzi un clipocit uşor în ţeava de lângă ea. Crezu chiar şi că putea auzi zumzetul pompei scufundate la vreo treizeci şi cinci de metri sub ulei şi benzină. Încercă să-i impună apei voinţa ei, purtând-o în susul conductei, în susul a douăzeci de etaje şi al sutelor de racorduri, către imensele rezervoare goale ale uzinei de tratament de deasupra.

Solo tuşi în pumn.

– Dacă mai instalăm încă una…?

Ea ridică mâna, cerându-i să tacă. Făcea un calcul.

Volumul celor opt etaje ale Mecanicului era greu de aflat, erau atât de multe coridoare şi încăperi care ar fi putut fi inundate sau nu, dar putea aprecia înălţimea puţului cilindric, de la picioarele lui Solo până la postul de pază. Singura lor pompă modificase nivelul apei cu mai puţin de treizeci de centimetri în două săptămâni. Mai rămăseseră între douăzeci şi patru şi douăzeci şi şapte de metri. Cu încă o pompă, ar fi avut nevoie de aproximativ un an ca s-ajungă la intrarea în Mecanic. În funcţie de cât de etanşe erau etajele de pe traseu, ar fi putut să treacă mult mai mult. Golirea întregului Departament Mecanic ar fi putut dura de trei sau patru ori pe-atât.

– Dacă mai punem o pompă? insistă Solo.

Juliette simţi un val de greaţă. Chiar şi cu încă alte trei pompe mici din fermele hidroponice şi cu încă trei trasee de ţeavă şi de fire electrice care să facă legătura cu ele, perspectiva era de încă un an de aşteptare sau poate încă doi, până în momentul în care silozul urma să fie complet uscat. Nu era sigură că mai avea la dispoziţie un an. După numai câteva săptămâni într-un loc abandonat, singură cu un om pe jumătate nebun, începuse deja să audă şoapte, să uite unde lasă lucrurile, să găsească aprinse lumini pe care putea să jure că le stinsese. Fie că înnebunea, fie că Solo se distra dându-i impresia asta. Doi ani de o asemenea viaţă, cu casa ei atât de aproape şi totuşi atât de incredibil de departe…

Se aplecă peste balustradă, cu senzaţia că ar fi putut fi într-adevăr bolnavă. Uitându-se în jos, la apă şi la reflexia ei în pelicula de ulei, începu deodată să ia în considerare riscuri încă şi mai nebuneşti decât încă doi ani petrecuţi în ceva foarte apropiat de singurătate.

– Doi ani, îi spuse lui Solo. Şi se simţi ca şi cum ar fi pronunţat o sentinţă la moarte. Doi ani. Atât o să dureze dacă mai adăugăm încă trei pompe. Cel puţin şase luni pe casa scării, dar

în rest o să meargă mai încet.

– Doi ani! cântă Solo. Doi ani, doi ani!

Lovi de două ori cu cizma în apa de pe treapta de dedesubt, trimiţând reflexia ei pe valuri îngreţoşător de desfiguratoare. Se învârti în loc, uitându-se în sus, la ea.

– Asta-nseamnă cât ai clipi!

Juliette făcu eforturi ca să-şi ţină frustrarea sub control. Doi ani ar fi putut să pară o eternitate. Şi, oricum, ce-aveau să găsească acolo, jos? În ce stare avea să fie generatorul principal? Sau săpătorii?

O maşină scufundată în apă curată putea fi conservată atâta vreme cât n-ajungea aerul la ea, dar, imediat ce pompele aveau să-i expună o parte, urma să-nceapă corodarea. Era cea mai dăunătoare acţiune a oxigenului asupra metalului umed şi însemna osândă pentru tot ce era util acolo, jos. Maşinile şi uneltele trebuiau uscate şi unse imediat. Şi numai cu ei doi…

Îngrozită, Juliette îl privi pe Solo aplecându-se, îndepărtând pelicula unsuroasă de la picioarele sale şi umplându-şi căuşele palmelor cu noroiul greţos de dedesubt. Îl sorbi cu zgomot, fericit.

… OK, dacă numai unul dintre ei ar fi lucrat cu sârguinţă pentru salvarea maşinilor, n-ar fi fost de-ajuns.

Poate reuşea să salveze generatorul de rezervă. Ar fi fost nevoie de mai puţină muncă şi le-ar fi oferit curent electric din belşug.

– Ce trebuie să facem ca să fie doi ani? întrebă Solo ştergându-şi barba cu dosul palmei şi uitându-se în sus, la ea.

Juliette clătină din cap.

– N-o să aşteptăm doi ani, îi răspunse.

Ultimele trei săptămâni din Silozul 17 însemnaseră un timp prea îndelungat. Dar asta n-o spuse.

– OK, zise el, ridicând din umeri.

Tropăi pe scări cu cizmele lui mult prea mari. Şi salopeta atârna pe el, ca şi cum încă ar mai fi încercat să poarte haine croite pe măsura tatălui său. I se alătură lui Juliette pe palier, zâmbindu-i prin barba scânteietoare.

– Arăţi ca şi cum ai avea mai multe proiecte, spuse fericit.

Ea dădu din cap, încuviinţând în tăcere. Indiferent de ce s-ar fi ocupat amândoi, fie că era vorba despre repararea conexiunilor electrice neîngrijite ale unor aparate moarte de mult sau despre îmbunătăţiri aduse fermelor sau despre reechilibrarea monturii

unei lămpi, Solo vorbea despre munca lor numind-o „proiect”. Şi declarase că *adora* proiectele. Juliette trăsese concluzia că erau ceva din tinereţea lui, un soi de mecanism de supravieţuire pe care-l născocise în decursul anilor şi care-i permisese să abordeze tot ce era necesar cu un zâmbet în locul groazei de singurătate.

– Oh, avem în faţă un proiect pe cinste, îi spuse ea, deja înspăimântată de ceea ce îi aştepta.

Începuse deja să facă, în gând, lista tuturor uneltelor şi a pieselor pe care trebuiau să le caute pe drumul de întoarcere în partea de sus.

Solo râse şi bătu din palme.

– Bine, zise el. Înapoi în atelier!

Îşi răsuci degetul deasupra capului, arătând către lungul urcuş ce le stătea înainte.

– Nu încă, se opuse ea. Mai întâi, un prânz la ferme. Pe urmă trebuie să ne oprim la Aprovizionare pentru câteva lucruri. Apoi am nevoie de ceva timp în camera serverului, singură. Juliette se întoarse cu spatele la balustradă şi la puţul adânc, cu apă argintiu-verzuie, de dedesubt. Înainte de a începe în atelier, continuă ea, vreau să sun pe cineva…

– Să suni! se bosumflă Solo. Nu e doar o convorbire. Îţi petreci tot timpul cu obiectul ăla stupid…

Juliette îl ignoră şi atacă scările. Începu lungul urcuş trudnic, al cincilea în trei săptămâni. Şi ştia că Solo avea dreptate; petrecea prea mult timp sunând, prea mult timp cu căştile acelea pe urechi, ascultându-le sunetul. Ştia că era o nebunie, că în locul ăla se ţicnea încetul cu încetul, dar şederea în spatele serverului gol, cu microfonul lângă buze şi cu lumea amuţită de căştile de pe urechile ei – cu numai un fir care o lega pe ea, aflată pe un tărâm mort, cu tărâmul care adăpostea viaţă –, se apropia, în Silozul 17, cel mai mult de ceva care să-i dea senzaţia că avea mintea întreagă.

5
•Silozul 18•

... a fost anul în care Războiul Civil a distrus cele treizeci şi trei de state. În acest conflict şi-au pierdut vieţile mai mulţi americani decât în toate cele care i-au urmat luate la un loc, pentru că orice moarte a însemnat moartea unei rude. Vreme de patru ani, ţara a fost pustiită, fumul s-a risipit de deasupra ruinelor de pe câmpurile de luptă spre a dezvălui, în grămezi, frate peste frate. S-au pierdut peste un milion de vieţi. Există şi o serie de estimări diferite, care merg până la de două ori pe atât. Boala, foamea şi durerea sufletească guvernau viaţa omului...

Paginile cărţii licăriră, stacojii, tocmai când ajunsese Lukas la descrierea câmpurilor de luptă. Îşi întrerupse lectura şi se uită la luminile din plafon. Albul lor neîntrerupt fusese înlocuit de un roşu pâlpâitor, ceea ce însemna că se afla cineva în camera serverelor, deasupra lui. Recuperă firul argintiu care, liber fiind, i se încolăcise pe genunchii salopetei şi îl aşeză cu grijă de-a lungul cotorului tomului vechi. Pe acesta îl închise şi îl puse cu băgare de seamă în cutia lui de tablă, pe care-o făcu apoi să alunece în golul din rafturile cu cărţi, completând astfel un imens perete de cotoare argintii. Străbătu încăperea cu paşi silenţioşi, se aplecă în faţa computerului şi mişcă mouse-ul ca să trezească ecranul.

Pe acesta apăru o fereastră cu imaginea din acel moment a serverelor, distorsionată din cauza perspectivei largi. Abilitatea de a vedea locuri îndepărtate era unul dintre secretele în care abunda încăperea. Lukas privi pe rând imaginile captate de diverse camere, întrebându-se dacă sus o fi fost Sammi sau un alt tehnician venit să facă o reparaţie. Între timp, stomacul lui spera, chiorăind, că venise cineva să-i aducă prânzul.

În imaginea camerei patru îşi descoperi, în sfârşit, vizitatorul. O siluetă scundă, în salopetă gri, cu mustaţă şi ochelari. Bărbatul mergea uşor aplecat, ţinând în mâini o tavă care scânteia de argintărie, un pahar în care clipocea apa şi o farfurie acoperită, totul sprijinit, în parte, pe pântecele său proeminent. Trecând prin dreptul camerei, Bernard îşi ridică ochii spre ea, străpungându-l pe Lukas cu privirea de la un etaj distanţă, cu un zâmbet sub mustaţă, pe buzele strânse.

Lukas părăsi computerul şi, cu tălpile goale lovind uşor grătarul rece, de oţel, străbătu în grabă coridorul ca să-i deschidă chepengul. Urcă scara cu uşurinţa datorată practicii repetate şi trase în lateral mânerul de blocare, roşu şi uzat. În clipa în care ridica grătarul, umbra lui Bernard cufundă scara în întuneric. Tava zăngăni, rămânând apoi să se odihnească, neclintită, în timp ce Lukas dădea la o parte din drum porţiunea deplasabilă a podelei.

– Azi te răsfăţ, spuse Bernard.

Adulmecă şi descoperi farfuria. Aburul captiv sub capacul metalic tălăzui, îndepărtându-se de el, şi dedesubt îşi dezvăluiră prezenţa două stive de coaste de porc.

– Ooo!

Lukas îşi simţi stomacul chiorăind la vederea cărnii. Se săltă deasupra chepengului şi se aşeză pe duşumea, cu picioarele legănându-i-se pe lângă scară. Îşi trase tava în poală şi luă tacâmurile de argint.

– Credeam că-n siloz avem raţii precise, cel puţin până înfrângem rezistenţa.

Tăie o bucată de carne fragedă şi şi-o aruncă în gură.

– Dar nu mă plâng, ţine minte.

Mestecă şi savură năvala proteinelor, amintindu-şi să fie recunoscător pentru sacrificiul animalului.

– Raţiile au rămas în vigoare, spuse Bernard. Se ghemui pe podea şi-şi flutură mâna spre farfurie. Am avut un cuib al rezistenţei care-a răbufnit în bazar, şi bietul animal s-a pomenit în zona tirului încrucişat. N-am vrut să-l las să se irosească. Cea mai mare parte a cărnii a mers, fireşte, la soţiile şi soţii celor pe care i-am pierdut…

– Mmm? Lukas înghiţi. Câţi?

– Cinci, plus cei trei din timpul primului atac.

Lukas clătină din cap.

– Nu e rău, dacă stai să te gândeşti.

Bernard îşi perie mustaţa şi-l privi pe Lukas mâncând. Gesticulând cu furculiţa, acesta îl invită să se servească, dar el îl refuză cu o fluturare a mâinii. Bărbatul mai vârstnic se lăsă pe spate, rezemându-se de serverul gol care găzduia instalaţia de comunicare şi pârghia de blocare a trapei. Lukas se strădui să nu reacţioneze.

– Atunci cât trebuie să mai stau aici, înăuntru? Încercă să-şi păstreze calmul vocii, ca şi cum i-ar fi convenit orice răspuns. Au

trecut trei săptămâni, nu? Îşi taie încă o bucată, ignorând legumele. Crezi că vor mai fi doar câteva zile?

Bernard îşi scărpină obrajii şi-şi trecu degetele prin părul rărit.

– Sper, dar nu ştiu. L-am lăsat pe Sims să decidă, şi el crede că ameninţarea încă mai există. Cei de la Mecanic s-au baricadat foarte bine acolo, jos. Au ameninţat că vor întrerupe curentul electric, dar nu cred c-o vor face. Cred c-au înţeles până la urmă că aici, sus, pe etajele noastre, nu-l controlează ei. Probabil c-au încercat să-l taie înainte de a ne ataca şi-au fost surprinşi când ne-au găsit cu toate luminile aprinse.

– Nu crezi că vor tăia curentul fermelor, nu-i aşa?

Se gândea la raţii, se temea că silozul avea să fie înfometat.

Bernard se încruntă.

– În cele din urmă. Poate. Dacă ajung să fie destul de disperaţi. Dar asta ar spulbera orice sprijin de care se bucură unsuroşii ăştia aici, sus. Nu-ţi face griji, până la urmă vor fi suficient de disperaţi ca să cedeze. Totul merge ca la carte.

Lukas dădu din cap şi luă o înghiţitură de apă. Friptura de porc era cea mai bună mâncare pe care credea c-o gustase vreodată.

– Apropo de carte, îl întrebă Bernard, ţii pasul în privinţa studiilor tale?

– Da, minţi Lukas.

Dădu din cap. În realitate, abia dacă se atinsese de cartea Ordinului. Cele mai interesante amănunte se găseau în altă parte.

– Bun. Când se termină toată pacostea asta, o să-ţi programăm câteva schimburi suplimentare în camera serverelor. O să-ţi poţi petrece timpul ăla ca umbră. Odată ce vom reprograma alegerile, şi nu cred c-o să mai candideze şi altcineva, mai ales nu după toată povestea asta, o să stau mult mai mult în vârf. IT-ul o să-ţi aparţină, îl vei conduce.

Lukas lăsă paharul jos şi luă şervetul de pânză. Îşi şterse buzele şi se gândi la asta.

– Ei, sper că nu vorbim despre ce-o să fie peste mai multe săptămâni. Mă simt de parcă ar fi trecut ani…

Îl întrerupse un zumzet. Încremeni, şervetul îi scăpă din mână şi căzu fâlfâind pe tavă.

Bernard tresări şi se îndepărtă de server ca şi cum ar fi avut un şoc fizic sau ca şi cum suprafaţa neagră s-ar fi încălzit brusc.

– La naiba, spuse lovind în server cu pumnul. Bâjbâi sub salopetă, căutându-şi cheia principală.

Lukas îşi impuse să ia o îmbucătură, să se poarte firesc. Bernard era din ce în ce mai agitat, fiindcă serverul suna cu regularitate. Devenea iraţional. Era ca şi cum ar fi locuit din nou cu tatăl lui, cu mult înainte ca ginul preparat în casă să-i dea în cele din urmă o gaură în stomac.

– Să fie al naibii, bombăni Bernard descuind o succesiune de închizători.

Se uită la Lukas, care mesteca încet o bucată de carne, dintr-odată incapabil să-i mai simtă gustul.

– Am un proiect pentru tine, spuse Bernard, descuind-o pe ultima – despre care Lukas ştia că putea opune o uşoară rezistenţă. Vreau să adaugi un panou aici, în spate, o simplă înşiruire de leduri. Fă un program ca să putem vedea cine ne cheamă. Vreau să ştiu dacă e important sau putem ignora apelul fără probleme.

Smulse capacul din spate al serverului şi-l sprijini de partea din faţă a serverului patruzeci, din spatele său. În timp ce se uita în interiorul negru şi cavernos al maşinii, studiind luminile ce clipeau deasupra micilor locaşuri pentru comunicare, Lukas mai luă o înghiţitură de apă. Măruntaiele negre ale serverului-turn şi zumzăitul lui neîntrerupt acoperiră înjurăturile şoptite ale şefului IT-ului.

Îşi scoase afară capul, cu faţa iritată de furie până la un roşu strălucitor, şi se întoarse spre Lukas, care-şi punea paharul pe tavă.

– De fapt, aici nu vreau decât două lumini. Arătă către partea laterală a turnului. Una roşie dacă sună Silozul 17. Verde dacă e *oricine altcineva.* Ai înţeles?

Tânărul dădu din cap. Se uită în jos, la tavă, şi începu să taie un cartof în două, gândindu-se dintr-odată la tatăl lui. Bernard se răsuci şi înşfăcă panoul din spate al serverului.

– Îl pot sălta eu la loc, mormăi Lukas cu gura plină de cartofi; expiră aburul, ca să nu-i ia foc limba, înghiţi şi trimise totul la vale cu o gură de apă.

Bernard lăsă capacul acolo unde era. Se întoarse să se uite furios în golul maşini, care continua să zumzăie şi să tot zumzăie, cu luminile din plafon clipind ca să dea alarma.

– Bună idee, spuse. Poate reuşeşti să finalizezi programul ăsta înainte de orice altceva.

Serverul îşi încetă într-un târziu chemarea frenetică, iar în încăpere se lăsă liniştea, cu excepţia zăngănitului furculiţei lui

Lukas. Era ca în momentele de tăcere cu duhoare de whisky din tinereţea lui. Bernard avea să plece în curând – exact aşa cum leşina tatăl lui pe podeaua bucătăriei sau în baie.

Ca la comandă, îndrumătorul şi şeful lui se ridică, lăsându-l din nou pe Lukas în întuneric când blocă luminile din plafon.

– Savurează-ţi cina, îi spuse. O să-l trimit mai târziu pe Peter după vase.

Lukas îşi înfipse furculiţa într-un şir de boabe de fasole.

– Serios? Credeam că ăsta e prânzul.

Îşi aruncă boabele în gură.

– E trecut de opt, zise Bernard. Îşi aranjă salopeta. Oh, am vorbit azi cu mama ta.

Lukas lăsă furculiţa jos.

– Da?

– I-am reamintit că depui o muncă importantă în folosul silozului, dar ea vrea, de fapt, să te vadă. Am discutat cu Sims, să vedem dacă-i putem permite să intre aici…

– În sala serverelor?

– Doar în interior. Ca să se convingă că eşti OK. Aş fi aranjat întâlnirea altundeva, dar Sims crede că nu e o idee bună. Nu ştie în ce măsură se poate baza pe loialitatea tehnicienilor. Încă mai încearcă să descopere orice sursă a unor scurgeri de informaţii…

– Sims e paranoic, comentă batjocoritor Lukas. Niciun tehnician de-al nostru n-o să treacă de partea acelor unsuroşi. N-o să trădăm silozul, şi cu atât mai puţin pe tine.

Luă un os şi curăţă cu dinţii carnea rămasă.

– Totuşi, m-a convins să te ţin cât mai în siguranţă cu putinţă. Te anunţ dacă pot aranja lucrurile astfel încât s-o poţi vedea.

Bernard se aplecă şi-l strânse pe Lukas de umăr.

– Îţi mulţumesc pentru răbdarea de care dai dovadă. Mă bucur că am un subordonat care-nţelege cât de importantă e misiunea asta!

– Oh, înţeleg pe deplin, îl asigură Lukas. Fac orice pentru siloz.

– Bun. O altă strângere a mâinii în jurul umărului, şi Bernard se ridică. Continuă să citeşti Ordinul. Mai ales pasajele despre insurecţii şi revolte. Vreau să-nveţi din asta de acum, pentru cazul că, Doamne fereşte să se întâmple vreodată sub supravegherea *ta!*

– Voi învăţa.

Lăsă jos osul curăţat şi-şi frecă degetele cu şervetul. Bernard se-ntoarse să plece.

– Oh… Şeful IT-ului se opri şi se-ntoarse din nou spre el. Ştiu că nu e nevoie să ţi-o reamintesc, dar, indiferent ce s-ar întâmpla, nu răspunzi la apelurile primite prin acest server. Întinse degetul către partea din faţă a maşinii. Lukas putea să-şi imagineze că, dacă mâna lui ar fi fost o armă ca aceea purtată de Peter Billings, i-ar fi golit încărcătorul ciuruind obiectul. În ceea ce te priveşte, încă n-am lămurit lucrurile cu ceilalţi şefi de IT, aşa că poziţia ta ar putea fi în… ei, în mare *pericol* dacă vorbeşti cu vreunul dintre ei înainte de încorporare.

– Glumeşti? Lukas clătină din cap. Ca şi cum aş vrea să vorbesc cu cineva care te face *pe tine* atât de nervos. Nu, la naiba, mulţumesc!

Bernard zâmbi şi-şi şterse fruntea.

– Eşti un om bun, Lukas. Mă bucur că te am!

– Şi eu mă bucur că sunt de folos, răspunse tânărul.

Întinse mâna după o altă coastă şi zâmbi uitându-se în sus, la îndrumătorul său, în timp ce acesta îl privea radios. În cele din urmă, bărbatul mai bătrân se întoarse să plece, cu cizmele răsunându-i pe grătarul de oţel, un sunet tot mai slab pe măsură ce se îndepărta către uşile masive care-l ţineau pe Lukas prizonier printre maşini şi printre secretele lor.

El continuă să mănânce, ascultând cum era format noul cod al lui Bernard pe tastatura încuietorii, o cadenţă a unor ţiuituri familiare, dar necunoscute – un cod pe care el nu-l mai cunoştea.

Pentru binele tău, îi spusese Bernard. Mestecă o bucată de grăsime în timp ce uşa grea se închidea cu un zăngănit, iar luminile roşii de sub picioarele lui şi din josul scării clipeau pentru ultima oară înainte de a se stinge.

Lukas lăsă osul să cadă pe farfurie. Împinse cartofii într-o parte, luptându-se cu impulsul de a icni la vederea lor. Aşeză tava pe grătar, îşi luă picioarele de pe scară şi trecu în spatele serverului deschis şi tăcut.

Căştile alunecară din punga lor cu uşurinţă. Şi le trase peste urechi, măturând cu palmele barba de trei săptămâni care-i acoperea obrajii. Înşfăcă firul şi îl înfipse în locaşul cu eticheta „17“.

O serie de ţiuituri anunţară lansarea apelului. Lukas îşi imagină zumzetul din partea cealaltă, luminile care pâlpâiau.

Aşteptă, incapabil să respire.

– Alo?

Vocea îi cântă în căşti. El zâmbi.

– Salut! spuse.

Se aşeză şi-şi sprijini spatele de serverul patruzeci, găsindu-şi o poziţie cât mai confortabilă.

– Cum merg lucrurile acolo?

6

•Silozul 18•

Walker îşi flutură braţele deasupra capului, străduindu-se să-şi explice noua teorie despre modul probabil de funcţionare al staţiei radio.

– Aşa că sunetul, adică aceste transmisii, ele sunt ca nişte pulsaţii în aer, înţelegi?

Urmări vocile invizibile cu degetele. Deasupra lui atârna suspendată de grinzi a treia antenă mare pe care-o construise în ultimele două zile.

– Pulsaţiile astea aleargă în susul şi-n josul firului, în sus şi-n jos… Gesticulă, arătând lungimea antenei… De aceea e cu atât mai bine cu cât e mai lungă. Prinde mai multe din aer.

Dar, dacă pulsaţiile astea sunt pretutindeni, de ce noi nu prindem niciuna?

Walker dădu din cap şi-şi clătină degetul, în semn de apreciere. Era o întrebare bună. Al naibii de bună.

– De data asta o să le prindem, spuse. Ne apropiem.

Reglă noul amplificator pe care-l construise, unul mult mai puternic decât obiectul minuscul din vechiul radio de pe şoldul lui Hank.

– Ascultă, zise.

Un şuierat plin de păcănituri umplu încăperea, ca şi cum cineva ar fi răsucit în pumni o coală de plastic.

N-aud.

– Fiindcă nu taci. *Ascultă.*

Aşa. Din şuierat se desprinse slab scrâşnetul unui sunet emis.

Aud!

Walker dădu din cap cu mândrie. Mai puţin pentru obiectul pe care-l construia şi mai mult pentru sclipitoarea sa dublură. Aruncă o privire spre uşă, asigurându-se că era în continuare închisă. Numai când era închisă vorbea cu Scottie.

– Ceea ce nu pricep e motivul care mă-mpiedică să-l fac mai clar. Îşi scărpină bărbia. Dacă nu cumva e din cauză că ne aflăm atât de în adâncul pământului…

La adâncimea asta ne-am aflat mereu, sublinie Scottie. *Şeriful ăla pe care l-am cunoscut cu ani în urmă vorbea întotdeauna foarte bine de la aparatul lui.*

Walker îşi scărpină miriştea bărbii de pe obraz. Mica lui umbră

privea lucrurile dintr-o perspectivă corectă, ca de obicei.

– Ei, mai e circuitul de pe plăcuţa asta, lui nu-i reuşesc să-i pricep rostul. Cred că ar trebui să clarifice semnalul. Totul pare să treacă prin el.

Walker se roti pe taburet, întorcându-se cu faţa către bancul de lucru, pe care ajunseseră să predomine plăcuţele verzi şi încâlcelile de fire colorate necesare pentru un singur proiect. Îşi lăsă lupa jos şi se uită la circuitul în cauză. Şi-l imagină pe Scottie aplecându-se ca să-l studieze cu mai multă atenţie.

Ce-i cu eticheta asta?

Scottie îi arătă micul punct alb reprezentat de o etichetă pe care fusese imprimat numărul „18“. Walker era cel care îl învăţase pe Scottie că era bine să recunoşti întotdeauna că nu ştii ceva. Dacă nu erai în stare de asta, nu puteai ajunge niciodată să *ştii* ceva cu adevărat.

– Nu sunt sigur, mărturisi el. Dar vezi că plăcuţa asta mică e înfiptă în radio prin cabluri-panglică?

Scottie dădu din cap.

– De parcă ar fi fost concepută ca să poată fi înlocuită. Poate se arde uşor. Mă gândesc că e o parte din ceea ce ne ţine pe loc, ca o siguranţă defectă.

N-o putem ocoli?

– S-o ocolim?

Walker nu înţelegea exact ce voia să spună.

Să trecem pe lângă ea. Dacă e arsă. S-o scurtcircuităm.

– S-ar putea să ardem altceva. Vreau să spun că nu s-ar afla aici, *în interior,* dacă n-ar fi cu adevărat necesară.

Walker se gândi preţ de un minut. Voia să adauge că acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre Scottie, despre vocea calmă a băiatului. Pe de altă parte, nu era indicat să-i dezvăluie umbrei sale ce simţea. Numai ceea ce ştia.

Ei bine, asta e ceea ce-aş încerca eu…

Se auzi o bătaie în uşă, urmată de un scârţâit al balamalelor lăsate înadins să fie zgomotoase. Scottie se dizolvă în întunericul de sub bancul de lucru, cu vocea pierzându-i-se în şuierul zgomotului de fond izvorât din difuzoare.

– Walk, ce naiba se-ntâmplă aici?

Bătrânul se roti cu tot cu taburet, în timp ce vocea încântătoare şi cuvintele aspre se contopeau aşa cum nu le putea amalgama decât Shirly. Ea intră în atelier cu o tavă acoperită, cu buzele strânse şi cu faţa încruntată a dezamăgire.

Walker micşoră volumul zgomotului de fond.

– Încerc să repar...

– Nu, ce-i cu prostia asta, de ce aud că nu mănânci? Puse tava în faţa lui şi o descoperi, dezvăluind aburul înălţat dintr-o farfurie cu porumb. Ţi-ai mâncat micul dejun din dimineaţa asta sau i l-ai dat altcuiva?

– E prea mult, spuse el uitându-se în jos, la cele trei sau patru raţii de mâncare.

– Nu şi când le-ai dat porţia ta altora. Shirly îi împinse o furculiţă în mână. Mănâncă. Mai ai puţin şi cazi din salopetă.

Walker se holbă la porumb. Amestecă mâncarea cu furculiţa, dar stomacul i se contractase dincolo de foame. Se simţea ca şi cum ar fi ajuns destul de departe ca să nu-i mai fie foame niciodată. Contracţia avea să fie tot mai puternică şi mai puternică, adunându-i stomacul într-un mic pumn şi atunci avea să fie pur şi simplu bine pentru totdeauna...

– Mănâncă, fir-ar să fie!

El suflă peste bucata din furculiţă, nu simţi câtuşi de puţin dorinţa s-o înghită, dar îşi băgă totuşi o parte în gură, ca s-o facă fericită pe Shirly.

– Şi să nu mai aud că vreunul dintre oamenii mei îşi pierde vremea pe la uşa asta, ducându-te cu vorba, OK? Nu le mai dai raţiile tale. Ai înţeles? Mai ia o îmbucătură.

Walker înghiţi. Trebui să admită că era plăcut să simtă cum cobora arsura mâncării. Adună încă o grămăjoară.

– O să mi se facă rău dacă mănânc tot, spuse.

– Iar eu o să te ucid dacă nu o faci.

Se uită în sus, la ea, aşteptându-se s-o vadă zâmbind. Dar Shirly nu mai zâmbea. Nimeni nu mai zâmbea.

– Ce naiba-i *zgomotul* ăsta?

Ea se întoarse şi inspectă atelierul, în căutarea sursei.

Walker lăsă furculiţa jos şi reglă volumul. Butonul era legat la o serie de rezistoare; el, în sine, se numea potenţiometru. Se simţi brusc îndemnat să-i explice toate astea, să facă orice ca să nu mănânce. Ar fi putut să-i explice cum calculase amplificatorul, să specifice că potenţiometrul era, de fapt, doar un rezistor reglabil, că fiecare răsucire minusculă a acestuia putea ajusta volumul la indiferent ce...

Walker îşi întrerupse gândurile. Luă furculiţa şi amestecă porumbul. Din întuneric auzea şoaptele lui Scottie.

– E mai bine, zise Shirly, vorbind despre intensitatea redusă a

şuierăturilor. Zgomotul ăsta e mai cumplit decât al vechiului generator. La naiba, dacă *poţi* să-l dai mai încet, de ce-l laşi atât de tare?

Walker luă o înghiţitură. În timp ce mesteca, lăsă furculiţa jos şi se întinse după ciocanul de lipit de pe bancul de lucru. Scotoci în cutia cu piese de schimb mici, în căutarea altui potenţiometru aruncat.

– Ţine astea, îi spuse lui Shirly, cu gura plină.

Îi arătă firele care atârnau din potenţiometru şi le aduse în dreptul sondelor argintii ale multimetrului său.

– Dac-o să continui să mănânci.

Shirly prinse firele şi sondele laolaltă între degetele mari şi arătătoarele ei.

Walker adună în furculiţă o altă îmbucătură, uitând să sufle în ea. Porumbul îi arse limba. Înghiţi fără să mestece, cu arsura topindu-şi drum prin pieptul lui. Shirly îi spuse să mănânce mai încet, să se calmeze. El nu-i dădu atenţie şi răsuci butonul potenţiometrului. Acul multimetrului său dansă, înştiinţându-l că găsise o componentă bună.

– De ce nu-ntrerupi chestia asta ca să mănânci cât sunt aici, să te văd?

Shirly trase un taburet de lângă bancul de lucru şi se lăsă să cadă pe el.

– Pentru că e prea fierbinte, răspunse bătrânul, fluturându-şi mâna în faţa gurii.

Înşfăcă o bobină de aliaj de lipit şi atinse de ea vârful fierbinte al ciocanului, acoperindu-l cu un strat de argint strălucitor.

– Am nevoie să ţii firul negru pe ăsta.

Atinse uşor cu fierul piciorușul unui rezistor de pe plăcuţa cu eticheta „18". Shirly se aplecă peste bancul de lucru şi se uită cu atenţie la obiectul indicat.

– Şi pe urmă îţi termini cina?

– Jur!

Ea îl privi mijindu-şi ochii, ca şi cum i-ar fi spus că-i lua promisiunea în serios, apoi făcu ce-i ceruse.

Mâinile ei nu erau la fel de ferme ca ale lui Scottie, dar bătrânul îşi lăsă lupa în jos şi termină repede lipitura. Îi arătă unde să ţină firul roşu, pe care-l fixă apoi. Chiar dacă nu mergea, putea să scoată oricând potenţiometrul şi să lipească altceva.

– Ei, acum nu lăsa să se răcească, îi spuse Shirly. Ştiu că nu mai mănânci dacă se răceşte, şi nu mă duc în sala de mese ca s-

o-ncălzesc iar.

Walker se uită la plăcuţa cu etichetă numerotată. Luă furculiţa în silă şi-şi adună o îmbucătură zdravănă.

– Cum merg lucrurile afară? întrebă suflând în porumb.

– Totul e un rahat, răspunse Shirly. Jenkins şi Harper nu reuşesc să se pună de acord în privinţa întreruperii curentului în tot silozul. Pe de altă parte, unii dintre oamenii care-au fost acolo, ştii, când Knox şi…

Îşi feri privirea şi lăsă fraza neterminată.

Walker dădu din cap şi-şi mestecă mâncarea.

– Unii spun că în dimineaţa aia cei de la IT aveau curent la tensiune maximă, deşi de-aici, de jos, fusese închis.

– Poate era redirecţionat. Sau din baterii de rezervă. Ştii că au aşa ceva.

Luă o altă îmbucătură, dar ardea de nerăbdare să învârtească potenţiometrul. Era sigur că zgomotul de fond se schimbase după a doua lipitură.

– Eu le tot spun c-o să ne alegem cu mai mult rău decât bine dac-o să facem necazuri întregului siloz. O să-i întoarcem pur şi simplu pe toţi împotriva noastră.

– Da. Ei, poţi să reglezi ăsta? Ştii, în timp ce mănânc eu?

Mări volumul zgomotului de fond, având nevoie de două mâini ca să utilizeze butonul atârnat de fire strălucitoare. Shirly păru să se chircească la auzul pârâiturilor din difuzoarele lui artizanale. Întinse mâna către butonul pentru volum, ca şi cum ar fi vrut să-l dea mai încet…

– Nu, vreau să-l roteşti pe cel montat adineauri.

– Ce naiba, Walk? Termină-ţi odată afurisita aia de mâncare!

El mai luă o îmbucătură. Şi, în ciuda tuturor înjurăturilor şi protestelor ei, Shirly începu să regleze butonul.

– Încet, zise el cu gura plină.

Şi, aşa cum era de aşteptat, zgomotul de fond din difuzoare începu să se modifice, să se moduleze. Ca şi cum plasticul strivit ar fi început să se mişte şi să ricoşeze prin încăpere.

– De fapt, ce fac aici?

– Ajuţi un om bătrân…

– *… da, s-ar putea să am nevoie de tine aici, sus, pentru asta…*

Walker scăpă furculiţa şi-ntinse mâna spre ea, s-o oprească. Shirly trecuse deja mai departe, reintrând în zgomotul de fond. Păru să intuiască asta. Îşi muşcă buza şi roti butonul în sens invers, mişcându-l încet înainte şi înapoi, până când se

reîntoarseră vocile.

– *Sună bine. Aici, jos, e oricum linişte. Vrei să-mi aduc trusa?*

– Ai reuşit, îi şopti Shirly lui Walker, ca şi cum oamenii aceia ar fi putut s-o audă dacă vorbea tare. L-ai reparat...

Walker ridică o mână. Discuţia continua.

– *Nu. Poţi s-o laşi acolo. Ajutoarea de şerif Roberts e deja aici, cu a ei. Caută indicii chiar acum, în timp ce vorbim...*

– *Ceea ce fac eu se cheamă muncă, în timp ce el nu face nimic!* se desprinse din fundal o voce slabă.

Walker se întoarse spre Shirly în timp ce din staţia radio se revărsau râsete, gluma fiind savurată de mai multe persoane. Trecuse mult timp de când Walker nu mai auzise pe cineva râzând. Dar *el* nu râdea. Îşi simţi sprâncenele încruntându-se de nedumerire.

– Ce nu e în ordine? întrebă Shirly. Am reuşit! L-am reparat!

Se ridică de pe scaun şi se întoarse spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să fugă să-l anunţe pe Jenkins.

– Aşteaptă!

Walker îşi şterse barba cu palma şi arătă cu furculiţa către colecţia împrăştiată de componente ale staţiei radio. Shirly stătea la un pas distanţă, uitându-se înapoi la el cu un zâmbet.

– Ajutoarea de şerif Roberts? întrebă Walker. Cine e *asta,* pe oricare etaj?

7
•Silozul 17•

Juliette aprinse luminile în laboratorul de costume când intră cu ultima încărcătură adusă de la Aprovizionare. Spre deosebire de Solo, ea nu considera că neîntrerupta lor sursă de curent electric era garantată. Neştiind de unde provenea, se temea că n-avea să dureze. Aşa că, pe când el avea obiceiul, ba chiar viciul de a aprinde toate luminile la intensitatea maximă şi de a le lăsa aşa, ea se străduia să conserve misterioasa energie în măsura în care putea.

Lăsă obiectele recent recuperate să cadă pe patul ei, gândindu-se în acest timp la Walker. Oare aşa ajunsese să trăiască în mijlocul lucrărilor sale? Se lăsase stăpânit de obsesia, de impulsul, de nevoia de a nu-şi întrerupe lucrul la rezolvarea unei serii de probleme care nu se mai sfârşeau până când ajunsese să nu mai poată dormi la o distanţă mai mare de câţiva paşi de problemele respective?

Cu cât îl înţelegea mai bine pe bătrân, cu atât se simţea mai departe de el, mai singură. Se aşeză şi îşi masă coapsele şi pulpele încordate după ultimul urcuş. În acele ultime săptămâni, ajunsese să aibă picioare de hamal, însă continuau totuşi s-o sâcâie tot timpul, durerea din ele fiind o nouă senzaţie neîntreruptă. La apăsarea muşchilor, durerea devenea acută şi, cumva, ea o prefera astfel. Senzaţiile incisive, bine definite erau mai bune decât cele estompate, fără nume. Le prefera pe cele pe care le putea înţelege.

Îşi scoase cizmele împingându-le cu piciorul – era ciudat să se gândească la acele obiecte refolosite ca fiind *ale ei* – şi se ridică. Îşi cără sacii de pânză groasă pe unul dintre bancurile de lucru de calitate superioară; tot ce se găsea în laboratorul de costume era mult mai aspectuos decât ceea ce avusese ea la Mecanic. Chiar şi componentele proiectate ca să se strice erau realizate la un nivel de sofisticare al compoziţiei chimice şi al ingineriei pe care acum, când înţelegea intenţiile rele din spatele lor, nu putea decât să-nceapă să-l aprecieze. Adunase mormane de şaibe şi de garnituri pentru etanşare, şi din cele bune, de la Aprovizionare, şi din cele rele, rămase în laborator, ca să vadă cum funcţiona ansamblul. Stăteau înşiruite în partea din spate a principalului ei banc de lucru, ca o amintire a intenţiilor criminale diabolice cu

care fusese trimisă afară.

Răsturnă componentele abia aduse şi se gândi ce straniu era nu doar să aibă acces, ci şi să *locuiască* în inima interzisă a *altui siloz.* Şi era încă şi mai straniu să aprecieze acele bancuri de lucru, acele instrumente imaculate, totul astfel aranjat pentru a trimite la moarte oameni ca ea.

Dacă se uita la pereţi, la cele în jur de o duzină de costume atârnate în cuiere, în diverse stadii de reparare, era ca şi cum ar fi trăit într-o încăpere plină de apariţii fantomatice. Dacă unul dintre acele costume ar fi sărit jos şi ar fi început să se mişte singur, n-ar fi fost surprinsă. Braţele şi picioarele tuturor erau pufoase, de parcă ar fi fost pline, iar vizoarele reflectante ar fi putut ascunde cu uşurinţă feţe curioase. Cu toate acele siluete atârnate, era ca şi cum ar fi avut companie. O priveau, impasibile, în timp ce-şi sorta descoperirile în două grămezi: una cu componente necesare pentru proiectul ei, cealaltă cu mici obiecte interesante şi utilizabile pe care le adunase fără să ştie exact la ce i-ar fi putut folosi.

O baterie reîncărcabilă valoroasă ajunse în acest al doilea grup, încă purtând urme de sânge pe care nu reuşise să le şteargă. Prin minte îi străfulgerară o parte dintre scenele pe care le văzuse în timp ce scotocea în căutare de materiale: de pildă, cei doi bărbaţi care se sinuciseseră în biroul şefului Aprovizionării, ţinându-se de mână cu degetele împletite, cu încheieturile mâinilor opuse despicate şi înconjurate de pete de culoarea ruginii. Era una dintre cele mai cumplite imagini, o amintire de care nu reuşea să scape. Prin siloz erau împrăştiate şi alte dovezi ale violenţei. Era, în întregime, un loc bântuit şi deteriorat. Înţelegea pe deplin de ce îşi limita Solo raitele, mulţumindu-se cu cele prin grădini. Simţea aceeaşi empatie şi pentru obiceiul lui de a bloca în fiecare noapte uşa sălii serverelor cu cartoteca, deşi era singur de atâta amar de ani. Dacă, cu mult timp în urmă, n-ar fi ars cineva tastatura care activa zăvoarele acelei uşi, probabil că ar fi folosit-o şi la venire, şi la plecare. Juliette nu-l condamna. Şi ea trăgea zăvoarele laboratorului de costume noapte de noapte, înainte de a se duce la culcare. Nu credea cu adevărat în stafii, dar această convingere îi era pusă din greu la încercare de senzaţia neîntreruptă că era privită – dacă nu de oameni reali – de silozul însuşi.

Începu să lucreze la compresorul de aer şi, aşa cum se

întâmpla întotdeauna, se simţi bine, fiindcă făcea ceva cu mâinile. *Repara* ceva. Îşi distrăgea atenţia. În primele câteva nopţi, după ce supravieţuise oribilului coşmar al trimiterii la curăţire, al luptei pentru a-şi croi drum în interiorul acelui cadavru de siloz, îşi căutase îndelung şi din greu un loc în care să poată dormi cu adevărat. Nu se gândise nicio clipă s-o facă sub camera serverului, nu cu duhoarea mormanelor de resturi depozitate de Solo, care umplea locul. Încercase în apartamentul şefului IT-ului, dar gândurile la Bernard n-o lăsau nici măcar să stea liniştită. Canapelele din diversele birouri nu erau destul de lungi. Culcuşul pe care se străduise să şi-l facă în sala serverelor, la căldură, era plăcut, dar pârâitul şi zumzetul acelor dulapuri înalte o scotea din minţi.

În mod destul de bizar, laboratorul de costume, cu toţii strigoii lui atârnaţi, era singurul loc unde avea parte de un somn acceptabil. Probabil datorită uneltelor răspândite pretutindeni, a aparatelor de sudură şi a cheilor, a zidurilor de sertare pline cu toate tipurile de racorduri şi de şurubelniţe imaginabile. Dacă avea de gând să repare ceva, fie şi pe ea însăşi, o putea face în încăperea aceea. Singurele alte locuri din Silozul 17 în care se simţea ca acasă erau cele două celule în care dormea uneori, în timpul urcuşurilor şi al coborâşurilor ei. Acolo şi în spatele serverului gol, vorbind cu Lukas.

Se gândi la el în timp ce traversa încăperea către dulapurile metalice scumpe, pentru unelte, ca să ia un tarod de dimensiunea potrivită. Şi-l îndesă în buzunar, apoi trase jos unul dintre costumele de curăţire complete, admirându-i masivitatea şi aducându-şi aminte cât de greoaie se simţise când purtase unul identic. Îl săltă pe un banc de lucru gol şi-i scoase colierul de fixare a căştii, îl duse la bormaşină şi-i dădu, cu mare atenţie, o gaură de pornire. Cu colierul prins în menghină, introduse tarodul în gaură, făcând un filet nou pentru furtunul de aer. Cu asta se lupta, gândindu-se la ultima conversaţie cu Lukas, când mirosul de pâine proaspătă pătrunse în laborator înaintea lui Solo.

– Salut! strigă el din cadrul uşii.

Juliette îşi ridică privirea şi-l invită cu o zvâcnire a bărbiei să intre. Pentru răsucirea tarodului era nevoie de efort, mânerul de metal i se înfigea în palme şi pe frunte i se aduna sudoarea.

– Am mai copt pâine.

– Miroase excelent, mormăi ea.

De când îl învăţase pe Solo să coacă lipii, nu mai reuşea să-l oprească. Cutiile mari cu făină, înşirate pe rafturile lui cu alimente conservate în recipiente de tablă, dispăreau pe rând, pe măsură ce experimenta reţete noi. Îşi reaminti că trebuia să-l înveţe să mai gătească şi altceva, să găsească o întrebuinţare utilă a hărniciei lui, făcându-l să devină ceva mai activ.

– Şi am tăiat castraveţi felii, adăugă el mândru, de parcă ar fi pregătit un ospăţ fără egal.

Mintea lui Solo se blocase la vârsta adolescenţei în atât de multe privinţe! Inclusiv în a obiceiurilor culinare.

– O să-i gust în curând, îi spuse ea.

Cu trudă, reuşi, în sfârşit, să treacă tarodul prin toată gaura de ghidare, finalizând o conexiune filetată tot atât de îngrijit ca şi cum ar fi venit de la Aprovizionare. Retrase tarodul cu uşurinţă, ca pe un şurub pe măsură.

Solo puse farfuria cu pâine şi castraveţi pe bancul de lucru şi înşfăcă un taburet.

– La ce lucrezi? La o altă pompă?

Se uită la compresorul mare, pe rotile, cu furtunuri atârnând în urma lui.

– Nu. Aşa mergea prea încet. Lucrez la o metodă de respirare sub apă.

Solo râse. Începu să mănânce clefăind o bucată de pâine, înainte de a-şi da seama că ea vorbea serios.

– Nu glumeşti.

– Nu. Pompele de care-avem *într-adevăr* nevoie sunt în bazinele colectoare din fundul silozului. Nu trebuie decât să trimit acolo, *jos,* la ele, o parte din electricitatea de aici, de la IT. Şi locul o să se usuce în câteva săptămâni sau luni, nu în ani.

– Respiraţie sub apă, zise el.

Şi o privi de parcă ea ar fi fost cea care îşi pierdea minţile.

– Nu diferă de modul în care-am ajuns aici, venind din silozul meu. Juliette înfăşură capătul de cuplare al furtunului pentru aer în bandă siliconică, apoi începu să-l înşurubeze în colier. Costumele astea sunt etanşe la aer, ceea ce le face etanşe şi la apă. Nu-mi trebuie decât o rezervă permanentă de aer respirabil şi pot lucra acolo, jos, oricât de mult vreau. Oricum, destul de mult ca să pun pompele în funcţiune.

– Crezi că încă mai pot să funcţioneze?

– Ar trebui. Luă o cheie şi strânse piesa de legătură atât de tare cât îndrăznea s-o facă. Sunt proiectate ca să meargă sub

apă şi sunt simple. Nu le trebuie decât curent electric, şi noi îl avem din belşug aici, sus.

– *Eu* ce-o să fac?

Solo îşi frecă mâinile, împrăştiind firimituri pe bancul ei de lucru. Întinse mâna după o altă bucată de pâine.

– O să supraveghezi compresorul. O să-ţi arăt cum să-l manevrezi şi cum să-l umpli cu combustibil. O să instalez una dintre staţiile radio portabile ale ajutorilor de şerif în cască, aşa c-o să putem comunica. O s-avem o întreagă încâlceală de furtun pentru aer şi de cabluri electrice, care va trebui desfăşurată. Îi zâmbi. Nu-ţi face griji, o să te ţin ocupat.

– Nu-mi fac griji, zise Solo.

Îşi umflă pieptul şi ronţăi o felie de castravete, cu privirea alunecându-i către compresor.

Şi Juliette văzu că Solo nu stăpânea încă arta de a minţi convingător – aidoma unui adolescent cu puţin exerciţiu în această privinţă, dar având mare nevoie să se pună la punct.

8

•Silozul 18 •

... băieţii din cealaltă parte a taberei. Aceste rezultate erau înregistrate cu grijă de experimentatori, care treceau drept consilieri ai taberei. Când violenţa a scăpat de sub control, experimentul a fost oprit înainte de a-şi urma cursul până la final. Acţiunea începută la Robber Cave prin alcătuirea a două grupuri de băieţi proveniţi din medii aproape identice şi sisteme de valori, de asemenea, aproape lipsite de deosebiri s-a transformat în ceea ce a ajuns să fie cunoscut, în sfera psihologiei, drept scenariu intergrup şi extragrup. Micile diferenţe perceptibile – modul în care îşi purta cineva pălăria, inflexiunile vocii, s-au transformat în păcate de neiertat. Când au început să zboare pietrele, iar raidurile reciproce în cealaltă tabără au devenit sângeroase, experimentatorii s-au văzut nevoiţi să pună capăt...

Lukas nu mai putu să citească. Închise cartea şi se sprijini de rafturile înalte. Simţi un miros respingător, duse cotorul volumului vechi la nas şi îl mirosi. Mirosul era al lui însuşi, decise în cele din urmă. Când făcuse duş ultima oară? Rutina lui de zi cu zi se dăduse peste cap. Nu mai erau copii care să-l trezească dimineaţa cu ţipetele lor, nici vânători de stele seara, nici luminile micşorate de pe casa scării care să-l conducă înapoi, în patul lui, pentru a repeta totul în ziua următoare. În schimb, erau perioade intermitente de agitaţie şi de întoarcere în dormitorul ascuns de la etajul treizeci şi cinci. O duzină de paturi de cazarmă, şi el singur. Erau luminile roşii care pâlpâiau, anunţându-l astfel că avea companie, discuţiile cu Bernard şi Peter Billings când unul dintre ei îi aducea mâncarea, discuţii lungi cu Juliette ori de câte ori suna ea şi putea el să răspundă. Şi, între toate, cărţile. Cărţi de istorie citite de-a valma, despre miliarde de oameni şi despre încă şi mai multe stele. Istorisiri despre violenţă, despre nebunia mulţimilor, despre uluitoarea cronologie a vieţii, despre sori cu sistem planetar care aveau să se mistuie complet într-o bună zi, despre arme care puteau aduce sfârşitul, despre boli care aproape că o făcuseră.

Cât timp putea să continue astfel? Citind, dormind şi mâncând? Săptămânile deja păreau luni. N-avea cum să ţină şirul zilelor, n-avea cum să-şi amintească de câtă vreme îşi purta

salopeta, dacă era timpul s-o schimbe cu cea din uscător. Uneori se simţea ca şi cum şi-ar fi schimbat şi spălat hainele de trei ori pe zi. Ar fi fost uşor s-o facă de două ori pe săptămână. Dar mirosea de parcă ar fi făcut-o cu mai mult timp în urmă.

Îşi rezemă capul de cutiile cu cărţi şi închise ochii. Nu era cu putinţă să fie adevărate toate lucrurile pe care le citea. O lume atât de aglomerată şi de stranie n-avea niciun sens. Cât se gândea la scara tuturor lucrurilor, la ideea acelei vieţi într-o vizuină de sub pământ, la trimiterea oamenilor la curăţire, la a te înfierbânta străduindu-te să afli cine, ce şi de la cine a furat – simţea uneori un soi de vertij mental, o înspăimântătoare teamă că stătea deasupra unui abis, întrezărind, departe, jos, un adevăr întunecat, dar nereuşind să-l înţeleagă înainte de a-şi veni în fire, înainte să-l smulgă realitatea, îndepărtându-l de marginea hăului.

Nu ştia cu certitudine cât timp stătuse aşa, visând la un alt timp şi la un alt loc, înainte de a-şi da seama că luminile roşii pulsau din nou.

Puse cartea la loc, în cutia ei de tablă, şi făcu eforturi ca să se ridice în picioare. Ecranul computerului i-l arăta pe Peter Billings la uşa sălii serverelor, intrat în încăpere până în locul unde îi era permis să pătrundă. O tavă cu mâncare trona deasupra cartotecii cu comenzi de lucru de lângă uşă.

El plecă de lângă computer, străbătu coridorul în grabă, se căţără pe scară. După ce îndepărtă grătarul, îl lăsă cu grijă să recadă la locul lui şi-şi alese un traseu indirect printre serverele înalte şi zumzăitoare.

– Ah, iată-l pe micul nostru protejat.

Peter zâmbi, dar ochii i se îngustară la vederea lui Lukas.

El îşi lăsă bărbia în jos.

– Şerifule, spuse.

Avusese întotdeauna impresia că Peter îşi bătea joc de el în tăcere, că îl privea de sus, deşi erau cam de aceeaşi vârstă. Ori de câte ori îşi făcuse apariţia împreună cu Bernard, şi mai ales în ziua în care şeful IT-ului explicase de ce era nevoie ca Lukas să fie în siguranţă, între ei păruse a se naşte un soi de încordare care sugera o competiţie. O încordare de care Lukas era conştient, chiar dacă n-o împărtăşea. Între patru ochi, cerându-i să păstreze secretul, Bernard îi spusese că îl educa pe Peter pentru a ocupa, în viitor, funcţia de primar şi că, într-o bună zi, ei, cei doi tineri, aveau să lucreze cot la cot. Încercă să nu uite

asta în timp ce-şi lua tava. Peter îl privea cu sprâncenele lăsate, îngândurat.

Lukas se întoarse să plece.

– De ce nu vrei să mănânci aici? îl întrebă şeriful, fără să se clintească din locul unde stătea, sprijinit de uşa grea a încăperii.

Lukas îngheţă.

– Rămâi întotdeauna aici, cu Bernard, în timp ce mănânci, dar când vin eu te grăbeşti întotdeauna să te retragi. Peter se apleca, uitându-se în adâncimea grupurilor de servere. Oricum, ce faci toată ziua în locul ăsta?

Lukas se simţi încolţit. De fapt, nici măcar nu-i era chiar atât de foame, se gândise să lase mâncarea pe mai târziu, dar să-şi mănânce porţia în întregime era, de obicei, cel mai rapid mod de a scăpa de astfel de conversaţii. Ridică din umeri şi se aşeză pe podea, rezemat de cartotecă şi cu picioarele întinse. Descoperind tava, găsi un bol cu o supă de neidentificat, două felii de roşie şi o bucată de pâine de mălai.

– În cea mai mare parte a timpului mă ocup de servere, exact ca şi până acum. Începu cu o înghiţitură de pâine, care n-avea niciun gust. Singura diferenţă e că nu trebuie să mă-ntorc acasă la sfârşitul zilei.

Îi zâmbi lui Peter, mestecând pâinea uscată.

– Ai dreptate, locuieşti jos, în mijloc, nu-i aşa?

Peter îşi încrucişă braţele şi păru să-şi găsească o poziţie şi mai confortabilă, sprijinit de uşa grea. Lukas se lăsă pe-o parte şi se uită pe lângă el, pe coridor. De după colţ se auzeau voci. Se simţi dintr-odată îndemnat să se ridice în picioare şi să fugă, doar de dragul de a fugi.

– Nu tocmai, răspunse. Apartamentul meu e, practic, în vârf.

– Tot mijlocul e aşa, râse Peter, pentru toţi cei care locuiesc acolo.

Lukas atacă pâinea, ca să-şi ţină gura ocupată. Mestecând, se uită cu prudenţă la supă.

– Ţi-a spus Bernard despre marele atac pe care l-am plănuit? Mă gândeam să mă duc jos, să iau şi eu parte.

Lukas clătină din cap. Îşi adânci lingura în supă.

– Ştii de zidul pe care l-au construit la Mecanic, ştii că idioţii ăia s-au închis înăuntru? Ei bine, Sims şi băieţii lui o să-l facă ţăndări. Au avut tot timpul din lume să se ocupe de el din partea dinspre noi, aşa că această mică rebeliune absurdă ar trebui să se-ncheie în cel mult câteva zile.

Sorbindu-şi zgomotos supa, Lukas nu putea să se gândească decât la toţi oamenii de la Mecanic, prinşi în cursă în spatele acelui zid de oţel, spunându-şi că el, unul, ştia cu exactitate prin ce treceau.

– Înseamnă c-o să ies de-aici în curând? Îşi apăsă muchia lingurii într-o roşie, în loc să folosească furculiţa şi cuţitul. Afară nu mă poate ameninţa nimic, nu-i aşa? Nici măcar nu ştie nimeni cine sunt.

– Asta depinde de Bernard. În ultima vreme se poartă ciudat. E vorba despre foarte mult stres, presupun.

Peter se lăsă s-alunece în josul uşii şi se aşeză pe călcâie. Pentru Lukas era plăcut să nu mai fie nevoit să-şi întindă gâtul ca să se uite la el.

– A spus ceva despre aducerea mamei tale sus, pentru o vizită. Din asta deduc că s-ar putea să mai rămâi aici cel puţin o săptămână.

– Grozav!

Lukas mai continuă o vreme să-şi îndese mâncarea în gură. Când începu să ţiuie serverul din celălalt capăt al sălii, corpul îi sări pur şi simplu în sus, ca tras de o sfoară. Luminile din plafon clipiră slab, cu înţeles pentru cei puşi în temă.

– Ce-i asta?

Peter aruncă o privire atentă în sala serverelor, săltându-se uşor pe vârfuri.

– Înseamnă că trebuie să mă duc din nou la lucru. Lukas îi întinse tava. Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o.

Se întoarse să plece.

– Hei, primarul a spus că trebuie să m-asigur că mănânci tot…

Lukas îşi flutură mâna peste umăr. Dispăru dincolo de primul server înalt şi începu s-alege către partea opusă a încăperii, ştergându-şi gura cu mâna şi ştiind că Peter nu putea să-l urmeze.

– Lukas…!

Dar el plecase. Se grăbi s-ajungă lângă perete din celălalt capăt, scoţându-şi cheile de sub guler, din mers.

În timp ce descuia, văzu că luminile din plafon încetaseră să mai clipească. Peter închisese uşa. El îndepărtă partea din spate a serverului, scoase căştile din punga lor şi le cuplă.

– Alo?

Îşi potrivi microfonul, asigurându-se că nu era prea aproape.

– Salut! Vocea ei îl umplu, aşa cum nu-l putea umple pur şi

simplu hrana. Te-am făcut s-alergi?

Lukas răsuflă adânc. Îşi ieşea din formă fiind închis astfel, fără să mai meargă în fiecare zi la muncă şi înapoi.

– Nu, minţi el. Dar ar trebui s-o laşi mai uşor cu apelurile. Cel puţin în timpul zilei. Ştii-tu-cine e aici mai tot timpul. Ieri, când ai sunat atât de insistent, stăteam amândoi chiar lângă server, care ţiuia şi ţiuia. L-a scos pur şi simplu din sărite...

– Crezi că-mi pasă dacă se-nfurie? Juliette râse. Şi *vreau* să-mi răspundă. Mi-ar plăcea să mai vorbesc cu el. În plus, tu ce mi-ai sugera? Vreau să vorbesc cu tine, simt nevoia să vorbesc cu *cineva.* Şi tu eşti întotdeauna chiar acolo. Nu e ca şi cum ai putea să te-aştepţi să fiu şi eu aici ori de câte ori suni tu. Ştii de câte ori am mers săptămâna trecută de la etajele treizeci până la Aprovizionare? Ghiceşte.

– Nu vreau să ghicesc.

Lukas îşi frecă pleoapele.

– Probabil de o jumătate de duzină de ori. Şi, ştii, dacă el e acolo, înăuntru, tot timpul, ai să-mi faci o favoare, să-l omori pentru mine. Să mă scuteşti de tot acest efort...

– Să-l *omor?* Lukas îşi flutură braţul. Cum, să-l *bat* pur şi simplu până moare?

– Chiar vrei nişte indicaţii? Fiindcă am inventat o serie de...

– Nu, nu vreau indicaţii... Şi nu vreau s-*omor* pe nimeni! N-am *omorât* niciodată...

Lukas îşi înfipse arătătorul în tâmplă şi şi-o frecă apăsat, descriind cercuri minuscule. Se trezea mereu cu câte-o durere de cap. Începuseră de când...

– Las-o baltă, zise Juliette cu dezgustul din glas năpustindu-i-se prin fire cu viteza luminii.

– Uite...

Lukas îşi potrivi mai bine microfonul. Detesta conversaţiile astea. Îi plăcea când vorbeau, pur şi simplu, despre nimic.

– Îmi pare rău, e pur şi simplu fiindcă... aici lucrurile au luat-o razna. Nu ştiu cine face asta. Stai aici, într-o cutie cu atâtea informaţii, am o staţie radio din care aud doar larma unei lupte continuate la nesfârşit, şi totuşi s-ar părea că, în comparaţie cu oricine altcineva, nu ştiu niciun un rahat.

– Dar ştii că poţi avea încredere în mine, nu? Că sunt din tabăra celor buni? N-am făcut nimic rău ca să merit să fiu trimisă afară, Lukas. Am nevoie să ştii asta.

O auzi inspirând adânc şi expirând cu un oftat. Şi-o imagină

stând acolo, singură cu un nebun în silozul ăla, cu microfonul apăsat pe buze, cu pieptul umflându-se cu exasperare, cu mintea plină de tot ce aştepta de la el...

– Lukas, ştii că eu sunt aici de partea cui trebuie, nu? Şi că tu lucrezi pentru un nebun?

– Totul e o nebunie, răspunse el. Toată lumea e nebună. Noi stăteam aici, la IT, sperând că n-o să se-ntâmple nimic rău, şi cele mai cumplite lucruri la care ne puteam gândi au dat buzna peste noi.

Juliette respiră încă o dată prelung, şi Lukas se gândi la ceea ce-i spusese despre revoltă, la lucrurile pe care le omisese.

– Ştiu ce-ai zis c-au făcut oamenii mei, dar ai înţeles de ce-au venit? Da? Ceva trebuie făcut, Luke. *Încă* mai e nevoie...

El ridică din umeri, uitând că Juliette nu putea să-l vadă. Deşi stăteau atât de des de vorbă, încă nu era obişnuit să discute astfel cu cineva.

– Eşti pe o poziţie din care poţi s-ajuţi, îi spuse ea.

– N-am cerut eu să fiu aici.

Se simţea din ce în ce mai frustrat. De ce trebuiau conversaţiile lor s-alunece către situaţii neplăcute? De ce nu se puteau întoarce la discuţiile despre cele mai bune mese cu care se delectaseră, despre cărţile favorite din copilărie, despre preferinţele comune, despre lucrurile care-i deranjau pe amândoi?

– Niciunul dintre noi n-a cerut să fie acolo unde e, îi reaminti ea cu răceală.

Asta-l amuţi pe Lukas, care se gândi unde se afla ea şi prin ce trecuse ca s-ajungă în acel loc.

– Singurul lucru pe care-l putem controla, spuse Juliette, sunt acţiunile noastre, odată ce soarta ne-a adus unde ne-a adus.

– Probabil că va trebui să plec.

Lukas respiră scurt. Nu voia să se gândească la acţiuni şi la soartă. Nu voia să poarte discuţia aceea.

– Peter o să-mi aducă-n curând cina, minţi el.

– OK, răspunse ea. Înţeleg. Oricum trebuie să mă duc să testez costumul. Şi, ei, dacă treaba asta merge, s-a putea să fiu plecată o vreme. Aşa că, dacă o zi sau două nu mai primeşti nicio veste de la mine...

– Fii prudentă, zise Lukas.

– Voi fi. Şi nu uita ce ţi-am zis, Luke. Ceea ce facem când mergem înainte ne defineşte, spune cine suntem. Nu faci parte

dintre ei. Nu-i aparţii acelui loc. Te rog să nu uiţi asta.

El mormăi ceva, în semn că era de acord, Juliette îi spuse la revedere şi vocea rămase răsunându-i în urechi când întinse mâna să scoată jackul.

În loc să pună căştile în punga lor, se relaxă, sprijinindu-se de serverul din spatele lui, şi le răsuci în mâini, gândindu-se la ceea ce făcuse, la ceea ce era.

Simţea nevoia să se strângă ghem şi să plângă, să-nchidă pur şi simplu ochii, făcând lumea să dispară. Însă ştia că, dacă-i închidea, dacă îşi îngăduia să se cufunde în întuneric, tot ce-avea să mai vadă ar fi fost *ea.* Femeia scundă, cu părul cărunt, cu trupul tresăltându-i în urma impactului gloanţelor. Al gloanţelor *lui.* Avea să-şi simtă degetul pe trăgaci, obrajii uzi de sare, mirosul prafului de puşcă, zgomotul făcut de masă, clinchetul de alamă goală şi strigătele jubilante de victorie ale oamenilor de partea cărora se afla.

9
•Silozul 18•

– … am spus joi c-o să ţi-l aduc în două zile.

– Păi, la naiba, au trecut două zile, Carl. Curăţirea se face mâine-dimineaţă, îţi dai seama de asta, da?

– Nu trebuie să faci pe deşteptul. Fă-mi rost de dosarul ăla şi adu-mi-l aici, sus, imediat. Îţi jur, dacă rahatul ăsta eşuează din cauză că tu ai…

– O să ţi-l aduc. Haide, omule. Glumeam. Relaxează-te.

– Relaxare. Luate-ar naiba, o să mă relaxez mâine. Simt că înnebunesc. Lasă-le dracului de glume!

– Vin imediat…

Shirly se ţinea cu mâinile de tâmple, cu degetele înfipte în păr, cu coatele sprijinite pe bancul de lucru al lui Walker.

– Ce adâncului se petrece? îl întrebă. Walk, ce e asta? Cine *sunt* oamenii ăştia?

El se uită prin lupă. Adânci unicul fir de păr smuls din peria de curăţat în vopseaua albă de pe capacul umed al cutiei cu grund. Cu cea mai mare grijă, cu încheietura mâinii imobilizată de cealaltă mână, îl trecu peste partea exterioară a potenţiometrului opusă semnului pe care-l trasase chiar pe buton, ca reper fix. Mulţumit, numără toate marcajele pe care le făcuse până atunci, fiecare reprezentând poziţia de captare a altui semnal puternic.

– Unsprezece, spuse. Se întoarse spre Shirly, care spusese ceva, dar el nu era sigur ce. Şi cred că încă nu l-am găsit pe-al nostru.

– *Al nostru?* Walk, mi se face frică. De unde *vin* toate vocile astea?

El ridică din umeri.

– Din oraş? De dincolo de dealuri? De unde să ştiu eu? Începu să rotească încet butonul, în căutarea altor sporovăieli. Unsprezece, în afară de noi. Dacă sunt mai multe? Trebuie să fie mai multe, corect? Care sunt şansele să le fi găsit deja pe toate?

– Ultimii vorbeau despre curăţire. Crezi că voiau să spună…? La fel ca…?

Walker dădu din cap, şi lupa îi alunecă. Şi-o potrivi la loc, apoi reîncepu să rotească butonul.

– Sunt în silozuri. Ca noi.

Îi arătă plăcuţa verde pe care-o conectase cu ajutorul ei la potenţiometru.

– Asta face probabil circuitul ăsta, cred că modulează frecvenţa undei.

Vocile o speriau de moarte pe Shirly; el era mai degrabă fascinat de acele alte mistere. Auzi pârliturile paraziţilor; încetă să mai rotească butonul, mişcându-l, în schimb, înainte şi înapoi, dar fără să găsească nimic. Trecu mai departe.

– Vorbeşti despre plăcuţa aia cu numărul *optsprezece* pe ea?

Walker o privi în tăcere. Degetele lui îşi încetară căutările. Dădu din cap.

– Atunci sunt cel puţin atâtea, zise Shirly punând lucrurile cap la cap mai repede decât el. Trebuie să-l găsesc pe Jenkins. Trebuie să-i spun asta.

Se ridică de pe taburet şi o porni spre uşă. Walker scutură din cap. Implicaţiile îl ameţeau, bancul de lucru şi zidurile păreau să alunece în lateral. Ideea existenţei unor *oameni* dincolo de acele ziduri…

O bubuitură violentă îi făcu dinţii să clănţăne şi îi abătu gândurile. Picioarele îi alunecară de sub el când se cutremură pământul, decenii de praf căzură ca o ploaie de pe încâlceala de ţevi de deasupra.

Walker se rostogoli pe-o parte, tuşind, respirând mucegaiul cu miros de mosc din aer. Urechile îi ţiuiau din pricina detunăturii. Îşi pipăia capul, bâjbâind în căutarea lupei, când îi văzu rama pe podeaua de oţel, în faţa lui, lentila fiind spartă în cioburi de dimensiunile unor pietricele.

– Oh, nu! Îmi trebuie…

Încercă să-şi aducă mâinile sub el şi simţi un junghi în şold, o durere puternică în locul unde i se lovise osul de oţel. Nu putea să gândească. Îşi flutură mâna, implorându-l pe Scottie să iasă din întuneric şi să-l ajute.

O cizmă grea strivi ce mai rămăsese din lupă. Mâini tinere, puternice îl prinseră de salopetă ridicându-l în picioare. Pe pretutindeni se auzeau ţipete. Pocnete şi răpăit de arme de foc.

– Walk! Eşti OK?

Jenkins îl ţinea de salopetă. Era convins c-ar fi căzut dacă băiatul i-ar fi dat drumul.

– Lupa me…

– Domnule! Trebuie să plecăm! Au pătruns înăuntru!

Bătrânul se întoarse spre uşă şi-l văzu pe Harper ajutând-o pe Shirly să se ridice. Ea privea cu ochi mari, buimăcită, cu un strat de praf cenuşiu pe umeri şi peste părul negru. Se uită la Walker, cu simţurile părându-i tot atât de amorţite cum şi le simţea el.

– Adună-ţi lucrurile, zise Jenkins. Ne retragem.

Inspectă încăperea, privirea alunecându-i către bancul de lucru.

– L-am reparat, zise Walker tuşind în pumn. Funcţionează.

– Puţin cam târziu, aşa cred.

Jenkins îi eliberă salopeta, şi bătrânul electrician trebui să se prindă de taburetul său ca să nu cadă din nou pe duşumea. Focurile de armă se auzeau tot mai aproape. Cizmele tropoteau pe lângă ei, răsunau alte strigăte, o altă detunătură puternică se simţi prin podea. Jenkins şi Harper stăteau în cadrul uşii, strigându-şi ordinele şi fluturându-şi braţele către oamenii care treceau în fugă. Shirly i se alătură lui Walker lângă bancul lui de lucru. Era cu ochii pe staţia radio.

– Avem nevoie de asta, spuse respirând cu greutate.

Bătrânul se uită în jos, la nestematele sclipitoare de pe podea. Salariul lui pe două luni se dusese pe lupa aia…

– Walk! Ce să iau? Ajută-mă!

El se întoarse şi-o văzu pe Shirly adunând componentele aparatului, cu firele dintre plăcuţe strânse grămadă, încâlcite. Un foc de armă sonor răsună chiar din faţa uşii lui, făcându-l să se ghemuiască şi împiedicându-l să gândească.

– Walk!

– Antena, şopti el, arătând către praful ce continua să plutească, scuturat de pe grinzi.

Shirly dădu din cap şi sări pe bancul de lucru. Walker îşi roti privirea prin încăpere, prin încăperea pe care-şi promisese că n-avea s-o mai părăsească niciodată, promisiune pe care avusese de gând să şi-o respecte de data asta. Ce să ia? Suvenire stupide. Vechituri. Haine murdare. O grămadă de scheme. Îşi înhăţă cutia cu piese de schimb şi o răsturnă pe podea. Mătură componentele staţiei radio, adunându-le în ea, apoi adăugă transformatorul, scoţându-l din priză. Shirly smuci de antenă, îi strânse la piept toate firele şi toate vergelele de metal. El înşfăcă pistolul de lipit şi alte câteva unelte; Harper strigă că trebuiau să plece imediat sau niciodată.

Shirly îl prinse pe Walker de braţ şi-l trase după ea către uşă.

Şi el înţelese că nu-l aleseseră pe *niciodată.*

10
•Silozul 17•

Panica de care se simţi cuprinsă în timpul îmbrăcării costumului o surprinse.

Juliette se aşteptase să-i fie frică, într-o anumită măsură, la intrarea în apă, dar simpla îmbrăcare a costumului de curăţire fu cea care-o îngrozi, pricinuindu-i o durere rece, seacă în golul stomacului. Făcu eforturi ca să-şi controleze respiraţia în timp ce Solo îi trăgea fermoarul de la spate şi apăsa pe cele două straturi de arici ca să le-aducă la locul lor.

– Unde mi-e cuţitul? întrebă ea bătându-se peste buzunarele din faţă şi căutând printre unelte.

– E aici, răspunse el.

Se aplecă şi-l pescui din geanta ei, de sub un prosop şi un schimb de haine. I-l întinse cu mânerul înainte, şi Juliette şi-l puse în buzunarul pe care-l adăugase în partea din faţă a costumului. Pentru simplu fapt că-l ştia la-ndemână, îi venea mai uşor să respire. Unealta luată din cantina din vârf îi dădea un soi de siguranţă. Se pomenea verificând dacă-l avea asupra ei, exact aşa cum obişnuia înainte să-şi privească încheietura mâinii, în căutarea ceasului vechi.

– Să mai aşteptăm cu casca, îi spuse lui Solo, care tocmai ridica de pe podea calota transparentă. Ia mai întâi frânghia aia.

Arătă către mănuşile ei pufoase. Materialul gros şi cele două straturi de combinezon de sub costum îi ţineau de cald. Vedea în asta un indiciu de bun augur, care-i spunea că n-avea să-ngheţe de moarte în apa rece din adânc.

Solo săltă colacii de frânghie matisată cu o cheie reglabilă de lungimea antebraţului său legată la un capăt.

– În ce parte? întrebă.

Ea îi indică locul unde se afundau treptele curbate cu graţie în apa luminată în verde.

– Coboar-o în ritm constant. Şi ţine-o întinsă, ca să nu se-agaţe în treptele de dedesubt.

Solo dădu din cap. Juliette îşi verifică uneltele în timp ce arunca el cheia în apă, greutatea bucăţii de metal trăgând frânghia până pe fundul imensei case a scării. Într-un buzunar avea o întreagă gamă de şurubelniţe. Toate erau legate cu câte un şnur de un metru şi jumătate sau doi. În alt buzunar avea o

cheie pentru piuliţe, iar în buzunarul numărul patru era un cleşte pentru tablă. Uitându-se în jos, la ea însăşi, o potopiră amintirile din timpul drumului prin exterior. Auzea sunetul pietrişului fin bombardându-i casca, simţea rezerva de aer împuţinându-se, simţea şi tropăitul cizmelor ei grele pe pământul bătătorit…

Îşi încleştă mâna de balustrada din faţa ei şi încercă să se gândească la altceva. La orice altceva. Cablu pentru curentul electric şi furtun pentru aer. Se concentră. Avea nevoie de amândouă, în cantitate mare. Respiră adânc şi verifică bobinele înalte de conductă flexibilă şi de cablu electric aduse pe palier. Le buclase sub formă de opturi, ca să le împiedice să se-ncâlcească. Bun. Compresorul era pregătit, Solo n-avea de făcut altceva decât să se asigure că totul ajungea jos, la ea, că nu se înţepenea…

– E pe fund, spuse el.

Juliette îl privi înnodând frânghia de balustradă. În ziua aceea era binedispus. Lucid şi energic. Era un moment potrivit ca să ducă treaba până la capăt. Redirecţionarea inundaţiei către uzina de prelucrare a apei ar fi fost o soluţie lipsită de eleganţă, provizorie. Era timpul să pună pompele mari, de jos, să freamăte prin apă aşa cum trebuia, s-o împingă prin pereţii de beton înapoi, în pământul de dincolo de ei.

Juliette îşi târşâi picioarele până la marginea palierului şi se uită în jos la suprafaţa argintie a apei murdare. Oare planul ei era nebunesc? Ar fi trebuit să se teamă? Sau o înspăimântau mai mult anii în care ar fi trebuit s-aştepte ca să poată face acelaşi lucru în siguranţă? Posibilitatea de a înnebuni încetul cu încetul i se părea cel mai mare risc. Îşi reaminti că plănuise ceva similar unei ieşiri în exterior, lucru pe care-l făcuse deja şi supravieţuise. Cu o excepţie: acum pericolul era mai mic. Lua cu ea o rezervă nelimitată de aer, iar jos nu era nimic toxic, nimic care s-o mistuie.

Îşi privi imaginea reflectată în apa liniştită, văzu că, în costumul voluminos, părea imensă. Oare dacă Lukas s-ar fi aflat acolo, lângă ea, dacă ar fi văzut ce-avea de gând să facă, ar fi-ncercat s-o convingă să renunţe? Se gândi că ar fi fost posibil. Cât de bine se cunoşteau, de fapt, unul pe altul? De câte ori se întâlniseră, de două, de trei ori?

Însă, între timp, stătuseră de vorbă de zeci de ori. Oare putea să cunoască pe cineva doar după voce? Din poveştile despre copilăria lui? După râsul lui molipsitor, când orice altceva din ziua

respectivă o făcea să plângă? De aceea erau e-mailurile mai scumpe, ca să împiedice un asemenea gen de viaţă, un asemenea gen de relaţie? Cum putea ea să stea acolo, gândindu-se mai degrabă la un om pe care abia dacă-l cunoştea decât la sarcina nebunească pe care-o avea în faţă?

Poate că Lukas devenise o punte de legătură, un fir subţire de speranţă care o unea cu căminul ei. Sau era mai degrabă o mică pată de lumină întrezărită când şi când prin beznă, un far care-o călăuzea pe drumul de întoarcere?

– Casca?

Solo stătea lângă ea privind-o, ţinând în mâini cupola de plastic transparent, cu o singură lanternă montată în partea de sus.

Juliette întinse braţul către ea. Se asigură că lanterna era bine prinsă şi se strădui să-şi cureţe mintea de gândurile inutile.

– Montează-mi mai întâi furtunul cu aer, zise ea. Şi deschide staţia radio.

El dădu din cap. Juliette ţinu casca în timp ce el cupla furtunul de aer la adaptorul înfiletat de ea în colier. Odată fixat, se auzi o şuierătură, o răbufnire a aerului rezidual din furtun. Mâna lui îi mătură ceafa când se întinse să-i pornească staţia radio. Juliette îşi lăsă bărbia în jos, apăsând butonul artizanal cusut de combinezonul de sub costum.

– Alo, alo, spuse ea.

Din aparatul de pe şoldul lui Solo se auzi un schelălăit strident când răbufni vocea ei.

– Ceva mai tare, spuse el reglând volumul.

Juliette săltă casca la locul ei. Îi scosese ecranul şi căptuşeala de plastic. După ce răzuise vopseaua din exterior, rămăsese cu o emisferă aproape transparentă. Fixând-o în colier, se simţi bine ştiind că indiferent ce vedea se afla într-adevăr acolo.

– Eşti bine?

Vocea lui Solo era amortizată de conexiunea etanşă dintre cască şi costum. Ea îi făcu semn că da, ridicându-şi mănuşa, cu degetul mare în sus. Arătă către compresor.

El dădu din cap, îngenunche lângă aparat şi se scărpină în barbă. Juliette îl privi pornind sistemul principal al compresorului portabil, apăsând de cinci ori butonul de amorsare şi smucind apoi de coarda de pornire. Micul utilaj scuipă o gură de fum şi prinse viaţă cu un huruit. Cu toate că avea cauciucuri pe roţi, dansă şi zăngăni pe palier, trimiţându-şi vibraţiile în susul

cizmelor ei. Juliette ascultă zgomotul cumplit din cască şi îşi imagină vacarmul violent care reverbera prin silozul abandonat.

Solo menţinu strangularea încă o secundă, exact aşa cum îl învăţase ea, apoi împinse până la capăt. În timp ce compresorul păcănea şi pufăia, el se uită în sus, la Juliette, zâmbind prin barbă şi semănând cu unul dintre câinii de la Aprovizionare, cu privirea ridicată către loialul său stăpân.

Ea îi arătă canistra roşie, cu benzina de rezervă, şi-i făcu un nou semn aprobator, cu degetul mare în sus. El îi răspunse cu acelaşi gest. Juliette se apropie de trepte cu mers târşâit, menţinându-şi echilibrul cu o mână pusă pe balustradă. Solo se strecură pe lângă ea, îndreptându-se spre aceeaşi balustradă şi spre frânghia legată de ea. Întinse mâna s-o echilibreze pe Juliette în timp ce, stângace în cizmele ei, cobora greoaie pe treptele alunecoase.

Ea spera că, odată ajunsă în apă, avea să se mişte cu mai multă uşurinţă, dar n-avea de unde s-o ştie, pur şi simplu intuia întregul fenomen fizic, aşa cum putea să aprecieze ce urma să se întâmple cu o maşinărie cercetând-o cu atenţie. Trecu de ultimele trepte uscate. Apoi cizmele ei sparseră suprafaţa uleioasă a apei şi găsi treapta de dedesubt. Coborî cu trudă încă două, anticipând frigul care urma s-o pătrundă, dar asta nu se întâmplă nicidecum. Costumul şi combinezoanele de sub el o menţineau la o temperatură plăcută. De fapt, îi era aproape prea cald – putea să vadă o pâclă umedă formându-i-se în cască. Lăsându-şi bărbia în jos, apăsă pe comutatorul staţiei radio şi îi ceru lui Solo să deschidă supapa, îngăduind aerului să-i pătrundă în costum.

El bâjbâi pe colierul acestuia şi răsuci maneta care permitea curgerea aerului. Gazul şuieră în urechile ei, destul de zgomotos, şi simţi costumul umflându-i-se în jur. Supapa de deversare, pe care o înşurubase în partea opusă a gulerului, se deschise cu un sunet strident, prevenind explozia costumului şi a capului ei, după cum bănuia.

– Greutăţi, spuse apăsând comutatorul staţiei radio.

El traversă palierul în fugă şi se întoarse cu greutăţile rotunde, pentru exerciţii fizice. Îngenunchind pe ultima treaptă uscată, le prinse sub genunchii ei cu benzi de arici rezistent, apoi se uită în sus, să vadă ce urma.

Juliette se strădui să-şi ridice un picior, apoi pe celălalt, convingându-se că greutăţile erau bine fixate.

– Cablu, spuse deprinzându-se tot mai mult cu folosirea staţiei radio.

Era aproape partea cea mai importantă: energia electrică de la IT avea s-ajungă la pompele fără viaţă de jos. Curent de douăzeci şi patru de volţi. Instalase un întrerupător pe palier, pentru ca Solo să poată face teste cât timp încă ea se afla jos. Nu voia să facă drumul cu cablurile conectate.

Solo desfăşură trei metri şi jumătate de cablu şi îl legă, formând un laţ în jurul mijlocului ei. Făcea noduri rezistente, atât de frânghie, cât şi de sârmă. Încrederea lui Juliette în întreaga încercare creştea cu fiecare minut, odată cu scăderea senzaţiei de disconfort pricinuite de costum.

Zâmbetul lui Solo, aflat cu două trepte mai sus, străbătu prin casca ei de plastic, cu dinţii galbeni vizibili prin barba nepieptănată. Juliette îi răspunse tot cu un zâmbet. Se ridică în picioare în timp ce el îi aprindea pe bâjbâite lanterna de pe cască. Bateria fusese încărcată de curând şi avea să ţină toată ziua, mult mai mult decât era posibil să-i fie necesară.

– OK, zise ea. Ajută-mă să trec peste.

Eliberând butonul staţiei radio cu bărbia, se întoarse şi se sprijini de balustradă, se săltă cu burta pe ea, apoi îşi trecu încet capul de partea cealaltă. Aruncarea peste fâşia de metal era o senzaţie incredibilă. Se simţea ca o sinucigaşă. Aceea era scara mare; acela era silozul ei; se afla cu patru etaje mai sus de Mecanic; tot acel spaţiu de sub ea, lungul plonjon în care se avântau numai nebunii şi pe care ea urma să-l facă în aceeaşi măsură din proprie voinţă.

Solo o ajută să-şi salte picioarele cu greutăţi. Împroşcă apa, coborând pe prima treaptă udă ca să-i fie ei de folos. În timp ce el îi ridica primul picior, ea şi-l avântă peste balustradă. Se trezi deodată călare pe bara îngustă şi alunecoasă, întrebându-se dacă apa avea s-o susţină cu adevărat, dacă putea s-o prindă, încetinindu-i căderea. Şi urmă un moment de panică veritabilă, cu gust metalic în gură, o senzaţie de gol în stomac şi nevoia imperioasă de a urina, totul în timp ce Solo îi ridica al doilea picior peste balustradă, cu mâinile ei agăţându-se nebuneşte de frânghia legată de el, cu cizmele ei împroşcând zgomotos şi violent apa de pe scara inundată la pătrunderea prin suprafaţa ei argintie.

– Rahat!

Expiră cu putere în cască, gâfâind după şocul pătrunderii atât

de rapide, cu mâinile şi cu genunchii în jurul frânghiei răsucite, cu trupul mişcându-i-se în costumul pufos de parcă i s-ar fi desprins un strat de piele prea largă.

– Eşti OK? strigă Solo cu mâinile pâlnie în jurul bărbii.

Ea dădu din cap, dar casca nu i se clinti. Simţea greutăţile trăgând-o de fluierele picioarelor, încercând s-o ducă în jos. Ar fi vrut să-i spună lui Solo o duzină de lucruri, să-i reamintească toate sfaturile, să-i ureze noroc, dar mintea ei alerga prea repede ca să-i treacă prin gând să folosească staţia radio. În schimb, îşi slăbi strânsoarea mănuşilor şi a genunchilor, simţi frânghia alunecându-i pe lângă trup cu un scârţâit îndepărtat şi începu lunga scufundare în adânc.

11
•Silozul 18•

Lukas stătea la micul birou construit dintr-un amestec complicat de piese de lemn, uitându-se fix în jos la o carte ce conţinea o întreagă avere sub formă de hârtie fragilă. Scaunul valora probabil mai mult decât ar fi putut să câştige într-o viaţă întreagă, şi Lukas stătea pe el. Ori de câte ori se mişca, acel obiect graţios se răsucea şi scârţâia din toate încheieturile, ca şi cum s-ar fi putut dezmembra în orice clipă.

Pentru orice eventualitate, Lukas îşi ţinea tălpile cizmelor bine apăsate pe podea, lăsându-şi greutatea pe vârfuri.

Întoarse o pagină, ca şi cum ar fi citit. Nu se putea spune că nu-şi dorea să citească, ci doar că voia să citească *altceva.* Rafturi întregi de lucrări mult mai interesante păreau să-şi râdă de el din cutiile lor subţiri, de tablă. Îşi strigau dorinţa de a fi citite, îi strigau să lase deoparte Ordinul, cu stilul lui rigid, cu listele lui de probleme evidenţiate cu puncte, cu labirintul de referiri la alte pagini, care dădeau naştere mai multor cercuri decât avea scara mare.

Fiecare informaţie nouă din Ordin te trimitea la o altă pagină, fiecare pagină conţinea o informaţie nouă. Lukas răsfoi câteva şi se întrebă dacă Bernard îl supraveghea sau nu cu atenţie. Şeful IT-ului stătea în celălalt capăt al micului birou, într-una dintre numeroasele încăperi ale bine-aprovizionatei ascunzători de sub servere. În timp ce Lukas pretindea că-şi desfăşoară activitatea de umbră pentru noua lui funcţie, Bernard alterna între butonarea micului computer de pe celălalt birou şi deplasările către staţia radio montată pe perete, ca să le dea instrucţiuni forţelor de securitate din adânc.

Lukas prinse între degete un teanc gros de foi ale Ordinului şi îl trânti în partea opusă. Sări peste metodele de prevenire a dezastrelor din siloz şi căută, mai către sfârşit, un material cu referinţe ceva mai savante. Partea aceea era şi *mai* înfricoşătoare: capitole despre modul de convingere a unui întreg grup, despre controlul minţilor, despre efectele fricii în educaţia copiilor, grafice şi tabele referitoare la modul de abordare a problemei creşterii populaţiei…

Nu mai putea să suporte. Îşi potrivi mai bine scaunul şi se uită o vreme la Bernard, şef al IT-ului şi primar în exerciţiu, care

derula un text la computer, cu capul zvâcnindu-i în sus şi-n jos în vreme ce urmărea cuvintele.

După încă un moment, Lukas îndrăzni să rupă tăcerea.

– Hei, Bernard!

– Hm?

– Hei, de ce aici nu e nimic care să explice cum s-a ajuns la toate astea?

Scaunul lui Bernard scârţâi când îl roti ca să se întoarcă spre Lukas.

– Scuză-mă, ce-ai spus?

– Oamenii care-au făcut toate astea, care au scris toate aceste cărţi. De ce în Ordin nu apare nimic despre ei? Mi-ar plăcea să ştiu cum au construit, în primul rând, totul.

– De ce-ar trebui să fie?

Bernard se reîntoarse pe jumătate către computerul lui.

– Ca să *ştim.* Adică, aşa cum sunt toate lucrurile din celelalte cărţi…

– Nu vreau să citeşti celelalte cărţi. Nu încă. Bernard arătă către biroul de lemn. Învaţă mai întâi Ordinul. Dacă nu poţi ţine silozul unit, cărţile Moştenire sunt doar pastă de lemn. Sunt tot atât de utile ca lemnul prelucrat dacă nu mai rămâne nimeni care să le citească.

– Dacă stau închise aici, jos, în afară de noi doi, nu le poate citi nimeni…

– Nimeni dintre cei în viaţă. Nu azi. Dar într-o bună zi vor fi o mulţime de oameni care să le citească. Însă numai dacă studiezi.

Bernard arătă către îngrozitoarea carte groasă înainte de a se întoarce spre tastatura lui şi de a întinde mâna după mouse.

Lukas rămase o vreme aşa, uitându-se la spatele lui Bernard, la şnurul înnodat pe care-şi ţinea cheile principale şi care i se vedea deasupra marginii de sus a cămăşii de sub salopetă.

– Presupun că au ştiut, au ştiut că se apropia, zise Lukas, nereuşind să-şi scoată ideea din minte.

Îşi pusese întotdeauna întrebări despre asta, şi le înăbuşise, găsise ceva care să-l înfioare în stelele îndepărtate, aflate la o distanţă atât de mare încât erau imune la tabuurile reprezentate de coastele dealurilor. Iar acum trăia în acel vid, în acel gol al silozului despre care nu ştia nimeni şi unde interdicţiile nu îndrăzneau să pătrundă, şi avea acces la un om care părea să cunoască preţiosul adevăr.

– Nu studiezi, zise Bernard.

Capul îi rămăsese aplecat asupra tastaturii, dar părea să ştie că Lukas se uita la el.

– Dar trebuie să-şi fi dat seama că se apropia, nu? Lukas îşi săltă scaunul şi şi-l răsuci ceva mai mult. Adică pentru a construi toate aceste silozuri înainte ca acolo, afară, să fie atât de rău…

Bernard îşi întoarse capul într-o parte, încleştându-şi şi descleştându-şi fălcile. Mâna îi căzu de pe mouse şi se ridică să-i netezească mustaţa.

– Asta vrei să ştii? Cum s-a întâmplat?

– Da. Lukas dădu din cap. Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Vreau să ştiu.

– Crezi că are importanţă? Ceea ce s-a întâmplat acolo, afară? Bernard se întoarse şi se uită la diagramele de pe perete, apoi la Lukas. De ce ar avea importanţă?

– Pentru că s-a-ntâmplat. Şi nu s-a-ntâmplat decât într-un singur mod, şi mor de curiozitate să ştiu cum. Adică au ştiut că vine, nu? Trebuie să fi fost nevoie de ani ca să construiască totul…

– De decenii, spuse Bernard.

– Şi pe urmă ca să aducă înăuntru toate astea, toţi oamenii…

– Asta le-a luat mult mai puţin timp.

– Aşadar ştii?

Bernard dădu din cap.

– Informaţia e păstrată aici, dar nu într-una dintre cărţi. Iar tu te înşeli. *Nu* are importanţă. Reprezintă trecutul, iar trecutul nu e totuna cu Moştenirea noastră. Va trebui să-nveţi care e diferenţa.

– Diferenţa dintre trecutul nostru şi Moştenirea noastră.

– Hm.

Bernard dădu din cap. Părea s-aştepte ceva.

Lukas se gândi la diferenţă. Dintr-un anumit motiv, în minte îi veni o discuţie cu Juliette, un lucru pe care i-l spunea ea la nesfârşit…

– Cred că ştiu, zise.

– Oh? Bernard îşi împinse ochelarii în susul nasului şi se holbă la el. Spune-mi ce crezi că ştii.

– Toate speranţele noastre, realizările celor de dinainte de noi, modelul cu care *poate* semăna lumea, astea alcătuiesc Moştenirea noastră.

Buzele lui Bernard se întredeschiseră într-un zâmbet. Îi făcu semn să continue.

– Iar lucrurile rele care nu pot fi împiedicate, greşelile care ne-

au adus aici, astea sunt trecutul.

– Şi ce înseamnă această diferenţă? Ce crezi că înseamnă?

– Înseamnă că nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, dar putem influenţa ceea ce urmează să se petreacă.

Bernard îşi lipi cu zgomot palmele mici.

– Foarte bine.

– Iar asta… Lukas se întoarse şi-şi sprijini o mână pe cartea groasă. Continuă, neinvitat:… Ordinul. Asta e o hartă a drumului pe care putem străbate tot răul care s-a adunat între trecutul nostru şi speranţa viitorului. Conţine lucrurile pe care le putem împiedica, pe care le putem remedia.

Ultima afirmaţie îl făcu pe Bernard să ridice din sprâncene, de parcă ar fi fost un mod nou de a privi un adevăr vechi. În cele din urmă zâmbi, cu vârfurile mustăţii arcuite în sus, cu ochelarii săltându-i-se pe şaua încreţită a nasului.

– Cred că eşti aproape gata, zise. Curând. Se întoarse din nou spre computerul lui, cu mâna lăsându-i-se pe mouse. Foarte curând.

12
•Silozul 17•

Coborârea către Mecanic era bizar de liniştită, aproape fascinantă. Juliette aluneca prin apa verzuie, ferindu-se de balustrada curbată ori de câte ori i se spirala scara în jurul picioarelor. Singurele zgomote erau şuierul aerului care-i intra în cască şi bolboroseala surplusului care ieşea prin partea opusă. Şirul nesfârşit de bule se rostogoleau în susul vizorului ca picăturile de sudură, plutind în sus, ca o sfidare a gravitaţiei.

Juliette privea sferele acelea argintii fugărindu-se, jucându-se aidoma copiilor pe treptele de metal. Se întrerupeau când atingeau balustrada, lăsând în urmă doar pete minuscule de gaz lipite de suprafaţa ei, rostogolindu-se şi ciocnindu-se. Altele urcau, în linii unduitoare, în interiorul spaţiului delimitat de scară. Se adunau în grupuri sub treptele goale, transformându-se în buzunare de aer care se legănau, captând lumina izvorâtă de deasupra căştii ei.

Era uşor să uite unde era, ce făcea. Ceea ce fusese familiar devenea distorsionat şi straniu. Totul părea mărit de emisfera de plastic prin care privea şi era uşor să-şi imagineze că nu urca nicidecum, că scara mare se înălţa, împingându-se prin adâncurile pământului şi ridicându-se către nori. Chiar şi senzaţia frânghiei alunecându-i printre mâinile înmănuşate şi de-a lungul abdomenului căptuşit părea mai degrabă ceva tras inexorabil de deasupra decât o linie în josul căreia aluneca ea.

Abia când îşi arcui spatele şi se uită drept în sus îşi aminti ce multă apă se îngrămădea deasupra ei. La o distanţă de un palier sau două, strălucirea verzuie a lumilor de avarie pălea până la un negru sinistru. Fasciculul luminos al lanternei abia dacă reuşea să-l ştirbească. Juliette inspiră brusc şi-şi aduse aminte că avea la dispoziţie tot aerul din siloz. Încercă să ignore senzaţia că pe umeri i se îngrămădea atât de mult lichid, că era îngropată de vie. Dacă era necesar, dacă intra în panică, putea pur şi simplu să taie legăturile greutăţilor, eliberându-se. O singură lovitură uşoară cu cuţitul de bucătărie era de-ajuns ca să se salte înapoi, la suprafaţă. Îşi spuse asta continuând să se scufunde. Desprinzându-şi o mână de frânghie, se bătu peste cuţit, asigurându-se că încă îl mai avea.

– MAI ÎNCET! se răsti staţia radio.

Juliette se prinse de frânghie cu ambele mâini şi o strânse până când se opri. Îşi aduse aminte că Solo era sus, supraveghind furtunul de aer şi cablurile electrice pe măsură ce se derulau din colacii înfăşuraţi cu grijă. Şi-l imagină încurcându-se în ele, sărind de colo colo într-un picior. Bulele de aer ieşeau în goană din supapa ei de deversare şi se legănau prin apa de culoarea lămâilor verzi, întorcându-se la suprafaţă. Îşi lăsă capul pe spate şi le privi răsucindu-se în jurul frânghiei întinse, întrebându-se ce anume îi lua lui atât de mult timp. Sub treptele spiralei, buzunarele de aer dansau, argintii ca mercurul, pâlpâind în turbulenţele create de trecerea ei…

– OK, cârâi difuzorul din ceafa ei. AICI E-N ORDINE.

Volumul vocii lui Solo o făcu pe Juliette să se ghemuiască şi îşi dori să-l fi verificat înainte de închiderea căştii. Acum nu mai era posibil să-l regleze.

Cu urechile ţiuind şi cu splendoarea coborârii în tăcere spulberată, alunecă în josul unui alt nivel, păstrând un ritm constant şi lent în timp ce studia lejeritatea cablului electric şi a furtunului de aer, în căutarea oricărui indiciu care i-ar fi spus că erau prea încordate. Trecând prin apropierea palierului de la etajul o sută treizeci şi nouă, văzu că una dintre uşi lipsea, iar cealaltă fusese răsucită cu violenţă în balamale. Probabil că întregul palier era inundat, ceea ce însemna mai multă apă de mutat cu pompele. Chiar înainte ca nivelul să dispară din vedere, văzu în lungul coridorului forme întunecate, umbre plutind în apă. Lanterna ei lumină vag o faţă palidă şi buhăită înainte de a aluneca pe lângă trupurile rămase de mult fără viaţă, lăsându-le să se ridice în afara vederii ei.

Nu se gândise că ar fi putut da peste mai multe cadavre. Fireşte, nu înecul – apa crescuse cu siguranţă mult prea lent ca să ia pe cineva prin surprindere –, dar orice gen de violenţă s-ar fi petrecut în adânc avea să fie conservată în hăurile lui îngheţate. Răceala apei din jur părea să-i fi străbătut, în cele din urmă, toate straturile costumului. Sau poate nu era decât imaginaţia ei.

Cizmele i se izbiră cu un zgomot surd de cel mai jos nivel la care ajungea scara când ea încă se mai uita în sus, cu ochii pe gradul de tensionare a cablurilor. Sfârşitul neaşteptat al coborârii făcu să-i trosnească genunchii. Durase mult mai puţin decât un drum pe scara uscată.

Menţinându-şi echilibrul cu o mână încleştată de frânghie,

Juliette şi-o desprinse pe cealaltă şi şi-o flutură prin atmosfera densă care era apa subterană, verzuie. Îşi lăsă bărbia în piept, peste comutatorul staţiei radio.

– Sunt jos, îi transmise lui Solo.

Făcu, de probă, câţiva paşi stângaci, fluturându-şi braţele şi pe jumătate înotând către intrarea în Mecanic. Lumina de pe scară nu răzbătea aproape deloc în partea opusă a porţilor de siguranţă. Dincolo de ele o aşteptau adâncurile uleioase ale unui cămin deopotrivă familiar şi străin.

– TE AUD, răspunse Solo după o oarecare întârziere.

Juliette îşi simţi muşchii crispându-se când vocea lui îi răpăi în cască. Imposibilitatea reglării volumului începea s-o scoată din minţi.

După o duzină de paşi împleticiţi, se deprinse în sfârşit cu mişcările stângace de înaintare prin apă, învăţând să-şi tragă greutatea cizmelor de-a lungul palierului de oţel. Cu costumul umflat şi cu braţele şi picioarele măturându-i interiorul, era ca şi cum ar fi condus o bulă aruncându-se pe sine însăşi peste învelişul ei. Se opri o dată, ca să se uite înapoi, la furtunul de aer, asigurându-se că nu se agăţase de trepte, şi-i aruncă o ultimă privire frânghiei pe care coborâse. Chiar şi de la distanţa aceea, părea un fir incredibil de subţire, atârnat prin scară ca un pai scufundat. Flutura uşor în siajul provocat de ea, aproape părând să-şi ia rămas-bun.

Juliette se strădui să nu citească nimic în asta; se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre intrarea în Mecanic. *Nu eşti obligată s-o faci,* îşi reaminti. Ar fi putut conecta încă două sau poate trei dintre pompele mici, plus câteva trasee suplimentare de ţevi din grădinile hidroponice. Munca ar fi putut să dureze câteva luni, iar nivelul apei ar fi scăzut timp de câţiva ani, dar, în cele din urmă, toate etajele s-ar fi uscat, iar ea ar fi putut căuta săpătorii, acele utilaje îngropate despre care îi povestise Solo. S-ar fi putut face cu un risc minim, dacă nu-l lua în calcul pe cel al sănătăţii ei mintale.

Iar, dacă nu-şi dorea să se-ntoarcă acasă decât ca să se răzbune, dacă asta era singura ei motivaţie, ar fi putut să aştepte, să aleagă traseul cel mai sigur. Chiar în clipa aceea se simţea tentată să-şi smulgă greutăţile de pe cizme şi să plutească în susul scării, să zboare pe lângă etaje, aşa cum visase cândva că ar fi fost posibil, cu braţele întinse, plutind încântată şi liberă…

Însă Lukas o ţinuse la curent cu situaţia cumplită în care i se aflau prietenii, totul fiind provocat de plecarea ei. Pe peretele de sub sala serverelor se găsea o staţie radio care emitea toate violenţele, zi şi noapte. Apartamentul subteran al lui Solo era echipat cu un aparat identic, care însă nu putea să comunice decât cu staţiile radio portabile din Silozul 17. Juliette renunţase să-l tot butoneze.

O parte din ea era mulţumită că nu putea s-audă. Nu-şi dorea s-asculte zgomotele luptelor, voia doar să se-ntoarcă acasă şi să le pună capăt. Dorinţa de a reveni în siloz devenise disperată, de nestăpânit. O înnebunea gândul că se afla la o distanţă atât de mică, însă uşile nu se deschideau decât ca să omoare oameni. Şi, oricum, cum ar fi îmbunătăţit întoarcerea ei lucrurile? Faptul că supravieţuise unei curăţiri şi dezvăluirea adevărului ar fi fost de-ajuns pentru demascarea lui Bernard şi a întregului IT?

Dacă asta ar fi fost cu putinţă, ea avea şi alte planuri, mai puţin raţionale. Poate că totul era doar o fantezie, dar o fantezie care îi dădea speranţe. Visa să repare una dintre maşinile de săpat care construiseră acel loc, o maşină îngropată, ascunsă la îndepărtatul capăt al trudnicului ei drum vertical, şi s-o conducă, prin pământ, către adâncul Silozului 18. Visa să spargă blocada, să-şi călăuzească oamenii prin acele coridoare uscate şi să *readucă la viaţă* acel siloz mort. Visa un siloz funcţional, fără minciuni, fără viclenii.

Juliette înainta către porţile de siguranţă prin apa densă, cu visurile ei copilăreşti în gând, descoperind că erau, cumva, cauza fermităţii ei. Se apropie de bariera rotitoare de siguranţă şi văzu că acea poartă fără viaţă şi fără paznici avea să fie primul obstacol adevărat de pe traseul coborârii ei. Întorcându-se cu spatele către maşinărie, îşi puse mâinile de o parte şi de alta a acesteia şi împinse, zvâcnind din picioare şi lovind cu călcâiele ei grele în zidul scund, până când reuşi cu mare efort să se aşeze pe carcasa mecanismului de control.

Picioarele ei erau prea grele ca să le ridice… şi, oricum, nu destul de sus ca să şi le rotească peste obstacol. Greutăţile sfârşiseră prin a dovedi că depăşeau valoarea necesară pentru compensarea flotabilităţii. Juliette se trase înapoi şerpuind, până când îşi aduse fesele într-o poziţie mult mai sigură, apoi încercă să se răsucească în lateral. Cu o mănuşă groasă sub genunchi, se încordă şi se lăsă pe spate, până când ajunse cu o cizmă pe muchia peretelui. Se odihni o clipă, răsuflând greu şi cu casca

umplându-i-se de râsete înăbuşite. Tot acel efort necesar pentru a înfăptui ceva scandalos de simplu şi de inofensiv părea ridicol. Cu o cizmă deja sus, îi veni mai uşor s-o ridice pe cealaltă. Îşi simţi muşchii abdomenului şi ai coapselor încordaţi după săptămâni de forfotă de hamal, ajutând-o în cele din urmă să ridice afurisitul de picior care-i aparţinea.

Clătină din cap uşurată, cu transpiraţia şiroindu-i pe ceafă, deja temându-se de repetarea acelei manevre la întoarcere. Să se lase să cadă în partea opusă era simplu; greutăţile făceau toată treaba. Îşi acordă un moment în care să se asigure că nu i se încâlcise nici cablul de sârmă legat în jurul mijlocului, nici furtunul de aer ataşat de colier, apoi intră pe culoarul principal, cu lanterna de pe cască drept unică sursă de lumină.

– EŞTI OK? întrebă Solo, şi vocea lui o sperie din nou.

– Mi-e foarte bine, îi răspunse. Îşi apăsă bărbia în piept, ţinând contactul deschis. Te anunţ dacă am nevoie de tine. Volumul e dat ceva cam tare aici, jos. Mă îngrozeşte de-a dreptul.

Eliberă butonul şi se uită să vadă cum îi funcţiona linia de susţinere. Bulele revărsate din supapa ei de evacuare dansau în lumina lanternei pe toată lungimea plafonului, ca nişte nestemate minuscule...

– OK. AM ÎNŢELES!

– La naiba! murmură ea, dorindu-şi să-şi poată duce mâna în cască, fie ca să regleze sonorul, fie ca să-şi afunde un deget în ureche.

Avea senzaţia că vocea lui Solo continua să sălăşluiască în emisfera care-i acoperea capul, zgândărind-o.

Cu cizmele abia desprinzându-i-se de podea, împinse una câte una înainte, îşi croi cu încetineală drum către intersecţia principală şi pe lângă sala de mese. Dacă ar fi părăsit coridorul central şi ar fi luat-o la stânga, cotind de două ori, ar fi ajuns în atelierul lui Walker. Oare acolo fusese dintotdeauna un atelier? N-avea idee. În silozul acela ar fi putut fi o magazie. Sau un apartament.

Iar mica ei locuinţă s-ar fi aflat în direcţia opusă. Se întoarse să se uite în lungul acelui culoar, cu conul ei de lumină măturând întunericul ca să dezvăluie un cadavru presat de plafon, captiv în şirul de conducte şi ţevi. Îşi întoarse privirea. Era uşor să-şi imagineze că mortul era George sau Scottie, sau altcineva care-i fusese drag şi pe care îl pierduse. Era uşor să-şi imagineze că era ea însăşi.

Îşi târşâi picioarele către scările de acces, cu trupul legănându-i-se în lichidul dens, dar limpede precum cristalul, cu greutatea cizmelor combinată cu flotabilitatea trunchiului ţinând-o dreaptă, deşi se simţea gata să se prăbuşească. Se opri în capătul treptelor pătrate care duceau în jos.

– Încep să cobor, spuse cu bărbia în piept. Asigură-te că totul se derulează corect. Şi, te rog, nu-mi răspunde decât dacă e vreo problemă. Încă-mi mai ţiuie urechile de data trecută.

Îşi săltă bărbia de pe buton şi coborî primele câteva trepte, aşteptând ca Solo să-i urle ceva în ureche, ceea ce nu se întâmplă. Continuă să ţină strâns cablul electric şi furtunul, trăgându-le după ea în jurul colţurilor ascuţite ale scării pătrate în timp ce cobora în întuneric. Apa neagră din jur nu era tulburată decât de bulele ascendente ale răsuflării ei şi de conul de lumină slabă al lanternei, care mătura locul însoţindu-i privirea.

Cu şase etaje mai jos, furtunul şi cablul începură să fie greu de tras, din cauza frecării prea puternice de trepte. Se opri şi adună lângă ea cât mai mult din amândouă, sub forma unor spirale lejere, pe care le lăsă să plutească, imponderabile, în apă. O parte dintre firele pe care le-mpletise cu grijă, înnădind atât cablul electric, cât şi furtunul, i se strecurară în mănuşi. Se opri şi verifică toate contactele, acoperite cu bandă adezivă, ca să vadă cum rezistau. Dintr-unul scăpau bule minuscule – trasând prin apa întunecată o linie perforată şi şerpuitoare de puncte minuscule. N-avea aproape nicio importanţă.

Odată ce colacii lejeri de la baza scărilor crescură suficient de mult ca să ajungă până în bazinul colector, se întoarse şi se îndreptă hotărâtă către locul unde trebuia să lucreze. Partea cea mai grea se încheiase. Aerul se scurgea în costum, răcoros şi proaspăt, şuierându-i în urechi. Surplusul se pierdea prin cealaltă supapă, şi bulele propulsate formau o perdea în indiferent ce parte întorcea capul. Avea destul cablu şi destul furtun ca să-şi atingă scopul, şi toate uneltele ei erau intacte. Acum, când ştia că nu trebuia să coboare mai mult, se simţea ca şi cum ar fi putut, în sfârşit, să se relaxeze. Tot ce mai avea de făcut era să lege cablul electric, o conexiune foarte simplă, şi să parcurgă drumul de întoarcere.

Fiind atât de aproape, cuteză să se gândească la eliberare, la recuperarea spaţiilor Departamentului Mecanic din acel siloz, la resuscitarea unuia dintre generatoare şi apoi a uneia dintre

maşinile de săpat ascunse, îngropate. Făceau progrese. Erau pe calea către salvarea prietenilor ei. Totul părea perfect realizabil, practic la îndemâna ei, după săptămâni pline de obstacole frustrante.

Găsi bazinul colector exact acolo unde trebuia să fie. Îşi lăsă cizmele să alunece până la marginea cavităţii din centru. Când se aplecă, lumina lanternei dezvălui numerele indicatoare ale înălţimii până la care se ridicase apa. Sub atât de multe zeci de metri de apă, părea hilar. Hilar şi trist. Silozul îşi abandonase oamenii.

Însă Juliette se corectă. *Oamenii* îşi abandonaseră *silozul.*

– Solo, sunt la pompă. Încep să conectez curentul electric.

Se uită în jos, spre fundul cavităţii, ca să se asigure că pe partea colectoare a pompei nu existau sfărâmături. Acolo, jos, apa era uimitor de limpede. Tot uleiul şi toată murdăria în care se afunda până la şold când lucra pe fundul bazinului ei de acasă se împrăştiaseră, răspândindu-se în cine ştie câţi litri de apă subterană infiltrată. Rezultatul era acel lichid de limpezimea cristalului pe care probabil ar fi putut să-l bea.

Se înfioră, dintr-odată conştientă de răceala apei din adânc, care-şi făcea loc prin straturile costumului ei, extrăgându-i căldura corpului. Jumătatea drumului, îşi spuse. Se îndreptă spre pompa masivă, montată pe perete. Ţevi de grosimea taliei ei se încovoiau către podea şi şerpuiau peste marginea cavităţii. Lichidul evacuat urca pe perete printr-o ţeavă de dimensiuni similare, alăturându-se harababurii de conducte mecanice. Stând lângă pompa imensă şi străduindu-se să-şi dezlege cablurile înnodate în jurul taliei, îşi aminti ultima treabă pe care o făcuse în calitate de mecanic. Demontase axul unei pompe identice şi descoperise un rotor uzat şi spart. În timp ce alegea din buzunar o şurubelniţă Phillips şi începea să slăbească borna plus, se rugă ca pompa aceea să nu se fi aflat într-o situaţie similară în momentul opririi curentului. Nu voia să vină din nou jos ca s-o repare. Nu înainte de a o putea face cu cizmele uscate.

Cablul de alimentare conectat la borna plus fu mai uşor de desfăcut decât sperase. Juliette îl răsuci pe cel nou, plasându-l în locul lui. Sunetul propriei răsuflări răpăia în spaţiul închis al căştii, fiindu-i singurul însoţitor. În vreme ce strângea borna, îşi dădu seama că-şi putea auzi respiraţia fiindcă aerul nu-i mai şuiera pe lângă obraz.

Înlemni. Bătu în emisfera de plastic, lângă ureche, şi văzu

bulele în exces continuând să se prelingă, dar mai lent. În interiorul costumului ei, aerul încă mai avea presiune, dar nu mai exista alt aer, forţat să pătrundă înăuntru.

Îşi apăsă bărbia pe comutator şi simţi condensul format pe colier picurând în jos, pe lângă falca ei. Cumva, picioarele îi îngheţau în vreme ce, de la gât în sus, începuse să transpire.

– Solo? Sunt Juliette. M-auzi? Ce se-ntâmplă acolo, sus?

Aşteptă, îndreptându-şi lanterna către furtunul de aer, în căutarea oricărui indiciu care ar fi sugerat că se răsucise. Încă mai avea aer, aerul din costum. De ce nu răspundea Solo?

– Alo? Solo? Te rog, spune ceva!

Poziţia lanternei de pe cască ar fi trebuit ajustată, dar simţea în minte ticăitul unui ceas tăcut. Cât aer mai avea, începând din *acel moment?* Coborârea îi luase, probabil, o oră. Solo avea să repare compresorul înainte de a rămâne ea fără aer. Avea timp berechet. Poate că el punea benzină. Timp berechet, îşi spuse, tocmai când şurubelniţa aluneca de pe borna minus. Blestemăţia se blocase.

Pentru asta nu era timp, nu pentru ceva corodat. Firul plus era deja matisit şi bine fixat. Încercă să regleze poziţia lanternei fixate de cască, fiindcă bătea prea sus, bine pentru mers, dar groaznic pentru muncă. Reuşi s-o răsucească puţin, îndreptând-o către pompa imensă.

Cordonul pentru împământare putea să fie conectat la orice parte a carcasei principale, corect? Încercă să-şi aducă aminte. Întreaga carcasă era împământarea, nu? Sau nu era? De ce nu reuşea să-şi amintească? De ce-i era dintr-odată greu să gândească?

Îndreptă capătul cablului negru şi încercă să răsucească firele de cupru libere cu degetele ei acoperite de mănuşa groasă. Împinse ghemotocul de sârmă dezgolită într-un orificiu al capotei din spate, o piesă de metal conducător de electricitate care părea conectată cu restul pompei. Răsuci un fir în jurul unui şurub mic şi încercă să se convingă că avea să meargă, că avea să fie suficient pentru pornirea afurisitei de pompe. Walker ar fi ştiut. Unde naiba era când avea ea nevoie de el?

Staţia radio de lângă gâtul ei cârâi – o explozie de paraziţi, şi sunetul păru o parte a numelui ei, rostit undeva, departe – un şuier fără viaţă – şi apoi nimic.

Juliette şovăi în apa întunecată şi rece, cu urechile ţiuindu-i după răbufnirea de mai devreme. Îşi lăsă bărbia în piept, vrând

să-i spună lui Solo să ţină aparatul mai departe de gură, când văzu, prin geamul care înlocuise vizorul căştii, că din supapa ei de evacuare nu se mai revărsau bule de aer care să i se înalţe în faţa ochilor, alcătuind o perdea delicată. Presiunea din costumul ei dispăruse.

Un alt gen de presiune îi lua grăbită locul.

13
•Silozul 18•

Walker se pomeni împins în josul scărilor pătrate, pe lângă o echipă de mecanici care lucra la sudarea unui alt set de plăci de oţel de-a latul pasajului îngust. Avea cea mai mare parte a staţiei radio artizanale într-o cuvă pentru piese de rezervă, pe care o strângea în ambele mâini cu disperare. Privi componentele electrice care zăngăneau în timp ce se înghesuia în mulţimea de mecanici, fugind de atacul de sus. Shirly ducea restul aparatului ţinându-l strâns la piept, cu firele antenei târându-se în urma ei. Walker alunecă şi dansă pe picioarele lui bătrâne ca să nu se împiedice în ele.

– Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! strigă cineva.

Toată lumea se-mpingea şi se-mbrâncea. În urma lui, răpăiala focurilor de armă părea să se audă tot mai tare, în timp ce ploaia aurie de scântei fâşâitoare cădea asupra lor, împroşcându-i faţa. Walker miji ochii şi se năpusti în grindina strălucitoare în vreme ce o echipă de mineri în salopete dungate îşi croia drum, urcând către palierul următor cu o altă foaie imensă de oţel.

– Pe aici! strigă Shirly, târându-l după ea.

La etajul următor, îl trase într-o parte. Sărmanele lui picioare se străduiau din răsputeri să ţină pasul cu ceilalţi. Un sac din sibir căzu; un tânăr cu o puşcă de răsuci în loc şi se întoarse grăbit după el.

– În sala generatorului, îi spuse Shirly, arătând cu degetul.

Prin uşile duble pătrundea deja un şuvoi de oameni. Jenkins era acolo, dirijându-i. Dintre cei cu puşti, unii luau poziţie lângă o pompă de ulei cu capul cu contragreutate cu desăvârşire neclintit, ca şi cum ar fi sucombat deja, numai întrevăzând lupta.

– Ce-i asta? îi întrebă Jenkins când se apropiară de uşă. Arătă cu o zvâcnire a bărbiei către maldărul de fire din braţele lui Shirly. Este…?

– Staţia radio, domnule, răspunse ea dând din cap.

– Nu ne mai e de mare folos acum.

Jenkins le făcu semn altor doi oameni să intre. Shirly şi Walker se îngrămădiră, ferindu-se din calea lor.

– Domnule…

– Du-l înăuntru, se răsti Jenkins referindu-se la Walker. N-am nevoie să stea aici, în drum.

– Dar, domnule, cred că vrei să afli…

– Haideţi, intraţi! zbieră Jenkins la soldaţii răzleţi care încheiau coloana.

Îşi roti braţul, făcându-le semn să se grăbească. Numai mecanicii care-şi schimbaseră cheile cu puşti rămaseră afară. Se grupară în formaţie aşa cum se obişnuiseră, cu armele sprijinite de balustrade, cu ţevile lungi, din oţel, îndreptate în aceeaşi direcţie.

– Sau înăuntru, sau afară, îi spuse Jenkins lui Shirly, începând să-nchidă uşa.

– Haide, îl îndemnă ea pe bătrân expirând prelung. Să mergem înăuntru.

Walker se supuse, amorţit, gândindu-se tot timpul la piesele şi la uneltele pe care-ar fi trebuit să le ia, lucruri rămase cu doar câteva etaje mai sus, acum pierdute pentru el, probabil pentru totdeauna.

– Hei, scoateţi toţi oamenii ăia din camera de control!

Imediat ce intrară, Shirly traversă în fugă sala generatorului, cu sârmele în urma ei, cu bucăţi rigide din antena de aluminiu tresăltând, lovite de podea.

– Afară!

Un grup pestriţ, alcătuit din mecanici şi din câţiva oameni în salopeta galbenă a Aprovizionării, se înşirui şi ieşi cu supunere din încăpere. Li se alătură oamenilor adunaţi lângă balustrada din jurul utilajului de mare putere ce dădea numele sălii cavernoase pe care o domina. Măcar zgomotul era suportabil. Shirly îşi imagină toată mulţimea aceea îngrămădită acolo în zilele când huruitul axului răpăitor şi al suporturilor slăbite ale motorului te puteau asurzi.

– Toată lumea afară din camera mea de control!

Le făcu semn ultimilor rămaşi în interior să iasă. Ştia de ce izolase Jenkins etajul acela. Ultima putere care le mai rămăsese era energia electrică. Gesticulă către ultimii rămaşi, cerându-le să plece din mica încăpere presărată cu butoane cu senzor, cu cadrane şi afişaje, şi verifică imediat nivelul combustibilului.

Ambele rezervoare erau pline-ochi, aşa că planificaseră măcar *atâta lucru* cum trebuia. Măcar aveau la dispoziţie câteva săptămâni de energie electrică. Se uită la celelalte butoane şi cadrane, încă strângând cu putere la piept învălmăşeala de fire.

– Unde aş putea…?

Walker întindea cutia. Singurele suprafeţe plate din încăpere erau pline de comutatoare şi de tot soiul de lucruri peste care nu voia să dea. Părea să înţeleagă asta.

– Pe podea, cred.

Shirly îşi lăsă povara jos şi se duse să-nchidă uşa. Oamenii pe care-i grăbise să iasă se uitau cu jind pe geam la cele câteva taburete înalte din spaţiul cu atmosferă controlată. Îi ignoră.

– Avem totul? E totul aici?

Walker scoase piesele staţiei radio din cutie, făcând întruna „ţţ“ la vederea firelor răsucite şi a pieselor amestecate.

– Avem curent electric? întrebă ridicând în mână ştecărul unui transformator.

Shirly râse.

– Walk, ştii unde ne aflăm în clipa asta, nu? Bineînţeles c-avem. Luă cordonul aparatului şi-l cuplă la una dintre prizele de pe panoul principal. Am adus tot ce trebuia? Îl putem porni, îl putem face să meargă din nou? Walk, e nevoie s-audă şi Jenkins ce-am auzit noi.

– Ştiu.

Bătrânul dădu din cap în timp ce sorta componente, răsucind laolaltă firele desprinse când le întâlnea.

– Trebuie să-ntindem asta.

Arătă cu o zvâcnire a capului către antena încâlcită din braţele ei.

Shirly se uită în sus. Nu erau grinzi.

– Atârn-o de balustrada aia de-afară, îi spuse el. În linie dreaptă, şi ai grijă să-i ajungă capătul până aici.

Femeia se îndreptă spre uşă, cu buclele antenei atârnând în urmă.

– Oh, şi nu lăsa bucăţile de metal să se-atingă de balustradă! strigă după ea Walker.

Shirly alese câţiva mecanici din schimbul ei ca s-o ajute. Odată ce înţeleseră despre ce era vorba, aceştia luară totul asupra lor, acţionând în echipă ca să desfacă nodurile, în timp ce ea se întorcea la Walker.

– O să fie gata într-un minut, îi spuse închizând uşa, iar sârma găsindu-şi cu uşurinţă loc între acesta şi tocul ei capitonat.

– Cred că suntem buni, spuse el. Îşi ridică privirea spre ea, cu ochii căzuţi în fundul capului, cu părul o încâlceală, cu transpiraţia lucindu-i în barba albă. Rahat, adăugă. Se lovi peste frunte. N-avem difuzoare.

Când îl auzi înjurând, Shirly simţi o strângere de inimă, gândindu-se că uitaseră ceva important.

– Aşteaptă aici îi spuse, şi alergă din nou afară, la punctul de depozitare a antifoanelor.

Alese un set de căşti de care atârna un cordon, din cel pe care-l foloseau pentru discuţiile între camera de control şi cineva care lucra la generatorul principal sau la cel secundar. Alergă pe lângă mulţimea curioasă, care părea înspăimântată. Îi trecu prin cap că ei ar fi trebuit să-i fie mai frică decât le era lor, că un război real măcina totul, tot mai aproape de ei. Însă nu se putea gândi decât la vocile pe care le întrerupsese războiul acela. Curiozitatea era mult mai puternică decât frica. Asta stătea în firea ei, dintotdeauna.

– Ce zici de astea?

Închise uşa şi-i arătă căştile lui Walker.

– Perfecte, răspunse el privind-o surprins, cu ochii mari.

Înainte de a apuca ea să protesteze, îşi deschise briceagul şi începu să dezgolească sârmele din cordon.

– E bine c-aici, înăuntru, e linişte, spuse el râzând.

Shirly râse la rândul ei, şi asta o făcu să se-ntrebe ce naiba de petrecea. Ce-aveau de gând, stând acolo şi pierzându-şi vremea cu sârme, în timp ce ajutorii de şerif şi securitatea IT-ului veneau să-i târască afară?

Walker cuplă difuzoarele căştii şi din ele izvorî şuieratul slab al zgomotului de fond. Shirly se grăbi să i se alăture, se aşeză lângă el şi-l prinse de încheietura mâinii, stabilizându-i poziţia. Căştile îi tremurau în ea.

– S-ar putea să fie nevoie să…

Îi arătă mânerul pe care trasase dungi albe.

Ea încuviinţă cu o înclinare a capului şi-şi dădu seama că uitase să ia şi vopseaua. Luă butonul şi studie diversele semne.

– Care dintre ele? întrebă.

– Nu. Walker o opri când începu să-l rotească înapoi, către vocile pe care le găsiseră. În partea cealaltă. Trebuie să văd cât de multe… Tuşi în pumn. Trebuie să văd cât de multe sunt.

Ea dădu din cap şi învârti butonul către partea neagră, fără semne. Îşi ţineau amândoi răsuflarea, cu huruitul generatorului principal abia auzindu-se prin uşa groasă şi prin geamul dublu.

Rotind butonul, Shirly îl studie pe Walker. Se întrebă ce-avea să se întâmple cu el dacă erau arestaţi. Aveau să fie trimişi cu toţii la curăţire? Sau el şi alţi câţiva ar fi putut pretinde că nu

fuseseră decât spectatori? Asta o întristă, se gândi la ceea ce ieşise din furia lor, din setea lor de răzbunare. Se gândi cum ar fi putut merge lucrurile cu totul altfel, se gândi la visurile lor, probabil nerealiste, de schimbare a deţinătorilor puterii, de rezolvare simplă a unei probleme imposibile, fără soluţii.

– Ceva mai repede, spuse Walker, pe care tăcerea îl făcea nerăbdător.

Auziseră câteva răbufniri ale paraziţilor, dar pe nimeni vorbind. Shirly mări foarte puţin viteza rotaţiei.

– Crezi că antena...? începu ea.

Walker îşi ridică mâna. Micile difuzoare din poala lui păcăniseră. Degetul mare îi zvâcni în lateral, făcându-i ei semn să se-ntoarcă. Shirly încercă să-şi aducă aminte cu cât trecuse de punctul respectiv, folosind în foarte mare parte deprinderile pe care le dobândise în încăperea aceea, reglând vechiul generator zgomotos...

– *Solo? Sunt Juliette. M-auzi? Ce se-ntâmplă acolo, sus?*

Shirly scăpă butonul. Îl privi legănându-se, atârnat de firul lui lipit, şi căzând pe podea.

Îşi simţea mâinile amorţite. Vârfurile degetelor o furnicau. Se întoarse, uitându-se cu gura căscată spre poala lui Walker, de unde se ridicase vocea fantomatică, şi-l văzu privindu-şi tăcut mâinile.

Niciunul dintre ei nu se clinti. Şi vocea, şi numele erau de neconfundat.

Lacrimi de bucurie confuză licăriră pe lângă barba lui Walker şi-i căzură în poală.

14
•Silozul 17•

Juliette înşfăcă furtunul de aer, care atârna inert, şi-l strânse în mâini. Primi drept răsplată câteva bule anemice care i se rostogoliră în susul vizorului – presiunea din tub dispăruse.

Înjură pe şoptite, îşi apăsă bărbia peste butonul staţiei radio şi-l strigă pe Solo. Cu compresorul se întâmplase ceva. Solo se ocupa probabil de el, probabil îl alimenta cu combustibil. Îi spusese să nu-l oprească pentru asta. N-avea să ştie ce avea de făcut, cum să-l repornească. La asta nu se gândise câtuşi de puţin limpede; o distanţă imposibil de parcurs o despărţea de aerul respirabil, de orice speranţă de supravieţuire.

Respiră, de probă. Avea la dispoziţie aerul captiv în costum şi pe cel rămas în furtun. Cât de mult din cel din urmă putea absorbi doar cu forţa plămânilor ei? Credea că nu prea mult, dar n-avea de unde să ştie.

Aruncă o ultimă privire spre pompa de colectare, la conexiunile pe care le făcuse în grabă, la firele care atârnau prin apă şi pentru a căror protejare împotriva vibraţiilor şi a smuciturilor accidentale sperase să aibă timp. Nimic din toate astea nu părea să mai conteze, nu pentru ea. Se îndepărtă de pompă împingându-se cu picioarele şi fluturându-şi braţele prin apă, înaintând cu greu prin lichidul vâscos care nu numai că îi împiedica mişcările, dar nici nu-i oferea nimic de care să se tragă sau în care să se-mpingă.

Greutăţile o întârziau. Se aplecă să le scoată şi descoperi că nu putea. Flotabilitatea braţelor, rigiditatea costumului… bâjbâi în căutarea benzilor cu arici, dar îşi privi degetele fluturând, le urmări imaginea mărită de vizor şi de apă în timp ce se agitau la câţiva centimetri de obiectele alea afurisite.

Răsuflă adânc, cu sudoarea prelingându-i-se de pe nas şi stropindu-i casca. Încercă din nou, cu vârfurile degetelor aproape măturând benzile negre, cu ambele mâini întinse, mârâind şi împingând din umeri pentru a face ceva atât de simplu ca atingerea propriilor gambe…

Dar nu reuşi. Renunţă şi îşi târşâi picioarele mai departe, făcu alţi câţiva paşi pe coridor, urmărind cablul şi furtunul, ambele vizibile în lumina slabă răspândită de deasupra capului ei. Se străduia să nu-l atingă pe cel dintâi, gândindu-se ce urmări ar fi

putut avea o smucitură accidentală, cât de firavă era legătura pe care-o făcuse pentru împământare. Mintea ei îşi juca întotdeauna rolul de mecanic, chiar şi când făcea eforturi să respire. Se înjură fiindcă nu le acordase pregătirilor un timp mai îndelungat.

Cuţitul ei! Îşi aduse aminte de cuţit şi încetă să-şi mai târşească picioarele. Scos din teaca improvizată cusută peste burta costumului, licări în lumina lanternei.

Juliette se aplecă şi folosi plusul de lungime oferit de lamă; strecură vârful cuţitului între costum şi una dintre benzi. În jurul ei, apa era întunecată, vâscoasă. În lumina slabă a lanternei de pe cască, pe cel mai de jos nivel al Mecanicului, sub un morman de apă, se simţea mult mai izolată, mult mai singură şi mult mai speriată decât se simţise vreodată, în toată viaţa ei.

Strânse cuţitul, îngrozindu-se când se gândea ce-ar fi însemnat să-l scape, şi îl mişcă în sus şi-n jos, folosindu-şi muşchii abdominali. Era ca şi cum ar fi făcut abdomene stând în picioare. Ataca banda cu o mişcare de ferestruire minuţioasă, înjurând în cască din cauza efortului, a încordării, a muşchilor excesiv încordaţi de clătinarea trupului aplecat în faţă, de mişcarea de azvârlire în jos a capului – când greutatea pentru haltere căzu, în sfârşit, eliberată. Gamba ei păru dintr-odată dezgolită şi uşoară când bucata rotundă de fier lovi podeaua plată, de oţel, cu un zăngănit estompat.

Juliette se apleacă pe-o parte, ţinută jos de un picior, în timp ce celălalt încerca să se ridice. Strecură cuţitul sub a doua bandă, având mare grijă să nu-şi taie cumva costumul şi să vadă un torent de bule preţioase scurgându-se în afară. Cu forţa disperării, împinse şi trase de lama cu tăişul proptit în chinga neagră, exact cum făcuse şi înainte. În imaginea mărită pe care-o vedea săreau în sus fire de nailon; transpiraţia îi împroşca interiorul căştii, cuţitul ţâşni, înălţându-se: greutatea fusese eliberată.

Juliette ţipă când cizmele fugiră de sub ea, ridicându-i-se deasupra capului. Îşi răsuci trunchiul şi agită braţele din toate puterile, dar casca i se înţepenise între conductele de pe plafonul coridorului.

Se auzi un pocnet, iar toată apa din jur deveni neagră. Bâjbâi în căutarea lanternei, vrând s-o aprindă din nou, dar nu mai era acolo. Ceva o lovi peste braţ în întuneric. Cu cuţitul într-o mână, căută obiectul bâjbâind cu cealaltă, îl simţi alunecându-i printre degetele înmănuşate, apoi îl pierdu. În timp ce se străduia să-şi

pună cuţitul la loc, singura ei sursă de lumină se rostogoli, invizibilă, pe podeaua de dedesubt.

Juliette nu mai auzea nimic în afară de respiraţia ei precipitată. Avea să moară aşa, ţintuită de plafon, un alt cadavru buhav de pe coridoare. Era ca şi cum i-ar fi fost menit să-şi găsească sfârşitul într-un costum, într-un fel sau altul. Izbi cu picioarele în ţevi, încercând să se elibereze cu o mişcare şerpuitoare. În care parte se îndrepta? Încotro fusese cu faţa? Bezna era deplină. Nu-şi zărea nici măcar braţul din faţa ei. Era mai rău decât dacă ar fi fost oarbă, era o nouă abilitate de a *vedea* neantul, de a şti că ochii îi funcţionau, dar, cumva, nu captau nimic. Îi accentua panica, în timp ce aerul din costumul ei era din ce în ce mai stătut.

Aerul.

Îşi duse mâna la colier şi găsi furtunul sau cel puţin reuşi să-l simtă prin mănuşile groase. Începu să-l adune lângă ea, trăgându-l cu o mână după alta, ca şi cum ar fi tras o găleată cu minereu în susul unui puţ din adânc.

Avea impresia că prin mâini îi trecuseră kilometri întregi. Furtunul moale i se aduna în jur, ca un morman de tăiţei încolăciţi, lovindu-se de ea şi alunecând pe lângă ea. În zgomotul respiraţiei ei se simţea din ce în ce mai mult disperarea. Intra în panică. În ce măsură erau respiraţiile ei superficiale efectul adrenalinei, al spaimei? În ce măsură erau pricinuite de epuizarea preţioasei rezerve de aer? Se îngrozi brusc la gândul că furtunul pe care-l trăgea fusese tăiat, că se retezase pe scări, că printre degete putea să-i alunece în orice clipă capătul liber, că la următoarea ei întindere frenetică după acea călăuză spre supravieţuire n-avea să mai prindă în pumni nimic altceva decât apa neagră ca smoala…

Apoi înşfăcă o porţiune de furtun tensionată, cu *viaţă* în ea. Un furtun rigid, care nu conţinea aer, dar indica drumul către ieşire.

Juliette strigă în cască şi se întinse către o altă porţiune de care să se prindă. Se trase şi ricoşă, îndepărtându-se de plafon, când casca i se izbi de o ţeavă. Continuă să-şi întindă mâinile, trimiţându-le una după alta în beznă, acolo unde trebuia să fie furtunul, găsindu-l, înşfăcându-l, smucind, trăgându-se prin negura supei de înecaţi, de leşuri şi întrebându-se cât de departe avea s-ajungă înainte de a li se alătura, respirând pentru ultima oară.

15
•Silozul 18•

Lukas stătea alături de mama lui pe cadrul gros al uşii deschise a sălii serverelor. Se uită în jos, la mâinile ei împletite în jurul uneia de-a lui. Ea îşi retrase una şi-i luă o scamă de pe umăr, apoi aruncă firul ofensator departe de preţiosul ei fiu.

– Şi spui că-n toate astea va fi şi-o avansare? îl întrebă, netezindu-i umărul cămăşii de sub salopetă.

Lukas dădu din cap.

– Una destul de importantă, da.

Se uită dincolo de ea, la Bernard şi la şeriful Billings, care stăteau pe coridor vorbind cu voci scăzute. Bernard îşi ţinea mâinile îndesate în partea întinsă peste abdomen a salopetei. Billings se uita în jos, inspectându-şi arma.

– Ei, asta-i grozav, scumpule. M-ajută să suport despărţirea.

– N-o să mai dureze mult, aşa cred.

– O să poţi vota? Nu-mi vine să cred că băiatul meu face lucruri atât de importante!

Lukas se întoarse spre ea.

– Să votez? Cred că s-au amânat alegerile.

Ea clătină din cap. Faţa i se părea mai zbârcită decât cu o lună înainte, părul mai alb. Lukas se întrebă dacă era cu putinţă, după un timp atât de scurt.

– Se ţin din nou, zise ea. Se presupune că povestea asta urâtă, cu rebelii, tocmai s-a terminat.

El se uită către Bernard şi către şerif.

– Sunt sigur că vor găsi o soluţie ca să-mi permită să votez, îi răspunse mamei sale.

– Ei, asta-i bine. Îmi place să cred că te-am crescut aşa cum trebuie. Îşi drese glasul tuşind în pumn, apoi îşi puse din nou mâna pe dosul palmei lui. Şi te hrănesc? Adică, mă gândesc la raţii.

– Mai mult decât sunt în stare să mănânc.

Ea făcu ochii mari.

– Atunci să presupun c-o să fie şi un fel de mărire a salariului…?

Lukas ridică din umeri.

– Nu sunt sigur. Cred că da. Şi, uite, ţie o să ţi se poarte de grijă…

– Mie? Ea-şi apăsă mâna pe piept ridicând glasul. Nu-ţi face griji pentru mine.

– Ştii că-mi fac. Ei, uite, mamă… cred că timpul nostru s-a terminat.

Arătă spre coridor cu o înclinare a capului. Bernard şi Peter se îndreptau spre ei.

– S-ar părea că trebuie să mă reîntorc la lucru.

– Oh. Păi. Sigur.

Ea îşi netezi partea din faţă a salopetei roşii şi îl lăsă pe Lukas s-o ajute să se ridice. Îşi ţuguie buzele, şi el îşi prezentă obrazul.

– Băieţelul meu, zise ea sărutându-l zgomotos şi strângându-l de braţ. Se retrase cu un pas şi-l privi cu mândrie. Să ai grijă de tine.

– O să am, mamă.

– Asigură-te că faci multe exerciţii fizice.

– Mamă, o să fac.

Bernard se opri lângă ei, zâmbind la auzul schimbului de cuvinte. Mama lui Lukas se întoarse şi-l măsură cu privirea pe primarul în exerciţiu al silozului, din creştet până-n tălpi. Întinse mâna şi-l bătu pe piept.

– Mulţumesc, spuse, cu voce răguşită.

– E minunat că v-am cunoscut, doamnă Kyle! Bernard îi luă mâna şi arătă către Peter. Şeriful, aici de faţă, o să vă conducă.

– Fireşte.

Se întoarse pentru o ultimă oară şi-i făcu lui Lukas cu mâna. El se simţi uşor jenat, dar îi răspunse tot cu o fluturare de mână.

– O doamnă încântătoare! zise Bernard, uitându-se cum se îndepărtau. Îmi aduce aminte de mama. Se întoarse spre Lukas. Eşti gata?

El simţi nevoia să-şi exprime reţinerea, ezitarea. Simţi nevoia să spună „presupun”, dar îşi îndreptă spatele, îşi frecă palmele umede şi-şi lăsă bărbia în jos.

– Sigur, reuşi să rostească, simulând o încredere în sine pe care n-o simţea.

– Minunat! Hai să oficializăm asta.

Bernard îl strânse de umăr înainte de a se îndrepta spre sala serverelor. Lukas ocoli marginea uşii groase, apoi se sprijini de ea, încuindu-se încet înăuntru, pe măsură ce balamalele groase gemeau, închizându-se. Încuietorile electrice porniră automat, intrând în toc cu o bufnitură. Panoul de securitate ţiui, cu lumina verde pâlpâindu-i fericită deasupra ameninţătorului ochi roşu, de

santinelă.

Lukas respiră adânc şi îşi alese drumul printre servere. Încercă să nu meargă pe acelaşi traseu ca Bernard, să nu meargă niciodată de două ori pe acelaşi traseu. Alese unul mai lung, pur şi simplu ca să spargă monotonia, ca să aibă o rutină mai puţin în închisoarea aceea.

Când sosi, Bernard deschisese deja partea din spate a serverului. Îi întinse lui Lukas căştile familiare.

El le acceptă şi şi le puse de-a-ndoaselea, cu microfonul şerpuindu-i în jurul cefei.

– Aşa?

Bernard îl privi râzând şi-şi răsuci degetul.

– Invers, spuse ridicându-şi vocea pentru ca Lukas să-l audă prin căşti.

Tânărul le schimbă poziţia pe bâjbâite, prinzându-şi braţul în fir. Bernard aşteptă cu răbdare.

– Eşti gata? întrebă după ce văzu căştile la locul lor.

Ţinea într-o mână jackul liber. Lukas dădu din cap. Îl privi pe Bernard întorcându-se şi îndreptând fişa spre grupul de prize. Îşi imagină mâna şefului său zvâcnind în jos şi spre dreapta şi făcând conexiunea cu priza numărul 17, apoi răsucindu-se şi confruntându-l cu distracţia lui preferată, cu dragostea lui secretă…

Dar mâna mică a lui Bernard nu-şi schimbă nicidecum direcţia; un pocnet anunţă cuplarea, şi Lukas ştia cu exactitate ce senzaţie îţi crea asta, cum îmbrăţişa priza strâns jackul, care părea bine-venit, cum preluau vârfurile degetelor vibraţia acelui dispozitiv de retenţie din plastic, prevăzut cu arcuri…

Lumina de deasupra jackului începu să clipească. În urechile lui Lukas pulsă un zumzet familiar. El aşteptă vocea ei, aşteptă să răspundă Juliette.

Un pocnet.

– Numele.

Un fior de spaimă străbătu spatele lui Lukas, pe braţe i se făcu pielea de găină. Profundă şi găunoasă, nerăbdătoare şi distantă, vocea apăru şi dispăru ca scăpărarea fugară a unei stele. El îşi linse buzele.

– Lukas Kyle, spuse străduindu-se să nu se bâlbâie.

Urmă o pauză. Îşi imagină că undeva, aiurea, cineva îi nota numele sau răsfoia dosare, sau făcea ceva absolut îngrozitor cu informaţia primită. Temperatura din spatele serverului crescu

brusc, Bernard îi zâmbea, neştiind nimic despre tăcerea de la celălalt capăt.

– Ai fost umbră la IT.

Părea o afirmaţie, dar el dădu din cap şi răspunse:

– Da, domnule.

Îşi trecu palma peste frunte şi apoi peste turul salopetei. Îşi dorea cu disperare să se aşeze, să se sprijine de serverul patruzeci, să se relaxeze. Dar Bernard îi zâmbea, cu mustaţa înălţându-i-se, cu ochii mari în spatele ochelarilor.

– Care e principala ta datorie faţă de siloz?

Bernard îl pregătise pentru astfel de întrebări.

– Să menţin Ordinea[30].

Tăcere. Niciun feedback, nimic din care să-şi dea seama dacă răspunsese corect sau nu.

– Ce aperi mai presus de orice?

Vocea era plată şi totuşi de o seriozitate plină de vigoare. Înfricoşătoare şi cumva calmă. Lukas îşi simţi gura uscându-i-se.

– Viaţa şi Moştenirea, recită el.

Dar această faţadă învăţată de dinafară a cunoaşterii părea greşită. Voia să intre în amănunte, să lase vocea aceea să înţeleagă, ca un tată puternic şi sobru, fără darul beţiei, că el *ştia* ce era important. Nu era tâmpit. Avea de spus mai mult decât ceea ce memorase…

– Ce apreciem foarte mult şi este necesar pentru a le apăra?

El şovăi.

– E nevoie de sacrificiu, şopti apoi.

Se gândi la Juliette, la atitudinea calmă pe care o proiecta, pentru ca Bernard să fie aproape distrus. Existau anumite lucruri de care nu era sigur, anumite lucruri pe care nu le înţelegea. Acesta era unul dintre ele. Răspunsul lui îi dădea senzaţia că minţise. Nu era sigur că sacrificiul merita să fie făcut, că pericolul era atât de mare încât trebuia să laşi oameni, oameni *buni,* să meargă la…

– Cât timp ai petrecut în laboratorul de costume?

Vocea se schimbase, se relaxase cumva. Lukas se întrebă dacă se încheiase ceremonia. *Asta* fusese tot? Trecuse testul? Dădu drumul răsuflării pe care şi-o ţinuse, sperând că microfonul nu avea s-o capteze, şi încercă să se relaxeze şi el.

– Nu prea mult, domnule. Bernar… Ăă, şeful meu vrea să-mi

[30] În original *Order,* ceea înseamnă atât ordine, cât şi ordin (n. tr.).

programez timpul în laboratoare după, ştiţi…

Se uită la Bernard, care-şi strângea între degete ochelarii, ţinându-i de un braţ, şi îl privea.

– Da, ştiu. Cum stau lucrurile cu problema de la etajele voastre de jos?

– Ăă, păi, eu nu sunt ţinut la curent decât cu evoluţia generală a lucrurilor, şi pare bună… Îşi drese uşor glasul şi se gândi la toate focurile de armă şi la toate sunetele care sugerau violenţa auzite prin staţia radio din încăperea de dedesubt. Asta e, se pare că se fac progrese şi că n-o să mai dureze mult.

O pauză îndelungată. Lukas se sili să respire adânc şi să-i zâmbească lui Bernard.

– Ai vrea să fi făcut ceva într-un alt mod, Lukas? De la bun început?

Tânărul îşi simţi trupul clătinându-se, genunchii cuprinşi de o uşoară amorţeală. Era din nou pe masa din sala de şedinţe, cu oţelul negru apăsat pe obraz, cu o linie pornindu-i din ochi şi întinzându-se printr-o cruce mică, printr-o gaură minusculă, marcând ca o rază laser o femeie bătrână, cu păr cărunt şi cu o bombă în mâini. De-a lungul acelei linii zburau gloanţe. Gloanţele lui.

– Nu, domnule, răspunse într-un târziu. Totul s-a făcut conform Ordinului, domnule. Totul e sub control.

Aşteptă. Simţea că undeva era evaluat.

– Lukas Kyle, eşti următorul care va prelua controlul şi administrarea Silozului 18, intonă vocea.

– Mulţumesc, domnule.

Întinse mâna către căşti, pregătindu-se să le scoată şi să i le dea lui Bernard, dacă era nevoie să spună ceva sau să audă că numirea era oficială.

– Ştii care e cea mai cumplită parte a funcţiei mele? întrebă vocea găunoasă.

Lukas lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup.

– Care este, domnule?

– Să stau aici, să mă uit la un siloz de pe harta asta şi să trasez peste el o cruce roşie. Poţi să-ţi imaginezi cum mă simt?

El clătină din cap.

– Nu, domnule.

– Ca un părinte care pierde mii de copii, pe toţi odată.

O pauză.

– Ca să nu-ţi pierzi copiii, va trebui să fii crud cu ei.

Lukas se gândi la tatăl său.

– Da, domnule.

– Bine-ai venit în Operaţiunea Cincizeci a Ordinului Lumii, Lukas Kyle. Acum, dacă ai o întrebare sau două, eu am timp să-ţi răspund, dar pe scurt.

Tânărul voia să spună că n-avea nicio întrebare, voia să întrerupă legătura, voia s-o sune pe Juliette şi să stea de vorbă cu ea, să simtă o adiere de raţiune suflând în încăperea aceea dementă, sufocantă. Dar îşi aminti ce-i spusese Bernard despre recunoaşterea propriei ignoranţe, despre modul în care devenea asta cheia cunoaşterii.

– Una singură, domnule. Şi mi s-a spus că nu e importantă, iar eu înţeleg de ce este acesta adevărul, dar cred că, dacă aş şti, misiunea mea aici ar fi mai uşoară.

Tăcu, ca să i se poată da un răspuns, dar vocea părea să-i aştepte întrebarea.

Îşi drese glasul.

– Există… Prinse microfonul între degete şi şi-l apropie mai mult de buze, apoi se uită la Bernard. Cum a început totul?

Nu era sigur – ar fi putut fi un ventilator al serverului, care prindea viaţă cu un zumzet –, dar avu impresia că-l auzise pe bărbatul cu voce profundă oftând.

– Cât de mult îţi doreşti să ştii?

Lukas se temu să dea un răspuns sincer.

– Nu e de o importanţă crucială, spuse, dar aş aprecia dacă aş înţelege ce desăvârşim şi căror întâmplări le-am supravieţuit. Am senzaţia că asta îmi dă… că ne dă un scop, înţelegeţi?

– Motivul *e* scopul, spuse celălalt, criptic. Înainte de a-ţi răspunde, aş vrea să ştiu ce părere ai.

El înghiţi în sec.

– Ce părere am eu?

– Toată lumea are idei. Vrei să spui că tu n-ai?

În vocea găunoasă se simţea o urmă de umor.

– Cred c-a fost ceva pe care noi l-am văzut venind, spuse Lukas.

Se uită la Bernard, care se încruntă şi îşi feri privirea.

– E o posibilitate.

Bernard îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă de o mânecă a cămăşii de sub salopetă, cu ochii la propriile picioare.

– Gândeşte-te la asta… Vocea profundă ezită. Dacă ţi-aş spune că n-au existat decât cincizeci de silozuri în întreaga lume şi că

aici ne aflăm într-un extrem de mic colţ al ei?

Lukas se gândi. Părea un alt test.

– Aş spune că am fost singurii…

Fu cât pe ce să spună că fuseseră singurii care aveau resurse, dar citise destul de mult din Moştenire ca să ştie că nu acela era adevărul. În multe părţi ale lumii existaseră clădiri care se înălţau mai mult decât dealurile. S-ar fi putut pregăti mult mai mulţii oameni.

– Aş spune că am fost singurii care-au ştiut, răspunse.

– Foarte bine. Şi din ce motiv?

Lui Lukas nu-i plăcea asta. Nu voia să ghicească, voia să i se povestească.

Şi apoi, ca un cablu care se îmbină, ca electricitatea care trece ca fulgerul pentru prima oară prin conexiuni, îl izbi adevărul.

– Din cauză că…

Încercă să dea un sens răspunsului care îi apăruse în minte, încercă să-şi imagineze că o asemenea idee s-ar fi putut învecina cu adevărul.

– Nu e din cauză că am ştiut, spuse, gâfâind când trase aer în piept. Ci din cauză că *noi am făcut-o.*

– Da, răspunse vocea. Şi acum ştii.

Mai spuse şi altceva, imposibil de auzit, ca şi cum ar fi vorbit cu altcineva.

– Timpul nostru s-a încheiat, Lukas Kyle. Felicitări pentru numire!

Căştile i se lipeau de cap, sudoarea îi făcea faţa cleioasă.

– Mulţumesc, reuşi să spună.

– Oh, şi, Lukas?

– Da, domnule?

– Mergând mai departe, îţi sugerez să te concentrezi asupra terenului de sub picioare. Gata cu povestea aia cu stelele, în regulă, fiule? Ştim deja unde se află cele mai multe dintre ele.

16
•Silozul 18•

– Alo? Solo? Te rog, spune ceva.

N-aveai cum să confunzi vocea aceea, chiar dacă venea din micile difuzoare ale căştii demontate. Lipsită de trup, reverberă prin camera de control, aceeaşi cameră de control care găzduise aceeaşi voce atât de mulţi ani. Pentru Shirly, locul era cel care ţintuia acolo vocea; se uită la micile difuzoare lipite la magicul aparat de radio, ştiind că nu putea fi nimeni altcineva.

Nici ea, nici Walker nu îndrăzneau să respire. Aşteptară ceea ce păru o veşnicie, înainte de a rupe ea tăcerea.

– Asta a fost Juliette, şopti. Cum de putem...? Vocea ei e cumva *captivă* aici, jos? În aer? Cu cât timp în urmă o fi fost asta?

Shirly nu înţelegea nimic din tot ce ţinea de ştiinţă; totul o depăşea. Walker continua să se holbeze la cască, nemişcat, fără să scoată niciun cuvânt, cu lacrimile strălucindu-i în barbă.

– Aceste... aceste unde pe care le captăm cu antena ricoşează pur şi simplu de colo până colo aici, jos?

Se întrebă dacă acelaşi lucru era valabil pentru toate vocile pe care le auziseră. Poate adunau pur şi simplu conversaţii din *trecut.* Era cu putinţă? Ca un soi de ecou electric? Părea cumva mai puţin şocant decât alternativa.

Walker se întoarse spre ea cu o expresie stranie pe chip. Falca îi atârna, cu gura pe jumătate deschisă, dar colţurile buzelor i se arcuiau uşor, începând să se ridice.

– Nu funcţionează aşa, spuse el. Şi arcuirea deveni zâmbet. Ce auzi e acum. Se întâmplă acum. O prinse pe Shirly de braţ. Ai auzit-o şi tu, nu-i aşa? Nu sunt nebun. A fost ea, nu? Trăieşte. A reuşit.

– Nu... Shirly clătină din cap. Walk, ce tot spui? Că Juliette *trăieşte?* Ce-a reuşit?

– Ai auzit. Bătrânul arătă către radio. Înainte. Conversaţiile. Curăţirea. Afară sunt mai mulţi. Alţii, la fel ca noi. Ea e cu ei. Toate astea *sepetrecchiaracum.*

– Trăieşte.

Shirly se uită la radio, analizând totul. Prietena ei continua să existe undeva. Respira încă. În mintea lui Shirly fusese întipărită atât de ferm, viziunea trupului lui Juliette dincolo de dealuri,

odihnindu-se în tăcere, măturată de vânt. Iar acum şi-o imagina mişcându-se, respirând, discutând cu cineva prin radio.

– Putem vorbi cu ea? întrebă.

Ştia că întrebarea era prostească. Dar Walker păru să tresară, cu braţele şi picioarele lui bătrâne tresăltând.

– Oh, Doamne! Doamne, da!

Puse amestecătura de componente pe podea, cu mâinile tremurându-i, dar de ceea ce Shirly consideră acum excitare. Spaima dispăruse din ei, din amândoi, se scursese din încăpere, toată lumea din afara acelui mic spaţiu pierzându-şi sensul.

Walker căută în cutia cu piese de schimb. Scoase câteva unelte şi pipăi fundul cutiei.

– Nu, spuse. Se întoarse şi trecu în revistă piesele de pe podea. Nu, nu, nu!

– Ce e? Shirly se trase mai departe de piesele înşiruite, ca el să le poată vedea mai bine. Ce lipseşte? E un microfon acolo.

Arătă către căştile parţial demontate.

– Emiţătorul. E o tăbliţă. Cred c-a rămas pe bancul meu de lucru.

– Am pus pe banc tot ce era în cutie.

Vocea ei era subţire, încordată. Se apropie de coşul de plastic.

– Pe celălalt banc de lucru. Nu era nevoie de el. Jenks nu voia decât s-asculte. Arătă spre staţia radio cu o fluturare a mâinii. Am făcut ce-a vrut el. Cum aş fi putut să ştiu c-o să fie nevoie să emit?

– N-ai fi putut, zise Shirly.

Îşi puse mâna pe umărul lui. Îşi dădea seama că bătrânul se îndrepta spre un loc urât. Îl văzuse ducându-se acolo destul de des, ştia că avea scurtături pe care putea ajunge cât ai clipi.

– Aici nu e nimic pe care l-ai putea folosi? Gândeşte-te, Walk. Concentrează-te.

El clătină din cap şi arătă căştile cu degetul.

– Microfonul e tâmpit. Lasă numai să treacă sunetul. Nişte membrane mici, care vibrează…

Se întoarse să se uite la ea.

– Aşteaptă… există ceva.

– Aici, jos? Unde?

– Ar trebui să le aibă în depozitul minei. Emiţătoare. Se prefăcu că ţinea o cutie, mimă răsucirea unui buton. Pentru detonatoare. Am reparat unul chiar acum o lună. Ar trebui să funcţioneze.

Shirly se ridică în picioare.

– Mă duc să-l iau, spuse. Tu rămâi aici.

– Dar scările…

– N-o să păţesc nimic. Mă duc în *jos,* nu în sus.

El dădu din cap.

– Nu schimba nimic. Ea arătă către radio. Nu mai căutăm alte voci. Doar pe-a ei. Lasă-l aşa.

– Bineînţeles.

Shirly se aplecă şi-l strânse de umăr.

– Mă-ntorc imediat.

Afară găsi zeci de feţe care se-ntoarseră către ea, cu priviri speriate şi întrebătoare în ochii mari, cu gurile întredeschise, fără vlagă. Simţi nevoia să le spună, strigând ca s-acopere huruitul generatorului, că Juliette trăieşte, că nu erau singuri, că în exteriorul interzis trăiesc şi respiră şi alţi oameni. Voia s-o facă, dar n-avea timp. Se îndreptă grăbită spre balustradă şi o găsi pe Courtnee.

– Salut…

– E totul OK înăuntru? întrebă Courtnee.

– Da, perfect. Fă-mi o favoare, vrei? Stai cu ochii pe Walker în locul meu.

Courtnee dădu din cap.

– Unde te…?

Dar Shirly plecase deja, alerga către uşa principală. Se strecură printr-un grup de oameni îngrămădiţi pe culoarul de la intrare. Jenkins era afară, cu Harper. Îşi întrerupseră discuţia când trecu în grabă pe lângă ei.

– Hei! Jenkins o prinse de braţ. Unde naiba *te* duci?

– În magazia minei. Îşi răsuci braţul, eliberându-l din strânsoarea lui. Nu stau mult…

– Nu te duci. Aruncăm scara asta în aer. Idioţii ăia cad drept în mâinile noastre.

– Ce faceţi?

– Scara, repetă Harper. E pregătită să sară-n aer. Imediat ce-ajung ei jos şi-ncep să-şi croiască drum pe trepte…

Îşi uni palmele într-un glob pe care-l dilată apoi, mimând o explozie.

– Nu înţelegeţi… Ea se-ntoarse spre Jenkins. E pentru radio.

El se încruntă.

– Walk a avut o ocazie favorabilă.

– Am captat *o grămadă* de discuţii, îi spuse ea. Are nevoie de o piesă. Mă-ntorc imediat, jur!

Jenkins se uită la Harper.

– Cât mai e pân-o facem?

– Cinci minute, domnule.

Bărbia lui Jenkins se mişcă în sus şi-n jos, aproape imperceptibil.

– Ai patru minute, îi spuse lui Shirly. Dar asigură-te…

Ea nu mai auzi restul. Cizmele ei loveau deja oţelul, purtând-o către scară. Zbură pe lângă instalaţia de forare, cu capul aplecat pe lângă şirul de bărbaţi nedumeriţi, cu capete zvâcnind după ea, armele lor arătându-i drumul.

Ajunse în capătul scării şi trecu dincolo de colţ. Cu o jumătate de etaj mai sus, cineva scoase un strigăt alarmat. Shirly întrezări doi mineri cu batoane de trotil înainte de a coborî un etaj în salturi.

La următorul nivel, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre puţul minei. Coridoarele erau tăcute, cu liniştea întreruptă doar de respiraţia ei gâfâită şi ritmicul *clop clop clop* al cizmelor ei.

Juliette. În viaţă.

O persoană trimisă la *curăţire,* în viaţă.

Coti, intrând pe următorul coridor, şi alergă pe lângă apartamentele muncitorilor din adânc, mineri şi petrolişti, oameni care acum găureau trupuri cu gloanţe în loc să sape găuri în pământ, care mânuiau arme în loc să mânuiască unelte.

Şi, datorită acestei noi informaţii, acestei veşti incredibile, acestui secret, lupta părea nefirească. Neînsemnată. Cum putea cineva să se lupte dacă dincolo de acele ziduri erau şi alte locuri în care te puteai duce? Dacă prietena lor era încă în viaţă acolo, afară? N-ar fi trebuit să plece şi ei?

Ajunse în magazie. Probabil trecuseră două minute. Inima îi bătea nebuneşte. Cu siguranţă că Jenkins n-avea să-i facă nimic scării înainte de întoarcerea ei. Merse de-a lungul rafturilor, uitându-se în cutii şi în sertare. Ştia cum arăta obiectul căutat. Ar fi trebuit să fie câteva la vedere. Unde se aflau?

Căută în dulapuri, aruncând pe podea salopetele murdare atârnate în ele, dând la o parte căştile de protecţie. Nu văzu nimic. Cât timp mai avea?

Încercă apoi în micul birou al şefului, deschizând uşa cu o smucitură şi repezindu-se la masa de lucru. Nimic în sertare. Nimic pe rafturile montate pe perete. Unul dintre sertarele mari din partea de jos era blocat. Încuiat. Shirly se retrase cu un pas şi izbi cu cizma partea din faţă a sertarului de metal. Îl pocni cu

tocul metalic, o dată, de două ori. Buza sertarului se curbă în jos, îndepărtându-se de cel de deasupra. Ea întinse mâna, smulse zăvorul fragil din buză, iar sertarul strâmbat de deschise cu un geamăt.

Explozive. Batoane de dinamită. Erau şi câteva relee minuscule, despre care ştia că se puneau în batoane pentru a le detona. Sub toate acestea găsi trei emiţătoare de tipul dorit de Walker.

Shirly înşfăcă două, câteva relee şi le îndesă apoi în buzunar. Luă şi două batoane de dinamită – pur şi simplu fiindcă erau acolo şi se potriveau cu restul –, şi ieşi în fugă din birou, traversă magazia şi se repezi spre scări.

Consumase prea mult timp. Îşi simţea pieptul rece şi gol, hârjâit, făcea eforturi ca să respire. Alerga cât putea de repede, concentrându-se ca să-şi avânte cizmele înainte, întinzându-se către următoarea porţiune a podelei, devorând-o.

În timp ce cotea, la capătul culoarului, se gândi din nou cât de ridicolă era lupta. Era greu să-ţi aduci aminte de ce începuse. Knox nu mai era, aşa cum nu mai era nici McLain. Oare oamenii lor s-ar mai luptat dacă aceşti mari conducători ar mai fi fost încă printre ei? Ar fi făcut ceva cu totul diferit cu mult timp în urmă? Ceva mai raţional?

Blestemă întreaga nebunie în timp ce ajungea la scări. Cele cinci minute trecuseră... Se aştepta să urmeze explozia, să răsune deasupra ei, s-o asurzească pur şi simplu cu ferocitatea şocantă în spaţiul închis din casa scării. Urcă în salturi, câte două trepte o dată, coti când ajunse sus şi văzu că minerii dispăruseră. Pe deasupra ţevilor artizanale o priveau ochi îngrijoraţi.

– Fugi! strigă cineva, fluturându-şi braţele ca s-o grăbească.

Shirly îşi concentră atenţia asupra lui Jenkins, care se ghemuise cu puşca în mâini, avându-l pe Harper alături. Alergă spre cei doi, fiind cât pe ce să se împiedice de sârmele care porneau dinspre scări.

– Acum! strigă Jenkins.

Cineva apăsă pe un comutator.

Pământul se clătină şi se ondulă sub picioarele lui Shirly, trântind-o cu braţele şi picioarele răsfirate. Ateriză cu putere pe podeaua de oţel, cu bărbia zdrelindu-i-se de plăcile rombice şi cu dinamita aproape zburându-i din mâini.

Urechile încă îi mai ţiuiau când se săltă în genunchi. Oamenii se puseseră în mişcare în spatele balustradei, cu armele pocnind,

îndreptate către un dâmb de fum scurs dintr-o nouă gură de metal răsucit, zimţat.

Din cealaltă parte se auzeau ţipetele răniţilor aflaţi undeva în depărtare.

În timp ce bărbaţii se luptau, Shirly se bătu peste buzunare şi îşi afundă mâinile în ele ca să scoată emiţătoarele.

Şi zgomotul războiului păru să se estompeze iarăşi, să-şi piardă importanţa. Se grăbi să treacă dincolo de uşa sălii generatorului, întorcându-se la Walker, cu buza sângerând şi cu mintea plină de lucruri mult mai importante.

17

•Silozul 17•

Juliette se trăgea prin apele reci, întunecate, izbindu-se orbeşte de un plafon sau de un perete, nu avea cum să ştie ce era. Aduna lângă ea furtunul moale, întinzându-se după el, oarbă şi disperată, neavând idee cât de repede înainta – până când se lovi de scări. Nasul i se strivi de peretele interior al căştii, şi bezna fu dată pe moment deoparte de o străfulgerare de lumină. Pluti, năucită, cu furtunul alunecându-i din mâini.

Bâjbâi după preţiosul cablu în timp ce-şi revenea treptat în simţiri. Lovi ceva cu mănuşa, înşfăcă şi era gata să se tragă de-a lungul lui, când îşi dădu seama că era cablul mai subţire, pentru curent electric. Îi dădu drumul şi mătură cu braţul întunecimea oarbă, cu cizmele ricoşându-i de ceva. Era imposibil să deosebească podeaua de plafon. Începu să se simtă răsucită, ameţită, dezorientată.

O suprafaţă rigidă o apăsă iarăşi; decise că probabil plutea *în sus,* îndepărtându-se de furtun.

Izbi cu picioarele în ceea ce credea că era plafonul, sperând că înota în jos. Braţele i se încurcară în ceva: simţi obiectul de-a curmezişul pieptului ei vătuit şi îl găsi cu mâinile, aşteptându-se să fie cablul de curent electric, dar fu răsplătită cu vidul spongios al tubului golit de aer. Nu-i mai oferea oxigen, dar o ghida pe drumul către ieşire.

Trăgând într-una dintre direcţii, întâlni porţiunea vlăguită, aşa că încercă în partea opusă. Furtunul se rigidiză. Juliette se trase din nou către scări, ricoşă de ele cu un mormăit şi continuă să strângă lângă ea tubul flexibil. Aceasta o călăuzi în sus şi după un colţ, apoi se pomeni trăgându-se cu o mână întinsă, ca să se ferească de asaltul orb al pereţilor, al plafonului, al treptelor – ricoşând şi plutind în sus, pe înălţimea a şase etaje, purtând o luptă pentru fiecare centimetru, cu impresia că o făcea la nesfârşit.

Când ajunse sus, avea răsuflarea tăiată şi gâfâia. Şi apoi îşi dădu seama că nu i se tăiase răsuflarea, rămăsese fără *aer.* Mistuise ceea ce-i rămăsese în costum. Sub ea zăceau invizibili zeci de metri de furtun golit până la ultima sorbitură.

Încercă din nou să ia legătura prin radio în timp ce se trăgea prin coridor, cu costumul săltându-i-se încet către plafon, ceva

mai puţin flotabil decât mai înainte.

– Solo! M-auzi?

Se gândi cât de multă apă se mai afla încă deasupra ei, umplând atâtea etaje şi apăsând în jos zeci de metri pe potop compact – era sufocant. Cât aer îi mai rămăsese în costum? Pentru câteva minute? De cât timp avea nevoie ca să-noate sau să plutească până-n vârful scării? De mult, mult mai mult. Probabil că pe unul dintre acele culoare cufundate în beznă erau butelii de oxigen, dar cum le-ar fi putut găsi? Aceea nu era casa ei. N-avea timp să caute. N-avea decât un impuls nebunesc care-o mâna către casa scării, către urcuşul spre suprafaţă.

Când, trăgându-se şi împingându-se cu lovituri de picioare, trecu de ultimul colţ şi pătrunse în coridorul principal cu muşchii urlându-i fiindcă erau folosiţi în moduri noi, fiindcă se luptau cu costumul rigid şi masiv, cu atmosfera vâscoasă, observă ca apa se luminase, devenind, în loc de neagră ca smoala, aproape de culoarea cărbunelui. În orbirea ei exista o *tentă verzuie.*

Simţind postul de pază şi casa scării în faţă, Juliette înaintă cu mişcări de foarfecă ale picioarelor şi trase de furtun aducându-l către ea, ricoşând tot timpul de-a lungul plafonului. Mersese pe coridoare identice cu acelea de mii de ori, în două ocazii într-o beznă deplină, când se defectaseră întrerupătoarele principale. Îşi aduse aminte că se împleticise pe coridoare exact ca acum, spunându-le colegilor ei că avea să fie OK, că nu trebuiau decât să stea liniştiţi, fiindcă ea avea să rezolve totul.

De data asta încercă să facă acelaşi lucru pentru ea însăşi, să se mintă, să-şi spună sieşi că avea să fie OK, că nu trebuia decât să-şi continue drumul, fără panică.

Când ajunse la poarta de siguranţă, începu s-o cuprindă ameţeala. Apa strălucea verde ca lămâia şi părea atât de îmbietoare, un sfârşit al târârii prin beznă, al ricoşeurilor căştii de obiecte pe care nu putea să le vadă.

Pentru o clipă, braţul i se încurcă în cablul electric; îl smuci, eliberându-l, şi se trase către coloana înaltă de apă din faţa ei, către paiul inundat, către scara scufundată.

Înainte de a ajunge acolo, simţi primul spasm, ca un sughiţ, un icnet violent, din reflex, în căutare de aer. Scăpă furtunul din mâini şi îşi simţi pieptul aproape arzând din cauza efortului pe care-l făcea ca să respire. Tentaţia de a-şi scoate casca şi de a trage apa adânc în plămâni o copleşea. Ceva din mintea ei susţinea, cu insistenţă, că lichidul ăla era respirabil. O îndemna

să-şi dea pur şi simplu o şansă. O umplere a plămânilor cu apă. Cu orice altceva în locul toxinelor pe care le expirase în costum, într-un costum menit să ţină astfel de lucruri *în afară.*

Gâtlejul i se contractă într-un alt spasm şi începu să tuşească în cască în timp ce se trăgea spre scară. Frânghia era acolo, imobilizată de cheie. Înotă către ea, ştiind că era prea târziu. Când o smuci, simţi venind surplusul – capătul liber al frânghiei se spirală, scufundându-şi buclele către ea.

Începu să plutească încet către suprafaţă, neavând cum să urce rapid când din presiunea creată în costumul ei nu mai rămăsese decât o foarte mică parte. Un alt spasm în gâtlej şi decise că trebuia să-şi scoată casca. Ameţea, avea să leşine în curând.

Bâjbâi în căutarea încuietorilor de pe colier. Senzaţia de deja-vu o copleşea. Numai că de data asta nu gândea limpede. Îşi aduse aminte de supă, de mirosul fetid, de târârea afară din bezna frigiderului. Îşi aduse aminte de cuţit.

Bătându-se cu palma peste piept, îi simţi mânerul ieşind în afara tecii. O parte dintre celelalte unelte îi căzuseră din buzunare; atârnau de sforile menite să le-mpiedice să se piardă, dar care acum le transformau pur şi simplu într-o bătaie de cap, în alte greutăţi care o trăgeau în jos.

Se ridica încet pe lângă trepte, cu trupul tremurându-i de frig şi chinuit de convulsii din cauza absenţei aerului. Uitând de orice raţiune şi pierzând simţul locului unde se afla, deveni conştientă numai şi numai de ceaţa otrăvitoare care-i atârna în jurul capului, captivă în acea jumătate de sferă, ucigând-o. Îndreptă cuţitul spre prima încuietoare de pe colier şi apăsă cu putere.

Se auzi un pocnet şi stropi fini şi reci îi împroşcară gâtul. O bulă firavă de aer îi ieşi şovăitoare din costum şi se rostogoli în susul vizorului. Bâjbâi după a doua încuietoare, îşi îndesă cuţitul în ea, şi casca se săltă, iar apa îi inundă faţa şi îi umplu costumul, şocând-o cu răceala ei amorţitoare şi trăgând-o în jos, către locul de unde venise.

Răceala de gheaţă a apei o cutremură, făcând-o să-şi vină în fire. Strânse din pleoape şi clipi ca să scape de usturimea provocată de apa verde şi îşi văzu cuţitul în mână şi casca semisferică rotindu-se în întuneric, ca o bulă ce se îndrepta în direcţia greşită. Ea însăşi o urma, scufundându-se încet, fără aer în plămâni, sub apăsarea zecilor de metri de apă.

Îşi puse cuţitul într-un buzunar greşit de la piept, văzu

şurubelniţele şi cheile pentru piuliţe care ajunseseră să atârne de sforile lor în timpul strădaniei ei de a ieşi din întuneric şi lovi cu picioarele în furtunul care continua s-o ghideze către suprafaţă pe înălţimea a încă patru etaje de apă.

Bulele de aer îi ieşeau de sub colier şi îi urcau în susul gâtului, îi treceau prin păr. Juliette se prinse de furtun şi îşi opri căderea, apoi se trase în sus, cu gâtlejul urlându-i după o gură de aer, de apă, de orice. Nevoia de a înghiţi era copleşitoare. Începuse să se tragă în sus, când zări, sub trepte, o rază licăritoare de speranţă.

Bule de aer captive. Poate din timpul coborârii ei. Se mişcau sub treptele scării spiralate, în cavitatea din interiorul fiecăreia, ca un aliaj de lipit lichid.

Juliette scoase un sunet din fundul gâtului, un strigăt grosolan, smuls de disperare şi de efort. Înaintă lovind apa cu mâinile, luptându-se cu costumul care o trăgea la fund, şi se agăţă de balustrada scării scufundate. Trăgându-se în sus şi îndepărtându-se de balustradă cu o zvâcnire a picioarelor, reuşi să ajungă la cea mai apropiată licărire de bule, se prinse de muchiile treptelor şi îşi apăsă gura în sus, pe latura metalică a spaţiului de sub treaptă.

Inhală o gură disperată de aer, aspirând în acelaşi timp o grămadă de apă. Îşi trase capul sub suprafaţă şi tuşi în apă, simţind arsura fluidului care-i invada nasul. Aspiră o cantitate de apă care aproape că i-ar fi putut umple plămânii, îşi simţi inima bătând nebuneşte, gata să explodeze, spărgându-i pieptul, îşi lipi din nou faţa de suprafaţa umedă şi ruginită de sub treaptă şi, cu buzele ţuguiate şi tremurând, reuşi să ia o sorbitură delicată de aer.

Micile străfulgerări de lumină din faţa ochilor îi dispărură. Îşi lăsă capul în jos şi expiră – departe de treaptă, privind cum se înălţau bulele pe care le expulzase –, apoi îşi apăsă din nou faţa pe metal, pentru încă o înghiţitură.

Aer.

Clipi, îndepărtând lacrimile aduse în ochi, sub apă, de efort, de frustrare, de uşurare. Uitându-se cu atenţie în sus, la labirintul răsucit al treptelor de metal, dintre care multe se mişcau aidoma unor oglinzi flexibile, acolo unde agita demenţiala ei mişcare giratorie aerul captiv, Juliette văzu o cale absolut fără pereche. Îşi făcu vânt cu picioarele, avântându-se în susul mai multor trepte deodată, se trase cu o mână peste alta prin spaţiul dintre

ele, sorbind minusculele bule de aer din golul de vreo douăzeci de centimetri de sub fiecare treaptă, proslăvind sudurile minuscule din locurile unde fuseseră îmbinate, cu multe sute de ani în urmă, plăcile rombice ale treptelor. Acestora li se dăduse forma unor cutii ca să li se confere rezistenţă, ca să poată face faţă traficului de un milion de impacturi cu cizmele, iar acum reţinuseră surplusul de aer din timpul coborârii ei. Le şterse pe rând cu buzele, gustând metalul şi rugina, sărutându-şi salvarea.

Luminile de avarie verzi din jurul ei îşi păstrau aceeaşi intensitate, aşa că Juliette nu observă niciunul dintre palierele pe lângă care trecea. Se concentra numai ca să urce câte cinci, şase trepte la fiecare respiraţie, o mare distanţă când îţi lipsea aerul, luând încă o gură de apă acolo unde stratul de bule era prea subţire ca să poată fi inhalat, o viaţă întreagă de ascensiune, luptându-se cu forţa cu care-o trăgeau înapoi costumul inundat şi uneltele ce se legănau, fără ca nici măcar să-i treacă prin gând să se oprească şi să taie sforile celor din urmă, eliberându-le, doar loveşte cu picioarele şi trage, mână peste mână, saltă-te în golurile treptelor, inhalare prelungă şi neîntreruptă a aerului, absoarbe-l pe tot, nu expira sub treptele de deasupra, iar acum ia-o uşurel. Alte cinci trepte. Era un joc, ca şotronul, cinci pătrate dintr-o săritură, nu trişa, atenţie la liniile de cretă, la asta era bună, devenea tot mai bună.

Şi apoi o usturime scârboasă pe buze, gustul apei devenind toxic, capul săltându-i-se în golul de sub o treaptă printr-o peliculă vâscoasă de ulei, cu duhoare de benzină.

Juliette expiră aerul inhalat ultima oară şi tuşi, ştergându-şi faţa, cu capul încă sub următoarea treaptă. Gâfâi şi râse când se îndepărtă, împingându-se, şi se lovi cu capul de marginea ascuţită a scării de oţel. Era liberă. Se lăsă sub suprafaţă pentru scurt timp, cât să înoate în jurul balustradei, cu ochii usturând-o din cauza uleiului şi a benzinei care pluteau deasupra. Reuşi să treacă peste bara de metal, împroşcând cu zgomot apa şi strigându-l pe Solo. Şi, cu tremurătorii ei genunchi vătuiţi, găsi, în sfârşit, treptele.

Scăpase. Agăţându-se de treptele uscate de deasupra, cu gâtul încovoiat, icnind şi gâfâind, cu picioarele amorţite, încercă să strige că reuşise, dar neizbutind decât să scâncească. Îi era frig. Îngheţa. Braţele îi tremurau când se trase în susul treptelor tăcute, fără zăngănitul compresorului, fără nicio mână întinsă ca

să-i vină în ajutor.

– Solo...?

Se târî pe jumătatea de duzină de trepte care o despărţeau de palier şi, odată ajunsă, se rostogoli pe spate. O parte dintre scule i se agăţaseră de treptele de dedesubt, trăgând de ea în locurile unde îi erau legate de buzunare. Apa i se curgea din costum, clipocindu-i pe lângă gât, băltindu-i în jurul capului, intrându-i în urechi. Întoarse capul – trebuia să-şi scoată costumul rece ca gheaţa – şi îl descoperi pe Solo.

Zăcea pe-o parte, cu ochii închişi, cu sânge prelingându-i-se în josul feţei, în parte deja uscat, transformat în crustă.

– Solo?

Mâna ei păru o pată tremurătoare când şi-o întinse să-l zgâlţâie. Ce-şi făcuse?

– Hei. Trezeştetedracului!

Dinţii ei clănţăneau. Îl înşfăcă de umăr şi-l scutură cu violenţă.

– Solo! Am nevoie de-ajutor!

Un ochi de-al lui se întredeschise. Clipi de câteva ori, apoi se îndoi de mijloc şi tuşi, împestriţând cu sânge palierul din jurul feţei sale.

– Ajutor! zise ea.

Bâjbâi în căutarea fermoarului din spatele costumului, fără să-şi dea seama că Solo era acela care avea nevoie *de ea.*

Solo tuşi, apoi se rostogoli, ajungând din nou pe spate. Sângele care-i mânjea capul continua să curgă de undeva, în firicele proaspete, prelinse peste cele uscate cu ceva timp în urmă.

– Solo?

El gemu. Juliette se trase ceva mai aproape, abia mai simţindu-şi trupul. El şopti ceva, cu voce răguşită, la limita dintre glas şi tăcere.

– Hei...

Ea îşi apropie faţa de a lui, putând să-şi simtă buzele umflate şi amorţite, putând încă să simtă gustul de benzină.

– Nu e numele meu...

El tuşi o ceaţă roşie. Un braţ i se săltă cu câţiva centimetri deasupra palierului, ca şi cum ar fi vrut să-şi acopere gura, dar neavând nicio şansă s-ajungă până acolo.

– Nu e numele meu, repetă.

Capul i se rostogoli dintr-o parte în alta, şi Juliette îşi dădu seama că era grav rănit. Mintea ei începea să devină destul de

limpede ca să vadă în ce stare era el.

– Stai nemişcat, gemu ea. Solo, am nevoie să stai liniştit.

Ea încercă să se-mpingă ca să se ridice, ca să-şi dorească puterea de a se mişca. Solo clipi şi se uită la ea, cu ochii sticloşi, cu sângele dând bărbii lui cărunte o tentă stacojie.

– Nu, Solo, spuse cu vocea tot mai încordată. Numele meu e Jimmy…

Tuşi din nou, ochii i se rostogoliră în fundul capului…

– … şi nu cred…

Pleoapele îi căzură, grele, apoi deschise ochi îngustaţi de durere.

– … nu cred c-am fost…

– Rămâi cu mine, spuse Juliette, lacrimi fierbinţi brăzdându-i faţa îngheţată.

– … nu cred c-am fost vreodată singur, şopti el, cu creţurile feţei destinzându-se şi cu capul lăsându-i-se pe oţelul rece al palierului.

18
•Silozul 18•

Oala de pe plită bolborosea zgomotos, cu aburul înălţându-se de pe suprafaţa apei şi cu picături minuscule sărind peste margine, către o libertate şuierătoare. Lukas scutură o grămăjoară de frunze de ceai din cutia reetanşabilă în filtrul minuscul. Mâinile îi tremurau când coborî în cana lui coşuleţul. Când ridică oala, o parte din apă se revărsă direct pe arzător; picăturile zgomotoase păreau să scuipe şi emanau miros de arsură. Tânărul se uită la Bernard cu coada ochiului în timp ce turna apa fierbinte prin frunze.

– Nu înţeleg, spuse ţinând cana cu amândouă mâinile şi lăsând căldura să-i pătrundă în palme. Cum a putut cineva…? Cum poţi să *faci* aşa ceva dinadins? Clătină din cap şi se uită cu atenţie în cană, unde câteva fărâme întreprinzătoare de frunze se eliberaseră deja şi înotau în afara coşuleţului. Îşi ridică privirea spre Bernard. Şi tu ştiai asta? Cum…? Cum a fost posibil să ştii asta?

Bernard se încruntă. Îşi mângâie mustaţa cu o mână, lăsând-o pe cealaltă să i se odihnească pe pântece.

– Aş *vrea* să nu fi ştiut, îi răspunse lui Lukas. Şi acum înţelegi de ce anumite fapte, anumite fărâme din ceea ce cunoaştem, trebuie să fie îndepărtate. Curiozitatea ar sufla peste tăciunii aprinşi şi ar arde silozul din temelii. Se uită în jos, la cizmele lui. Am pus lucrurile cap la cap, aşa cum ai făcut şi tu, ştiind doar ceea ce trebuie să ştim ca să putem ocupa această funcţie. De aceea te-am ales, Lukas. Tu şi alţi câţiva aveţi cât de cât idee cam ce se găseşte în servere. Eşti deja pregătit ca să afli mai multe. Îţi poţi imagina ce se-ntâmplă dacă-i spui ceva din toate astea cuiva care poartă roşu sau verde la lucru în fiecare zi?

Lukas clătină din cap.

– Ştii, s-a întâmplat deja. Exact aşa a fost distrus silozul zece. Am stat acolo… Arătă către micul birou cu cărţi, către computer, către staţia radio care şuiera… Şi am ascultat ce s-a petrecut, am ascultat umbra unui coleg care-şi transmitea nebunia oricui voia s-o asculte…

Lukas îşi studie ceaiul opărit. O mână de frunze înotau în curenţii fierbinţi ai apei tot mai întunecate, celelalte rămăseseră în strânsoarea coşuleţului care le întemniţa.

– De aceea sunt încuiate comenzile staţiei radio, spuse.
– Şi de aceea eşti tu încuiat.
Lukas dădu din cap. Atâta lucru bănuise deja.
– Cât timp ai fost ţinut aici?
Îşi ridică ochii spre Bernard, şi în minte îi apăru fulgerător ceva, imaginea şerifului Billings inspectându-şi arma în vreme ce el primea vizita mamei sale. Oare fuseseră ascultaţi? Ar fi fost împuşcat, i-ar fi fost împuşcată şi mama, dacă ar fi spus ceva?
– Mi-am petrecut peste două luni aici, jos, până când a ştiut îndrumătorul meu că eram pregătit, că acceptasem şi că înţelesesem tot ce învăţasem. Îşi încrucişă braţele peste pântece. Îmi doresc sincer ca tu să nu fi pus întrebarea aceea, să nu fi dedus totul atât de repede. E mai bine să afli când eşti mai bătrân.
Lukas îşi ţuguie buzele şi dădu din cap. Era straniu să discute aşa cu cineva mai vârstnic decât el, cu cineva care ştia mai multe, care era mai înţelept. Îşi imagină că era genul de conversaţie purtată de un bărbat cu tatăl lui – doar că nu despre plănuirea şi ducerea la îndeplinire a distrugerii întregii lumi era vorba.
Îşi lăsă capul în jos şi inhală mirosul frunzelor opărite. Menta trecea ca o linie directă prin stresul tremurător, lovind în calmul centru al plăcerii din profunzimea creierului. Inhală, îşi ţinu răsuflarea, o eliberă într-un târziu. Bernard traversă încăperea către plita mică dintr-un colţ al magaziei şi începu să-şi pregătească la rândul său o cană.
– Cum au făcut-o? întrebă Lukas. Ca să ucidă atât de mulţi oameni. Ştii cum au făcut-o?
Bernard ridică din umeri. Bătu cu un deget în cutia de tablă, scuturând cu exactitate o anumită cantitate de ceai într-un alt coşuleţ.
– Din câte ştiu eu, ar putea s-o mai facă şi acum. Nimeni nu spune cât trebuie să continue. Există teama că altundeva, pe glob, au rămas mici grupuri de supravieţuitori. Operaţiunea cincizeci e total lipsită de sens dacă supravieţuieşte orice altcineva. Populaţia trebuie să fie omogenă…
– Bărbatul cu care-am vorbit a spus că noi suntem toţi. Doar cele cincizeci de silozuri…
– Cincizeci şi patru, zise Bernard. Şi, din câte ştim *noi,* ăştia suntem toţi. E greu de crezut că altcineva a mai fost atât de bine pregătit. Însă există întotdeauna o şansă. Au trecut doar câteva

sute de ani.

– Câteva *sute?*

Lukas îşi sprijini spatele de masa lungă. Îşi ridică din nou ceaiul, dar menta îşi pierdea puterea de a ajunge la el.

– Aşadar, cu sute de ani în urmă, noi am decis…

– *Ei.* Bernard îşi umplu cana cu apa încă aburindă. Ei au decis. Nu te include. Şi, cu siguranţă, nu e cazul să mă incluzi pe mine.

– OK, au decis să distrugă lumea. Să radă totul de pe suprafaţa pământului. De ce?

Bernard îşi puse cana pe plită, lăsând ceaiul să infuzeze. Îşi scoase ochelarii, îi şterse de abur, apoi arătă către birou, către peretele cu rafturi masive de cărţi.

– Din cauza celei mai urâte părţi a Moştenirii noastre, ăsta e motivul. Sau cel puţin aşa *cred* că ar spune ei, dacă ar mai trăi. Îşi coborî vocea şi murmură: Dar nu mai trăiesc, slavă Domnului!

Lukas se cutremură. Încă nu-i venea să creadă că era cu putinţă să ia cineva o asemenea hotărâre, indiferent în ce condiţii. Se gândi la miliardele de oameni care, cu acele sute de ani în urmă, trăiseră probabil sub stele. Nimeni nu putea ucide atât de mulţi. Cum putea cineva să ia, fără să clipească, atât de multe vieţi?

– Şi noi lucrăm acum pentru ei, spuse Lukas scuipând cuvintele. Se îndreptă spre chiuvetă, scoase coşuleţul din cană şi îl lăsă să se usuce pe oţelul inoxidabil. Luă cu prudenţă o înghiţitură, sorbind zgomotos, de teamă să nu se ardă. Mi-ai spus să nu ne includem, dar acum suntem o parte din asta.

– Nu. Bernard se îndepărtă de plită şi se opri în faţa unei mici hărţi a lumii, atârnate deasupra mesei la care mâncau. N-am fost o parte din ceea ce au făcut nemernicii ăia demenţi. Dacă i-aş fi avut pe ăia aici, pe oamenii care-au făcut asta, dacă i-aş fi avut în aceeaşi cameră cu mine, i-aş fi ucis până la ultimul, fir-ar afurisiţi să fie! Lovi cu palma în hartă. I-aş fi ucis cu mâinile goale.

Lukas nu scoase nicio vorbă. Nu se clinti.

– Nu ne-au dat nicio *şansă.* Asta nu se numeşte aşa. Îşi flutură mâna arătând încăperea din jur. Astea sunt închisori. Cuşti, nu case. Nu sunt menite să ne protejeze, ci să ne silească, prin suferinţă şi moarte, să înfăptuim viziunea *lor.*

– Viziunea lor pentru *ce?*

– Pentru o lume în care suntem mult prea asemănători, unde suntem prea strâns legaţi, investind unii într-alţii, ca să ne mai

irosim timpul luptând, ca să ne mai irosim resursele limitate păzindu-le pe *ele însele.* Îşi luă cana şi sorbi zgomotos. Cel puţin asta e teoria mea. După decenii de lectură. Oamenii care au făcut asta conduceau o ţară puternică, dar care începea să se sfărâme. Întrevedeau sfârşitul, sfârşitul *lor,* şi asta i-a speriat destul de tare ca să accepte să se sinucidă. Când au intrat în criză de timp – după ce s-au gândit la asta timp de decenii –, au socotit că aveau *o şansă* să se conserve, să conserve ceea ce considerau *modul lor de viaţă.* Aşa că şi-au pus planul în mişcare înainte de a pierde singura ocazie pe care ar fi putut-o avea vreodată.

– Fără să afle nimeni? Cum?

Bernard sorbi iarăşi din ceai. Plescăi din buze şi-şi şterse mustaţa.

– Cine ştie? Poate oricum n-ar fi crezut nimeni. Poate răsplata pentru păstrarea secretului era includerea. Au construit şi alte lucruri de care n-a ştiut nimeni, în fabrici mai mari decât îţi poţi imagina. Au construit bombe în astfel de fabrici care, cred eu, au jucat un rol în toate astea. Totul fără să ştie nimeni. Iar în Moştenire sunt poveşti despre oameni care-au trăit cu mult timp în urmă, într-un ţinut cu mari regi, ca primarii, dar conducând mult mai mulţi oameni. Când mureau, sub pământ erau construite camere complicate, umplute apoi cu comori. Era nevoie de munca a sute de oameni. Ştii cum păstrau secretul locului unde se găseau aceste încăperi?

Lukas ridică din umeri.

– În plăteau pe muncitori cu o groază de bonuri?

Bernard râse. Îşi culese de pe limbă o frunză de ceai rătăcită.

– N-aveau bonuri. Şi nu, aveau grijă să fie cu desăvârşire siguri că oamenii aceia aveau să păstreze tăcerea. Îi omorau.

– Îşi omorau propriii oameni?

Lukas aruncă o privire spre camera cu cărţi, întrebându-se în ce cutie se afla povestea aceea.

– Nu e mai presus de noi să ucidem ca să păstrăm secrete. Rostind aceste cuvinte, chipul lui Bernard se înăspri. Într-o bună zi, când o să preiei controlul, o să se numere printre îndatoririle tale.

Înţelegând adevărul acestui fapt, Lukas simţi o durere ascuţită în măruntaie. Întrezări prima imagine a rolului pe care-l acceptase de fapt. Prin comparaţie, uciderea oamenilor cu puştile părea onorabilă.

– Nu suntem noi cei care au făcut lumea în care trăim, Lukas, dar supravieţuirea ei depinde de noi. Trebuie să-nţelegi asta.

– Nu putem controla ceea ce suntem acum, murmură el, ci numai ceea ce vom face de-acum înainte.

– Înţelepte cuvinte.

Bernard mai luă o înghiţitură de ceai.

– Da. Tocmai încep să le apreciez.

Bernard puse cana pe chiuvetă şi-şi îndesă o mână în buzunarul rotund al salopetei. Îl fixă o clipă cu privirea pe Lukas, apoi se uită iarăşi la mica hartă a lumii.

– Nişte oameni răi au făcut asta, dar ei nu mai există. Dă-i uitării. Trebuie să ştii doar atât: şi-au întemniţat progeniturile, văzând în fapta lor o nenorocită de formă a propriei supravieţuiri. Ne-au băgat în jocul ăsta, un joc în care încălcarea regulilor înseamnă moartea noastră, a tuturor, până la unul. Iar a trăi după reguli, supunându-ne lor, înseamnă să suferim cu toţii.

Îşi potrivi ochelarii şi trecu pe lângă Lukas bătându-l pe umăr.

– Sunt mândru de tine, fiule. Asimilezi toate astea mult mai bine decât am făcut-o eu. Acum odihneşte-te. Fă-ţi loc în minte şi în inimă. Mâine, alte studii.

Se îndreptă spre birou, spre coridor, spre îndepărtata scară fixată de perete.

Lukas dădu din cap şi rămase tăcut. Aşteptă până când Bernard dispăru, până când îndepărtatul zăngănit metalic estompat îi spuse că grătarul era din nou la locul lui, şi traversă abia apoi biroul către diagrama imensă, cea pe care silozurile erau tăiate cu cruci. Se uită îndelung la acoperişul celui cu numărul unu, întrebându-se cine naiba conducea totul şi dacă şi oamenii aceia puteau să-şi justifice acţiunile spunând că le fuseseră impuse fără voia lor, că n-aveau nicio vină, că luau doar parte la ceva pe care-l moşteniseră, la un joc complicat, cu reguli de tot rahatul, care impuneau ca aproape toată lumea să fie ţinută în ignoranţă şi întemniţată.

Cine naiba erau oamenii ăia? Se putea vedea pe sine însuşi drept *unul* dintre ei?

Cum de nu-nţelegea Bernard că el *făcea* parte dintre ei?

19
•Silozul 18•

Uşa sălii generatorului se trânti în spatele ei, estompând răpăitul gloanţelor şi transformându-l într-un zumzet îndepărtat. Shirly alergă spre camera de control pe picioare obosite, ignorându-şi prietenii şi colegii care-o-ntrebau ce se întâmpla afară. Se ghemuiseră pe lângă pereţi şi în spatele balustradei, adăpostindu-se de explozia asurzitoare şi de schimburile sporadice de focuri. Chiar înainte de a ajunge în camera de control, zări câţiva muncitori din schimbul doi urcaţi deasupra generatorului principal, unde umblau la masivul sistem de evacuare a gazelor din acel utilaj huruitor.

– L-am adus, gâfâi ea intrând şi închizând cu zgomot uşa camerei de control.

Courtnee şi Walker îşi ridicară privirile din podea. Ochii mari ai celeilalte femei şi falca ei căzută îi spuseră lui Shirly că îi scăpa ceva.

– Ce e? întrebă. Îi întinse bătrânului cele două emiţătoare. Ai auzit? Walk, ea ştie?

– Cum e *cu putinţă?* se minună Courtnee. Cum a supravieţuit? Şi ce s-a-ntâmplat cu faţa ta?

Shirly îşi atinse buza, bărbia îndurerată. Îşi retrase degetele pline de sânge. Şi-şi tamponă gura cu o mânecă de-a cămăşii de sub salopetă.

– Dacă ăsta e bun, mormăi Walker răsucind între degete unul dintre emiţătoare, o s-o putem întreba chiar pe Jules.

Shirly se întoarse şi se uită cu atenţie pe fereastra camerei de control. Îşi lăsă mâneca în jos, îndepărtându-şi-o de faţă.

– Ce fac Karl şi ceilalţi cu fluxul de evacuare? întrebă.

– Au întocmit un plan de redirecţionare, răspunse Courtnee.

Se ridică de pe podea în timp ce Walker făcea o lipitură, umplând aerul de un miros care aducea aminte de atelierul său. Mormăi ceva despre vederea lui, în timp ce Courtnee i se alătură lui Shirly lângă fereastră.

– Unde vor să-l redirecţioneze?

– La IT. Sau cel puţin aşa a spus Heline. Fluxul de răcire pentru serverele lor trece pe-aici, prin plafon, înainte de a fi lansat în susul puţului Mecanic. Cineva a observat pe o schemă cât de aproape e şi s-a gândit că putem riposta de aici.

– Adică îi sufocăm cu gazele noastre de evacuare?

Planul o neliniştea pe Shirly. Se întrebă ce părere ar fi avut Knox dacă ar fi fost încă în viaţă şi încă la conducere. Cu siguranţă că nu toţii oamenii care lucrau aşezaţi la birourile de sus erau problema.

– Walk, cât mai durează până când o să putem vorbi? Până când o să putem lua legătura cu ea?

– Sunt aproape gata. Afurisita de *lupă*…

Courtnee îşi puse mâna pe braţul lui Shirly.

– Eşti OK? Cum te descurci?

– Eu?

Shirly râse şi clătină din cap. Îşi privi petele de sânge de pe mânecă, îşi simţi transpiraţia prelingându-se în josul pieptului.

– Umblu de colo până colo în stare de şoc. N-am idee ce dracului se mai întâmplă. Îmi ţiuie urechile după indiferent ce-or fi făcut pe scară. Cred că mi-am scrântit glezna. Şi sunt leşinată de foame. Oh, şi am spus că prietena mea nu e atât de moartă cum credeam că este?

Răsuflă adânc.

Courtnee continuă s-o privească fix, îngrijorată. Shirly ştia că nimic din ce spusese nu era răspunsul la întrebarea pusă, de fapt, de prietena ei.

– Şi, da, îi simt lipsa lui Marck, adăugă, cu voce scăzută.

Courtnee o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape.

– Îmi pare rău, zise. N-am vrut să…

Shirly îi făcu semn să înceteze. Rămaseră amândouă tăcute, uitându-se pe fereastră la mica echipă din schimbul doi care lucra la generator, încercând să redirecţioneze fluxul de gaze de evacuare toxice din utilajul de dimensiunile unui apartament către etajele treizeci, aflate cu mult mai sus.

– Totuşi, ştii ce? Sunt momente în care mă *bucur* că nu e aici. Momente în care ştiu că nici eu n-o să mai fiu prea mult, nu şi după ce vor pune mâna pe noi, şi mă bucur că nu e aici ca să stea sub tensiune din cauza asta, ca să se-ngrijoreze gândindu-se ce ne vor face. Ce-mi vor face mie. Mă bucur că n-a trebuit să-l privesc purtând toată această luptă, trăind din raţii, făcând parte din toată această nebunie.

Îşi lăsă bărbia în jos, cu ochii la echipa de dincolo de geam. Ştia că Marck ar fi fost fie acolo, sus, conducând munca aceea cumplită, fie afară, cu o puşcă lipită de obraz.

– Alo. Probă. Alo. Alo.

Cele două femei se întoarseră şi-l văzură pe Walker apăsând pe butonul roşu de acţionare, cu microfonul căştilor sub bărbie, cu fruntea puternic încreţită de concentrare.

– Juliette? întrebă el. Mă auzi? Alo?

Shirly veni lângă el, se ghemui, îi puse o mână pe umăr. Rămaseră toţi trei cu ochii pironiţi asupra căştilor, în aşteptarea unui răspuns.

– *Alo?*

Din micile difuzoare se prelinse o voce înceată. Shirly se lovi peste piept, cu respiraţia tăiată de miracolul unui răspuns. Abia cu o fracţiune de secundă după acel val de speranţă nebunească îşi dădu seama că nu răspunsese Juliette. Era o altă voce.

– Nu e ea, şopti Courtnee, descurajată. Bătrânul îşi flutură mâna, cerându-i să facă linişte.

Comutatorul roşu păcăni zgomotos când se pregăti să emită din nou.

– Alo. Mă numesc Walker. Am recepţionat un mesaj transmis de un prieten. Mai e şi altcineva acolo?

– Întreabă-i unde sunt, şuieră Courtnee.

– Unde vă aflaţi, cu exactitate? întrebă Walker înainte de a-şi lua degetul de pe întrerupător.

Din micile difuzoare se auzi un pocnet.

– Nu suntem nicăieri. N-o să ne găseşti niciodată. Nu te apropia.

Urmă o pauză, un şuier al paraziţilor.

– Şi prietenul tău e mort. L-am omorât noi.

20

•Silozul 17•

Apa din costum, ca gheaţa, aerul rece, combinaţie letală. Dinţii lui Juliette clănţăneau zgomotos în timp ce mânuia cuţitul. Făcea lama s-alunece prin învelişul ud leoarcă al costumului, simţind, fără dubiu, că mai fusese o dată în acelaşi punct, că mai făcuse o dată exact acelaşi lucru.

Mănuşile ieşiră primele, costumul fiind distrus, cu apa scurgându-se prin fiecare tăietură. Juliette îşi frecă mâinile, abia simţindu-le. Crestă materialul de deasupra pieptului, cu privirea căzându-i pe Solo, care devenise tot atât de liniştit ca un mort. Observă lipsa cheii lui mari. Dispăruse şi rucsacul lor cu provizii. Compresorul era răsturnat pe-o parte, cu furtunul răsucit sub el, iar combustibilul i se scurgea prin capacul slăbit al orificiului de umplere.

Juliette îngheţa. Abia mai putea să respire. Pieptul costumului odată deschis printr-o tăietură, îşi şerpui trupul până ce reuşi să-şi scoată prin gaură genunchii şi labele picioarelor, apoi răsuci materialul, aducându-l în faţa ei, şi încercă să desprindă ariciul.

Degetele ei erau prea amorţite chiar şi pentru asta. Plimbă lama cuţitului în josul îmbinării, tăind ariciul în două până ce ajunse la fermoar.

În cele din urmă, strângând din degete atât de tare încât i se albiră, trase de micul închizător al acestuia până când îl eliberă de sub colier. Colierul odată scos, azvârli costumul departe de ea. Cântărea de două ori mai mult cu toată apa în el. Juliette rămase în combinezonul negru, din două straturi, încă udă leoarcă şi tremurând, ţinându-şi cuţitul în mâna care vibra incontrolabil, cu un trup zăcându-i alături, trupul unui om bun, care supravieţuise, trecând peste tot ce putuse arunca asupra lui o lume rea, cu excepţia sosirii ei.

Veni lângă Solo şi întinse braţul spre gâtul lui. Mâinile ei erau ca gheaţa; nu putea să simtă pulsul, nu era singură c-o *putea* face. Degetele ei îngheţate abia îi simţeau gâtul.

Se strădui să se ridice în picioare şi aproape căzu, sfârşind prin a îmbrăţişa balustrada. Se îndreptă spre compresor clătinându-se, ştiind că trebuia să se încălzească. Se simţea îmboldită să tragă un pui de somn, dar ştia că nu s-ar mai fi trezit niciodată.

Canistra cu benzină era încă plină-ochi. Încercă să-i scoată

capacul, dar mâinile nu-i erau de niciun folos. Erau amorţite şi tremurau de frig. Răsuflarea i se transforma în abur în faţa ochilor, amintindu-i, deprimant, că pierdea căldură, că îi mai rămăsese atât de puţină.

Înhăţă cuţitul. Ţinându-l cu ambele mâini, îi apăsă vârful în capac. Mânerul plat al cuţitului era mai uşor de prins în mână decât capacul de plastic; îl răsuci şi crăpă clapeta de închidere a canistrei. Capacul odată eliberat, scoase lama şi făcu restul cu palmele, ţinând cuţitul în poală.

Înclină canistra deasupra compresorului, îmbibându-i roţile mari, de cauciuc, suportul, întregul motor. Nu voia să mai folosească altă dată compresorul, nu voia să se mai bazeze niciodată pe el sau pe altceva pentru aerul ei. Lăsă jos canistra încă pe jumătate plină şi o îndepărtă de compresor împingând-o cu piciorul. Benzina picura prin grătarul metalic care servea drept podea, având un impact muzical cu apa dedesubt, căci fiecare strop se adăuga luciului ei colorat şi toxic cu un sunet ce reverbera de pereţii de beton al casei scării.

Ţinând cuţitul cu lama în jos şi cu muchia boantă spre exterior, Juliette îl plesni de nervurile metalice ale schimbătorului de căldură. Îşi smucea braţul înapoi după fiecare lovitură, aşteptându-se la şuierul unei flăcări izbucnite instantaneu. Dar nu apărea nicio scânteie. Lovi mai tare, detestând maltratarea preţioasei ei unelte, a unicei ei arme de apărare. Neclintirea lui Solo, întins alături, îi aducea aminte că i-ar fi putut fi necesară, dacă-i supravieţuia acelui frig de moarte…

Cuţitul lovi crestând uşor, se auzi un pocnet, căldura îi urcă în susul braţului, o simţi ştergându-i faţa.

Scăpă cuţitul şi îşi flutură mâna, dar nu era în flăcări. Compresorul *era.* Şi o parte din grătar.

Când vâlvătaia începu să piară, înhăţă canistra şi mai vărsă benzină, fiind răsplătită cu sfere mari de flăcări portocalii, avântate în aer cu un şuierat. Roţile ardeau pârâind. Juliette se prăbuşi în apropierea focului, simţi căldura dansului flăcărilor care, de-a lungul maşinăriei de metal, mistuiau totul. Începu să se dezbrace, cu privirea revenindu-i din când în când asupra lui Solo, în timp ce îşi făgăduia că n-avea să-i lase trupul acolo, că avea să se-ntoarcă după el.

Senzaţiile reveniră încetul cu încetul în extremităţile corpului ei. Treptat, dar cu furnicături dureroase. Dezbrăcată, se încovrigă alături de micul foc firav şi-şi frecă mâinile, trimiţându-şi în

palme răsuflarea caldă, vizibilă. Fu nevoită să alimenteze de încă două ori focul flămând, sărăcăcios. Numai roţile ardeau fără ajutor şi, mulţumită lor, nu mai avea nevoie de alte scântei. Minunata căldură călători cumva prin grătarul care era podeaua palierului, încălzindu-i pielea dezgolită acolo unde atingea metalul.

Dinţii îi clănţăneau cu violenţă. Se uită la scări, străbătută de noua teamă că ar fi putut vedea în orice clipă cizme tropăind către ea, că se afla prinsă între acei alţi supravieţuitori şi apa îngheţată. Îşi recuperă cuţitul, îl ţinu în faţa ei, strângându-l cu amândouă mâinile, încercă să-şi impună să nu mai tremure cu atâta violenţă.

Întrezărindu-şi faţa oglindită în lamă, se îngrijoră şi mai mult. Era palidă ca o stafie. Avea buzele vinete, orbitele cu cearcăne negre păreau goale. Aproape că izbucni în râs când îşi văzu buzele vibrând şi imaginea neclară a dinţilor care-i clămpăneau. Se grăbi să se apropie de foc. Lumina portocalie dansă pe lamă. Combustibilul nears picura, împroşcând dedesubt stropi argintii. În timp ce ultimele resturi de benzină se mistuiau cu flăcări tot mai mici, Juliette se decise să se pună în mişcare. Încă mai tremura, dar acolo, în adâncul puţului, atât de departe de electricitatea de la IT, era frig. Bătu uşor cu palma în cele două combinezoane negre de care se dezbrăcase. Unul picase strâns ghemotoc, şi era încă ud leoarcă. Spre norocul ei, celălalt căzuse întins; nu avusese mintea limpede, altminteri l-ar fi atârnat. Era umed, dar i se părea preferabil să-l poarte şi să-l încălzească decât să lase aerul rece să-i scadă temperatura corpului. Îşi strecură picioarele în el, făcu eforturi ca să-şi treacă braţele prin mâneci şi închise fermoarul din faţă.

Se întoarse la Solo pe picioare desculţe, amorţite şi nesigure. De data asta îi simţi gâtul. Era cald. Nu-şi putea aduce aminte cât timp rămânea astfel un trup fără viaţă. Şi apoi simţi, în gâtul lui, ceva zvâcnind slab, încet. O bătaie de inimă.

– Solo! Îl zgâlţâi de umeri. Hei…

Ce nume şoptise el? Juliette îşi aminti:

– Jimmy!

În timp ce-l zgâlţâia, capul lui se legănă dintr-o parte într-alta. Îi inspectă scalpul, sub părul vâlvoi, şi văzu o grămadă de sânge. În cea mai mare parte uscat. Se uită din nou în jur după rucsacul lor – aduseseră mâncare, apă şi haine uscate cu care să se schimbe ea la întoarcere –, dar dispăruse. Îşi înşfăcă, în schimb,

propriul combinezon. Nu era sigură de calitatea apei care îmbiba materialul, dar trebuia să fie mai bună decât nimic. Îl strânse ghem cu toată forţa şi picură pe buzele lui tot ce putu. I-l mai stoarse o dată deasupra capului, îi dădu părul pe spate ca să-i studieze rana, îi examină cu degetele tăietura urâtă. Apa atinse rana deschisă având imediat efectul apăsării unui buton. Solo se clătină şi se lăsă pe o parte, îndepărtându-se de mâna ei şi de apa picurată din combinezon. Dinţii galbeni i se întrezăriră prin barbă când şuieră de durere, mâinile i se ridicară de pe palier şi, fără să-şi recapete cunoştinţa, rămase cu ele aşa, planând, cu braţele încordate.

– Solo. Hei, e OK.

Îl susţinu când îşi revenea, cu ochii rotindu-se în toate părţile şi clipind.

– E OK, repetă ea. O să fii OK.

Folosi combinezonul strâns ghem ca să-i tamponeze rana. El protestă cu un mormăit şi o prinse de încheietura mâinii, dar nu i-o îndepărtă.

– Ustură, spuse. Clipi şi se uită buimac în jur. Unde sunt?

– În adânc, îi aminti ea, fericită să-l audă vorbind. Era gata să plângă de uşurare. Cred c-ai fost atacat…

El încercă să se salte în capul oaselor, şuierând printre dinţi şi strângând cu putere încheietura mâinii ei.

– Uşurel, zise Juliette încercând să-l facă să stea întins. Ai o tăietură urâtă pe ţeastă. Foarte umflată.

Trupul lui se relaxă.

– Ei unde sunt? o întrebă.

– Nu ştiu. Ce-ţi aminteşti? Câţi erau?

Solo închise ochii. Ea continuă să-i tamponeze uşor rana.

– Numai unul. Aşa cred. Făcu ochii mari, ca şi cum amintirea atacului l-ar fi şocat. Era de vârsta *mea.*

– Trebuie s-ajungem în vârf, îi spuse Juliette. Trebuie s-ajungem la căldură, să-ţi curăţ rana, să mă usuc şi eu. Crezi că poţi să mergi?

– Nu sunt nebun, zise Solo.

– Ştiu că nu eşti.

– Lucrurile care-şi schimbau locul, luminile… n-o făceam eu. Nu sunt nebun.

– Nu, încuviinţă Juliette. Îşi aminti de toate dăţile în care crezuse acelaşi lucru despre ea însăşi, întotdeauna în adâncul acelui siloz, de obicei când cotrobăia pe la Aprovizionare. Nu eşti

nebun, spuse liniştindu-l. Absolut deloc.

21
•Silozul 18•

Lukas nu-şi putea impune să studieze, nu ceea ce ar fi trebuit să studieze. Ordinul zăcea deschis pe biroul de lemn, cu mica lampă cu braţ flexibil aplecată asupra lui, încălzindu-l într-o baltă de lumină.

Însă Lukas era în picioare, în faţa peretelui cu diagrame. Se holba la aranjamentul silozurilor, plasate exact ca serverele din încăperea de deasupra, şi asculta pârliturile staţiei radio, care reda zgomotele luptei îndepărtate.

Avea loc ultimul atac. Echipa lui Sims pierduse câţiva oameni într-o explozie cumplită, ceva legat de o scară – dar nu de scara mare – şi ceilalţi erau acum angajaţi într-o luptă despre care sperau că avea să fie ultima. Micile difuzoare ale staţiei şuierau, invadate de paraziţi, în timp ce oamenii îşi coordonau acţiunile, Bernard îşi urla ordinele din biroul lui, aflat cu un etaj mai sus, întotdeauna cu focurile de armă erupând în spatele vocilor.

Lukas ştia că n-ar fi trebuit s-asculte, dar nu se putea opri. Juliette putea să-l sune oricând, să-i ceară s-o pună la curent cu ceea ce se întâmpla. Avea să fie dornică să afle ultimele noutăţi, cum se sfârşise totul, şi singurul lucru mai rău decât să-i povestească ar fi fost să spună că nu ştia, că nu suportase să asculte.

Întinse mâna şi atinse acoperişul rotund al Silozului 17. Se simţea ca un zeu care inspecta construcţiile din înaltul cerului. Îşi imagină propria mână străpungând norii întunecaţi de deasupra lui Juliette şi măturând un acoperiş construit pentru mii de oameni. Îşi frecă degetele de X-ul roşu trasat peste siloz, de cele două linii care recunoşteau o pierdere atât de importantă. Sub degete lui, semnele păreau cerate, ca şi cum ar fi fost făcute cu un creion cu ceară sau cu ceva similar. Încercă să-şi imagineze că, într-o zi oarecare, primea vestea dispariţiei unui întreg popor, a nimicirii lui. Ar fi trebuit să caute în biroul lui Bernard – atunci devenit biroul lui – să descopere creionul şi să elimine o altă şansă de dobândire a Moştenirii lor, o altă păstaie cu speranţe îngropate.

Îşi ridică privirea către luminile din plafon, uniforme, neîntrerupte, fără nicio pâlpâire.

O unghie i se înfipse într-unul dintre semnele roşii şi coji o

fărâmă. Ceara i se lipi sub unghie, dar pe hârtia de sub ea rămase o urmă de un roşu sângeriu. Nu se putea îndepărta, nu se putea şterge, întregul nu se putea reface…

Din staţia radio răbufni zgomotul focurilor de armă. Lukas se apropie de raftul pe care era montat micul aparat şi ascultă ordinele răstite, ascultă cum erau ucişi oamenii. Sudoarea îi năclăi fruntea. Ştia ce simţeai, cum era să apeşi pe trăgaci, să pui capăt unei vieţi. Simţi un gol în piept şi i se înmuiară genunchii. Îşi menţinu echilibrul prinzându-se de raft, cu palmele alunecoase, şi se uită la emiţătorul suspendat în cuşca lui încuiată. Îşi dorea din tot sufletul să ia legătura cu oamenii aceia, să le spună să se oprească, să pună capăt întregii nebunii, violenţei, omorurilor lipsite de sens. Ar fi putut s-apară un X roşu peste ei toţi. De *asta* trebuiau să se teamă, nu unii de alţii.

Atinse cuşca de metal care ţinea butoanele staţiei radio sub cheie, împiedicându-l să le-atingă, simţind conformitatea acestei stări de fapt şi neghiobia emiterii către toţi ceilalţi. N-ar fi schimbat nimic. Asupra furiei pe termen scurt, care te cuprindea când te aflai la capătul unei ţevi de puşcă, era uşor de acţionat. Ca să-mpiedici extincţia era nevoie de altceva, de ceva care implica mai multă viziune şi incredibil de multă perseverenţă.

Mâna îi alunecă peste gratiile de metalice. Se uită cu atenţie în interior, la unul dintre cadrane, al cărui indicator arăta numărul „18". Existau cincizeci de numere, câte unul pentru fiecare siloz, pe un cerc năucitor. Lukas trase inutil de cuşcă, dorindu-şi să fi putut asculta altceva. Ce se petrecea în toate celelalte sectoare îndepărtate. Probabil lucruri inofensive. Glume şi pălăvrăgeli. Bârfe. Putea să-şi imagineze tresărirea de groază pe care-ar fi provocat-o întrerupând una dintre acele conversaţii şi prezentându-se unor oameni care nu cunoşteau adevărul.

– Sunt Lukas din Silozul 18, ar fi putut spune.

Iar ei ar fi vrut să afle de ce aveau silozurile numere. Şi el le-ar fi zis să fie buni unii cu alţii, pentru că numai atâţia mai rămăseseră şi pentru că toate cărţile şi toate stelele din univers n-aveau nicio valoare dacă nu exista nimeni care să le citească, nimeni care să le privească atunci când se despicau norii.

Lăsă staţia radio singură, o lăsă cu războiul ei, trecu pe lângă birou şi pe lângă înflăcărata lui baltă de lumină revărsată peste cartea plictisitoare. Inspectă cutiile de tablă, căutând ceva care să-i atragă atenţia. Se simţea agitat, umbla ca un leu în cuşcă. S-ar fi putut duce să mai facă o tură printre servere, dar asta

însemna şi un duş, iar duşul ajunsese cumva să i se pară o sarcină neplăcută, insuportabilă.

Se ghemui în capătul opus al rafturilor şi se apucă să sorteze teancurile de hârtii fără cutie de acolo. Era locul în care fuseseră adunate, de-a lungul anilor, notele scrise de mână şi adaosurile la Moştenire. Însemnări adresate viitorilor conducători ai silozului, instrucţiuni, manuale, informaţii păstrate spre aducere aminte. Scoase manualul camerei de control al generatorului, cel scris de Juliette. Cu câteva săptămâni în urmă, îl văzuse pe Bernard punându-l pe raft în timp ce spunea că s-ar fi putut dovedi util dacă problemele din adânc mergeau de la rău la mai rău.

Şi staţia radio tocmai transmitea mai răul.

Lukas se aşeză la biroul lui şi înclină braţul lămpii astfel încât să poată citi scrisul de mână din interior. Erau zile în care se temea de apelurile ei, se temea că avea să fie prins sau că avea să răspundă Bernard, sau că ea i-ar fi putut cere lucruri pe care nu era capabil să le facă, pe care nu voia să le mai repete niciodată. Iar în clipa aceea, cu luminile strălucindu-i neîntrerupt deasupra capului şi fără să ţiuie nimic, tot ce-şi dorea era un apel, atât de mult, încât simţea o durere-n piept. O parte din el ştia că ea făcea ceva periculos, că s-ar fi putut întâmpla ceva rău. La urma urmelor, ea trăia sub un X roşu, un indicator care însemna moarte pentru tot ce se afla sub el.

Paginile manualului erau pline de notiţe făcute de ea cu un vârf de grafit. Îşi frecă degetele de una dintre ele, simţind relieful scrisului. Conţinutul era criptic. Reglajele aparaturii, aşa cum se vedeau pe cadrane, în orice ordine ţi le-ai fi putut imagina, poziţiile supapelor, diagrame electrice. Răsfoind paginile, văzu manualul ca pe un proiect ce nu se deosebea de hărţile lui stelare, creat de o minte care nu se deosebea de a lui. Fiind conştient de asta, distanţa dintre ei părea cu atât mai îngrozitoare. De ce nu se puteau întoarce? Înapoi, înainte de curăţire, înainte de şirul de înmormântări. Ea şi-ar fi lăsat munca deoparte în fiecare noapte şi ar fi venit să stea alături de el în timp ce fixa cu privirea întunericul, meditând şi veghind, discutând şi aşteptând.

Răsuci manualul şi citi câteva dintre cuvintele tipărite ale piesei, şi ele cel puţin tot atât de neinteligibile. Pe margini văzu notiţe scrise de o altă mână. Lukas presupuse că-i aparţineau mamei lui Juliette sau poate unuia dintre actori. Pe unele pagini

erau diagrame, cu săgeţi mărunte, indicând mişcarea. Notiţele unui actor, decise el. Indicaţii regizorale. Piesa era probabil un suvenir pentru Juliette, femeia către care se îndreptau sentimentele lui şi al cărei nume apărea în titlu.

Îşi plimbă privirea peste versuri, căutând ceva poetic care să-l scoată din dispoziţia lui sumbră. Răsfoind textul, ochii îi reţinură o scurtă licărire a unui scris familiar, care nu era al actorului. Dădu paginile înapoi, uitându-se pe rând pe fiecare, până când găsi ce căuta.

Era scrisul lui Juliette, nu se putea înşela. Trase piesa sub lumină, ca să poată citi literele decolorate:

George,

Aici zaci tu, aici, alături. Ţi-e chipul senin, nu văd riduri. O atingere ferită de-alţi ochi, iscoditori, mereu vânători de indicii, dar ce ţi s-a-ntâmplat ştiu doar eu. Aşteaptă-mă. Aşteaptă-mă. Aşteaptă aici, dragul meu. Îngăduie rugăminţilor tandre să ajungă la auzul tău şi-ngroapă-le acolo, pentru ca în acest sărut furat să înflorească iubirea tăcută de care alţii nu vor fi aflat.

Lukas simţi o vergea rece străpungându-i pieptul. O răbufnire de furie înlocui dorul care-l stăpânise. Cine era acest George? Un capriciu din copilărie? Juliette nu avusese niciodată o relaţie oficială; verificase el însuşi toate înregistrările, a doua zi după ce o cunoscuse. Accesul la servere oferea anumite puteri reprobabile. Poate o dragoste din adolescenţă? Un bărbat de la Mecanic deja îndrăgostit de altcineva? Pentru Lukas, asta ar fi fost încă şi mai rău. Un bărbat după care tânjea ea, nutrind sentimente pe care nu le putea avea niciodată pentru el. De aceea îşi luase o slujbă atât de departe de casă? Ca să dispară din ochii acelui George pe care nu-l putea avea, ca să fugă de acele sentimente ascunse între copertele unei piese de teatru despre iubirea interzisă?

Se întoarse şi se lăsă să cadă pe scaunul din faţa computerului lui Bernard. Mişcând mouse-ul, accesă de la distanţă serverele de la etaj, cu obrajii în flăcări din cauza acelui sentiment bolnăvicios, a acelui sentiment nou, ştiind că se numea gelozie, dar nefiind familiarizat cu impetuoasa năvală a sângelui care îl însoţea. Navigă prin fişierele personalului şi căută un „George“ din adânc. Găsi patru. Le copie numerele legitimaţiilor într-un fişier text şi le trimise apoi la departamentul ID. În timp ce pe

ecran îi apăreau fotografiile, trecu în revistă toate informaţiile disponibile în privinţa lor, simţindu-se uşor vinovat din cauza acestui abuz de putere, oarecum îngrijorat de descoperirea făcută şi, fiindcă-şi găsise o ocupaţie, mult mai puţin chinuit de plictiseală.

Numai unul dintre cei patru George lucra la Mecanic. Un tip în vârstă. Cu staţia radio pârâind în spatele lui, se întrebă ce urma să se aleagă de omul acela dacă încă mai era acolo, jos. Exista o şansă să nu mai fie în viaţă, ca înregistrările să nu mai fi fost actualizate în ultimele săptămâni, baricada fiind o barieră în calea adevărului.

Dintre ceilalţi, doi erau prea tineri. Unul nici măcar nu împlinise un an. Celălalt era umbra unui hamal. Nu mai rămânea decât un singur bărbat, în vârstă de treizeci şi doi de ani. Lucra în bazar, având trecut la rubrica ocupaţie „altele”, era căsătorit şi avea doi copii. Lukas îi studie imaginea ceţoasă deţinută de departamentul ID. Mustaţă. Chelie incipientă. Zâmbet pieziş, afectat. Ochi prea depărtaţi, decise Lukas, sprâncenele prea negre şi mult prea stufoase.

Lukas luă manualul şi reciti poezia.

Bărbatul acela murise, concluzionă el.

S-ajungă la auzul tău şi-ngroapă-le acolo.

Făcu o nouă căutare, de data asta globală, incluzând şi înregistrările închise. Îi apărură sute care se potriveau, nume înregistrate în toţi anii de după revoltă. Asta nu-l făcu să renunţe. Ştia că Juliette avea treizeci şi şase de ani, aşa că îi oferi un interval de douăzeci, gândindu-se că, dacă făcuse pasiunea aceea la mai puţin de şaisprezece ani, el, unul, n-avea motiv să fie stresat, putea să-şi alunge invidia nedemnă care-l mistuia pe dinăuntru.

Din lista numeroşilor George, numai trei muriseră în adânc în ultimii douăzeci de ani. Unul era trecut de cincizeci de ani, celălalt avea peste şaizeci. Amândoi decedaţi din cauze naturale. Se gândi la o nouă căutare, în corespondenţă cu informaţiile despre Juliette, să vadă dacă avuseseră vreo relaţie pe linie de serviciu sau dacă n-aveau cumva un arbore genealogic comun.

Şi atunci văzu al treilea dosar. Acela era George *al lui.* George *al ei.* Lukas o ştia. Făcu un calcul şi văzu că, dacă ar mai fi trăit, ar fi avut treizeci şi opt de ani. Murise cu puţin peste trei ani în urmă şi nu fusese *niciodată căsătorit.*

Îi căută legitimaţia, şi fotografia îi confirmă temerile. Era un

bărbat frumos, falcă pătrată, nas lat, ochi negri. Zâmbea către cameră, calm, relaxat. Era greu să-l urăşti. Dificil, mai ales fiindcă era mort.

Lukas căută cauza morţii şi află că avusese loc o anchetă şi că apoi fusese înregistrată ca accident industrial. *Anchetă.* Îşi aminti că auzise ceva despre Jules când îşi căpătase vârful noul şerif. Calificarea ei fusese o sursă a dezbaterilor şi a încordării, stârnise o rafală de şoapte. Mai ales la IT. Dar se spusese că ea ajutase, cu mult timp în urmă, la rezolvarea unui caz şi că din acel motiv fusese aleasă.

Acela era cazul. Îl iubise înainte de moartea lui? Sau se îndrăgostise pe urmă, de amintirea lui? Conchise că trebuia să fie prima variantă. Căută în birou o bucată de cărbune, găsi una şi notă numărul de identificare al bărbatului şi numărul cazului său. Era ceva cu care să-şi ocupe timpul şi un mod de a o cunoaşte pe ea mai bine. Sau cel puţin i-ar fi distras atenţia până când se întorcea ea şi-l suna. Se relaxă, îşi luă tastatura în braţe şi-şi începu săpăturile.

22
•Silozul 17•

Tremurând de frig, Juliette îl ajută pe Solo să se ridice în picioare. El se clătină şi-şi găsi echilibrul, cu ambele mâini pe balustradă.

– Poţi să mergi? îl întrebă ea.

Nu scăpa din ochi scara pustie, a cărei spirală cobora către ei, îngrijorându-se cu gândul la oricine altcineva s-ar fi aflat acolo, la indiferent cine îl atacase pe el şi fusese cât pe ce să provoace moartea ei.

– Cred că da, răspunse Solo. Îşi tamponă fruntea cu palma şi studie pata de sânge rămasă când şi-o retrase. Nu ştiu cât de mult.

Ea îl conduse către scări, cu mirosul de cauciuc topit şi de benzină înţepându-i usturător nările. Combinezonul negru încă nu i se uscase, îi simţea atingerea jilavă pe piele; propria răsuflare îi unduia în faţa ochilor; şi, ori de câte ori nu vorbea, dinţii îi clănţăneau incontrolabil. Se aplecă să-şi recupereze cuţitul, lăsându-l pe Solo cu mâinile încleştate de balustrada curbată dinspre exterior. Se uită în sus, gândindu-se la ce-i aştepta. Un urcuş direct până la IT părea imposibil. Plămânii ei erau istoviţi după cât înotase, muşchii i se crispaseră de atâta tremurat şi de frig. Iar Solo arăta şi mai rău. Îi atârna falca, ochii îi fugeau în toate părţile. Părea să nu-şi dea prea bine seama unde se află.

– Poţi s-ajungi până la postul ajutorului de şerif? îl întrebă.

Ea îşi petrecuse acolo nopţile în cursul drumurilor făcute pentru Aprovizionare. Pentru somn, celula de detenţie era un loc bizar de confortabil. Cheile erau încă în cutia lor – poate reuşeau să se odihnească liniştiţi dacă se încuiau acolo şi ţineau cheia asupra lor.

– Câte etaje înseamnă asta? întrebă Solo.

Nu cunoştea adâncul propriului siloz la fel de bine ca Jules. Riscase foarte rar să se aventureze atât de departe.

– Vreo douăsprezece. Le poţi urca?

El îşi săltă piciorul pe prima treaptă, sprijinindu-se pe ea.

– Pot să-ncerc.

Porniră la drum luând cu ei numai cuţitul, Juliette considerându-se norocoasă fiindcă-l mai avea încă. Modul în care

supravieţuise târâşului ei prin bezna de la Mecanic era un mister. Îl ţinea strâns, cu mânerul rece în mâna ei şi mai rece. Acea ustensilă banală, de bucătărie, devenise totemul care-i garanta siguranţa, luase locul ceasului, ca obiect pe care trebuia să-l aibă neapărat mereu asupra ei. În timp ce urcau, mânerul îi zăngănea, lovindu-se de balustrada interioară ori de câte ori întindea mâna ca să se susţină. Îşi ţinea celălalt braţ în jurul lui Solo, care cucerea cu efort fiecare treaptă, gemând şi mormăind.

– Câţi crezi că sunt? întrebă ea, uitându-se cât de bine îşi proptise el piciorul şi îndreptându-şi apoi agitată privirea în susul scării.

– N-ar fi trebuit să fie niciunul, mormăi el. Se clătină uşor, dar Juliette îl susţinu. Au murit toţi. Toată lumea.

Se opriră să se odihnească pe următorul palier.

– *Tu* ai reuşit, sublinie ea. Toţi aceşti ani, şi ai reuşit.

El se încruntă şi îşi şterse barba cu dosul mâinii. Respira cu greutate.

– Dar eu sunt Solo, spuse. Clătină din cap cu tristeţe. S-au dus toţi. Până la unul.

Juliette se uită în susul puţului, prin golul dintre scări şi beton. Părând un pai de un verde palid, scara se înălţa pierzându-se în beznă. Îşi lipi dinţii unii de alţii, ca să nu-i clănţăne în timp ce asculta, străduindu-se să desluşească orice sunet, orice semn de viaţă. Clătinându-se, Solo se îndreptă către următorul grup de trepte. Ea se grăbi să i se alăture.

– Cât de bine l-ai văzut? Ce-ţi aduci aminte?

– Mi-aduc aminte… mi-aduc aminte că m-am gândit că era exact ca mine.

Ei i se păru că-l auzise suspinând, dar poate nu era decât din cauza efortului cu care urca alte trepte. Se uită în urmă, la uşa de care trecuseră, la interiorul întunecat, nealimentat cu energie electrică de la IT. Oare paşii îi purtau pe lângă atacatorul lui Solo? Lăsau în urmă o fantomă vie?

Spera cu ardoare că aşa era. Mai aveau atât de mult de mers, chiar şi până la postul ajutorului de şerif, şi cu atât mai mult până în orice loc pe care l-ar fi putut numi casă.

Îşi târâră picioarele pe încă un etaj şi jumătate, Juliette tremurând, iar Solo mormăind şi strângând din ochi de durere. Ea îşi freca din când în când braţele, simţea că transpirase urcând şi ajutându-l pe Solo. Ar fi fost aproape de-ajuns ca să se-ncălzească dacă n-ar fi avut combinezonul ud şi, după ce

urcaseră trei etaje, îi era atât de foame încât se gândea că trupul ei avea să cedeze pur şi simplu. Trebuia să se-alimenteze, să îngurgiteze ceva ca să-şi păstreze căldura.

– Încă un etaj, apoi voi fi nevoită să mă opresc, îi spuse lui Solo.

El mormăi, declarându-se de acord. Era bine să ştie că urcau către recompensa reprezentată de odihnă – treptele erau mai uşor de parcurs când le ştiai cuantificabile, în număr finit. Pe palierul etajului o sută treizeci şi doi, Solo se folosi de balustradă ca să se lase în jos, punându-şi o mână peste alta, ca pe barele unei scări detaşabile. Când îşi simţi fundul pe podea, scoase un suspin şi-şi îndoi braţele, acoperindu-şi faţa.

Juliette spera că nu păţise nimic mai rău decât o comoţie. Ea văzuse destule, lucrând printre oameni destul de tari de cap ca să refuze să poarte cască, dar cu capul mai puţin tare când îl lovea o unealtă sau o grindă de oţel. Pentru Solo nu se putea face nimic altceva decât să fie lăsat să se odihnească.

Problema ridicată de odihnă era frigul, care pe ea o cuprindea tot mai mult. Lovea cu picioarele în podea, ca să-şi menţină sângele în mişcare. Urcând, transpirase puţin, şi asta i se întorcea acum împotrivă. Simţea curentul care-şi făcea circuitul pe casa scării, aerul rece de jos trecea peste apa rece ca gheaţa, ca într-o instalaţie de aer condiţionat creată de natură. Umerii i se zguduiau, şi cuţitul îi vibra atât de tare în mână încât reflexia ei în lamă devenise o pată neclară. Să se mişte era dificil, dar statul pe loc putea s-o ucidă. Şi încă nu ştia unde era atacatorul, nu putea decât să spere că rămăsese sub ei.

– Ar trebui să plecăm, îi spuse lui Solo.

Se uită la uşile de dincolo de el, la geamurile lor întunecate. Ce-ar fi făcut dacă din spatele lor ar fi dat buzna cineva, atacându-i chiar în clipa aceea? Ce fel de luptă putea spera să poarte?

Solo ridică mâna, fluturându-şi-o către ea.

– Du-te, îi spuse. Eu rămân aici.

– Nu, vii cu mine.

Juliette îşi frecă palmele, suflă în ele, îşi adună puterile ca să continue. Se apropie de Solo şi încercă să-l prindă de mână, dar el şi-o retrase.

– Mă mai odihnesc, îi spuse. Te-ajung din urmă.

– Să fiu a naibii dacă...

Dinţii ei clănţăneau incontrolabil. Se cutremură şi folosi

spasmul involuntar ca pretext pentru a-şi scutura braţele, agitându-le şi forţând sângele să-i ajungă la extremităţi.

– … a naibii dacă te las singur, încheie ea.

– Mi-e atât de sete, îi spuse el.

Deşi văzuse apă suficientă pentru o viaţă întreagă, Juliette era la fel de însetată. Îşi ridică privirea.

– Încă un etaj, şi suntem la fermele de jos. Haide. Pentru azi o să fie de-ajuns. Mâncare şi apă, şi căutăm nişte haine uscate pentru mine. Haide, Solo, sus. Nu-mi pasă dacă până acasă facem o săptămână, n-o să ne dăm bătuţi în locul ăsta.

Îl prinse de încheietura mâinii. De data asta, el nu şi-o retrase.

Urcarea următorului etaj le luă o eternitate. Solo se opri de mai multe ori ca să se sprijine de balustradă şi să se uite apatic la treapta următoare. În josul gâtului i se prelingea sânge proaspăt. Juliette bătea din picioarele îngheţate şi se înjura singură. Totul era stupid. Fusese atât de proastă.

Când mai aveau câteva trepte până la palierul următor, îl lăsă pe Solo în urmă şi se duse să verifice uşile fermei. Cablurile de curent electric improvizate care coborau de la IT şi pătrundeau înăuntru şerpuind erau o moştenire din deceniile precedente, dintr-un timp când alţi supravieţuitori, ca Solo, adunau laolaltă şi cârpeau tot ce le putea amâna moartea. Juliette aruncă o privire înăuntru şi văzu că lămpile de coacere erau stinse.

– Solo? Mă duc să pornesc temporizatoarele. Tu odihneşte-te aici.

El nu-i răspunse. Juliette ţinu uşa deschisă şi încercă să strecoare cuţitul într-un gol al grătarului metalic, lăsând mânerul în sus, ca s-o proptească. Braţul îi tremura cu atâta violenţă încât avea nevoie de un efort considerabil numai ca să îndrepte cuţitul către un gol. Combinezonul, remarcă ea în clipa aceea, mirosea a cauciuc ars, ca fumul focului pe care-l aprinsese.

– Aici, spuse Solo.

Ţinu uşa deschisă şi se lăsă să cadă pe podea sprijinindu-se de ea şi ţintuind-o astfel de balustradă.

Juliette strânse cuţitul la piept.

– Mulţumesc.

El dădu din cap şi-şi flutură mâna. Ochii i se închiseră.

– Apă, spuse lingându-şi buzele.

Ea îl bătu pe umăr.

– Mă-ntorc imediat.

Holul de la intrarea fermei înghiţea luminile de avarie de pe scară, al căror verde palid pălea până la un negru ca smoala. O pompă circulantă zumzăia în depărtare, zgomotul fiind identic cu acela care o întâmpinase la fermele de sus, cu atâtea săptămâni în urmă. Dar acum ştia ce era, ştia c-avea să găsească apă. Apă şi mâncare, poate şi un schimb nou de haine. Nu trebuia decât s-aprindă luminile, să poată vedea. Se înjură fiindcă nu luase o lanternă de rezervă, pentru cazul când pierdeau rucsacul ei şi echipamentul.

Întunericul o primi când se căţără peste poarta de siguranţă. Cunoştea drumul. Fermele acelea îi hrăniseră pe ea şi pe Solo vreme de mai multe săptămâni, în timp ce lucraseră la jalnica pompă hidroponică şi la instalarea ţevilor. Juliette se gândi la noua pompă pe care-o cuplase, mecanicul din ea fiind curios în privinţa conexiunii, întrebându-se dacă obiectul ar fi început să funcţioneze în cazul în care ea ar fi apăsat butonul de pe palier înainte de a pleca. Era un gând nebunesc, dar, chiar dacă n-avea să trăiască destul ca să vadă asta, o parte din ea voia silozul acela uscat, voia să scape de apa care-l inundase. Încercarea cumplită prin care trecuse în adânc părea deja ciudat de departe, un fragment dintr-un vis, ceva care nu i se întâmplase cu adevărat, şi totuşi voia ca totul să nu fi fost inutil, să fi avut *importanţă.* Voia ca Solo să nu fost rănit zadarnic.

Combinezonul ei foşnea în timpul mersului, picioarele i se frecau unul de altul, tălpile umede îi scârţâiau când le ridica de pe podea. Simţea deja căldura rămasă în aer după ultima ardere a lămpilor de coacere. Era recunoscătoare, fiindcă nu se mai afla în aerul rece de pe casa scării. De fapt, se simţea *mai bine.* Ochii începeau să i se acomodeze cu întunericul. Avea să găsească mâncare şi apă şi un loc sigur în care să doarmă. În ziua următoare îşi puteau alege ca ţintă postul ajutorului de şerif din mijloc. Aveau ocazia să se înarmeze, să-şi adune puterile. Solo urma să se mai întremeze între timp. Trebuia să se pună pe picioare, ea avea nevoie de asta.

La capătul culoarului, orbecăi în căutarea uşii camerei de control. Mâna i se duse din obişnuinţă la comutatorul din interior, dar era deja pe poziţia de sus. Nu mai funcţionase de peste trei decenii.

Traversă încăperea pe bâjbâite, cu mâinile întinse în faţă, aşteptându-se să dea peste peretele opus cu mult înainte de a se întâmpla asta. Vârful cuţitului ei zgârie una dintre cutiile de

control. Întinse mâna ca să găsească firul atârnat de plafon, ţintuit acolo de cineva cu mult timp înainte. Urmări sârma până la temporizatorul de care fusese fixată, căută butonul de programare şi îl răsuci încet, până când păcăni.

Şirul de pocnete sonore ale releelor din exterior răpăi de-a lungul sălilor de coacere. Se ivi o lumină palidă. Pentru încălzirea completă a instalaţiei era nevoie de câteva minute.

Juliette părăsi camera de control şi se îndreptă către una dintre potecile năpădite de plante dintre două parcele lungi de pământ. De pe cele mai apropiate loturi fusese cules totul. Plantele de pe cele două părţi se întâlneau în mijloc, parcă vrând să-şi strângă mâinile, şi Juliette se împinse printre ele, croindu-şi drum către pompa circulantă.

Apă pentru Solo, căldură pentru ea. Repetă această mantră, rugându-se să se-ncălzească lămpile cât mai repede. Aerul din jur rămăsese umed şi ceţos, ca imaginea unei dimineţi din exterior sub norii grei.

Îşi făcu loc printre lujerii de mazăre, îndelung neglijaţi. Rupse câteva păstăi şi îi dădu stomacului ei şi altceva de făcut în afară de durerea cu care o sâcâia. Pompa huruia mai tare, împingând apa prin ţevile care picurau. Juliette mestecă un bob de mazăre, îl înghiţi, se strecură printre zăbrele şi se îndreptă spre micul luminiş din jurul pompei.

Sub aceasta, solul era întunecat şi bătătorit după săptămânile în care ea şi Solo băuseră de acolo şi îşi umpluseră bidoanele. Pe jos erau împrăştiate câteva pahare. Îngenunchind lângă pompă, Juliette alese unul înalt. Încet-încet, lămpile de deasupra deveneau tot mai strălucitoare. Îşi imagina că le simţea deja căldura.

Cu un mic efort, reuşi să slăbească dopul orificiului de scurgere din partea de jos a pompei, rotindu-l de câteva ori. Apa era sub presiune şi ţâşni, împrăştiind stropi fini. Ţinu paharul strâns lipit de pompă, ca să piardă cât mai puţin lichid. Paharul se umplea şuierând.

Bău unul în timp ce umplea altul, simţind cum îi scrâşneau între dinţi câteva fărâme răzleţe de ţărână.

Ambele pahare odată umplute, le înşurubă în pământul umed ca să nu se răstoarne şi răsuci dopul până la dispariţia jetului de stropi. Îşi îndesă cuţitul sub braţ şi înhăţă cele două pahare. Se întoarse la grilaj, trecu totul prin golurile lui, apoi îşi aruncă un picior peste cea mai joasă bară, se căţără pe ea şi ieşi.

Acum avea nevoie de căldură. Lăsă paharele acolo unde erau şi-şi înhăţă cuţitul. Dincolo de colţ erau birouri şi o sală de mese. Îşi aduse aminte de primul ei veşmânt din Silozul 17: o faţă de masă cu o despicătură în mijloc. Râse în sinea ei când trecea de colţ, având senzaţia că regresa, că săptămânile în care muncise ca să-mbunătăţească lucrurile o aduseseră înapoi, în punctul de pornire.

Culoarul lung dintre două staţiuni de coacere era întunecos. De ţevile de deasupra atârnau câteva cabluri electrice, suspendate între punctele unde le fuseseră ataşate în grabă. Defilau astfel, în bucle răsturnate, către zumzetul şi strălucirea parcelelor cultivate din depărtare.

Juliette intră în birouri şi nu găsi nimic care să-i poată ţine de cald. Nicio salopetă, nicio draperie. Se îndreptă spre sala de mese şi se întorcea spre uşă, gata să intre când i se păru că, de dincolo de următoarea parcelă cu plante, se auzea ceva. Un pocnet. Un trosnet. Alte relee pentru aprinderea lămpilor? Poate blocate?

Se uită în lungul coridorului şi în staţiunea de coacere de dincolo de el. Acolo, lămpile erau mai strălucitoare, se încălzeau. Poate se aprinseseră mai devreme. Se îndreptă încet către ele, ca un fluture atras de flacără, cu pielea de pe braţe făcându-i-se brusc ca de găină la gândul că avea să se usuce, să se-ncălzească într-adevăr.

La marginea staţiunii, auzi altceva. Un sunet strident, poate de metal lovit de alt metal, poate o altă pompă circulantă care-ncerca să pornească. Ea şi Solo nu inspectaseră celelalte pompe de pe etajul acela. Pe primele câteva parcele găseai mai mult decât puteau să mănânce şi să bea două persoane.

Juliette îngheţă şi se-ntoarse să se uite în urmă.

Dacă ar fi încercat să supravieţuiască în acel loc, unde şi-ar fi făcut tabăra? La IT, pentru curent electric? Sau în grădini, pentru apă şi mâncare. Îşi imagină un alt bărbat ca Solo, strecurându-se prin fisurile violenţei, stând ascuns şi supravieţuind ani îndelungaţi. Poate că, mai devreme, auzise compresorul, coborâse să vadă ce se întâmplă, se speriase, îl pocnise pe Solo în cap şi fugise. Poate le înhăţase sacul cu echipamente pur şi simplu fiindcă era acolo sau poate se izbise de el din întâmplare, aruncându-l peste balustradă şi făcându-l să se scufunde în hăurile de la Mecanic.

Ţinându-şi cuţitul întins înainte, Juliette se strecură de-a lungul

culoarului, dintre plantele înflorite. Se împinse în peretele verde din faţa ei, care se despică foşnind. Acolo, totul crescuse încă şi mai mult. Vegetaţia era neprimitoare. Neculeasă. Asta o umplu de emoţii învălmăşite. Probabil se înşela, probabil i se părea din nou că aude tot felul de lucruri, aşa cum i se întâmplase săptămâni de-a rândul, dar o parte din ea îşi *dorea* să aibă dreptate. Voia să-l găsească pe bărbatul acela, care era ca Solo. Voia să stabilească legătura. Mai bine decât să trăiască temându-se de cineva, văzându-l în orice umbră, după fiecare colţ.

Dar dacă nu era singurul? Era posibil ca un grup de oameni să fi supravieţuit atât de mult? Câţi puteau trăi acolo, trecând neobservaţi? Silozul era un spaţiu imens, dar ea şi Solo îşi petrecuseră câteva săptămâni în adânc, se foiseră prin fermele acelea, intrând şi ieşind de mai multe ori. Doi oameni, un cuplu vârstnic, nu mai mult. Solo spusese că erau de vârsta lui. Aşa şi era firesc să fie.

Toate aceste calcule şi multe altele îi treceau rapid prin minte, convingând-o că n-avea de ce să se teamă. Tremura de frig, dar adrenalina îi pompa în vene. Era înarmată. Frunzele plantelor neîngrijite, sălbăticite îi măturau faţa; se împinse prin acea barieră exterioară densă şi ştiu că găsise ceva de cealaltă parte.

Aici, ferma era altfel. Îngrijită. Îmblânzită. Călăuzită de curând de mâna omului. Juliette simţi un val de teamă şi de uşurare, cele două sentimente opuse răsucindu-se laolaltă ca scara şi balustrada. Nu voia să fie singură, nu voia să fie silozul dezolant şi pustiu, dar nu voia nici să fie atacată. Prima parte din ea simţea dorinţa să strige, să-i spună oricui s-ar fi aflat acolo că n-avea niciun gând rău. A doua parte strânse mai tare cuţitul, încleştă dinţii care clănţăneau şi o imploră să facă stânga-mprejur şi să fugă.

La capătul bine întreţinutei staţiuni de creştere, culoarul cotea, întunecându-se. Juliette aruncă o privire dincolo de colţ, într-un alt teritoriu neexplorat. O potecă lungă de întuneric se arcuia către capătul opus al silozului, iar o lumină îndepărtată izvora, probabil, dintr-o altă staţiune de culturi care-şi absorbea curentul electric de la IT.

Acolo era cineva. Juliette ştia. Simţea aceiaşi ochi pe care-i simţise săptămâni de-a rândul, putea simţi vibraţia şoaptelor pe piele, numai că de data asta nu-şi imagina, nu trebuia să se lupte cu ceea ce conştientiza sau să creadă că-şi pierdea minţile.

Având cuţitul pregătit şi cu bine-venitul gând că se afla între acel cineva şi neajutoratul Solo, înaintă încet, dar cu tot curajul pe coridorul întunecos, trecând pe lângă birouri deschise şi pe lângă camere pentru gustări de pe ambele părţi, cu o mână pe perete ca să se orienteze şi ca să se sprijine...

Se opri. Ceva nu era în ordine. Oare auzise ceva? Pe cineva plângând? Se întoarse către uşa pe lângă care tocmai trecuse, abia putând să vadă ce avea în faţă, şi îşi dădu seama că era închisă. Singura închisă, dintre toate celelalte, vizibile de-a lungul culoarului.

Se îndepărtă de uşă şi îngenunche. Dinăuntru se auzise ceva. Era sigură de asta. Aproape ca un plânset firav. Uitându-se în sus, văzu în lumina slabă că o parte dintre cablurile electrice de deasupra îşi schimbau direcţia, devenind perpendiculare pe celelalte, şerpuind prin peretele de deasupra uşii.

Se apropie. Se ghemui şi-şi lipi urechea de tăblie. Nimic. Întinse mâna şi-i încercă mânerul, simţi că era încuiată. Cum era cu putinţă, dacă nu cumva...?

Uşa se deschise brusc – cu mâna ei încă pe mâner – smucind-o în camera întunecată. Zări o străfulgerare de lumină, apoi un bărbat deasupra ei, rotind ceva către capul ei.

Juliette căzu în fund. O formă argintie neclară în trecu pe lângă faţă, o cheie grea scrâşni lovindu-i umărul, trântind-o la podea.

Din partea din spate a încăperii se auzi un ţipăt ascuţit. Îi acoperi strigătul de durere. Juliette roti cuţitul în faţa ei, îl simţi lovind piciorul bărbatului. Cheia zăngăni pe podea, alte urlete, strigăte omeneşti. Juliette se îndepărtă de uşă împingându-se cu picioarele şi se ridică, ţinându-se strâns de umăr. Se aştepta ca bărbatul să se năpustească asupra ei, dar atacatorul, un băiat de cel mult paisprezece sau poate cincisprezece ani, se retrăgea şchiopătând.

– Rămâi unde eşti!

Juliette îşi îndreptă cuţitul spre el.

Băiatul o privea cu ochii măriţi de spaimă. Un grup de copii se îngrămădeau în peretele din spate, pe o învălmăşeală de saltele şi pături. Se agăţau unul de altul, fixând-o cu ochi mari pe Juliette.

Nedumerirea era copleşitoare. O stăpânea senzaţia că era vorba despre o greşeală. Unde erau ceilalţi? Adulţii? Simţea oameni cu intenţii rele furişându-se pe coridor, în urma ei, gata să dea buzna. Acolo erau copiii lor, încuiaţi deoparte, în

siguranţă. Mamele-şobolan aveau să se-ntoarcă în curând, s-o pedepsească, fiindcă le tulburase liniştea cuibului.

– Unde sunt ceilalţi? întrebă cu mâna tremurându-i de frig, de nedumerire, de frică.

Inspectă încăperea şi văzu că băiatul care stătea în picioare, cel care o atacase, era cel mai mare. O fată cam de aceeaşi vârstă, înlemnită, era aşezată pe o harababură de pături, cu doi băieţei şi o fetiţă agăţaţi de ea.

Băiatul mai mare se uită în jos, la piciorul lui. O pată de sânge i se lăţea pe salopeta verde.

– Câţi sunt?

Juliette înaintă cu un pas. Copiii erau mai speriaţi de ea decât era ea de ei.

– Lasă-ne-n pace! strigă fata mai mare.

Strângea ceva la piept. Fetiţa de alături îşi îndesă capul în poala ei, încercând să dispară, să nu fie văzută fiindcă nu vedea ea. Cei doi băieţi mai mici se uitau ca nişte câini încolţiţi, dar nu se clintiră.

– Cum aţi ajuns aici? îi întrebă ea.

Îşi îndreptă cuţitul spre băiatul mai înalt, dar începu să se simtă ca o proastă fiindcă îl mânuia. Băiatul o privi derutat, neînţelegându-i întrebarea, şi Juliette ştiu. Fireşte. Cum ar fi fost cu putinţă ca în silozul acela să se poarte decenii de lupte, fără să apară şi cea de-a doua pasiune omenească?

– V-aţi născut aici, nu-i aşa?

Nimeni nu-i răspunse. Faţa băiatului se schimonosi într-o expresie a nedumeririi, ca şi cum întrebarea n-ar fi fost a unui om cu mintea întreagă. Ea se uită peste umăr.

– Unde vă sunt părinţii? Când se întorc? Peste cât timp?

– Niciodată! ţipă fata întinzându-şi capul în faţă din cauza efortului. Sunt morţi!

Gura îi rămase deschisă, cu bărbia tremurând. Tendoanele se reliefau pe gâtul ei tânăr.

Băiatul mai mare se întoarse spre fată şi o privi cu asprime, părând să vrea ca ea să păstreze tăcerea. Juliette încă mai încerca să înţeleagă că nu erau decât nişte copii. Ştia că nu puteau fi singuri. Cineva îl atacase pe Solo.

Ca şi cum ar fi vrut să-i ofere un răspuns, ochii îi căzură pe cheia de pe podea. Era cheia lui. Petele de rugină o individualizau. Cum era cu putinţă? El spusese…

Şi Juliette îşi aminti ce spusese. Înţelese că acei copii, că acel

tânăr era de *aceeaşi vârstă pe care Solo continua să şi-o atribuie lui însuşi.* De aceeaşi vârstă pe care-o avusese când fusese lăsat singur. Oare ultimii supravieţuitori din adânc pieriseră în ultimii ani, dar nu fără a lăsa pe cineva în urmă?

– Cum te numeşti? îl întrebă Juliette pe băiat. Îşi lăsă cuţitul în jos şi îi arătă cealaltă palmă. Numele meu e Juliette.

I-ar fi plăcut să adauge că venise din alt siloz, dintr-o lume raţională, dar nu voia să-i deruteze sau să-i sperie.

– Rickson, mârâi băiatul. Îşi umflă pieptul. Tatăl meu a fost instalatorul Rick.

– Instalatorul Rick.

Juliette dădu din cap. Văzu, lângă un perete, la capătul unei dune înalte de provizii şi de obiecte recuperate, rucsacul cu echipamente pe care-l furaseră. Hainele ei de schimb se revărsau prin gura lui deschisă. Prosopul ei trebuia să fie înăuntru. Se strecură într-acolo, cu un ochi pe copiii îngrămădiţi în patul improvizat, cuibul grupului, şi privindu-l în acelaşi timp cu prudenţă pe băiatul mai mare.

– Ei bine, Rickson, vreau să v-adunaţi lucrurile.

Îngenunche lângă rucsacul ei şi-şi adânci mâna înăuntru, în căutarea prosopului. Îl găsi, îl scoase şi-şi frecă părul umed, un lux indescriptibil. N-avea nicidecum de gând să-i lase pe copii acolo. Se întoarse către ceilalţi, cu prosopul atârnându-i pe ceafă, cu toţi ochii lor asupra ei.

– Daţi-i drumul, spuse. Adunaţi-vă lucrurile. N-o să trăiţi aşa…

– Lasă-ne pur şi simplu în pace, spuse fata mai mare.

Însă cei doi băieţi se îndepărtaseră de pat şi scotoceau prin mormanele de obiecte. Se uitară la fată, apoi la Juliette. Nesiguri.

– Întoarce-te de unde-ai venit, zise Rickson. Cei doi copii mai mari păreau să-şi dea putere unul altuia. Ia-ţi maşinile zgomotoase şi pleacă.

Aşadar despre asta era vorba. Juliette îşi aminti de compresorul răsturnat, atacat probabil cu mai multă furie decât cea îndreptată împotriva lui Solo. Dădu din cap către cei doi băieţi, care păreau să aibă zece sau unsprezece ani.

– Continuaţi, le spuse. O să ne-ajutaţi pe mine şi pe prietenul meu s-ajungem acasă. Acolo avem mâncare bună. Electricitate adevărată. Apă fierbinte. Luaţi-vă lucrurile…

La asta, fata mai mică scoase un ţipăt, un sunet îngrozitor, acelaşi ţipăt pe care-l auzise Juliette de pe holul întunecat. Rickson măsura încăperea cu pasul, cu ochii la ea şi la cheia de

pe podea. Juliette se îndepărtă încet de el şi se îndreptă spre pat, ca s-o liniştească pe fetiţă, şi atunci îşi dădu seama că nu ţipase ea.

Ceva se mişca în braţele fetei mai mari.

Juliette încremeni la marginea patului.

– Nu, şopti.

Rickson făcu un pas către ea.

– Opreşte-te!

Îşi îndreptă vârful cuţitului spre el. Băiatul îşi coborî privirea spre rana din pulpă şi se răzgândi. Ceilalţi doi băieţi înlemniră în timp ce-şi îndesau lucrurile în rucsacuri. În încăpere nu mai mişca nimeni, în afară de bebeluşul care ţipa şi se vânzolea în braţele fetei mai mari.

– Ăla e un copil?

Fata îşi răsuci umerii, ferindu-l. Era un gest matern, dar ea nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Juliette nu ştiuse că aşa ceva era cu putinţă. Se întrebă dacă de aceea se puneau implanturile atât de devreme. Mâna îi alunecă spre propriul şold, aproape ca şi cum ar fi vrut s-atingă locul, să-şi frece umflătura de sub piele.

– Pleacă, scânci adolescenta. Ne-am descurcat perfect şi fără tine.

Juliette îşi lăsă cuţitul jos. I se părea straniu să-l abandoneze, dar i se părea că ar fi greşit cu mult mai mult apropiindu-se de pat cu el în mână.

– Pot să te-ajut, spuse. Se-ntoarse ca să se asigure că băiatul o auzea. Am lucrat într-un loc unde aveam grijă de nou-născuţi. Lasă-mă…

Întinse mâinile. Fata se-ntoarse mai mult către perete, ca un scut între copil şi ea.

– OK. Juliette îşi ridică braţele, arătându-şi palmele. Dar n-o să mai trăiţi aşa. Nimeni n-ar trebui să-şi trăiască astfel zilele, nici măcar pe cele din urmă.

Dădu din cap pentru ea însăşi, hotărâtă.

– Rickson? Adunaţi-vă lucrurile. Numai pe cele neapărat necesare. O să ne-ntoarcem după orice altceva.

Îşi înclină bărbia, cu ochii la ceilalţi băieţi, văzu că salopetele lor erau retezate de la genunchi, că aveau pulpele pline de murdăria din fermă. Cei doi luară asta drept o permisiune de a se reîntoarce la împachetat. Păreau dornici să fie conduşi de altcineva, poate de oricine altcineva în afară de fratele lor mai

mare, dacă asta le era.

– Spune-mi cum te numeşti.

Juliette se aşeză pe pat, alături de cele două fete, în timp ce ceilalţi îşi răscoleau lucrurile. Se străduia să-şi păstreze calmul, să nu se lase îngreţoşată de gândul la copiii care aveau copii.

Bebeluşul ţipă, înfometat.

– Sunt aici ca să v-ajut, îi spuse fetei. Pot să-l văd? E fată sau băiat?

Tânăra mamă îşi relaxă braţele. O pătură fu împăturită şi îndepărtată, lăsând să se vadă ochii pe jumătate închişi şi buzele roşii, ţuguiate ale unui bebeluş de numai câteva luni. Un braţ minuscul flutură în direcţia mamei.

– Fată, răspunse încet aceasta.

Fetiţa agăţată de ea se uită la Juliette pe lângă coastele ei.

– I-aţi dat un nume?

Fata clătină din cap.

– Nu încă.

În spatele ei, Rickson le spuse ceva celor doi băieţi, încercând să-i facă să nu se bată pentru un anumit motiv…

– Numele meu e Elise, spuse fetiţa, cu capul ivindu-i-se din spatele coastelor celeilalte fete. Îşi arătă gura. Am un dinte care se clatină.

Juliette râse.

– În privinţa asta, te pot ajuta dacă vrei.

Îşi încercă norocul întinzând mâna ca s-o strângă pe fetiţă de braţ. Străfulgerări din amintirile despre copilăria petrecută în maternitatea tatălui ei îi năvăliră în minte, amintiri despre părinţi îngrijoraţi, despre copii îndrăgiţi, despre visurile făurite şi distruse de loterie. Gândurile i se îndreptară spre fratele ei, cel căruia nu-i fusese dat să trăiască, şi-şi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Prin ce trecuseră copiii aceia? Solo avusese măcar parte, înainte, de experienţa unei vieţi normale. Ştia ce-nseamnă să trăieşti într-o lume unde te aflai în siguranţă. Unde crescuseră acei cinci, şase copii? Ce văzuseră? Era cuprinsă de o milă atât de intensă încât simţi dorinţa bolnăvicioasă, greşită, întristătoare ca niciunul dintre ei să nu se fi născut vreodată…

O dorinţă care dispăru imediat, alungată de un val de vinovăţie pentru simplul fapt că îi trecuse prin minte.

– O să vă scoatem de-aici, le spuse celor două fete. Adunaţi-vă lucrurile.

Unul dintre băieţii mai mici veni să-i lase rucsacul alături. Îi

punea lucrurile înapoi, în el, cerându-i iertare, când Juliette auzi un alt ţipăt bizar.

Acum ce mai era?

Îşi tamponă gura cu prosopul, cu ochii la fetele care făceau fără tragere de inimă ceea ce le ceruse un adult, adunându-şi lucrurile şi uitându-se una la alta, ca să se-asigure că era OK. Juliette auzi ceva foşnind în rucsacul ei. Tocmai folosea mânerul cuţitului ca să-i deschidă fermoarul, întrebându-se, îngrijorată, ce-ar fi putut trăi în acel cuib de şobolani pe care-l construiseră copiii, când auzi o voce firavă.

Îi striga numele.

Scăpă prosopul şi îşi înfipse degetele în rucsac, pe lângă unelte şi sticle cu apă, sub salopeta ei de rezervă şi sub şosetele răzleţite, până când găsi staţia radio. Se întrebă cum era posibil s-o apeleze Solo. Celălalt aparat fusese distrus în costumul ei…

– *… te rog, spune ceva,* şuieră staţia. *Juliette, eşti acolo? Sunt Walker. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi…*

23

•Silozul 18•

– Ce s-a-ntâmplat? De ce nu răspund?

Courtnee se uită de la Walker la Shirly, ca şi cum oricare din ei ar fi putut să ştie.

– S-a stricat? Shirly ridică micul buton cu semne trasate cu vopsea şi se strădui să-şi dea seama dacă se mişcase din întâmplare. Walk, l-am stricat cumva?

– Nu, încă mai funcţionează, răspunse el.

Ţinea căştile lângă obraz şi ochii îi alunecau peste diversele componente.

– Fraţilor, nu ştiu cât timp mai avem.

Courtnee urmărea scena din sala generatorului prin fereastra de observare. Shirly se ridică în picioare şi se uită pe deasupra panoului de comandă către uşa principală. Jenks şi oamenii lui erau înăuntru, cu armele proptite în umeri, strigând la ceilalţi. Din cauza izolării fonice, era imposibil s-audă ce se petrecea.

– *Alo?*

Din mâinile lui Walker izvorî o voce pârâind. Cuvintele păreau să-i cadă printre degete.

– Cine-i acolo? întrebă el apăsând scurt pe comutator. Cine eşti?

Shirly se grăbi să se aşeze lângă el. Îi cuprinse braţul cu mâinile, nevenindu-i să creadă.

– Juliette! strigă ea.

Walker îşi ridică mâna, încercând să le facă pe ea şi Courtnee să tacă.

– Jules? Vocea lui bătrână se frânse. Shirly îl strânse de braţ. Tu eşti?

Urmă o ezitare, apoi din căşti porniră un strigăt şi un suspin.

– Walk? Walk, tu eşti? Spune-mi, ce se petrece? Credeam…

– Unde e? şopti Shirly.

Courtnee se uita la amândoi, cu obrajii în palme, cu gura căscată.

Walker pocni comutatorul.

– Jules, unde eşti?

Prin micile difuzoare şuieră un oftat prelung. Vocea ei era firavă, îndepărtată.

– Walk, sunt în alt siloz. Sunt mai multe. N-o să-ţi vină să

crezi…

Vocea i se pierdu în zgomotul de fond. Shirly se aplecă, sprijinindu-se de Walker în timp ce Courtnee măsura încăperea cu pasul, uitându-se de la radio la fereastră.

– Ştim de ceilalţi, zise Walker ţinându-şi microfonul sub barbă. Îi putem auzi, Jules. Pe *toţi.*

Îşi ridică degetul de pe comutator. Vocea lui Juliette se reîntoarse.

– Cum vă…? Voi, Mecanicul… Am auzit despre luptă. Vă aflaţi în mijlocul ei?

Înainte de a elibera comutatorul ei, Juliette spuse ceva altcuiva, cu voce abia auzită.

Walker ridică din sprâncene când o auzi vorbind despre luptă.

– Cum e posibil să fi aflat? întrebă Shirly.

– Aş vrea să fie aici, spuse Courtnee. Jules ar fi ştiut ce să facă.

– Spune-i despre gazele de evacuare. Despre plan. Shirly arătă spre microfon. Uite, lasă-mă pe mine.

Walker dădu din cap. Îi întinse lui Shirly casca şi butonul de acţionare.

Ea apăsă pe comutator. Era mai rigid decât se aşteptase.

– Jules? Mă auzi? Sunt Shirly.

– Shirly… Vocea lui Juliette tremură. Hei. Rezistaţi acolo?

Emoţia din vocea prietenei ei aduse lacrimi în ochii lui Shirly.

– Da… Dădu din cap şi înghiţi în sec. Hei, ascultă, unii dintre ceilalţi trimit fluxul de gaze de evacuare în circuitul de răcire al IT-ului. Dar ţii minte ce s-a-ntâmplat atunci când am pierdut presiunea inversă? Mă tem că motorul ar putea…

– Nu, o întrerupse Juliette. Trebuie să-i opreşti, Shirly, m-auzi? Trebuie să-i opreşti. N-o să rezolve nimic. Răcirea e pentru *servere.* Singurii oameni de-acolo de sus care… Îşi drese glasul. Ascultă-mă. Fă-i să-nceteze…

Shirly roti cu stângăcie comutatorul roşu. Walker întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o ajute, dar ea reuşi până la urmă să ţină aparatul sub control.

– O clipă, transmise ea. De unde ştii unde sunt supapele?

– Ştiu. Şi gata. Locul ăsta e amenajat exact la fel. La naiba, lăsaţi-mă să vorbesc cu ei. Nu le puteţi permite să…

Shirly apăsă din nou comutatorul. Zgomotul din sala generatorului răbufni înăuntru când Courtnee deschise uşa şi ieşi în fugă.

– Courtnee se duce să le spună, zise ea. Chiar în clipa asta.

Jules… Tu ce faci…? Cu cine eşti? Ne poţi ajuta? Aici lucrurile par să nu meargă bine deloc.

Difuzoarele minuscule pârâiră iarăşi. Shirly o auzi pe Juliette respirând adânc, auzi alte voci în fundal, o auzi dând ordine sau porunci altei persoane. Se gândi că prietena ei părea extenuată. Sătulă de toate. Tristă.

– Nu pot face nimic, zise Juliette. Aici nu e nimeni. Un singur bărbat. Nişte copii. Toată lumea a plecat. Oamenii care-au trăit aici n-au fost în stare să se-ajute pe ei înşişi.

Linia amuţi, apoi Juliette apăsă din nou comutatorul.

– Trebuie să puneţi capăt luptei, zise ea. Indiferent de ce-ar fi nevoie pentru asta. Te rog… Nu lăsa să fie din cauza mea. Te rog, opreşte…

Uşa se deschise din nou la întoarcerea lui Courtnee. Shirly auzi strigăte în sala generatorului. Focuri de armă.

– Ce-i asta? întrebă Juliette. Unde sunteţi?

– În camera de control. Shirly îşi ridică privirea spre Courtnee, care avea ochii dilataţi de spaimă. Jules, nu cred că ne-a mai rămas mult timp. Eu…

Voia să spună atât de multe lucruri. Voia să-i vorbească despre Marck. Dar timpul era prea scurt.

– Vin după noi, fu tot ce-i trecu prin cap să zică. Mă bucur că eşti OK.

Staţia de radio pârâi.

– Oh, Doamne, fă-i să se oprească. Nu vă mai luptaţi. Shirly, ascultă-mă…

– Nu contează, zise Shirly ţinând butonul apăsat şi ştergându-şi obrajii. Nu se vor opri.

Focurile de armă se apropiau, pocnetele se auzeau prin uşa groasă. Oameni ei mureau, în timp ce ea stătea ghemuită în camera de control, vorbind cu o stafie. Oamenii ei mureau.

– Ai grijă de tine, spuse.

– Aşteaptă!

Shirly îi întinse căştile lui Walker, apoi i se alătură lui Courtnee lângă fereastră şi privi mulţimea ghemuită de cealaltă parte a generatorului, străfulgerările şi vibraţiile ţevilor de puşcă sprijinite de balustradă, un om în salopeta albastră de la Mecanic zăcând nemişcat pe podea. Alte pocnete slabe. Alte răpăieli îndepărtate, estompate.

– Jules!

Walker manevra butoanele bâjbâind. O strigă, continuând să-

ncerce să menţină legătura cu ea.

– Lasă-mă să vorbesc cu ei! strigă Juliette, cu vocea venindu-i de incredibil de departe. Walk, de ce pe tine te aud şi pe ei nu? Trebuie să vorbesc cu ajutorii de şerif, cu Peter şi cu Hank. Walk, cum ai reuşit să mă suni? Trebuie să vorbesc cu ei!

Walker îi vorbi, printre suspine, despre ciocanul de lipit, despre lupa lui. Bătrânul plângea, ţinându-şi în braţe plăcile, firele şi toate celelalte componente electrice ca pe un copil zdrobit, vorbindu-le în şoaptă şi legănându-le, cu apa sărată a lacrimilor picurând, primejdioasă, în obiectul pe care-l construise.

Continuă să-i vorbească lui Juliette, bâlbâindu-se, în timp ce alţi oameni în albastru se prăbuşeau, armele drapau balustrada, puştile improvizate cădeau zgomotos pe podea. Cei la care se gândiseră cu groază o lună întreagă erau înăuntru. Se terminase. Shirly întinse mâna pe bâjbâite după Courtnee, braţele li se împletiră în timp ce priveau, neputincioase. În spatele lor, hohotele şi vorbele delirante ale bătrânului Walk se amestecau cu vibraţiile focurilor asurzitoare de armă într-un păcănit aidoma bodogănelilor unei maşini care se dezechilibra, scăpând de sub control.

24
•Silozul 18•

Lukas se clătina pe coşul de gunoi întors cu gura în jos, cu vârfurile cizmelor lăsând amprente în plasticul moale, simţind că ar fi putut să-i zboare de sub tălpi sau să se strivească sub greutatea lui în orice clipă. Se echilibră ţinându-se de partea de sus a serverului doisprezece, dându-şi seama, după grosimea stratului de praf, că trecuseră ani de când acolo nu mai fusese nimeni cu o scară şi cu o cârpă. Îşi îndesă nasul în orificiul instalaţiei de aer condiţionat şi-şi umplu din nou plămânii.

Uşa de alături ţiui, şi zăvoarele se retraseră din toc zăngănind. Balamalele masive se puseră în mişcare cu un scârţâit uşor, iar uşa grea se roti către interior.

Degetele lui Lukas aproape că se desprinseră de suprafaţa superioară acoperită de praf a serverului când intră Bernard. Şeful IT-ului îl privi întrebător şi zeflemitor.

– N-o să-ncapi acolo niciodată, îi spuse.

Şi izbucni în râs în timp ce se-ntorcea să-nchidă uşa. Zăvoarele pătrunseră în locaşurile lor cu o bufnitură, panoul de control ţiui, şi lumina roşie îşi reluă veghea asupra încăperii.

Lukas se împinse, îndepărtându-se de serverul plin de praf, şi sări de pe coşul de gunoi din plastic, care se răsturnă şi se rostogoli cu viteză pe podea. Îşi şterse mâinile una de alta şi apoi de turul pantalonilor şi se sili să râdă.

– Mi s-a părut că simt un miros, explică. Nu ţi se pare că aici e fum?

Bernard privi aerul cu ochi mijiţi.

– Mie mi se pare-ntotdeauna că aici, înăuntru, e ceaţă. Şi nu-mi miroase a nimic. Decât a servere încinse. Îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase câteva bucăţi de hârtie împăturite. Poftim. Scrisori de la mama ta. I-am spus să le trimită la mine printr-un hamal, iar eu am să ţi le-aduc.

Lukas zâmbi jenat şi le luă.

– Totuşi, cred c-ar trebui să-ntrebi…

Se uită în sus, la orificiul de pătrundere a aerului condiţionat şi-şi dădu seama că la Mecanic nu mai rămăsese nimeni care să poată fi întrebat. Ultimul lucru pe care-l auzise prin staţia radio de dedesubt fusese despre Sims şi oamenii lui, care spălau podelele. Muriseră zeci de oameni. Iar numărul celor arestaţi era

de trei sau patru ori mai mare. În zona de mijloc se pregăteau apartamente în care să fie închişi. Se părea că aveau oameni de trimis la curăţire vreme de mai mulţi ani.

– O să-l pun pe unul dintre mecanicii înlocuitori să facă o verificare, îi promise Bernard. Ceea ce-mi aduce aminte că aş vrea să ne pronunţăm împreună asupra unei serii de înlocuiri. O s-avem o schimbare masivă de salopete verzi cu cele albastre cât vom trimite fermieri la Mecanic. Mă-ntrebam ce părere ai avea de Sammi ca şef al întregului departament de-acolo, de jos.

Lukas dădu din cap în timp ce răsfoia una dintre scrisorile mamei sale.

– Sammi ca şef al Mecanicului? Cred că e supracalificat, dar e perfect. Eu am învăţat multe de la el. Îşi ridică privirea în timp ce Bernard deschidea cartoteca de lângă uşă şi răsfoia comenzile de lucru. E un profesor excelent, dar numirea va fi definitivă?

– Nimic nu e definitiv. Bernard găsi ceea ce căuta şi-şi îndesă hârtia în buzunarul de la piept. Mai ai nevoie de ceva?

Îşi apăsă ochelarii în susul nasului. Lui Lukas i se păru că arăta mai bătrân decât cu o lună în urmă. Mai bătrân şi mai extenuat.

– Cina o să-ţi fie trimisă peste câteva ore…

Lukas voia într-adevăr ceva. Voia să spună că era pregătit, că absorbise oroarea viitoarei sale funcţii în suficient de mare măsură, că învăţase ceea ce îi era necesar fără să înnebunească. Acum se ruga să fie lăsat să plece acasă, putea să plece?

Dar o astfel de rugăminte nu era calea de ieşire. Se lămurise singur că aşa stăteau lucrurile.

– Păi, spuse, nu m-aş supăra dac-aş mai primi câte ceva de citit…

Ceea ce descoperise în Serverul 18 îi ardea în creier. Se temea că Bernard ar fi putut citi totul acolo. Lukas era convins că şeful lui ştia, dar, ca să fie sigur, trebuia să ceară dosarul acela.

Bernard zâmbi.

– N-ai destule de citit?

Lukas îşi făcu vânt cu scrisorile mamei sale.

– Astea? Îmi vor oferi o ocupaţie cât o să merg de-aici până la *scară…*

– Mă refeream la ceea ce ai jos. Ordinul. Studiile tale.

Bernard îşi înclină capul spre umăr.

Lukas lăsă să-i scape un oftat.

– Da, am, dar nu mi se poate cere să citesc aşa ceva douăsprezece ore pe zi. Vorbesc despre ceva mai puţin dens.

Clătină din cap. Hei, lasă. Dacă nu poţi…

Bernard îşi flutură mâna.

– Ce-ţi trebuie? Am vrut doar să te pun un pic în dificultate.

Se sprijini de cartotecă şi-şi împleti degetele peste pântece. Îl studie pe Lukas cu atenţie, privindu-l prin partea de jos a ochelarilor.

– Ei bine, s-ar putea să sune bizar, dar e vorba despre un caz. Un caz *vechi.* Serverul spune că e îndosariat în biroul tău, alături de toate celelalte anchete clasate…

– O *anchetă?*

Bernard îşi ridică întrebător vocea.

Lukas dădu din cap.

– Da. Ceva despre un prieten al unui prieten. Sunt doar curios cum a fost rezolvat cazul. Nu e niciun exemplar digital în serv…

– Nu-i despre Holston, nu?

– *Despre cine?* Oh, despre fostul şerif? Nu, nu. De ce?

Bernard îşi flutură mâna, respingând ideea.

– Dosarul e înregistrat ca Wilkins, spuse Lukas privindu-şi şeful cu atenţie. George Wilkins.

Expresia lui Bernard se înăspri. Mustaţa îi căzu peste buze, ca o draperie lăsată.

Lukas îşi drese glasul. Ceea ce văzuse pe chipul celuilalt era aproape de-ajuns.

– George a murit acum câţiva ani, jos, la Mec… începu el.

– Ştiu cum a murit. Bernard îşi înclină bărbia. De ce vrei să vezi dosarul ăla?

– Pur şi simplu de curiozitate. Am un prieten care…

– Cum se numeşte prietenul?

Mâinile mici ale şefului IT-ului alunecară de pe pântece, afundându-se în buzunarele salopetei. Plecă de lângă cartotecă, venind cu un pas mai aproape.

– Ce?

– Prietenul ăsta a fost implicat cumva în treburile lui George? Cât de apropiaţi erau?

– Nu. Cel puţin din câte ştiu eu. Uite, dacă e ceva important, nu-ţi face griji…

Lukas voia pur şi simplu să-l întrebe, să-l întrebe de ce o făcuse. Dar, după cum se părea, Bernard avea de gând să-i spună fără să fie întrebat.

– E extrem de important, spuse şeful IT-ului. George Wilkins era un individ periculos. Un om al *ideilor.* De genul celor despre

care aflăm din şoapte, genul care-i otrăveşte pe oamenii din jurul lui…

– Ce? Ce vrei să spui?

– Capitolul treisprezece al Ordinului. Studiază-l. Dacă le-am lăsa, toate răzvrătirile ar începe *exact aşa,* ar începe cu oameni ca el.

Bernard îşi coborâse bărbia în piept, ochii lui priveau pe deasupra ochelarilor şi adevărul ieşea la lumină de bunăvoie, fără înşelăciunea pusă la cale de umbra lui.

Lukas n-avusese niciodată nevoie de acel dosar; găsise înregistrările deplasărilor care coincideau cu moartea lui George, zecile de mesaje electronice care-i cereau lui Holston să pună capăt anchetei. Însă acum vedea că nici măcar n-avusese vreodată nevoie să ceară dosarul. Bernard n-avea niciun motiv să se ruşineze. George Wilkins nu murise; fusese ucis. Şi Bernard dorea să-i spună de ce.

– Ce-a făcut? întrebă Lukas cu voce scăzută.

– O să-ţi spun ce-a făcut. Era mecanic, un unsuros. Am început să-i auzim pe hamali vorbind despre planuri care circulau, despre idei de extindere a minei prin săpături laterale. După cum ştii, săpăturile laterale sunt interzise…

– Da, evident.

Lukas avea în minte imaginea minerilor din Silozul 18 croindu-şi drum şi întâlnindu-i pe minerii din Silozul 19. Ar fi fost cel puţin jenant, ca să nu spună mai mult.

– O discuţie îndelungată cu fostul şef al Mecanicului a pus capăt acestei absurdităţi, însă George Wilkins a venit apoi cu ideea extinderii *în jos.* El şi alţii au desenat planuri pentru nivelul o sută cincizeci. Şi apoi pentru nivelul o sută şaizeci.

– Încă *douăsprezece* etaje?

– Pentru început. Despre asta se vorbea, oricum. Numai şoapte şi schiţe. Însă câteva dintre aceste şoapte au ajuns la urechile unui hamal, şi apoi le-am ciulit pe ale *noastre.*

– Aşa că l-aţi ucis?

– Da, cineva a făcut-o. N-are importanţă cine. Bernard îşi potrivi ochelarii cu o singură mână. Cealaltă îi rămase în pântecele salopetei. Şi tu va trebui să faci astfel de lucruri într-o bună zi, fiule. Ştii asta, nu?

– Da, dar…

– Fără niciun dar. Bernard clătină încet din cap. Unii oamenii sunt ca virusurile. Dacă nu vrei să vezi izbucnind o epidemie,

vaccinezi silozul împotriva lor. Îi înlături.

Lukas rămase tăcut.

– Anul ăsta am neutralizat paisprezece ameninţări, Lukas. Ai idee care ar fi speranţa medie de viaţă dacă n-am fi proactivi în privinţa acestor lucruri?

– Dar curăţirile…

– Folositoare când avem de-a face cu oameni care vor să iasă. Care visează o lume mai bună. Revolta pe care-o avem acum e plină de astfel de oameni, dar reprezintă numai unul dintre tipurile de boli cu care-avem de-a face. Curăţirea e un soi de tratament. Nu sunt sigur că o persoană cu o boală diferită ar curăţa vreodată dacă ar fi trimisă afară. Ca să meargă, trebuie să-şi dorească să vadă ceea ce le arătăm.

Asta-i aminti lui Lukas ce învăţase despre căşti şi despre vizoare. Îşi imaginase că era vorba despre singurul tip de boală. Începea să-şi dorească să fi citit mai mult din Ordin şi mai puţin din Moştenire.

– Ai auzit despre această ultimă epidemie prin staţia radio. Toate astea ar fi putut fi împiedicate dacă am fi descoperit boala mai devreme. Spune-mi că n-ar fi fost mai bine.

Lukas se uită în jos la cizme. Coşul de gunoi zăcea în apropiere, răsturnat pe-o parte. Părea trist aşa. Nu mai era util pentru depozitarea obiectelor.

– Ideile sunt contagioase, Lukas. Asta se găseşte în materialele de bază din Ordin. Ştii lucrurile astea.

El dădu din cap. Se gândi la Juliette, se întrebă de ce nu suna la nesfârşit. Ea era unul dintre virusurile despre care vorbea Bernard, cuvintele ei i se furişau în minte, contaminându-l cu visuri străine. Îşi simţi tot trupul cuprins de fierbinţeală când înţelese că se molipsise de o parte dintre ele. Voia să-şi atingă buzunarul de la piept, să-l simtă umflat de lucrurile ei, de ceas, de inel, de legitimaţie. Le luase ca să-i aducă aminte de ea, plecată în moarte, dar deveniseră cu atât mai preţioase de când ştia că rămăsese în viaţă.

– Revolta asta n-a fost nici pe departe atât de rea ca ultima, îi spuse Bernard. Şi, chiar şi după ce s-a încheiat aceea, lucrurile au fost în cele din urmă domolite, stricăciunile au fost înlăturate, sudându-se din nou totul laolaltă, oamenii au fost făcuţi să uite. Acelaşi lucru se va întâmpla acum. E clar?

– Da, domnule.

– Excelent. Acum, asta e tot ce voiai să ştii despre dosarul ăla?

Lukas dădu din cap.

– Bun. Oricum, s-ar părea că ai nevoie să mai citeşti şi altceva.

Mustaţa lui Bernard se răsuci într-o jumătate de zâmbet. Se întoarse să plece.

– Ai fost tu, nu-i aşa?

Şeful IT-ului se opri, dar nu se întoarse să-l privească.

– Cel care l-a ucis pe George Wilkins. Tu ai fost, nu-i aşa?

– Are vreo importanţă?

– Da. Are pentru… pentru mine… Înseamnă că…

– Sau pentru *prietenul* tău?

Bernard se întoarse spre el. Lukas simţi temperatura din încăpere crescând cu încă o gradaţie.

– Te-ai răzgândit, fiule? În privinţa acestei funcţii? M-am înşelat în privinţa ta? Pentru că m-am mai înşelat şi înainte.

Lukas înghiţi în sec.

– Vreau pur şi simplu să ştiu dacă e ceva pe care va trebui să-l fac vreodată… adică, de vreme ce sunt umbră pentru…

Bernard făcu câţiva paşi spre el. Lukas se trezi dând înapoi cu o jumătate de pas drept răspuns.

– Credeam că nu m-am înşelat în privinţa ta. Şi totuşi aşa a fost, nu? Bernard clătină din cap. Părea dezgustat. Fir-ar să fie! se răsti.

– Nu, domnule. Nu te-ai înşelat. Cred că, pur şi simplu, am stat prea mult aici, înăuntru.

Lukas îşi îndepărtă părul de pe frunte. Îl mânca pielea capului. Simţea nevoia să se ducă la baie.

– Poate am, pur şi simplu, nevoie de nişte aer, ştii? Să mă duc pentru un timp acasă? Să dorm în patul meu. Cât a trecut, o lună? Cât de mult trebuie să…?

– Vrei să ieşi de-aici?

Lukas dădu din cap.

Bernard îşi studie cu atenţie propriile cizme, părând să-i cântărească o vreme dorinţa. Când se uită din nou în sus, tristeţea i se citea în privire, în mustaţa pleoştită peste buze, în pelicula umedă de pe ochi.

– Asta e ceea ce vrei? Să ieşi de-aici?

Îşi schimbă poziţia mâinilor sub salopetă.

– Da, domnule.

Lukas dădu din cap.

– Spune-o.

– Vreau să ies de-aici. Lukas se uită la uşa grea, de oţel, din

spatele lui Bernard. Te rog! Vreau să mă laşi să ies.

– Afară.

Lukas dădu din cap, exasperat, cu sudoarea gâdilându-i obrajii când i se prelingea pe linia fălcilor. I se făcuse dintr-odată foarte frică de omul acela, de omul ăla care-ncepuse brusc să-i reamintească încă şi mai mult de tatăl lui.

– Te rog, repetă. E doar… încep să mă simt întemniţat. Te rog, lasă-mă să ies de-aici!

Bernard dădu din cap. Obrajii îi zvâcniră. Părea gata să plângă. Pe faţă i se aşternuse o expresie pe care Lukas nu i-o mai văzuse niciodată.

– Şerif Billings, eşti acolo?

Mâna lui mică ieşi de sub salopetă ridicând staţia radio către mustaţa tristă, tremurătoare.

Vocea lui Peter răspunse printre pârâituri.

– Sunt aici, domnule.

Bernard apăsă pe emiţător.

– Ai auzit ce-a spus, zise, cu lacrimile adunându-i-se în partea de jos a ochilor. Lukas Kyle, inginer IT de prim rang, spune că vrea să se vadă *afară…*

25
•Silozul 17•

– Alo? Walk? Shirly?

Juliette striga în staţia radio, urmărită din priviri de orfani şi de Solo, aflaţi cu câteva trepte mai jos. Îi grăbise pe copii să străbată fermele şi făcuse prezentările în grabă, tot timpul cu ochii pe aparat. Trecuseră de mai multe etaje, cu ceilalţi înaintând cu greu în urma sa, şi nu mai primise nicio veste de la prietenii ei, nimic de când fusese întreruptă, cu focurile de armă presărate printre cuvintele lui Walker. Se tot întreba dacă nu cumva era surescitată, dacă trebuie să mai încerce o dată. Se uită la indicatorul luminos de lângă butonul de alimentare, ca să se-asigure că bateria nu era moartă, şi amplifică volumul atât de mult încât, începu s-audă paraziţii, convingându-se că aparatul funcţiona.

Apăsă pe comutator. Paraziţii amuţiră, staţia radio aştepta acum să vorbească ea.

– Vă rog, spuneţi ceva. Sunt Juliette. M-auziţi? Spuneţi orice.

Se uită la Solo, sprijinit chiar de omul a cărui lovitură îl năucise.

– Cred că trebuie să mergem mai sus. Haide! Să mergem mai repede.

Se auziră gemete; sărmanii refugiaţi din Silozul 17 se purtau ca şi cum ea ar fi fost aceea care-şi pierduse minţile. Dar tropăiau pe scări în urma ei, ritmul lor fiind impus de Solo, care păruse să-şi revină după ce mâncase nişte fructe şi băuse apă, dar îşi încetinise paşii pe măsură ce în urma lor rămâneau tot mai multe etaje.

– Unde sunt prietenii ăştia ai tăi, cu care-i vorbit? întrebă Rickson. Pot veni să ne-ajute? Mârâi în timp ce Solo se clătina, înclinându-se în lateral. E greu.

– Nu vin să ne dea ajutor, răspunse Juliette. Nu se poate-ajunge de-acolo aici.

Şi nici viceversa, îşi spuse sieşi.

Stomacul îi vibra de îngrijorare. Trebuia s-ajungă la IT şi să-l sune pe Lukas, să afle ce se petrecea. Trebuia să-i spună cât de oribil de anapoda merseseră planurile ei, cum dăduse greş la fiecare pas. Înţelese că nu se putea întoarce. Că nu-şi putea salva prietenii. Că nu putea salva silozul acela. Se uită în urmă,

peste umăr. Viaţa ei avea să fie viaţa unei mame a acelor copii orfani, a unor copii care supravieţuiseră pur şi simplu fiindcă oamenii rămaşi, care se atacaseră unii pe alţii, pur şi simplu n-avuseseră chef să-i omoare. Sau n-avuseseră *inima* s-o facă, se gândi.

Şi acum totul cădea în sarcina ei. Şi în a lui Solo, dar într-o mai mică măsură. Probabil că el avea să fie, adesea, doar un alt copil aflat în grija ei.

Urcară încă un etaj, încetul cu încetul, Solo părând să-şi revină puţin în simţiri; făceau progrese. Dar încă-i mai aştepta un drum lung.

Fiecare treaptă, fiecare clipă rămasă în urmă fără un răspuns din Silozul 18 o ducea cu mai mulţi paşi în noul ei viitor. Se gândi cât aveau de muncit la IT ca să-l pună la punct. Copiii deveniseră deja experţi în îngrijirea fermelor, ceea ce era bine. Aveau de făcut aşa ceva, din belşug. Şi ea era *în viaţă.* Îşi reaminti cât de norocoasă era fiindcă rămăsese în viaţă. Fusese trimisă să cureţe şi nu murise. Asta era ceva – nu conta ce fel de viaţă găsise în cealaltă parte. Era o *viaţă.* Avea să fie.

Se opriră la mijloc, într-o pauză pentru necesităţi, umplând mai multe toalete goale, la care nu puteai trage apa. Copiilor nu le plăcu, erau învăţaţi să-şi facă nevoile în ţărână. Juliette le spuse că aşa era corect, că făceau asta numai în timpul drumurilor lor. Nu le povesti despre anii pe care şi-i petrecuse Solo distrugând apartamentele de pe etaje întregi. Nu le povesti despre norii de muşte văzuţi de ea.

Îşi terminaseră ultimele rezerve de mâncare, dar apă aveau din belşug. Juliette voia s-ajungă la grădinile hidroponice de la şaizeci şi doi înainte de a se opri pentru noapte. Acolo aveau să găsească mâncare şi apă suficiente pentru restul călătoriei. Îşi continuă încercările cu staţia radio, conştientă că astfel rămânea fără baterie. Nu primea niciun răspuns. În primul rând, nu înţelegea cum fusese posibil să-i audă, toate silozurile trebuiau să utilizeze ceva diferit, exista ceva care le-mpiedica să comunice între ele. Probabil fusese datorită lui Walker, el inventase ceva. Oare, după ce se întorceau la IT, şi-ar fi putut ea da seama ce anume? Avea să poată lua legătura cu el sau cu Shirly? Nu era sigură, iar Lukas, de unde se afla, nu putea să comunice sub nicio formă cu Departamentul Mecanic, n-avea cum să-i servească drept intermediar. Îl întrebase de o duzină de ori.

Lukas…

Şi Juliette îşi *aduse aminte.*

Staţia radio din adăpostul lui Solo. Ce-i spusese Lukas într-o noapte – ora era târzie şi el mărturisise că-şi dorea să fi putut sta de vorbă de jos, unde era mai confortabil. Şi nu de-acolo afla el noutăţile despre revoltă? Le afla prin radio. Un aparat identic cu cel din locuinţa lui Solo de sub servere, încuiat într-o cuşcă de oţel căreia el nu-i găsise niciodată cheia.

Juliette se întoarse spre grup; ceilalţi se opriseră şi se ţineau de balustrade, uitându-se în sus, la ea. Helena, tânăra mamă care nici măcar nu-şi cunoştea vârsta, încerca să-şi liniştească bebeluşul, care începuse să ţipe. Copila fără nume prefera legănarea din timpul urcuşului.

– Trebuie să mă duc sus, le spuse. Se uită la Solo. Cum te simţi?

– Eu? Foarte bine.

Nu arăta foarte bine.

– Poţi să-i conduci la IT? Juliette dădu din cap către Rickson. Eşti OK?

Băiatul îşi lăsă bărbia în jos. Împotrivirea lui păruse să se spulbere în timpul urcuşului, şi mai ales în timpul pauzei pentru necesităţi. Pe de altă parte, copiii mai mici erau cu desăvârşire şi în exclusivitate entuziasmaţi fiindcă vedeau şi alte părţi ale silozului şi simţeau că-şi puteau ridica vocile fără să li se-ntâmple nimic. Înţelegeau că nu mai rămăseseră decât doi adulţi şi niciunul dintre ei nu părea chiar atât de rău.

– La şaizeci şi doi e mâncare, spuse ea.

– Numere… Rickson clătină din cap. Eu nu…

Fireşte. Ce nevoie avusese el să numere, să înşire numere pe care nu le văzuse în viaţa lui, trăită într-un singur fel?

– Solo o să vă conducă acolo, îi spuse. Am mai stat în locul ăla. Mâncare bună. Şi chestii în conserve. Solo? Juliette aşteptă până când îl văzu ridicându-şi spre ea ochii, care nu mai erau atât de sticloşi. Trebuie să mă-ntorc în locuinţa ta. Trebuie să sun nişte oameni, OK? Pe prietenii mei. Trebuie să aflu dacă sunt teferi.

El dădu din cap.

– Ce ziceţi, o să vă descurcaţi? Nu-i plăcea să-i lase singuri, dar n-avea încotro. O să-ncerc să mă întorc mâine înapoi jos, la voi. Urcaţi pe îndelete, OK? Nu e nevoie s-ajungeţi în grabă acasă.

Acasă. Se resemnase deja s-accepte asta?

Grupul se declară de acord fără vorbe, doar prin înclinări ale

capetelor. Unul dintre băieţi scoase din rucsacul celuilalt o sticlă cu apă şi îi deşurubă capacul. Juliette le întoarse spatele şi începu să urce treptele două câte două, deşi picioarele ei o implorau să n-o facă.

Aceea era *casa* ei. Era un fapt a cărui înţelegere o îmbolnăvea. Un lucru nou, groaznic, de care devenise conştientă. Îşi încleştă mâna de rucsac şi începu să urce în ritm de hamal, cu hainele în care se schimbase umezindu-i-se de sudoare, cu aerul devenind mai puţin îngheţat pe măsură ce mărea distanţa dintre ea şi inundaţia de jos. Era cu un etaj mai sus şi îi auzea deja pe copiii rămaşi în urmă întorcându-se la jocurile lor, le auzea strigătele şi râsetele. Călătoria aceea cumplită pentru ea, acea goană înspăimântătoare, pe picioare amorţite, era cea mai excitantă şi mai înălţătoare experienţă din tinerele şi tragicele lor vieţi.

Juliette era la etajele patruzeci când îi trecu prin cap că ar fi fost posibil să nu reuşească. Îşi simţea sudoarea rece pe piele; picioarele îi erau dincolo de durere; amorţite şi istovite. Îşi descoperea braţele făcând o mare parte a muncii în timp ce se avânta înainte fandând, strângea balustrada în mâini lipicioase şi se trăgea în susul altor două trepte.

Avea respiraţia întretăiată. Era aşa de vreo şase etaje. Se întrebă dacă îşi vătămase plămânii în timpul cumplitei ei experienţe subacvatice. Era cu putinţă? Tatăl ei ar fi ştiut. Se gândi la petrecerea întregii vieţi fără niciun doctor, cu dinţi la fel de galbeni ca ai lui Solo, îngrijind un copil în creştere şi fiind pusă din greu la încercare când avea să vadă că nu se mai năşteau şi alţii.

Pe palierul următor, îşi atinse din nou şoldul în locul unde se afla, sub piele, implantul ei de control al naşterilor. Astfel de lucruri căpătau mai mult sens în lumina vieţii din Silozul 17. O *atât de mare* parte a vieţii ei anterioare căpăta sens. Lucruri pe care odinioară le considerase nefireşti păreau acum să se încadreze într-un soi de tipar. Aveau o logică. Costul exagerat al unui mesaj electronic, distanţa între etaje, unica scară strâmtă, culorile strălucitoare care desemnau diversele ocupaţii, împărţirea silozului în sectoare, îngrijorările legate de procreare… totul făcea parte dintr-un proiect. Văzuse şi înainte indicii care i-o spuneau, dar nu înţelesese niciodată de ce. Acum îi răspundea acel siloz gol, îi răspundea prezenţa copiilor. Îi dezvăluia anumite lucruri strâmbe, care arătau şi mai rău când le

îndreptai. Anumite noduri încâlcite căpătau sens abia după ce reuşeai să le desfaci.

Gândurile îi rătăceau în timp ce urca, rătăceau ca să ocolească durerea din muşchi, ca să fugă de încercările chinuitoare ale zilei. Când ajunse, în sfârşit, în zona etajelor treizeci, simţi că i se oferea, dacă nu o încetare a suferinţei, cel puţin un scop reînnoit. Încetă să mai încerce atât de des staţia radio portabilă. Zgomotul de fond era în permanenţă acelaşi, iar ea avea o nouă idee în privinţa stabilirii legăturii cu Walker, ceva pe care ar fi trebuit să-l pună cap la cap mai devreme, un mod de a comunica între silozuri ocolind serverele. Fusese acolo tot timpul, sub nasul ei şi al lui Solo. Avea un mic dubiu, o mică temere că s-ar fi putut înşela, dar din ce alt motiv ar fi încuiat cineva o staţie radio deja încuiată în alte două moduri? Nu avea sens decât dacă aparatul putea fi extrem de periculos. Şi ea spera că ăsta era adevărul.

Ajunse la etajul treizeci şi patru călcând apăsat, obosită moartă. Trupul ei nu mai fusese niciodată solicitat atât de intens, nici în timp ce instala pompa mică, nici în timpul drumului prin exterior. Numai şi numai puterea voinţei o ajuta să ridice fiecare picior, să-l proptească, să-l îndrepte, să se tragă cu braţul, să se aplece ca să se prindă din nou de balustradă. Înainta pas cu pas. Vârful piciorului i se lovea de treapta următoare, ca şi cum abia ar mai fi avut destulă forţă ca să-l ridice atât cât trebuia. Luminile verzi de avarie n-o ajutau nicidecum să simtă trecerea timpului, n-avea idee dacă venise noaptea, cât mai era până dimineaţă. Simţea cu disperare lipsa ceasului. Tot ce avea în zilele acelea era cuţitul. Râse cu gândul la această schimbare, la trecerea de la numărarea secundelor vieţii ei la apărarea tuturor şi a fiecăreia dintre ele.

Treizeci şi patru. Se simţea tentată să se lase să cadă pe grătarul de oţel care servea drept pardoseală şi să doarmă, să se ghemuiască aşa cum o făcuse în prima ei noapte din acel loc, recunoscătoare pur şi simplu pentru că trăia. În schimb, deschise uşa, o împinse – uimită de efortul necesar – şi reveni în sânul civilizaţiei. Lumină. Curent electric. Căldură.

Străbătu coridorul clătinându-se, cu câmpul vizual tot atât de îngustat ca şi cum ar fi privit printr-un pai care trecea prin centrul ei, cu tot ce se afla în jur defocalizat, învârtindu-se.

Umărul ei mătură peretele. Ca să mergi era nevoie de efort. Tot ce-şi dorea era să-l sune pe Lukas, să-i audă vocea. Se văzu adormind în spatele acelui server, cu aerul cald din

ventilatoarele lui suflând asupra ei, cu căştile aşezate strâns pe urechi. El ar fi putut să-i murmure poveşti despre stelele îndepărtate, în timp ce ea ar fi dormit zile şi zile de-a rândul…

Dar Lukas putea să aştepte. Lukas era încuiat şi în siguranţă. Avea tot timpul din lume să-l sune.

Se îndreptă, în schimb, către laboratorul de costume, îşi târşâi paşii către uneltele de pe perete, fără să îndrăznească să-şi privească patul. O singură privire în direcţia lui, şi nu s-ar mai fi trezit decât a doua zi. Indiferent ce zi ar fi fost.

Înşfăcă un cleşte gură-de-lup şi se pregăti să iasă, dar se întoarse şi după un ciocan mic. Uneltele erau grele, însă se simţea bine cu ele în mâini, cu câte una în fiecare mână, trăgându-i braţele în jos, întinzându-i muşchii şi legând-o de podea, echilibrând-o.

La capătul coridorului, împinse cu umărul în uşa grea a sălii serverului. Se sprijini de ea până când se deschise scârţâind. Doar o crăpătură. Suficient de largă pentru ea. Juliette se grăbi, atât cât îi îngăduiau picioarele amorţite, să se îndrepte către scara de sub trapă. Târşâindu-şi tălpile. Cât de repede putea.

Grătarul era la locul lui; îl trase deoparte şi îşi aruncă uneltele jos. Cu mare zgomot. Dar n-avea importanţă – nu se puteau sparge. Coborî, cu mâinile lipicioase, cu bărbia agăţându-i-se de o treaptă, cu podeaua apropriindu-se mai repede decât anticipase.

Căzu în fund şi se întinse cu braţele şi picioarele răşchirate, cu fluierul piciorului lovindu-i-se de ciocan.

Ca să se ridice, avu nevoie de toată puterea voinţei, de un act divin. Dar reuşi.

Străbătu coridorul, trecu de micul birou. Acolo era o cuşcă de oţel cu o staţie radio, una mare. Îşi aduse aminte de zilele în care fusese şerif. Aveau în biroul ei o astfel de staţie, folosită ca să ia legătura cu Marnes, când se afla în patrulare, şi cu ajutorii de şerif Hank şi Marsh. Însă aceea era diferită. Îşi amintea ce-i spusese la un moment dat Lukas, despre interceptare, despre dorinţa lui de a vorbi cu ea de jos, unde stătea mai confortabil.

Se referea la acea staţie radio.

Lăsă ciocanul jos şi potrivi fălcile cleştelui în jurul uneia dintre balamale. Să strângă era prea greu. Braţele ei erau nesigure. Tremurau.

Juliette îşi găsi poziţia potrivită şi sprijini unul dintre mânerele cleştelui pe gâtul ei, fixându-şi-l între claviculă şi umăr. Înşfăcă

mânerul celălalt cu ambele mâini şi trase către ea, apropriind fălcile cleştelui. Strângând. Le simţi mişcându-se.

Urmă un pocnet sonor, vibraţia oţelului crăpat. Trecu la cealaltă balama, făcând acelaşi lucru. Clavicula o durea în locul unde se adâncea mânerul, dându-i senzaţia că ar fi putut să crape în locul balamalei.

O altă răbufnire violentă de metal.

Juliette înhăţă cuşca de oţel şi trase. Balamalele ieşiră din placa pe care fuseseră montate. Ea continuă să tragă cu sete de cutie, străduindu-se să ajungă la trofeul din interior, cu gândul la Walker şi la toată familia ei, la toţi prietenii, la oamenii pe care-i auzise ţipând în fundal. Trebuia să-i facă să înceteze lupta. Să convingă pe toată lumea să-i pună capăt.

Odată ce avu suficient loc între oţelul încovoiat şi perete, îşi înfăşură degetele în jurul celui dintâi şi trase, îndoind cuşca de protecţie pe care-o ţinea de muchia din faţă, înclinând-o ca s-o depărteze de perete şi de raft, descoperind întregul aparat de sub ea. Cine avea nevoie de chei? La naiba cu cheile. Smulse cuşca, aplatizând-o, se lăsă cu toată greutatea pe ea, făcându-i o nouă balama în partea din faţă, deformând-o puternic.

Butonul frontal părea familiar. Îl răsuci ca să alimenteze aparatul şi descoperi că păcănea în loc să se învârtească. Îngenunche, extenuată, gâfâind, cu transpiraţia prelingându-i-se pe gât. Pentru alimentare exista un alt buton. Îl răsuci pe acela, şi zgomotul de fond crescu în difuzoare, un zumzet care umplu încăperea.

Celălalt buton. Acela reprezenta ceea ce dorea, ceea ce se aşteptase să găsească. Se gândise că ar fi putut exista cabluri de conectare, aidoma celor din spatele serverelor, sau comutatoare de fază, ca pe panourile de comandă ale pompelor, dar acolo erau numere minuscule, plasate în jurul marginii unui buton. Zâmbi, obosită, şi roti indicatorul, aducându-l în dreptul cifrei 18. Acasă. Înşfăcă microfonul şi apăsă pe buton.

– Walker? Eşti acolo?

Juliette se prăbuşi pe podea şi-şi sprijini spatele de birou. Cu ochii închişi şi cu microfonul în faţă, se imagină adormind astfel. Înţelese ce voise Lukas să spună. Era confortabil.

Apăsă încă o dată pe buton.

– Walk? Shirly? Vă rog, răspundeţi!

Aparatul pârâi, prinzând viaţă.

Juliette deschise ochii. Se holbă la staţia radio, cu mâinile

tremurându-i.
O voce.
– Eşti cine cred că eşti?
Vocea era prea puternică, mult prea puternică, aşa că nu-i putea aparţine lui Walker. Cunoştea vocea aia. De unde o ştia? Era obosită şi confuză. Apăsă pe butonul microfonului.
– Sunt Juliette. Acolo cine e?
Oare era Hank? Se gândi că ar fi putut fi el. Avea staţie radio. Poate greşise silozul. Poate făcuse o greşeală cât ea de mare.
– Am nevoie de tăcere radio! porunci vocea. Închideţi toate aparatele. Imediat!
Asta i se adresa ei? Mintea ei se învârtejea. O mână de glasuri interveniră în discuţie, unul după altul. Se auziră pârâituri, paraziţi. Trebuia să spună şi ea ceva? Se simţea derutată.
– N-ar trebui să emiţi pe frecvenţa asta, spuse vocea. Pentru astfel de lucruri ai putea fi trimisă la curăţire.
Mâna ei căzu în poală. Se prăbuşi, cu spatele sprijinit de biroul de lemn, descurajată. Recunoscuse vocea.
Bernard.
Îşi dorise săptămâni de-a rândul să poată vorbi cu omul ăla, îl implorase în tăcere să-i răspundă. Dar nu în clipa aceea. În clipa aceea n-avea nimic să-i spună. Cu prietenii ei voia să vorbească, să-ndrepte lucrurile, să le facă OK.
Apăsă pe buton.
– Puneţi capăt luptelor, spuse.
Toată voinţa ei fusese secătuită. Toată setea de răzbunare. Îşi dorea pur şi simplu ca lumea să se liniştească, oamenii să trăiască, să-mbătrânească şi să hrănească într-o bună zi rădăcinile…
– Apropo de curăţiri, scârţâi vocea. Mâine o să fie prima dintre numeroasele care vor urma. Prietenii tăi stau la coadă, pregătiţi să plece. Şi cred că-l cunoşti pe norocosul care-o să iasă primul.
Se auzi un păcănit, urmat de o şuierătură şi de foşnetul zgomotului de fond. Juliette nu se clinti. Se simţea moartă. Amorţită. Cu tot ce însemna voinţă scurs din trup.
– Imaginează-ţi surprinderea mea, continuă vocea. Imaginează-ţi cum a fost când am aflat că un om cumsecade, un om în care aveam încredere a fost înveninat de tine.
Ea cuplă microfonul cu o lovitură de pumn, dar nu şi-l duse la buze. În schimb, îşi ridică pur şi simplu vocea.
– O să arzi în iad! spuse.

– Fără-ndoială, răspunse Bernard. Până atunci, am în mână obiecte care cred că-ţi aparţin. O legitimaţie cu poza ta, o mică brăţară frumoasă şi o verighetă care nu pare câtuşi de puţin oficială. Îmi pun întrebări în privinţa ei.

Juliette gemu. Nu-şi mai simţea nicio parte a corpului. Abia dacă-şi putea auzi gândurile. Reuşi să apese pe butonul microfonului, dar având nevoie de toate eforturile pe care le mai putea face.

– Despre ce tot vorbeşti, ţicnitu' dracului?

Scuipă ultimele cuvinte, cu capul alunecându-i într-o parte, cu trupul însetat de somn.

– Vorbesc despre Lukas, care m-a trădat. Tocmai am găsit toate astea asupra lui. Când a-nceput să stea de vorbă cu tine? Cu mult înainte de a avea acces la servere, nu-i aşa? Ei, şi ştii ce? Îl trimit în direcţia ta. Şi am aflat, în sfârşit, ce-ai făcut, că te-au ajutat idioţii ăia de la Aprovizionare, şi vreau să fii sigură, să fii extrem de sigură că prietenul tău n-o să beneficieze de acelaşi ajutor. O să-i confecţionez eu însumi costumul. Cu mâinile mele. O să stau treaz toată noaptea, dac-o să fie nevoie. Aşa că poţi fi sigură că mâine-dimineaţă, când o să iasă de-aici, el n-o să ajungă nici măcar *lângă* dealurile alea blestemate.

26
•Silozul 18•

În timp ce Lukas era escortat către moarte, un grup de copii dădură buzna în josul scării, tropotind. În culmea încântării, unul scoase un ţipăt de groază, ca şi cum ar fi fost hăituit. Parcurseră spirala apropiindu-se, devenind vizibili, iar Lukas şi Peter se înghesuiră în lateral, lăsându-i să treacă.

Peter îşi îndeplini rolul de şerif, strigându-le s-alerge mai încet, să fie atenţi. Ei chicotiră şi-şi continuară coborârea nebunească. Pe ziua aceea terminaseră cu şcoala, nu mai luau în seamă spusele adulţilor.

În vreme ce era presat de balustrada exterioară, Lukas îşi acordă un moment în care să ia în considerare ispita. Libertatea se afla la numai o săritură distanţă. O moarte aleasă de el însuşi, una la care se mai gândise şi în trecut, când intrase într-o dispoziţie sumbră.

Peter îl trase mai departe, ţinându-l cu mâna de cot, înainte de a avea timp să acţioneze. Continuă să admire bara graţioasă de oţel, urmărind modul în care se curba iarăşi şi iarăşi, răsucindu-se întotdeauna exact în aceeaşi măsură, la nesfârşit. Şi-o imagină sfredelind pământul, îi simţi vibraţiile ca pe ale unei corzi cosmice, o văzu ca pe un singur lanţ ADN din miezul silozului, cu toată viaţa aninată de el.

Astfel de gânduri i se învârtejeau în minte când ajunseră cu încă un etaj mai aproape de moartea lui. Se uită la sudurile pe lângă care trecea, unele mai îngrijite decât altele. Câteva se încreţeau ca nişte cicatrice; mai multe fuseseră atât de bine lustruite încât aproape că îi scăpau. Fiecare era o semnătură lăsată de creatorul său, aici o lucrare menită să aducă laude, acolo o treabă făcută la repezeală la sfârşitul unei zile de muncă, opera unei umbre care făcea asta pentru prima dată, sau a unui profesionist experimentat, care, după ce-şi practicase meseria vreme de decenii, o considerase o sarcină mult prea simplă.

Îşi trecu mâinile încătuşate peste vopseaua grosolană, peste umflături şi încreţituri, peste frânturile lipsă, care scoteau la lumină secole de straturi, de culori care se schimbaseră după gustul vremii sau în funcţie de rezervele de vopsea, de preţul vopselei. Straturile îi aminteau de biroul de lemn pe care-l fixase cu privirea aproape o lună. Fiecare urmă minusculă marca

trecerea timpului, aşa cum fiecare nume scris pe suprafaţa lui marca dorinţa nebunească a unui om de a avea o mai mare parte *din acest timp,* de a nu-l lăsa să ia atât de repede cu sine sărmanul său suflet.

Merseră mult timp în tăcere, trecând pe lângă un hamal cu o povară masivă, pe lângă un cuplu tânăr, cu înfăţişare vinovată. Ieşirea din subsolul serverelor nu fusese acea plimbare către libertate după care tânjise câteva săptămâni de-a rândul. Fusese o ambuscadă, un marş al ruşinii, cu feţe în cadrele uşilor, feţe pe paliere, feţe pe scări. Chipuri fără expresie, impasibile. Chipurile prietenilor care se întrebau dacă le era duşman.

Şi poate că le era.

Ei ar fi spus că nesocotise un tabu fatidic, că îl rostise, însă Lukas ştia de ce erau trimişi oamenii afară. El era virusul. Dacă strănuta cuvinte nepotrivite, îi putea ucide pe toţi oamenii pe care-i cunoştea. Se afla pe aceeaşi cale pe care mersese Juliette, din cauza aceleiaşi absenţe a raţiunii. El o credea, o crezuse întotdeauna, ştiuse întotdeauna că ea nu făcuse nimic rău, însă acum înţelegea *cu adevărat.* Juliette era ca el, în atât de multe privinţe. Numai că el n-avea să supravieţuiască, o ştia. Bernard i-o spusese.

Erau cu zece etaje mai sus de IT, când staţia radio a lui Peter începu să zumzăie, murmurând ceva. Şeriful îşi luă mâna de pe cotul lui Lukas şi mări volumul, să vadă dacă era pentru el.

– *Sunt Juliette. Acolo cine e?*

Vocea aceea.

Inima lui Lukas se avântă uşor în sus, înainte de se prăbuşi îndelung. Ţintui balustrada cu privirea, ascultând.

Bernard răspunse, ceru tăcere radio. Peter întinse mâna spre aparatul lui, micşoră volumul, dar nu-l opri. Vocile urcară cu ei, urmărind buclele spiralei. Fiecare pas şi fiecare cuvânt îl măcinau pe Lukas, îl făceau fărâme. Studie balustrada şi se gândi din nou la *adevărata* libertate.

O mână încleştată de bara de oţel şi un salt scurt; un zbor îndelungat.

Putea să se simtă făcând mişcările, îndoindu-şi genunchii, aruncându-şi picioarele peste balustradă.

Vocile din staţia radio se certau. Rosteau cuvinte interzise. Erau îmbibate de secrete, crezându-se la adăpost de alte urechi.

Lukas îşi privea scenariul morţii, repetându-se iarăşi şi iarăşi. Soarta lui aştepta dincolo de balustradă. Viziunea era atât de

puternică încât îl scoase din ritmul urcuşului, îi influenţă picioarele.

Încetini, şi Peter încetini alături de el. Amândoi începură să şovăie, să-şi piardă fermitatea convingerilor. Lui Lukas i se secătuiră puterile şi se hotărî să nu sară.

Cei doi bărbaţi se răzgândeau.

27

•Silozul 17•

Juliette se trezi pe o podea, zgâlţâită de cineva. De un bărbat cu barbă. Era Solo, şi ea adormise în camera lui, lângă biroul lui.

– Am reuşit, spuse el arătându-şi dinţii galbeni.

Arăta mai bine decât îşi amintea Juliette. Ea se simţea de parcă ar fi fost moartă.

Moartă.

– Cât e ceasul? îl întrebă. Ce zi e azi?

Încercă să se salte în capul oaselor. Toţi muşchii ei păreau rupţi în două, deconectaţi, plutindu-i sub piele.

Solo se îndreptă spre computer şi-l deschise.

– Ceilalţi îşi aleg camere, apoi mergem la fermele de sus.

Se întoarse spre ea. Juliette îşi frecă tâmplele.

– Mai sunt şi *alţii,* spuse el solemn, ca şi cum asta ar mai fi fost încă o noutate.

Juliette dădu din cap. În clipa aceea, nu se putea gândi decât la un singur *altul.* Visurile îi reveniră în minte, visuri cu Lukas, cu toţi prietenii ei în celule de detenţie, cu o cameră plină de costume în pregătire, câte unul pentru fiecare dintre ei, fără să-i pese cuiva dacă aveau să cureţe sau nu. Se gândi la toate cadavrele din afara acelui siloz, a Silozului 17. Era simplu să-ţi imaginezi ce-avea să urmeze.

– Vineri, spuse Solo uitându-se la computer. Sau joi noapte, depinde cum îţi place să priveşti lucrurile. Ora două dimineaţa. Se scărpină în barbă. Aveam senzaţia că am dormit mai mult.

– Ce zi a fost ieri?

Juliette clătină din cap. Întrebarea n-avea sens.

– În ce zi m-am scufundat? Cu compresorul?

Creierul ei nu lucra.

Solo o privi ca şi cum prin capul lui ar fi trecut aceleaşi gânduri.

– Scufundarea a fost joi. Azi e mâine. Îşi frecă pielea capului. S-o luăm de la-nceput…

– Nu e timp.

Juliette gemu şi se strădui să se salte în picioare. Solo se grăbi să vină lângă ea şi-o prinse de sub braţe, ajutând-o.

– Laboratorul de costume, zise ea.

El dădu din cap. Juliette constată că era extenuat, poate pe

jumătate din cât fusese ea însăşi, şi totuşi dispus să facă pentru ea orice. Cineva care-i era atât de loial o întrista.

O luă înaintea lui pe coridorul îngust, iar urcatul scării îi readuse în trup o legiune de dureri. Solo o urmă în susul treptelor şi o ajută să se ridice în picioare. Se îndreptară împreună spre laboratorul de costume.

– Îmi trebuie toată banda antitermică pe care-o avem, îi spuse ea pregătindu-l în timp ce o escorta. Se clătină pe picioare printre servere, dând peste câteva dintre ele. Trebuie să fie de tipul celei de pe bobina galbenă, cea adusă de la Aprovizionare. Nu din cea roşie.

Solo dădu din cap.

– De tipul bun. Ca aceea folosită pentru compresor.

– Exact.

Ieşiră din sala serverelor şi-şi târşâiră picioarele pe culoar. Juliette îi auzea pe copii ţipând dincolo de colţ, le auzea răpăitul paşilor. Un sunet straniu, ca ecourile unor stafii. Dar normal. Ceva normal se reîntorsese în Silozul 17.

În laboratorul de costume, îl puse pe Solo să se ocupe de bandă. El începu să-ntindă fâşii lungi pe unul dintre bancurile de lucru şi să le suprapună marginile, folosind o lampă de lipit ca să decapeze şi să etanşeze îmbinarea.

– Suprapune-le pe cel puţin doi centimetri şi jumătate, spuse ea când i se păru intimidat de însărcinarea primită.

El dădu din cap. Juliette aruncă o privire spre pat, întrebându-se dacă să se trântească în el sau nu. Dar nu era timp. Înhăţă cel mai mic costum din încăpere, despre al cărui colier ştia că s-ar fi mulat foarte bine. Îşi aducea aminte cât de greu se strecurase în Silozul 17 şi nu voia să repete o asemenea experienţă.

– N-o să am timp să fac alt întrerupător pentru costum, aşa că n-o să putem comunica prin radio.

Inspectă echipamentul pentru curăţire, bucată cu bucată, îndepărtând părţile concepute astfel încât să cedeze şi căutând printre materialele aduse de la Aprovizionare ceva care să se potrivească. N-avea să iasă la fel de frumos ca acela confecţionat cu ajutorul lui Walker, dar avea să difere întru totul de cel pe care urma să-l primească Lukas. Înşfăcă toate componentele care-o nedumeriseră săptămâni de-a rândul, când se minunase de măiestria inginerească necesară pentru a face un obiect mai puţin rezistent decât părea. Testă o garnitură dintr-un morman de a cărui calitate nu era sigură strângând-o

între unghii. Garnitura se rupse cu uşurinţă. Scotoci în căutarea alteia.

– Cât timp? întrebă Solo întinzând cu zgomot o altă bucată de bandă. O să lipseşti o zi? O săptămână?

Juliette îşi luă privirea de la bancul ei de lucru şi se uită spre cel la care lucra el. Nu voia să spună că s-ar fi putut întâmpla să dea greş. Era un gând negru pe care prefera să-l păstreze pentru sine.

– O să găsim o modalitate de a veni după voi, îi răspunse. Mai întâi trebuie să-ncerc să salvez pe cineva.

Simţi că minţea. Ar fi vrut să-i spună că era posibil să plece pentru totdeauna.

– Cu asta?

Solo agită cuvertura din bandă antitermică.

Ea încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Uşile către casa mea nu se deschid niciodată, îi spuse. În afara cazului când e trimis cineva la curăţire…

Solo dădu din cap.

– Aici era la fel, pe vremea când ăsta era un loc al demenţei.

Nedumerită, Juliette îşi ridică privirea spre el şi văzu că zâmbea. Solo glumise. Ea râse, deşi n-avea chef de râs, şi apoi descoperi că-i făcuse bine.

– Avem la dispoziţie cinci sau şase ore până se deschid uşile alea, îi spuse. Iar când se vor deschide, vreau să fiu acolo.

– Şi pe urmă?

Solo închise lampa de lipit şi îşi inspectă munca. Se uită în sus, la ea.

– Pe urmă vreau să văd cum explică ei supravieţuirea mea. Cred…

Juliette schimbă o garnitură de etanşare, apoi răsuci costumul, ca să se uite la cealaltă mânecă.

– Cred că prietenii mei luptă de o parte a acestei baricade, iar oamenii care m-au trimis aici luptă de cealaltă parte. Toţi ceilalţi, majoritatea oamenilor din silozul meu, privesc de pe margine. Sunt prea speriaţi ca să treacă de partea cuiva, ceea ce înseamnă că, de fapt, nu le pasă.

Tăcu în timp ce folosea un cleşte mic ca să scoată garnitura care lega mâneca de mănuşă. După ce o extrase, se întinse după una bună.

– Şi crezi că asta o să schimbe lucrurile? Salvarea prietenului tău?

Juliette îşi ridică privirea şi îl studie pe Solo, care aproape că terminase cu banda.

– Salvarea prietenului meu nu e nimic mai mult decât atât, zise ea. Ceea ce cred c-o să se-ntâmple când toţi acei oameni de pe baricada aia vor vedea că un curăţitor s-a întors acasă, cred că va fi trecerea lor de partea adevărată a lucrurilor şi, având această susţinere din partea lor, armele şi lupta vor deveni lipsite de sens.

Solo dădu din cap. Împături cuvertura, fără să i-o fi cerut ea. Acest strop de iniţiativă şi faptul că ştiuse ce era de făcut în continuare o umplură pe Juliette de speranţă. Poate c-avea nevoie de copiii aceia, de cineva căruia să-i poarte de grijă. Deja părea cu vreo doisprezece ani mai matur.

– O să mă-ntorc după tine şi după ceilalţi, îi spuse ea.

El îşi lăsă capul în jos şi o privi o vreme în ochi, cu creierul părând să-i zbârnâie. Veni lângă bancul ei de lucru şi puse jos cuvertura împăturită cu grijă, bătând de două ori cu palma în ea. Prin barbă i se întrezări un zâmbet scurt, apoi fu nevoit să se uite în altă parte şi să-şi scarpine obrazul, ca şi cum i s-ar fi stârnit o mâncărime.

Rămăsese totuşi într-o atât de mare măsură un adolescent, remarcă Juliette. Încă îi mai era ruşine să plângă.

Aproape patru dintre ultimele ore ale Juliettei se scurseră urcând echipamentul greu până la etajul trei. Copiii îi ajutaseră, dar ea îi convinsese să se oprească mai jos cu un nivel, fiindcă-şi făcea griji în privinţa aerului din vârf. Solo o ajută să-şi pună costumul pentru a doua oară din tot atâtea zile. O studie cu un aer sumbru.

– Eşti sigură în privinţa asta?

Ea dădu din cap şi primi cuvertura din bandă antitermică din mâinile lui. Vocea lui Rickson se auzea de la etajul de sub ei, ordonându-le celorlalţi doi băieţi să stea liniştiţi.

– Încearcă să nu-ţi faci griji, spuse Juliette. Ce-o fi o fi. Dar trebuie să-ncerc.

Solo se încruntă şi-şi scărpină bărbia. Dădu cu tristeţe din cap.

– Eşti obişnuită să te afli printre oamenii tăi, zise. Probabil te simţi oricum mai fericită acolo.

Juliette întinse mâna şi-l strânse de braţ cu una dintre mănuşile ei groase.

– Nu e din cauză că m-aş simţi nefericită în silozul ăsta, ci fiindcă m-aş simţi groaznic dacă l-aş lăsa să iasă fără să-ncerc să

fac nimic.

– Şi eu tocmai începusem să mă obişnuiesc cu tine aici.

Solo îşi întoarse capul într-o parte, se aplecă şi luă casca de pe podea.

Juliette îşi verifică mănuşile, se asigură că totul era strâns înfăşurat şi îşi ridică privirea. Urcuşul până în vârf în costum urma să fie o experienţă dură. Se temea de ea. Şi apoi navigarea printre rămăşiţele tuturor acelor oameni din biroul şerifului şi ieşirea prin uşile sasului… Luă casca, speriată, în ciuda propriilor convingeri, de ceea ce urma.

– Mulţumesc pentru tot, spuse.

Avea senzaţia că făcea mai mult decât să-şi ia rămas-bun. Ştia că avea şanse să înfăptuiască, de bunăvoie, ceea ce încercase Bernard cu atâtea săptămâni în urmă. Curăţirea ei fusese anulată, şi acum se întorcea s-o reia.

Solo dădu din cap şi o ocoli ca să-i verifice spatele. Bătu cu palma peste arici, trase de colier.

– Eşti în bună stare, îi spuse cu vocea frângându-i-se.

– Să ai grijă de tine, Solo.

Întinse mâna şi îl bătu pe umăr. Se hotărâse să urce încă un etaj cu casca în mână, ca să-şi păstreze aerul.

– Jimmy, zise el. Cred că, de-acum înainte, o să-mi spun din nou Jimmy.

Îi zâmbi lui Juliette. Clătină din cap cu tristeţe, dar zâmbi.

– N-o să mai fiu singur, îi spuse.

28

•Silozul 17•

Juliette trecu printre uşile sasului şi urcă rampa ignorând morţii din jur, concentrată pur şi simplu asupra fiecărui pas, şi partea cea mai grea se încheie. Restul era spaţiu deschis şi rămăşiţe împrăştiate, despre care ar fi vrut să poată pretinde că erau bolovani. Să găsească drumul era uşor. Se întoarse pur şi simplu cu spatele la metropola în ruină din zare, metropola spre care plecase nu cu mult timp în urmă, şi începu să se îndepărteze de ea.

În timp ce traversa peisajul uitându-se cu atenţie unde punea piciorul, cadavrele răzleţe pe care-i cădea întâmplător privirea păreau mai întristătoare decât în timpul primului ei drum, imaginea era mai tragică, pentru că locuise o vreme în casa lor. Avea grijă să nu le tulbure, trecea pe lângă ele cu solemnitatea pe care o meritau, dorind să fi putut face mai mult decât să se gândească la soarta lor cu părere de rău.

În cele din urmă, morţii se împuţinară, iar ea şi peisajul rămaseră singuri. Pe când îşi târşea picioarele în susul dealului măturat de vânturi, zgomotul de ţărână fină care-i bombarda casca deveni bizar de familiar şi ciudat de liniştitor. Aceea era lumea în care trăia ea, în care trăiau cu toţii. Prin emisfera transparentă a căştii ei, vedea totul atât de limpede cât se putea vedea. Norii grăbiţi atârnau furioşi şi cenuşii; perdele de praf veneau din lateral, învăluitoare, la mică distanţă de pământ; bolovanii zimţaţi păreau tăiaţi din bucăţi mai mari, poate de maşinile care făuriseră dealurile.

Când ajunse pe culme, se opri să-şi întipărească în minte priveliştea din jur. Acolo, sus, vântul sufla cu sălbăticie, iar trupul îi era expus în totalitate. Ca să nu fie trântită, îşi propti bine cizmele, cu picioarele depărtate, şi se uită apoi la domul răsturnat din faţa ei, la acoperişul plat al căminului său. O stăpânea un amestec de entuziasm şi de spaimă. Încă jos pe boltă, soarele abia începuse să lumineze dealurile din depărtare şi turnul senzorului era încă în umbră, încă în noapte. Juliette ştiu că avea să reuşească. Dar, înainte de a începe să coboare, se pomeni privind lung, uluită, depresiunile uniform distribuite, întinzându-se către orizont. Arătau exact ca în schema silozurilor, adâncituri plasate la distanţe egale, în număr de cincizeci.

Şi îi trecu prin minte, brusc, cu violenţă, că în apropiere îşi duceau zilele nenumăraţi alţi oameni. Oameni *vii.* Mai multe silozuri, identice cu al ei şi cu al lui Solo. Silozuri neştiutoare, ticsite cu oameni care se trezeau ca să meargă la muncă, la şcoală sau chiar la curăţire.

Se răsuci în loc şi privi totul, întrebându-se dacă, exact în acele clipe, îi mijlocul acelui peisaj nu mai erau şi alţi oameni, în costume similare, cu un amestec de temeri cu totul diferite alergându-le prin minte. Dacă ar fi putut să strige către toţi, ar fi făcut-o. Dacă ar fi putut să-şi fluture mâna către toţi senzorii ascunşi, ar fi făcut-o.

De la înălţimea aceea, lumea căpăta o perspectivă diferită, apărea la o nouă scară. Cu săptămâni în urmă viaţa ei fusese distrusă şi s-ar fi putut încheia. Dacă nu pe panta acelui deal din faţa căminului ei, atunci cu siguranţă în adâncurile inundate ale Silozului 17. Dar nu se sfârşise astfel. În schimb, avea s-ajungă probabil la capăt acolo, în dimineaţa aceea, odată cu a lui Lukas. Ar fi putut să ardă împreună în sas, dacă intuiţia o înşelase. Sau ar fi putut să zacă pe cocoaşa dealului şi să putrezească alături, ca un cuplu, un cuplu a cărui comuniune se născuse din discuţii deznădăjduite, prelungite în noapte, devenind o legătură puternică între două suflete eşuate, o legătură despre care nu se vorbise niciodată şi care nu fusese recunoscută.

Juliette îşi promise să nu mai iubească niciodată în taină, să nu mai iubească deloc. Iar de data asta era, cumva, încă şi mai rău; păstrase secretul chiar şi faţă de Lukas. Chiar şi faţă de *ea însăşi.*

Poate că îşi spunea cuvântul apropierea morţii, femeia cu coasa, care-i bombarda cu nisip şi toxine casca transparentă. Ce importanţă aveau toate astea, când te gândeai cât de mare şi de plină era lumea? Probabil că viaţa silozului ei avea să continue. A altora avea să-şi urmeze cursul cu siguranţă. Iar lucrurile despre care *crezuse* ea că trebuiau să conteze deveneau brusc neînsemnate. Era o pierdere tristă dispariţia acestei iluzii a importanţei, o lovitură umilitoare.

O rafală de vânt o izbi cu putere, aproape smulgându-i din mâini cuvertura împăturită. Juliette se înfipse bine pe picioare, îşi adună gândurile şi începu o mult mai uşoară coborâre către casa ei. Coborî în goană, lăsând în urmă culmea, cu panorama sa care te aducea la realitate şi cu înălţimile sale întristătoare, scăpând de vântul care muşca, necruţător. Urmări conturul cocoaşei de la întâlnirea celor două dealuri, şerpuind către trista privelişte a

cuplului îngropat la vedere, care îi marca drumul istovitor, disperat şi decisiv către casă.

Ajunse la rampă devreme. Peisajul era pustiu, cu soarele încă ascuns după dealuri. În timp ce cobora grăbită panta, se întrebă ce-ar fi crezut oricine ar fi văzut-o, cu ajutorul senzorilor, împleticindu-se către siloz.

La baza rampei, rămase în apropierea uşilor de oţel masiv, în aşteptare. Îşi verifică pătura din bandă antitermică, derulă în minte tot ce-avea de făcut. Toate scenariile la care se gândise în timpul urcuşului pe scară, în visurile ei nebuneşti sau în timp ce străbătuse ţinutul sălbatic din exterior. Planul trebuia să funcţioneze, îşi spuse. Se pregătise bine. Singurul motiv pentru care nu supravieţuia nimeni curăţirii era lipsa oricărui ajutor; nimeni nu-şi putea lua unelte, toţi erau lipsiţi de resurse. Însă ea le avea.

Timpul părea să stea pe loc. Ca şi cum ar fi uitat să-ntoarcă delicatul şi valorosul ei ceas. Ţărâna captivă de-a lungul marginii rampei se vânzolea nerăbdătoare în jurul ei, şi Juliette se întrebă dacă nu cumva anulaseră curăţirea, dacă nu cumva avea să moară singură. Ceea ce ar fost mai bine, îşi spuse. Respiră adânc, dorindu-şi să fi putut aduce cu sine mai mult aer, suficient şi pentru drumul de întoarcere, pentru orice eventualitate. Dar îşi făcuse prea multe griji temându-se de o curăţire dusă până la capăt, ca să se mai gândească şi că ar fi fost posibil să nu aibă loc.

După o aşteptare îndelungată, sub stăpânirea unei nervozităţi crescânde şi cu inima galopându-i, auzi din interior un zgomot, un scâşnet metalic de balamale.

Se încordă, cu valuri de frig străbătându-i braţele, cu gâtul îngustându-i-se. Acum era acum. Se foi în loc, ascultând hârjâitul puternic al acelor uşi grele, care se pregăteau să-l scuipe afară pe sărmanul Lukas. Juliette despături o parte a cuverturii ei antitermice şi aşteptă. Totul avea să se petreacă atât de repede. O ştia. Iar ea avea să deţină controlul. Nimeni nu putea veni acolo s-o oprească.

Uşile Silozului 18 se depărtară cu un scrâşnet teribil şi un val de argon se năpusti şuierând asupra ei. Juliette se aplecă înspre el. Ceaţa o înghiţi. Se împinse orbeşte înainte, bâjbâind, cu cuvertura fâlfâind zgomotos, lipită de pieptul ei. Se aştepta să dea peste Lukas, să se pomenească luptându-se cu un bărbat

uluit şi înspăimântat, se pregătise să-l trântească, să-l ţintuiască la podea, să-l înfăşoare strâns în cuvertură…

Dar în cadrul uşii nu era nimeni, niciun trup străduindu-se să iasă, să fugă de flăcările purificatoare care urmau.

Juliette căzu practic în sas; trupul ei se aşteptase să i se opună rezistenţă, ca o cizmă în vârful unei scări întunecate, dar găsise în schimb un spaţiu gol.

În timp ce argonul se risipea şi uşa începea să se-nchidă, avu o scurtă clipă de speranţă, o mică fantezie, gândindu-se că nu era vorba despre nicio curăţire. Uşa fusese deschisă pur şi simplu pentru ea, pentru a o primi înapoi. Poate c-o văzuse cineva pe coasta dealului şi îşi asumase un risc, poate c-o iertaseră şi totul avea să fie OK…

Dar, imediat ce putu să vadă prin gazul care tălăzuia, îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau astfel. În mijlocul sasului era îngenuncheat un om în costum de curăţire, cu mâinile pe coapse şi cu faţa spre uşa interioară.

Lukas.

Juliette alergă spre el în timp ce în încăpere înflorea un nimb de lumină, cu duzele de incendiere scuipându-şi focul către plasticul sclipitor, care îl reflecta. În spatele ei, uşa se închise cu un zgomot sec, încuindu-i pe amândoi înăuntru.

Juliette scutură cuvertura, desfăcând-o, şi se grăbi să-l ocolească pe Lukas, ca s-o poată vedea, să ştie că nu era singur.

Costumul nu reuşi s-ascundă şocul bărbatului. Tresări, braţele i se înălţară, sub imboldul panicii, exact în clipa în care izbucneau flăcările.

Ea dădu din cap, ştiind că el putea s-o vadă prin casca ei transparentă, deşi ea nu-l putea vedea. Cu o rotire rapidă, pe care-o exersase de o mie de ori în închipuire, întinse pătura peste capul lui şi se grăbi să îngenuncheze, acoperindu-se şi pe sine.

Sub banda antitermică era întuneric. În exterior, temperatura creştea. Încercă să-i strige lui Lukas că totul avea să fie OK; dar vocea îi suna înăbuşit chiar şi în interiorul propriei căşti. Adunând marginile cuverturii laolaltă, jos, sub genunchii şi labele picioarelor ei, se legănă într-o parte şi într-alta până când o ţintui strâns. Îşi întinse braţele în faţă, încercând să adune materialul şi sub el, să se asigure că avea spatele protejat în întregime.

Lukas păru să-şi dea seama ce făcea ea. Mâinile lui înmănuşate îi pipăiră braţele şi se opriră pe ele. Juliette simţi cât

de neclintit era, cât de calm. Nu-i venea să creadă că el avusese de gând să aştepte, că preferase să ardă în loc să cureţe. Nu-şi amintea să mai fi luat cineva vreodată o asemenea decizie. Asta o îngrijora în timp ce stăteau îngrămădiţi unul într-altul în întuneric şi totul se încălzea în jurul lor.

Flăcările linseră banda antitermică, izbind cuvertura cu destulă forţă ca să fie simţite, ca suflul unei rafale de vânt. Temperatura crescu, sudoarea se ivi pe buzele şi pe fruntea ei, în ciuda calităţii superioare a căptuşelii costumului. Cuvertura n-avea să fie de-ajuns. N-avea să-l ţină pe Lukas în viaţă în costumul lui. Teama din inima ei era numai pentru el, deşi îşi simţea pielea începând să se-ncingă.

Panica păru să se infiltreze în el sau poate arsurile lui erau mai puternice. Mâinile prinseră să-i tremure peste ale ei. Şi apoi îl simţi literalmente înnebunind, răzgândindu-se, începând să ardă, făcând *ceva.*

O împinse de lângă el. Când începu să se târască, ieşind de sub ea, lovind cu picioarele, sub domul lor protector pătrunse o lumină strălucitoare.

Juliette îi strigă să se oprească. Se târî după el, îl prinse de braţ, de gambă, de cizmă, dar el o lovi cu piciorul, cu ambele picioare, cu pumnii, se strădui nebuneşte să se-ndepărteze.

Cuvertura căzu de pe capul ei, iar lumina aproape că o orbi. Simţi căldura intensă, îşi auzi casca pocnind şi scoţând alte zgomote, zări suprafaţa balonului transparent afundându-se deasupra capului ei şi deformându-se. Nu putea să-l vadă pe Lukas, nu putea să-l simtă, vedea doar o lumină strălucitoare şi simţea o căldură arzătoare pârjolind-o în toate locurile unde i se încreţea costumul, lipindu-i-se de trup. Ţipă de durere şi îşi trase cuvertura din nou peste cap, acoperind plasticul transparent.

Şi flăcările continuară să se dezlănţuie.

Pe Lukas nu putea să-l simtă. Nu putea să-l vadă. N-avea cum să-l găsească. Pe trup îi erupseră o mie de arsuri, ca tot atâtea cuţite care-i săpau în carne. Juliette stătu singură sub pelicula ei subţire de protecţie, arzând, suportând dogoarea mistuitoare şi vărsând lacrimi fierbinţi. Hohotele de plâns şi furia îi zguduiau trupul şi ea blestema focul, durerea, silozul, lumea întreagă.

Până când, în cele din urmă nu mai avu lacrimi, iar alimentarea cu combustibil, urmându-şi cursul, ajunse la final. Temperatura scăzu de la cea a clocotului la a unei simple opăriri, şi Juliette putu să-şi scuture umerii, îndepărtând, fără niciun

pericol, cuvertura din care se înălţau aburi. Îşi simţea pielea ca în foc. O ardea în toate locurile unde se atingea de interiorul costumului. Se uită după Lukas şi descoperi că nu trebuia să-l caute prea departe.

Zăcea sprijinit de uşă, cu costumul carbonizat, în afara câtorva locuri în care se exfolia. Casca era încă la locul ei, salvând-o de oroarea care ar fi fost vederea feţei lui tinere, dar se topise şi se deformase mai rău decât a ei. Se târî mai aproape, conştientă că uşa din spatele ei se deschidea, că veneau după ea, că se terminase. Dăduse greş.

Scânci când văzu acele părţi ale corpului lui care fuseseră expuse, cu costumul şi cu căptuşelile din fibre de carbon îndepărtate prin fierbere. Era braţul lui, negru, carbonizat. Stomacul, umflat în mod bizar. Mâinile lui minuscule, atât de mici şi de subţiri şi de arse până la…

Nu.

Juliette nu înţelegea. Reîncepu să plângă. Îşi duse mâinile înmănuşate, aburinde la casca băşicată şi ţipă, şocată, cu un amestec de furie şi binecuvântată uşurare.

Mortul din faţa ei nu era Lukas.

Era un om care nu merita nici măcar o singură lacrimă de-a ei.

29
•Silozul 18•

Ca şi sporadicele zvâcniri dureroase ale rănilor, starea ei de conştientă venea şi pleca.

Juliette îşi aducea aminte de o ceaţă tălăzuitoare, de cizme care-i tropăiau în jur, de ea însăşi, zăcând, întinsă pe-o parte, în cuptorul unui sas. Privise modul în care se deforma lumea pe măsură ce casca ei, un obiect vâscos, continuase să se încovoieze către ea, topindu-se. O stea argintie îi planase în faţa ochilor, ondulându-se în timp ce-şi găsise un loc stabil, dincolo de domul de pe capul ei. Peter Billings o privise prin cască, o scuturase de umerii calzi, de parcă ar fi fost opăriţi, strigase la oamenii care tropăiau în jur, cerându-le s-o ajute.

O ridicaseră şi o scoseseră din locul acela plin de aburi, sudoarea şiroise pe feţele lor, de pe trupul ei fusese tăiat un costum topit.

Plutise prin fostul ei birou ca o stafie. Întinsă pe spate, în sunetul strident al unei roţi care n-avea astâmpăr sub ea, trecând pe lângă şiruri după şiruri de gratii, pe lângă o banchetă goală, dintr-o celulă goală.

O purtaseră în cercuri.

În jos.

Se trezi în ţiuitul bătăilor inimii, printre aparatele care-o monitorizau, alături de un bărbat îmbrăcat ca tatăl ei.

El observă primul că se trezise. I se înălţară sprâncenele, un zâmbet, o înclinare a capului către cineva, peste umărul ei.

Şi Lukas era acolo, chipul lui – atât de familiar, atât de straniu – era în faţa ochilor ei înceţoşaţi. Îi simţi mâna într-a ei. Ştiu că mâna era acolo de ceva vreme, că el era acolo de ceva vreme. Plângea şi râdea, ştergându-i obrajii. Jules ar fi vrut să ştie ce era atât de amuzant. Şi ce era atât de trist. El clătină doar din cap în timp ce ea adormea din nou.

Arsurile nu erau doar grave – erau pretutindeni.

Îşi petrecea zilele însănătoşirii alunecând în ceaţa analgezicelor şi în afara ei.

Ori de câte ori îl vedea pe Lukas, ea îşi cerea iertare. Toată lumea se agita. Venea Peter. De jos soseau mormane de bilete, dar nimănui nu îi era îngăduit să urce. Nu o vedea nimeni, în

afară de bărbatul îmbrăcat ca tatăl ei şi de o femeie care-i amintea de mama ei.

Capul i se limpezi repede, odată ce i-o îngăduiră.

Juliette ieşi din ceea ce părea deopotrivă vis dintr-un somn adânc, săptămâni de înceţoşare a minţii, coşmaruri despre înec şi ardere, despre ieşirea în exterior, despre zeci de silozuri identice cu al ei. Medicamentele o ţinuseră departe de durere, dar şi de conştiinţa ei. Usturimile şi durerile n-o deranjau, dacă asta însemna să-şi recapete mintea. Era un târg avantajos.

– Salut!

Îşi lăsă capul pe-o parte – şi Lukas era acolo. Lipsise vreodată? De pe pieptul lui căzu o pătură când se întinse, luându-i mâna. Zâmbi.

– Arăţi mai bine.

Juliette îşi linse buzele. Avea gura uscată.

– Unde mă aflu?

– În infirmeria de la treizeci şi trei. Ia-o uşurel. Vrei să-ţi aduc ceva?

Ea clătină din cap. I se părea uimitor că putea să se mişte, să răspundă cuvintelor altcuiva. Încercă să-l strângă de mână.

– Am dureri, spuse cu voce slabă.

Lukas râse. Părea să se simtă uşurat auzind asta.

– Cred şi eu.

Juliette strânse din ochi şi se uită la el.

– Există o infirmerie la treizeci şi trei?

Cuvintele lui ajunseseră la ea cu întârziere.

Lukas dădu din cap cu seriozitate.

– Scuză-mă, dar e cea mai bună din siloz. Şi aici te-am putut ţine în siguranţă. Dar lasă asta. Odihneşte-te. Mă duc s-o chem pe infirmieră.

Se ridică, şi o carte groasă îi căzu din poală şi se opri pe scaun, îngropându-se în pătură şi în perne.

– Crezi că poţi mânca?

Ea dădu din cap şi îşi întoarse faţa către plafon şi către luminile strălucitoare, şi totul îi reveni în minte, amintiri ţâşnind la suprafaţă ca furnicăturile dureroase din pielea ei.

Citi biletele vreme de mai multe zile şi plânse. Lukas stătea lângă ea, adunându-le pe cele risipite pe podea, ca avioanele de hârtie aruncate de pe paliere. Îşi cerea scuze în repetate rânduri, plângând în hohote, ca şi cum el ar fi fost vinovatul. Juliette citi

toate mesajele de peste o duzină de ori, încercând să reţină cine nu mai era şi cine îşi mai putea încă scrie numele. Nu-i venea să creadă ce aflase despre Knox. Unele lucruri păreau de neschimbat. Ca scara mare. Plânse pentru el şi pentru Marck şi îşi dori cu disperare s-o vadă pe Shirly, dar i se spuse că nu putea.

Când se stingeau luminile, o vizitau stafii. Se trezea cu cruste la ochi, cu perna udă, cu Lukas mângâindu-i fruntea şi spunându-i că totul avea să fie OK.

Peter venea adesea. Juliette îi mulţumea iarăşi şi iarăşi. Totul i se datora lui, totul. El făcuse alegerea. Lukas îi povesti lui Juliette despre scară, despre drumul lui către curăţire, îi povesti cum auziseră vocea ei prin staţia radio a lui Peter, îi vorbi despre implicaţiile supravieţuirii ei.

Peter riscase, ascultase. Ca urmare, el şi Lukas stătuseră de vorbă. Cel de-al doilea îşi permisese să spună lucruri interzise, nu era în pericol să fie trimis într-un loc şi mai rău, spusese ceva care o derută pe Juliette, spusese că el însuşi era un virus periculos, că aducea gripa. Staţia radio urla, emiţând rapoarte de la Mecanic, despre oameni care se predau. Bernard îi condamnase oricum la moarte.

Iar Peter avuse de luat o decizie. El era legea supremă sau le datora ceva celor care-l numiseră în funcţie? Făcea ce era corect sau ce se aştepta de la el? Părea atât de simplu să aleagă a doua variantă! Însă Peter Billings era un om bun.

Lukas îi spusese ceva pe scară. Îi spusese că se aflau acolo unde fuseseră aduşi de soartă, însă ceea ce aveau să facă de atunci înainte îi definea. Reprezenta ceea ce erau.

Îi spusese lui Peter că Bernard omorâse un om. Că avea dovada. El, Lukas, nu făcuse nimic ca să-şi merite sentinţa.

Peter subliniase că toţi oamenii din securitatea IT-ului erau la o sută de etaje distanţă. În vârf nu exista decât o singură armă. Decât o singură lege.

A lui.

30

Câteva săptămâni mai târziu

•Silozul 18•

Cei trei stăteau în jurul mesei de şedinţe, Juliette potrivindu-şi bandajul din tifon peste mână ca să ascundă dantela reliefată de ţesut cicatrizat care trăgeau cu ochiul în afară. Salopeta pe care i-o dăduseră era largă, ca să-i atenueze durerea, dar cămaşa de sub ea îi provoca mâncărimi oriunde o atingea. Era aşezată pe unul dintre scaunele de pluş şi îl mişca înainte şi înapoi împingând cu vârfurile picioarelor, nerăbdătoare, gata să iasă de-acolo. Dar Lukas şi Peter aveau ceva de discutat. O escortaseră atât de aproape de ieşire, atât de aproape de scara cea mare, numai ca s-o aşeze în camera aceea. Ca s-avem puţină intimitate, spuseseră ei. Expresiile de pe chipurile lor o nelinişteau.

O vreme, nimeni nu zise nimic. Ca pretext pentru tăcere, Peter trimise un tehnician după nişte apă, dar, carafa odată sosită şi paharele odată umplute, nimeni nu întinse mâna către ele. Lukas şi Peter schimbau priviri nervoase. Juliette se sătură să tot aştepte.

– Ce e? întrebă ea. Pot să plec? Am senzaţia că amânaţi asta de zile-ntregi.

Se uită la ceas, după ce o mişcare şerpuitoare a braţului îl făcu să alunece de pe bandaj, ajungând la încheietura mâinii, unde îi putea vedea cadranul minuscul. Îl fixă cu privirea pe Lukas, aşezat de cealaltă parte a mesei, şi nu putu să nu râdă de îngrijorarea de pe faţa lui.

– Aveţi de gând să mă ţineţi aici o veşnicie? Fiindcă le-am spus tuturor celor din adânc c-o să ne vedem acolo mâine-seară.

Lukas se întoarse spre Peter.

– Haideţi, băieţi. Vorbiţi. Ce vă deranjează? Doctorul a spus că n-o să-mi facă rău călătoria, iar eu v-am spus c-o să-i anunţ pe Marsh şi pe Hank dacă o să am vreo problemă. Dacă nu mă pun în mişcare, o să-ntârzii destul de mult.

– OK, zise Lukas lăsând să-i scape un oftat. Ca şi cum ar fi renunţat s-aştepte să vorbească Peter. Au trecut câteva săptămâni…

– Şi voi doi le-aţi făcut să pară câteva luni.

Răsuci butonul din lateralul ceasului, un tic vechi, regăsit ca şi

când n-ar fi părăsit-o niciodată.

– E vorba doar despre faptul că… Lukas tuşi în pumn, dregându-şi glasul… Nu ţi-am putut da *toate* biletele care ţi-au fost trimise.

Se uită la ea încruntându-se, cu un aer vinovat.

Juliette simţi o strângere de inimă. Se aplecă în faţă, aşteptând. Mai multe nume aveau să fie mutate de pe o listă tristă pe o alta…

Lukas îşi înălţă palmele.

– Nimic de genul ăsta, se grăbi să spună, recunoscând îngrijorarea de pe chipul ei. Doamne, îmi cer scuze, nimic de genul ăsta…

– Veşti bune, zise Peter. Mesaje de felicitare.

Lukas îi aruncă o privire care spunea că Juliette ar fi putut fi de altă părere.

– Ei… sunt veşti.

Se uită la ea peste masă. Îşi ţinea braţele îndoite în faţă, cu palmele sprijinite pe lemnul zgâriat, exact ca ale ei. Creând senzaţia că amândoi ar fi putut să şi le mişte cu câţiva centimetri, până când s-ar fi întâlnit, cu degetele împletindu-li-se. Ar fi fost atât de firesc după săptămâni de exerciţiu. Dar era un gest pe care prietenii îngrijoraţi îl făceau în spitale, nu? Juliette se gândea la asta în timp ce Lukas şi Peter continuau să vorbească despre alegeri.

– O clipă. Ce?

Clipi nedumerită şi-şi desprinse privirea de mâini, cu ultima parte a celor rostite revenindu-i în minte.

– A fost din cauza sincronizării evenimentelor, îi explică Lukas.

– Toată lumea vorbea numai despre tine, zise Peter.

– Luaţi-o de la început, le ceru ea. *Ce* aţi spus?

Lukas respiră adânc.

– Bernard candida fără oponenţi. Când l-am trimis afară, la curăţire, alegerile au fost anulate. Însă pe urmă s-a răspândit vestea despre miraculoasa ta întoarcere, şi oamenii au apărut, vrând să voteze *oricum…*

– O *grămadă* de oameni, adăugă Peter.

Lukas dădu din cap.

– Au participat în număr cu adevărat mare. Mai mult de jumătate de siloz.

– Da, dar… Primar? Juliette râse şi se uită în jur, la masa de şedinţe zgâriată, goală cu excepţia celor trei pahare cu apă. Nu

există ceva pe care trebuie să-l semnez? Un mod oficial de a anula absurditatea asta?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire.

– Asta schimbă situaţia, zise Peter.

Lukas clătină din cap.

– Ţi-am *spus*…

– Speram c-o să accepţi.

– Eu? *Primar?* Juliette îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă, dureros, pe spătarul scaunului. Râse. Cred că glumiţi. Nu ştiu ce trebuie să fac…

– Nici n-ar trebui, zise Peter aplecându-se în faţă. Ai un birou, strângi nişte mâini, semnezi nişte hârtii, îi faci pe oameni să se simtă mai bine…

Lukas îl bătu pe braţ şi clătină din cap. Juliette simţi un val de căldură cuprinzându-i pielea, făcând cicatricele şi rănile s-o mănânce şi mai tare.

– Uite care e esenţa, spuse Lukas, în timp ce Peter se lăsa pe spătarul scaunului. Avem nevoie de tine. La vârf e un vid de putere. Peter îşi ocupă postul de mai mult timp decât toţi ceilalţi, şi tu ştii cât de mult înseamnă asta.

Ea îl asculta.

– Ţii minte conversaţiile noastre din toate nopţile? Ţi-aduci aminte că mi-ai povestit cum e celălalt siloz? Îţi dai seama cât de aproape de asta am ajuns?

Ea îşi mestecă buza, întinse mâna după un pahar cu apă şi sorbi îndelung. Privi apoi peste marginea paharului, aşteptând ca el să continue.

– Avem o şansă, Jules. De a nu lăsa locul ăsta să se dezbine. De a-l readuce…

Ea lăsă paharul jos şi-şi înălţă palma, cerându-i să tacă.

– Dacă e să facem asta, le spuse, cu sânge-rece, uitându-se pe rând la feţele lor pe care se vedea speranţa, *dacă* o facem, o facem în stilul meu.

Peter se încruntă.

– Fără minciuni, continuă ea. Îi dăm adevărului o şansă.

Lukas lăsă să-i scape un râs nervos. Peter clătină din cap.

– Ascultaţi-mă, zise ea. Nu e o nebunie. Nu mă gândesc la asta pentru prima oară. La naiba, am avut la dispoziţie mai multe săptămâni în care n-am făcut altceva *decât* să gândesc.

– Adevărul? întrebă Peter.

Ea dădu din cap.

– Ştiu la ce vă gândiţi amândoi. Credeţi că avem nevoie de minciuni, de frică…

Peter încuviinţă cu o înclinare a capului.

– Ce altceva mai înfricoşător decât ceea ce e *de fapt acolo, afară* am putea inventa?

Arătă către acoperiş şi aşteptă să-i fie înţelese pe deplin vorbele.

– Când s-au construit silozurile, ideea a fost să luăm parte la asta cu toţii, împreună. Împreună, dar separându-ne, ignorând existenţa celorlalţi, ca să-i nu-i molipsim pe toţi dacă se îmbolnăveşte unul. Însă eu nu vreau să joc pentru echipa asta. Nu sunt de acord cu cauza lor. Refuz.

Lukas îşi înclină capul.

– Da, dar…

– Aşa că suntem noi împotriva lor. Şi nu împotriva oamenilor din silozuri, a celor care muncesc zi de zi şi nu ştiu nimic, ci a acelora de la vârf, care *ştiu.* Silozul 18 va fi diferit. Un loc al cunoaşterii, al *fermităţii.* Gândiţi-vă la asta. În loc să manipulăm oamenii, de ce să nu-i întărim? Să le permitem să ştie cu ce se confruntă. Şi să lăsăm *asta* să ne călăuzească voinţa colectivă.

Lukas ridică din sprâncene. Peter îşi trecu mâinile prin păr.

– Ar trebui să vă gândiţi. Juliette îşi împinse scaunul, îndepărtându-l de masă. Nu vă grăbiţi. Eu mă duc să-mi văd familia şi prietenii. Dar fie mă angajez în asta, fie voi lucra împotriva voastră. Voi răspândi adevărul într-un fel sau altul.

Îi zâmbi lui Lukas. Era o provocare, dar el trebuia să ştie că nu glumea.

Peter se ridică şi-şi înălţă mâinile, cu palmele deschise spre ea.

– Putem cădea cel puţin de acord să nu facem nimic necugetat înainte de a ne întâlni din nou?

Juliette îşi încrucişă braţele. Îşi lăsă bărbia în piept.

– Bun, zise Peter, nemaiţinându-şi răsuflarea şi lăsându-şi mâinile în jos.

Juliette se întoarse spre Lukas. Văzu că o studia cu buzele strânse şi îşi dădu seama că tânărul ştia. Nu exista decât un singur mod de a merge înainte, şi acela îl înspăimânta de moarte.

Peter se întoarse cu spatele şi deschise uşa. Se uită în urmă, la Lukas.

– Ne poţi lăsa câteva secunde? întrebă acesta ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Peter dădu din cap. Se întoarse spre Juliette şi îi strânse mâna, în timp ce ea îi mulţumea pentru a milioana oară. Apoi îşi verifică steaua, care îi atârna pieziş de piept, şi ieşi din sala de şedinţe.

Lukas părăsi locul în care putea fi văzut pe fereastră, o prinse pe Juliette de mână şi o trase spre uşă.

– Îţi arde de glume? întrebă ea. Chiar ai crezut c-o să accept pur şi simplu funcţia aia şi…?

Lukas îşi apăsă palma pe uşă, închizând-o. Juliette se întoarse spre el, derutată, apoi îi simţi braţele alunecându-i în jurul taliei cu delicateţe, fără să uite de rănile ei.

– Ai avut dreptate, şopti el. Se aplecă spre ea, îşi puse capul pe umărul ei. Mă folosesc de pretexte. Nu vreau să pleci.

Pe gâtul ei, răsuflarea lui se simţea caldă. Juliette se relaxă. Uită ce avusese de gând să spună. Înconjură spatele lui cu un braţ, îşi puse cealaltă mână pe gâtul lui.

– E OK, zise uşurată, fiindcă îl auzise spunând asta, fiindcă recunoscuse în sfârşit.

Şi îl simţi tremurând, îi auzi respiraţia bolborosind, sacadată.

– E OK, şopti iarăşi, apăsându-şi obrazul peste al lui şi încercând să-l liniştească. Nu plec definitiv nicăieri…

Lukas se retrase ca s-o privească. Îl simţi căutându-i faţa, cu lacrimile umplându-i ochii. Trupul lui începu să tremure. Juliette simţi cum tremurau braţele lui, spatele.

Şi apoi, în timp ce Lukas o trăgea mai aproape şi-şi apăsa buzele pe ale ei, Juliette înţelese că în el nu simţea nici frică, nici panică. Era *emoţie.*

Sărutul îi smulse ei un scâncet uşor, şi iureşul sângelui către cap îi făcu mai bine decât medicamentele doctorului. Îi alungă orice durere provocată de mâinile lui care-i strângeau spatele. Nu-şi aducea aminte când simţise ultima oară alte buze mişcându-se către ale ei. Răspunse sărutului, şi totul se termină prea repede. Lukas se desprinse şi o luă de mâini, aruncând priviri nervoase către fereastră.

– E… ăă…

– A fost plăcut, zise ea strângându-i mâinile.

– Probabil că ar trebui…

El arătă către uşă cu o zvâcnire a bărbiei.

Juliette zâmbi.

– Da. Probabil că da.

O conduse până la intrarea în holul IT-ului şi apoi pe palier. Un tehnician aştepta cu geanta ei de umăr. Juliette văzu că Lukas

căptuşise cureaua cu bucăţi de pânză, făcându-şi griji pentru rănile ei.

– Şi eşti sigură că n-ai nevoie de o escortă?

– O să mă descurc foarte bine, răspunse ea îndesându-şi părul după ureche. Săltă din umăr, ca să-şi urce cureaua genţii mai aproape de gât. Ne vedem peste vreo săptămână.

– Poţi să mă chemi prin radio, îi spuse el.

Juliette râse.

– Ştiu.

Îi luă mâna şi i-o strânse, apoi se întoarse spre scara mare. Din mulţimea care trecea pe lângă ei, un bărbat o salută cu o înclinare a capului. Juliette nu era sigură că-l cunoştea, dar îi răspunse la salut. Alte capete se întoarseră s-o urmărească din priviri. Trecu pe lângă toţi şi-şi puse mâna pe imensa bară curbă de oţel care şerpuia prin inima lucrurilor, care ţinea laolaltă treptele botoase, uzate, în timp ce vieţile se măcinau rând pe rând peste ele. Şi îşi săltă cizma către prima treaptă a unei călătorii care o aştepta de mult prea multă vreme…

– Hei!

Lukas o striga. Şi traversa palierul în fugă, cu sprâncenele coborâte exprimându-i nedumerirea.

– Credeam că mergi jos, să-ţi vezi prietenii…

Juliette îi zâmbi. Pe lângă ea trecu un hamal, aplecat sub poveri. Juliette se gândi de cât de multe dintre ale ei scăpase de curând.

– Mai întâi familia, îi spuse lui Lukas. Se uită în susul puţului imens din centrul silozului care zumzăia de viaţă şi-şi săltă cizma către treapta următoare. Trebuie să-l văd mai întâi pe tata.

Întrebări şi răspunsuri cu autorul, Hugh Howey

ÎNTREBARE: *Este acesta cu adevărat sfârşitul?*

RĂSPUNS: Citez din toate filmele kung-fu plasate pe primele zece locuri în topul preferinţelor mele: *Orice sfârşit e un nou început.* Sunt atât de multe alte poveşti de spus. Nu doar restul poveştii Silozului 18, ci şi povestea viitorului Silozului 17, care e pe punctul să se schimbe. Şi mai sunt şi *celelalte* silozuri îngrămădite în jurul lor. N-o să-ţi vină să crezi ce se-ntâmplă în Silozul 40!

Î: *De ce sunt toate aceste cărţi atât de ieftine?*

R: Pentru că eu sunt un mare nimeni. Până când îţi faci un nume, eşti nevoit să-ţi zdrăngăni chitara în staţii de metrou şi să-ţi scrii poeziile pe pereţii cabinelor din toaletele publice. Mai târziu, oamenii vor plăti pentru ele, în loc să deseneze penisuri peste ele. La început, chiar m-am chinuit întrebându-mă dacă să cer mai mult pentru acest volum, dar a sfârşit prin a fi de cinci ori mai lung decât primul. Am fost asigurat că şi aşa este totuşi un chilipir, ţinând cont de ceea ce primiţi (şi, dacă sunteţi de acord, accept donaţii pe site-ul meu web).

Î: *Pot să spun ce grozave sunt, după părerea mea, aceste cărţi?*

R: Păi, da, fireşte. Şi aş prefera s-o faceţi în recenzii, pe Amazon. Promit c-o să le citesc pe toate. Aşa sunt descoperite seriile, aşa că, dacă vreţi să le găsească şi alţi cititori şi să le savureze aşa cum le-aţi savurat dumneavoastră, acordaţi-vă câteva minute şi scrieţi recenzii despre toate cărţile mele pe care le-aţi citit. Puncte de fan, ca bonus, dacă scrieţi recenzii pentru fiecare carte separat!

Î: *Ce urmează?*

R: Am un roman *Molly Fyde* (al cincilea din serie) aproape gata. Şi lucrez, totodată, la o serie cu totul nouă. Încă n-am divulgat nimic în privinţa ei (dumneavoastră, cititorii fideli, trebuie să aflaţi primii bârfele picante), dar se va numi *SAND LAND.* E o poveste despre doi fraţi care trăiesc pe fâşia de pământ îngustă şi neprimitoare dintre Munţii Nisipoşi şi războiul neîntrerupt din Ţara Nimănui. E un loc cu adevărat îngrozitor. Pentru ei, Silozul 17 ar fi Shangri-La. Toţi cei care-au încercat să plece din Sand Land au pierit sau nu s-a mai auzit niciodată nimic despre ei.

Asta, până când o fată se întoarce de altundeva, istorisind despre cealaltă parte…

Î: *Cum pot fi la curent cu scrierile dumneavoastră?*

R: Asta e o întrebare excepţional de convenabilă! Vă mulţumesc pentru ea.

Mă puteţi urmări pe Twitter: @MollyFyde îmi puteţi vizita cu regularitate site-ul web: www.hughhowey.com.

Şi îmi puteţi trimite e-mailuri la adresa: mollyfyde@gmail.com.

Încerc să răspund la toate e-mailurile şi sunt foarte încântat să le primesc. Nu vă sfiiţi.

Î: *Spuneţi-mi adevărul: aţi formulat chiar dumneavoastră toate aceste întrebări?*

R: Da.

www.hughhowey.com

Între timp, în silozul 17…

EPILOG

•Silozul 17•

– Treizeci şi două!

Elise dansa în susul treptelor din adânc, propria răsuflare o urmărea în vârtejuri prelungi, picioarele stângace ale tinereţii făceau tărăboi cu cizmele lor grele pe oţelul ud.

– Treizeci şi două de trepte, domnule Solo!

Urcă înapoi, către palier, se împiedică de ultima treaptă şi se pomeni în patru albe, sprijinindu-se pe palme şi pe genunchi. Rămase aşa un minut, cu capul în jos, probabil hotărând dacă trebuia să plângă sau să fie OK.

Solo se aştepta s-o vadă plângând.

Fetiţa îşi ridică, în schimb, privirea spre el, şi zâmbetul ei larg îi spuse că era OK. Un zâmbet cu un gol, acolo de unde căzuse un dinte care se mişca şi încă nu fusese înlocuit.

– Se duce în jos, spuse ea. Îşi şterse mâinile de salopetă şi alergă la el. Apa se duce în jos!

Solo gemu când Elise se aruncă în şoldul lui şi-i îmbrăţişă talia. Îi înconjură spatele cu braţul în timp ce ea îl strângea cu ale ei.

– Totul o să fie grozav!

Solo se prinse cu o mână de balustradă şi se uită în jos, pe lângă pata de sânge veche, de culoarea ruginii, de la picioarele lui, se uită pe lângă amintirea aceea, se uită în apele care se retrăgeau, departe, jos. Întinse mâna către staţia radio de pe şold. Aflând vestea, Juliette avea să fie mai entuziasmată ca oricând.

– Cred că ai dreptate, îi spuse micuţei Elise, desprinzând aparatul. Cred că totul o să fie pur şi simplu minunat…

„Secretele se dezvăluie în ritmul potrivit... Dacă vreți să citiți o poveste postapocaliptică bună, ceva mai bun ca *Silozul* n-o să găsiți."

Rick Riordan

„Un hit în lumea SF, o lectură atrăgătoare deopotrivă pentru femei și pentru bărbați, pentru fanii genului hard SF și pentru cititorii de literatură în general, ca și seria *Jocurile foamei.*"

The Wall Street Journal

Bestseller internațional

Un univers distopic se conturează înfricoșător în labirintul subteran din *Silozul,* marele succes al lui Hugh Howey. Locuitorii din această lume postapocaliptică nu comunică defel cu exteriorul decât printr-un ecran. Cum filtrează realitatea? Cum supraviețuiesc în silozurile pe care nu le pot părăsi niciodată?

revistanautilus.ro





NAUTILUS
science fiction

nemira.ro